

Giới thiệu Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn

Thể loại: Hiện đại, sủng

Convert: Ngocquynh520

Editor: nhokcoicodon

Cô sắp lên xe hoa với một người mà cô chưa từng biết - tổng giám đốc tập đoàn YD, đó là cách duy nhất để cô có thể cứu vãn công ty sắp đến bờ phá sản của mẹ nuôi.

Cô những tưởng rằng hạnh phúc đã trong tầm tay mình, thế nhưng mẹ nuôi đã không thể đủ sức để vực dậy công ty mình, vì báo ân, cô đành phải nhắm mắt đưa chân.

Lại Tư, người đứng đầu tập đoàn YD - nơi buôn bán cả vũ khí, phú khả địch quốc, trong nước không ai sánh bằng. Ở ngoài hần là một tổng giám đốc hoàn mỹ nghiêm túc, nhưng ẩn bên trong lại là một trái tim ân cần ấm nóng.

Chỉ mong là dịu dàng chỉ dành cho cô, ấm áp với bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngày kết hôn

“Lại tiên sinh, anh có nguyện ý tiếp nhận tiểu thư Tuyết Thuần trở thành vợ hợp pháp của mình không, theo pháp lệnh thượng đế cùng kết hôn, chung sống với cô ấy không? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, dỗ dành cô ấy, yêu thương cô ấy, thủy chung với cô ấy, đến chết cũng không đổi?”

Lại Tư cười nhạt một tiếng: “Tôi đồng ý.”

“Tiểu thư Tuyết Thuần, cô có nguyện ý tiếp nhận Lại tiên sinh trở thành người chồng hợp pháp của mình không, theo pháp lệnh thượng đế cùng kết hôn, chung sống với anh ta không? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung thương anh ấy, tôn trọng anh ấy, an ủi anh ấy, yêu thương anh ấy, thủy chung với anh ấy, đến chết cũng không đổi?”

Đôi môi Tuyết Thuần khẽ run rẩy, hết sức kìm kích động muốn trốn chạy, cuối cùng khó khăn khạc ra ba từ khô khốc: “Tôi đồng ý.”

“Xin mời cô dâu chú rể trao đổi nhẫn.”

“Được, tôi dùng danh nghĩa Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con và Đức Thánh Linh tuyên bố: cô dâu chú rể trở thành vợ chồng hợp pháp. Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu.”

Lụa trắng trước mắt được vén lên nhẹ nhàng, nhìn gương mặt tuấn tú của anh cúi xuống, chỉ nghĩ tới hôn má một chút là được.

Nhưng lúc cánh môi chạm vào xúc cảm mềm lạnh, cô trợn to hai mắt, ngay sau đó lại nghĩ, nên chạm thử là tốt rồi.

Ý nghĩ này còn chưa biến mất, cô liền cảm thấy giữa răng môi có cảm giác ấm nóng xa lạ.

Cô kinh ngạc biến thành giận dữ, mắt như muốn phóng hỏa.

Trong mắt Lại Tư đều là nụ cười, bởi vì phải làm chú rể, mắt kính gọng đen ngày thường được bỏ ra, hai mắt mê hoặc lòng người.

Anh rất đẹp trai, ánh mắt của anh là có sức quyến rũ nhất. Không có gọng kính chống đỡ, ánh mắt của anh tỏa sáng lấp lánh, xinh đẹp chói mắt như sao sáng trong bầu trời đêm. Thật ra thì cả người anh đều cho người khác một loại ấm áp ưu nhã, nhưng chỉ có ánh mắt của anh là rất sắc bén, chỉ cần nhìn vào đó, đều cảm thấy mình giống như là con mồi trong tay anh, cảm giác tất cả đều ở trong lòng bàn tay anh. Điều này rất không thích hợp với dienxddanleequyson.com phong cách nho nhã của anh, nhưng loại mâu thuẫn này, ngược lại để cho anh càng tăng thêm mấy phần nam tính, cực kỳ đào hoa trên chộc.

Anh có cận thị hay không, cô không biết được, nhưng cảm giác mắt kính của anh chỉ là nguy trang. Bởi vì anh ép buộc cô gả cho anh, trong lòng cô đã sớm nhận định, bề ngoài hần hoàn mỹ, ẩn giấu là tâm địa rắn độc.

Chóp mũi chạm nhau, có thể nghe thấy cả hô hấp, cô muốn lui, nhưng dường như anh đã đoán được trước, tay giữ gáy cô lại, để cho cô càng gần anh hơn.

Môi lưỡi quần quít, anh thích thú, cô vừa lúng túng vừa hận, lại xấu hổ đỏ bừng mặt. Dưới tình huống này, cô lại không thể cự tuyệt, càng không thể cho khuôn mặt này một cái tát. Bởi vì đây là cô trả giá cao, cô bán đứng chính mình, đổi bình an cho cả nhà mẹ nuôi.

Cô chưa từng yêu, càng không nói đến nụ hôn đầu, bây giờ đã vượt quá xa phạm vi chịu đựng của cô, dưới con mắt mọi người, cũng làm cho đầu lưỡi anh tiến vào.

Cô cố gắng hô hấp, sừng sốt sùng sờ để cho anh hôn. Hoa trong tay của cô, dường như bị cô cắt đứt. Rất rõ ràng người đàn ông này được voi đòi tiên, hoàn toàn không có ý muốn dừng lại. Cô thật sự nhìn không được, khẽ quay mặt đi, từng ngậm từng ngậm hút không khí trong lành.

Môi của anh rơi vào gương mặt trắng nõn của cô.

Nghe được một tiếng cười khẽ thật thấp, ngay sau đó một bàn tay to ôm lấy hông cô, dán vào ngực của anh. Có lẽ anh có bờ vai khỏe mạnh, có lẽ anh có thân hình cao, lần đầu tiên, Tuyết Thuần cảm giác mình trở nên rất nhỏ bé, giống như vẫn là đứa bé được người ta nâng niu trong lòng bàn tay chưa hề lớn lên.

“Hôm nay Lại Tư tôi kết hôn, cảm ơn các vị chứng kiến.” Lại Tư thật vui mừng, giơ một tay lên, rất đúng mực nói.

“Bốp bốp.”

Trong giáo đường, tiếng vỗ tay vang lên rất lâu không ngừng.

Tuyết Thuần nghĩ mãi mà không ra, bạn đang đọc truyện trên dieeendanleequysdo^n.com bọn họ cũng không phải là rất quen biết, tại sao anh có thể làm nhiều chuyện thân thiết với cô như vậy đây? Sau khi ăn uống tiệc rượu trong hôn lễ, các bạn của anh trong bữa tiệc huyền ảo không thể tách rời ra, dù đồ hai người bọn họ vừa ăn cùng một quả táo, vừa hút cùng một sợi mì. Mỗi cũng không ngoại lệ chạm nhau, cũng nghe thấy hơi thở.

“Oa.” Nghĩ tới những việc xảy ra hôm nay, cô muốn điên rồi!

Tuyết Thuần nhìn khuôn mặt vẫn đỏ bừng của mình trong gương, trong gương cô gái thẹn thùng, lo lắng, hoàn toàn không phải là cô một người bình tĩnh kiên cường trong ngày thường! Cô ôm đầu lại gằm nhẹ một tiếng, cô muốn điên! Cô tình nguyện trở lại quá khứ tiếp tục làm cỏ đuôi chó, cũng không cần làm vợ của người đàn ông xa lạ. Cô vốn không thương anh ta!

“Cốc, cốc, cốc.”

Tuyết Thuần bị sợ đến nhảy người lên, cô vẫn không có quên, tối nay còn có chuyện cùng phòng. Nhớ tới chuyện hôm nay, cô kết luận Lại Tư sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

Nhưng cô thức dậy quá nhanh, vô ý đụng vào bắp đùi, cô đau đến tê tê hút khí, không dám la ra tiếng, nơi này không phải là nhà của cô, tất cả tất cả đều là xa lạ. Nước mắt ở trong mắt đảo quanh, nếu để người đàn ông bên ngoài bắt gặp, không thiếu được một phen yêu thương. Nhưng cô làm sao có thể tiếp nhận tình yêu của anh.

Đó là yêu sao? Nếu như nói không phải, tại sao nhìn ánh mắt của anh, cô sẽ rung động. Là ảo giác hay là thế nào? Bọn họ mặc dù đã gặp, nhưng rõ ràng chưa từng có nói chuyện với nhau. Nếu như không phải là yêu, rốt cuộc là cái gì? Rốt cuộc tại sao anh cần phải cưới cô? Anh có điều kiện tốt như vậy, người đẹp trên thế giới nắm cả bó, làm sao lại gặp phải cô?

Cô không hiểu, tại sao cô lại chọc phải dao hoa.

“Cốc, cốc, cốc.”

Tuyết Thần hưng hăng hít hai cái, mới chịu đựng đau đi tới bên cửa.

Nói cười cũng tốt, cô quay trở lại, một ý nghĩ chợt lóe lên, trực tiếp khóa cửa phòng, giống như vậy cô liền an toàn. Nhưng đây là phòng tân hôn của bọn họ, cô hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản anh đi vào.

Hôm nay đầu cô đã tạm ngừng hoạt động, chỉ vì anh làm cho cô kinh ngạc rất nhiều nhiều nữa....

Cô chỉ sợ anh thật sự muốn lên giường cùng cô. Hôm nay đủ loại hình ảnh lại lần nữa hiện lên, cô che mặt, anh có thể bỏ qua cho mình sao? Cô nắm tóc một cái, tay vỗ trán, đầu óc hỗn loạn tung bừng như cũ, không muốn mở cửa? A! Cô điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chịu đựng thú tính đói khát

“Tuyết Thuần. Em không sao chứ?”

Sắc mặt Tuyết Thuần trắng nhợt, tay nắm tay cầm cửa run lẩy bẩy.

“Cốc, cốc,cốc.”

Két. Cửa vẫn được mở ra, nhìn tình cảnh này, không nói ra lời, nói không chừng anh sẽ phá cửa xông vào, hoặc báo cảnh sát gì đó.

Tay Tuyết Thuần nắm chặt tay cầm cửa, một tay vịn bên tường, chỉ hơi mở hé ra một chút nhìn thấy nửa gương mặt qua khe cửa.

“Em không sao chứ? Sắc mặt hơi trắng, có phải là không thoải mái không?”

Lại Tư lo lắng hỏi, giống như không cảm nhận được cô từ chối, trực tiếp kéo cửa ra đi vào. Thật ra thì rất khó bỏ qua loại cảm giác này, chỉ cần nhìn lên một cái, có thể biết được cô muốn nói, anh không cần đến gần tới!

Toàn thân cô cứng ngắc, giống như một con nhím bị uy hiếp, rợn cả tóc gáy, giống như chỉ đợi anh vừa đến gần, cô lập tức đâm chết anh.

“. Có một chút, choáng váng đầu.” Không bằng trực tiếp giả bộ bệnh là được, nói đi cả tới?

“Anh xem một chút, không có sốt, có phải là mệt không.” Tay chạm vào làn da trắng nõn của cô, trong lòng Lại Tư bật cười, cô không biết khả năng diễn của mình rất kém cỏi sao? Rõ ràng khăn trương muốn chết, lại vẫn nhắm mắt tiến gần anh. Thật là một cô nàng ngốc đáng yêu.

“Chúng ta đi nghỉ ngơi sớm thôi?”

Lại Tư mặc áo ngủ, cổ áo vốn đã mở thấp. Bởi vì vóc người cô nhỏ nhắn, khi anh nói lời này thì cúi người về phía cô.

Chiều cao của Tuyết Thuần, hoàn toàn có thể thấy hai khối tròn màu hồng bên trong, hô hấp dồn dập, mặt đỏ như lửa đốt.

Tay Lại Tư ở bên môi cô hơi ngừng lại. Hôm nay cô đã bị dạ cả ngày, lúc này mới là ngày đầu, anh cũng lau chùi không ít dầu, anh cũng không phải là người đàn ông háo sắc, tối nay vốn định bỏ qua cô Nhưng là, hầu kết căng thẳng, anh cũng là đàn ông đó! Nhắm ngay môi của cô liền nghiêng người hôn xuống.

Anh muốn ngậm lưỡi của cô, nuốt hô hấp của cô, dung nhập vào linh hồn của hắn.

Khi nụ hôn kết thúc.

“Thật ra thì tôi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thuần đỏ bừng, cô biết nói dối không đúng, nhưng là cô không có cách nào, cô không muốn sẽ cùng anh làm chuyện thân mật như vậy. Thật ra thì cũng có chút lo lắng âm thầm, ngộ nhờ anh không tin, hoặc là vạch trần lời nói dối của cô, thậm chí muốn cưỡng ép, cô nên làm cái gì?

“Chúng ta nói chuyện một chút thôi.” Lại Tư thật sự không đành lòng để cô nói tiếp những lời dối trá, anh cũng không muốn bởi vì chuyện này, cô có suy nghĩ không tốt đối với anh, cái anh muốn là cả người cô, người và tâm.

“Cần cái gì, anh nói.” bạn đang đọc truyện tại diedndanlequyd@n.com Tuyết Thuần siết chặt móng tay, không biết còn tưởng rằng cô có khuynh hướng bạo lực đấy.

Lại Tư rất muốn nói, em cứ thả lỏng, anh sẽ không làm gì em. Nhưng hiển nhiên, lời kế tiếp sẽ càng hữu dụng hơn.

“Chúng ta chính thức giới thiệu thôi. Anh tên là Lại Tư, thật ra thì trước đây chúng ta thường chạm mặt ở thư viện trung tâm thành phố, anh chú ý em đã lâu rồi.”

Lại Tư dịu dàng cười, mặc dù mỗi ngày hắn đều cười với mọi người, cho dù là chó là mèo, nhưng lần này tuyệt đối là thật tâm. Anh cũng không phải là thiếu niên ngây thơ, thích một cô gái, thành thực trực tiếp tỏ tình. Nói ra cũng không có ai tin tưởng, ngày đó ở cửa thư viện đơn giản là vì trú mưa.

Anh là một thiên tài, 12 tuổi đã học xong chương trình đại học, thạc sĩ bác sĩ những thứ này ngay từ lúc mười tám tuổi cũng làm xong. Thử nghĩ một người bình thường công việc hàng năm, nào còn có này ý định đi xem sách.

Kết quả qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, nhìn thấy cô.

Thăng tiến vào trái tim của anh, một khắc kia, anh nhìn thấy một bông hoa. Mới biết, tim của anh, thì ra rất mềm mại.

Cô không biết, khi cô xem sách không hề giống những người khác, người khác không phải mặt không chút thay đổi, chính là cau mày suy tư. Mà cô cả khuôn mặt đều rất sinh động, bên môi nở nụ cười băng quơ, gương mặt hiện lúm đồng tiền nhân nhật, mắt an tĩnh trong suốt, tóc ghim đơn giản thắt bím đuôi ngựa. Một cô gái thật đơn giản như vậy lại làm cho anh yên lặng tám trăm năm chợt rung động.

Vừa thấy đã yêu. Đúng, rất buồn cười, nhưng là rất chân thật.

Từ đó anh không cách nào không chế không nhớ nhưng cô, anh, ngoài sáng là tổng giám đốc tập đoàn YD xuyên quốc gia, phía sau cũng là lão đại sản

xuất buôn bán vũ khí đạn dược, bắt đầu thường thường trốn việc, đi đọc sách, thật ra thì chính là vì có thể thấy cô. Loại cảm giác xuân tâm mạnh động này, cho dù là khi tuổi còn trẻ, anh đều chưa từng lãnh hội qua, chỉ cảm thấy ngọt ngào mà thần bí, lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Tuyết Thuần miễn cưỡng giật nhẹ đôi môi anh đào hồng nhuận, mang theo chút nhàn nhạt cười khổ, “Tên tôi là Tuyết Thuần.”

Cô cố ý quên lãng chuyện thư viện. Nhưng mà, cô làm sao có thể quên gương mặt này. Gương mặt này đang đối diện với cô, quấy rầy khiến cô khó được tỉnh táo. Cũng bởi vì gương mặt này mà dần dần thư viện có rất nhiều mỹ nữ tới, rầm rì nói chuyện riêng, đều là bởi vì anh mà ra. Bởi vì cô đã từng cũng giống như những cô gái kia, cũng vụng trộm chú ý anh. Nhưng không ngờ, công ty của mẹ nuôi, để cho tập đoàn YD của anh nuốt.

“Thật ra thì anh không có ác ý.” Lại Tư suy nghĩ một chút, vẫn là không muốn nóng lòng, đồ tốt phải từ từ tới mới có thể cảm được, anh không muốn hù dọa người chạy.”Nếu như em không muốn, chúng ta tạm thời chia phòng ngủ.”

Khuôn mặt Tuyết Thuần bỗng bừng sáng lên, khi nhìn thấy vẻ mặt đó, đã làm hô hấp anh cứng lại, bỗng cảm thấy, nhịn một chút cũng đáng giá .

Ánh mắt của cô rất đẹp, như mang theo linh hồn, có thể dễ dàng lấy được thiện cảm của người ta, như nước xoáy vô cùng vô tận, chặt chẽ hút hần.

Anh nuốt nước miếng, tự nói với mình, dục tốc bất đạt (nóng vội không ăn được đậu hủ nóng), “Chúng ta cần chút thời gian để thích ứng trước đã rồi sẽ chậm chậm ở chung một chỗ?”

Tuyết Thuần nở nụ cười, dường như anh thấy từ thân thể đến lỗ chân lông của cô đều buông lỏng.

“Được.” Cô nghe lời đồng ý, trong lòng căng thẳng một ngày bỗng buông lỏng.

“Gần đây công việc của anh rất bận, trắng mặt qua ít ngày nữa bù thôi.” Đợi ngày nào đó, cô đón nhận anh, anh nhất định dẫn cô, hưởng thụ tốt thế giới hai người. Nhưng bây giờ, muốn cô quen thuộc tất cả của anh, yêu anh.

“Tốt.” Tuyết Thuần cười, gương mặt đó vốn đã rất xinh đẹp lại dịu dàng, lúc này càng thêm xinh đẹp động lòng người: “Cám ơn anh.”

Giờ khắc này, Lại Tư hồi hận, xinh đẹp như vậy, ngày tân hôn thứ nhất lại không ăn được. Anh chịu đựng thú tính đói khát, tự nói với mình, trước khổ sau ngọt.

Lại không ngờ Lại Tư nhất thời nhân từ nương tay, ngày hôm sau mới để cho bà xã đáp chuyến máy bay sớm, không biết bay đi nơi nào.

Anh hồi hận đến tím cả ruột!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Rơi vào bẫy

Trên máy bay, Tuyết Thuần nhìn bầu trời bên ngoài, kí ức như thủy triều ập tới, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, vừa đơn giản lại cảm động, cũng khắc sâu vào tim mỗi người.

Thân cao một mét tám mươi sáu, một bộ mắt kính gọng đen, người mặc tây trang, tài giỏi hoàn mỹ, phong cách lịch sự nho nhã, anh vừa đi vào thư viện, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Một khắc kia, dường như Tuyết Thuần nghe được con tim rung động.

Nhưng mà cô chưa bao bạn đang đọc truyện trên diễn đàn leequysdoon.com giờ nhìn chăm chú, loại đàn ông này, chỉ cần một ánh mắt nhàn nhạt, là có thể khiến phụ nữ thét chói tai! Cô tự biết thân biết phận, Chuyện cổ tích Cô bé lọ lem, cho tới bây giờ đều là mộng ảo.

Thư viện trung tâm thành phố.

Một đôi tay mềm mại một thon cùng chạm vào một quyển sách.

“Thật xin lỗi, tôi tìm quyển sách này đã lâu rồi.”

Tuyết Thuần bất ngờ sững sờ, nhìn thấy anh lịch sự anh tuấn, sau đó nở nụ cười nhẹ nhàng, lộ ra hai gò má lúm đồng tiền, “Không sao, tôi không gấp, anh dùng trước đi.”

Lại Tư nâng mắt kính gọng đen cười cười, nhìn hàng lông mi dày ánh mắt của cô dừng trên giá sách cẩn thận xem từng hàng, đôi mắt sau mắt kính sáng lên một cái. Sau đó theo giá sách, tiện tay móc một quyển sách đưa tới, “Tuyết tiểu thư, cô có thể xem quyển này.”

Nụ cười tiêu chuẩn, ấm áp giống như gió xuân tháng ba khiến trong lòng Tuyết Thuần khẽ nhộn nhạo, dường như cô có thể nghe tiếng tim đập của mình. Mặt bình tĩnh như nước, trong lòng lại khẩn trương muốn chết: “Vâng, cảm ơn.” Hoàn toàn không nghĩ tới, người ta làm sao biết cô họ Tuyết?

Sau đó chính mình trở lại chỗ ngồi.

Lại Tư nháy mắt một cái, cũng đi qua ngồi, đối diện với cô. Trời mới biết gần đây anh trốn việc tới nơi này là vì cái gì!

Tuyết Thuần nhẹ nhàng nhìn lướt qua, những cô gái trong thư viện không khỏi len lén liếc qua, thư viện an tĩnh lại có thêm vài tiếng một chút bàn luận xôn xao.

Tong lòng Tuyết Thuần đang đánh trống, kể từ một tháng trước trong thư viện có thêm một người là anh, nơi này liền không vắng lặng nữa, dần dần, có mấy thím, mấy cô gái trẻ đều vô tình cố ý đến xem hơn mấy lần.

Cô gái trẻ tuổi, là vì bạch mã hoàng tử trong mộng, còn các thím đương nhiên chỉ là vì kiếm chồng tương lai cho con gái mình.

Tuyết Thuần đang cầm sách đứng lên, ánh mắt lại đã liếc quá khứ, càng xem càng say mê, đây thật là một nhân vật y hệt hoàng tử đấy. Này sống mũi thẳng, da màu đồng, tây trang cắt may vừa người, hành động cử chỉ đúng mực, lịch sự tuấn tú.

Nhìn đáng đáp khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, con người công việc.

Kỳ quái là, mỗi lần cô đến, đều có thể thấy hắn, chẳng lẽ hắn thất nghiệp? Cho nên mới phải đến thư viện sạc điện thoại? Có một việc rất cổ quái, dường như bọn họ có ấn ý kinh người, đều thích ngồi ở phía trước cửa sổ, hơn nữa còn là cùng một chỗ ngồi.

Anh im lặng xem sách, không có ngước mắt, cũng cảm nhận được ánh mắt đối diện bắn tới. Mỗi lần đều là như vậy, khỏe mỗi anh nhàn nhạt giờ lên, lần này, anh không có ý định bỏ qua cô nữa.

Anh thoải mái ngước mắt, đột nhiên chống lại tầm mắt của cô. Nhìn ánh mắt cô kinh ngạc, khép sách lại, cười gật đầu một cái.

Mặt Tuyết Thuần đỏ bừng, như bị phát hiện ăn trộm, cúi đầu. Ánh mắt của anh thật sự rất đẹp, mặc dù cách trông kính, nhưng đôi mắt này như dòng nước xoáy hút cô vào đó.

Quyển sách kia tên là, tình yêu Tam Bộ Khúc.

Bởi vì bị anh bắt tại chỗ, Tuyết Thuần thu hồi tâm tình, hết sức chuyên chú đọc sách, chìm đắm trong thế giới sách của cô.

Lại Tư bất đắc dĩ nâng kính, anh ám hiệu rõ ràng như vậy, cô vẫn không rõ? Thật chẳng lẽ muốn anh mua 999 đóa hoa hồng, cô mới biết tâm ý của anh? Chuyện buồn nôn như vậy, anh không phải không dám làm. Theo tài liệu anh tra được, cô là một cô gái bên người không có một người bạn khác giới nào, nếu như cứ nói thẳng ra như vậy, đoán chừng cô sẽ bị anh hù dọa chạy mất?

Anh vẫn muốn nói chuyện cùng cô, nhưng hiển nhiên, đối với Tuyết Thuần mà nói, thế giới bên trong sách đặc sắc nhiều hơn so với anh, chính là không thèm nhìn đến anh.

Vì vậy, bọn họ chưa từng nói chuyện chính thức với nhau một lần.

Cô hận anh từ lúc nào đây.?

Ngày ấy, cô đẩy mẹ nuôi chấp nhát xuất viện, đến thẳng tập đoàn YD đàm phán. Lúc ấy tranh luận nộ độ tới mang tai, tất cả người của tập đoàn YD đều là nhân tài không chịu thua thiệt, tập đoàn Tân thị này là trứng đưa tới cửa, không ăn cũng uống.

Nhìn từng người gây sự, lộ rõ sắc mặt thương nhân. Mà trong những người này, cũng có anh.

Nơi anh ngồi là trung tâm, Tuyết Thuần muốn bỏ qua cũng rất khó.

Chỉ là tất cả mọi người đang nói..., chỉ có một mình anh nhìn chăm chăm laptop, tay gõ bàn thật nhanh. Giống như anh muốn nói, mấy người bọn cô là sinh vật không tồn tại.

Cũng chính lúc này, cô hoảng hốt biết anh là ai.

“Van cầu các người, tha chúng tôi một con đường sống đi, muốn tôi quý xuống cũng được. Đối với các người mà nói, không phải không có Tân thị chúng tôi thì không thể, nhưng mà Tân thị là mạng sống của tôi, tôi quý xuống cầu xin các người đó.” Mẹ nuôi Tân muốn lần từ xe lăn xuống.

Sắc mặt Tuyết Thuần tái nhợt, bởi vì cả đêm phải chăm sóc mẹ nuôi bệnh nặng, chưa được nghỉ ngơi, lúc này mặt càng thêm không không có chút máu.

Tài ăn nói của cô không quá xuất sắc, về phương diện mấy chuyện làm ăn càng không có tiếp xúc qua, nhưng thấy mẹ nuôi vừa mới phẫu thuật xong, lại muốn quý xuống trước mấy người này, cô chỉ cảm thấy một ngọn lửa đang xông lên đầu. Cô rất tức giận!

Có tiền thì ngon! Có tiền thì có thể chà đạp tôn nghiêm người khác! Có tiền là có thể bỏ đá xuống giếng! Cô bắt đầu hận.

Chương 4: Hy vọng có thể may mắn cưới con gái bà làm vợ

Cô dùng sức kéo mẹ nuôi đứng lên, cứng rắn đặt tại xe lăn, “Mẹ, không cần cầu xin bọn họ nữa rồi ! Dù cho cô phiếu Tần thị có mất giá, cũng không cần bán cho bọn họ! Chúng ta trở về! Chúng ta tự nghĩ biện pháp! Những người này hoàn toàn không đáng giá, bán cho bọn họ không có lợi lắm, còn không bằng chúng ta tự làm.”

“Tần tổng, nếu như các người thật sự nghĩ như vậy, vậy thì cần gì đến đây một chuyến.”

“Tuyệt Thuần!” Tần Dung hét lớn một tiếng, Tuyệt Thuần nuốt lời nói chưa nói xong xuống, mẹ nuôi bệnh nặng, cô không muốn bà tức giận.

“Mẹ, bọn họ hoàn toàn là đang bỏ đá xuống giếng, không cầu xin bọn họ.” Tuyệt Thuần cầu khẩn.

“Bốp!” Tuyệt Thuần che mặt, không dám tin.

“Công ty không phải của cô, dĩ nhiên cô không cần!” Trên mặt Tần Dung đều là hận, khi chuyển sang người của tập đoàn YD thì chuyển biến bỏ đi tôn nghiêm mà cầu xin.

“Dù là các người không muốn cái gì cũng được, công ty Tần thị đối với các người mà nói nhất định chính là chín trâu mất một sợi lông không đáng kể, cũng giống như là sinh mạng của tôi, dù tôi có bốn mươi tuổi nhưng cũng còn con trai tôi, tôi phải để lại đảm bảo nửa đời sau cho nó! Tần thị không có, tôi cũng vậy nhanh bệnh mà chết, con tôi biết làm thế nào? Tôi van cầu các người! Tôi dập đầu trước các người!”

Tần Dung muốn nổi điên, công ty Tần thị là đứa con thứ hai của bà, bà - một người đàn bà mang theo một đứa con trai, còn sáng lập công ty Tần thị phải có gần trăm tỷ tài sản, bà bỏ ra tâm huyết cả đời, nói không có sẽ không có, vậy không bằng bà đi tìm chết!

“Tốt lắm.”

Anh ta nói chuyện rồi. Giọng nói vừa vang lên, Tuyệt Thuần cũng biết là anh, giọng nói của anh chỉ nghe qua một lần thì rất khó quên, không chỉ bởi vì anh rất hoàn mỹ, mà còn vì giọng nói của anh giống như mang theo một chút mát mẻ, như gió mang hơi lạnh, dễ dàng khắc vào lòng của người nghe, muốn bỏ qua cũng khó khăn.

Anh ta vừa nhìn máy vi tính, vừa nói, “Tần tổng, bà biết chúng diedanlequydon.com tôi chỉ là người làm ăn, không cần thiết vì chuyện ham muốn tiền mà đi cầu xin. Hợp tác, không hợp liền đi. Chuyện này chúng tôi cũng không muốn làm được quá tuyệt tình. Chúng tôi có thể không cần bất kì thứ gì của Tần thị, cô phiếu trong tay chúng tôi cũng có thể hạ giá để các người thu về. Chỉ là nếu như vậy, tiền vốn của các người không đủ, cũng sẽ đi vào đường cùng.”

Cô không quay đầu lại, bởi vì biết công ty của mẹ nuôi là một tay anh ta phá đổ, cô chính là không muốn gặp lại người có khuôn mặt mê hoặc, vẻ mặt vô hại này. Trải qua chuyện này, cô nhận định, anh ta chính là loại người lịch sự cận bã. Bề ngoài vô hại lại đẹp trai ưu nhã, không biết đã vụng trộm dùng bao nhiêu thủ đoạn, hại chết bao nhiêu người.

“Chỉ là.” Lại Tư khinh miệt liếc Tần Dung một cái, “Có một phương pháp, nhưng có thể để cho Tần thị bình yên vô sự, vận hành giống như trước kia vậy. Nhưng không biết bà có đồng ý hay không.”

Tần Dung nghe xong lời này, ngây ngẩn cả người, trên mặt rất nhanh hiện lên sắc mặt vui mừng, có chuyển biến. Chỉ là rất nhanh bà liền tỉnh táo lại, dù sao cũng là Tần tổng lăn lộn ở Thương Hải nhiều năm, ích lợi trước mặt, trước khi quyết định tất cả, phải có suy tính bà phải bỏ ra giá cao.

“Điều kiện?”

Lại Tư khép lại Laptop, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt nhòa, “Điều kiện là, chúng ta trở thành một người nhà.”

Tuyệt Thuần nhất thời sững sờ, quay người lại, vừa đứng chống lại ánh mắt của anh, trên mặt cười ôn hòa, ánh mắt lại toát ra vẻ thông minh, bên trong ẩn chứa điều gì đó, giống như tình thế bất buộc.

“Người một nhà?”

“Lại tổng là có ý gì?” Tần Dung cố nén thân thể khó chịu, cau mày, không biết ah có chủ ý gì, nhưng chắc chắn sẽ không phải chuyện quá dễ dàng.

Người này bà điều tra qua, mười tuổi đã sống tại nước Đức, sau chuyển đi du học ở Havard nước Mĩ, ba năm liền thành lập một công ty đứng top 500, cô phiếu càng thêm được thuận buồm xuôi gió, mà năm đó anh ta mới 16 tuổi. Có thể thấy được anh ta là người như thế nào! Người thông minh kinh khủng!

Lần này anh trở lại Trung Quốc, từng bước một thu tóm vài công ty cùng loại, mà bà chết từ tế cũng không xong là một thành viên trong đó. Ở trong khoảng thời gian ngắn tập đoàn YD nhanh chóng lớn mạnh, trở thành người nổi bật trong nghề, tài sản cao gần vài chục tỷ. Mà đây vẫn chỉ là tài sản bên ngoài mà thôi.

“Tôi hi vọng có thể may mắn cưới con gái của bà làm vợ, Tuyệt Thuần.” Anh vẫn duy trì vẻ mặt trước sau như một, thản nhiên mà nói, giống như đang nói..., một chuyện bình thường hàng ngày.

“Tuyệt Thuần? Tại sao?” Tần Dung ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ tới điều kiện của anh là như vậy. “Cậu thích Tuyệt Thuần?” Nhưng mà không đúng, quan hệ của Tuyệt Thuần rất hẹp, căn bản sẽ không biết anh ta mới đúng. Tuyệt Thuần chỉ là con nuôi, căn bản không có lợi gì.

Tuyệt Trong lòng Tuyệt Thuần căng thẳng, khẩn trương, bất đắc dĩ, thất vọng, đau đớn. dder loại cảm giác, rất phức tạp.

Lại Tư không phủ nhận, “Có một chút, hơn nữa là, tôi cảm thấy được cô ấy thích hợp làm vợ của tôi.”

“Làm sao có thể? Tuyệt Thuần cô không phải người xất thân danh giá, cô không biết.”

“Tần tổng, chuyện này bà không nên suy tính.” Tề Luận đứng lúc cắt đứt. Đối với đại ca tại sao cần phải có cô gái này, mà buông tha thu mua Tần thì, anh thật không có thể hiểu được. Nhưng mà đại ca luôn có lý do của mình, bọn họ những con người nhỏ bé này có thể không ủng hộ sao?

Tần Dung còn muốn nói gì đó, nhưng hiển nhiên bọn họ không có cho bà cơ hội.

Tuyệt Thuần nhìn người nọ, anh cũng không đối xử đặc biệt với cô, thậm chí khi nói ra những lời đó, cũng không có coi trọng cô. Không thấy thâm tình, không thấy yêu thích.

Đúng thế, chỉ là thích hợp, bọn họ vốn không có trò chuyện với nhau, tình yêu ở đâu ra? Nên giống như anh ta nói, chỉ là thích hợp.

Anh rõ ràng là người nắm quyền nơi này, phát tay một cái, lập tức làm cho người ta dẫn họ rời đi. Để lại cho họ một bụng câu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 5: Mẹ nuôi

Thật ra Tuyệt Thuần cũng có một gia đình ba người hạnh phúc, ba là quản lý cấp cao của xí nghiệp, mẹ là giáo sư trung học, không phải loại quá giàu có, nhưng mà trôi qua yên bình, hòa thuận vui vẻ làm bao người ghen tỵ.

Nhưng năm 14 tuổi ấy, một cuộc hỏa hoạn đã phá hủy tất cả của cô. Từ đó, cô rơi vào địa ngục.

Nếu như không phải là cô ham chơi, nghịch bậy lửa đốt sổ ghi chép của ba, thì ba mẹ còn có thể sống thật tốt. Cô là một tội nhân!

Khi đó, tất cả mọi người ngỡ cô là một sao chổi, khắc tinh, khắc chết cha mẹ, tương lai cũng sẽ khắc chết người thân thích. Thậm chí ngay cả bác cô, di cũng không chịu nhận nuôi cô, toàn thể giới cũng bỏ lại cô bơ vơ.

Trời không tuyệt đường người, may mắn chính là, cô đã được một phụ nữ giàu có nhận nuôi rồi.

Để cho cô sống tiếp thành người, là mẹ nuôi.

Chỉ có mẹ nuôi, không có trách mắng cô, không có nói cô là khắc tinh, dẫn cô thoát khỏi địa ngục.

Mẹ nuôi đối với cô cũng xem là tốt, mặc dù tính khí có chút cáu kỉnh, nhưng tâm địa rất tốt, cũng không bạc đãi Tuyệt Thuần. Chỉ là vì trong lòng Tuyệt Thuần có cảm giác ăn nhờ ở đậu, vì vậy mọi chuyện cô đều nhìn sắc mặt mà làm việc, thường xuyên nhân nhượng bà.

Mẹ nuôi bị bệnh, cô đi làm y tá. Con trai mẹ nuôi bị thiếu năng ở trong bệnh viện gây họa, cô lại chạy đi dọn dẹp đầu tiên..... Đây là một nhà tịch mịch, mặc dù có rất nhiều tiền bạc, nhưng không có ấm áp.

Mỗi lần đêm khuya yên tĩnh, cô lại nhớ tới cha mẹ, Hình ảnh cha mẹ trước khi chết lần lượt hiện ra, mặt bọn họ nhăn nhó, nhưng trong mắt lại mang theo ý cười, cười đến rất khó coi, cũng là nụ cười đẹp nhất trên thế giới. Bọn họ vung tay qua ngọn lửa, nói qua: “Tuyệt Thuần không cần phải sợ, không cần áy náy, hạnh phúc sống tốt, ba mẹ sẽ không trách con.”

Làm cô tỉnh giấc cắn chặt khóc đến trời sáng, khóc khóc hồi lâu rồi lại ngủ mất rồi, sau đó khi tỉnh lại, gối đầu đã ướt ướt.

Mỗi ngày đều có một giọng nói đang nói..., cô là kẻ giết chết ba mẹ. Nhưng cô vẫn cố chấp sống tiếp, bởi vì cô sợ đến thiên đường, ba mẹ sẽ trách cứ cô. Cô biết tâm nguyện lớn nhất của ba mẹ chính là hi vọng cô sẽ hạnh phúc cả đời.

Ấm áp mà cha mẹ đã từng dành cho cô đã thấm vào tim gan, là động vật lực cho cô sống tiếp.

Khi lần đầu Tần Dung nhìn thấy cô, lại cảm thấy trên người đứa bé này giống như mang theo một tia ánh nắng ấm áp, có thể chiếu sáng tất cả bóng tối.

Bà mới không có cái rồi rãnh thu dưỡng đứa bé nhà người khác đó, hơn nữa lúc Tuyết Thuần trở thành cô nhi đã 14 tuổi, đứa bé có trí nhớ, người bình thường là không muốn thu nuôi, sợ uống công nuôi, lớn lên liền chạy mất.

Nhưng bà nhớ mặt Tuyết Thuần.

Trước đây con trai của bà huyền não không thể tách rời ra, áp lực từ công việc khiến tinh thần bà quá mệt mỏi. Xe hư, tâm tình của bà thật kinh khủng! Đi ở giữa đường cao tốc vẫn không tự biết, mà không chú ý nguy hiểm tính mạng, nhưng có một người lỗi bà, chính là cô gái nhỏ mười mấy tuổi này.

Về ngoài cô luôn vui vẻ, ấm áp, vừa nhìn đã biết là lương thiện, đứa bé đáng yêu. Người như vậy, dù là lớn hay nhỏ, đều có thể làm cho người ta cảm thấy yêu thích. Trong lòng có một tiếng nói..., trong nhà cần một người như vậy tới làm ấm áp.

Vì vậy bà rất thuận lợi làm thủ tục, nhận nuôi cô.

Tuyết Thuần đúng là cô gái khéo léo làm người khác hài lòng, Tần Dung biết tính khí mình không được tốt, nhưng mỗi lần câu giận xong, lại đối xử với bà tốt hơn nhiều lần. Thói quen thiện lương như vậy, ấm áp như vậy, bà bắt đầu sợ Tuyết Thuần rời khỏi bà, đã rất lâu bà không có ai yêu thương, cho dù là đứa bé, cũng có thể làm cho trái tim cô đơn bà có chút an ủi nhỏ.

Đối mặt với điều kiện Lại Tư đưa ra, bà do dự hồi lâu.

Nhưng quyết định cuối cùng, vì tương lai con trai của bà, chỉ có thể lựa chọn một tình huống, bà chỉ có thể hạ quyết tâm.

“Tuyết Thuần à, anh trai con đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng lại chỉ như đứa bé ba tuổi, mẹ thật sự xem con là con gái ruột của mình, cũng chưa từng có bọc đãi con. Nếu như con không gả cho người thừa kế tập đoàn YD, Tần thị chúng ta thật sự là xong đời. Tất cả cũng chỉ có thể trông cậy vào con.”

Tuyết Thuần không có lên tiếng, mắt phấp phấp, nhìn miệng mẹ nuôi đang nói. Cô còn có thể nói cái gì? Cô cũng không biết phải làm sao, nếu như có thể, cô tình nguyện không ăn không ngủ làm việc cùng mẹ nuôi, cũng không nguyện ý gả cho người xa lạ.

Trong lòng rất khó chịu, rốt cuộc không phải ruột. Từ lúc ban đầu cô cũng biết, cô không thể so sánh với con trai của bà, cho dù là thông minh. Chỉ là không nghĩ tới, cô còn kém hơn so với công ty.

Hôn nhân là hạnh phúc cả đời cô! Muốn cô gả cho một người hại mẹ nuôi, còn là một người đàn ông không yêu, theo tính tình đơn thuần và nghiêm túc của cô, quyết sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Thế nhưng chính người này, khi cô ở trong địa ngục, lời cô thoát ra, cô có thể không đền đáp sao?

“Tất cả cổ phần của công ty Tần thị mẹ đã chuyển sang tên con rồi, sau khi con gả sẽ không bị tức, hơn nữa Lại Tư đó, mẹ đã điều tra, là người xuất chúng nổi bật.....”

Tuyết Thuần chưa xót trong lòng, thật sự cô rất muốn ôm mẹ nuôi nói, cô đã tốt nghiệp đại học, có thể ra ngoài nuôi gia đình. Vậy mà, vật chất Phú Quý quán dưỡng mẫu làm sao có thể đề ý này thu nhập ít ỏi đây? Hơn nữa anh trai không thông minh cũng cần một số tiền lớn để sống.

Không đợi mẹ nuôi nói xong, Tuyết Thuần cúi đầu lên tiếng cắt đứt, “Mẹ làm sao lại tin tưởng con sẽ không đem cổ phần nuốt riêng đây? Ngộ nhớ con bán hết toàn bộ cổ phần thì sao đây? Sau đó ôm khoản lên trốn đi thì làm thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Về nhà

Editor: thiên ngọc

Mẹ nuôi cứ như vậy mà tin tưởng, cô không biết là hạnh phúc hay bất hạnh. Cho dù Lại Tư(Rice) xuất sắc như thế nào cũng khó người đảm bảo nhân phẩm có vấn đề hoặc là gặp một người liên yêu một người hoặc là không nhìn thấy thiếu sót (khuyết điểm). Cô chưa bao giờ tin tưởng chuyện tốt sẽ từ trên trời rơi xuống. Từ sau năm 14 tuổi cô liền không bao giờ tin tưởng có chuyện hạnh phúc dễ như trở bàn tay.

“Con à, tha thứ cho sự ích kỷ của mẹ. Nghĩ lại năm đó con cũng đã 14 tuổi, nào có ai chịu nhận nuôi một đứa trẻ đã có trí nhớ? Nếu năm đó không phải con mạo hiểm tính mạng kéo mẹ lại, tuổi còn nhỏ lại cố chấp công mẹ đi vài dặm đường không xa không rời, nếu không mẹ cũng sẽ không nhận nuôi con.”

“Mẹ thấy con là một đứa trẻ ngây thơ, lương thiện! Con đó, đơn thuần, có tâm đồng tình với rất nhiều người, nhưng sự đơn thuần ấy lại có thể nhìn thấu lòng người bản thủ. Hơn nữa con vẫn có thể giữ được sự lương thiện của chính mình. Cả đời mẹ đã gặp vô số người, người tốt đẹp như con mẹ vốn tưởng rằng thế gian không còn tồn tại.”

Từ sau khi Tần Thị gặp chuyện không may tới nay, Tần Dung chưa một lần nở nụ cười lần đầu cười nói: “Nhưng mẹ nuôi cũng rất may mắn khi ngày đó gặp được con. Tuyệt Thần hãy tha thứ cho mẹ, mẹ nhận nuôi con hơn nữa là vì suy nghĩ cho nửa đời sau con ruột của mẹ.”

Đêm hôm đó một mình Tuyệt Thần ngồi ngẩn người trong vườn cả đêm, trên người chỉ mặc duy nhất bộ đồ ngủ mỏng manh. Cô ôm đầu gối, bên tai lặp đi lặp lại lời nói của mẹ nuôi.

“Con trai của mẹ cả đời thiếu năng, mẹ lại già rồi, không thể chăm sóc cho nó mãi. Đứa bé ngoan, mẹ chỉ tin tưởng con, con liền thay mẹ hoàn thành tâm nguyện này thôi. Chỉ có con mang theo cô phần này gả cho Lại tổng, cả đời các con liền không lo lắng. Mẹ sống không được bao lâu, bác sĩ cũng nói mẹ chỉ có thể sống được nửa năm nữa, con hận mẹ cũng được, báo đáp cũng tốt, mẹ chỉ mong con có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này mà thôi. Như vậy mẹ chết cũng nhắm mắt.”

“Tiểu thư! Tiểu thư!”

Tuyệt Thần giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy tiếp viên hàng không mỉm cười thân thiết liền cố gắng kiềm chế không nhớ lại những chuyện đau lòng.

“Tiểu thư, máy bay đã hạ cánh.”

Lúc này Tuyệt Thần mới phát hiện tất cả hành khách đều đã đi hết, cô vuốt mặt, cái trán đều là mồ hôi. Kéo theo hành lý, uể oải ra khỏi sân bay. Nhìn người đến người đi, chợt có một loại cảm giác, thế giới này thật to lớn nhưng không có chỗ cho cô dung thân.

Ba, mẹ, Tuyệt Thần thật cô đơn, có thể sớm lên Thiên đường tìm hai người hay không?

Một tháng sau

“Vừa mới kết hôn, hôm sau chị dâu liền bỏ đi, truyền thông đều đang đưa tin. Cũng đã một tháng mà chị dâu còn chưa trở lại, bên ngoài đã đồn đại rất nhiều chuyện. Cổ phiếu của công ty bởi vì chuyện này cũng rớt giá, chúng ta cùng Tần Thị kết thân hoàn toàn không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào.”

Tề Luận than thở, tại sao Lại Tư có thể mặc kệ mọi chuyện như thế, thật không giống tác phong của anh ấy.

“Anh, nói thật, coi như chị dâu không trở lại, anh cũng phải ra mặt giải thích một chút đi cho dù là nói vài lời. Như vậy, những lời đồn đại thù địch kia cũng sẽ không truyền đi khó nghe như vậy.” Phù Khải vuốt trán, cảm giác chính là Lại Tư rất không quá bình thường.

“Các cậu có thể không nói nữa được không?” Ngón tay Lại Tư vẫn đang phấn đấu gõ trên bàn phím, lúc nói chuyện, mí mắt cũng không nhấc lên, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, giống như công việc mới là vợ của anh.

“Anh biết người bên ngoài nói thế nào sao? Nói chủ tịch tập đoàn YD muốn thân tóm Tần Thị nên mới cùng Tần Thị kết thân, nhưng sau đó cảm thấy bà xã không có giá trị lợi dụng, đem tân hôn liền bạo hành đánh đập vợ, hại chị dâu không thể ra ngoài gặp gỡ mọi người, phải bí mật dưỡng thương. Còn có lời đồn càng kỳ hơn, nói Lại Tư anh không có năng lực, trong đêm tân hôn chị dâu đã phát hiện sự thật này, ngày hôm sau ngay cả đồ đạc cũng không cầm mà chạy theo người đàn ông khác, còn có người nói.....”

Lại Tư bất đắc dĩ ngừng công việc trên tay, khẽ dựa vào thành ghế, đẩy gọng kính, xoa xoa sống mũi, “Bọn họ đã buôn chuyện như thế, mồm miệng đều ở trên người bọn họ, anh đây còn có thể làm gì.”

Tề Luận nhìn về phía Lại Tư, mày khẽ nhíu, “Ý của anh là để mặc chị dâu dính vào chuyện này?”

“Cô ấy rất nhanh sẽ trở lại.” Lại Tư bình tĩnh nói xong, tay lại bắt đầu công việc.

Phù Khải im lặng nhìn trời, thần tượng trong lòng anh khi nào lại bị phụ nữ đùa giỡn xoay vòng quanh như vậy.

“Đúng rồi, Phù Khải, cậu phụ trách súng ống đạn dược bên Châu Phi lần này đi.”

Phù Khải trầm ngâm, không phải chỉ bàn tán một chút thôi sao, vậy mà lại muốn đẩy anh đến Châu Phi vận chuyển vũ khí đạn dược. Nếu như bản thân xảy ra việc gì không hay, gãy tay gãy chân về sau làm gì còn phụ nữ theo đuổi anh? Anh rơi lệ, Lại Tư khêu khêu mấy đầu ngón tay liền thu vào mấy chục triệu, bây giờ cùng anh ấy tranh luận chỉ thiệt thân mình.

Tề Luận nở nụ cười, đã theo lâu bên cạnh Lại Tư liền hiểu được, toàn là đại ca già trang người tốt, bắt bọn anh già bộ mặt đen, bọn anh dễ dàng sao? Ai cũng biết lão đại ngành hóa dược là đại ca của bọn anh - Lại Tư (Rice), chung quy lại muốn anh làm chân chạy. Nhưng là, kẻ hèn này rất vui lòng nghe theo mệnh lệnh của đại ca.

Tuyệt Thần vừa đi vào cửa nhà, liền gặp được cảnh tượng như vậy, về phần bọn họ đang nói cái gì, dĩ nhiên cô đều nghe được. Cô rất muốn lui ra ngoài, nhưng mà đi giúp việc đã nhìn thấy cô rồi “Phụ nhân trở lại.”

Sáu con mắt nghe nói như thế, cùng nhau quét một cái, hầu như lóe sáng nhìn về phía cô.

Tuyết Thần tiên cũng không được, lùi cũng không xong, sờ mũi một cái, có chút lúng túng. Chần chờ một hồi lâu, vẫn kiên trì từ từ mà đi vào, “Chào mọi người.”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vợ anh là một cô gái trẻ bốc đồng

Editor: Cogau

Thật sự là cô chẳng muốn gặp lại họ, đặc biệt là hai người xa lạ này, hôm đám cưới, chính vì họ mà cô bị Lại Tư ăn hết đậu hũ. Chỉ cần nhớ lại thôi đã mặt đỏ tía tai rồi.

Lúc thấy cô tới, Lại Tư buông hết công việc trong tay ra, bước về phía cô.

“Về rồi à, Provence chơi vui không? Louvre cũng không tồi ha, cả Venice nữa chứ...” Lại Tư cười yếu ớt hỏi, không buồn không vui, vẻ nụ cười luôn là vẻ bề ngoài của anh.

Tuyết Thuần không giấu được kinh ngạc, nhìn nụ cười nhạt nhẽo của anh, đột nhiên một luồng khí lạnh chạy từ lòng bàn chân lên thẳng tận đầu, sao anh lại biết rõ hành tung của cô vậy chứ? Thậm chí, cô còn không nói cho mẹ nuôi biết cơ mà!

Bàn tay thon dài xoa nhẹ khuôn mặt nhợt nhạt của cô, cúi đầu cười: “Hơi gầy đấy. Nhưng về là tốt rồi.” Nói xong thì quay đầu lại: “Di Lạc, cất hành lý cho cô chủ đi.” Rồi nói với Phù Khải: “Nếu không còn việc gì thì các cậu cũng có thể đi.”

Rõ ràng là không muốn họ làm kỳ đã cản mũi đây mà.

Hai anh em cố nén vẻ phẫn nộ, họ cũng đâu thể ăn tươi nuốt sống vợ anh, có cần thiết phải đề phòng kỹ như vậy không? Chẳng qua, ông chủ đã hạ lệnh đuổi khách, thì họ đành phải ảo não mà đi thôi.

Ra đến ngoài, hai người mới đột nhiên nhớ tới, bữa tối di Lạc chuẩn bị cho họ, họ còn chưa ăn đấy. Tức giận chửi Lại Tư ‘có vợ thì quên bạn’, rồi lái chiếc xe thể thao ầm ầm chạy đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai vợ chồng họ, Tuyết Thuần nhìn chăm chăm ngón chân, phòng khách yên tĩnh đến kỳ lạ.

Lại Tư nhìn cô vợ bỏ trốn của anh, im lặng thở dài một cái, dù sao thì người cũng đã dừng cản trở về rồi.

Tay nâng chiếc cằm nhọn xinh của cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Đúng là gương mặt này, vẻ thon gầy kết hợp với sự dịu dàng thật hoàn mỹ, không tìm được một khuyết điểm nhỏ nào, đặc biệt là đôi mắt tròn trong veo như ngọc lưu ly, nhưng nhìn kỹ thì có vẻ lại điềm tĩnh, man mác buồn – chỉ một cô gái như vậy thôi, nồng manh nhưng cũng rất kiên cường vậy mà 28 năm nay mới gặp được một người như vậy đấy.

Chỉ nhìn thôi mà đã có chút đau lòng rồi! Một tháng này, anh bị bỏ rơi hoàn toàn, nên người đáng thương phải là anh mới đúng chứ. Bỗng anh hiểu ra, khi sa vào lưới tình đàn ông lại bị coi thường như vậy.

Tự dưng, Tuyết Thuần có vẻ lúng túng. Anh là thế, biết rõ mình là một người đàn ông rất có sức quyến rũ, vô tình lại luôn có những hành động trêu đùa cô vậy. Nếu không phải thật lòng, thì cũng đừng trêu chọc cô chứ. Cô là một người rất tham lam, một khi đã muốn thì sẽ muốn mọi thứ, còn nếu không thuộc về mình thì chỉ ở bên cạnh thôi cô cũng tình nguyện không cần. Ngoại trừ lợi ích giữa anh và mẹ nuôi ra, anh được coi là một người đàn ông hoàn mỹ, người tâm thường như cô không có khả năng có được.

Không phải cô tự ti đâu, thật sự cô là một người có cảnh ngộ bất hạnh mà lại chẳng có tài cán gì, vì cô nghịch lừa mà cha mẹ chết, sau khi nhận nuôi cô thì mẹ nuôi cũng phá sản. Tất cả mọi chuyện xảy ra, cô chỉ biết trốn tránh, lần này cũng vậy. Cô chạy trốn nhất định là anh rất tức giận, ngang với việc cho anh một cái tát vô hình.

Sau lưng cô là cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, hắt vào tròng mắt của anh.

Từ góc độ này, cô nhìn không rõ tâm sự trong đôi mắt anh, chỉ thấy vài chấm sáng điểm xuyết trên cặp mắt kính mà thôi. Nhớ tới việc mình đã làm cộng với những lời nói vừa nghe được, cô thật lòng cảm thấy áy náy, ngập ngừng nói: “Em không biết, thật xin lỗi...”

Trong lòng có một âm thanh khinh thường đang cười nhạo, rõ ràng là biết, thế mà lại giả vờ không biết, đúng là nguỵ biện mà. Nhưng cô lại không thể, vì né ra Cao Phong Kỳ mà cô trốn đi. Cô sợ người đàn ông này, sợ đến gần, sợ yêu... bởi vì cô không có cái may mắn này.

Anh khẽ kéo cô, khóa vào trong lồng ngực nở nang của anh.

Tay khẽ đẩy một cái rồi buông lỏng. Phiêu bạt liên tiếp mấy ngày nay, cô đơn và mệt mỏi, giờ được nằm ở trong ngực anh, chẳng hiểu sao thấy rất thoải mái và yên tâm. Cứ như vậy một lát đi, và lại làm vợ cô cũng không được phép phản kháng.

“Chỉ một lần này thôi đấy, lần sau không được làm thế này nữa, nếu không anh sẽ ăn em luôn đấy...” Nghe tiếng trách cứ dịu dàng bên tai, dường như chẳng có chút trách móc nào cả, nhưng Tuyết Thuần biết anh là nói thật, bởi vì anh ôm mạnh cô làm cô không cách nào thở nổi.

“Đúng là làm anh không hết lo!” Lại Tư buông lỏng cô ra, yêu thương xoa xoa tóc trên đầu cô, về mặt dịu dàng.

“Thật ra thì chỉ là em thích đi du lịch thôi, cũng không có ác ý, anh đừng hiểu lầm” Tuyết Thuần nói thật, nói cô trốn tránh thực tế cũng được, cô chỉ thích đeo balo lên, đi hết nơi này tới nơi khác. Suy nghĩ về chuyện cũ, tìm kiếm sự khoan dung.

“Tại sao lại thích đi du lịch?”

“Mỗi người mỗi số mệnh, trải nghiệm giá trị khác biệt trong sinh mệnh mỗi người, suy nghĩ về cách sống của bản thân, tìm kiếm tầm quan trọng trong sinh mệnh.” Tuyết Thuần cười, lòng của cô kỳ, chỉ có như vậy mới tạm chữa khỏi được.

Lại Tư thật muốn phẫn nộ, vợ anh vốn là một cô gái trẻ bốc đồng, nhưng mà điều này cũng không hư, nó cho anh biết cô vợ yêu quý của anh là một người phụ nữ cá tính, sống nội tâm và quan trọng nhất là sẽ không làm ầu.

Chỉ có điều, trong những ngày tiếp theo, suy nghĩ này của anh đã rất nhanh bị lật ngược. Vì sao ư? Bởi vì vợ anh là một người phụ nữ ‘của gia đình’ đúng chuẩn. Nhưng chúng ta hãy xem trước Tuyết Thuần bắt đầu giả bộ cừu non một chút nha.

Lại Tư nhéo mũi cô: “Cung ơi, đói bụng chưa?”

Tuyết Thuần bối rối, cử động thân mật thỉnh thoảng xảy ra cùng với cách gọi ‘cung ơi’, làm cô hoảng hốt. Trong trí nhớ, cách gọi ‘cung ơi’, chỉ có ba cô gọi cô như vậy thôi.

Bảy tuổi, Tuyết Thuần ôm chân ba Tuyết, khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Ba Tuyết thấy vậy đau lòng, bế Tuyết Thuần hôn tới tấp: “Cục cung, sao lại khóc? Ba mua kẹo cho con ăn nha?”

“Mẹ hư, không cho ‘cục cung’ mua kem, ô ô...”

Mẹ Tuyết bắt đắc dĩ nhìn hai cha con: “Anh chỉ chiều nó thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hôn tạm biệt anh

Editor: Cogau

“Sao? Đói xiu rồi à?” Lại Tư yêu thương xoa đầu cô, kéo cô tới bàn ăn: “Vừa hay đi Lục chuẩn bị rất nhiều món em thích ăn đấy.”

Tuyết Thuần ngỡ ngàng gật đầu, cay cay nơi sống mũi, không biết là bởi vì tháng rồi hốt hoảng chạy trốn hay hay là bởi vì nhớ tới khuôn mặt của ba.

“Đi ra ngoài du lịch một chuyến, người gầy đi rồi, ăn thịt nhiều một chút bồi bổ thân thể.” Lại Tư gấp một miếng thịt bò vào chén cô.

Tuyết Thuần vẫn còn cay cay mũi, rõ ràng cô làm chuyện có lỗi với anh, vậy mà anh còn đối tốt với cô như vậy. Giờ phút này, bởi vì chữ ‘cung ơi’ ấy, cô tạm thời quên mất những bức tức do anh ép cưới mang lại.

“Thức ăn không hợp khẩu vị sao?” Lại Tư thấy cô cầm đũa, cũng ngừng ăn.

Tuyết Thuần hít hít mũi: “Không, ăn rất ngon.” Rung động chỉ thoáng qua, còn sự thực mẹ nuôi phá sản ép buộc cô gả cho anh vẫn là một vết thương trong lòng cô.

Sau khi ăn xong, Tuyết Thuần trở về phòng trước. Lại Tư cho rằng cô đi du lịch mệt mỏi, cũng không cố ép cô.

Buổi tối, Tuyết Thuần không ngủ ngon. Sáng sớm để đi Lục đánh thức, rồi dậy thì hai mắt như mắt gấu trúc vậy.

Xuống dưới nhìn thấy Lại Tư đang xem báo, dáng vẻ thư thái rảnh rang, giống như cảm giác anh mang lại cho cô: rất có vẻ trí thức.

“Xuống ăn sáng đi.” Lại Tư đặt tờ báo trên tay xuống, nhìn cô ngồi vào chỗ: “Ngủ không ngon sao?”

“Ừ.” Tuyết Thuần không dám ngẩng đầu nhìn. Rõ ràng rất lịch sự nhã nhặn, mà sao cô lại luôn sợ anh, chỉ vì trên người anh có một loại khí thế áp bức vô hình, cho dù là anh cười, nhất cử nhất động đều thu hút ánh mắt người khác, nhưng không cho người ta cảm giác phiền chán, bởi vì khí thế trong con người anh không giống người khác, kiêu mạnh mẽ bá đạo vậy. Cái loại cảm giác muốn đến gần nhưng lại không thể tiếp cận ấy, lại có sức hấp dẫn chết người.

Nhiều khi cô nghĩ, rốt cuộc anh là người thế nào? Hoàn cảnh gia đình ra sao mà có thể tạo ra được một nhân vật y hệt hoàng tử như vậy chứ!?

Bình thường, cô là người rất trầm tĩnh thích ẩn náu, họ giống như hai thái cực vậy, một kẻ thì muốn người chú ý, một người thì tâm thường lẻ loi. Không hiểu sao lại dính vào nhau chứ.

Thấy cô uống sữa xong, đôi môi đỏ mọng dính sữa trắng, anh nghiêng người qua, nhẹ nhàng xoa môi của cô. Sau đó cười hỏi: “Ăn no rồi à?”

Tuyết Thuần gật đầu, trên mặt hiện lên một luồng ấm áp không thể kìm nén. Cô định tránh ra, nhưng người như bị cố định vậy, cứng đờ ra.

Anh đã thay âu phục, trên người tăng thêm vẻ uy nghiêm vô hình: “Vậy anh đi làm đây.”

“Vâng.” Sao còn chưa đi? Còn nhìn chằm chằm cô làm gì? Tuyết Thuần vuốt mặt mình, chẳng lẽ dính gì ư?

Lại Tư nở nụ cười mê người, sau đó đi tới hôn lên cái trán sáng bóng của cô: “Sau này, phải hôn tạm biệt lúc anh đi làm, nha?”

Nhìn nụ cười mê người của anh: “Ừm” Tuyết Thuần bị anh trêu chọc sừng sốt một chút, đứng đực ra nhìn anh đi xa.

Mặc dù cô trốn đi một tháng, nhưng tối hôm qua Lại Tư vẫn tuân thủ lời hứa của anh, ngủ riêng phòng.

Trong bếp, tiếng nước chảy ào ào, Tuyết Thuần đi vào, gọi: “Di Lạc.”

Di Lạc quay đầu lại nhìn, lập tức xoa tay vào tạp dề: “Có chuyện gì sao, cô chủ?”

Thấy Di Lạc cung kính như vậy với cô, Tuyết Thuần hơi ngượng ngùng, dù sao trước đó, cô luôn làm cùng người làm: “Di Lạc, con muốn hỏi chút, tối hôm qua Lại Tư ngủ ở đâu vậy ạ?”

Di Lạc cổ quái nhìn cô: “Cô chủ về thì cậu chủ liền đến phòng làm việc để nghỉ ngơi.” Bà là người làm việc lâu năm, hiểu quá rõ tính của Lại Tư, nên cũng biết rằng có một số chuyện không nên lăm lăm, nhưng quan hệ giữa cậu chủ và cô chủ cứ chường mắt khó chịu sao ấy. Nói thế nào đây ta, cô chủ thì như một khối băng, chưa được làm nóng nên còn chưa tan chảy.

“Trong nhà còn phòng trống không? Con muốn chuyển qua đó.”

Di Lạc bị dọa cho giật mình: “Cô chủ, ngàn vạn lần xin đừng làm thế.”

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Tuyết Thuần, Di Lạc giật mình vì phản ứng thái quá của mình, kìm tiếng hét chói tai lại: “Ý của tôi là, có nên hỏi cậu chủ một tiếng không?” Ai cũng biết, cậu chủ đã tốn bao nhiêu tâm tư để cưới cô chủ về, hơn nữa còn nhẫn nại dụ dỗ cưng chiều nữa. Chuyện này nếu là cậu chủ mà biết, có thể cắt bà thành tám khúc hay không đây? Ở đây lâu, ai mà chẳng biết bản chất bên trong thâm độc xấu xa của cậu chủ chứ, hiển nhiên là ngang với Diêm Vương! Chỉ mới nghĩ tới hậu quả thôi, Di Lạc đã rùng mình rồi.

“Vậy, tối nay con sẽ nói với anh ấy.”

“Này, chuyện này... cô chủ nên nói đi ạ.” Bà chỉ có thể cầu nguyện, cậu chủ đừng có trút giận lên người bà thôi.

Lúc này điện thoại reo lên, Tuyết Thuần đi ra nghe máy: “Alo, xin chào! Đây là... nhà anh Lại ạ.”

Bên đầu điện thoại bên kia truyền tới một tiếng cười nhỏ: “Tuyết Thuần, anh là Lại Tư nè.”

“À!” Thật xấu hổ...

“Công ty tạm thời có việc, anh phải đi công tác một chuyến.”

“..... Ừ.”

“Nếu nhanh phải vài ngày mới về, nếu chậm có lẽ phải một tháng.”

“.... Vâng.”

.....

“Không có chuyện gì nữa, anh cúp nha.”

“Bye bye.” Tuyết Thuần vội vàng cúp điện thoại, trong lòng dâng lên chút cảm giác khác thường.

Rõ ràng là hai người xa lạ, kiểu xa lạ phổ biến, sao anh lại có thể coi cô như một người vợ chân chính vậy chứ? Cô chạy trốn một tháng, anh không trách, ngược lại còn quan tâm che chở. Anh đi công tác còn gọi điện thoại về báo cho cô. Bỗng, Tuyết Thuần cảm thấy hành động của mình thật xấu xa. Đã không tôn trọng Lại Tư, lại còn không quan tâm tới Lại Tư nữa.

Giữa hai hàng chân mày đen của Tuyết Thuần nhú lại tăng thêm vẻ ưu sầu, cô luôn luôn không có thói quen thiếu nợ người ta, cho dù là một ít tiền, nếu cô được người ta giúp một ít thì cô phải trả lại gấp bội, như vậy mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Rốt cuộc, Lại Tư nghĩ gì, muốn thế nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Phòng của vợ

Editor: Cogau

Lại Tư nghe tiếng điện thoại tút tút, môi mông gọi lên nụ cười nhẹ vốn có, anh cũng không tin, cô có thể chạy thoát khỏi lưới tình chăng chặt anh đã giăng ra. Bởi vì anh chưa bao giờ thất bại, việc nắm giữ được trái tim người đẹp chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nếu không phải là bên mảng vũ khí xảy ra chút vấn đề, anh còn dự định ngày ngày quán quýt một chỗ với cô, để cô có thói quen có anh làm bạn. Nhưng cũng không gấp, ngày còn dài mà...

Kết quả, đêm đó Lại Tư thật sự không về, di Lạc nhận được mệnh lệnh, biệt thự quá rộng, lo cô chủ ở nhà một mình sợ, nhất thiết phải bên cạnh cô chủ.

Tuyết Thuần rất ngại chiếm phòng ngủ của anh, tốn hết một ngày, cùng với sự hỗ trợ của di Lạc, đã chuyển hết đồ của cô tới phòng bên cạnh.

Thật ra thì biệt thự của Lại Tư rất lớn, có nhiều phòng, lớn nhỏ đủ cả, có hai phòng để sách có thể sánh với thư viện; một phòng khác để rất nhiều nhạc cụ: guitar, Piano, Saxophone...; còn có một phòng nữa thì để các loại súng ống, đại bác giả; lúc mới nhìn, cô cũng sợ hết hồn, sau đó mới biết là giả... Phòng trông cũng cổ, nhưng chỉ có căn phòng ở giữa này: nho nhỏ, rất hợp với ý của cô, một người ở, như vậy là đủ rồi.

Cho tới bây giờ, cô cũng đâu phải là công chúa, sao có thể ở nơi xa hoa mà quên phần đầu đây? Chỉ có cha mẹ coi cô là công chúa, nhưng đã bị trận hỏa hoạn làm mất mạng rồi.

Trước khi kết hôn, cô vừa tốt nghiệp đại học. Máy ngày nay, sau khi đi du lịch một vòng trở về, thấy đây đúng là lúc cân nhắc vấn đề công ăn việc làm. Tuyết Thuần biết, gả vào một gia đình như vậy, là không thể đi ra ngoài làm, nhưng cô lại không muốn dựa dẫm vào anh.

Cô bắt đầu tạo hồ sơ cá nhân, post lên mạng, có khi cũng post cả lên trang Việc làm.

Mấy ngày nay, cô đều ở trong phòng, không đi đâu, nhiều khi ăn cơm ngay ở phòng, cô như một điển hình ‘người phụ nữ xó nhà’. Thật ra thì trong tiềm thức cô thừa nhận, cô trốn tránh Lại Tư, gồm cả đồ vật cũng như hơi thở của anh... Trước khi anh về, cô sẽ phân chia rõ ràng ranh giới giữa hai người. Quen như vậy đi, cho đến lúc Lại Tư về, tránh khỏi rất nhiều cơ hội chạm mặt.

Lúc Lại Tư về là sáu giờ chiều của bảy ngày sau đó.

Trên đường về, nghe tài xế Trần báo cáo, anh nhếch môi mỉm cười, biết Tuyết Thuần thừa dịp anh không có ở nhà, tự dọn tới nơi cho là không bị quấy rầy, an toàn nhất.

Cô lại muốn rời xa phòng ngủ của mình vậy sao chứ! Ngón trở nhịp nhịp trên đùi, chưa đầy một giây, ánh mắt bỗng sáng lên, làn môi cong lên mỉm cười.

“Chủ chủ đã về.”

“Chủ chủ đâu?”

Di Lạc lập tức cung kính nói: “Chủ chủ ở trong phòng ạ.” Trừ ăn uống vệ sinh ra, đã ba ngày ba đêm cô không xuống.

“Cốc cốc cốc.....”

Lúc này, Tuyết Thuần bỗng luống cuống, ngón tay gõ nhanh trên bàn phím, nghe thấy tiếng gõ cửa, vẫn vừa gõ vừa nói: “Di Lạc chờ một chút, con tới liền.” Nhanh chóng gõ xuống mười mấy chữ, sau đó vội tới cạnh cửa, mở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Cộp!” Cửa bị đóng lại, Lại Tư vẫn còn bị đứng ở ngoài.

Tuyết Thuần quay lưng vào cửa, hai tay che mặt. Ô ô... Cô chết mất! Từ hôm qua tới giờ, cô chỉ ngủ 3 tiếng, mắt thì như gấu trúc, trên người thì mặc một bộ đồ ở nhà in hình con báo, tóc dài được búi lại trên đỉnh đầu, có vài sợi rơi xuống bên môi, trông như ni cô vậy.

Bộ mặt không trang điểm, nhếch nhác nhất của cô thể mà lại để cho cho một đấng mày râu nhìn thấy. Hơn nữa còn là một siêu cấp đại soái ca - người chồng sống chung nhà chứ! Chỉ mới nghĩ thôi, cô đã chẳng có mặt mũi đâu mà gặp rồi.

28 năm qua, đây là lần đầu bị người ta đóng cửa cho ở ngoài, Lại Tư đứng trước cửa hồi lâu, nụ cười đã sớm chuẩn bị cứng ở bên môi. Sau đó, độ cong khóe môi càng lúc càng lớn, càng ngày càng sâu. Như vậy là cô quan tâm tới hình tượng ở trước mặt anh, rất có thể điều này thể hiện rằng Tuyết Thuần coi anh là một người đàn ông của cô, đây là một khởi đầu tốt!

Bằng tốc độ nhanh nhất, Tuyết Thuần sửa lại tóc, lau mặt, mới từ từ mở cửa ra lần nữa, thân thể chặn ở cửa: “Thật xin lỗi, vừa rồi... có chút việc gấp cần làm.”

Lại Tư sớm khôi phục gương mặt thiện lương: “Không sao, anh cũng vừa mới về, muốn tới xem em thế nào. Anh có thể vào không?”

Tuyết Thuần ngây ngốc. Phòng của cô bừa bộn lắm, chỉ lo viết hồ sơ, đồ ăn vặt bừa bãi đầy sàn nhà, chăn gối thì cũng chưa xếp, bởi vì sợ làm phiền dì Lục nên mấy ngày nay cô cũng từ chối không muốn cho bà ấy vào dọn dẹp. Nếu bây giờ mà cho anh vào, nhìn thấy căn phòng như bãi rác thì hình tượng khỏe khoắn, thời trang, nữ tính của cô sẽ bị sụp đổ mất! Nếu để cho anh nhìn thấy điểm xấu này của cô, anh không muốn dính dáng đến cô nữa thì sao. Tuyết Thuần rất rối rắm, một bên là hình tượng, một bên là cái nhìn tốt của Lại Tư với cô.

Về mặt Lại Tư đầy thất vọng: “Thật xin lỗi, nếu em khó xử... thì anh không vào nữa.”

“Chờ một chút.” Tuyết Thuần chần chừ, bởi vì về mặt thất vọng của anh: “Không phải em không muốn, chỉ là phòng của em rất nhỏ... đồ lại nhiều... rồi lại bừa bộn... Nếu anh không để ý, thì em cũng không ngại.”

Nụ cười trên mặt Lại Tư tươi hơn: “Anh không ngại.” Sau đó đẩy cửa ra trước khi cô đổi ý.

A! Thật là mất mặt quá! Tuyết Thuần thảm than.

Đây... đây là? Mất Lại Tư chớp chớp, đây là chỗ của người ở sao? Mi ăn liền thì ăn dở, bịch bánh sô-đa rỗng, đường đỏ ăn còn sót lại đã đóng cặn... Mà thứ kỳ cục hơn là chiếc áo lót size D vắt trên thành ghế, đang lắc lư lắc lư...

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tuyết Thuần là một cô nhóc khó chiều

Editor&Betaer: Cogau

Mặc dù sớm có được thông tin, ngực Tuyết Thuần đúng là size D, nhưng mà bây giờ không phải lúc ‘chảy máu mũi’. Tình trạng cuộc sống của vợ anh thật đáng lo!

“Dì Lục!”

Dì Lục đang chăm chú ‘nhất cử nhất động’ của cậu chủ và cô chủ, không khỏi lo lắng trong lòng, cậu chủ lại bất ngờ gọi, thiếu chút thì hét lên rồi, sau đó lật đật chạy tới, bà tuổi đã cao, bà cũng dễ dàng lắm sao: “Cậu chủ, chuyện gì ạ?”

Lại Tư mặt lạnh, mắt nhìn chăm chăm phía trước không hề chớp như cái xác không hồn, lời nói hình như phát ra từ kẽ răng lạnh như phong ba bão táp Bắc Cực vậy: “Bà chăm sóc cô chủ như vậy sao!” Không phải nghi vấn, mà là câu khẳng định. Làm một người quản gia, bất luận là nguyên nhân thế nào, kiếm cái cố gì, tạo nên kết quả tồi tệ như vậy thì phải nhận hậu quả duy nhất - đó chính là phải hứng chịu ngọn lửa giận dữ!

Dì Lục nhìn lên, cộng thêm giọng nói nghiêm nghị của Lại Tư, trái tim bỗng lỡ một nhịp, vội vàng giải thích: “Cậu chủ, không phải như thế đâu.” Cô chủ ơi, cô hại tôi thế thảm rồi!

“Lập tức thu dọn đồ đạc đi, biệt thự nhà họ Lại không nuôi nổi người như bà.”

Trước mặt Dì Lục bỗng tối sầm, sợ tới ngắt đi.

“Dì Lục! Dì Lục!” Tuyết Thuần ôm lấy bà, thế nhưng vóc người dì Lục hơi mập, đầu gối của cô đập mạnh xuống sàn nhà, đau tới nổi xuyết xoa. Nhưng chuyện này không quan trọng, cô bám mạnh vào huyết nhân trung của dì Lục, thật lâu sau dì Lục mới thở nổi. Lúc này, tài xế Trần bé đi Lục lên, bọn họ đã quen biết từ lâu, biết tim Dì Lục không tốt, vội vàng cho bà uống thuốc.

“Anh thật quá mức!” Tuyết Thuần nhủ mày dù không kẻ nhưng vẫn đậm vừa phải: “Di Lục – bà ấy rất có trách nhiệm, mỗi ngày đều đưa cơm cho em đúng giờ, quét dọn, lần này là tự em không cho đi ấy vào. Nếu muốn trách, anh trách em là được rồi.”

“Anh quá mức sao?” Lại Tư híp mắt, nói lỏng cà vạt, hít một hơi: “Anh vì ai mà tức giận chứ?” Mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía ngực của cô, bởi vì tức giận nên bộ ngực của cô khê phập phồng. Trong lòng không ngừng phán đoán, không biết là rốt cuộc cô có mặc áo lót hay không?!

“Cho dù là vì tốt cho em, nhưng... anh chưa hỏi rõ đầu đuôi, mà đã tùy tiện đuổi đi Lục rồi, đi ấy thật sự là một người rất tốt.” Tuyết Thuần xấu hổ, đi Lục vì cô mới nên tội.

Lại Tư nắm tay của cô, bình thường cô đều xa cách anh, nhưng vì tranh cãi thế này mà gần ngay sát bên rồi. Hơn nữa, cũng thật to gan.

“Vậy em hãy đồng ý với anh, cho dù là bận công việc, cũng phải tuân thủ thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường. Nếu không, anh sẽ đuổi đi ấy.”

Tuyết Thuần nên nói gì đây chứ!?

Lại Tư liền bổ sung: “Đây là điều kiện để đi ấy không bị đuổi.”

“Được.” Đây là lần đầu tiên Tuyết Thuần biết đến sự vô tình của Lại Tư.

Sau đó, trong lòng Lại Tư dâng lên niềm vui đắc thắng. Nhìn đi, vợ của anh, vì một câu nói của anh đã lấy lại bình thường rồi.

“Em...” Lần đầu Lại Tư nói chuyện do dự, nhưng ánh mắt thì lóe ra muôn ngàn tia sáng, sáng rực rỡ nhìn chăm chăm vào bộ ngực xem ra rất nõ nang của cô: “... không mặc áo lót à?”

Ồi! Mặt Tuyết Thuần bỗng đỏ lên, giống như cà chua chín, kiêu diễm ướt át, dụ dỗ người tới hái vậy.

Yết hầu Lại Tư chuyển động lên xuống, hoàn toàn quên mất chính sách dụ dỗ của anh, lại càng muốn tiến một bước nữa.

Lúc này, Tuyết Thuần hất tay của anh ra, chạy ra khỏi phòng, nói vọng lại: “Em qua xem đi Lục một chút.”

IQ Lại Tư thì bậc nhất, thế mà lại hết cách với cô vợ chung nhà vẫn luôn trốn tránh này. Vốn cho rằng hai người đã kết hôn, sẽ có nhiều cơ hội hơn. Nhưng hiển nhiên, Tuyết Thuần không phải người dễ đối phó nha.

Cô đi ra ngoài du lịch, anh có thể coi là cô bị đá kích buồn bực trong lòng, sau khi hết buồn sẽ về, dù sao thì cũng vẫn về nơi này với anh. Nhưng ở trong nhà, thế mà cô lại ngang nhiên coi như anh không tồn tại. Cùng ăn cơm, cùng nói chuyện một chút có thể đem được trên đầu ngón tay.

Lại Tư rất buồn bực.

Không thể không thừa nhận, lòng tự ái của Lại Tư bị thương tổn. Dù là người phụ nữ anh thích, cũng không cho phép đối xử với anh như vậy. Ngay còn dài, anh bắt đầu bực bội rồi đấy.

Nhưng anh là ai chứ? Anh là Lại Tư cao quý ưu nhã, là một người đàn ông rất biết tiết chế, có thể so với hoàng tử Anh quốc, từ trước tới giờ chưa ai thấy được lửa giận trên mặt anh, mà chửi rủa thì lại càng hiếm thấy.

Anh yêu vợ anh, nếu cứ giữ quy củ quả thực sẽ trở thành đàn ông tốt đã tuyệt chủng hết rồi. Nhưng cái đồ ngốc Tuyết Thuần này, sao lại không thấy được mặt tốt của anh chứ? Hiển nhiên, anh tốt với cô cũng không thể kích thích cảm tình của cô với anh, mà ngược lại còn là nguyên nhân để cô thoát khỏi anh, rúc vào cái mai rùa của cô.

Lần đầu tiên, Lại Tư mất hồn trong buổi họp công ty, chỉ muốn đi khỏi thôi. Nghĩ thầm, Tuyết Thuần chính là một cô gái nội tâm, xem ra là thời gian sẽ chiến thắng. Dĩ nhiên, người thông minh thì tuyệt đối sẽ không dùng cách ấu trĩ để chiếm được trái tim một người phụ nữ.

Rất nhanh, môi anh nhếch lên một nụ cười quỷ dị, anh đã nghĩ ra cách rồi.

Đang họp, nhân viên nhìn thấy nụ cười quỷ dị của tổng giám đốc như vậy, mọi người đều sợ hết hồn hết vía, tổng giám đốc lại nghĩ ra cách muốn chinh ai đây? Ôi! Lại chuẩn bị phải làm thêm giờ rồi!

Tuyết Thuần vào đời chưa lâu, suy nghĩ đơn giản, gặp phải Lại Tư lòng dạ vô cùng hiểm độc, chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi rồi.

“Cốc cốc...”

“Chờ một chút.” Tuyết Thuần mặc áo ngủ vào, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất dọn xong mấy đồ để bữa bãi, trông cũng tạm tạm.

Lại Tư nghe thấy tiếng sột soạt bên trong, thầm đoán được dáng vẻ cô lúc này, nhất định là đang lo dẹp đồ. Trước đây, anh cũng không tin Tuyết Thuần luôn luôn dịu dàng thiện lương mà lại là một người qua loa đại khái, nhưng tình cờ một lần anh gặp phải một màn giặt gân.

Hôm ấy, Tuyết Thuần quá mệt mỏi, quên đóng cửa phòng. Đúng lúc, anh thuận tay đẩy cửa ra, thấy cả người Tuyết Thuần trần truồng nằm gục trên bàn, đồ đạc thì bữa bộn, vừa nhìn đã biết là người thích ăn vật xem máy vi tính.

Điều này chứng tỏ, những ngày Tuyết Thuần không ra khỏi nhà sẽ đóng cửa sổ, rồi chỉ mặc đồ lót làm việc trên Internet.

Mới chỉ nghĩ thôi đã ngứa ngáy trong lòng, đều nói rằng người đàn ông có sức quyến rũ thì nguy hiểm thế nào, nhưng thực ra phụ nữ mới vô cùng nguy hiểm! Không biết chiếc áo lót size D có mặc vào hay không nữa...

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Dự dõ ‘người vợ xó bếp’ ra ngoài

Editor&Betaer: Cogau

Cửa vừa mở ra, thấy cô gái mặc bộ đồ ở nhà hình con báo còn dè dặt mở gần một nửa cửa.

“Bà xã, ba ngày nữa sẽ đãi tiệc ở nhà đấy.” Nếu không ngoài dự đoán, có lẽ sẽ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên của cô.

Anh luôn cho rằng Tuyết Thuần không quen anh gọi như vậy, nhưng thực tế hai người là vợ chồng.

Chẳng lẽ, cô chưa từng biết: Lại Tư anh thích thứ gì đó thì tuyệt đối sẽ không buông tay sao? Rõ ràng là cô chưa hiểu được điều đó, mà còn cho rằng hai người họ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi, còn nghĩ rằng lâu dần anh sẽ chán, đến lúc đó ly hôn là chuyện hiển nhiên!

Tuyết Thuần đảo mắt: “Có cần em làm gì không?”

“Ngày mai, em với anh đi ra ngoài chuẩn bị chút nha.”

“Vâng.” Thật sự, cô không có trang phục dạ hội, mà kỹ thuật trang điểm cũng không tốt lắm.

Lại Tư ngầm tính toán, anh muốn Tuyết Thuần bắt đầu thói quen có anh, quen với sự dịu dàng, mặt tốt của anh, ngưỡng mộ sự ưu tú của anh, rồi cuối cùng không thể rời xa anh. Đầu tiên, anh sẽ phá vỡ tính độc lập – ‘người phụ nữ xó bếp’ trong cô, anh muốn cô dung nhập vào trong sinh hoạt của anh, quen thuộc tất cả mọi thứ của anh, tiếp theo là bước vào cuộc đời của anh, mọi suy nghĩ của cô đều có anh.

Thật ra thì khi quyết định việc này, Lại Tư cũng rất đau đầu, bởi vì bữa tiệc này cần phải mời cô gái điên cuồng theo đuổi anh gần mười năm đó. Vì để có được Tuyết Thuần, coi như bán nhan sắc, cũng muốn mở một bữa tiệc. Có được cô hay không thì phải đợi tới mai mới biết, nhưng với tính toán nhìn xa trông rộng của Lại Tư sẽ cho phép kế hoạch thay sao chứ? Thật nực cười! Tính toán của anh không chút sơ hở mà.

Đến lúc đó, tình trạng hỗn loạn như vậy, cho dù có xảy ra chuyện gì thật, thì với tính cách thiện lương đơn giản của cô nhất định sẽ không trách anh đâu. Cho nên..... ha ha a..., Tuyết Thuần, em chạy không thoát đâu! Cho dù em có o bế mình đi nữa, thì anh cũng muốn em mở lòng ra, mặc kệ là anh đã gặp rất nhiều cô gái nhưng kể từ giây phút nhìn thấy em ấy thì thể xác và tâm hồn em chỉ có thể thuộc về Lại Tư anh mà thôi!

Đây là khu dân cư cao cấp, nên hầu như những hộ ở đây đều là đại gia. 1m vuông WC thôi thì cũng đã đắt hơn 100 mét vuông ở trung tâm thành phố rồi. Ở đây không có trạm xe buýt, taxi cũng hiếm thấy bởi vì mỗi gia đình ở khu cao cấp này đều trang bị đủ các loại xe nổi tiếng, nhà nào nhà nấy đều có tài xế riêng.

Lại Tư thường làm việc suốt đêm, nên bình thường cũng để cho tài xế Trần lái xe. Hôm nay khó có dịp buông công việc trong tay cùng Tuyết Thuần hưởng thụ thể giới chỉ có hai người, anh tự điều khiển ‘Quý tử’ của mình.

Bản thân Lại Tư là tay đua xe xuất sắc, rất thích đua xe, dĩ nhiên cũng là người yêu xe, ngoại trừ mấy chiếc xe nổi tiếng trong khu nhà cao cấp, thì anh thích nhất lái Bugatti Veyron.

Đây là chiếc anh đã không ngừng cải tiến, chiếc Bugatti Veyron này giống như ‘cậu quý tử’ của anh vậy, nếu không phải là Tuyết Thuần thì không dễ gì điều được ‘cậu quý tử’ của anh đâu. Nhưng vì muốn lấy lòng cô gái này, anh không thể không hạ thấp bản thân – tự mình lái ‘cậu quý tử’ của anh!

Mở cửa xe, rồi cẩn thận cài dây an toàn cho cô.

Tuyết Thuần không có thói quen được người khác hầu hạ, đặc biệt là đàn ông, nên có chút khó chịu trong lòng. Nhưng cơ hội không nhiều nên cứ để anh làm đi!

“Bình thường, bạn rộn những gì ở trong phòng vậy, hả?”

Dường như Lại Tư không tập trung lái xe, mặc dù mắt thì nhìn thẳng phía trước trông có vẻ rất chuyên chú.

“Nhận vài việc làm online: thiết kế web, viết phần mềm này nọ.” Tuyết Thuần vận bàn tay nhỏ trắng, cảm giác những nơi có anh thì có áp lực vô hình.

Trong buồng xe, dường như có thể ngửi được mùi của anh.

“Chẳng lẽ anh quên đưa thẻ hoặc tiền mặt cho em sao?” Khóe môi Lại Tư lộ ra một nụ cười, nhưng anh vẫn nhìn phía trước, hầu như Tuyết Thuần không thể nhìn thấy ánh mắt anh, chỉ cảm giác như lời của anh mang ý khác.

“Em... không biết.” Thật ra thì trong phòng ngủ của hai người để cả chồng lớn tiền mặt, cũng có mấy cái thẻ vàng, nhưng cô không động tới. Hơn nữa, sau khi cô chuyển phòng thì cũng không sang phòng ngủ. Xài tiền của anh ư? Cô nghĩ cũng không dám nghĩ ấy chứ, nếu xài thì chẳng khác nào thừa nhận quan hệ thân mật hai người rồi sao? Cô cảm thấy rất khó chịu.

“Vậy lúc về anh sẽ đưa cho em, anh không muốn em làm việc khổ cực như vậy, vợ của Lại Tư anh không nên giống như bao người như vậy được, chỉ vì một ngày ba bữa mà phải tăng giờ làm việc, để mà chết sớm sao. Hơn nữa, một ngày ba bữa, di Lục sẽ lo chuyện ăn uống, nếu khẩu vị không hợp thì nói di Lục đổi món, hoặc là đổi lại đầu bếp.”

Lại Tư vẫn chuyên tâm lái xe, còn rảnh rang nói chuyện nữa.

“Chuyện đó không liên quan đến chuyện này. Em chỉ nghĩ, ngày ngày không có việc gì, có thời gian thì muốn làm việc mình thích mà thôi...”

Khi Tuyết Thuần vừa nói, bỗng phát hiện tốc độ xe tăng theo tốc độ cô nói, càng ngày càng nhanh. Nhưng bởi vì chất lượng quá tốt, xe chạy trên đường cao tốc, mà êm như đứng trên đất bằng vậy, cô luôn sợ ngồi xe nhưng vẫn cảm thấy ổn.

“Vậy à.” Lại Tư nhàn nhạt đáp lại.

Lúc này, nơi xe đi qua, ven đường từng hàng đại thụ cao vút che khuất ánh sáng mặt trời, thỉnh thoảng có những tia nắng lọt xuống được lướt qua thân xe rồi chiếu vào Lại Tư trông rất tương phản: giống như ngày hè ấm áp bất chợt xuất hiện giữa mùa đông lạnh giá vậy!

Tuyết Thuần lặng lẽ nuốt nước miếng. Chẳng biết tại sao, cô cứ có cảm giác hình như Lại Tư đang tức giận! Nhưng trông gò mà hình elip hoàn mỹ, đôi môi kêu gọi rõ ràng là hơi vênh lên hẳn như đang cười của anh, làm sao có thể tức giận được chứ? Cô ngậm lác đầu, có lẽ là cô nghĩ sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ai bảo anh yêu cô chứ!

Editor&Betaer: Cogau

“Vậy không bằng em đến công ty anh đi, em cũng thấy đấy, bình thường anh rất bận, có bà xã yêu quý ở bên cạnh hỗ trợ, có lẽ hiệu suất làm việc của chồng em sẽ rất cao.” Lúc Lại Tư nói chuyện, gương mặt nghiêng qua, cười đến cực kỳ tuần tú, tràn đầy mong đợi.

“Không được.” Từ chối thẳng thừng, đột nhiên thấy được vẻ thất vọng anh không hề che giấu được, Tuyết Thuần lập tức giải thích: “Không phải vậy, em không có kinh nghiệm làm việc, năng lực làm việc không tốt, hơn nữa em chỉ biết chút thiết kế web này nọ thôi, những việc khác em đều không nhiều biết.”

“Không cần gấp, những thứ này cũng có thể học mà.” Lại Tư quay đầu lái xe, đạp cần ga, Bugatti Veyron lao đi như tên bắn.

Tuyết Thuần chỉ cảm thấy trái tim đập thình thịch, cô rất muốn nói: đừng có lái nhanh như vậy được không.

Nhưng Lại Tư vẫn thảo luận vấn đề công việc với cô đều đều.

Lúc này, Tuyết Thuần còn chưa ý thức được sự phẫn nộ của anh, vẫn lác đầu: “Nhưng em vẫn thích công việc hiện tại.”

Lại Tư đạp cần ga mạnh hơn, Bugatti Veyron thật đáng thương!

Cảnh vật ở phía trước giống như chiếu phim, từng cảnh từng cảnh cứ nhanh chóng lùi về phía sau, tim Tuyết Thuần như bị bóp nghẹt, nắm chặt tay ghế, thật sự cô rất sợ! Sống nửa cuộc đời rồi nhưng cô chưa bao giờ ngồi xe nào chạy nhanh như vậy. Đầu ngón tay vịn mui xe và bám vào tay ghế trở nên trắng bệch, cô chỉ nghĩ, một khi xe đụng vào đâu thì tối thiểu cô có thể giữ vững thân thể.

“Nhưng là chồng em, anh không thích.”

Cái gì? Nhìn vào những cảnh vật ở phía trước dời về phía sau bằng tốc độ khủng khiếp, nghe được câu này Tuyết Thuần vẫn không nhận được sự giận dữ, kinh ngạc nghiêng đầu sang nhìn anh.

Về tươi cười trên mặt anh đã không còn, anh như biến thành người khác vậy, đôi môi mỏng mấp máy lạnh lùng.

Anh luôn cho cô cảm giác lịch sự tao nhã, tao nhã cao quý giống như hoàng tử vậy, anh cũng chẳng nói với cô những lời dịu dàng quan tâm, mà cho tới bây giờ cũng không nói với cô là không quan tâm, cho dù cô tự tiện dời xa phòng ngủ của hai người, anh cũng chẳng nổi cáu. Nhưng vừa rồi anh nói, anh không thích, anh không đồng ý cho cô làm công việc đó.

“Tại sao?” Tuyết Thuần nỉ non, anh bắt đầu chán ghét cô sao? Vốn là công việc yêu thích, bởi vì cô đã bắt đầu từ khi độc thân rồi, nhưng sao trong lòng cũng có chút buồn bực?

Nghe cô hỏi vẻ hơi sợ sệt, cuối cùng Lại Tư cũng mềm lòng, ai bảo anh yêu cô chứ, không muốn trong lòng cô có chút không thoải mái nào. Tốc độ xe thoáng giảm một chút, trên mặt lại mang nét cười quen thuộc, đôi mắt đáng thương tội nghiệp lại hơi có vẻ hài hước: “Trước đây, những chuyện em đã đồng ý với anh, em đều không làm được: ‘Hôn buổi sáng’, rồi ‘thời gian làm việc và nghỉ ngơi’, mỗi ngày thời gian chúng ta cùng ăn có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Xác thực, Tuyết Thuần thân với không người nhiều, không biết chút hoang mang có ý nghĩa gì, nhưng trông thấy nụ cười quen thuộc thường ngày của Lại Tư, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, giống như lạnh lùng vừa rồi của Lại Tư chỉ là một ảo giác, mà trong tiềm thức cô cũng cho là như vậy. Nhưng vì đúng là cô đã không giữ lời hứa trước, lúc ấy quả thật cô đã đồng ý chỉ cần không đuổi đi Lục, cô sẽ giữ đúng thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường. Khi thể của cô rõ ràng bị lừa dối: “Xin lỗi, lần này nhất định em sẽ sửa.”

Chỉ cần không xảy ra mâu thuẫn, cô sẽ thử thay đổi, dù sao hai người sống chung một nhà, nên cần phải bao dung và thay đổi. Thích Tuyết Thuần dịu dàng như vậy, nên Lại Tư lại tiếp tục.

“Còn nữa, phòng của em quá lộn xộn.”

“Em.. em sẽ dọn dẹp gọn gàng.” Tuyết Thuần bỗng dừng lại, quả thực là cứ khi mê muội với công việc trên internet, cô đều không dọn dẹp sắp xếp phòng mình, để một đống mớ rau nói rõ như vậy, quá mất mặt mà.

“Mỗi sáng anh đi làm, em đều không hôn tạm biệt anh!” Đặc biệt nhấn mạnh điều này, vì đó là phúc lợi của anh! Bình thường cũng hơi tội nghiệp.

Giống như đòi kẹo giống vậy, cứ muốn đòi thêm, muốn có được nhiều hơn. Lại Tư cố kìm nén cái miệng muốn toét ra, anh nhìn thẳng phía trước, mắt đầy tràn ánh cười vì thực hiện được quý kế.

“Chuyện này, sau này sẽ không thể nữa.” Ai có thể nói cho cô biết, cô còn có thể trả lời thế nào khác nữa không? Nói ‘không’ sao? Như vậy chắc chắn cô phải tới công ty anh làm, khi đó bị quản càng chặt hơn, mỗi ngày chỉ cần vừa mở mắt là nhìn thấy khuôn mặt anh rồi. Ngẫm lại, nghi lễ Phụng Tây không phải là chỉ cần hôn má thôi sao, chuyện này... cũng tạm tạm, không tính là quá đáng.

Cuối cùng, tốc độ xe kinh khủng đã trở lại bình thường, tâm tư đang lơ lửng của Tuyết Thuần dần dần hạ xuống.

Cứ như vậy, một cuộc nói chuyện nho nhỏ trên xe, Lại Tư đã lấy được một nụ hôn chào buổi sáng mỗi ngày, rồi cả cơ hội lãng mạn mỗi ngày cùng Tuyết Thuần dùng cơm nữa. Đối với thời gian làm việc và nghỉ ngơi đảo lộn của ‘người phụ nữ xó bếp’ thì anh đã thành công hơn một nửa rồi.

Sau này, chỉ cần có cơ hội tiếp xúc, anh cũng không tin là cô có thể chạy thoát khỏi lưới tình chằng chịt anh đã giăng!

“Cần phải đi thử lễ phục, mà anh thấy quần áo của em cũng không nhiều, thuận tiện đến Bring Star Center mua thêm đi.” Tuyết Thuần có thói quen sống giản dị, xoay qua xoay lại cũng chỉ mấy bộ này. Bản chất của phụ nữ là thích đi dạo phố mua quần áo đồ trang sức, Lại Tư không tin, những quan tâm của anh lại không lay động được cô gái có tấm lòng tốt bụng dịu dàng - Tuyết Thuần này.

“Cũng được.” Tuyết Thuần trả lời. Dù sao đi nữa, trên danh nghĩa cô cũng là vợ của anh, anh là một người có địa vị, làm vợ anh – cô cũng phải để ý tới thể diện của anh chút chứ, cách ăn mặc cũng không thể quá mộc mạc hại anh mất thể diện được. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn đối xử rất tốt với cô, cô cũng nên đáp lại bằng sự tôn trọng tương đương. Hầu như không còn sự sợ hãi nữa, dần dần cô bắt đầu nghĩ cho anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bà xã của tổng giám đốc lại

Tuyết Thuần xoắn ngón tay nghĩ thầm, những chuyện của phụ nữ thế này để tự cô làm là được rồi, người như anh – cho dù là đang dùng bữa cũng còn nói chuyện công việc qua điện thoại với người khác, bình thường trừ lúc ăn và lúc ngủ ra thì hầu như đều bận công việc. Vậy mà hôm nay, anh lại có thể dành thời gian quý báu để cùng cô mua quần áo với thử lễ phục!

Nghĩ vậy, Tuyết Thuần đưa ra một kết luận: Có lẽ, bữa tiệc ba ngày nữa rất quan trọng!

“Chúng ta đến rồi.” Lại Tư rất lịch sự mở cửa xe cho Tuyết Thuần.

“Thật ra thì những chuyện này em có thể tự làm mà.” Tuyết Thuần không quen với việc đàn ông chăm sóc chu đáo mình, huống chi thân phận của Lại Tư

như vậy, khiến cho kẻ tầm thường như cô rất có áp lực.

Ngoài việc của mẹ nuôi ra thì anh thật sự là một người đàn ông hoàn mỹ: Lịch sự, phong độ, rất biết quan tâm người khác. Người đàn ông như vậy, qua thời gian, sẽ khiến cô động lòng thôi.

Lại Tư mặc cô nói gì thì nói, cầm tay Tuyết Thuần, trước mặt bao người, chẳng chút kiêng dè dẫn cô sóng vai đi vào.

Phía sau đã có ‘đám chó săn’ đang chụp trộm, hành động hôm nay của Lại Tư không chừng ngày mai sẽ được lên báo: ‘Tổng giám đốc Lại cùng phu nhân của mình thân mật đi dạo phố’ gì gì đó.

“Chào mừng Quý khách! Xin hỏi Tổng giám đốc Lại cần mua loại trang phục nào ạ?”

Đây là một trong những cửa hàng của tập đoàn YD ở Star Brigh Center, mấy cô gái ở Cửa hàng nhìn thấy Tổng giám đốc Tập đoàn – điều đầu tiên đương nhiên là ra tiếp đón rồi. Huống chi, Tổng giám đốc Lại là người đàn ông kim cương hoàn mỹ, vẻ ngoài thì lịch sự đẹp trai, thân phận giàu sang, làm vô số cô gái mê say.

Nhưng quá đáng tiếc, Tổng giám đốc Lại đã kết hôn hai tháng trước, làm tan vỡ không biết bao nhiêu trái tim của các người đẹp đấy.

“Chọn cho vợ tôi mấy bộ mẫu mới đẹp nhất đi!”

Thật ra, Lại Tư có căn dặn cấp dưới ở công ty: Mỗi quý, đưa đến tất cả những bộ sưu tập mới ra để cho Tuyết Thuần chọn lựa, nhưng tháng đầu tiên kết hôn cô chạy trốn. Tháng thứ hai thì cô lại ru rú ở nhà. Nghe thấy trang phục, còn chẳng muốn ra khỏi cửa phòng, đối với cô, mấy vi tính còn có sức hút lớn hơn là những bộ quần áo đẹp.

Mấy nhân viên bán hàng sững sờ, lúc này mới nghiêm túc nhìn chăm chú vào Tuyết Thuần, trong lòng âm thầm chất lưỡi, thì ra đây chính là bà xã của Tổng giám đốc Lại!

Bởi vì Tuyết Thuần là người trầm tính, hơi nhút nhát, vì Lại Tư mà trở thành nhân vật nổi bật, thu hút sự chú ý như vậy, khiến cô hơi muốn chùn bước.

“Vâng thưa Tổng giám đốc Lại! Phu nhân, xin vui lòng chờ một chút, chúng em sẽ mang tới đây ạ.”

Bên ngoài thì đáp lời, nhưng lại lén liếc trộm Tuyết Thuần, thật là một người đẹp hiếm có nha!

Dáng người cao đầy đặn, mái tóc đen thẳng dài đến eo, làn da trắng mịn như ngọc, sống mũi xinh xắn, cặp lông mày màu đen đậm, cặp mắt thì trong veo long lanh, đôi môi anh đào dù không tô son mà cũng đỏ tươi, quá xinh đẹp dịu dàng như vậy bảo sao Tổng giám đốc Lại tuổi tuy còn trẻ mà cam tâm tình nguyện bước vào hôn nhân, ngay cả phụ nữ như các cô đây nhìn thấy cũng tự nhiên sinh lòng yêu thương thân thiết nữa là.

Đứng bên cạnh Tổng giám đốc Lại cao to lịch sự, giống như một cặp uyên ương bước ra từ trong tranh vậy. Trai tài gái sắc – một cặp trời sinh chính là nói họ đấy.

“Ừ, được.” Tuyết Thuần nhẹ nhàng đáp lời, hơi ảm liên tục truyền vào lòng bàn tay, làm cô không thể kìm lại được tiếng tim đập thình thịch.

Nhân viên bán hàng thật ảm lòng, phu nhân Tổng giám đốc rất tốt người đó nha! Hoàn toàn không có vẻ kỳ thị, khinh khỉnh, coi thường người khác của những kẻ giàu có. Ánh mắt của cô lộ ra vẻ rất điềm đạm, không có kiểu tự cao tự đại, làm cho người ta rất muốn gần gũi đấy. Hơn nữa Tổng giám đốc và vợ mình rất ân ái nha, từ đi vào đến bây giờ Tổng giám đốc vẫn luôn nắm bàn tay nhỏ của vợ.

Tâm tư con người ta có lúc rất đơn thuần, trực giác cho cô nhân viên bán hàng thấy rằng thích Tuyết Thuần.

Không bao lâu, trước mặt Tuyết Thuần xuất hiện hàng loạt trang phục và giấy nhiều màu sắc, vì để làm vui lòng Tổng giám đốc và phu nhân nên đã sử dụng tất cả nhân viên bán hàng tới.

Tuyết Thuần bỗng thấy thật đau đầu, rồi hoa cả mắt, hầu như không cách nào từ chối.

“Phu nhân da trắng mịn, dáng người đầy đặn, chiếc đầm lụa hoa nhỏ màu hồng này rất hợp, phu nhân mặc vào sẽ rất hấp dẫn, nữ tính đấy ạ.”

Tuyết Thuần nhìn chằm chằm vào chiếc đầm lụa màu hồng không chớp mắt, trên cổ chiếc đầm đính mấy viên kim cương trắng nhỏ, tay áo cánh sen thêu mấy đóa cúc vàng đơn giản, ngực và thân váy điểm xuyết những nụ hoa nhỏ. Ánh mắt Tuyết Thuần che giấu khát vọng.

Nhưng không nên, vì từ lúc 14 tuổi trở đi cô đâu còn là công chúa nữa, không hợp để mặc chiếc đầm đẹp như vậy.

Thấy Tuyết Thuần không trả lời, nhân viên bán hàng suy đoán: hay là phu nhân không thích phong cách bán số lượng có hạn toàn cầu này của Cửa hàng?

Nghĩ đến đây, mắt liếc quần áo Tuyết Thuần mặc trên người một cái. Bỗng tỉnh hiểu ra, thì ra là phu nhân thích thoải mái chút. Vì vậy lại lựa ra một bộ khác: “Cái này có nét tương đối truyền thống, làm thủ công tinh xảo, kết hợp giữa yếu tố quân phục phương Tây và thêu thùa của Trung Quốc, phụ nữ mặc lên chẳng những trang nhã thoải mái mà còn tôn lên được những đường cong mềm mại nữa.”

Loại cảm giác ‘được’ người niềm nở tiếp đón, lựa chọn cho những bộ đồ đẹp này, Tuyết Thuần có chút lảng lảng không thật.

Từ khi trở thành trẻ mồ côi, tự nhiên Tuyết Thuần không có sở thích mãnh liệt đối với quần áo cũng như đồ trang sức đeo tay nữa, không hề chạy theo một quần áo giống những cô gái khác, cũng không hứng thú với việc đi mua sắm, bởi vì việc đó làm lãng phí tiền bạc. Quần áo giấy dép hàng ngày của cô hầu như toàn mua đồ cũ, bởi vì có thể tìm được mấy thứ có giá cả phù hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mạnh tay bẻ hoa

Editor&Betaer: Cogau

Sau khi tốt nghiệp thì cô lập gia đình luôn, ngày ngày ở nhà, nếu không phải thiết kế websites, thì viết bài. Ở nhà, chỉ mặc quần áo ở nhà, dù là hàng quý Lại Tư đều cho người đưa tới những bộ trang phục mới lưu hành nhưng Tuyết Thuần cũng không hứng thú.

Một mặt, cô vẫn cảm thấy quan hệ vợ chồng giữa mình và Lại Tư chỉ ‘hữu danh vô thực’, cũng không thể coi là bạn bè thân thiết, rất ngại xài tiền của anh, lợi dụng anh.

Mặt khác, thật sự muốn từ chối ý tốt của anh để tránh anh đến gần. Cô không muốn dính dáng tới bất cứ thứ gì, làm như vậy để một ngày nào đó rồi đi thì vẫn có thể thanh liêm. Huống chi, giả quần áo khiến cô phải chật lười.

Vì nể mặt anh cứ một hai muốn thay ra mặc vào, Tuyết Thuần nghĩ thầm, cũng không cần ngại ngần vấn đề tiêu tiền của anh nữa. Tới bây giờ, cô vẫn chưa từng muốn tiêu tiền của ông chồng giàu có này!

“Nếu thích, thì cứ lấy hết đi.” Thấy vẻ mặt không nhiệt tình của Tuyết Thuần, Lại Tư lạnh nhạt nói, con người màu đen xẹt qua tia giảo hoạt, anh cũng không tin cô gái ăn mặc tiết kiệm này vẫn không chút động lòng!

Tuyết Thuần nghe vậy sững sờ, sao cô lại muốn hết đây? Những bộ trang phục này cả đời mặc cũng không hết, biết Lại Tư từ trước tới nay luôn là người đã nói là làm, cô trấn tĩnh lại và xua tay ngay: “Không cần, nhiều quá mặc không hết đâu, chọn mấy bộ là được rồi.” Rồi rất chăm chú chọn lựa, tay lật hết bộ này tới bộ khác. Những thứ này đều là người khác mua cho, nếu chọn càng nhiều thì coi như nợ càng nhiều, cuối cùng tới một ngày sẽ phải báo đáp. Chỉ có những thứ từ hai bàn tay mình làm ra thì mới lâu bền nhất.

Không phải Tuyết Thuần không thích đẹp. Nhưng kể từ khi ba mẹ không còn nữa thì so bạn cùng trang lứa, cô càng hiểu được cần phải chi tiêu dè xẻn, cứ thế dần dần trở thành một thói quen, những sở thích hầu như cũng không còn nữa.

Nhưng Tuyết Thuần rất phiền muộn, bình thường cô chỉ biết mua ao thun và quần jean, những bộ trang phục làm cho phụ nữ trở nên lộng lẫy thế này làm cô thật sự không biết chọn lựa thế nào, những bộ này dường như đều không hợp gu ngày trước của cô.

Lại Tư dờ khóc dờ cười, cô vợ anh cưới về là gốc ‘đệ nhất thiên hạ’, thời đại này mà còn có người như thế, có thể sống đến hôm nay không bị ăn sạch sành sanh, thì thật là kỳ tích nha.

Thời buổi này, ai mà không vất óc nghĩ kế để đạt được vinh hoa phú quý, công danh lợi lộc chứ? Anh đã cố tình dâng tất cả đến tận bên miệng cô, mà cô vẫn không ăn, vẫn hờ hững như lúc đầu. Rốt cuộc, trong lòng cô phải cứng rắn thế nào mới bền bỉ không bị xã hội hủ hóa?

“Anh thấy chiếc đầm lụa màu hồng đó rất hợp với em đấy.” Lại Tư lấy chiếc đầm từ trong tay nhân viên bán hàng ra, không có xem nhẹ ánh mắt khát vọng của Tuyết Thuần thoáng đảo qua chiếc đầm lụa màu hồng: “Vào thử chút đi!”

“Nhưng lâu rồi em không mặc đầm.” Tuyết Thuần lưỡng lự, lông mi thật dài khẽ chớp, muốn nhưng lại không dám muốn, cô sợ bị cuốn vào những thứ hào nhoáng. Bởi vì một khi tai nạn đến, trải qua những điều tốt đẹp chính là khổ đau vô tận của con người.

“Người phụ nữ mà không mặc đầm thì không được coi là phụ nữ chân chính. Nếu không, để anh mặc lên cho em thử xem sao? Dù sao người cũng không đông lắm đâu.” Ngón trở thon dài vô tội của Lại Tư nâng mắt kính thời thượng trên sống mũi lên một chút, khóe môi như ẩn như hiện nụ cười quý dị.

“Không cần, em... em vào trong thử.” Nói xong thì nhận lấy chiếc đầm trên tay anh, sau lưng như bị thứ gì đuổi theo vậy, vọt ngay vào phòng thử quần áo.

Tuyết Thuần cảm chiếc đầm lụa, chiếc đầm thật đẹp, đây có thể là báu vật hóa thân một cô gái thành công chúa. Suy nghĩ có chút bay bổng, bay đi rất xa.

Đã rất lâu rồi, từ khi cha mẹ không còn thì cô chưa từng mặc váy lại. Bởi vì mỗi lần nhìn thấy váy, cô sẽ nhớ tới câu chuyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết.

Lúc nhỏ, gia đình không được coi là giàu có nhưng cũng sung túc, ba mẹ dồn tất cả những điều tốt đẹp nhất cho cô, coi cô như công chúa nhỏ vậy, thích

nhất là mua cho cô nhiều loại váy, ba nói, công chúa nhỏ thì nên mặc những chiếc váy đẹp, mẹ hôn lên gương mặt của cô rồi nói: Tuyết Thuần yêu quý chính là công chúa Bạch Tuyết của mẹ.

Không tự chủ được, mắt lại phủ một lớp sương mù!

Lại Tư canh chừng cửa phòng thử quần áo, mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào một khe nhỏ hé ra ở cửa phòng thử quần áo. Được rồi, người đàn ông của cô ở đây trông chừng, tuyệt đối sẽ không để đàn ông khác lại gần một bước. Nhưng Tuyết Thuần – em cũng quá to gan rồi! Lại Tư thật đau đầu, nhưng cho dù em chưa đóng cửa trong phòng thay đồ thì cũng chẳng sao cả, dù sao ở đây cũng chỉ có một mình anh là đàn ông – từ nãy tới giờ vẫn luôn ở ngoài này thôi. Em đừng có mà mơ mộng viễn vông nha!

“Đồ ngốc, sao không đóng cửa vậy?”

Tuyết Thuần vừa cởi áo thì giật mình xoay người lại, động tác cứng đờ. Vừa rồi cô đắm chìm trong những ký ức buồn đau, vậy mà quên cả đóng cửa! Sự thực có người đàn ông ở ngay trước mặt này làm đầu của cô trống rỗng.

Hai vai trắng nõn mượt mà lộ ra, cặp ngực đầy đặn trắng muốt hình giọt nước khẽ nhấp nhô, đôi mắt còn đọng lại một lớp sương mù vì những ký ức buồn, đôi môi hồng mơn run run bởi vì căng thẳng.

Bụng dưới Lại Tư căng lên, cô kiều diễm như trái anh đào chín mọng, đang im lặng mời anh hái.

Dưới cặp kính trong suốt, đôi mắt thâm sâu đến dọa người, có thứ gì đó đang sôi trào! Hiện tại, anh chỉ có một loại kích động – đó là muốn mạnh tay bẻ hoa.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chiếc váy lụa hồng

“Anh đi ra ngoài!” Tuyết Thuần vội kéo quần áo che kín cánh xuân trước ngực, rồi đành phải lùi bước đến góc phòng thử quần áo, cố gắng ghì giọng xuống. Cô không dám quá lớn tiếng, bởi vì đây là nơi công cộng, sợ sẽ thu hút thêm nhiều người, mà trên người cô thì trần truồng, đã xấu hổ đến muốn chết rồi.

Hơi thở thì dồn dập, mặt thì đỏ, môi thì mím lại, Lại Tư trong lòng thật sự ngứa ngáy, cô như vậy mê người cỡ nào, khiến người ta thương yêu cỡ nào! Lúc này, Lại Tư hận không thể khâm cô vào trong ngực mình, để mà bura bãi thương yêu.

Mà anh, cũng đã làm thế rồi.

“Sâm?... một tiếng, Tuyết Thuần hoảng sợ tròn to hai mắt, có chút tuyệt vọng nhìn chăm chăm cửa phòng thử quần áo đã bị đóng chặt. Tại sao anh còn chưa ra chứ?”

“Anh... anh, anh vào làm gì?” Tuyết Thuần căng thẳng tới độ lắp bắp, muốn chửi người, nhưng cổ họng dường như bị người ta bóp chặt. Đây là một người đàn ông sẽ không nghe theo lời của người khác, mà chỉ biết ra lệnh cho người khác mà thôi.

Chiều cao Lại Tư gần 1m9 chui vào, chiếc bóng cao lớn bao phủ làm Tuyết Thuần co ro lại, mới nhìn trông cô giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ vậy.

Phòng thử quần áo nhỏ chẳng có chỗ nào để trốn nữa, Lại Tư dễ dàng tiếp cận được với thân thể xinh đẹp trắng nõn của cô, không nói hai lời liền áp tới.

Cánh tay vốn đang ngăn ở trước người, bởi vì anh áp sát tới mà biến thành đẩy lồng ngực của anh. Lại Tư cũng không bỏ qua cơ hội tuyệt vời hiếm có này, bàn tay to đưa tới sờ trớn thân thể mịn màng như hương như ngọc ấy.

Đừng!

“Ừm...” Lời thốt ra, nhưng bởi vì anh hôn cuồng nhiệt mà biến thành rên rỉ mập mờ.

Tuyết Thuần đánh lên ngực của anh, điên cuồng túm lấy bàn tay dày không an phận của anh. Nhưng Tuyết Thuần sao có thể địch nổi thể lực chênh lệch vốn có của người đàn ông chứ, huống chi từ nhỏ Lại Tư đã trải qua huấn luyện đặc biệt tàn khốc, tuyệt đối không phải là cái vè bẻ ngoài nhìn tay trái gà không chặt ấy.

“Đừng động đây.” Giọng Lại Tư trầm thấp khàn khàn.

Tuyết Thuần thấy động tác Lại Tư ngừng lại, mặc dù vẫn rất sát, nhưng anh không hề làm những động tác mắc cỡ đó với cô nữa, thêm vào đó là mùi

hương thanh mát của anh khiến cô có cảm giác tốt hơn nhiều.

Lại Tư thở nặng nề bên tai cô, thật lâu sau mới bình phục hơi thở.

“Này cưng, đừng dụ dỗ anh nữa nha, nếu không tự gánh lấy hậu quả đó.” Lại Tư thật vất vả mới bình phục được, vuốt mái tóc của cô: “Thử đảm đi.”

Hai gò má Tuyết Thuần ửng hồng, muốn cô thay quần áo sao đây!?? Cô vẫn gật đầu, nhưng mắt thì nhìn anh chăm chăm, giống như chỉ cần anh không ra thì cho dù chết cô cũng sẽ không thay vậy.

Lại Tư cúi đầu nhìn về thẹn thùng của cô, cười bí ẩn thành tiếng, cô không còn vẻ yếu đuối nhu nhược hồi nãy nữa mà tràn đầy ‘ý chí chiến đấu’. Đây cũng là điều anh rất thích, bất kể là khi nào, dường như cô đánh không chết con gián, nhưng khi bị chèn ép tới cùng thì cô đều sẽ không buông bỏ lòng kiên định của mình.

Nhấn nại đi! Lại Tư âm thầm lau nước mắt của người đàn ông, rồi thầm an ủi mình, sẽ nhanh thôi, chỉ trong vài ngày tới, cô sẽ thuộc về anh! Chuyện ‘Nói dối tông đường’ tuyệt đối sẽ không bị chậm trễ nữa.

Đúng như lời của nhân viên bán hàng, thân áo đầm ôm sát, thể hiện được hết những đường cong đầy đặn của cô, rất ra dáng phụ nữ - chiếc đầm lụa hồng viền ren này rất hấp dẫn. So với sự đơn giản hàng ngày của cô thì càng thêm vẻ quyến rũ và rất gợi cảm.

Tuyết Thuần nhìn mình trong gương, giống như biến thành một người khác vậy. Phong cách thay đổi thì là một sự thay đổi lớn, người trong gương cao quý quyến rũ là cô sao? Nhưng coi ra thì vẫn sẽ là Cô bé lọ lem thôi. Đây chỉ là thứ tốt đẹp hư ảo mà thôi.

Nhưng thật bất ngờ, lúc này trong gương lại xuất hiện một người đàn ông cao to đẹp trai, anh đứng ở phía sau cô, trong mắt là sự kinh ngạc không chút che giấu.

Oa! Nhân viên phục vụ che miệng rộng, cái gì gọi là trai tài gái sắc, hôm nay mới tận mắt thấy được đây!

Bởi vì chuyện xảy ra ở trong phòng thử đồ hồi nãy, mặt Tuyết Thuần vẫn chưa hết đỏ, lúc này nhìn thấy Lại Tư lại càng đỏ như ánh bình minh. Cô vội đi giày cao gót, vọt vào phòng thử quần áo, dường như chỉ có bên trong là an toàn nhất. Bởi vì trong ánh mắt Lại Tư trông như sói đói giống hồi nãy hơn cô vậy.

Cô sợ!

Khi Tuyết Thuần mặc chiếc đầm lụa màu hồng viền ren thì quả thật Lại Tư quá kinh ngạc! Điều ngày không liên quan đến tình yêu dành cho cô trước đây mà là sự kinh ngạc với thứ hiện ra trước mặt. Nhưng Tuyết Thuần vừa thấy anh đã chạy ngay vào phòng thử đồ, khiến anh rất vô tội, ở bên ngoài, anh cũng không dám quá can rở với cô!

Tuyết Thuần không tập trung nên tùy tiện chọn mấy bộ đồ mặc ở nhà đơn giản, Lại Tư thì vẫn luôn để ý đến dáng vẻ đầy đặn của cô, chọn cho cô mấy kiểu váy để thay đổi bản thân, dù sao mỗi quý đều sẽ có những thiết kế mới nên không cần mua hết. Nhưng cũng chọn được không dưới 20 bộ.

Thật ra thì, anh rất hy vọng Tuyết Thuần sẽ mở lời với anh là muốn thứ gì đó, váy áo hay kim cương hay biệt thự..., điều này khiến anh có cảm giác mình còn được cần đến, nhưng cô lại cứ như nàng tiên – chẳng cần một thứ gì cả. Lại Tư nghĩ thầm, nếu có thể tu thành tiên, thì nhất định cô có thể trở thành một tiên nữ đẹp nhất trần đời.

“Không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn trưa trước đã.”

“Vâng.” Tuyết Thuần hơi mất tự nhiên, cô là một người da mặt mỏng, chuyện vừa rồi cô đã cố gắng muốn quên, nhưng vẫn không bình thân ung dung được giống như anh vậy.

Cô chẳng thấy đói chút nào, đồng thời đang nghĩ đến việc Dự án web mới nhận kia, hôm nay mất thời gian nhiều hơn so với dự tính của cô, nếu thử lễ phục thì phải gần tối mới có thể xong. Dự án này xem ra tối nay phải làm suốt đêm rồi.

Ngược lại, cô cũng không quên lời hứa với Lại Tư trên xe hồi nãy, nhưng cô không thể nói mà không giữ lời, một khi mất uy tín thì người ta sẽ không tìm cô làm nữa. Dù sao thì thời gian ban ngày xuất hiện như thường lệ là được.d

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cô thiếu nữ trầm tĩnh

Editor: Cogau

“Lại thiếu gia, thật hiếm có nha, đây là lần đầu tiên anh đến tiệm của em đây!”

Phó Tiên Doanh - một nhà thiết kế trang phục nổi tiếng thế giới, từng thiết kế lễ phục cho không ít thiên kim và phu nhân của những gia đình giàu có, hoặc những minh tinh điện ảnh và truyền hình nổi tiếng. Cho tới giờ, đã có 5 bộ được lưu giữ tại Viện bảo tàng nước Anh.

“Đã lâu không gặp, coi bộ em rất phát đạt nha.” Lại Tư cao hứng cười, rồi bỗng buông tay Tuyết Thuần ra, tiến tới ôm chặt Phó Tiên Doanh. Trên mặt nở nụ cười tươi chan hòa vì gặp bạn bè thân thiết.

“Nói gì thì nói, đây cũng là nhờ sự giúp đỡ của anh, em mới được như ngày hôm nay.”

“Đừng nói khách sáo như vậy.”

“Anh nên nhận tấm chân tình của em, nếu không em không biết làm sao báo đáp anh...!”

.....

Nhìn họ nói chuyện thân mật và quen thuộc, Tuyết Thuần bỗng cảm thấy hơi chướng mắt.

Tuyết Thuần không có cơ hội góp lời, không biết sao lại có cảm giác như bị lạnh nhạt vậy. Có lẽ, bình thường Lại Tư thường dung túng cô, chưa bao giờ không tốt với cô cả. Nhưng lúc này, Lại Tư còn đối xử với người phụ nữ khác tốt hơn, ánh mắt Tuyết Thuần tránh né, trong lòng cảm thấy sao sao đó.

Với Tuyết Thuần mà nói, họ như một thế giới khác, một thế giới mà cô không thể dung nhập, đây chính là sự khác biệt giữa thường dân và những người giàu có. Cô lặng lẽ lui về phía sau một bước, lẳng lặng không nói một lời, nghĩ thầm, thôi, coi như là người quan sát đi – đây là vị trí thích hợp với cô.

Một người bình thân, không kiêu căng, khí thế thấp, người ta sẽ chẳng dễ gì phát hiện ra. Nhưng, có một số ít người bình thân, yên tĩnh lại đặc biệt có phong thái của một thiếu nữ trầm tĩnh: nhã nhặn dịu dàng – đây chính là hình dung tiêu biểu của người thiếu nữ có phong thái trầm tĩnh. Mà Tuyết Thuần, trùng hợp lại là số ít đó.

“Cô đây chắc là bà xã của anh.” Phó Tiên Doanh liếc một cái liền nhìn thấy Tuyết Thuần, một cô gái hội tụ cả xinh đẹp và dịu dàng như vậy, dù có muốn bỏ qua cũng rất khó. Trên mặt cô ấy nở nụ cười gần gũi, rồi tiến tới ôm lấy Tuyết Thuần một cách tự nhiên và khéo léo: “Xin chào, tôi là Phó Tiên Doanh, tên tiếng Anh là Tina, là bạn của Lại Tư.”

“Chào chị.” Tuyết Thuần vẫn mỉm cười, tay trái siết chặt quai túi mỏng.

Đối mặt với một Phó Tiên Doanh mặc một chiếc đầm rù mà đen trắng kết hợp, trang điểm nhẹ nhàng, miệng tươi cười toát lên phong cách nhã nhặn mà đoan trang, Tuyết Thuần cảm thấy có chút tự ti mặc cảm.

“Tina, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn, Tuyết Thuần lấy thân phận là Lại phu nhân xuất hiện trước mặt mọi người đây. Anh hi vọng bữa tiệc tối tới đây, cô ấy sẽ trở thành người phụ nữ được chú ý nhất.”

“Không thành vấn đề.” Tina vỗ tay phát ra tiếng với Lại Tư, nháy nháy mắt với Tuyết Thuần: “Tôi đã chuẩn bị trước cho cô xong hết rồi.”

“Anh rất mong đợi bộ lễ phục em thiết kế cho bà xã anh.” Hai tay Lại Tư đút vào túi, nghiêng đầu, nhàn nhã cười.

Tuyết Thuần chưa từng thấy Lại Tư thoải mái như vậy, nên toàn thân dường như cũng gỡ bỏ phòng bị.

“Anh còn chưa tin em sao?” Tina không hài lòng trừng mắt.

Môi mông của Lại Tư nở nụ cười, gật đầu một cái.

“Anh ra ngoài gọi điện thoại.” Lại Tư nheo chiếc cằm xinh đẹp của Tuyết Thuần: “Ngoan ngoãn nghe theo Tina, nha?”

“Vâng.” Đây có lẽ là từ mà hôm nay cô nói nhiều nhất, anh thì cứ mặt dày coi cô là đứa trẻ. Hơn nữa, động tác thì mờ ám mà quen thuộc. Nhưng vì vậy mà cảm giác lạnh nhạt hồi nãy bỗng tan thành mây khói.

Tina chống cằm, quan sát tỉ mỉ Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần bị nhìn chăm chăm sinh ra khó chịu: “Sao vậy?”

“Không có gì. Thật ra thì trước khi cô tới, anh Lại có đưa số đo của cô cho tôi rồi, nhưng tôi muốn nhìn thấy người cô nên bịa ra một loạt lý do để anh ấy dẫn cô tới.” Tina cười, nói thẳng: “Lại thiếu gia là ‘miếng mồi ngon’, nên cô phải trông chừng cho kỹ.”

Tuyết Thuần thấy cô ấy cười, suy nghĩ cô ấy tinh tế, nhưng cũng không bỏ sót đau đớn chợt lóe rồi biến mất của Tina. ‘Người tình cũ’ ư? Trong đầu tự dưng hiện lên ba chữ ấy, trong lòng Tuyết Thuần chấn động.

“Hai người là bạn bè thế nào ạ?” Lời vừa nói ra khỏi miệng, mặt Tuyết Thuần như nóng lên. Lấy quan hệ ‘hữu danh vô thực’ của họ mà nói, dò hỏi chuyện của anh có phải là uống công vô ích, nghĩ ngợi, xen vào việc của người khác không chứ!?

Nhưng mà Tina không sao ngờ được, Lại Tư sẽ có lúc phải ‘ăn chay’. Tuyết Thuần hỏi như vậy, đối với cô ấy, hết mức tầm thường rồi. Chồng mình đối

xử tốt hơn với người phụ nữ khác như vậy, người làm vợ có thể không ghen sao? Nếu không ghen thì mới là bất thường đấy!

“Chúng tôi á?” Tina híp cặp mắt xinh đẹp hẹp dài, nở nụ cười rất tươi: “Coi như là thanh mai trúc mã. Có thể nói, anh ấy nhìn tôi lớn lên.”

“Vậy à.” Tự dưng có chút mất mát, tình cảm sâu nặng như vậy, khó trách cô thấy giữa hai người có cảm giác quen thuộc mãnh liệt như vậy.

“À, nếu không phải là khi đó tôi có việc không đi được, thì cũng có thể tôi tham gia hôn lễ của hai người đấy. Tuyết Thuần - tôi có thể gọi cô như vậy chứ? Tôi không muốn gọi cô là ‘Lại phu nhân’ như những người khác đâu.” Không đợi Tuyết Thuần có phản ứng, Tina đã kéo tay Tuyết Thuần đi vào, rồi lấy một chiếc đầm dài màu lam nhạt trên kệ váy san sát, sau đó đẩy Tuyết Thuần đi vào phòng thử đồ: “Vì lúc trước thiết kế khi chưa thấy người của cô, có thể không hợp ý cô, thử một chút xem sao.”

Đi ra phòng thử đồ, hai mắt Tina sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tình địch

Editor: Cogau

Chiếc đầm màu xanh nhạt điểm kim tuyến lấp lánh, phần ngực viền ren và đính kim cương, vạt váy dài thướt tha như chiếc đuôi của cá tiên cá mặc trên cơ thể nhỏ nhắn của cô giống như một con rắn nước tinh ranh lượn lách trong rừng rậm vậy. Nhưng ngực lại lộ ra như ẩn như hiện với một rãnh dài hẹp, khéo léo nhưng không phải đi sự hấp dẫn, mát mẻ nhưng cũng không mất đi vẻ diễm lệ.

Màu sắc bắt mắt, phù hợp với người mặc - cũng chỉ có mặt lên người Tuyết Thuần mới tạo nên vẻ trong trẻo dịu dàng này.

“Con mắt của Lại thiếu gia thật không tệ, cô, so với tôi tưởng tượng thì còn duyên dáng hơn nhiều lắm!”

Cặp mắt diễm đam của Tina trở nên lấp lánh. Đối với Tuyết Thuần, trong lòng cô vốn còn tồn tại sự ghen ghét, nhưng chỉ cần tiếp xúc với Tuyết Thuần, thì lại toàn cảm giác ấm áp, giống như đó chính là một bầu trời trong mắt vậy.

Từ nhỏ đã được lăn lộn ở trong trại mồ côi, lớn lên ở trại mồ côi, nhưng lại không trở thành ‘ma’ như những người ở trại mồ côi. Đơn giản, ấm áp - những thứ này không phải là khiếm khuyết của họ sao chứ?

“Lễ phục có thích không?” Tina cố tỏ ra vui vẻ. Lại Tư - anh chọn phụ nữ không nhằm đâu. Bình thường, cô làm ra vẻ nhã nhặn, nhưng những toan tính trong lòng thì lại quỷ quái hơn ai hết, rõ ràng người dự định lấy làm vợ là cô con gái độc nhất - thiên kim nhà họ Phó là cô - cũng là người đã yêu anh nhiều năm nay mà!

Thế nhưng, anh lại cố dùng hết cách này đến cách khác từ chối cô, để chọn mình một người vợ bình thường, còn ‘quang minh chính đại’ khiến những người lớn trong gia đình ngầm bỏ hờn. Lại Tư ơi Lại Tư! Thế gian này đúng là không có bất kỳ ai có thể làm khó dễ được anh!

Đứng ở trước gương, đôi mắt ngọc của Tuyết Thuần lấp lánh như sao đêm, cực kỳ xinh đẹp.

Mặt cô ửng hồng: “Vâng, đơn giản nhưng phong cách hiếm có, tôi rất thích.”

Tuyết Thuần mặc lễ phục vào, bỗng nhiên tâm tình trở nên rất tốt, màu xanh là màu cô thích nhất, ở trong mắt cô nó như đại diện cho sinh mạng, hi vọng vậy.

Đang lúc ấy thì một giọng lạnh lạnh vang lên.

“Tina, bộ cô thiết kế cho tôi lần này tôi rất không hài lòng, kiếm cho tôi một bộ khác.” Một giọng nữ cao, giọng điệu như ra lệnh, cường ép.

Tay Tina dừng lại, sau đó nở nụ cười khách sáo, xoay người lại nói: “Đại tiểu thư Trù, hồi nãy khi cô thử, cô nói rất đẹp cơ mà!”

“Hồi nãy là hồi nãy, bây giờ là bây giờ.” Trù Nhiên chỉ vào Tuyết Thuần, một chữ một cái nói: “Bây giờ, tôi đây muốn bộ đầm xanh nhạt trên người trên người cô ấy.”

Trù Nhiên liếc thấy chiếc đầm xanh nhạt đẹp như vậy, chỉ có cô ta mới xứng với nó. Là vợ của Lại Tư sao? Người vợ mà tình nguyện đổi đầu với các bậc trưởng lão, không ngại làm mất lòng nhà họ Trù hủy bỏ hôn ước, vẫn muốn kết hôn đây sao?

Ánh mắt Trù Nhiên lộ vẻ hung dữ, đôi môi đỏ mọng kêu gọi thì nhếch lên vẻ giễu cợt.

Tuyết Thuần bỗng sững sờ, không nghĩ tới là sẽ có người nói thẳng rằng muốn bộ lễ phục trên người cô. Nhưng bộ này không phải thiết kế theo số đo

sao?

“Cô Trù, chiếc đầm này là thiết kế theo số đo của vị khách này!” Tina giải thích, mặc kệ vì Tuyết Thuần là vợ của Lại Tư hay vì tên tuổi của cửa tiệm Tiên Doanh này, cô đều không thể bỏ mặc. Muốn trị cái cô gái họ Trù thì chỉ có Lại Tư ra tay mới ép được mà thôi. Nhưng Lại Tư sao vẫn chưa nói chuyện điện thoại xong chứ?

“Chẳng lẽ tên tuổi Phó Tiên Doanh cô thật vất vả mới tạo ra được, hôm nay lại muốn hủy đi sao? Hay là Phó Tiên Doanh cô còn thiếu đàn ông?” Nụ cười xấu xa, lời nói thì nham hiểm.

Lời vừa dứt, sắc mặt Tina đột ngột tái nhợt, cắn môi nói không nên lời. Lời của cô ta như một nhát dao đâm mạnh vào tim cô vậy. Chuyện cũ đối với cô mà nói, là nỗi đau suốt cuộc đời này.

Cô tuyệt đối tin tưởng năng lực này của Trù Nhiên Hữu – người đảm đương hiện tại của tập đoàn họ Trù, có quyền thế khổng lồ trong tay, so với trước đây, càng có thể muốn làm mưa làm gió gì thì làm.

Thấy Tina yếu thế, sắc mặt bỗng tái nhợt dọa người, cô gái mới vừa rồi xinh đẹp dịu dàng như hoa lúc này lại giống như chiếc lá vàng úa lão đảo muốn ngã.

Tuyết Thuần vốn định không quan tâm để cho bà chủ Tina xử lý là tốt rồi. Nhưng nhìn bộ dạng bị đá kích lớn của cô ấy, Tuyết Thuần đỡ cô ấy, lúc này biết rằng không thể trông cậy vào cô ấy được, nổi tức giận bốc lên tận đỉnh đầu cô.

Bề ngoài hiền hoà dịu dàng, cô cũng chẳng sợ phiền phức ai.

“Cho dù tôi có đồng ý nhường thì bộ lễ phục này cũng không vừa với cô.” Tuyết Thuần nhíu mày, đầy tức giận, người hiếm khi nóng giận như cô cũng cảm thấy rất không thoải mái.

Vừa nói xong, trên mặt đại tiểu thư họ Trù khí thế dọa người ấy dường như phủ một lớp sương mù.

Thật ra thì ngũ quan cô ta rõ ràng, không được dịu dàng như những cô gái khác, chiều cao gần 1m8, vẻ đẹp bên ngoài cũng mang lại chút thiện cảm với người khác. Thế nhưng, dáng vẻ hung dữ của cô ta đã phá đi hết.

“Phó Tiên Doanh là chuyên gia thiết kế thời trang tiếng tăm lừng lẫy, sao lại không sửa được cho vừa chứ? Lại phụ nhân, muốn cô nhường lễ phục cho tôi, cô không để ý chứ?” Trù Nhiên ôm cánh tay, nói như một lẽ đương nhiên.

Tuyết Thuần cau mày, nhìn cô ta đánh giá: Nếu như không mặc chiếc váy dài thêu Minh Hoàng làm tôn lên thân hình chữ S của một tiểu thư thì có lẽ người ta sẽ nghĩ rằng đó là đàn ông.

Cũng chẳng phải cô tiếc chiếc đầm dạ hội trên người nhưng cô lưu tâm việc sao lại có người đương nhiên coi chuyện không đúng là đúng đấy chứ? Nhìn Tina xiêu vẹo chỉ chực ngã ở bên cạnh, rồi lại nhìn chiếc đầm xanh nhạt trên người, Tuyết Thuần trầm ngâm một tiếng. Vì dân xếp ốn thỏa, nhường cho cô ta cũng chẳng sao, ai mặc cũng đẹp cả mà.

Vậy mà, lúc này...

“Nhưng tôi để ý!”

Giọng như sóng gợn đi cùng với theo thân thể cao lớn đến gần, lại rất có trọng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nụ hôn loại bỏ những trở ngại trong lòng

Editor: Cogau

Lại Tư đưa tay ra, ôm lấy Tuyết Thuần chẳng chút e dè.

Thân thể Tuyết Thuần cứng đờ, âm thầm gãy ra. Trước mặt người ngoài, Tuyết Thuần không thể gãy gập quá mức. Mặc dù, cuộc hôn nhân của họ ‘hữu danh vô thực’, nhưng hôn lễ siêu xa hoa ngày đó, ai mà không biết họ là vợ chồng chứ? Cô hi vọng Lại Tư thức thời, kịp thời buông cô ra.

Vậy mà phần eo nhạy cảm lại càng bị ôm mạnh, giữa hai hàng chân mày thanh tú của Tuyết Thuần nhíu lại.

“Bà xã, lễ phục là tự ông xã em đặt cho em, sao em có thể phụ sự yêu thương của ông xã em với em vậy?” Mối mong của Lại Tư câu lên nụ cười tà, nhưng động tác tay thì lại càng kéo mạnh Tuyết Thuần vào lồng ngực cường tráng của anh hơn. Động tác này, hình như muốn cô thành đà điều, chỉ cần

nấp ở trong ngực của anh, để anh che gió che mưa thì tốt ấy.

Tuyết Thuần ngơ ngác nhìn chăm chăm Lại Tư hơi khác thường như vậy, anh cúi xuống, gương mặt tuấn tú phả ra hơi thở ấm áp, phả lên khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô.

Mặt Tuyết Thuần nóng dần lên, không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh màn mờ ám nóng bỏng này. Nhưng lại chợt nhìn thấy đại tiểu thư họ Trù lộ vẻ hung dữ, vẻ hung dữ và chán ghét không chút che giấu, dường như có ý muốn tòng xẻo cô ngay tại chỗ vậy.

‘Àm’ một tiếng! Tuyết Thuần như bị sét đánh, đầu trống rỗng. Vẻ hung ác biến thành hận ấy, ánh mắt như muốn giết cô ấy sao lại giống hệt với sự ruồng rẫy hồi trước vậy chứ!?

Tang lễ của cha mẹ, tất cả những người thân đều dán mắt vào cô giống như cô là hung thủ tội ác tày trời vậy!

Ánh nhìn kỳ dị ấy vẫn luôn trong tâm trí cô không cách nào phai mờ! Gần mười năm, trong mỗi giấc chiêm bao, đều là những ánh mắt chán ghét, hận không giết được cô ấy. Bỗng chốc, đoạn ký ức như địa ngục đó lại hiện lên lần nữa.

Cô không ngờ, thật sự không phải là có ý... cô yêu nhất là ba mẹ, nhưng cô không ngờ được rằng thiêu hủy một quyển sách bài tập, sẽ thiêu hủy hai mạng người. Nếu như có thể, cô tình nguyện người chết đi là chính cô!

“Bà xã? Cùng à?” Lại Tư không hài lòng, kéo mạnh mặt Tuyết Thuần để cho ánh mắt của cô đối diện với anh. Nhưng anh lại đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt và hoảng loạn, ngay sau đó thân thể trong ngực không khống chế được mà rung rung.

“Nghiep chương! Còn nhỏ tuổi mà làm chuyện táng tận lương tâm như vậy, sẽ bị trời phạt!”

“Trông cơ thể nhỏ bé thế này thôi nhưng nhất định là có số ‘sát nhân’!”

“Sao mày không chết! Mày hại chết cha mẹ nên xuống địa ngục đi! Mày còn có mặt mũi mà đứng ở đây sao, mày đi chết đi! Đi chết đi!”

Bà nội ôm ngực, không để ý đến việc bệnh tim phát, xách cổ áo của cô lên, lấy hết sức đẩy cô vào trong góc quan tài.

Bỗng máu tươi tuôn như suối. Cô còn nhỏ, nước mắt ướt đầy mặt, hoảng sợ, đau lòng, tất cả là thế giới của cô.

“Tuyết Thuần!” Nụ cười trên môi Lại Tư cứng đờ, đôi mắt lạnh lùng nhìn qua phía Trù Nhiên. Bỗng, Trù Nhiên như rơi xuống hầm băng.

Vì một cái nhìn của Trù Nhiên, Tuyết Thuần mới trở nên như vậy. Cô ta còn ở đây lúc nào thì anh không yên lòng lúc đó.

Quả đấm của Lại Tư im lặng nắm chặt. Lại Tư chần chừ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vào giây phút này mới đưa ra lựa chọn.

“Tuyết Thuần!”

“Không! Đừng!...” Tuyết Thuần càng không ngừng lúc lắc đầu, hoảng loạn trên mặt càng rõ rệt, như chìm trong ác mộng, không tỉnh lại vậy.

Khuôn mặt xinh đẹp hiếm có vốn hồng hào động lòng người, thế nhưng lúc này lại trắng bệch như tờ giấy. Tại sao Tuyết Thuần có vẻ mặt sợ hãi như vậy? Lại Tư thầm nghĩ, bất luận là kẻ nào, bất cứ chuyện gì, đều không được lấy bất kỳ lý do gì khiến người phụ nữ của anh đau khổ! Mọi trở ngại trong lòng cô đều do anh tới giải!

Nghĩ xong thì thì hướng xuống đôi môi đang run rẩy, môi lưỡi quần quít, ngọt ngào trên mức tưởng tượng.

Trước nụ hôn bất ngờ của anh, ánh mắt hoảng sợ của Tuyết Thuần dần dần trở nên mơ màng, sau đó hít thở không thông khiến đầu óc choáng váng, không cách nào suy nghĩ.

Kỳ lạ thay, cơn ác mộng như bị đẩy lùi, chỉ còn sót lại gương mặt tuấn tú phóng đại của Lại Tư.

“Ừm...!”

Tuyết Thuần giùng giăng giữa giữa, cuối cùng thì cô cũng nhớ ra bên cạnh còn có Tina và ‘tiểu thư’ Trù.

Lại Tư vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, cười rất khả nghi: “Em yêu, em còn ngần ngại như vậy nữa anh sẽ không kim lòng được đâu.”

Tuyết Thuần mắt nhắm che môi, mắt liếc qua liếc lại Tina và đại tiểu thư họ Trù ấy. Khuôn mặt vốn đỏ ửng càng thêm kiêu diễm ướt át, làm hại cổ họng Lại Tư ngứa ngáy phát khó.

Thấy hai người không coi ai ra gì mà hôn mãnh liệt, Tina có chút mất mát, nhưng cũng điều chỉnh rất nhanh lại khôi phục như thường. Không phải là của cô, thì vĩnh viễn sẽ không thuộc về cô.

Chỉ có Trù Nhiên không cam chịu, đố kỵ thiêu đốt hừng hực trong lòng, càng cháy càng mạnh.

Lúc này, Tuyết Thuần như một con đà điểu núp vào lồng ngực của anh vậy. Nhưng thật ra cô là một cô gái bảo thủ, khi trước thậm chí không mặc áo lót

trước mặt Lại Tư còn ngai. Nụ hôn mãnh liệt vừa nãy, ở trong lòng cô, tương đương với hiện trường biểu diễn tranh khiêu dâm vậy, quá ngượng ngùng, cô chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào thôi.

Ý cười trong mắt Lại Tư càng đậm, Tuyết Thuần của anh then thùng thật đáng yêu, nếu tới buổi tiệc tối tới... thì cô làm sao mà chịu được. ^ _ ^

Thấy Lại Tư tự nhiên để lộ nụ cười say đắm nồng nàn, chưa bao giờ chân thật như giờ phút này.

Tina cũng cười rất thoải mái, từ giây phút này, cô chính thức buông xuống. Cho tới bây giờ Lại Tư vẫn luôn là người cố chấp tới cùng, cho dù là đối với công việc hay đối với con người.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lại tư – Một cảm giác an toàn

Editor: Cogau

Ánh mắt Trù Nhiên thoáng qua vẻ căm hận, sau đó lại chuyển thành kiên định. Cô ta cố gắng kìm nén đồ kị trong lòng, chỉ nhìn Lại Tư: “Lại Tư! Anh biểu diễn cho ai xem chứ? Anh cho rằng làm như vậy là có thể xóa bỏ kỳ vọng của em sao? Sớm hay muộn có một ngày, anh sẽ biết, chỉ có em mới là người phù hợp nhất với anh mà thôi.”

Nói tới đây, ánh mắt Trù Nhiên bỗng thay đổi, đồng tử xinh đẹp lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tuyết Thuần: “Bây giờ, anh yêu người phụ nữ này, nhưng nhất định cô ta không dung nhập được vào được thế giới của anh đâu. Anh đừng quên, anh đã chống lại cả thế giới thì phải ráng mà tồn tại.”

Sắc mặt Tuyết Thuần nhợt nhạt, trong lòng bỗng hiện lên nỗi sợ hãi sâu sắc, làm cô muốn ‘chạy mất dép’. Cô đã xác định, cô gái này coi cô như tình địch! Hôn nữa còn hận tới cùng cực. Vì thế, cô lại có chút sợ, sợ Lại Tư bị cướp đi.

Đây là người đàn ông duy nhất nuông chiều cô. Rời xa anh, cô còn có thể trở lại lúc ban đầu sao?

Lực bên hông bỗng tăng lên, làm gương mặt cô dán chặt vào lồng ngực rắn chắc, hơi thở của cô có chút khó khăn.

Nhưng lòng mảy của cô từ từ được thả lỏng, cái ôm của anh dường như rất mạnh mẽ khiến cô tin tưởng anh. Lúc này, dù chậm lụt thế nào thì cô đều ý thức được, Lại Tư như đang bảo vệ cô.

Trong lòng có một âm thanh đang nói... ‘cứ nép vào lòng anh ấy đi, chắc chắn vấn đề sẽ được giải quyết tốt’.

Chẳng biết từ khi nào, đối với Lại Tư, Tuyết Thuần đã có sự tin tưởng hoàn toàn, mặc kệ cô có thừa nhận hay không, loại cảm giác an toàn này, vào giây phút này lại mãnh liệt như vậy.

“Nếu có cái gì gọi là ‘cô ấy không thể dung nhập được vào thế giới của tôi’ thì tôi sẽ dung nhập vào thế giới của cô ấy.” Lại Tư nhếch môi cười lạnh lùng, đáy mắt thoáng qua một tia khát máu điên cuồng, nụ cười lạnh lẽo như rắn độc.

Lần đầu, từ đáy lòng, Tuyết Thuần có chút quyến luyến muốn giữ lấy cái ôm của anh.

Về mặt Trù Nhiên mặt cứng đờ, sau đó cố nặn ra nụ cười: “Lại Tư, nếu hai người yêu nhau như vậy, em đây rất muốn biết tân hôn của hai người trải qua thế nào? Nghe nói trăng mật vợ của anh đi chơi một mình nhì!” Trên cái thế giới này, cũng chỉ có Trù Nhiên ngông cuồng tự cao tự đại là người đầu tiên dám khiêu chiến một Lại Tư cố chấp, ‘thâm tàng bất lộ’ mà thôi.

Lại Tư không chớp mắt, lạnh nhạt nói: “Vấn đề nhầm chán như vậy, tôi không muốn phí lời. Nếu như cô không còn việc gì nữa, chúng tôi cũng không muốn giữ cô lại.”

Trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, rõ ràng không muốn dây dưa nhiều với cô ta.

Dưới mí mắt, con ngươi đen lạnh lẽo hung ác. Anh và Trù Nhiên, đều trải qua phấn đấu cực khổ mới trở thành người đứng ở vị trí cao nhất trong Hắc bang. Nhưng Trù Nhiên à, cho dù cô có kháng kháng cố chấp đi nữa, nếu không phải cô chết thì tôi mất mạng. Lại Tư tôi quyết định sẽ không bỏ qua!

Thân thể mềm mại trong ngực dưới sự mạnh mẽ của anh mà không nhúc nhích được. Về dụ dằng hiện trên môi Lại Tư, mặc kệ Tuyết Thuần có phải là người phụ nữ hoàn mỹ nhất trên thế giới hay không, có phải là người chẳng biết chút gì về thế giới của anh hay không, nhưng đối với anh mà nói, trên thế giới này chỉ cô là người đẹp nhất, mê người nhất trong lòng anh mà thôi. Cảm giác tốt đẹp như vậy, anh muốn cả đời giữ trong lòng bàn tay. Lại càng muốn khâm Tuyết Thuần vào tận xương tủy mình hơn.

Bàn tay to vòng quanh eo Tuyết Thuần cứng như sắt siết lấy cô, kiên định mà lại cố chấp.

Tuyết Thuần chưa từng gặp qua một Lại Tư ngang tàng mà cường thế như vậy. Cao quý, nhã nhặn – một loại nhã nhặn giống như hoàng tử luôn cao cao tại thượng, là ấn tượng của cô về anh. Nhưng mà giờ phút này đối mặt với Trù Nhiên thì anh giống như hóa thành Tu La địa ngục, cả người tản ra một loại khí thế tàn nhẫn lạnh lẽo sắc bén, đó tựa hồ là một loại sát khí, tàn khốc, khát máu làm cho người khác ngay cả hô hấp đều thấy khó khăn.

Mơ hồ, Tuyết Thuần cảm thấy: đây mới thật sự là Lại Tư. Còn Lại Tư ưu nhã, dịu dàng thường ngày thì chính xác là một kiểu nguy trang!

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của Trù Nhiên tăng thêm mấy phần hung dữ nham hiểm, con ngươi đen lạnh lùng nhìn thẳng Lại Tư. Nhưng Lại Tư lại chỉ âu yếm nhìn Tuyết Thuần trong ngực, hôn cái trán tròn nhắn của cô đầy sự chờ che.

Một màn này trong mắt Trù Nhiên rất chói mắt.

“Lại Tư, vì người phụ nữ xấu xí trong lòng mà hủy đám hỏi lý tưởng giữa hai bang Trù-Lại, anh chưa từng hối hận sao?” Trù Nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, Lại Tư - vốn là vị hôn phu của cô, là người đàn ông duy nhất Trù Nhiên có thể đặt cược, dựa vào cái gì mà để một người con gái không có bản lĩnh cướp đi chứ!?

Tuyết Thuần nhất sửng sò, ngơ ngác nhìn cô ta, ‘đám hỏi lý tưởng giữa hai bang Trù-Lại’ sao?

“Trù Nhiên, cô có chừng có mực một chút! Cô đã từng thấy Lại Tư tôi làm việc gì mà hối hận chưa? Nếu còn tiếp tục như vậy, hãy tin là Trù Thị sẽ bị thấu tóm lấy.” Cuối cùng, Lại Tư bỏ mắt kính gọng đen ra, phong cách tri thức bỗng chốc biến mất không còn thấy bóng dáng đâu, mà hoàn toàn biến sự hung ác. Trong ngực, Tuyết Thuần cảm nhận rõ nhất, nếu không phải Lại Tư đang ôm cô thì cơ thể của cô cũng suýt nữa đứng không vững.

Lại Tư không nói một lời nhìn lại Trù Nhiên, dường như bất động, nhưng khuôn mặt không cười ấy, ánh mắt lạnh lùng ấy lại lạnh băng nam cực vậy. Muốn chia rẽ quan hệ vợ chồng tôi sao, Trù Nhiên, tôi sẽ cho cô biết: chữ ‘TỬ’ viết thế nào!

Lần đầu, Tuyết Thuần nhìn thấy khuôn mặt không cười của Lại Tư – khuôn mặt lạnh lùng, không biểu cảm, tay cô nắm chặt vạt áo trước ngực của anh. Rốt cuộc, cái cô Trù Nhiên này là người thế nào mà có thể lật được bộ mặt luôn ‘tươi như hoa’ của Lại Tư ra, tiếp xúc chính diện với đối thủ đây chứ?

Cảm thấy người trong ngực khác thường, Lại Tư nghiêm túc mặt mũi hơi tăng trì một chút, “Không sao đâu, đừng sợ!”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bảo vệ vợ yêu

Editor: Cogau

Cảm thấy người trong ngực khác thường, vẻ mặt nghiêm túc của Lại Tư hơi buông lỏng một chút: “Bảo bối, không sao đâu, có anh ở đây rồi, đừng sợ!”

Một Lại Tư bình tĩnh thông dong, vững như bàn thạch, còn dự tính được trước mọi chuyện. Lòng bàn tay nắm chặt của Tuyết Thuần được nói lỏng.

Sự lạnh lùng của anh không giống với Trù Nhiên, lạnh lùng của Lại Tư là sự giá lạnh thấu xương, ngấm sâu vào tận trong lòng kẻ địch, làm cho kẻ địch không thể kìm nén mà hiện lên sự sợ hãi. Nhưng anh lại vẫn cứ ưu nhã, cao quý như Ma Cà Rồng ngàn năm vậy.

Nhưng Trù Nhiên là nhân vật nào chứ! Trở thành nhân vật đứng đầu của Tập đoàn Trù Thị, đương nhiên là bản lĩnh của cô ta không kém Lại Tư. Cô ta vẫn luôn đố kỵ, trong con ngươi phức tạp thoáng qua sự sệt, sau đó cô ta mím môi cười lạnh: “Lại Tư, đây là anh đang tuyên chiến với Trù Thị sao? Không bằng, chúng ta ngang sức ngang tài, hãy đánh cược một lần đi!”

Ý chí chiến đấu hiên ngang, Lại Tư lạnh lùng nhích đôi môi mỏng: “Cầu cũng không được ấy chứ!”

Đang lúc hai người khí thế bừng bừng thì Tina lên tiếng:

“Đại tiểu thư Trù, nếu như cô không hài lòng thì để tôi thiết kế lại cho cô?” Nếu hai tập đoàn khai chiến, chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn ư!

Tina thở dài, ở phương diện nào đó, thì cô và Trù Nhiên từng trải qua như nhau, giống nhau đều vì Lại Tư. Còn bất đồng chính là: Trù Nhiên thì vẫn muốn giữ được anh, còn cô thì đã sớm thức thời buông tay rồi.

“Hừ, nói cho cùng là Phó Tiên Doanh cô coi thường tôi!” Trù Nhiên nhìn chăm chú Lại Tư một cái, sau đó cho mình một lối thoát, cầm chiếc bóp màu tím nhạt, nện giày cao gót thông thả, lộp cộp bước đi.

“Cô ấy là ai vậy?” Tuyết Thuần ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lại Tư, anh không đeo mắt kính, toàn thân đều là vẻ cao ngạo. Không những ra dáng là một đấng mày râu, mà còn có sự uy nghiêm cao cao tại thượng không thể bắt bẻ.

“Người không liên quan.” Lại Tư quay mặt lại, trên mặt lại đeo mắt kính gọng đen lên, lại cho người ta cảm giác mê hoặc, trên mặt khẽ nở nụ cười: “Bảo

bối, chúng ta đi ăn bữa tối lãng mạn thôi.”

Tuyết Thuần lơ đãng, nói: “À, em có chút không thoải mái, muốn về sớm.”

Chuyện hồi nãy, Tuyết Thuần có vẻ tiêu hóa không nổi. Cô hơi lo lắng liếc Lại Tư một cái, nếu anh đối xử với cô bằng khí thế vừa rồi đối phó với Trù Nhiên thì cô tuyệt đối không đỡ được. Khó trách, vẫn luôn có chút cảm giác sợ sệt anh, thì ra là do anh che giấu như vậy sao? Chính xác thì anh là người như hiện tại: lúc nào cũng nở nụ cười thân thiện, cách cư xử thì khéo léo mà lễ độ ư?!?!!!

Lại Tư cũng không ngại, nghĩ thầm, có thể Tuyết Thuần gặp loại chuyện như vậy, tâm tình không tốt, tâm tình phụ nữ đều rất dễ bị ảnh hưởng, hơn nữa tính ngày, thì hôm nay là ngày ‘đại di mụ’ tìm Tuyết Thuần. Anh tỏ vẻ đã hiểu, hơn nữa mới vừa rồi trong điện thoại, số vũ khí đó bị Trù Thị cố ý cản trở. Anh chống lại đám cưới thương mại nên bị phản kích rồi sao?

Lại Tư khẽ nhếch môi nở nụ cười nguy hiểm, Trù Nhiên, cô đừng tưởng rằng lên nắm quyền của Trù Thị là có thể muốn làm gì thì làm, cô sẽ phải trả giá cao đấy!

Tuyết Thuần lo lắng trong lòng, cười như vậy, rất... quý dị.

Lại Tư thấy Tuyết Thuần hơi hoảng sợ, nghiêm mặt lại, thăm kêu hồng bết rồi, thiếu chút nữa thì lộ tẩy. Chuyện này không thể được, bộ mặt thật ‘ác quỷ’ của anh, ít nhất phải đợi đến khi chiếm được lòng của cô mới có thể lộ ra, nếu không dọa cô chạy mất, khiến cô có tư tưởng đề phòng anh thì anh chịu không nổi đâu.

Nghĩ tới đây, Lại Tư nhẹ nhàng hôn xuống giữa hai hàng lông mày: “Bảo bối, đừng sợ, chúng ta về nhà nha.”

Về nhà... Sự ám áp có thể loại bỏ đi những cô đơn trong lòng. Cô có nhà sao?

Tuyết Thuần để cho anh hôn, khiến lòng lại rung động, làm cô quên sạch những chuyện khiến cô hoang mang lo sợ vừa rồi.

Tại sao cô kháng cự rõ ràng như vậy, thế nhưng anh lại tỏ ra không biết, da mặt lại dày được ngay.

Ôi...! Tuyết Thuần không biết phải làm sao mới phải. Mặc kệ anh ư? Hay từ chối anh đây?

Thật ra thì không phải cô sợ, hồi còn nhỏ đã trải qua sự kiện ấy rồi nên hiếm có chuyện có thể làm cho cô sợ, chỉ là có lúc cô không không chế được những kỷ niệm buồn, lại còn bị ảnh hưởng bởi sự thân thiết của anh từ trước tới nay nữa.

Về sớm thôi, ôi, còn nhiều việc chưa làm xong, bây giờ cho dù có về sớm, nhưng tính thời gian, thì cũng phải ‘cày’ suốt đêm đấy...

Ôi!!! Tuyết Thuần vuốt vuốt mái tóc. Hôm nay rốt cuộc thì sao chứ, sự yếu ớt của cô lại bại lộ trước mặt anh, mỗi lần đều dày vò mất mấy giờ mới có thể bình phục được những chướng ngại trong lòng, mà sau nụ hôn nồng bỏng của anh còn không để lại ảnh hưởng sao!

Tiếp xúc thân mật trong phòng thử đồ, rồi nụ hôn mãnh liệt ở phòng làm việc của Tina còn không coi ai ra gì, rồi cảm giác an toàn rất rõ ràng khi được Lại Tư bảo vệ...

Trời ạ! Tuyết Thuần lại nằm dài lên bàn máy tính, ôm đầu khẽ than! Xả hết ra những kim chế, rung động trong lòng cả ngày nay.

Mất nhìn chăm chú tài liệu Dự án đó, đầu óc thì cứ xoay vòng vòng, nhưng mà một chút ý tưởng cũng không có, trong đầu toàn là nụ cười ưu nhã, hơi thờnagng rục của Lại Tư mà thôi.

Đi ngang qua phòng của Tuyết Thuần, Lại Tư nghe thấy âm thanh buồn bực bị kìm nén được hét lên ở bên trong, không khỏi nhếch lên nụ cười quý dị.

Anh không quên đêm tân hôn ấy, cô cũng căng thẳng như thế, hoảng hốt khi bị anh sở sàng ắn, còn rất lo lắng khi anh ‘định động phòng’. Nghĩ như vậy, lợi dụng Trù Nhiên xuất hiện, cũng có thể xoay chuyển tình thế đấy!

Thật bực mình với cô gái này mà, dám vắn cựa tuyệt chồng em đây hả, tiếp theo nên làm như thế nào để giày vò em thì tốt đây?

Cặp mắt kính sáng bóng, Lại Tư đã có dự tính trong lòng, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Bà xã, thất cavat cho anh hàng ngày nhé!

“Sáng sớm con chim gọi, chít chít chít chít...”

Tuyết Thuần hí mắt, bực bội ấn tắt đồng hồ báo thức chim nhỏ liên tục kêu. Để tranh thủ làm việc cho kịp, cô chỉ ngủ ba tiếng đồng hồ, dĩ nhiên còn có một phần thời gian không tự chủ được lãng phí trên người Lại Tư.

Tuyết Thuần đánh răng rửa mặt, thoa một lớp kem lót dày, quảng thâm ở mắt miễn cưỡng cũng được che kín.

Đầu óc choáng váng, lộc cộc bước xuống cầu thang. Nhìn quanh, Lại Tư thì ngồi ở trước bàn ăn, xem báo; hai phần bữa ăn sáng thì tro trọi trên bàn, tất cả dường như đang chờ nữ chủ nhân là cô đây vậy.

Nghe thấy có tiếng động, Lại Tư nâng khuôn mặt tươi cười như tấm gió xuân lên: “Bà xã, chào buổi sáng.”

Mặt Tuyết Thuần đỏ lên: “Chào buổi sáng.”

Hứng thú nhìn chằm chằm cặp mắt quảng thâm như ẩn như hiện của Tuyết Thuần, Lại Tư bất động tiếng thờ: “Tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

Hả? Tuyết Thuần thâm hoảng sợ, sờ sờ khuôn mặt, chẳng lẽ lộ tẩy rồi sao? Cô chột dạ đáp lời: “Vâng, hơi mất ngủ chút.”

“VẬY Ờ, DÙ SAO Ở NHÀ CŨNG CHẴNG CÓ VIỆC GÌ, NGỦ BÙ ĐI NHA.” Lại Tư thương xót nói, để tờ báo xuống, rồi bắt đầu ăn sáng.

Chuyện ngày hôm qua, trong lòng Tuyết Thuần đã có chút thay đổi. Vốn là mỗi lần thấy anh Tuyết Thuần đều căng thẳng, lúc này càng thêm luống cuống, không biết nói gì cho phải. Hai người cứ thế ăn sáng chẳng nói câu nào, dường như quá mức yên tĩnh.

Nhưng cô lại không nghĩ ra được đề tài nào là hứng thú của anh.

Lại Tư thờ ơ ăn trứng ốp la. Ăn một cách rất tao nhã. Trong mắt Tuyết Thuần mang theo vẻ hâm mộ, kiềm chế như vậy không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Đang ăn trứng, Lại Tư ngược mắt, đối diện với ánh mắt cực kỳ hâm mộ của Tuyết Thuần, đáy mắt thoáng qua chút buồn cười: “Sau này, việc online làm ít thôi, gần đây em hơi hốc hác rồi đây.”

Tuyết Thuần dừng thìa lại, người ta cũng nói nếu phụ nữ mà thức khuya rất nhanh già. Cô mới hai mươi ba tuổi thôi, mà trông đã già rồi sao?

Sau bữa sáng.

“Hai phút nữa, đến phòng của anh nha.”

“Vâng.”

Tuyết Thuần kinh ngạc trả lời, trong lòng lại hiện lên vô số nghi vấn, anh gọi cô lên làm gì nhỉ?

Cốc cốc cốc.....

“Vào đi.”

Tuyết Thuần đẩy cửa phòng ngủ ra, trong phòng vẫn giữ cách bày biện như hồi mới cưới, chỉ là ga giường song hỷ màu đỏ đã được đổi thành màu xanh đậm.

Lúc này, Lại Tư đang cài nút tây trang.

“Tối đây thất cavat cho anh.”

Tuyết Thuần sững sờ, luống cuống nói: “Em không biết thất.”

Lại Tư nghiêng người sang, nhìn chằm chằm cô rồi suy nghĩ chốc lát, nhìn tới nỗi đầu cô phình ra.

“Anh sẽ dạy em.”

Tuyết Thuần ngơ ngác gật đầu, nhưng cô học thứ này để làm gì chứ?

Bên này, Lại Tư đã kéo giá cavat ra: “Hôm nay thất cái nào thì hợp? Bà xã, em qua đây chọn cho anh đi.”

Tuyết Thuần thần thờ đi tới, hoa cả mắt, đỏ, xanh, chấm bi, sọc... Trên trăm đầu cà vạt, đầu của cô càng choáng váng. Hoàn toàn không biết Lại Tư có ý định gì.

“Cái nào đẹp?” Lại Tư lại nhỏ nhẹ hỏi.

Ôi...! Ngón tay Tuyết Thuần tùy tiện chỉ: “Cái này được không?”

Tay Lại Tư kéo ra, một chiếc cà vạt màu xám bạc xuất hiện trong bàn tay thon dài: “Thấy không, cavat chỉ cần thắt như vậy thôi.” Sau đó rất có tính nhẫn nại, không nhanh không chậm, từng bước từng bước một giải thích rất cẩn thận. Cuối cùng, hỏi một câu: “Hiểu chưa?”

Tuyết Thuần nghiêm túc gật đầu một cái, hiểu.

“Vậy em thử làm một lần xem.”

Không biết Tuyết Thuần bị anh bỏ ‘bùa mê thuốc lú’ gì, mà anh bảo sao thì làm vậy. Cẩn thận thắt, nhưng cái kiểu ấy trông có vẻ kỳ kỳ. Tuyết Thuần xin lỗi nhìn Lại Tư: “Việc này em cần thời gian nghiên cứu thêm.”

“Không sao, hôm nay em ở nhà tập thêm vài lần là được rồi.”

“Vâng.” Tuyết Thuần tiếp tục gật đầu.

“Sau này, mỗi buổi sáng em đều phải thắt cavat cho anh.”

Hả? Gương mặt Tuyết Thuần lập tức đỏ bừng, đây là ý gì vậy chứ?

Gương mặt tuấn tú của Lại Tư sát lại, Tuyết Thuần sợ hết hồn, lui một bước.

Lại Tư nhún mày: “Vợ ơi, em quên, kiss.”

“À.” Trái tim Tuyết Thuần đập thình thịch, nhớ lại giao hẹn giữa hai người. Chần chừ giây lát, nhưng rất nhanh sau đó hôn một nụ hôn kiểu ‘chuồn chuồn lướt nước’ lên má trái của anh.

Lại Tư cũng rất hưởng thụ: “Rất tốt! Vợ à, xét thấy biểu hiện của em hôm nay, anh thưởng cho em một món quà.”

Tuyết Thuần mù mờ chớp chớp mắt, không hiểu là biểu hiện tốt ở đâu.

Lại Tư hứng trí ôm quanh hông của cô, chặn lại đôi môi của cô, hôn xuống.

Cho đến khi Lại Tư lái xe đến công ty, Tuyết Thuần vẫn đứng ở trong phòng ngủ ‘ngây như phỗng’. Hồi lâu, mới đột nhiên ‘ah’ lên một tiếng, rồi bùm mặt, chạy ra khỏi phòng.

Không dễ dàng gì mới hồi phục được rung động trong lòng, đang ở trong phòng tập trung tinh thần viết bài online thì điện thoại di động bỗng đổ chuông.

“Alo?”

“Là anh đây.”

Lại Tư ư? Tuyết Thuần nhất giật mình, đây là lần đầu anh gọi vào di động của cô. Thật khó hiểu, tại sao việc trước giờ cô không trả lời, anh đều rõ như lòng bàn tay, giống như chuyện của mình vậy.

“Bảo bối, anh để quên xấp tài liệu họp ở trên bàn, em mang đến công ty giùm anh nha, để anh nói chú Trần về đón em.”

Kể từ sau khi xảy ra màn thân mật ngày trong phòng thử đồ hôm qua, Lại Tư đã từ ‘bà xã’ chuyển ngay thành ‘bảo bối’. Đáng chết, Tuyết Thuần còn không dám sửa lại anh. Chỉ có điều, hai cách gọi cũng không thích hợp lắm, dù thế nào đi nữa anh cứ khẳng khái theo ý mình thì mặc kệ anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phu nhân của tổng giám đốc tới công ty

Editor: Cogau

“Đến công ty anh á?” Mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính, rồi liếc xuống chiếc điện thoại trong tay, chần chừ mấy giây mới nói: “Vâng, bây giờ em lấy cho anh luôn, anh chờ một lát nha.”

Tuyết Thuần rời khỏi bàn máy tính, sau đó mở tủ treo quần áo ra, tìm một chiếc đầm trông rất thực nữ, rồi phá lệ đeo đôi giày cao gót 10 phân vào.

Soi gương, kẻ thêm lông mày một chút, tô son môi, sau đó thả búi tóc trên đỉnh đầu xuống chải thẳng, quả nhiên cũng không kém phần thực nữ. Chính cô cũng hiểu, đáng vẻ phụ nữ rú rú ở nhà gõ bàn phím rất nhếch nhác, khó nhìn.

Nhưng bởi vì da Tuyết Thuần trắng mịn, mái tóc đen tự nhiên, vẻ đoan trang bẩm sinh chỉ cần sửa soạn một chút nghiêm nghiêm sẽ là một thực nữ đúng chuẩn. Bình thường không trang điểm trông cũng đã xinh đẹp rồi, giờ sửa soạn vào nữa càng thêm vẻ kiều sa.

Đi xuống cầu thang mới nhớ, cô chỉ nghĩ tới hình tượng bản thân, thiếu chút nữa thì quên việc quan trọng nhất, lại đi giày cao gót, lộp cộp chạy về thư phòng của Lại Tư, cầm tài liệu trên bàn lên.

Tất cả chỉ khoảng mười phút. Hồi đại học, cô kiêm chức, thời gian lúc nào cũng thiếu, luôn luôn vội vàng để tranh thủ nhiều thời gian kiếm tiền hơn. Tốc độ cũng được rèn luyện từ đó mà ra.

Ngồi trên xe, cô đã bình tĩnh lại.

Xuống xe, ngửa đầu nhìn về tòa nhà chọc trời. Rất cao, Lại Tư đang ở tầng cao nhất.

Cô hít một hơi, vào công ty, đi về phía Quầy Tiếp tân.

“Xin chào, tôi tới đưa tài liệu cho Tổng Giám đốc Lại.”

Mấy cô gái ở Bộ phận Lễ tân vừa nghe thế đều đưa mắt nhìn về phía cô, mấy khuôn mặt cười rất nhiệt tình: “Tổng giám đốc Lại đã dặn rồi ạ, mời phu nhân qua bên này, phòng làm việc của Tổng Giám đốc Lại ở lầu hai mươi tám ạ.”

Khi thang máy ở lối đi dành cho VIP bắt đầu đóng cửa, mấy cô gái ở Bộ phận Lễ Tân đã bắt đầu không thể giữ được miệng: “Thấy không, đó chính là phu nhân Tổng Giám đốc - Tổ Nhan đó.”

“Tổ Nhan cũng có thể xinh đẹp như vậy, quả nhiên là phu nhân Tổng Giám đốc không phải ai cũng có thể làm được.”

“Thôi đi, làm sao cô biết cô ấy không trang điểm, bây giờ kỹ thuật trang điểm cực kỳ hay nha, trông giống y như không trang điểm vậy đấy.”

Đến đây đã đoán trước là sẽ bị nhân viên của anh bàn tán rồi, nên Tuyết Thuần chẳng để ý chút nào, nhìn số 28 trong thang máy đã tới, cô hít sâu một hơi, nhấc chân bước ra.

“Xin chào, đây là tài liệu mà Tổng Giám đốc Lại cần, cô mang giúp tôi tới cho anh ấy nha.” Tuyết Thuần nói xong thì định đi.

“Phu nhân, xin chờ một chút ạ.” Thư ký Trương cười nhã nhặn, nói: “Đây là tài liệu bí mật của công ty, tôi không có tư cách xử lý.”

Tuyết Thuần chớp chớp mắt, còn như vậy nữa ư? Chần chờ một chút hỏi: “Vậy anh ấy đang ở đâu?”

Thư ký Trương đã gọi được số nội bộ: “Phu nhân, xin mời đi theo tôi ạ.”

Thư ký Trương dẫn cô đến cửa phòng làm việc, thuận tiện mở cửa, cười với cô một cái rồi mới đóng cửa lại, rồi đi. Nhũ thậm, sao phu nhân tới mà không muốn gặp Tổng Giám đốc Lại?!

Đứng ở cửa, Tuyết Thuần vừa nhìn đã thấy người đàn ông ngay chính giữa phòng làm việc, anh ấy đang cầm bút viết gì đó.

“Em đến rồi sao!”

Từ trong đồng hồ tài liệu chồng chất, Lại Tư ngẩng đầu, nhìn thấy cô, con ngươi đen láy, đây là lần đầu tiên cô đến. Lúc chưa kết hôn thì quần jean áo thun, sau khi kết hôn thì ở nhà, cả ngày đều mặc đồ bộ hình con báo.

“Đây là tài liệu anh cần, nếu không có việc gì nữa, em đi trước nha.” Tuyết Thuần đi tới, để tài liệu xuống rồi định đi.

“Đợi chút đã, uống ly trà rồi hãy đi.” Lại Tư nói xong, cũng không cho cô cơ hội từ chối, đi tới bên cạnh, mở nhạc cổ điển, sau đó bắt đầu sử dụng bộ bình trà sứ Thanh Hoa pha trà.

Tuyết Thuần phát hiện phía bên kia bàn làm việc của anh, có lẽ là phòng nghỉ ngơi xa hoa được ngăn cách bằng một bức tường thủy tinh màu tím nhạt.

Phía trong có treo một chùm đèn pha lê kiểu Âu, một bức tranh thời Trung Cổ, một bộ gốm sứ Thanh Hoa thời Minh với các bình rượu hình dáng khác nhau nhưng màu sắc thì lại rất mộc mạc, còn có một bể cá trong xanh, mấy con cá thì thành thói quen bơi qua bơi lại.

Tuyết Thuần trông cảnh thư thái như vậy, vừa nhìn đã thích, thậm tán thưởng đối với những thưởng thức của Lại Tư.

Anh nói uống trà nhưng không phải là chỉ bỏ trà vào bình, đổ nước là xong đâu.

Kèm theo tiếng nhạc cổ điển du dương là ánh mắt chuyên chú, vẻ mặt thì yên tĩnh thư thái, từ động tác tráng bình trà đến pha trà đều tao nhã đến thế, có thể thấy được trình độ trà đạo của anh!

Cô chợt hiểu, người đàn ông bình thường ưu nhã như hoàng tử này đã phải rèn luyện như thế nào. Mọi người đều nói, đàn ông đẹp trai nhất là khi nghiêm túc, lúc trông thấy vậy, những gợn sóng li ti trong lòng của cô đã bắt đầu rung động.

Nhưng động lòng không có nghĩa là sẽ yêu. Tuyết Thuần túm chiếc túi đeo, nén lại chút dao động trong lòng mình. Diên Đà ^ Le ^ Quy ^ Ddo ^ n

“Được rồi.” Lại Tư cười nhẹ, sau đó dùng tay làm dấu môi.

Tuyết Thuần không tiện từ chối, dù sao người ta cũng có lòng như vậy. Ngồi ở bên cạnh anh, cầm ly trà nhỏ bằng ngón chân cái lên, định uống cạn.

Khi trà đưa gần tới môi, anh đưa bàn tay to chặn lại.

Tuyết Thuần không rõ lý do, nghi ngờ nhìn anh.

“Trà không phải uống như vậy!”

“Trà... không phải là uống vào bụng sao?” Còn có thể uống thế nào nữa chứ?

Ý cười trong mắt Lại Tư càng đậm hơn: “Trà đương nhiên sẽ uống vào bụng rồi, nhưng trình tự em uống không đúng. Trước tiên đưa lên mũi, hít nhẹ một cái, đúng rồi, có ngửi thấy hương trà không?”

Tuyết Thuần gật đầu một cái, quả thật có một làn hương trà đậm đà ngan ngát dễ ngửi.

“Có thể từ từ thưởng thức.”

Lời nói chưa dứt, Tuyết Thuần đã uống luôn một hơi cạn sạch. Nóng quá! Đầu lưỡi đau rát!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hương vị động lại trong miệng

Editor: Cogau

"Sao? So với mọi ngày có gì khác không?" Trong mắt Lại Tư lóe lên vẻ tự tin.

Tuyết Thuần không chịu nổi đả kích: "Hình như ngon hơn chút." Trừ chút hương vị động lại trong miệng thì cô chẳng biết có gì khác không nữa.

"Ngon hơn chỗ nào?"

"Thơm hơn."

"Thật ra thì trà không phải uống như vậy, còn có vị nữa đây."

Không ai chỉ em sao? Tuyết Thuần nhìn mặt của anh: "Em làm không đúng à? Vậy phải uống thế nào?" Không phải là mẹ nuôi nói rằng Lại Tư lớn lên ở nước ngoài ư, sao lại am hiểu trà đạo Trung Quốc vậy chứ? Trước kia, hồi còn học đại học từng nghe nói, đây là một tinh hoa văn hóa quốc gia. Nhưng cô bận rộn làm đủ việc, loại tinh hoa văn hóa quốc gia này cô cũng rất ít tham dự.

"Nhìn anh đây."

Lại Tư cầm ly trà nhỏ nâng lên chóp mũi hết sức hưởng thụ hít hít mấy hơi, sau đó nhấp ba ngụm nhỏ ngừng lại.

"Em thấy, em cũng làm vậy mà." Tuyết Thuần vẫn rất cố gắng tìm tòi nghiên cứu đề tài này.

Khi bỗng thấy có một gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt thì cô mới giật mình sắp xảy ra chuyện gì, nhưng môi đã bị phủ kín.

Chất lỏng ấm áp trong miệng, đầu lưỡi quán quýt, hơi thở nóng rực kèm theo hương trà, không kịp nuốt, trà tràn ra khóe miệng, một bàn tay thì luồn vào váy ở dưới đầu gối cô.

Rất nhanh, Tuyết Thuần cảnh giác đẩy ra anh, nhưng hiển nhiên là anh đã sớm nghĩ đến việc này. Bá đạo giữ cầm của cô, ép cô tiếp nhận anh. Dần dần, cô choáng váng, tay ấn trước lồng ngực của anh mềm nhũn ra.

Đột nhiên, điện thoại của Lại Tư vang lên. Tuyết Thuần đang mơ màng nhưng vẫn vô ý mừng thầm.

Vậy mà Lại Tư vẫn chẳng có động tĩnh gì, vẫn tham lam đòi muốn.

Điện thoại reo liên tục, khi cô nghĩ rằng vì anh bá đạo hôn làm cô hít thở không được mà chết, thì lúc này Lại Tư mới một tay ấn điện thoại xuống, ra lệnh ngắn gọn: "Nói." Rồi vừa đuổi những ngón tay thon dài trắng nõn ra, quệt giọt nước bên môi cô.

Ánh mắt mơ màng của Tuyết Thuần dần dần trấn tĩnh, hơi thở hơi thở dốc, hốt hoảng kéo váy xuống. Thế nào cũng không dám tin, sờ đùi của cô mấy cái, thiếu chút nữa thì, thiếu chút nữa thì.....

Lại Tư thả tay xuống bên điện thoại, vẫn vẫn chưa thỏa mãn nhìn cô chăm chăm.

"Anh thật quá mức." Cô lên án, cô còn chưa tiếp nhận anh, tại sao anh có thể như vậy chứ. Hai ngày nay, nụ hôn của anh càng thường xuyên hơn, sự đề phòng của cô thiếu chút nữa là sụp đổ, hình như sắp sửa 'bị chiếm đóng'. Nhưng đây là yêu sao? Là nhu cầu sinh lý của người bình thường, hay là cô bắt đầu có cảm giác với anh?

"Có phải có vị động lại trong miệng không?"

Mặt Tuyết Thuần nóng như lửa đốt, người này sao có thể nói ra những điều trắng trợn như vậy! Nhưng nhìn khuôn mặt tuấn tú cười đến xấu xa ấy, ánh mắt Tuyết Thuần trở nên phức tạp, còn có chút mê man. Rốt cuộc, yêu một người là thế nào đây? Nếu như đối với Lại Tư là yêu, thì những canh cánh trong lòng là sao đây?

Không bỏ qua ánh mắt khác thường của Tuyết Thuần, đôi mắt đẹp như ngọc lưu ly ấy phản chiếu bóng dáng của anh, trong mắt, anh chính là tất cả của cô. Rất tốt! Cô đang dao động, thế giới của cô đang rộng mở chờ anh. Nó khích lệ anh tiếp tục để đánh bại phòng tuyến cuối cùng trong lòng cô.

"Ừ, đây là phạt em đấy. Nhìn cặp mắt gấu mèo này xem." Lòng bàn tay chắc nịch của Lại Tư nhẹ nhàng lướt qua vùng mắt nhạy cảm.

Tuyết Thuần giật mình, lúc này mới nhớ, tối hôm qua cô thức đêm, cô đã đồng ý với anh, cần tuân thủ thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường mà.

"Em không cố ý, dự án đó cần gấp." Tuyết Thuần giải thích, ngón tay xoắn xuyết ra dấu, bất luận là giọng nói dồn dập, hay là sự vắn vẹo bất an đều biểu đạt rõ ràng sự áy náy vì mình không giữ lời hứa.

"Lần này anh tha thứ cho em, nhưng không có lần sau đâu." Lại Tư cung chiều về một lọn tóc trước ngực cô đưa lên mũi, mê say ngửi một cái, sau đó nhẹ nhàng hôn, nở nụ cười nồng nàn.

Bịch, bịch, bịch... trái tim yếu ớt của cô đập mãnh liệt. Cô chớp chớp mắt, mặt như muốn nung thành khoai lang. Cô rất muốn nhìn thấu anh, rốt cuộc trên người anh có cái gì mà làm cho nhịp tim cô thất thường đến vậy?

"Tổng Giám đốc Lại, nhân viên đến họp đông đủ rồi ạ." Ngoài cửa, thư ký Trương cúi đầu, kỹ càng lắng nghe, tổng giám đốc điện thoại cũng không nghe, không biết có phải đang nồng nhiệt cùng phu nhân không nữa?

"Tốt." Lại Tư ở bên cạnh cô đứng lên: "Để anh nói chú Trần đưa em về."

"Không cần đâu, tự em có thể về cũng được." Tuyết Thuần vội vã đứng lên khỏi sa lon, tốc độ như gió vọt vào thang máy.

Tuyết Thuần đi một mạch ra ngoài, khi vẫy xe chợt nhớ túi đeo của mình còn để ở phòng làm việc.

Cô vội nhún nhún vai, tay cô đặt lên chỗ tim còn đang đập thất thường, rốt cuộc làm sao vậy chứ... Sao cô lại có cảm giác với anh, bây giờ phải làm sao mới tốt đây?

Đầu rối bời, lại không dám đi lên lần nữa, chút ý nghĩ muốn lấy lại túi đeo cũng không có, cứ đứng ngơ ngác ở ven đường như vậy.

Đúng lúc này, một giọng nói hóa giải rối rắm của cô: "Phu nhân, túi của cô bỏ quên ở phòng làm việc của cậu chủ này."

"Cám ơn chú Trần." Tuyết Thuần thở phào một hơi, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi hồi hộp quá, sắp toát cả mồ hôi lạnh ra.

"Cậu chủ bảo tôi đưa cô về." Chú Trần cung kính mở cửa xe.

Tuyết Thuần thở dài, anh chính là như vậy, luôn quan tâm cô từng li từng tí, cho nên mới để cho cô có ý nghĩ không nên có. Cô, muốn đầu hàng sao? Nhưng cô có quyền có hạnh phúc của mình sao? Thượng đế ơi, tội ác cô từng gây ra, cô đã chuộc xong rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Có Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Nhân vật tiệt tối nổi tiếng

Bữa trưa.

"Ăn nhiều một chút, nếu không, lát nữa ở lại sẽ rất mệt." Lại Tư gấp cho cô một miếng thịt bò, cười với ý sâu xa khác lạ, trông mắt đen còn che giấu mấy phần hưng phấn.

Tuyết Thuần đang cầm chén com đầy có ngọn, mắt tròn vo nhìn Lại Tư không hiểu, cảm thấy Lại Tư hôm nay thật kỳ quái.

"Lát nữa có bận gì không?" Làm lao động ư? Không đúng, trong nhà có cả đồng người giúp việc, sao phải dùng tới cô.

Lại Tư khẽ nheo mắt, cảm giác nhiều tia sáng lóe qua cặp mắt kính: "Xem ra bà xã đại nhân đúng là con người bận rộn nha, nhưng cho dù hiện tại em nhận bao nhiêu dự án, cũng phải dừng lại. Đừng quên, tôi nay ở nhà có tiệc đấy."

Tuyết Thuần giật mình, cô bỗng nhớ ra, đích xác là có chuyện này mà! Chuyện xảy ra hôm đi thử lễ phục ấy, quá ấn tượng rồi, muốn quên thì cũng không quên nổi ấy chứ. Nhưng cô lại sớm quên trọng điểm - bữa tiệc - mới là đầu sỏ gây nên chuyện xảy ra hôm đó.

"Người suốt ngày chỉ biết đối diện với máy tính, đầu óc có vẻ không minh mẫn lắm, lần sau nhớ kỹ giữ gìn anh là tốt rồi."

Trước ánh mắt nguy hiểm của Lại Tư, cô so vai rụt cổ, rồi vùi đầu vào chén thức ăn hăng hái chiến đấu. Cô sợ nói thêm câu nữa, chút công việc online này của cô sẽ bị tước đi mất.

Buổi chiều, dưới sự sắp xếp của Lại Tư, Tuyết Thuần bắt đầu 'kế hoạch' sửa soạn rườm rà!

Trang điểm, búi tóc, mặc lễ phục, đeo kim cương... cho dù làm gì thì cũng đều là việc làm cho Tuyết Thuần trở nên xinh đẹp.

Hôm nay, không biết có phải Lại Tư uống nhầm thuốc hay không, rõ ràng rất bận rộn, tay cầm điện thoại vẫn không nhả rời, nhưng mà vẫn theo dõi toàn bộ hành trình của Tuyết Thuần, thỉnh thoảng lại còn đưa ra một vài ý kiến trọng tâm. Đúng là một ông chồng hoàn mỹ!

Nhưng nhìn mọi chuyện, Tuyết Thuần lại cảm thấy hơi lo lắng, Lại Tư chú trọng hình tượng của cô như vậy, có thể thấy được là anh hết sức coi trọng bữa tiệc tối nay, cô không nên làm anh quá mất mặt mới phải.

Mặc dù hồi nhỏ không phải lo cơm áo, nhưng cũng chưa từng tham gia bữa tiệc long trọng nào, nhiều nhất chỉ có bữa tiệc chia tay ra trường thôi. Lúc đó, trong mắt cô, đó là thứ tiêu khiển của mấy người có tiền. Sau khi ở chung với mẹ nuôi, mặc dù về mặt vật chất mẹ nuôi chưa bạc đãi cô bao giờ, nhưng cô sống rất có cảm giác tội lỗi, chẳng có lòng dạ nào mà nghĩ tới những chuyện đó cả.

Rốt cuộc, tài sản của Lại Tư có bao nhiêu thì cô không biết, nhưng những cung kính của mẹ nuôi đối với anh sẽ chẳng ít đi chút nào. Còn nữa, biệt thự mà bây giờ họ ở, nói ra thì hơi mất thể diện, cho tới hôm nay cô chưa từng đi hết một lượt. Trừ nguyên nhân suốt ngày ru rú ở trong phòng ra, thì biệt thự quá rộng, đi bộ cũng ngại mệt.

Suy nghĩ kỹ một chút, thật ra thì Lại Tư đối với cô cũng không tệ lắm, cho cô đủ không gian tự do, cũng rất quan tâm tới sinh hoạt của cô. Nhìn vào những thứ đó, cô cũng không nên đùa với ý tốt của anh. Vì vậy chịu đựng bị làm búp bê vài, mặc cho người khác xoay vần.

"Lại phu nhân, có thể rồi đó."

Tuyết Thuần giật mình, buồn ngủ tan biến, vô tình cô lại mất mặt thiếp đi.

Nhìn khung cảnh bên ngoài qua gương, ánh nắng chiều đang tàn đi, thì ra là gần tối rồi, việc trang điểm này thế mà lại tốn cả một buổi chiều.

"Xong rồi chứ, Terry?"

"Ok!" Thợ trang điểm nam tên Terry đưa một ngón tay lên, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng không che giấu, được trang điểm cho một cô gái 'không vướng bụi trần' thế này quả thực là vinh hạnh của anh ta. Dưới sự mong chờ của Lại Tư, Terry xoay chiếc ghế Tuyết Thuần ngồi lại: "Nhìn bà xã xinh đẹp của anh xem, tôi có thể gọi cô ấy là em gái Thần Tiên chứ?"

Trong nháy mắt, trông mắt đen thâm thúy của Lại Tư cũng hóa thành đèn flash, phát ra ánh sáng, trợn lên kinh ngạc, làn môi mỏng khẽ nâng lên ra vẻ hài lòng, chẳng chút giấu giếm: "Vợ của tôi, dĩ nhiên là tiên nữ giáng trần rồi."

Ánh mắt thâm thúy động lòng người như thiêu đốt lòng cô. Chợt, mắt phải Tuyết Thuần giật giật, người ta thường nói 'trái - tài, phải - tai', trong lòng Tuyết Thuần có một dự cảm chẳng lành.

Lại Tư hạ người xuống, ưu nhã vươn tay: "Tiên nữ xinh đẹp của anh! Hãy theo anh cùng đi dạ tiệc thôi."

Nhìn ánh mắt nghiêm túc, động tác trịnh trọng của anh, Tuyết Thuần bỗng dưng thả lỏng, không nhận được khẽ cười lên, sao giống như bạch mã hoàng tử và công chúa trong phim truyền hình vậy chứ.

Nụ cười nhẹ nhàng ngọt ngào trên gương mặt với má lúm đồng tiền, Lại Tư vừa nhìn đã thấy xốn xang trong lòng, ánh mắt tha thiết, yết hầu lên xuống ra vẻ muốn hôn.

Vừa thấy anh nghiêng người, Tuyết Thuần lập tức cảnh giác, bàn tay nhỏ vội vàng che môi của anh, nhỏ giọng: "Có người đấy!" Gần đây, anh thường đòi hôn, nên khiến cô như 'chìm sợ cảnh cong'.

Không có nụ hôn ngọt ngào, ừ ừ ngượng ngùng cúi đầu, lại còn cả những ánh mắt tò mò xung quanh nữa, nhưng cũng khiến Lại Tư vui mừng không ít. Liên tục kìm nén trong lòng, không vội, không vội, dù sao thì tối nay có thể ăn sạch cô!

Vừa nghĩ tới 'ái muội' ban đêm, lòng của Lại Tư hưng phấn hẳn lên.

Tương tượng thoáng qua ánh lên sự nguy hiểm, Tuyết Thuần không nhận được rung mình một cái.

Cánh cửa tự động của Biệt thự sang trọng mở ra, chiếc Bugatti lái thẳng vào

Lần đầu, Tuyết Thuần về tới đây, có kiểu hồi hộp không yên thế này. Xã giao – vẫn luôn không phải sở trường của cô. Huống chi, đây đều là những người tự xưng là thân phận cao quý.

Bữa tiệc được tổ chức ở sân cỏ rộng tại vườn hoa, ở giữa còn có một hồ bơi.

"Không phải là chúng ta tới trễ chứ?" Thân là chủ nhân thì nên ở đây đợi đón khách mới đúng chứ.

Thiếu chút nữa Lại Tư cười thành tiếng, Tuyết Thuần của anh, quả nhiên từ trong ra ngoài đều thanh thuần đáng yêu như thế. Cô gái thế này, nên do người đàn ông mạnh mẽ như anh bảo vệ.

"Bảo bối, em chỉ cần nhớ kỹ, tối nay chúng ta mới là nhân vật chính. Cho dù chúng ta tới trễ, thì họ cũng phải chờ đợi. Anh mời họ tới là đã rất nể mặt rồi. Tuyết Thuần, trong mắt của em chỉ có anh, như vậy đủ rồi."

Đột nhiên, tim Tuyết Thuần như bị bóp nghẹt.

Là ai đã từng nói: yêu chỉ trong phút chốc?!

Tối nay, lần đầu tiên Lại Tư không đeo mắt kính, lúc này đây, Tuyết Thuần nhìn thấy đôi mắt anh ánh lên tràn đầy yêu thương, sâu thẳm bên trong, khiến cô sững sờ tại chỗ. Đôi mắt đen như ngọc của cô khẽ động, nhẹ nhàng ướt át không gì tả xiết.

Lần đầu Lại Tư biết đến cái gì gọi là hồi hộp. Giờ phút này, anh như một chàng thanh niên chờ đợi người yêu thổ lộ lời yêu thương sâu đậm vậy.

Vậy mà, giây cuối cùng lại là: "Chúng ta... chúng ta xuống xe thôi." Tuyết Thuần cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói một câu, kết thúc ánh nhìn nồng nàn ấy.

Lại Tư giấu đi chút mất mát, rõ ràng anh nhìn thấy cô xúc động mà. Nhưng sao bỗng nhiên lại dừng lại vậy? Cô đang lo lắng cái gì sao?

Giống như hôm đó lái Bugatti đưa cô ra ngoài vậy, Lại Tư vẫn tự mình mở cửa xe cho cô. Anh muốn cung cô tận trời cao, để cho cô trở thành người phụ nữ tôn quý nhất trên thế giới! Để cho cô hạnh phúc tới mức không thể rời bỏ anh!

Cả đời không muốn xa rời anh!

Khi cửa xe vừa hé ra, Tuyết Thuần đã cảm thấy vô số đôi mắt như tia X-quang quét tới cô.

Bên này, Lại Tư đã mở cửa xe, ánh đèn neon hắt lên người anh, bộ tây trang caro kiểu Anh cắt may khéo léo làm cho người ta có cảm giác như quý tộc Châu Âu thời cổ. Anh khẽ mỉm cười, phong độ, nổi bật. Nhưng một người ưu tú như vậy, lại coi cô như công chúa, nâng niu trong lòng bàn tay, cung chiều tận trời cao.

Lúc trước Tuyết Thuần còn có chút do dự, nhưng giờ phút này giống như bị đầu độc vậy, tay gần như đã nằm trọn trong lòng bàn tay dày dặn của anh rồi.

Bỗng nhiên, áp áp lan tỏa trong lòng. Lần đầu tiên cảm nhận được: ở bên cạnh người đàn ông này có thể làm cho cô vứt bỏ những kiên cường giả bộ trước đây, vì cô chống lên một mảnh bầu trời, sau đó để cho cô dựa vào hoàn toàn.

Nhưng cô nhắm mắt lại. Cảnh mười năm trước thoáng hiện... Cô có tư cách gì mà được chạm tới hạnh phúc đây? Đây không chỉ là sự bằng lòng! Cô còn sống là vì chuộc tội, cô đã tạo nghiệt góp phần tước đi mạng sống cha mẹ như vậy, lẽ nào trời cao sẽ để cho cô hạnh phúc đây?

Một khi đắm chìm vào những điều tốt đẹp, khi mất đi, sẽ bị tổn thương gấp bội. Cô không dám..... Ông trời nhất định sẽ trừng phạt cô.

Ở đây, đã tập trung rất nhiều nhân vật nổi tiếng các giới, những người phụ nữ diễm lệ, những người đàn ông tây trang trắng thấn, họ đều cảm ly rượu cao cổ, nhỏ giọng chuyện trò, thưởng thức rượu, rồi nhảy Waltz...

Chỉ có điều, giây phút khi Tuyết Thuần cùng Lại Tư xuất hiện ấy, tất cả đều ngưng các hoạt động lại, ánh mắt dõi theo hai người họ, chỉ còn tiếng âm du dương cất lên làm say đắm lòng người. die^n đạ^n lê quy' đơ^n.c0m

Trong lòng Tuyết Thuần có chút thấp thỏm, lo âu. Quay qua nhìn về phía Lại Tư, ánh mắt luống cuống, khó khăn đung vào tầm mắt của anh.

Không ngờ, anh cũng nhìn cô. Nhất định anh cũng nhận thấy được sự lo lắng của cô.

Trái tim không thể kìm nén, loạn lên như nai con.

Lại Tư mỉm cười nhẹ ảm áp để cô an tâm, tràn đầy trong mắt chỉ có bóng dáng cô.

Tim đập loạn xạ. Phút chốc đó, cô có chút hoài nghi, không phải mình bị bệnh tim đấy chứ? Tuyết Thuần tránh né ánh mắt ấy. Trong mắt Lại Tư chỉ có một mình cô như vậy, anh tuần không thể tưởng tượng nổi.

Nắm chặt bàn tay mềm: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, không biết làm thế nào thì cứ đi theo anh là được rồi."

Nhìn xa xăm bình tĩnh mỉm cười, Tuyết Thuần ổn định tinh thần một chút. Chợt nghĩ, cô trở nên yếu ớt như vậy từ khi nào rồi hả?

Vừa vào đại học là cũng không xin tiền mẹ nuôi nữa, vẫn sống rất ngoan cường, bốn năm đại học, làm đủ các việc, việc nào chưa từng làm qua chứ? Sao lại sợ ánh mắt của những người này? Cô chỉ ít tiền một chút thôi, nhưng bây giờ cũng có tiền chồng rồi, mặc dù chỉ là 'hữu danh vô thực' nhưng người ngoài đâu có biết?

Tuyết Thuần hít sâu một hơi, tay níu khuỷu tay Lại Tư. Mỉm cười khéo léo không chê vào đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Làm vợ suốt đời

Editor: Cogau

Bởi vì thân là vợ Lại Tư, nên tự nhiên Tuyết Thuần trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Những nhân vật nổi tiếng muôn hình muôn vẻ, khung cảnh thi xa hoa, Tuyết Thuần không quen, theo bản năng níu chặt cánh tay Lại Tư. Giật mình, hình như nhớ lại một chút cảnh hôn trường hào hoa ngày đó.

Khi đó là hận, còn hôm nay, bị Lại Tư khiêu khích, trong lòng ngổn ngang.

Nhận thấy Tuyết Thuần căng thẳng, Lại Tư cúi đầu dịu dàng an ủi bên tai cô: "Có anh ở đây rồi, thả lỏng một chút đi, nha?"

Tuyết Thuần cứng ngắc gật đầu một cái.

Đi theo Lại Tư, nhìn anh thành thạo trò chuyện, từng nhóm từng nhóm người không bỏ qua cơ hội nịnh bợ anh. Còn cô, cứ ngẩn ra nhìn, lời nói hình như mắc ở cổ họng vậy, ngay cả một câu nói cũng không chen vào được. Những người có tiếng tăm nhất nhì này, dường như đều không thuộc cùng một thế giới với cô. Tuyết Thuần mờ mịt, cảm giác rất không chân thật.

Người ở đây, cô chẳng quen biết dù chỉ một người.

"Anh Hai, em đã về rồi."

Nước da Phù Khải rám nắng đen thui, đôi chân dài, vừa chào một cái đã muốn nhào tới.

Lại Tư hơi nhíu mày, ôm eo nhỏ của Tuyết Thuần, chuẩn xác lách mình tránh ra.

"Phù Khải, chị dâu cậu ở đây, đừng có mà thất lễ như vậy, tôi đá cậu ra ngoài đấy." Lại Tư mỉm môi cười yếu ớt, ánh mắt lại là nhìn về phía ngực Tuyết Thuần, ngộ nhờ tên này ôm nhầm Tuyết Thuần, thì nhất định anh sẽ chặt tay của cậu ta.

Phù Khải đau buồn, không nhào qua, tại sao ở trước mặt chị dâu anh Hai luôn luôn ra vẻ bảo vệ bằng mọi giá như vậy, anh ta thật đáng bị mắng.

"Chị dâu, em không cố ý, thật xin lỗi, chị bỏ qua cho em nha." Phù Khải roi lệ, vũ khí đạn dược ở Châu Phi đã an toàn, nhưng anh chỉ còn nửa cái mạng da thì đen cháy, không biết phải đắp mặt nạ tẩm trắng bao nhiêu mới có thể bù lại được đây!

"Tề Luận đâu?"

Phù Khải cảm động đến rơi nước mắt, rốt cuộc anh Hai còn nhớ tới, anh ấy còn có một thằng em.

"Chú Satan, ba còn ở đây."

Một bé trai ba tuổi đẩy Tề Luận tới, Tề Luận không cam lòng. Anh ta mới vừa ở Châu Phi đào kim cương trở về, mới vừa âu yếm vợ yêu một lát, vậy mà lại bị cậu con trai bán đứng.

Chú Satan ư? Không phải Lại Tư đấy chứ?

"Tiểu Thanh thật biết nghe lời, ba con cứ giao cho chú Satan xử lý nha, nhanh đi tìm mẹ đi." Lại Tư cười giống như 'sói đội lột cừu', anh thích tên nhóc này, còn nhỏ tuổi mà nham hiểm giống anh.

Thằng nhóc Tề Tiểu Thanh thấy ba bị chú Satan (Lại Tư) kẻ sát, thì lập tức nhấc đôi chân nhỏ mập mập chạy mất bóng, haha a, mẹ thuộc về một mình cậu!

Lại Tư bị gọi là Satan vậy mà cũng không tức giận sao? Tuyết Thuần cảm thấy kỳ quái, còn có chút buồn cười.

"Ha ha a a, chào anh Hai, chào chị dâu."

Làn da đen thui kết hợp với hàm răng trắng, mặc dù rất đẹp, nhưng lại rất đáng sợ. Tuyết Thuần không hiểu, một khoảng thời gian không gặp thôi mà sao hai người bọn họ lại thành "Người da đen Châu Phi" vậy?

Lại Tư keo kiệt gật đầu một cái, liếc nhìn làn da đen thui của họ: "Xem ra cuộc sống của các cậu rất tốt ha!"

Phù Khải và Tề Luận giật run lên, còn không phải là 'ông anh Hai' ban tặng sao chứ, bọn họ vẫn không muốn trở nên đen thui như vậy, lịch sự thường ngày chẳng thấy đâu nữa, thật là tức mà! Đi theo anh Hai, quả nhiên phải chuẩn bị 'khóc lóc' cho tốt.

Hai người nhìn cặp mắt chị dâu trong suốt vô tội, họ bắt đầu đi thôi mà. Chị dâu, tội em vì chị mời gặp họa, có thể nói đôi lời dễ nghe ở trước mặt anh Hai không? Nếu để họ sống ở Châu Phi nữa, họ sẽ chỉ có chết mà thôi!

"Chị dâu, nhìn đi, em mang kim cương Nam Phi về cho chị nè, đây chính là màu tím đẹp hiếm có đó, quà ra mắt chị dâu sau ba tháng kết hôn ạ." Trời ạ! Lại đi Châu Phi đào kim cương, anh ta sẽ không sống nổi! Tề Luận không giống như 'công tử ăn chơi' Phù Khải, anh là người đã có gia đình, chẳng ngày nào anh ta không nhớ bà xã yêu dấu cùng con trai bảo bối cả! Vì có thể trở về, anh ta cần phải hối lộ chị dâu.

Phù Khải nhìn Tề Luận, hai mắt phẫn nộ, tên này tặng quà cũng chẳng nói tiếng nào, tiểu nhân! Đúng là Tiểu nhân mà!

Tuyết Thuần chớp mắt, mãi lâu sau được Lại Tư gật đầu, tay mới run run nhận món quà tặng xa xỉ. Hai kẻ dờ hoi trước mặt Lại Tư, cô cũng không quên, hôm kết hôn âm ỉ làm cô mặt đỏ tía tai, còn nói xấu sau lưng cô nữa chứ.

"Lại Tư!" Một giọng vui mừng nũng nịu.

Lại Tư bình tĩnh, mục tiêu tới rồi.

Tề Luận kinh hãi: "Trình Diễm!"

Còn Phù Khải thì khóc không ra nước mắt! Trong trí nhớ, mỗi lần Trình Diễm xuất hiện, anh Hai đều muốn đập ghế, lần này không có ghế, có lẽ sẽ đập họ mất.

"Lại Tư! Em nhớ anh muốn chết rồi!"

Trình Diễm nhào tới ôm trằm lấy, đẩy Tuyết Thuần ra, giống như một con bạch tuộc, quấn lấy Lại Tư, chẳng có chút khoảng cách nam nữ nào cả.

Lại Tư nhũn mảy thoảng qua vẻ mặt chán ghét nhưng cũng rất nhanh biến mất, thay vào đó là nụ cười khéo léo của Hoàng tử.

"Em đến rồi."

"Hừ, đời này anh đừng nghĩ thoát khỏi em, cho dù anh đã kết hôn, thì em sẽ chờ anh ly hôn."

Đây là chuyện gì với chuyện gì vậy? Tuyết Thuần bối rối.

Cô biết rằng Lại Tư anh tuấn lịch sự luôn khiến cho phụ nữ thích, nhưng, ở đây là nhà của họ, thế mà cũng có người trắng trợn thô lỗ ở trước mặt cô như vậy.

"Hừ, chị chính là vợ của Lại Tư sao? Tôi thích Lại Tư, mặc dù bây giờ chị là vợ của anh ấy, nhưng không có nghĩa sau này cũng vậy." Trình Diễm hát cao cầm lên, dùng ánh mắt liếc cô.

Quả nhiên, người đàn ông như Lại Tư vậy, là phụ nữ đều sẽ động lòng thôi. Nếu không, sao mỗi lần đi cùng với anh, đều gặp tình địch chứ. Nếu như thực sự yêu anh, sẽ yêu trong đau khổ đấy. Cuộc chiến giữ gìn tình yêu, chính là nhiệm vụ khó khăn suốt đời. Tuyết Thuần hơi run sợ rồi.

Trình Diễm sờ lên cằm, đi vòng quanh Tuyết Thuần một vòng, quan sát tỉ mỉ cô, như muốn nhìn ra ba đầu sáu tay trên người cô.

Cùng lúc đó, Tuyết Thuần cũng lặng lẽ quan sát cô ta: giày cao gót 11cm, váy dài đỏ lộ vai, tóc dài xoắn gọn sóng được búi lên một nửa, dáng người ma

mị, khuôn mặt thì như thiên sứ. Hấp dẫn, lại thêm vẻ ngây thơ, giống như Thử Kỳ thứ hai trên thế giới vậy.

Cô nhìn qua Lại Tư, cô gái xinh xắn như vậy, không biết anh có động lòng không.

Nhìn qua, nhất thời đỏ mặt, Lại Tư đang cười như không cười ngắm nhìn cô, lấy IQ cao thâm tình của người ấy, sao không nhìn ra suy nghĩ của cô gái nhà anh này chứ?!

Nói chính xác, từ lúc Trình Diễm đi vào, Lại Tư luôn tập trung vào thần sắc của cô. Thấy cô như vậy, anh rất hài lòng. Cuối cùng Tuyết Thuần cũng thích anh rồi. Nhưng không biết chính cô có nhận ra không? Anh không thể chờ đợi nữa, muốn thấy bộ dạng ghen tuông của cô gái này.

Trình Diễm nhìn hai ba lượt, nghĩ thầm: "Dáng dấp cũng xinh xắn, phong cách nha." Nghiêng đầu nghĩ, khuôn mặt vô tội, nụ cười quý dị, còn cổ ưỡn ngực lên: "Hoàn toàn không có khí thế gì cả, sao Lại Tư lại thích loại phụ nữ như cô chứ? Ờ hèm, tôi hiểu rồi, kiểu này chỉ biết ru rú ở nhà, một ngày nào đó Lại Tư sẽ chán thôi."

Cạc cạc cạc, trán Tuyết Thuần nổi đầy vạch đen!

Nói xong, Trình Diễm đi tới trước mặt Lại Tư, tay vỗ lên lồng ngực kêu gọi của anh, sau đó xoa về mờ ám: "Ba mẹ em cũng về nước, cùng em đi gặp họ một lát đi."

Lại Tư yên lặng, gật đầu. Anh chưa từng nói với Tuyết Thuần rằng đây là người phụ nữ xấu xa, dám can đảm nói xấu vợ anh trước mặt anh, vợ của Lại Tư anh rề rề như vậy từ bao giờ chứ, người khác có thể tùy tiện chà đạp sao hả? Chỉ có điều, cứ lợi dụng thế này cũng hơn, cũng đừng trách anh. Die^n ~ đa^n Lê Qu' y ĐĐ o^n.c0m

"Tề Luyện, Phù Khái, các anh cũng qua đây chào hỏi đi."

"Được, Trình công chúa."

Công chúa ư? Tuyết Thuần giật mình, một người phụ nữ tương xứng với Lại Tư thì nhất định gia thế sẽ hơn cô rồi.

"Trước đó, tôi có chuyện quan trọng tuyên bố. Tuyết Thuần, đi theo anh."

Cánh tay nhỏ trắng khoắc lên cánh tay thon dài, giây phút này trở đi, bọn họ thực sự gắn bó số phận bên nhau trọn đời.

Lại Tư kéo Tuyết Thuần, đi lên khán đài.

Âm nhạc ngừng lại, khách khứa cũng ngừng trao đổi.

"Tôi nay, mục đích mời quý vị là vì người phụ nữ bên cạnh tôi - Tuyết Thuần – vợ của Lại Tư tôi, người vợ suốt đời này."

Tay trong tay, giống như sợi dây kết nối nhịp đập hai trái tim. Tuyết Thuần ngừng thở, rốt cuộc Lại Tư muốn nói gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thuốc kích tình

"Về lời đồn đại thời điểm gần đây, tôi muốn làm sáng tỏ ngay tại nơi này." Phía dưới là một ký giả ở Phách Tương.

"Đúng là phu nhân của tôi tháng tân hôn đầu tiên đã đi du lịch, đó là bởi vì tôi bận rộn công việc, không có thời gian đi cùng cô ấy, mà lúc đó Tuyết Thuần vừa mới tốt nghiệp, mọi người đều biết, tốt nghiệp đi du lịch là chuyện rất bình thường, mà hôn nhân cũng là chuyện ràng buộc cả đời. Mặt khác, tôi cùng Trù gia Trù đại tiểu thư Trù Nhiên cũng không có ""vương vấn không dứt được"", thanh mai trúc mã cùng băng hữu cũng chỉ đơn thuần là xã giao. Nếu lại có lời đồn đại bịa đặt, làm tổn hại thanh danh của phu nhân tôi, ảnh hưởng đến quan hệ vợ chồng, Lại Tư tôi nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm trước pháp luật. Lấy danh dự của Lại Tư, tôi tin tưởng rằng, yêu cầu bồi thường không phải người nào cũng có thể chống đỡ được.""

"Tôi yêu người phụ nữ này!"" Lại Tư nâng tay Tuyết Thuần lên, con ngươi thật sâu thâm mật nhìn cô chăm chú, ""Với người đến người đi, gặp là một loại duyên phận, đối với Tuyết Thuần vừa gặp đã yêu, liền quyết định tình cảm cả đời.""

Rầm! Phòng tuyết xây lên trong lòng ầm ầm sụp đổ! Trái tim, đập mãnh liệt, giống như muốn nổ tung. Hốc mắt Tuyết Thuần nóng lên, con ngươi đen trầm tĩnh sáng lên, lấp lánh lại lấp lánh, cô bị tình ái vây quanh, cảm động đến phát khóc. Cô không có nghe sai, trước mặt nhiều nữ tử cùng thực nữ như vậy, trong mắt anh lại chỉ có cô, bởi vậy tới cuối cùng, chỉ nhìn một mình cô. Lại Tư nói, tôi yêu người phụ nữ này! Đối với cô vừa gặp đã yêu, liền quyết định tình cảm cả đời.

Lúc này Tuyết Thuần hiểu được, tiệc rượu dieendaanleequydomn lần này rất ý nghĩa, thì ra là như vậy. Lại Tư à, cô có thể yêu sao? Lúc này đây, đã

không còn có đáp án phủ định.

Phút chốc ánh sáng lại xuất hiện, chớp mắt lại chớp mắt một cái, bị truyền thông nổi tiếng chụp không ít ảnh, không hề nghi ngờ, ngày hôm sau nhất định đăng đầu trang báo.

""Vậy xin hỏi Lại phu nhân, cô đối với lời nói của Lại tổng, có phải hay không tin tưởng không chút nghi ngờ đây?""

Đầu óc Tuyết Thuần trống rỗng, mấy trăm ánh mắt, bên cạnh còn có một tia X, Tuyết Thuần khẽ cắn môi, ở giữa con mắt mong chờ của nhiều người chỉ dám nói một chữ.

""Đúng.""

.....

Mọi người bỗng bỏ nhào tới.

Chỉ có Lại Tư giống như trong dự liệu, vẻ mặt vẫn cười trù mến, ""Tuyết Thuần, ở đây chờ anh.""

""Vâng.""

Nhìn đám người bọn họ rời đi, Tuyết Thuần một mình ở lại. Nhìn xung quanh, mọi người đều nói chuyện vui vẻ với nhau, không có Lại Tư, cô đi tìm một vị trí trong góc ngồi xuống, im lặng uống nước chanh.

""Rất nhàm chán sao?""

Hả? Tuyết Thuần ngẩng đầu, ngồi đối diện là một người phụ nữ thanh tao lịch sự, cười đến mức nhặt nhẹo, nhưng đáy mắt biểu lộ thiện ý.

""Mama, là tiên tử tỷ tỷ.""

Là Tề Tiểu Thanh, con của Tề Luận, người phụ nữ kia chính là vợ của Tề Luận. Tuyết Thuần hiểu rõ.

""Ừ, vừa thấy tỷ tỷ xinh đẹp liền ba hoa, con với baba thật giống nhau."" Lại Dung Nhân nhéo mũi Tề Tiểu Thanh một cái, quay lại nhìn Tuyết Thuần nói, ""Tiểu hài tử này thật bướng bỉnh!""

""Haha, thực ra nhóc rất đáng yêu.""

Tuyết Thuần trời sinh bản tính đã thuần khiết, thích nhất bé con đơn thuần. Liếc mắt một cái đã cùng đứa nhỏ chơi đùa quên trời đất, hai người phụ nữ cùng một đứa nhỏ rất nhanh liền trở nên thân thiết, ngược lại đã không còn cô đơn.

Nhưng mà, tại sao Lại Tư vẫn chưa trở lại?

Mắt thấy đã gần tới đêm khuya, khách khứa đều rời tiệc cũng không lạ lắm.

Đúng lúc này, ""Không ổn rồi chị dâu!"" Phù Khai chạy tới, thờ hồng học nói.

""Chị dâu, chị mau đi xem anh hai một chút, anh ấy không xong rồi!"" Tề Luận vội vàng chạy tới, bộ dạng cũng không khá khẩm hơn là bao.

Không xong! Tuyết Thuần sốt ruột đến nỗi đứng lên, ""Anh ấy làm sao vậy?"" Phản ứng đầu tiên của cô chính là, Lại Tư nguy hiểm đến tính mạng! (ở đây chúng ta nhớ lại, bình thường trong bệnh viện, bác sĩ sẽ nói với gia đình bệnh nhân rằng bệnh nhân không qua khỏi, sau đó là một câu nói, đó là ""mọi người mau đi gặp mặt bệnh nhân lần cuối"")

""Anh hai ở trong phòng ngủ tầng hai, nằm trên giường hoàn toàn không khống chế được chính mình, chị dâu mau tới xem anh ấy một chút đi!"" Nếu không, anh hai sẽ nổ tung mà chết.

Tuyết Thuần rút cuộc không dẫu được vẻ mặt lo lắng, quên luôn việc giữ gìn hình tượng thực nữ, xách váy dài giống như mũi tên chạy về hướng phòng ngủ. Giờ phút này, chỉ thầm nghĩ nhìn thấy anh nhanh một chút.

Tiếng giày cao gót ""canh cách"", vang lên trong không gian rộng lớn.

""Lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ đi giày cao gót có thể chạy nhanh như vậy. Nơi này vốn rất nhiều phụ nữ, không hiểu tại sao anh hai thế nào cũng phải tìm tới chị dâu tính tình lạnh nhạt như vậy?""

""Anh hai nói, anh ấy là nhân sĩ đã kết hôn, cho dù là bị hạ thuốc kích tình, cũng muốn làm một người chồng trung thủy.""

""Lời này nói rất được, Phù khai, cẩn thận kéo đại ca thiên.""

""Tề Luận, chị dâu Tề đang nhìn anh sao?""

Tuyết Thuần vọt vào phòng ngủ, "Lại Tư! Anh không sao chứ..." Giọng nói đột ngột ngưng lại.

Trên mặt đất là váy đỏ chói mắt, áo khoác tây trang ngổn ngang, trên người Trình Diễm chỉ mặc duy nhất áo ngực di@en*dyan(lee^qu.donnn) trong suốt cùng quần lót tam giác, Lại Tư nằm trên giường quần áo không chỉnh tề.

Tâm Tuyết Thuần nguội lạnh đi nửa năm, trong một khắc, cô hình như nghe được tiếng còi lòng tan nát.

Lại Tư vừa nhìn thấy Tuyết Thuần, lập tức biến thành sư tử phần nộ mạnh mẽ, không chút khách khí nhìn Trình Diễm quát: "Cô cút ra ngoài cho tôi." Không còn là hình ảnh một con người nhã nhặn lịch sự! Không còn là Trình Diễm!

"Em không muốn! Em yêu anh, em vẫn luôn yêu anh mà! Lại Tư!"

"Lời tôi nói lúc trước ở buổi party, cô nghe có hiểu không? Để tôi nói lại lần nữa cho cô nghe, người Lại Tư tôi yêu là Tuyết Thuần, chỉ có một mình Tuyết Thuần!"

Váy đỏ còn trên mặt đất nhưng Trình Diễm đã bị Lại Tư kéo ra ngoài, giống như ném vật rác rưởi ra bên ngoài.

Trình Diễm thậm hại không có mặc quần áo, cứ như vậy trần truồng bị vứt bỏ ở ngoài cửa. Tuyên bố, kế hoạch tác chiến lần thứ 791 bằng thuốc kích tình của cô, lại thật bại!

"Tuyết Thuần, anh, thật xin lỗi." Lại Tư thở hổn hển, Trình Diễm lần này lại ra tay nặng hơn, xuân được lần này nhiều hơn, so với lần trước lại càng mãnh liệt. Nhưng mà cũng không sao, không phải có Tuyết Thuần sao, Tuyết Thuần của anh! Khả khả...

Lần đầu tiên nhìn thấy Lại Tư như vậy, Tuyết Thuần nhất thời sồn tóc gáy, trong khi anh gấp gáp bước tới, cô lui về phía cánh cửa.

Lại Tư chống hai tay lên cửa, khóa cô vào trong thế giới của anh.

Tuyết Thuần tỉnh chui ra từ khe hở dưới tay anh, Lại Tư lại bỗng nhiên gắt gao ôm lấy cô, trong nháy mắt, cô phát hiện cơ thể Lại Tư run kịch liệt, vô cùng nóng. Anh đang sợ hãi!

Lại Tư cố nén hưng phấn, cảm nhận được ngực cao ngất của Tuyết Thuần ở trong ngực anh. Anh sờ gáy cô, vùi đầu cười trộm, sắp rồi, anh rất muốn! Tuyết Thuần sắp trở thành người phụ nữ của anh!

Hiển nhiên, phán đoán của Tuyết Thuần là vô cùng sai lầm, tiểu bạch thỏ đáng thương còn đang vỗ vỗ vai rộng của anh, thăm hỏi anh.

"Tuyết Thuần." Lại Tư quả nhiên là lão yêu ngàn năm, rất nhanh khuôn mặt liền thay đổi, khuôn mặt vốn tuấn tú trở nên bi thảm, hai mắt đầm lệ giống như phù sương mù, giống hệt một đứa trẻ vô tội, "Người phụ nữ Trình Diễm kia hạ thuốc kích tình với anh, em đừng nghi oan anh."

Tuyết Thuần ngưng tay, hai mắt tròn tròn, người phụ nữ kia hạ thuốc kích tình với anh? Chịu thiệt thòi vẫn là cô ta mà! Trình Diễm, cô ta thật sự rất yêu Lại Tư, nhưng mà thái độ vừa rồi của Lại Tư đối với cô ta thật không tốt. Bất quá cũng là, đàn ông để phụ nữ cưỡng gian, nói ra thật mất mặt! Tuyết Thuần vừa thông cảm cho Trình Diễm, một bên lo lắng cho Lại Tư.

"Em đưa anh đi bệnh viện."

"Không kịp nữa rồi." Lại Tư khẽ cắn môi, vệt mặt thống khổ, bộ dáng hết sức đau đớn. Anh nhẫn nại thật vô cùng vất vả! Lại Tư ngả lên người Tuyết Thuần, trực tiếp ôm chầm lấy cô.

"Vậy em gọi bác sĩ tới..."

Lại Tư đánh một quyền vào cửa, ngay sát vành tai của Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần bị dọa sợ, bởi vì vệt mặt của anh chẳng mấy chốc lại thay đổi. Mím mím môi, anh giống như một vị vua dfienddn liequidoon cường thế làm Tuyết Thuần chãi dầm nhúc nhích. Con người đen không đứng đắn, nóng rực tựa như mang theo ngọn lửa cháy hùng hực, làm cho cô bị bỏng.

Ánh mắt này, có chút quen thuộc, mỗi lần vào lúc anh hôn cô, đều mang theo con người nóng rực dịu dàng. Nhưng lúc này đây, lại có điểm không giống. Có cái gì không giống chứ? Đúng rồi, anh không cười. Môi mím chặt, ánh mắt bá đạo, là một cỗ cỗ chấp, là khí thế áp đảo không cho phép người khác cự tuyệt, con người đó đang cố nén rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Anh yêu em

Một người đàn ông cần phải có một người phụ nữ, mà đối tượng của anh, nhất định phải là cô!

Ý thức được điều này, Tuyết Thuần liền muốn chạy trốn! Nghĩ vậy là làm, cô nhanh nhẹn hạ thấp người xuống để chui ra ngoài.

Bàn tay to lớn của Lại Tư bắt lấy cô, Tuyết Thuần bị ép ở bên cửa.

Lại Tư hưng hăng cắn đôi môi mềm mại trơn bóng, bá đạo đoạt lấy hơi thở ngọt ngào của cô. Thích, thật là thích! Nhắm nháp hương vị của cô, muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

Chân Tuyết Thuần mềm nhũn, suýt nữa không chống đỡ nổi thân thể của chính mình, không chỗ nương tựa nên chỉ có thể gắt gao bám, bầu vú lấy anh.

Bên hông có thứ thô sấp gì đó, Tuyết Thuần lại thanh thuần, nhưng vào những ngày bình thường cũng hay đọc nhiều sách, làm thế nào mà cô lại không biết đây là gì đó của đàn ông chứ! Cô xấu hổ đến nỗi chỉ muốn chui xuống lỗ.

Cuồng dã như vậy, không kiêng nể gì đoạt lấy như vậy, Tuyết Thuần sợ! Cô biết lúc này đã không thể trốn được, thế nên chuyện phát sinh kế tiếp cũng không thể dừng lại được nữa. Cô vẫn luôn đau khổ chịu đựng mối quan hệ vợ chồng "hữu danh vô thực", chỉ sợ phải "hai tay buông xuôi" ngay tại nhà.

Tuyết Thuần không muốn, hai tay đẩy anh, lúc này đây mới phát hiện, Lại Tư anh luôn nổi tiếng là người tao nhã, học thức rộng lại có bộ ngực vạm vỡ, cánh tay to khỏe, trong chốc lát cô liền thấy nhỏ bé yếu ớt.

Sức của anh rất lớn, Tuyết Thuần diện quần áo đơn giản bắt chước căn môi, mùi máu tươi từ môi quanh quần bên lưỡi, không nghĩ chính nó lại làm tăng thêm vài phần ma mị.

Mang chút tàn bạo, Lại Tư càng hưng phấn, mặc dù có điểm biến thái nhưng anh lại rất thích. Tuy vậy, anh cũng không thể không để ý tới cảm nhận của vợ mới cưới, bằng không, lần đầu tiên tàn bạo với cô, lần sau sẽ còn làm như thế nào, rồi cả lần sau nữa...

"Tuyết Thuần!" Lại Tư quan sát cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn nói. Mặt đỏ ửng, môi hồng hồng, con ngươi trong như nước, lông mày xanh mượt, mũi như ngọc thạch... Lại Tư lại giống như bị điện giật.

Điều này khiến cho Tiểu Tuyết Thuần vốn đã hoảng sợ lại càng hoảng sợ hơn, "Cái gì, có gì sao..." Lời vừa nói ra, chính mình liền xấu hổ đến độ không thể xấu hổ hơn được nữa, giọng nói mềm mại ôn nhu, giống như thân thể của cô vậy, nụ hôn mềm mại vô lực lại càng kích thích Lại Tư.

Lại Tư hưng hăng hít một hơi, "Anh yêu em" Phụ nữ mà, đều phải biết cư xử mới khiến họ cam tâm tình nguyện giao cơ thể cho người đàn ông họ yêu.

Tuyết Thuần chớp chớp con ngươi đầy nước như phù sương, cô hiểu rõ, cô nghe được lời này khi anh tuyên bố với mọi người ở trong buổi tiệc.

"Em, em..." Anh cố nén lại, ánh mắt đáng sợ như vậy khiến cho cô muốn nói gì đó, đột nhiên lại quên, yêu anh, hay là không yêu anh? Điều này cũng không quan trọng, quan trọng là, ánh mắt của anh giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

"Có thể chứ?" Bàn tay nóng hằm hập xoa xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, "Cho anh, anh sẽ cho em hạnh phúc cả đời."

"Em, em cần suy nghĩ thêm." Tuyết Thuần hô hấp dồn dập không khí trong lành, trong lòng là cả một đường rối loạn. Anh bá đạo chiếm lấy, sớm làm rối loạn suy nghĩ của cô. Tự hỏi? Trong lời nói của cô còn có thể nói không muốn làm phụ nữ của anh.

Suy nghĩ cái rắm! Lại Tư thiếu chút nữa nói ra tiếng, con người của anh chính là như vậy, cô vẫn còn chậm chạp giống như một con ốc sên. Nên nắn cô là ngọc hay quá ngây thơ đây?

"Chúng ta là vợ chồng, không phải sao?" Lại Tư lương thiện, quý bất hấn yêu cô, thương tiếc lòng cô, bất cứ thứ gì liên quan đến cô đều quan trọng. Hơn nữa, còn phải suy nghĩ đến lợi ích về sau.

"Vợ chồng..." Cô cắn môi, đầu có chút mơ hồ, rồi rầm lại đau khổ, như thế nào mới khiến Lại Tư tỉnh táo lại? Cô không yên lòng níu non, "Đúng, là vợ chồng."

"Như vậy, đêm nay chính là đêm tân hôn của chúng ta."

Nhắc bông cô lên rồi ôm lấy, Tuyết Thuần được đặt lên chiếc giường êm ái, cái giường này vốn là để chuẩn bị cho đêm tân hôn của bọn họ, hai người kịch liệt cũng không thể lăn lộn trên mặt đất được, bởi vì giường rất lớn.

Cô vẫn chớp chớp mắt, suy nghĩ giống như đang đi trên con đường ngoằn ngoèo. Con ngươi đen trong suốt xoay vòng vòng, Lại Tư hình như đang cời quần áo.

Cởi quần áo!

Tuyết Thuần cả kinh ngồi dậy, đã thấy Lại Tư sớm trần truồng.

A! Giống như lấy kim chọc tiết lợn, chỉ trong nháy mắt mặt Tuyết Thuần đã ửng đỏ.

Giây tiếp theo, cô quay đầu sang chỗ khác, liền nhảy xuống giường tỉnh chạy trốn.

Trong nửa giây kế tiếp, Lại Tư đè ép tới, cả cơ thể dán lên người cô, để cho cô không còn đường trốn thoát. Tùy tiện vén cao chiếc váy gợi cảm như rần nước của cô, bởi vì váy là váy liền, vì vậy chỉ cần kéo lên trên, Tuyết Thuần liền hoàn chỉnh bị lột sạch bóng.

Lại Tư chiếm giữ, bất chấp Tuyết Thuần thanh trong, môi nóng bỏng, tay nóng hầm hập, da thịt nóng hổi, chạm lên mỗi tấc da tấc thịt trên người cô... Tùy tiện đòi lấy.

Sáng sớm, Tuyết Thuần mệt mỏi bưng tỉnh, cả người đau nhức không thôi.

Cô giống như vừa trải qua một giấc mơ tựa như không thể với đến, cảnh trong mơ lớn mật lại chân thật, cực khoái.

Sau đó là một màn kí ức, giống như chiếu một bộ phim, toàn bộ đều ở trong đầu.

Cô bụm môi, kiên cường nuốt tiếng kêu vì sợ hãi lại.

Cô mở to mắt, nghe một lúc, căn phòng im ắng tới nỗi tiếng kim roi cũng có thể nghe thấy. Cô nhẹ nhàng nghiêng mặt, mắt liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ đơn thuần, là anh đang ngủ.

Anh hô hấp nhẹ nhàng, lưu loát đáng yêu, như khúc nhạc uyển chuyển, giống một hoàng tử đang ngủ say, thật không thể tin tưởng đây lại là một con người ban ngày nham hiểm.

Cô luôn cho rằng dung mạo của anh rất đẹp mắt, bộ dạng đeo kính đen thường ngày rất có thiện cảm, càng nhìn càng muốn nhìn.

Cô vẫn luôn cho rằng, anh cười thực chất chỉ là mặt nạ của anh. Cô từng lén lút đặt cho anh rất nhiều biệt danh, "'nham hiểm'", "'chòn'". Nghĩ đến đây, bỗng nhiên có điểm buồn cười, anh ngủ đơn thuần giống như một đứa trẻ, nghĩ như thế nào cũng không phù hợp.

Tuyết Thuần nhẹ nhàng vén chăn lên, cẩn thận di chuyển xuống giường, cô muốn rời đi trước khi anh tỉnh lại. Nói cách khác, cô nhất định chân tay luống cuống, chưa nghĩ kỹ đến việc sẽ phải đối mặt với loại tình huống này.

Bị đoán sạch sành sanh nhưng die~ndlequydon Tuyết Thuần vẫn không phát hiện, Lại Tư nhắm mắt, khoe môi cong lên một chút như đạt được mục đích, sau đó chậm rãi mở mắt, con ngươi đen phát sáng ngấm ngấm tia mĩ đáng người xinh xắn của cô.

Chân Tuyết Thuần chạm đất, đau! Phía dưới rất đau, eo giống như bị chia cắt. Một tay của cô đặt lên eo vuốt vuốt, cố nén đau nhức, tư thế vận vẹo không bình thường, đi đến chỗ bộ váy xanh nhạt tối qua bị Lại Tư vứt bỏ.

Thời điểm đang mặc lại váy.

""Tuyết Thuần.""

Giọng nói khàn khàn lười biếng, tuy rằng tràn ngập vẻ trêu mến nhưng cũng không khác nào quả bom nặng ký. Tuyết Thuần tay run một cái, váy rơi xuống đất.

Thật là sợ cái gì, cái đó sẽ tới. Tuyết Thuần sợ hãi liếc nhìn Lại Tư một cái. Lúc này, anh đang nằm nghiêng người trên giường, một tay chống đầu, cặp mắt hừng sáng, không biết đã nhìn cô như vậy bao lâu rồi?

Tuyết Thuần a một tiếng, lập tức chạy lên giường, kéo tấm chăn trải giường che kín người mình.

Lại tư sững sốt, sau đó ngực bắt đầu rung động, tiếp theo không thể khống chế nở nụ cười, càng cười tiếng cười càng lớn. Anh chẳng qua cảm thấy thích thú, muốn nhìn phản ứng của cô một chút mà thôi, anh tưởng rằng, Tuyết Thuần sẽ lộn xộn mặc váy vào, anh đã sớm chuẩn bị tốt nhìn bộ dạng cô mặc quần áo.

Như thế nào cũng không đoán được, cô ngược lại lại yêu thương nhưng nhớ, trở lại địa bàn của "'chòn'". Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Chẳng lẽ ở trong mắt Tuyết Thuần, thân thể của anh so với giọng nói có cảm giác an toàn hơn?

Chính Tuyết Thuần cũng ngây ngẩn cả người, mặt đỏ giống như rỉ máu, cô dùng sức kéo mạnh tấm chăn đơn, quấn vài vòng lên người.

""Được, được, chăn đều cho em."" Lại Tư đưa chăn hướng về phía cô.

Không ngờ bởi vì đưa hết chăn cho cô quấn, lại dẫn đến hậu quả, Lại Tư trần như nhộng.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tuyệt Thuần chạy trốn

"Nếu tiểu bảo bối cảm thấy chính mình bị thua thiệt, anh cho em nhìn xem như đủ vốn vậy." Lại Tư đứng lên, show cơ thể cường tráng chuẩn như người mẫu.

Tuyệt Thuần "a" lên một tiếng, tay bụm miệng, sợ tới mức cúi đầu giống hệt một con đà điểu. Da thịt trên người cô đã hồng đến độ không thể hồng hơn nữa, người đàn ông Lại Tư này thật không biết xấu hổ, cô chỉ muốn chui xuống đất bỏ trốn, quá là mắc cỡ nha!

Trong lòng Lại Tư cực kì vui sướng, anh không ngờ đứa giong Tuyệt Thuần chậm chạp lại có thể vui như vậy, thật sự là trước đây anh đã bỏ lỡ, tốt thôi, biết rồi thì từ nay về sau phải đùa nhiều hơn mới được.

"Đừng sợ, chồng thân yêu của em chỉ biết yêu em, sẽ không làm tổn thương em." Lại Tư cố nén cười, Tuyệt Thuần của anh da mặt thật mỏng, anh nhìn cười đến mức dạ dày đau nhức.

Cô không ngờ rằng, chính mình lại cảm thấy anh hào hoa phong nhã, vóc người lại cường tráng đúng chuẩn. quan trọng hơn là, anh như vậy, giống hệt một "đại nam hài" tình nghịch.

Lại Tư tâm tình tốt hẳn, chống đầu, nhìn bộ dạng cuồng cuồng của cô vô cùng khoái trá. Tối hôm qua rất nhiều lần anh muốn cô, rất nhiều lần đều tự nói với mình, cô là lần đầu tiên, không nên quá vội vàng, mặc dù anh đã rất khắc chế nhưng vẫn làm cô đau.

"Thế nào, còn đau không?" Thân hình cao lớn của Lại Tư ôm lấy cả chân cả người cô, xoa eo cho cô.

"Không có việc gì." Tuyệt Thuần lắc đầu giống như lắc trống, khuôn mặt đỏ như quả cà chua, lí nhí nói.

Lại Tư nâng cằm xinh xắn của cô lên, cho cô một nụ hôn bình yên vào sáng sớm, hài hước cười, nói, "Nếu không thì, anh tắm cho em."

"Không, không cần." Tuyệt Thuần giẫy giụa khỏi tay anh, rụt người lại rồi chạy nhanh về phía sau, "Em tự làm là được rồi." Anh rõ ràng là con chồn chúc tết gà, lòng không tốt.

Lại Tư còn muốn nói gì đó, ngay vào lúc này điện thoại di động lại vang lên. Sau đó anh nói gì, Tuyệt Thuần nghe không hiểu. Hằng ngày đều thấy anh nghe điện thoại, thường xuyên nói những loại ngôn ngữ cô nghe không hiểu, hơn nữa ngôn ngữ dường như thay đổi thường xuyên, cô cũng không biết rõ, anh rốt cuộc biết được bao nhiêu ngôn ngữ?

Anh bận bịu công việc, cả ngày đều cầm điện thoại trên tay, điện thoại vang lên không ngừng. Vốn sẽ không thể gặp anh vào ngày nghỉ. Mẹ nuôi của cô mặc dù bận rộn, nhưng vẫn còn có ngày chủ nhật đi thăm con rể, mà đến cả ngày chủ nhật cũng không thấy anh đâu.

Anh tắt di động, có chút bất đắc dĩ nháy mắt nhìn cô, "Thân ái, chồng có việc cần phải làm gấp, sẽ không thể tắm rửa cùng em." Thời gian gần đây có quá nhiều chuyện phải xử lí, Trù gia rục rịch, cần phải trấn an người lớn tuổi, xem ra tập đoàn YD khẩn trương đến nỗi cần phải để Tề Luân về giúp sức. Tuần trăng mật của anh và Tuyệt Thuần xem ra không kịp rồi.

"Anh đi đi." Tuyệt Thuần nhanh chóng nói, âm thanh rất lớn, ngay cả chính cô cũng hoảng sợ. Hoàn toàn giống hệt "giấu đầu lòi đuôi."

Lại Tư nghe vậy có chút không thoải mái, cô cứ như vậy mà tổng cổ anh đi sao? Nhớ tới chuyện cô là lần đầu tiên, vì vậy mà anh cũng không quá can rở, ngày còn dài, phụ nữ được cung chiều, từ từ nuôi dưỡng sẽ đối với người đàn ông của mình một lòng một dạ.

Lại gần hôn lên hàng lông mày xanh mượt trên khuôn mặt cô, anh yêu chết hàng lông mày này mất, "Anh đi đây, tối này sẽ sớm trở về với em."

Nghe được tiếng bước chân của anh, xác định anh đã rời khỏi, lúc này Tuyệt Thuần mới dám rời giường, vệ sinh cơ thể của cô. Nhìn chính mình trong gương, trên người loang lổ những vết sọc xanh tím, không khỏi nhắc nhở cô chuyện lần đó là sự thật.

Một lần lại một lần rửa sạch, lại phát hiện làm cách nào cũng không thể tẩy rửa được mùi hương còn lưu lại của Lại Tư. Làm thế nào để rửa đi đây? Khuôn mặt của anh, nóng như lửa mà chiêm đoạt, tất cả mọi thứ đều nóng bỏng, đóng dấu ở trên người cô, đều khiến cho tâm trí của cô hoảng loạn.

Trở về phòng của mình, rèm che màu tím, giấy dán tường màu xanh, còn có mấy con búp bê vải, những thứ này đều là tự cô trang trí cho chính phòng của mình. Không hiểu tại sao, về tới đây đột nhiên cảm thấy, một mình mình rất cô đơn.

Có lẽ khi đã yêu một người đàn ông, thì sẽ tự nhiên thấy tình mịch như vậy thôi.

Điện thoại vang lên, là bạn bè "cũng chung trí hướng", Thiến Sờ Sờ.

Vừa mới đưa điện thoại đến gần tai, đầu dây bên kia giống như muốn người ta thùng màng nhĩ.

"Tuyệt Thuần, cậu nghe tớ nói này, tớ tìm đủ người rồi à,... chúng ta có thể lên đường đi trèo núi ở đỉnh Tuyết Sơn K2 rồi! Ah haha!"

"Thật sao?" Tuyệt Thuần hưng phấn, trừ việc du lịch, cô còn thích đi leo núi, "Khi nào thì xuất phát?"

"Bây giờ cậu nhanh thu dọn đồ đạc đi, lập tức đến chỗ tớ hội họp, đã nói rồi đấy, phải đi cùng nhau."

"Nhanh vậy sao?" Trục giác của Tuyết Thuần mách bảo lúc này không phải thời điểm thích hợp để đi, cô cùng Lại Tư vừa có điểm tiến triển. Nghĩ tới đây, cô cảm thấy hình như mình đã thực sự thích anh, cũng không có quên chuyện quá khứ.

"Tuyết Thuần, đây là cơ hội hiếm có, bỏ lỡ lần này thì không có cơ hội lần sau đâu, ở chỗ này còn ai có thể hòa hợp với tớ như cậu chứ, nhất định cậu phải tới. Yên tâm, yên tâm, tớ không có cậu là không được, cậu nhất định phải đi cùng tớ á!"

Thấy Tuyết Thuần có chút do dự, Thiên Sớ Sớ lập tức thúc giục, huhu, cô muốn Tuyết Thuần đi cùng, cô rất thích tình tính của cô bạn thân Tuyết Thuần này, rất biết quan tâm người khác, ôn nhu đúng lúc lại kiên cường, đi treo đỉnh K2, cô không thể không có Tuyết Thuần!

"Được rồi, cậu chờ tớ." Tuyết Thuần khẽ cắn răng, quyết định sẽ đi. Về phần Lại Tư, cô còn phải làm rõ một vài vấn đề, hơn nữa bọn họ còn nhiều thời gian, khi trở về nói sau cũng được. Sau đó cô điên cuồng thu dọn đồ đạc xếp vào balo, chạy thẳng tới sân bay.

Cả quá trình, cô chỉ để lại đúng một tờ giấy, "Lại Tư, em muốn ra ngoài một vài ngày, đến lúc trở về nói chuyện sau." Tuyết Thuần viết.

Sở dĩ không nói là nơi nào, là vì cô sợ Lại Tư lo lắng, đỉnh K2 không phải chuyện đùa giỡn, ngay cả mẹ nuôi cũng không để cho cô đi. Nhưng mà, đây là nơi cô đặc biệt yêu thích, cô không muốn bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này.

Tuyết Thuần khổ não, sau đó liền dời đi. Lúc này, Lại Tư vẫn chưa biết gì, tâm tình vô cùng tốt.

Điện thoại reo, đầu dây bên kia là Trình Diễm đang sơn móng tay, "Lại Tư, tối hôm qua đều theo ý nguyện của anh, chẳng lẽ anh không muốn báo đáp em sao?"

Lời này nếu là trước kia, với thâm tâm xấu xa của anh, tôn quý lòng tự trọng nhất định sẽ trực tiếp cho rơi rụng. Bởi vì ở trong mắt anh, chỉ cần có khả năng, tất cả mọi thứ anh đều có thể đoạt được, cái gì mà xã hội hòa bình cơ chứ? Anh không muốn mang nợ ai thứ gì, bởi vì tất cả, đều là ở sau lưng mưu hại anh.

"Mời cô ăn cơm." Tuy rằng cô ta đã máng Tuyết Thuần, nhưng anh cũng lợi dụng cô một phen, dù sao cô ta cũng không đến mức xấu xa.

"Thôi đi, tình lại đi, em cũng không nghèo đến nỗi không có cơm ăn. Chỉ là khi nào anh ly hôn nhớ tới tìm em. À, trước khi cúp máy, Lại Tư, em muốn hỏi anh một câu, ngày thường anh ngậm ngẫm tính kế với em cùng người ngoài cũng không sao, nhưng ngay cả vợ mình cũng bụng dạ giở trò, anh thấy mình là loại đàn ông gì hả?"

Bụp một tiếng, điện thoại tắt. Chết tiệt, cô vẫn còn yêu Lại Tư! Mặc dù anh vẫn luôn làm cô đau lòng.

Nhanh chóng tắt điện thoại, nhưng chút việc này cũng không làm tổn thương tới "lòng dạ sắt đá" của Lại Tư, cuộc đời của anh vẫn luôn có giá trị cao. Chỉ cần về tay, người của anh không bị tổn thương, như vậy, tất cả những thủ đoạn không phải của mình đều có thể lợi dụng.

Thư ký đi vào, Lại Tư vừa nhìn vừa xem đồng hồ đeo tay, đã đến giờ họp.

Trên hội nghị, Lại Tư nói, "Quý này lượng tiêu thụ toàn cầu tăng lên gấp đôi, thưởng cho toàn bộ nhân viên số tiền gấp hai ban đầu."

Trong buổi họp mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, bọn họ cảm giác hôm nay lão tổng trúng tà. Cả công ty từ già trẻ, trên dưới không ai không biết, không có người nào là không hiểu, Lại tổng của bọn họ bình thường luôn ôn hòa vô hại như vậy, nhưng trên thực tế chính là dạng người thâm tâm xấu xa, đại ác nhân khẽ mỉm cười, thì một tập đoàn ngay lập tức sẽ bị rút xương nuốt vào trong bụng, mảnh vụn cũng không thừa. Thời điểm tốt, tự nhiên sẽ không dám nói chuyện, phạm sai lầm chỉ sợ sẽ bị anh chỉnh sửa.

Nhưng mà hôm nay, khi anh cười cuối cùng cũng đem lại cho người khác loại cảm giác chân thực, bản tính biến đổi, để cho bọn họ giống như Tiểu Hà Tiểu Mễ cảm động đến rơi nước mắt.

Sau đó, các nhân viên cũng ngậm ngậm bàn luận, chuyện gì lại có thể khiến cho Lại tổng tâm tình tốt đến như vậy.

Nhưng hiển nhiên, Lại Tư cao hứng quá sớm.

Bởi vì Tuyết Thuần lại chạy, lần thứ hai cô lại như vậy rồi đi, lần này không biết đã bay đi nơi nào.

Đáng chết nghệ sĩ rách! Cả đời này, hần chỉ bức một việc, đó chính là so với Tuyết Thuần thì mình luôn bị thua thiệt. Lại Tư sau khi biết được tin liền tức giận giống như muốn xé nát cả bầu trời, đá cái ghế dựa, hận nghiêng răng nghiêng lợi, Tuyết Thuần, dịu dàng em lại không muốn, vậy thì đừng trách anh phải ra tay!

Trên máy bay, Tuyết Thuần lương thiện còn đang vì anh mà tìm lí do cho chuyện của mình, có thể lý giải là không có cách nào chế ngự anh, đây là nhu cầu sinh lý bình thường của đàn ông mà. Mà, nguyên nhân chính cũng là do Lại Tư cấy vào việc Tuyết Thuần sẽ không hận anh.

Thế nhưng, Tuyết Thuần đáng thương, hoàn toàn không biết mình đã xúc phạm tới lòng tự tôn đạt tới cảnh giới cuối cùng của người đàn ông đang ở nhà kia. Cô không hiểu rằng, cứ như vậy mà rời đi, chẳng khác nào từ chối tình yêu của Lại Tư, đến nỗi làm khổ anh, làm khổ chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Anh hùng cứu mỹ nhân

Ba tháng sau.

Ngon núi K2, tức một cây thương sắc nhọn, nghe nói người trèo lên núi K2 có xác suất tử vong lên tới 27%.

Lại nói, tại sao ngày thường Tuyết Thuần bị Lại Tư gắt gao ức hiếp, lại có can đảm trèo lên núi K2? Chính là mỗi người đều có hai tính cách song song, trong cuộc sống hằng ngày Tuyết Thuần có chứng sợ giao tiếp, nhưng thời điểm leo núi, cô lại có tính cách khác hoàn toàn, sẽ quên đi suy nghĩ phức tạp trong lòng, trở nên hoạt bát lanh lợi, thông minh nhanh nhẹn, rất được mọi người thích.

Lần này lên núi chỉ mang theo vài chục vạn, nhưng cũng may mắn là, Thiến Sở Sở cùng người bạn trai nước ngoài tài trợ không ít, khiến cho chứng "viêm màng túi" của cô cũng giảm đi phần nào.

Trước đó, bọn họ trèo lên một đỉnh núi tuyết khác để làm nóng người, sau đó trải qua hai tuần lễ huấn luyện thích ứng, hôm nay bọn họ liền rời doanh trại ở căn cứ, leo lên đỉnh K2 so với núi Everest trong truyền thuyết còn khó khăn hơn.

Ngày mùng bảy tháng tám, một đđanleqđon.com nhà khí tượng người Thụy Sĩ ở cơ quan phân tích khí tượng cho biết, đây là cơ hội tốt để leo núi. Bầu trời trong xanh, xa xa trông thấy ngọn núi K2 khoác lên bộ áo trắng muốt, sạch sẽ giống như chưa từng bị trần tục vậy bản.

"No thing is more beautiful than it! (không có gì có thể đẹp hơn nơi này.)" Tom dẫn đầu tháo kính bảo hộ xuống, ngược lên nhìn đỉnh K2, anh là bạn trai người Mỹ của Thiến Sở Sở, lúc quen nhau nửa năm trước đã cùng Thiến Sở Sở leo lên đỉnh Everest, là một con người rất hay cười, giống hệt một đứa trẻ.

"Yes, unimaginable beauty, the peak must to be struck with fright. (đẹp đến không tưởng, đỉnh núi nhất định cũng sẽ đẹp đến rung động lòng người.)"

Tuyết Thuần nhếch miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng. Trải qua mấy ngày nay huấn luyện thích nghi, cô rơi xuống sông băng, bị gió mạnh thổi vào, lạc đường, thậm chí trượt chân rơi,... Khi ấy gian khổ, so với thành quả chính thức đăng đỉnh mà nói, đều là việc rất nhỏ.

Các đội đều đến từ nhiều nơi trên thế giới, trong đó có vài người đã lên tới đỉnh Everest, trước đây Tom cũng từng có kinh nghiệm một lần leo núi K2, so sánh mà nói, Tuyết Thuần là người không chuyên nghiệp nhất ở đây, mặc dù là vậy, nhưng cô vẫn có gần mười năm kinh nghiệm leo núi. Cô làm việc hoàn toàn bằng một bầu nhiệt huyết, thường thích là làm. Vào ngày thường là một người ôn nhu, rất ít người biết cô có bản chất kiên cường. Mà Thiến Sở Sở là người bạn từ thời trung học cơ sở hiểu cô nhất, cũng là một người leo núi lão luyện.

"Tuyết Thuần, lần này không cho phép cậu tách ra, nhất định phải bám theo chúng tớ." Thiến Sở Sở vừa khấn trương lại thích thú, cười đến nổi mặt sáng sủa, không quên dặn dò Tuyết Thuần, bọn họ cùng nhau leo lên núi, rất hiểu rõ cá tính có phần khác người của cô.

Hai giờ sau, nơi bọn họ leo tới chỉ còn cách đỉnh núi không quá 600m.

"Shit! Mây đen bắt đầu kéo tới." Thiến Sở Sở lộ vẻ thất vọng, đây chính dấu hiệu cho thấy thời tiết xấu.

Tom đang dẫn đầu cau mày, hướng về phía bộ đàm liên lạc với đội dự bị trong doanh trại ở căn cứ. Cuối cùng Tom lên tiếng ra lệnh, "Quay về thôi."

Đây là muốn từ bỏ đỉnh núi! Nhưng mà cũng hết cách rồi, K2 cùng tử vong luôn liên quan chặt chẽ tới nhau, bất kỳ việc mạo hiểm nào cũng có thể vĩnh biệt người thân.

Hết lần này tới lần khác hình thành bão tuyết, đường xuống núi so với leo núi càng thêm nguy hiểm.

Gió mang theo băng tuyết đánh vào mặt, cứng ngắc đông lạnh, vì thế mà Tuyết Thuần cùng bọn họ không cảm thấy có chút đau đớn nào.

Không biết ai đó kêu lên một tiếng, "Tuyết Thuần à."

Ngay sau đó, lớp tuyết đọng dày đặc trắng muốt ùn ùn đổ xuống.

Âm thanh hoảng sợ không dứt bên tai, Tuyết Thuần trong lòng chợt lạnh, la lên một tiếng, "Sở Sở!". Giọng nói rất nhanh bị gió lớn nuốt chửng.

Bầu trời lập tức trở thành một diễđlequyđon vùng sương tuyết u ám, Tuyết Thuần không thấy rõ được cảnh vật trước mắt, cơ thể lung lay sắp đổ, chỉ cảm thấy cái đục băng ở trong tay đã không còn, cả người đột nhiên rơi xuống.

Sợ hãi! Tim đập đến cổ họng, đột nhiên, cơ thể ngừng ở giữa không trung, sau đó dây thừng đứt "bựt" một tiếng, nặng nề rơi xuống đất.

Tuyết Thuần thờ hồn hèn, lau mặt, trong lòng bàn tay tất cả đều là bông tuyết.

Lần này ngược lại đã không còn bão tuyết, nhưng cô lại rơi xuống một cái khe ở dòng sông băng, khe hở đã bị tuyết đọng che đầy. Càng tòi tệ hơn là, bộ đàm cũng không liên lạc được.

Chỉ còn lại một mình cô!

Cô lấy cái đục băng ở trong tay cùng móng ở chân, từng bước vững vàng leo lên băng lớp băng bên cạnh. Bị rơi xuống mấy lần, sức lực đã tiêu hao đến nỗi không còn.

Trong bóng tối, Tuyết Thuần lạnh đến nỗi răng run lên "'cầm cập'". Cô chịu đựng băng tuyết, lấy đồ cứu hộ từ trong balo ra, bật lửa lên.

Cũng may cô chuẩn bị đầy đủ, còn có cả thức ăn, nhưng mà bộ đàm đã không còn tín hiệu, có thể sống được bao lâu... Chính cô cũng không biết.

Cô bất động, chân giống như không phải là của mình, đầu ngón tay đông cứng không thể cử động. Nhìn ngọn lửa nhỏ, một mối tới nỗi mắt đã muốn nghỉ ngơi. Dây thừng bị đứt, chỉ có thể hy vọng sẽ có người tới cứu.

Nhưng mà, thật là lạnh... Răng trên răng dưới run lên, oxi cũng không đủ, bụng "'ùng ục ùng ục"' kêu. Thân thể cứng giống hệt một khối băng, giống như không còn là của mình.

Hai mắt nhắm lại, rất muốn ngủ thẳng đến khi trời sáng, tỉnh lại mới tìm cách khác. Trong lòng có một âm thanh sợ hãi nói, nếu ngủ đến bất tỉnh thì phải làm sao...

Nhưng đã muốn thì không thể dừng lại được nữa. Khóe môi thoáng nhàn nhạt cười, ba, mẹ, mọi người muốn tới đón Tuyết Thuần sao? Bỗng nhiên, trong đầu hiện lên vẻ mặt nham hiểm của Lại Tư, anh nói, "'Anh hy vọng có thể được cưới người phụ nữ em làm vợ, Tuyết Thuần.'"

Trong đầu mê mê man man, "'cạch cạch cạch..."' âm thanh vang lên liên tục, Tuyết Thuần trong lòng cả kinh, nghĩ muốn đứng dậy xem một chút, nhưng cơ thể thật sự không thể nhúc nhích được. Nghĩ định kêu, nhưng cổ họng giống như bị chặn ở giữa, chỉ có thể vô lực khẽ mở mắt nhìn.

Trong lúc mơ hồ, một người mang theo thân hình tao nhã, hứng lấy gió lớn lạnh buốt, đi về phía cô. Áo khoác ngoài ở trong gió rét đung đưa, giày da đen nam tính, bóng người cường tráng cao lớn... Là anh ấy!

Thế giới tối tăm trước đó bị âm áp vây quanh, vẻ mặt ngây thơ đang ngủ hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Lúc này, trong lòng Lại Tư đầy lửa giận, vì tìm kiếm cô, điều động trang bị súng ống đạn dược, làm kinh động cả nơi này, chết tiệt! Cho dù không muốn gặp anh, lại thích leo núi, cũng không cần chọn nơi này! Đỉnh K2, cô là đang muốn chết! Nếu vợ của Lại Tư anh chết ở trên núi tuyết, người chồng hoàn mỹ như anh bị đồn ra ngoài, thì anh có còn là một người đàn ông!

Anh phần nộ, Tuyết Thuần vốn không thể chịu nổi, nhưng cô là đang ngủ, đối với lửa giận của anh thì hoàn toàn không hề biết gì cả.

Lại Tư tức giận đến nỗi diendanlq.com không chịu nổi, ở trong ngực lại ôm một người thì lửa giận chỉ trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, bởi vì ôm trong lòng vốn không phải là người, mà là một đoàn mưa đá. Trong lòng đông lạnh giống hệt người bị đóng băng này, giống như đã không còn sinh mệnh.

Anh nhú mày, ôm càng lúc càng chặt, muốn dùng cơ thể ấm áp của mình làm tan lớp băng lạnh trên người cô.

"'Tuyết Thuần, em cảm thấy thấy thế nào rồi?'"

"'Ừ...'" Tuyết Thuần rên lên một tiếng, thật ra căn bản đã không thể phát ra âm thanh, mí mắt nặng tới nỗi trằm xuống, sau đó ngủ thật sâu.

Chết tiệt! Quả nhiên là bị sốt!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Lại Tư lạnh nhạt

Thực sự rất ấm, Tuyết Thuần nhích lại gần nơi có nhiệt, cuộn tròn cơ thể của mình lại, đầu cùng cơ thể đều ôm vào trong ngực áp áp. Sau đó, tay và chân cô đồng thời cử động, cô lại giống hệt một con bạch tuộc, ôm một vật thể nào đó khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp. So với giường của Đại tinh tinh còn thoải mái hơn nhiều, Tuyết Thuần mơ mơ màng màng thỏa mãn suy nghĩ.

Lại Tư vô cùng vất vả nhẫn nại, thân thể mềm mại trong ngực có lỗi có lỗi không ngừng ngo ngoáy, quanh quẩn mũi đều ngửi thấy mùi thơm mê người, bị Tuyết Thuần không có ý thức ôm lấy, làm cho anh một hồi thẩm thấu mãi.

Nhưng là cô không ngừng bám lấy anh, Lại Tư gần như muốn sụp đổ! Có mỹ nữ ôm ấp yêu thương, anh lại không làm được gì. Cảm thấy, cảm thấy

nhất định phải làm chút gì đó, bằng không, anh sẽ chết ngạt.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt tươi đẹp như hoa của cô, cổ họng của anh tắc nghẹn, sau đó hôn lên đôi môi mềm mại lạnh cóng của cô, trần trọc mát. Bàn tay không an phận, dò vào trong áo ngủ.

Xong việc, anh hưng hăng ôm cô vào trong ngực mà vân vê, giam cầm, làm cho cô không thể động đậy.

Sau một hồi lâu, anh hít một hơi sâu, cuối cùng lại hôn lên hàng lông mi đen của cô, nhắm mắt lại.

Chỉ có anh hiểu rõ, tối nay nhất định không thể ngủ.

Sáng sớm, Tuyết Thuần mơ màng mở mắt, lười biếng xoay người vài vòng.

Lại Tư mặc xong âu phục, thấy cô tỉnh lại thì lạnh lùng liếc một cái, sau đó đi ra ngoài.

Đột nhiên nhìn thấy nơi này không có người, Tuyết Thuần giật mình, ngồi bật dậy. Phát hiện nơi này không ngập tràn băng tuyết, không có tuyết lở, giờ phút này nơi mình đang ở là... Cô chớp chớp mắt, là phòng ngủ của anh! Đây cũng đã từng là phòng tân hôn của cô và Lại Tư.

Vì vậy mà, hình ảnh một đêm nóng triền miên ở buổi tiệc khi ấy lại hiện ra, Tuyết Thuần bụm mặt, không dám gặp người khác.

Cũng may nơi này hiện tại không có người, Tiểu Tuyết Thuần, người ở đây nhiệt tình xấu hổ làm gì chứ?

Lại Tư? Tuyết Thuần bỗng đột nhiên nhớ tới, mới vừa rồi không phải là ảo giác, đó thật sự là Lại Tư! Nhưng vừa rồi anh chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái là sao chứ? Là ảo giác sao?

Rõ ràng anh đã thấy cô tỉnh lại, tại sao không quán lấy cô, sớm hôn cô giống như ngày thường chứ?

Trong trí nhớ rét lạnh hoàn toàn bất đồng, cơ thể lúc này rất ấm áp, đột nhiên nhớ tới trong giấc mộng ôm một nguồn nhiệt. Tuyết Thuần tròn to hai mắt ngạc nhiên, cẩn thận vén một góc chăn lên, nhẹ nhàng ngửi một cái, mùi hương của đàn ông quanh quẩn bên chóp mũi này chỉ duy nhất thuộc về Lại Tư.

Cô trở mình leo xuống giường, chân trơn bóng chạm đất, giẫm lên tấm thảm mềm mại vô cùng chất lượng, thoải mái giống như giẫm lên một cục bông. Nhưng cơ thể mềm nhũn, ngã xuống tấm thảm trên mặt đất.

Đây áo ngủ trượt xuống làm lộ vai mượt mà mê người, xương quai xanh tinh xảo, con người đen mơ màng sương mù tựa như có thể hóa thành nước. Thời điểm ngã xuống đất, dây đeo nghiêng một cái làm hai bầu ngực lộ ra một nửa.

Lại Tư lúc trở lại, liền nhìn thấy toàn bộ quang cảnh.

Đáng chết! Lại Tư cúi bỏ giày ở hai chân, không nói lời nào, cúi âu phục ra khoác lên người cô, ra lệnh nói, ""Nằm lên giường ngay lập tức.""

Tuyết Thuần có chút sững sốt, nghiêng đầu muốn hỏi, có chuyện gì sao?

Nhưng hiển nhiên, Lại Tư không thể đợi, anh không thể để cho người đàn ông khác nhìn thấy, liền ôm lấy Tuyết Thuần phản ứng chậm chạp kia.

Tuyết Thuần không giãy dụa, không phải là bởi vì cơ thể mềm nhũn, cũng không phải là bởi vì đã quen được anh ôm, mà là bởi vì hơi thở của anh lạnh lẽo như băng, đó là một loại khí lạnh tỏa ra từ bên trong, che dấu dưới bộ dạng nhân nhật giản.

Chẳng lẽ đi núi tuyết rồi trở về, ngay cả Lại Tư cũng trở nên lạnh?

Trước đây ở trước mặt Tuyết Thuần, Lại Tư vẫn luôn rất tao nhã, cho dù cô không cho anh động chạm, anh vẫn cười như ba tháng gió xuân, mặc dù cười giống hệt hồ ly.

Hôm nay, anh trở nên như vậy, ngang ngược, hơi thở lạnh như băng, ngay cả ôm ấp cũng mang theo hơi gió lạnh.

Thay đổi như vậy, ở trong mắt Tuyết Thuần, nhất thời lạnh lẽo giống hệt bão tuyết ở đỉnh K2.

""Vương Kinh Dương, chữa trị cho cô ấy thật tốt, nếu như xảy ra vấn đề gì, ông ở trong bang nhất định sẽ biết bị trừng phạt như thế nào."" Lại Tư lạnh lùng liếc một cái.

Lúc này, Tuyết Thuần nhìn thấy một người đàn ông ngoài bốn mươi đi vào, trên người mặc áo khoác trắng.

Vương Kinh Dương mặt cứng đờ, cung kính gật đầu nói, ""Vâng, thưa thiếu gia.""

Một hồi lâu sau.

""Cô ấy thế nào rồi.""

Con người nhẫn nại không nhìn Tuyết Thuần, trực tiếp nhìn sang Vương Kinh Dương. Lại Tư thừa nhận, anh lúc này vừa ầu trĩ lại ngây thơ, có trời mới

biết anh cũng không muốn làm như vậy! Nhưng là vì, anh đối với Tuyết Thuần lại càng thêm yêu thương, anh muốn com đánh cũng không thể đánh, muốn mắng cũng không thể mắng. Nhưng lại nhất định phải cho cô thấy được sự phẫn nộ của anh, không biết phải làm gì, anh đành phải lựa chọn lạnh lùng với cô.

""Thiếu gia, thân thể của phu nhân đã tốt lên nhiều, mặc dù bị tổn thương do giá rét, nhưng cơ thể đã nghỉ ngơi được một ngày một đêm, rất nhanh sẽ bình phục lại. Không đáng lo, nghỉ ngơi nhiều, bồi bổ cơ thể là tốt rồi.""

Vương Kinh Dương ngẫm lau mồ hôi lạnh. Đêm khuya hôm trước, Vương Kinh Dương bất ngờ bị gọi đến biệt thự, lúc ấy ông còn tưởng rằng thiếu gia bị bệnh nặng, bằng không tại sao lại muốn ông từ nước nước Mĩ xa xôi trở về chứ?

Không ngờ khi ông đến, đối tượng chữa trị lại chính là phu nhân, không phải là một chủ mẫu được bang phái thừa nhận.

Nói cũng kỳ lạ, rõ ràng đêm qua trán của phu nhân còn nóng hầm hập, hôm nay lại kỳ tích giảm nhiệt như vậy, mạch đập cùng cơ thể cũng khôi phục bình thường.

Vương Kinh Dương làm sao có thể nghĩ đến, cả đêm Lại Tư đều ôm Tuyết Thuần, sát bên người cô cho cô sưởi ấm, đút cháo, giống như vãn về chính chính cốt nhục thân yêu của mình, sưởi ấm cả người của cô. Như vậy mà chăm sóc từng li từng tí, cho dù là một viên đậu xanh, cũng sẽ nảy mầm vào ngày hôm sau.

""Ừ."" Lại Tư nhàn nhạt đáp, sau đó đứng dậy, kéo rèm cửa sổ ra.

Ánh mặt trời chiếu từ ngoài cửa sổ vào, phản chiếu cơ thể thon dài của anh lên mặt đất, Tuyết Thuần chợt phát hiện, Lại Tư thật sự rất cao, xấp xỉ tới 1m9.

""Vương Kinh Dương, ra ngoài cùng tôi.""

Quay người lại, anh hơi hốt lướt nhìn Tuyết Thuần, không hề để lại một câu liền lập tức ra ngoài.

Vương Kinh Dương khó hiểu nhìn Tuyết Thuần một cái, đây là tình huống gì, vợ chồng bất hòa sao? Việc này nếu những người lớn tuổi kia biết, nhất định sẽ rất vui mừng. Tuy nhiên khi nghĩ tới hậu quả phản bội lại Lại Tư, trong lòng Vương Kinh Dương mạnh mẽ run rẩy, ông quyết định, lúc trở về hỏi thăm người lớn tuổi, ông lựa chọn sẽ im lặng không nói gì.

""Lại Tư."" Cơ thể yếu ớt của Tuyết Thuần vừa mới khá lên, giọng nói vừa nhỏ lại khàn, nhưng vẫn lười biếng mê người.

Chân Lại Tư bỗng nhiên dừng lại, kết hôn lâu như vậy, không, là từ lúc quen biết tới nay, từ trong miệng của cô vốn chưa từng gọi tên của mình. Anh thiếu chút nữa thì bỏ nhào tới dụ dỗ cô, ôn nhu, dịu dàng an ủi cô. Nhưng nghĩ đến việc cô không để ý tới sống chết của chính mình, anh liền ép toàn bộ xuống, nhưng trong lòng lại không thể áp chế được tức giận.

""Chuyện gì?"" Lại Tư không quay đầu lại, chịu đựng con sóng trong lòng, lời nói nhàn nhạt tựa như con gió trong mùa đông lạnh giá, thổi vào màng nhĩ của cô, giống như một lưỡi dao.

Tuyết Thuần hít một hơi thật sâu, cô đã xác nhận, anh lạnh lùng liếc cô một cái khi cô tỉnh dậy hoàn toàn không phải là ảo giác.

Cô tiếp tục hỏi bằng giọng trầm khàn: ""Anh làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?""

""Không có chuyện gì, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi."" Lại Tư chỉ nói một câu, sau đó liền nhấc chân rời đi.

Không có chuyện gì? Quý mới không có chuyện gì! Không nói một tiếng nào rồi đi ba tháng, điện thoại cũng không nghe, anh cứ như vậy mà thiếu vắng cô! Cứ như vậy mà không gặp được cô! Ngay cả chết cũng không muốn gặp anh! Không làm sao mới là lạ!

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn bóng lưng anh rời đi, không có cách nào trút bỏ được mất mát trong lòng, khẽ cau nhẹ lông mày đen, không nhận được nghĩ, như thế nào anh lại thay đổi giống như biến thành một người khác như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tôi muốn điện thoại di động

Rời đi ba tháng, rốt cuộc cô cũng đã hiểu.

Từ nay về sau, cô nghĩ sẽ chỉ yêu duy nhất người đàn ông này. Lại Tư à, cứ như vậy mà chăm sóc cho cô, cứ như vậy khiến cô bắt đầu yêu thương anh, cô muốn thử yêu anh một lần.

Chính vì nhìn thấy hôm qua anh vô tình với người ta, cho nên càng hiểu được anh đối với em vô cùng tốt. Nhớ tới giây phút gần như bỏ mạng của mình, nhớ tới vào bảy năm trước gặp mặt người kia trong lòng không phải bồi hồi, mà là Lại Tư đang thương tiếc cho cô.

Lại chậm chạp, dĩ nhiên cô cũng hiểu được, người đàn ông Lại Tư này, sự dịu dàng của anh đã bắt đầu ăn sâu vào trong lòng cô. Ở trong lòng cô, anh bắt đầu trở nên quan trọng.

Cốc cốc cốc...

Tuyết Thuần lòng vui mừng, "'Vào đi.'" Là Lại Tư trở về sao?

Di Lục bưng thuốc bỏ đi vào, "'Nhìn thấy phu nhân tỉnh, tôi cũng yên tâm. Phu nhân có biết không, đêm đó lúc phu nhân về cả người đầy tuyết, làm thiếu gia lo lắng muốn chết, thiếu chút nữa đã đập nát đồ đạc trong nhà. Sau này phu nhân đừng nên như vậy nữa, nếu không, đừng nói thiếu gia không sợ hãi, ngay cả tôi thiếu chút nữa cũng tái phát bệnh tim.'"'

"'Di Lục.'"'

Con người Tuyết Thuần xám xịt, không che giấu được vẻ thất vọng, Lại Tư đâu rồi!

Không hề để ý tới vẻ mặt kia của Tuyết Thuần, di Lục cười thầm trong bụng, phu nhân và thiếu gia đã bắt đầu tự nhiên hơn hẳn, cái này so với thời gian trước vợ chồng "'tôn trọng nhau như khách'" đã tốt hơn nhiều rồi! Được, có tiến bộ, bên này bà cũng thêm một cây đuốc, không tin sẽ không đốt được lòng của Tuyết Thuần nóng lên.

"'Đây là thiếu gia dặn dò tôi nấu cháo thịt băm cho cô đây.'"'

Nhìn thấy con người đen của Tuyết Thuần phát sáng lên trong suốt, di Lục cười thầm, tuổi trẻ thật tốt nha! Còn có tình cảm mãnh liệt lại ồn ào, bà cũng ông Trần so với nước lọc còn nhạt hơn, mỗi ngày nhìn thiếu gia và phu nhân liếc mắt đưa tình, thật khiến cho người ta phải hâm mộ.

"'Cơ thể của phu nhân vừa mới tốt lên, ăn cháo cho dễ tiêu hóa, rất nhanh là có thể phục hồi sức khỏe. Phu nhân xem, thiếu gia đối với cô thật tốt!'"'

Khỏe môi Tuyết Thuần nhếch lên cười yếu ớt, Lại Tư vẫn là đối với cô rất tốt. Chẳng lẽ anh đi công tác rồi? Cũng đúng nha, anh luôn bận rộn.

Bỗng nhiên trong đầu hiện lên một khuôn mặt, hồng rồi! Thiến Sở Sở! Tỉnh lại vì Lại Tư mà kinh ngạc, suýt chút nữa đã quên Thiến Sở Sở cùng đám người kia.

Tuyết Thuần nhanh chóng nhảy xuống giường, động tác quá nhanh, không thể tránh khỏi khiến khuỷu tay bị va chạm, làm cho di Lục đang cẩn thận bưng cháo thịt đụng phải ngã lăn ra.

Choang... một tiếng, bát sứ trắng vỡ tan.

"'Ôi!'" Di Lục bên cạnh nhảy dựng lên, sợ tới mức tim đã không tốt lại trở nên thất thường, còn suýt nữa bị bong.

"'Thật xin lỗi!'" Tuyết Thuần thở gấp yếu ớt, nhưng là cô không chờ được, nhìn trái nhìn phải, trong chốc lát lại không nhìn thấy đồ đạc của mình.

"'Phu nhân đang làm gì vậy? Cần cái gì cứ nói cho tôi là tốt rồi, thiếu gia nhìn thấy cô như vậy, sẽ lại lo lắng.'" Quan trọng nhất là, sẽ đuổi việc bà! Huhu, bà chẳng qua cũng chỉ suy nghĩ hồ đồ một phụ nữ có chồng đi làm thuê sẽ phải về hưu mà thôi.

Không để ý di Lục, giờ phút này, trong thâm tâm đều là an toàn của Thiến Sở Sở, cô thì đã được cứu, vậy còn người bạn kia đâu?

"'Điện thoại di động? Điện thoại di động của cháu đâu?'"'

"'À! Ở dưới nhà, để tôi đi lấy.'" Di Lục thấy cô cấp bách như vậy, tưởng rằng có chuyện thực sự gấp, cũng không chờ nổi, nói xong liền ra ngoài.

Nhưng Tuyết Thuần đã lao ra khỏi phòng trước bà một bước.

"'Phu nhân! Giày!'"'

Tuyết Thuần lao đầu chạy, thời điểm xuống cầu thang bị trượt chân, cơ thể xoay mình bay bổng lên phía trước.

Tuyết Thuần nhắm chặt hai mắt, nghĩ thầm, ở đỉnh K2 rơi xuống cũng không được cho là vinh quang, lần này lại ngã chết trên cầu thang trong nhà. Cô thực sự cảm thấy vô cùng mất mặt.

Lại Tư hồi ký Vương Kinh Dương ở trong phòng khách, tuy đã biết rằng không có gì đáng ngại, nhưng trong lòng cuối cùng cũng không bỏ xuống được, nhất định phải lên xem một chút Tuyết Thuần có đang ngoan ngoãn ăn cháo hay không.

Không ngờ vừa ngẩng đầu nhìn lên, mới thả lỏng tâm đã bị nhắc tới cổ họng.

Trong nháy mắt, Lại Tư quang bỏ hết hình tượng anh dũng xông lên, anh từng bước chạy lên bốn bậc thang, khó khăn lắm mới ôm lấy được Tuyết Thuần đang rơi xuống

Phụ nữ đáng chết! Rốt cuộc có thể hay không quan tâm đến chính mình! Em cứ như vậy mà liều lĩnh trèo lên đỉnh K2, đừng nói đó chỉ là giỡn!

Đụng vào lồng ngực rắn chắc, hơi thở quen thuộc, tim Tuyết Thuần nhảy bắn lên lại lập tức rơi xuống.

"Người phụ nữ này, em rốt cuộc muốn anh phải như thế nào? Há? Em nói đi, chỉ cần em đừng tiếp tục làm anh sợ, Lại Tư anh không nói hai lời, nhất định sẽ làm theo." Tuy rằng giọng nói của Lại Tư vô cùng bình ổn, nhưng cơ thể căng thẳng lại bán đứng tâm tình của anh. Anh rất tức giận! Hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

"Em... A!" Cả người Tuyết Thuần bị ném bổng lên, lên tiếng sợ hãi, thiếu chút nữa cho rằng sẽ chết ở trong tay Lại Tư.

Lại Tư đỡ lấy bả vai của cô, đánh một cái vào mông nhỏ của cô, "Nếu không nghe lời lần nữa, không cần để em ngã chết, anh sẽ tự tay ném em xuống!"

Tuyết Thuần đâm vào vai anh, "Thả em xuống! Em muốn điện thoại di động! Điện thoại di động của em..."

Lại Tư bế cô vào phòng ngủ, sau đó hung hăng ném cô lên giường, Tuyết Thuần ngay cả một hơi cũng không thở được, tay mềm nhũn, nằm sấp ở trên giường.

"Di Lạc." Từ trong kẽ răng phát ra giống như gằn từng chữ, "Nếu lại không chăm sóc tốt cho phu nhân, tôi sẽ cho bà về hưu trước thời hạn."

Sắc mặt di Lạc trắng bệch, bàn rộn gật đầu không ngừng, liên tục đáp, "Dạ vâng, thưa cậu." Dọn dẹp mảnh vỡ trên mặt đất, len lén lau mồ hôi lạnh một cái, phu nhân là một người vô cùng tốt, chỉ vì cô liên quan tới thiếu gia, cho nên mới sợ tiếp xúc với phu nhân, chỉ một chút chuyện nhỏ xảy ra thì tuổi già này cũng khó mà giữ!

"Em muốn điện thoại di động..." Hai ngày không ăn uống gì, cộng thêm trải qua giày vò lần này, Tuyết Thuần bắt đầu chóng mặt.

Nhưng mà Thiến Sở Sở, trong lòng cô đau xót, cô không thể có chuyện gì được! Những năm nay vẫn luôn là người bạn ở bên cô nên tuyệt đối không thể có chuyện! Nếu không, cô cũng không muốn sống.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt không có chút huyết sắc của cô, tay vô lực, run rẩy mềm nhũn đưa ra đòi điện thoại di động, con ngươi đen như ngọc lưu ly phảng phất tràn ngập nước.

Trong lòng Lại Tư căng thẳng, đáy lòng không khống chế được mà dâng lên một trận thương xót. Nhìn thấy cô như vậy, lòng anh cứng rắn cũng mềm mại xuống. Nếu cầm lấy người cô mà không gãy, anh sẽ thỏa hiệp.

Anh sờ vào túi, sau đó tay thon dài lấy ra một chiếc điện thoại di động màu xanh lá cây, "Cho em, nói tóm lại, cơ thể vẫn là quan trọng nhất."

Có 199 cuộc gọi nhớ hiện lên, anh chỉ nghe một lần rồi trực tiếp tắt máy, bởi vì đầu dây bên kia là một phụ nữ lưỡi khô, anh không chịu nổi quá nhiều này, cũng may Tuyết Thuần là người phụ nữ ít nói, anh mới có thể chịu đựng được nổi, cái này gọi là bù đắp tốt.

Tuyết Thuần nhận lấy điện thoại di động liền lập tức bấm, cô còn chưa kịp lên tiếng, đầu dây bên kia đã hô lên.

"Tuyết Thuần nhà cậu nha! Thế nào bây giờ mới gọi điện cho tớ, còn tưởng rằng cậu chết mất xác rồi! Chồng cậu cũng thật là, sao lại giống như cười lên đầu lên cổ cậu vậy, lại có thể cúp hai trăm lần tớ gọi điện tới, còn tắt máy, hại tớ không tìm thấy cậu..."

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đánh giá người yêu

"Sở Sở." Nghe thấy giọng nói cầu nhàu quen thuộc, trong lòng Tuyết Thuần ấm áp, giọng điệu liền trở nên lớn hơn, "Mọi người có khỏe không?"

Bên kia im lặng một lúc lâu, "Không sao, chỉ có tớ và Tom, cậu là ba người trở về."

Mây đen của Tuyết Thuần có chút đau xót, tay nắm di động run run, "Làm sao có thể? Tớ rơi xuống nơi sâu như vậy vẫn còn được cứu, những người khác làm sao có thể?" Đây không phải là sự thật! Mặc dù quen biết mọi người không lâu, nhưng lúc huấn luyện tại doanh trại ở căn cứ, mọi người đều một lòng đoàn kết, quan tâm lẫn nhau, ấm áp giống như người một nhà, làm sao có thể nói không trở lại là không trở lại? Cô cảm thấy chuyện này không phải là sự thật.

"Tuyết Thuần." Thiến Sở Sở trầm giọng kêu tên của cô.

Thiến Sở Sở là một người chừng chạc, rất ít nói chuyện như vậy, trừ phi có chuyện đặc biệt nghiêm trọng.

Tuyết Thuần lại một phen ""kinh hồn bạt vía"", vội vã hỏi: ""Sao vậy? Có phải cậu không được khỏe không?""

Leo núi gặp chuyện không may, mất tay mất chân, thậm chí mất mạng, bọn họ đều đã chuẩn bị tâm lý tốt. Nhưng mà cô thà để người đó là mình, chứ nhất định không hy vọng là Sở Sở. Sáng sủa hoạt bát như vậy, vẫn luôn làm bạn với cô, ở bên cô lúc cô đơn, là cô gái mang đến cho cô sự áp áp, không thể trở thành một người khiêm khuất.

""Tuyết Thuần, quên Trình Lăng đi.""

Cái gì? Cô nghe được âm thanh vỡ vụn ở trong lòng mình, tuy rằng cô đã nghĩ tới việc yêu Lại Tư, nhưng từ trong miệng Thiên Sở Sở nói, Tuyết Thuần không nhìn được đau lòng.

Trầm mặc một hồi lâu, Tuyết Thuần mới tìm lại được giọng nói của mình, nhẹ giọng giống như ni non hỏi, ""Tại sao bỗng nhiên cậu lại nói đến việc này?""

""Một người đàn ông tình nguyện mạo hiểm tính mạng, phải cứu ra bằng được người phụ nữ của mình. Đàn ông như vậy, chẳng lẽ không đáng để cậu yêu sao? Tuyết Thuần, đã nhiều năm như vậy mà Trình Lăng cũng không có trở về, cậu không cần đợi nữa. Mặc dù lúc trước tớ có hơi tức giận trước lời nói của mẹ nuôi cậu, tùy tiện lập gia đình, nhất là giận cậu vì không biết thương tiếc chính mình. Tớ đã đồng ý với Trình Lăng, giúp bảo vệ tốt cho ""công chúa Bạch Tuyết"" của anh ta. Nhưng là, ước định năm đó của anh ta đã sớm qua thời hạn, chẳng lẽ cậu không bỏ xuống được sao?""

Thiên Sở Sở làm sao có thể không biết, Tuyết Thuần trèo lên đỉnh K2, thật ra là trong lòng vẫn còn nhớ Trình Lăng.

""Tuyết Thuần, cậu thực sự là một cô gái vừa dịu dàng lại hiền lành, mấy năm nay học tính cách mạnh mẽ thật mệt chết nha, Lại tổng... Anh ta, là một người đàn ông cậu có thể gửi gắm cả đời đó.""

Thời điểm Tuyết Thuần tán gẫu trên điện thoại, Lại Tư vẫn nhìn cô chăm chăm.

Nhìn mặt của cô lúc vui lúc buồn, sau đó một lúc lại khôi phục bình tĩnh, sau đó ánh mắt sáng long lanh như chứa vô số những ngôi sao ngược lên, nhưng lại mang theo một chút ưu thương, kinh ngạc mà nhìn anh. Cô nghe được điều gì đó mà giống như mất hồn, tựa như muốn nhìn xuyên qua cả người anh.

Lại Tư nhủ thầm, tuy rằng anh đang giận dữ Tuyết Thuần, nhưng không hề tỏ vẻ anh sẽ cho phép người khác làm cô khổ sở. Người có quyền để cho cô phải đau buồn, chỉ có thể là anh! Ở quá khứ, rồi cả tương lai, anh sẽ cho tất cả bọn họ biến mất không còn một mống!

Không chút do dự đoạt lấy điện thoại của Tuyết Thuần kẹp vào tai mình, di động đều bên kia còn đang lải nhải nói, ""Tuyết Thuần cậu rốt cuộc có đang nghe tớ nói hay không, tớ nói chuyện Trình Lăng, cậu cũng đừng...""

Màn hình điện thoại di động tối sầm lại, Lại Tư cất vào, ""Trong khoảng thời gian này em tuyệt đối không được đi ra ngoài, ngoan ngoãn nghỉ ngơi ở trong phòng."" Ngưng một chút, rồi lại nói thêm: ""Cũng không cần ra khỏi cửa phòng, cần gì thì nằm trên giường gọi di Lạc.""

Ý gián tiếp chính là, mấy ngày nay phải ngủ ở trong phòng ngủ ở trong phòng ngủ của bọn họ, sẽ không cần phải ngủ ở phòng ngủ kia của cô.""

Bọn họ, cùng giường cùng gối.

""A."" Tuyết Thuần dùng hết sức lực, nằm ở trên giường, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể cử động. Chỉ có anh mắt vẫn nhìn theo chiếc điện thoại di động màu trà xanh trên tay Lại Tư, anh cầm điện thoại của cô đi đâu vậy?

Lại Tư giống như nhìn thấy ý nghĩ của cô, ""Vì để em an tâm nghỉ ngơi, di động này tạm thời anh sẽ giữ."" Khi nói cũng không quay đầu lại mà rời đi luôn.

Ở trên đỉnh K2 mà sử dụng trang bị súng ống đạn dược trong bang, anh trở về sẽ phải giải thích như thế nào?

Ăn một chút cháo thịt, đến buổi trưa, trừ cơ thể bên ngoài có chút trầy xước ra, còn lại đều ổn, hai ngày sau, Tuyết Thuần đã có thể đi lại bình thường.

Về phần Lại Tư, vất vả lắm mới khiến Tuyết Thuần không phản kháng lại, còn muốn ăn thật ngon để duy trì niềm vui. Không ngờ, những người lớn tuổi trong bang không chịu bỏ qua, không thuận theo, để cho anh phải bay nghìn dặm trở về giải thích.

Vì những ngày sau Tuyết Thuần đã tốt hơn một chút, Lại Tư có chút suy nghĩ, dứt khoát quyết định lợi dụng cơ hội tốt này, xóa sạch dị kỷ. Toàn bộ những người gây khó dễ cho Tuyết Thuần, anh muốn diệt trừ tận gốc!

Trong phòng ngủ ngày ngốc đã ba ngày, Tuyết Thuần vô cùng nhàm chán, lại muốn làm lại nghề cũ, đã nhận một vài văn bản ở trên mạng về làm.

Đang vui đùa ở trong phòng của chính mình, lại đột nhiên nhìn thấy quyển nhật ký vốn đã được mình khóa kỹ, đặt ở trên bàn của cô. Xấp nhật ký dày này cô bắt đầu viết từ năm học trung học cơ sở, bởi vì trong lòng có nhiều buồn bực không dám nói, nên đây là thứ duy nhất giúp cô bày tỏ nỗi lòng.

Còn có một quyển đang mở ra, Tuyết Thuần cảm thấy có chút kỳ lạ, chẳng lẽ lúc cô rời đi đã quên đóng kỹ? Trên một trang giấy, hiện ra một tấm ảnh đã cũ. Đó là một người đàn ông còn trẻ, vẻ mặt tươi cười giống như ánh mặt trời, so với Lại Tư hoàn toàn là hai người khác nhau.

Nhìn chăm chăm tấm ảnh đã ố vàng kia, Tuyết Thuần có chút hoảng hốt.

Bảy năm thương nhớ, rung động mà thầm mến, thế nhưng lại theo thời gian trôi đi rồi dần dần biến mất.

Đã có lần, cô vẫn nghĩ yêu một người, đó là chuyện cả đời.

Thế nhưng, Lại Tư xuất hiện làm cho thâm tâm của cô bị nhiễu loạn. Cô bây giờ, tràn ngập trong lòng là Lại Tư. Lại lần nữa nhớ tới ngày ấy cô leo núi luôn bầu vịu lấy người đàn ông kia, nhớ lại đã không còn cảm giác mãnh liệt, hơn nữa lại có chút thất vọng.

Tình yêu, chính là thời điểm ta gặp gỡ đúng người, chỉ có vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lại Tư lại giận nữa sao?

Trong hình là một nam sinh tỏa sáng như ánh mặt trời, không được tự nhiên mà nói, nam sinh đó đã khiến cô phải chờ đợi năm năm, nhưng thời điểm vô tình nhớ lại, đã không hề còn đau buồn như trước nữa.

""Nếu em trèo lên đỉnh K2 thành công, anh sẽ sớm trở về với em.""

Câu nói làm động lòng người kia, nụ cười sáng đến rực rỡ, giống như là một dấu ấn khó phai, vẫn luôn khắc sâu ở trong lòng của cô. Thậm chí Tuyết Thuần còn nhớ lúc anh cười còn để lộ ra hàm răng trắng muốt, còn có lúc cầm quả bóng rổ thì lộ ra cánh tay rắn chắc màu đồng.

Tuyết Thuần nhìn chằm chằm bức ảnh giống như đã đi vào cõi tiên, hoàn toàn không hề biết phía sau lưng có một con người đang tươi cười, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh đến nỗi đen lại, nhờ cơ thể kia, nhiệt độ trong phòng đã giảm xuống hai, ba độ.

Xoạt! Quyển nhật kí bị lấy đi.

Bị tiếng động cắt đứt việc nhớ lại hồi ức, Tuyết Thuần bỗng trở lại hiện thực, hoảng sợ hỏi: ""Ai vậy?""

Quay đầu, thấy Lại Tư đang cười âm u, tuy rằng môi nhếch lên, nhưng con ngươi lại âm trầm lạnh buốt đến mức dọa người, Tuyết Thuần lập tức sồn gai óc.

Lại Tư như vậy, làm cho cô nhớ lại thời điểm thử lễ phục ba năm trước, anh nhìn Đại tiểu thư Trù vừa vô tình, lạnh lẽo lại cứng rắn, tuy nhiên về mặt lẫn này, có vẻ còn trầm trọng hơn một chút.

Tuyết Thuần không biết lí do, với chuyện tình cảm cô rất ngu ngốc, hồn nhiên đến mức không ngờ, nhật kí viết về chuyện mình thầm mến ở trung học cứ để cho người ta nhìn cũng được. Mà khi nhìn thấy bộ dạng của Lại Tư khi mở tấm ảnh mà cô quý trọng ra, càng thêm tin tưởng ý nghĩ không lâu lúc trước.

Cơ thể bị nhắc bỗng lên, Lại Tư ôm cô đi ra ngoài.

""Lại Tư, anh muốn đưa em đi đâu?"" Tuyết Thuần hỏi, còn tưởng rằng vẫn giống như lúc trước mà yêu cô, nuông chiều cô, thương tiếc cô còn hơn cả những hoàng tử Lại Tư ưu nhã khác.

Lại Tư ôm cô vào phòng ngủ, giống như xách một con gà con, ném về phía giường mềm mại, sau đó cơ thể thon dài cao lớn nặng nề áp xuống.

Bị giam cầm ở trong thế giới của anh, Tuyết Thuần dịch lên phía trên, ít nhất cũng có thể mở ra một chút không gian, hơi thở của anh sẽ không thể chiếm lấy hô hấp của cô. Cùng anh đối mặt mà làm ra hiềm khích, cũng sẽ không trở thành một con người nhỏ bé.

Tuyết Thuần nhìn kĩ mặt của anh, khuôn mặt này trước kia luôn tươi cười, giờ phút này đã mang theo vài phần lạnh lẽo cứng rắn, môi mím lại lạnh buốt, con ngươi tối sầm. Nhớ đến lúc tỉnh lại ngày hôm trước, anh cũng có bộ dáng này, giống như đang rất tức giận, tức giận? Lại Tư cũng có lúc tức giận sao?

Anh tức giận như vậy nhất định là có chuyện nha! Chuyện gì mà làm cho anh khó giải quyết như vậy, không còn tươi cười như trước? Trong lòng Tuyết Thuần không khỏi dâng lên chút thương tiếc, bàn tay nhỏ bé không tự chủ được xoa nhẹ lên khuôn mặt tuần tú của anh, nhẹ nhàng hỏi, ""Làm sao anh lại tức giận chứ.""

Nếu quyết định sẽ yêu, vậy thì phải trả giá.

Nếu như trả giá quá nhiều dẫn đến việc mất thăng bằng, như vậy cân sẽ nghiêng về hạnh phúc nhiều hơn. Chuyện vợ chồng, nhờ có Lại Tư ở bên cạnh, giống như trở nên dễ dàng chinh phục hơn. Như vậy, ở bên anh, cô sẽ thoát khỏi vực sâu tối tăm, nắm được hạnh phúc.

Leo lên đỉnh K2, đối mặt với việc sinh tử, Tuyết Thuần mới ngộ ra, sinh mệnh là thứ vô cùng yếu ớt nên d~dlqdon vô cùng trân quý, nhất phải yêu thương chính mình, yêu luôn người yêu của cô. Mà người này, chính là Lại Tư, còn có... Mẹ nuôi, mặc dù mẹ nuôi từng vì công ty mà vứt bỏ cô, nhưng

mấy tháng ở nơi này, cô sớm đã hết giận, nếu rảnh rỗi sẽ cùng Lại Tư trở về thăm mẹ nuôi. Cô hồn nhiên mà không để ý, đã coi Lại Tư đặt vào phạm vi người một nhà.

Hồ hấp Lại Tư cứng lại, động tác cũng ngưng lại. Tuyết Thuần đối với anh lại dịu dàng như vậy, bởi vì hiếm, cho nên càng khiến đáy lòng xúc động mà mềm mại lại. Không có cách nào khác không chế, lòng bắt đầu xao động.

Quá khứ, vì để lấy được cô gái cư xử thành khẩn thẳng thắn, vì để phá tan nội tâm đã được bố trí phòng vệ tầng tầng lớp lớp của cô, anh đã nguy trang thành người nhả nhặn, dùng nụ cười để che dấu lòng dạ đen tối. Anh luôn tính để không lộ sơ hở, nhất thời kích động đã đắc tội tới người lớn tuổi, thậm chí không tiếc việc chấm dứt quan hệ với Trù gia.

Vì cô lúc vui lúc buồn, có khi lại hoảng sợ giống như một đứa trẻ, có khi lại xúc động giống như một con rồng đang giận dữ, nểm đủ đắng cay lại vẫn yêu say đắm. Tuyết Thuần ở trong lòng anh chính là quan trọng đến như vậy! Không thể vì chuyện quá khứ mà phá đi hiện tại.

Về mặt Lại Tư tri hoãn, con người thâm thúy vẫn đen như đêm tối, có cái gì ở đó cuộn cuộn. Yêu càng sâu, đau khổ lại càng nhiều.

Người đàn ông kia dù sao cũng là quá khứ, anh không ngừng an ủi chính mình, cố nén lửa giận, lại nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi, "Người đàn ông kia là ai?"

Con người đen giống Lưu Ly dao động, đầu nhỏ nghiêng về một bên, "Đàn ông? Đàn ông nào cơ?"

Lửa giận trong lòng Lại Tư lại dâng lên, Tuyết Thuần đáng chết, còn đang gạt anh? Năm trước cùng tên đó leo núi, thân mật với nhau, vừa rồi còn nhìn đến si mê.

Lại Tư cười vô cùng đẹp, nhưng con người lại lãnh khốc đến dọa người, "Không cần nguy biện, nói đi, người đàn ông trong ảnh rốt cuộc là ai?"

Khó khăn lắm mới khiến cho quá khứ của anh sát vành tai Tuyết Thuần, gói làm bằng bông tơ này là số một, trên chiếc diendanlqdon giường chất lượng thuộc loại tốt nhất nảy ra âm thanh "bụp". Âm thanh nặng nề kia, là anh kiềm chế lửa giận, cho nên đã cố gắng để cô không bị thương.

Có lẽ lòng người đàn ông luôn bị coi thường, chiếm được cơ thể người phụ nữ mình yêu mến, sẽ luôn tưởng rằng mình đã thành công chiếm trọn được người phụ nữ đó.

Sau đó khi lại một lần nữa đối mặt với người phụ nữ của mình thì người đàn ông sẽ tháo tất cả nguy trang xuống, không ý thức được để lộ ra bộ mặt thật.

Mà Lại Tư, trải qua việc Tuyết Thuần "đi không từ biệt", vì người đàn ông khác mà leo đỉnh K2, còn có quyền nhặt kí từng tờ từng tờ tràn đầy luyện ái, thần kinh chịu kích động mạnh, không không chế được, khiến cho Lại Tư lòng dạ đen tối chính thức hiện ra, lên sàn trước thời hạn!

Tuyết Thuần rốt cuộc cũng hiểu rằng Lại Tư trở nên như vậy là do cô. Lại Tư không còn đeo kính, đường nét trên mặt tuần tú cương nghị, làm làm cho anh trở nên nam tính, cô nhìn đến nỗi tim đập thình thịch. Nhưng vừa nhìn thấy anh thô bạo mãnh liệt như vậy, dày đặc khí lạnh, khiến cho cô bỗng co rúm lại.

Tuyết Thuần suy nghĩ, ánh mắt đột nhiên tròn tròn. Nếu như nói bức ảnh, vậy chỉ có thể là anh đã biết. "Anh làm sao lại biết anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ghen

Quả nhiên! Trong lòng Lại Tư có tiếng "lộp bộp", sau đó khuôn mặt tối sầm, hai bên thái dương nổi gân xanh như muốn nổ tung mạnh mẽ.

Trong chốc lát vát và lấm, Lại Tư mới mở miệng cười lạnh, che dấu lời nói nguy hiểm với cô gái đang ở dưới thân, giống như dụ dỗ hỏi: "Trình Lăng, là ai?" Chẳng lẽ là bạn trai ngày trước của cô? Tuyết Thuần của anh cũng sẽ không yêu đương khi mới hơn mười tuổi chứ?

Tuyết Thuần giật mình, sau đó về mặt nhìn qua có vẻ kinh hoàng.

Lại Tư lập tức nhận ra, trong lòng vô cùng khó chịu làm cho anh rất không thoải mái. Anh vẫn cứ nghĩ, cô hoàn mĩ trong trắng, từ đầu đến cuối, chỉ có qua lại với một người đàn ông là anh, thì ra trong lòng của cô sớm đã có người khác, còn chờ hấn năm năm.

Nếu không phải anh dùng chân chắn ngang, có lẽ Tuyết Thuần sẽ vẫn còn chờ đợi người đàn ông đã rời đi kia.

Tay Tuyết Thuần gắt gao siết chặt ga giường, anh không nên biết, nam sinh kia đã xua tan bóng tối quanh cô, cô chưa bao giờ nói quá nhiều chuyện với người khác, chỉ trừ Thiên Sở Sở.

Bạn trai, cũng không đúng, năm ấy mọi người đều còn nhỏ. Cho dù có, quá lắm cũng chỉ là thích, tình đầu ngây ngô mà thôi! Ngay cả chính cô cũng hoài

nghe, năm ấy nam sinh kia nói như vậy, đều là giả?

""Không phải.""

Tuyết Thuần lắc đầu một cái, không dám đoán làm sao anh lại biết được.

Cô vẫn còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, có phải hay không hay chỉ là Thiển Sở Sở lỡ miệng? Hoặc là ngày đó trong điện thoại di động, thật ra đã bị anh nghe thấy đây? Nhưng điều này cũng không chứng minh được cái gì nha! Cái này ngay cả chính cô cũng không dám viện cớ.

""Kia là thế nào?"" Lại Tư nhếch môi cười lạnh, giờ lên quyền nhật kí mà Tuyết Thuần vốn cất giấu kĩ nhiều năm, anh cầm quyền nhật kí phiếm cũ mở ra đọc, môi khẽ nhếch, ""Anh là một người đàn ông rực rỡ như ánh mặt trời, mỗi lần nhìn anh cười, giống như là nhìn thấy mặt trời vậy, bóng tối trong lòng đều tan biến, sau đó quanh tôi đều là ánh mặt trời ấm áp...""

""Sao anh lại đọc trộm nhật kí của em!"" Tuyết Thuần giãy giụa ngồi dậy, nói xong liền muốn đoạt lấy bằng được.

Lại Tư híp mắt, mắt lộ ra vẻ tức giận. Anh đọc trộm? Nếu không phải vì cô bỏ chạy không chút tung tích mà chỉ để lại một mảnh giấy, anh sẽ phải lo lắng muốn chết ư? Nếu không phải vì tìm cô, đau khổ tìm kiếm manh mối, có thể phát hiện quyền nhật kí yêu đương của cô?

Nếu có thể trở lại, anh tình nguyện chưa từng thấy qua nó.

Như vậy, anh vẫn sẽ cho rằng, trong lòng Tuyết Thuần, như vậy cho đến cuối cùng, chỉ có một mình anh. Thân là lão đại trong bang, người cao ngạo như anh tuyệt đối không cho người khác giẫm đạp.

Người đàn ông khác, cho dù hiện tại cô chỉ thuần khiết lưu lại một chút thứ về hắn cũng không được! Huống chi, chết tiệt! Người đàn ông kia, ở trong lòng cô có vẻ vô cùng quan trọng! Đây chính là điều khiến anh tức giận nhất! Mà việc anh muốn tìm người đàn ông kia quyết đấu cũng không thể, cảm thấy không có nơi xả giận. Loại buồn bực này khiến anh hết sức khó chịu.

Hừ, thật đáng buồn là, luôn tự xưng là người có chí số thông minh cao trên thương trường, từ nhỏ đã là một thần đồng, Lại Tư là người Lại gia tin tưởng nhất giao cho việc tiếp quản bang hội, nhưng ngay cả đến bản thân mình cũng không hiểu, thì ra anh là đang ghen! Nếu như anh sớm biết loại cảm giác này khi yêu cuồng nhiệt của người đàn ông thì đã sớm bình thường, hai người cũng sẽ không âm ỉ lâu đến như vậy.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lại Tư đột nhiên nhếch môi cười quỷ dị, ""Cuối nhật kí, hình như là nói cái gì mà chờ hắn ta đi du học trở về, phải không?"" Tuyết Thuần, như thế nào anh lại chưa từng biết em yêu người đàn ông khác? Anh không phải là người đàn ông đầu tiên sao? Đêm hôm đó, thời điểm anh tiến vào cơ thể em, đụng tới nơi đó không phải là màng trinh ư? Máu kia sẽ không phải kinh nguyệt chứ?

Tuyết Thuần chỉ cảm thấy dieenxddenlqdon đau đến không thể hô hấp, môi run rẩy, vẫn không thể ngờ Lại Tư vốn tao nhã lại có thể nói ra những lời như vậy. Cô tức giận đến đỏ mặt, môi đỏ mọng run run, ""Không phải như thế, anh rốt cuộc là đang nói cái gì?""

Cô rất nhanh đã khóc, không biết là vì bị đọc trộm nhật kí, hay là vì Lại Tư đã làm tổn thương lòng cô.

Lại Tư không chút thương tiếc nắm lấy cằm xinh đẹp của cô, Tuyết Thuần kêu đau một tiếng.

""Hiện tại em là người phụ nữ của Lại Tư anh, em lại có thể trèo lên lưng anh, ngay cả tính mạng cũng không cần chỉ để đăng tới đỉnh K2, vội vã như vậy để tìm người tình cũ ân ái? Có phải không?""

Đôi môi của Lại Tư cắn lấy tai cô, hơi nóng gáy trắng mịn của cô, giọng nói trầm thấp đầy gọi cảm giống như kéo đàn cello, ""Có phải là vì anh đụng chạm cơ thể của em, phá đi nơi đó của em nên em cảm thấy có lỗi với hắn, cho nên chạy lên đỉnh K2, nhìn một cái vì hắn đã không giữ lời hứa sẽ trở về tìm em? Hay là, em đã không thể chờ đợi mà rời khỏi anh? Tuyết Thuần à, là thế này phải không?

Nội tâm Tuyết Thuần chấn động, càng ngày càng thêm đau. Trong lòng không ngừng xuất hiện lên sự đau đớn xa lạ, để cho cô bỗng chốc hít thở không thông. Đây là hoàng tử lịch sự ưu nhã đó sao? Là Lại Tư luôn cười nhẹ ảm áp với cô sao?

Không hiểu sao, ánh mắt Tuyết Thuần thực chua xót. 14 tuổi đã bắt đầu trải qua nhiều chuyện, cho nên đến tận bây giờ đã không còn khóc ở trước mặt người khác, cô cứ như vậy mà cắn chặt môi dưới, tròng mắt, lắc đầu, im lặng khóc lóc kể lể.

Không phải như vậy, chuyện này sao lại trở nên như vậy? Tất cả không phải đều là hạnh phúc ảm áp ư? Lần đầu tiên cô nghĩ đã vào cánh cửa của một người đàn ông yêu mình, sao lại biến thành một ác ma như vậy?

Nhìn Tuyết Thuần yếu mền bật khóc, điếm đăm đáng yêu. Con người Lại Tư sắc bén, lại tự nhiên trầm nghĩ, đều là vì người đàn ông kia mà ra! Nghĩ đến đây, bạo lực lúc tiếp quản Hắc bang được Lại gia truyền lại bắt đầu hiện ra ngoài, động tác không hề nhẹ nhàng nữa mà trở nên thô lỗ.

Đầu bị hung hăng ném lên giường, trong phút chốc liền choáng váng. Hơi thở bá đạo cứ như vậy mà vây quanh cô, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, Lại Tư tièn xé rách quần áo của cô, kéo cao tay của cô lên, vén vạt váy lên bên hông, không chút thương tiếc vắn về da thịt trắng như ngọc, mịn màng của cô.

P/s: Ahihi, sắp có thị!!!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Rúc vào trong mai rùa

"Anh không nên như vậy! Em không thích." Tuyết Thuần đỏ mắt, đẩy anh ra.

Vì sao lại không hề tôn trọng ý kiến của cô, mỗi lần đều dùng sức mạnh chứ? Tuyết Thuần rất không thích có cảm giác bị ép buộc, nếu anh vẫn dụ dỗ như trước, cô nghĩ, cô đã có thể chấp nhận.

Nhưng mà lần này không được! Nếu hiện tại làm ra chuyện như vậy, anh sẽ còn có thể chiếm đoạt lấy cô ở tình huống nào nữa? Nguồn gốc là vì hiểu lầm và tức giận, như vậy xảy ra quan hệ khi đã kết hôn ở đây so với cường hiếp khác nhau ở chỗ nào?

Bữa tiệc đêm đó anh trúng thuốc kích tình của người khác, có thể giải thích vì "thân bất do kỷ" (nghĩa là không làm chủ được bản thân). Nhưng mà hôm nay anh lại tỉnh táo, nhớ tới lúc trong phòng cô đã mở quyển nhật ký ra đọc, có phải là anh chỉ đọc duy nhất một trang đó thôi hay không?

Chỉ là nghĩ như vậy, cô liền xấu hổ không thôi. Trong quyển nhật ký vốn có nhiều ý tưởng dơ bẩn của cô, khó khăn nhất là mở miệng chuyện tình, đau nhất là khóc lóc kể lể! Cái loại này giống như bị người ta vạch quần áo si nhục, trần trụi đến không còn bí mật gì đáng nói. Cách làm của Lại Tư, là một sai lầm không thể tha thứ.

"Không thích? Em cũng đừng quên, đêm đó em ôm lấy anh như thế nào? Chúng ta như vậy, như vậy, còn có như vậy..." Lại Tư vừa phả ra hơi thở mập mờ, vừa nâng chân của cô lên đặt ở bên hông, bày ra tư thế đầy mờ ám, nhớ lại lần triển miên đêm đó.

Môi hơi lạnh, hơi thở nóng rực, ném nhưng qua lại ôn nhu, thô bạo cạy hăm rãnh của cô ra, cuồng dã đẩy đưa lấy lưỡi của cô.

Hai tay to lớn của anh, một cái nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu, bởi vì cơ thể bị anh đụng chạm khẽ run sợ, thân thể lo lắng cong lên, động tác này lại càng làm cho anh tức giận.

Tuyết Thuần kinh hoàng, kịch liệt giằng co, anh như vậy với cảm thú thật không khác gì nhau. Đêm đó mặc dù không thể làm chủ, nhưng cũng là tràn đầy thương tiếc, mà nay hai tay của anh hung hăng thô bạo, da thịt trơn mềm không chịu nổi dây vô, mỗi một chỗ anh thô bạo vuốt ve đều để lại vết ửng đỏ.

Dù vậy, nhưng nghĩ tới bí mật nhiều năm cô cất giấu bị anh nhìn thấy, liền không có cách nào giống như đêm đó, tựa như bị trúng tà mà sa vào trong nụ hôn đầy kỹ thuật của anh, lúc này cô vẫn còn nhiều tức giận, đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

Lưu luyến đòi hỏi đôi môi cô, Lại Tư hướng đến những nơi khác "công thành đoạt đất". Nét mày, hàng mi, vành tai, chóp mũi, má ngọc, xuống chút nữa.

.....

"Thích không?" Đáng tiếc lại không phải là do người đàn ông Trình Lăng kia làm, nơi này hẳn ta không có chạm qua, nơi này, còn có nơi này, sau đó...
"Cần một chút vào nơi đây đây, cơ thể Tuyết Thuần không khống chế được run lên.

Đêm đó cũng chưa từng trải qua d-danleqd xấu hổ và tức giận, cô đã bị kích thích. Cô nhẫn nhịn, phát hiện anh một chút cũng không có ý định dừng lại, vẫn đang cố chấp làm nhục cô. Tại sao? Tại sao cứ phải để ý tới quá khứ của cô. Cô vất vả lắm mới có dũng khí để yêu, lại như vậy mà hủy diệt hy vọng của cô.

Tay không thể tự do hoạt động, nhưng cô còn có chân mà! Đừng nhìn thấy cô bình thường ít nói là nhu nhược, có thể trèo lên đỉnh K2, cơ thể và tư chất ở bên trong không phải cũng rất tốt hay sao? Ở thời điểm Lại Tư cuồng nhiệt hôn cô, lúc miễn cưỡng nhất, cô chậm rãi giật giật đùi, chuẩn bị cho anh đón đầu một trận đau đớn, để cho anh biết, cô không phải lúc nào cũng sẽ để cho anh "anh cần em cứ lấy" được!

Thời điểm đang cong đầu gối, đụng phải vật nóng cứng rắn như sắt thép. Tim Tuyết Thuần như nhảy ra ngoài, nhưng là cơn tức vì bị đọc trộm bí mật, làm cho cô không bị nụ hôn của anh đoạt đi lí trí. Cô tranh nơi vừa nóng lại cứng kia ra, chân cong lên thật cao, hung hăng đá một cái!

Tuyết Thuần thường dụ dỗ ngoan ngoãn, cho nên Lại Tư đang mê mê hôn nơi thơm mát liền không hề phòng bị, bên dưới đột nhiên đau xót, một lực mạnh mẽ, đập đổ anh xuống giường.

Đừng nhìn Tuyết Thuần bình thường nhu nhược, bởi vì cơ thể cũng rất có lực, trong lúc đá cô đã nghĩ đến việc Lại Tư thông minh sẽ không để cô có cơ hội lần hai, cho nên đã dốc toàn lực đá một lần.

"Anh đều xem cả rồi? Nhật ký của em, rốt cuộc đã nhìn thấy bao nhiêu?" Tuyết Thuần nhanh chóng thở gấp, chặt vật kéo lại quần áo, khóa cơ thể lại thật chặt.

Lại Tư vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, quý dị đến không bình thường, "Bảo bối, em nghĩ sao?"

Tuyết Thuần ghen ở cổ họng, nhưng cô biết mình không thể yếu thế, một khi yếu thế, liền nói lên tương lai bất bình đẳng. Mặc dù cô sống phụ thuộc, nhưng bản thân cũng không phải là của người khác.

"Lại Tư." Mắt Tuyết Thuần khép hờ, thời điểm ngược lên lần nữa, rụt rè buồn bã, con người nhàn nhạt, đã không hề trong suốt uрон ướt như lúc trước, giống như lúc ban đầu, chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lại Tư trong lòng lạnh lùng, cô thần nhiên lớn tiếng, không có phần nộ, tâm không có tổn thương, cũng không có cầu xin, chỉ có khoảng cách xa lạ. Đột nhiên con người của anh co lại, anh tình nguyện cãi lộn với cô, thậm chí thỉnh cầu anh tha thứ, cũng không muốn nhìn thấy cô cư xử với anh như người xa lạ.

"Anh nhớ những chuyện "trời ơi đất hỡi", em cũng không so đo. Anh đã chán ghét em, không muốn gặp em, đại khái có thể làm như em không tồn tại, hoặc là em chuyển đi khỏi cuộc sống của anh. Nhưng mà, xin anh đừng nhục nhã em, bất luận phát sinh chuyện gì, lương tâm của em đối với anh đã có "trời đất chứng giám", em cũng tự nhận chưa từng làm chuyện có lỗi với anh."

"Chúng ta, mỗi người nên lui về vị trí ban đầu của mình. Không cần... Từng bước lại gần nhau, chúng ta không thích hợp."

Tuyết Thuần cúi thấp đầu, động tác thông thả mà bình tĩnh, sửa soạn lại quần áo của chính mình, trong lời nói vô cùng quyết liệt, sau đó từng bước đi khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng.

Trong một khắc cửa phòng vừa đóng, Lại Tư giật giật môi, bỗng nhiên nhận thấy rằng, mọi chuyện dường như đã kết thúc. Cô lại lui về trong mai rùa của chính mình.

Rắc! Gương trang điểm điều khắc tinh tế rơi xuống nát tan tành, tay Lại Tư nắm lại dính đầy máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cắt

Sáng sớm

"Đứng lại."

Lại Tư ưu nhã lau chùi khóe miệng, đặt khăn ăn lên bàn.

"Tới đây dùng cơm."

Tuyết Thuần ngưng bước, cũng không quay đầu lại, "Không còn kịp nữa rồi. Em có hẹn với mẹ, bây giờ cũng đã quá giờ hẹn."

"Mẹ?" Sau lưng vang lên tiếng bước chân nặng nề, Lại Tư nhếch môi, thân hình to lớn chắn trước người cô, trông mắt đen sắc bén, "Một người vì muốn giữ gìn công ty, tình nguyện bán cả em cho mẹ của anh, thiết thời này em có nhớ rõ không?"

Bán! Cái chữ này khiến cho vết thương sâu của cô lại thật đau đớn! Chưa hề có lần nào, trên mặt anh luôn mỉm cười nhàn nhạt, ở trong mắt cô lại yêu nghiệt đến đáng sợ như vậy.

Trước đó, chuyện này ngoại trừ cảm thấy thất vọng với mẹ nuôi ở bên ngoài ra, cũng không có cảm giác đặc biệt. Có phải là bởi vì cô đã động lòng với anh, cho nên lời nói của anh mới có thể động tới tiếng lòng của cô. Những chuyện quá khứ kia trước giờ cô cũng không quan tâm, lại có một ngày, sẽ sinh ra cảm giác khác đối với anh, như vậy cũng sẽ biến thành chuyện quan trọng.

Tuyết Thuần hít một hơi thật sâu, tay phải nắm chặt, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn thẳng anh, "Nhưng nếu không phải là bởi vì bà ấy, em cũng sẽ không gả cho anh dù chỉ một ngày."

Lại Tư, nếu như điều này có thể trở thành lí do để anh si nhục em, em sẽ thừa nhận. Bởi vì đây là sự thật, mà chỉ có như vậy, khoảng cách của chúng ta mới có thể trở về lúc ban đầu như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Con người đen sau tròng kính bình lặng không một gợn sóng, nhưng Lại Tư đã sớm mất đi khuôn mặt tươi cười, môi mím chặt. Phụ nữ này sẽ không cúi đầu lấy lòng anh, cho dù là nói đôi lời có ý khuất phục được ư? Không thể ngờ được vẫn luôn nghĩ cô nhu nhược, nhưng lại dành cho anh không ít cao ngạo.

Hai người lâm vào một hồi im lặng.

Một hồi lâu, khi Tuyết Thuần cho rằng anh sẽ không nói nữa, lướt qua bên cạnh anh, lúc đang chuẩn bị rời đi, âm thanh nho nhỏ của Lại Tư đứng lúc vang lên, "Không đúng."

Tuyết Thuần kinh ngạc, đột nhiên quay đầu lại.

Nắng ban mai từ ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ thủy tinh trong suốt, rọi vào cơ thể thon dài của anh, mặt mũi anh tuấn, so với hôm qua đã thêm chút dịu dàng.

"Nếu như không phải do bà ấy, em cũng sẽ phải can tâm tình nguyện gả cho anh." Mặc kệ là loại phương thức nào, em đều sẽ trở thành người phụ nữ của Lại Tư anh.

Tuyết Thuần nhất thời sững sờ, anh nói thế là có ý gì? Nhưng nghĩ đến chuyện của mẹ nuôi, cô liền chán nản, nếu không phải nhờ có Lại Tư ở bên cạnh mẹ nuôi bệnh tình nguy kịch khi "họa vô đơn chí" (liên tiếp gặp nạn), có lẽ cuộc sống sẽ giống như cũ, xoay chuyển giống như ngày trước vậy. Trong lòng cô cũng không có hận, cũng sẽ không bởi vì không còn được anh yêu mến mà tuyệt vọng với cả thế giới.

Tuyết Thuần xoay người, không nói tiếng nào im lặng rời đi. Bọn họ vẫn nên tiếp tục duy trì cuộc sống như lúc ban đầu thì tốt hơn, như vậy, ai cũng sẽ không bị tổn thương.

Ngưng mắt nhìn bóng lưng cô độc của cô, Lại Tư chợt nhớ đến đoạn thời gian kia lúc mới gặp cô.

Khi ấy, cô cũng chỉ là một người bình thường, đeo một cái ba lô, trên tay là ba quyển sách, tóc đen nhánh buộc đuôi ngựa, là một cô gái yên tĩnh đến cô độc.

Tuy rằng phần lớn thời gian không mang danh lợi, nhưng là khi mắt nhìn lên chợt đập vào mặt là hơi thở mát mẻ bùng bùng của cô gái, chỉ cần đơn thuần nhìn tư thế hấp tấp lúc đi đường của cô, cả người bỗng đều biến thành một cỗ nhiệt tình.

Khi đó anh thường nhìn chằm chằm cô

nghe ngẫm nghiên cứu, thích nhìn bộ dạng im lặng chống cằm của cô. Mà cô luôn đắm chìm trong thế giới sách, say đắm đến độ hoàn toàn không biết gì về anh cả.

Lúc này một cỗ điềm tĩnh lại biến thành khí chất tràn trề sức sống, càng thêm hấp dẫn anh. Anh vốn định tốt đẹp theo đuổi cô, nhưng anh dùng ánh mắt sắc bén quan sát, Tuyết Thuần cũng không phải loại người dễ dàng vui vẻ đưa thân, mặc dù anh ở trong thư viện đã luôn nói bóng gió với cô, cô chậm chạp trong chuyện tình cảm nên không dám thông suốt.

Trùng hợp, biết được khi ấy đầu tóc được tập đoàn Tần thị, Tần Dung là của mẹ nuôi cô, đi sâu vào hiểu rõ đây là quan hệ sâu nặng, anh liền khều khều đầu ngón tay, không tốn chút sức nào thu cô vào tay.

"Nếu như khi đó Tần Dung không xuất hiện, anh cũng sẽ giống với những người đàn ông bình thường khác, toàn tâm toàn ý theo đuổi cô gái yêu mến. Khiến cho em một mặt tốt đẹp, mà không phải tổn thương."

Lại Tư thì thảo nói.

Nhưng anh cuối cùng cũng làm cô tổn thương.

Ở một nơi anh không nhìn thấy, Tuyết Thuần cắn cặp môi đỏ mọng, cố gắng nhịn để không quay đầu lại, bước chân nhanh hơn, giống như phía sau dường như có quỷ, từng ngậm từng ngậm thờ gấp chạy ra ngoài.

Không thể rung động được nữa! Lại Tư, một người ưu tú như vậy, không nên dính dáng đến người tồi tệ như cô. Mặc kệ là chuyện cha mẹ, chuyện Trình Lăng, cô cố gắng rất nhiều lần, nhưng cũng không có cách nào thoát khỏi quá khứ đen tối.

Biệt thự Tần gia.

"Tiểu thư đã về rồi!" Quản gia Phi d~DIQD.com thăm về mặt mừng rỡ, trà cũng chưa kịp đổ, lập tức hướng phòng sách hô, "Phu nhân! Tiểu thư đã về rồi!"

Đợi một lúc lâu, trên lầu không có động tĩnh.

"Có thể phu nhân đang xem văn kiện, tiểu thư đã ăn sáng chưa? Tôi cho người đi nấu.

Tuyết Thuần cười dịu dàng, "Không cần đâu Phi thăm, đã lâu rồi cháu không về, chỉ muốn lên thăm mẹ một chút."

"Cũng được, mấy ngày nay tâm tình bà ấy không được tốt, người già một mình buồn bực trong phòng sách, tiểu thư đi lên khuyên giải phu nhân đi!"

Chân không, giẫm lên sàn gỗ quen thuộc, ngay cả trong không khí cũng là mùi hương cô thích. Không hề xa hoa, bố trí rất ấm áp, cuộc sống của cô là trôi qua ở nơi này.

Cốc cốc cốc...

"Mẹ, là con, Tuyết Thuần."

Bên trong không có tiếng động.

""Mẹ? Mẹ đang ở bên trong sao?""

Tuyết Thuần giật giật tay nắm cửa, cửa mở ra thì ""két"" một tiếng.

""Mẹ....""

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Tuyết Thuần sợ ngây người.

Tần Dung ngồi trên xe lăn, tay khó khăn đẩy đi tới, nhìn thấy Tuyết Thuần đi vào. Khuôn mặt Tần Dung lạnh lùng hiện lên vẻ phức tạp.

Hồi lâu, Tuyết Thuần nói mà tay run run, vẫn ôm một tia hy vọng, dịu dàng hỏi, ""Tại sao mẹ lại phải ngồi xe lăn?""

Tần Dung cười miễn cưỡng, ""Đầu gối bị ung thư xương, chỉ có cắt mới có thể ngăn tế bào ung thư dòi đi.""

Mũi Tuyết Thuần cay xè, trong lúc cô không ở đây, kết quả mẹ nuôi đã phải trải qua biết bao cực khổ!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Lại Tư là người trong xã hội đen

Tuyết Thuần chạy tới, ôm lấy Tần Dung, đầu vùi vào lòng bà. Cô rất bất hiểu, biết rõ Tần Dung bệnh nặng, vẫn ân hận không quay về thăm lấy một lần. Giờ phút này, cảm giác áy náy vì tội ác của mình đang tràn đầy cả người.

""Tại sao có thể như vậy, làm sao có thể? Những bác sĩ sau này đều không có lương tâm sao? Làm sao lại bỏ đi?"" Ông trời thật không công bằng nha! Đầu óc anh trai từ nhỏ đã không được tốt, mẹ mắc bệnh ung thư, tại sao tất cả bị thương đều muốn mẹ nuôi một mình chịu đựng.

""Đứa nhỏ ngốc, chỉ là sợ con buồn nên mới không nói cho con.""

Tần Dung vỗ nhẹ vai nhỏ của cô, sau khi bị ung thư xương, bà hiểu được, quá khứ đã khiến bà mạnh mẽ hơn, có rất nhiều chuyện ý nghĩa không kịp quý trọng, chỉ hiểu được muốn chiến thắng.

Nhìn con, nhìn Tuyết Thuần, bà đều thẹn trong lòng.

Một lúc sau cảm thấy eo mát lạnh, biết Tuyết Thuần khóc. Đứa nhỏ này, lúc trước chỉ biết len lén khóc, thật sự lần này đã đau lòng thay bà.

""Đừng khóc, có thể sống lâu hơn một chút, mất đi một chân cũng không sao.""

Thật lâu Tuyết Thuần cũng không có ngừng đầu, Tần Dung biết rằng lúc này cô lại đang để tâm vào chuyện vụn vặt. Khuôn mặt của cô lại khôi phục, trở nên lạnh lùng cứng rắn, ""Nếu mẹ đổ tất cả mọi chuyện lên người của mình, vậy thì con nhất định không tha cho mẹ.""

Đột nhiên Tần Dung nghe được giọng nói tức giận, Tuyết Thuần vỗ vài cái lên mặt, nước mắt cũng lau ở trên quần áo của Tần Dung, sau đó mới đứng lên.

""Mẹ chính là như vậy, bất luận không phải là lỗi do mình, vừa có chuyện, liền ôm tất cả vào người, mẹ có thể đừng khiến cho cuộc sống của mình trở nên mệt mỏi như vậy được không? Con cũng không sợ nói ra, bây giờ mẹ không vui, không hạnh phúc tất cả đều là mẹ tự tìm. Làm người, cũng nên ích kỉ, tốt nhất đến khi chết cũng không cần nhận sai, cho dù dễ tiện, cho dù không chừa chuyện xấu, nhưng được sống vui vẻ, hạnh phúc, ai có thể làm khó dễ mẹ?""

Nói xong lời cuối cùng, Tần Dung lắc đầu, Tuyết Thuần là người như vậy, mấy năm nay không có bà bảo vệ, bà không biết ở trong xã hội ""cá lớn nuốt cá bé"", Tuyết Thuần sẽ sống như thế nào nữa. Nếu khi bà chết đi... Lúc đó Lại Tư, có thể thay bà bảo vệ cho Tuyết Thuần không?

""Tốt lắm, bình thường đã mạnh mẽ hơn người, đừng giả bộ nhu nhược. Lại đây ngồi một chút đi.""

""Mẹ có muốn uống chút nước không? Con bảo người mang tới.""

""Được rồi, không vội. Lại tổng đâu? Nó không đi cùng với con à?"

Dứt lời, Tần Dung liền phát hiện mình đã hỏi câu hỏi vốn không nên hỏi, đặc biệt là nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Tuyết Thuần thì càng không yên lòng, ""Mẹ không có ý gì khác, xuất thân của nó như vậy, mẹ cũng không leo trèo, bầu vú nổi.""

"Không phải như vậy, công việc của anh ấy rất bận." Tuyết Thuần hơi nghiêng nghiêng đầu, ngoài cửa sổ bắt đầu u ám, chiếu vào mặt Tuyết Thuần âm đạm vài phần.

"Tuyết Thuần..." Mẹ nuôi muốn nói lại thôi.

"Gi ạ?"

"Có một số việc, mẹ không biết có nên nói không?"

"Mẹ, có chuyện gì cứ nói thẳng, chúng ta là mẹ con, cũng không phải là người ngoài."

Đúng, là con gái, huyết thống bị một tầng ngăn cách, khoảnh khắc nhìn thấy mẹ nuôi ngồi xe lăn, đã không còn quan tâm nữa rồi. Minh phải hiểu để mà quý trọng nha! Thời điểm lại nhìn thấy mẹ nuôi, Tuyết Thuần rõ ràng biết mình vẫn luôn nhớ bà.

Trước đây, vẫn luôn so sánh, nếu là con ruột của cha mẹ...sẽ là một gia đình hạnh phúc, còn nếu là mẹ nuôi cũng chỉ đem lại một gia đình hạnh phúc mờ nhạt, thật ra thì cũng là nuôi dưỡng người thân yêu, chỉ là hình thức khác nhau mà thôi. Điều không thể thay thế, Lại Tư cũng không thể. Nửa năm qua chính mình cũng không trở về thăm lấy một lần, cô vô cùng hối hận.

"Cho tới bây giờ con vẫn chưa hề biết rốt cuộc Lại Tư đang làm gì sao?"

Tần Dung có chút do dự, quyết định sẽ nói ra chuyện này. Lấy nó Tuyết Thuần đã tự khép kín bản thân mình, chỉ biết ở trong nhà, còn có Lại Tư này có tính giấu nghề, xem chừng Tuyết Thuần vẫn đang không biết chuyện gì.

Tuyết Thuần không hiểu nhú nhú lông mày đen, kỳ quái nhìn Tần Dung, nói chuyện đương nhiên: "Anh ấy chính là tổng giám đốc của tập đoàn YD mà!"

Tuyết Thuần mở to con mắt trong suốt, đây là chuyện mọi người đều biết.

Về mặt Tần Dung cổ quái, "Trừ những thứ này ra thì sao?"

Ban đầu bà đoán được Lại Tư yêu Tuyết Thuần, mới độc ác ép Tuyết Thuần gả cho Lại Tư. Dù sao Lại gia là dòng họ kế thừa tổ chức xã hội đen nhiều năm, buôn bán súng ống đạn dược khắp thế giới, là tổ chức đứng đầu giống như anh cả xưng vương xưng bá, hiếm có đối thủ có thể địch nổi.

Tuyết Thuần gả vào nhà của người như vậy, chỉ cần có Lại Tư che chở, cũng sẽ không bị người khác ức hiếp, được sống vẻ vang, nhất định sẽ hạnh phúc.

Nhưng lúc này xem ra, sự tình đã không giống như bà dự đoán. Ngày thường Tuyết Thuần mặc dù không phải là người hoạt bát, nhưng mà cả người đều là đứa trẻ trong sạch hăng hái, nửa năm sau cô trở về cảm giác đã bớt chút sức sống, có chút tiêu tụy.

Tuyết Thuần suy nghĩ một chút, không có ý định để bọn họ đang trong lúc không được tự nhiên nói chuyện, tránh để thêm phiền não, "Con không biết."

Tần Dung quan sát mặt Tuyết Thuần, hồi lâu, thở thật dài một tiếng. Bà là người cũng không thể sống lâu, trừ con trai ruột, Tuyết Thuần đang ngăn người này cũng có cá tính riêng, bà cũng không thể bỏ được.

Bà vẫn là có ý định nhắc nhở, "Lại Tư nó không đơn giản giống như bề ngoài, mẹ biết được, nó là người trong tổ chức xã hội đen, Lại gia bọn họ từ trước đến nay là bá chủ, buôn bán súng ống đạn dược khắp thế giới."

"Tầm khoảng hai năm trước, Lại Tư vinh dự trở thành Đại đương gia của Lại gia. Ở trong thế giới ngầm lẫn lộn vô cùng "thuận buồm xuôi gió", quyết định mở thêm thị trường bên ngoài để che dấu, tập đoàn YD chẳng qua chỉ là ngụy trang mà thôi."

Tuyết Thuần ngạc nhiên, dừng lại việc choàng áo khoác lên người mẹ nuôi, rất lâu không lên tiếng

Một hồi lâu, ngay tại thời điểm Tần Dung cho rằng cô có chuyện muốn hỏi, cô lại đứng dậy rót một cốc nước lọc, "Chuyện của Lại Tư, bình thường con cũng không quan tâm"

Tần Dung ngăn người, nhìn qua tình hình, chẳng lẽ hai đứa nhỏ lại giận dỗi rồi hả? Nghĩ lại, có thể giận dỗi, tình cảm cũng thật tốt nha! Đột nhiên bà liền thấy thoải mái mà cười to, "Như vậy cũng tốt, con như vậy thật giống như người ta nói, người gốc cũng có phúc của người gốc mà."

Nếu Lại Tư thật lòng yêu Tuyết Thuần, lấy lòng Tuyết Thuần, công sức cũng phí không ít đấy! Ngay cả bà cũng muốn thay Lại Tư toát mồ hôi

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tuyệt Thuần, anh đã trở về

Theo mẹ nuôi đi từ trong nhà ra ngoài, Tuyệt Thuần suy nghĩ lộn xộn.

Mẹ nuôi đã đánh sâu vào tâm cô, bối cảnh là người trong tổ chức xã hội đen của Lại Tư vô cùng phi phạm, lúc đó bọn họ khó có thể hóa giải hiểu lắm..

Từ xưa đến nay, cô đều cho rằng, bất quá nhiều lắm Lại Tư so với mẹ nuôi cũng chỉ là một người giàu có, mạnh mẽ gấp N lần mà thôi, hơn nữa toàn thân anh là khí chất nho nhã cao quý. căn bản không hề tin anh có quan hệ với tổ chức xã hội đen đẫm máu.

Nếu như Lại Tư là người trong tổ chức xã hội đen, vậy hẳn là cả người anh đều hung ác, hoặc là trên người luôn luôn có sự máu lạnh gì đó. Nhưng theo như cô thấy, Lại Tư chỉ giống như một thiếu gia cao quý lớn lên trong một gia đình giàu có mà thôi.

Xã hội đen à, là tổ chức vừa quý bí lại khiến cho người ta sợ hãi, đó là một thứ trên thế giới xa đến nỗi không thể chạm tới nha! Nếu như lời nói của mẹ nuôi đều là thật, tình cảm kia của cô đối với Lại Tư, nên tiếp tục như thế nào đây?

Tuyệt Thuần hoảng hốt bước đi, sau đó ngơ ngác đứng ở ven đường, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đi nghĩ lại, cân não vẫn không nghĩ ra nguyên nhân.

"Tiểu thư, rốt cuộc cô có muốn lên xe không?" Tài xế không biết làm sao, vào lúc này lại chờ người ra, không phải là người không được bình thường chứ?

Tuyệt Thuần giật mình lấy lại tinh thần, phát hiện mình đứng ở trước trạm xe cản đường của người khác, lập tức liền có chút xấu hổ, "Thật xin lỗi, tôi không đi."

"Tuyệt Thuần.

Tuyệt Thuần sửng sò, người nào vừa gọi tên mình? Quay người lại rồi nhìn lên, không hề báo trước, khuôn mặt anh tuấn khỏe mạnh cất giấu trong đáy lòng năm năm chưa bao giờ quên, đột ngột tấn công con người trong suốt như chưa từng nhiễm bụi trần.

Khuôn mặt trong sáng tươi cười, nước da màu lúa mạch, lộ ra hai hàm răng trắng muốt, giống như năm năm trước, anh tuấn dưới ánh mặt trời dưới đôi mắt của cô làm cho cô bừng tỉnh.

"Trình Lăng?" Tuyệt Thuần kinh ngạc, khẽ nhấp máy môi đỏ mọng.

"Là anh, Tuyệt Thuần, anh đã trở về."

Mặt trắng như ngọc, tóc đen nhánh thẳng đến eo, xinh đẹp càng thêm động lòng người.

Trình Lăng kiềm chế xúc động muốn gắt gao ôm cô vào trong lòng, miễn cười đê nội tâm mừng như điên xuống. Nhấc hai chân, bước nhanh tới gần nữ thần của anh.

Cho dù rời đi năm năm, anh vẫn chưa từng quên bề ngoài trong suốt dịu dàng như U Lan bên dòng suối, là một cô gái có nội tâm cứng cỏi giống như cây bông gao.

Mấy năm nay, bất kể gặp qua bao nhiêu nữ nữ, đều không thể so sánh được với cô. Tâm ý của anh đối với cô, năm năm qua vẫn chưa hề thay đổi.

Tuyệt Thuần không hề chớp mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông càng lúc càng đến gần. Cảm giác rất không chân thật, dường như mất giống như đã có vấn đề.

Ánh mắt sáng trong của cô lóe ra tia phức tạp khó tả, trong lòng là cảm xúc không nói nên lời. Trước khi kết hôn, mỗi ngày mỗi đêm từ khi anh rời đi, cô đều thường xuyên nhớ tới anh, nhớ tới thành tích nổi bật kia, người đàn ông anh tuấn cởi mở.

Năm đó khi cô bị chứng tự bế, không nói một lời nào, không có thầy cô giáo trong trường nào để ý tới người hết thuốc chữa như cô.

Chỉ có Trình Lăng! Là nhân vật làm mưa làm gió trong trường học, mặc dù nhiều lần lúc thắng lúc thua, nhưng lại không sợ bị cô coi thường, ngược lại còn xuống mặt thường xuyên trêu đùa cô, thậm chí ép buộc cô lên núi, tự tiện mang cô cùng đi du lịch.

Là nhớ anh, sau khi cô đã trải qua đau khổ không thể chịu nổi, đã kéo cô ra khỏi bóng tối, cho cô bước vào một thế giới đầy ánh mặt trời, kiểm soát cuộc sống của cô, không để cho cô trầm luân bi thương. có được một nhân cách khỏe mạnh.

Cho dù anh rời đi rất lâu sau đó, thế nhưng loại tình cảm vừa ngây ngô vừa biết ơn này, đã đủ để cô trở về nơi cũ cả đời.

"Anh là Trình Lăng..."

Vành mắt hơi ươn ướt, im lặng giống như cổ họng bị ngưng nghẹn.

Một màn của năm năm trước kia lại, vô số ngày lẫn đêm lại quay về, khiến cho đứa trẻ mồ côi như cô cảm thấy ấm áp.

"Chờ anh." Trước cửa trường học, một người đàn ông dựa tay vào cánh cửa xe BMW, mắt nhìn thẳng, giật giật cô gái bên cạnh nói.

"Cái gì?" Tuyết Thuần mười tám tuổi, con người như ngọc Lư Ly trong suốt xinh đẹp ngây ngô nhìn say đắm.

"Ba mẹ anh sắp xếp cho anh đi du học, bốn năm sau, anh sẽ trở về cùng em." Nói xong, Trình Lăng nhẹ nhàng hôn lên hàng lông mi xanh đen của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo càng lúc càng đỏ bừng, xấu hổ đến độ không dám mở miệng.

Trình Lăng cũng không khá hơn chút nào, nhịp tim thất thường, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, nói không được tự nhiên, "Anh đi, nhớ chờ anh."

Chiếc BMW nghiêng ngàng rồi đi, để lại Tuyết Thuần mặt đỏ mắc cỡ đứng tại chỗ, không biết làm sao.

"Tuyết Thuần? Hồi hôn!" Trình Lăng cố ý nói lớn, chỉ sợ hù dọa người mình tâm tâm niệm niệm nhiều năm. Tròi mới biết, anh là một đấng mày râu cao lớn, lại có thể có mặt dịu dàng như vậy, hơn nữa thích một cô gái những năm năm chưa hề phản bội. Cái này ở trong xã hội coi trọng vật chất, có thể nói không phải kỳ tích sao?

Tuyết Thuần rút tay vào túi, có buong lỏng cơ thể mà nhún vai, "Ừ", rồi đi nhiều năm như vậy, anh cuối cùng cũng về nước, Sở Sở cũng thường nhắc đi nhắc lại anh rất nhiều lần."

"Thiên Sở Sở? Cái người phụ nữ hung hăng đó đột nhiên lại bảo anh không nên tìm em! Bị người ngoài phán xét, họ sẽ nói có thể làm bạn với người như vậy sao?" Trình Lăng cũng rút tay vào quần jean cười sáng sủa.

Áo Tshirt màu trắng nhân nhả, quần jean sạch sẽ chỉnh tề, vẫn là một người trong sáng như vậy. Chỉ là không còn là một thiếu niên xanh niết, đường nét trên mặt rõ ràng hơn, dáng người cao to cao gần 1m9, rất đàn ông. Nhưng sự thật năm đó anh không hề tốt chút nào!

"Em nói như vậy, cũng là có nguyên nhân." Tuyết Thuần hí mắt, cười vẻ khổ sở. Đã từng là hai người thân thiết, nhiều nă sau trở lại, trừ nói đôi lời với nhau, Tuyết Thuần cũng không biết muốn nói gì.

Cô đã là vợ của người khác, còn anh, đã về muộn hơn một năm.

Không biết là loại cảm giác gì? Không thể phủ nhận, trước khi kết hôn, thứ cô khó dứt bỏ nhất, là tình cảm thanh xuân khi ở bên anh.

Cô thích Trình Lăng, nếu không, tại sao khi anh rời đi vẫn luôn nhớ anh? Đồng thời cũng kéo dài sinh hoạt quen thuộc của anh. Thích leo núi, thích đi du lịch, những thứ đều là việc làm anh thích nhất khi mang cô đi cùng nha!

Trình Lăng đắm chìm trong vui sướng khi gặp lại cô, không để ý trong con người của Tuyết Thuần có chút mất mát. Nghe được giọng nói ngọt ngào mềm mại đặc trưng của Tuyết Thuần, cô gái nhiều năm qua đều gặp trong giấc đứng ở trước mặt, anh không kiềm chế được nữa, bước một bước dài tiến tới, ôm thật chặt lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đã kết hôn

Edit: Thích Cháo Trắng

Mặc dù Trình Lăng đã kìm nén giọng nói của mình, nhưng vẫn nghe ra sự run rẩy kích động bên trong, "Tuyết Thuần, anh đặc biệt trở về tìm em."

Anh đã trở về, công chúa Bạch Tuyết của anh. Em có giống như anh, vẫn một mực chờ mong anh không?

Tuyết Thuần kinh hoàng, muốn thoát ra, nhưng thân thể Trình Lăng thật sự rất cao lớn khỏe mạnh, cơ người ở trong ngực của anh, Tuyết Thuần chẳng khác nào chú gà con đáng thương, hoàn toàn không thể nào thoát ra được.

Tuyết Thuần chỉ có thể nhỏ giọng khuyên: "Ồ đây đồng người qua lại, anh đừng như vậy."

Lúc cô và Lại Tư kết hôn, đã được truyền hình trực tiếp. Nếu để cho ai đó nhìn thấy cô và người đàn ông khác thân thiết như vậy, Lại Tư mà biết thì chắc chắn sẽ tức giận.

"Anh xin lỗi, anh có chút không kiềm chế được, làm em sợ rồi."

Trình Lăng biết mình lỗ mãng, vốn là một người rất chừng mực, thế nhưng vào lúc nhìn thấy cô thì luôn luôn không kiềm chế được.

Trong lòng lại nghĩ, Tuyết Thuần trong sáng như thế, hơn nữa xa nhau nhiều năm như vậy, đột nhiên đến ôm lấy cô, Tuyết Thuần không quen cũng là bình

thường. Nhưng cũng không sao cả, sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ hoàn toàn thuộc về anh.

Tuyết Thuần hơi lúng túng lắc đầu một cái, “Không sao. Đúng rồi, anh trở về lúc nào vậy?”

“Ba ngày trước. Nghĩ là thu xếp mọi chuyện xong phải đi tìm em. Sau này lại phát hiện, anh không biết em ở chỗ nào. Hơn nữa, năm đó, em cũng chưa nói với anh địa chỉ nhà em.”

Năm tháng hình như không lưu lại hơi thở phàm trần lên người cô, vẫn là phong thái tươi mát dịu dàng như thế. Chỉ có một mái tóc dài nhẹ nhàng bay bay trong gió kia, nói cho anh biết, cô đã không còn là cô thiếu nữ tóc ngắn nhút nhát dễ xấu hổ nữa, mà là cô gái đã trưởng thành dịu dàng thu hút sự chú ý của đàn ông.

Bởi vì lúc trước cô được nhận nuôi, lại có rất nhiều chuyện khó xử trong quá khứ, nên Tuyết Thuần không bao giờ mời bạn bè hay bạn học nào đến nhà chơi, hiển nhiên Trình Lãng sẽ không biết phải đi đâu tìm kiếm cô. Bây giờ gả cho Lại Tư, ở trong biệt thự sang trọng, lại càng không nói đến.

“Nhà em ở chỗ vắng vẻ... hơi khó tìm một chút.” Khu biệt thự sang trọng, đúng là có rất ít xe buýt qua lại các khu dân cư cao cấp, cô cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Lâu rồi không gặp, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi một chút chứ?” Trình Lãng mỉm cười nhưn mây, đường nét khuôn mặt tuấn tú hiện ra sự cương quyết không cho phép từ chối.

Tuyết Thuần im lặng nhìn anh một lát, mới gật đầu, “Được, chỗ kia có một quán cà phê CD.”

Nhân viên phục vụ nhìn thấy hai người sống vui vẻ bước vào, cười cười đi tới, “Xin hỏi anh và chị muốn dùng gì ạ?”

“Cho tôi một ly Mocha đá, Tuyết Thuần muốn uống gì?”

“Giống nhau đi, em không vấn đề.”

“Không thể được, anh nhớ là em uống cà phê sẽ đau dạ dày, uống một ly nước cam thôi.”

Trong con người đen nhánh của Tuyết Thuần chợt lóe lên một số chuyện, lại giống như bị kim châm, đau nhói. Anh vẫn còn nhớ!

“Vâng, anh chị chờ một chút ạ.”

“Sao mà sau năm năm, em vẫn không biết cách tự chăm sóc mình vậy? Trông chẳng khác gì đứa trẻ không lớn lên.” Nói xong, Trình Lãng vờn tay, muốn xoa đầu của Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần cúi thấp đầu, hiển nhiên bàn tay to lớn kia đưa ra nhưng lại chụp hụt.

Cũng vì cô cúi đầu trước nên bàn tay của Trình Lãng lại đột nhiên cứng đờ ở đó. Anh thiếu chút nữa đã quên, Tuyết Thuần đã thoát khỏi hình tượng thiếu niên tóc ngắn, giờ đã trở thành một cô gái xinh đẹp thủy mị thật sự rồi.

Anh ảo não vỗ đầu một cái, sau đó cảm thán một câu: “Suýt nữa thì anh quên mất, hiện tại Tuyết Thuần đã là một cô gái vô cùng xinh đẹp rồi. Bây giờ cũng không dễ bắt nạt được nữa.” Bỗng nhiên anh có chút hy vọng nhìn chằm chằm vào cô, “Nếu không, hay là em lại cắt tóc đi?”

Tuyết Thuần lạnh nhạt liếc nhìn anh một cái, người này vẫn không quên cách bắt nạt cô trước đây. Không chỉ nhéo nhéo gương mặt mũm mĩm của cô, còn rất thành thạo vò loạn mái tóc ngắn của cô. Nhưng mà cũng chính từ đó đã có một số chuyện bắt đầu, khiến cho hai người họ dần trở thành bạn tốt.

Nghĩ lại, trước đây Tuyết Thuần cũng đã là người hồ hững đến kịch điểm, chỉ nhàn nhạt thoáng nhìn một cái, đối với Trình Lãng thì xem ra chuyện này cũng không có gì đáng để nói.

“Anh đùa đó, tóc dài của Tuyết Thuần bây giờ rất đẹp, rất tốt, rất tốt.” Đẹp đến độ kinh tâm, trong lòng Trình Lãng âm thầm tặng thêm một câu.

Trước khi Lại Tư xuất hiện, cô rất hi vọng anh có thể trở về, dù là liếc mắt nhìn cũng được, ít nhất cũng có thể biết anh đã sống như thế nào. Nhưng đến bây giờ, cô cũng chỉ nhớ rằng anh đã bỏ quên cô ở lại trí nhớ trong quá khứ.

Tuyết Thuần vuốt ly nước cam, che giấu tâm trạng phức tạp, ngập ngừng hỏi: “Những năm qua, anh có khỏe không?”

“Cũng được. Chỉ có điều là không có một cô nàng luôn bám theo nữa, đến nơi nào cũng không hoàn toàn vui vẻ. Hơn nữa, cũng không có khuôn mặt mũm mĩm của em, để cho anh nhéo.” Trình Lãng ngưng mắt nhìn thật sâu khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn chừng bàn tay của cô, nổi bật lên là đôi con ngươi trong suốt có hồn của Tuyết Thuần. Tay có chút ngứa ngáy, thế nhưng ở trường học, không phải chỗ nào Tuyết Thuần cũng cho anh động tay động chân, nhờ đâu lại khiến cho cô tức giận bỏ đi, làm sao anh có thể theo đuổi cô làm vợ được.

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn anh, trừ ngoại hình bên ngoài ngày càng trở nên cao lớn cường tráng, dường như Trình Lãng không có thay đổi gì. Trong đầu vẫn tràn đầy suy nghĩ làm như thế nào trêu chọc cô.

Đột nhiên, Tuyết Thuần nói một câu, “Em đã trèo lên núi K2 rồi.”

Trình Lăng sững sờ, đầu óc giống như đình trệ. Bỗng nhiên nhớ tới điều gì, núi K2! Anh ngồi bật dậy, cơ thể như bị bóng ma nặng nề bao trùm lên, nghiêm túc nhìn Tuyết Thuần, “Một cô gái như em một thân một mình trèo lên ngọn núi nguy hiểm như vậy để làm gì? Lại đây để anh xem thử em có bị thương không?”

“Không có. Cho dù có, cũng đã rất lâu rồi, thân thể đã hoàn toàn khỏe lại rồi.” Giọng nói của Tuyết Thuần chợt buồn bực nặng nề nói, “Ngoại trừ bảy người bạn cùng leo núi đã qua đời, em và Sở Sở đều lành lặn trở về.”

Trình Lăng nghiêm mặt mắng, “Về sau không cho phép em tiếp tục làm chuyện nguy hiểm như thế nữa.”

“Anh có biết tại sao em nhất định muốn trèo lên núi K2 hay không?”

“Tại sao?” Mặt của Trình Lăng cũng đã trở nên u ám. Cô gái này, ngoại trừ vẻ bề ngoài, kỳ thật cũng không thay đổi một chút nào, vẫn là người liều lĩnh bất chấp tất cả như thế.

“Vì muốn từ biệt quá khứ của chúng ta. Trình Lăng, em đã kết hôn.”

[Cả nhà đọc truyện vui về! Truyện hay lại tiếp tục được edit rồi!]

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chính là ghen

Edit: Thích Cháo Trắng

Bàn tay đang bung tách cà phê của Trình Lăng run lên một cái, cà phê màu nâu bắn vào chiếc áo T shirt màu trắng, cà phê bắn tung tóe trên áo vô tình tạo thành “bông hoa đen”, trông hơi khó coi. Trình Lăng lại không để ý, hai tay đột nhiên chống lên bàn cà phê, phát ra một tiếng “Bang” khiếp sợ. Dưới sự thô bạo của anh, cả một chiếc bàn cà phê suýt chút nữa nghiêng về một bên, khiến cho những người xung quanh không một ai là không nhìn chăm chú sang bên này.

Từ xưa đến nay Trình Lăng có biệt danh là “Bá Vương”, nên hiển nhiên không quan tâm đến những chuyện này, gương mặt cứng rắn còn đen hơn cả “bông hoa đen” trên áo T shirt. “Tuyết Thuần, nếu như anh không nghe nhầm, em vừa nói, em đã kết hôn rồi?”

Đôi môi mềm mại của Tuyết Thuần giật giật, nhìn bộ dạng thất thường của anh, lời nói nghẹn ở trong cổ, lại không đành lòng mở miệng nữa.

“Đừng im lặng như vậy, em nói em đã kết hôn, có phải sự thật không?”

Hai tay lại vỗ lên bàn cà phê, thêm một tiếng “Bang” nữa, những tiếng xì xào bắt đầu liên tiếp vang lên xung quanh. Lúc này có nhân viên phục vụ nhanh chóng đi tới, đang muốn lên tiếng khuyên bảo, “Hai người yêu nhau xảy ra cãi vã là chuyện bình thường, xin anh cố gắng giữ bình tĩnh.” Đại loại như vậy.

Nhưng Trình Lăng làm sao lại đi giữ thể diện cho những người không liên quan này được, trước khi người nọ lên tiếng anh đã nghiêng đầu khó chịu, cảnh cáo: “Không sợ chết thì cứ tới đây!”

Bởi vì thân thể Trình Lăng quá mức cường tráng, còn trưng ra bộ mặt xám xịt đầy lửa giận như muốn ăn thịt người đến nơi, không có một ai dám ăn gan hùm mặt báo tiến lên.

Bàn tay Trình Lăng đã nắm lấy gương xinh đẹp vốn không còn mồm mỉm như trước đây của Tuyết Thuần, hai ngón tay như cái kìm kẹp lấy chiếc cằm nhỏ xinh xắn của cô, khiến cho Tuyết Thuần nhìn thẳng vào anh. Anh muốn nhìn cho rõ sự lạnh lùng vô tình của cô, tức giận không kiềm chế được mà hét lên: “Không lên tiếng đồng nghĩa với ngầm thừa nhận. Tuyết Thuần, em làm như vậy không thấy phụ tấm lòng của anh sao!”

Quanh mình đều là người tò mò hóng chuyện, nhưng Tuyết Thuần hoàn toàn hiểu được, bá vương Trình Lăng này vốn không để ý đến cách nhìn của người xung quanh. Nếu lúc này mà có người nhúng tay vào, nhất định chỉ chết không thể sống. Hiển nhiên, một tiếng gầm này của Trình Lăng, rất có tác dụng cảnh cáo.

Tuyết Thuần cau mày, cũng đã là người lớn cả rồi, sao Trình Lăng còn dễ dàng động tay động chân như vậy nữa. Thấy anh quát mình, Tuyết Thuần cũng không nhịn được quát lại: “Em vẫn luôn chờ anh, chính là anh đã trở về chậm mất một năm đấy!”

Sau khi mắng xong, đôi mắt Tuyết Thuần không kiềm chế được đã uрон ớt. Cô cũng không thèm nhìn Trình Lăng nữa, một tay vơ lấy túi xách, không quay đầu lại mà chạy thẳng ra khỏi quán cà phê.

Cô ra ngoài rồi, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay Trình Lăng đưa ra lúc này.

Một người luôn cư xử thành thực như Trình Lăng, bỗng nhiên lại thấy có một loại cảm giác vô lực lan khắp toàn thân.

Thiên Sờ Sờ đáng chết! Thảo nào hôm đó lại không sợ chết ngắt máy điện thoại của anh, còn không khác gì con chuột ngày ngày đều lần tránh anh, thì ra chính là vì giấu giếm chuyện Tuyết Thuần kết hôn! Thiên Sờ Sờ, sao tôi lại đi bảo cô giúp tôi trông chừng Tuyết Thuần chứ? Tôi muốn giết cô!

Tuyết Thuần dùng một hơi, hoảng hốt chạy lung tung, dường như đang thi chạy ma ra tông, chạy rất xa. Cho đến khi không chạy nổi nữa, phía trước là con đường cuối cùng, cô mới dám dừng lại.

Trước mặt là biển rộng mênh mông, Tuyết Thuần kiệt sức quỳ gối trên bờ cát, nặng nề thở hổn hển, hô hấp không khí.

Bởi vì là Chủ nhật, xung quanh có rất nhiều người đến đến đi đi. Chỉ có điều người khác đều đi thành từng nhóm, vui vẻ cười đùa, nhàn nhã hưởng thụ ánh mặt trời trên bãi cát tắm.

Vì là ban ngày, nên Tuyết Thuần không dám khóc to, hai tay che kín gương mặt. Mặc dù như thế, nước mắt vẫn rơi xuống theo khe hở giữa kẽ tay, dưới ánh mặt trời, từng giọt nước mắt giống như ngôi sao lóe lên rồi rơi vào trong làn nước thủy triều, hòa cùng với biển.

Hức hức hức, Tuyết Thuần im lặng khóc. Cô rất sợ Trình Lăng đuổi theo, vì cô phát hiện ra căn bản mình không có cách nào đối mặt với anh. Người đàn ông này vẫn một mực rất yêu rất thích cô, thậm chí còn hơn cả em gái ruột của anh. Trình Lăng tức giận như vậy, là minh chứng cho suy nghĩ của cô, cho đến bây giờ, Trình Lăng cũng chưa từng quên cô.

Tầng cao nhất của tập đoàn thương mại YD.

“Anh cả, anh không biết sao? Phụ nữ ấy, thỉnh thoảng sẽ huyền não cấu kinh một chút, làm cần một chút đó là **. Mua hoa, ăn bữa tối dưới ánh nến, xem phim, nói chút lời ngon tiếng ngọt, chính là phương pháp dỗ dành. Anh cứ nghe theo em, phụ nữ đều thích như vậy.”

Phù Khải nói chắc như đinh đóng cột, anh cả cũng được coi là lăn lộn thuận buồm xuôi gió giữa hai giới hắc bạch, vậy mà trước mặt chị dâu lại không có một chút oai phong nào. Anh và Tề Luận đều cảm thấy như vậy thật sự là không thể tin được.

Tề Luận thở một hơi thật dài thêm vào một câu, “Ghen tị cũng không phải là kiểu như thế.”

Ghen tị! Hai chữ này như sấm sét giáng xuống đất, đánh trúng vào đầu óc trống rỗng của Lại Tư.

Thì ra, cái loại cảm xúc xa lạ, chua xót, không thể không chế được đó, chính là ghen!

Đáng chết! Vậy mà anh lại không sớm hiểu được điều này. Nhớ lại thái độ thỏa hiệp của Tuyết Thuần sau khi trở về, nếu không phải là anh bức bối nói chuyện với cô, cô cũng không đến mức tức giận. Nói không chừng, lúc này anh và Tuyết Thuần đã có thể thật sự cùng giường chung gối rồi.

Vừa nghĩ như thế, lại nhận ra thái độ của mình đối với Tuyết Thuần, thật sự là đủ tồi tệ, rồi lại hận chính bản thân mình. Hơn nữa, hóa ra là, Lại Tư anh cũng rất thích đề ý đến mấy chuyện vụn vặt của người khác.

Lại Tư quyết định tối nay trở về phải cẩn thận giải thích cho người phụ nữ của mình hiểu. Cái quá khứ chết tiệt kia, người cũng không có ở đây, lại còn có gan ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng bọn họ, anh cũng không nên trừng kếp mới phải.

Lại Tư tháo mắt kính xuống, đôi con ngươi tinh tế lóe lên, cũng không còn phong cách lịch sự vô hại nữa. Anh nghĩ, có phải mình nguy trang quá lâu rồi, nên thậm chí sự đen tối của bản thân cũng đã quên không còn một chút nào hay không. Tuyết Thuần trở thành người của anh, không phải cũng là do anh dùng thủ đoạn mới có được sao?

Đột nhiên, Phù Khải nhận một cuộc điện thoại, mặt mày biến sắc. Lập tức đứng lên, cả người nghiêm trang, mặt mũi nghiêm túc. Hai tay anh đưa điện thoại di động lên, lúc nhìn về phía Lại Tư đột nhiên trở nên cẩn thận cung kính, ngay cả xưng hô cũng thay đổi, “Ông chủ lớn, điện thoại từ đường dây nóng bên buôn bán vũ khí!”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Đưa bé ra tay

Edit: Thích Cháo Trắng

Lại Tư khẽ nhếch khóe môi, nhận lấy điện thoại.”Nói.”

Nghe một lúc, Lại Tư cúp máy, đôi mắt đen thâm thúy thoáng qua một tia âm hiểm, có chút ý tứ nói: “Người cũ xuất hiện rồi.”

Phù Khải và Tề Luận đồng thời sững sờ, đề giành được chị dâu, ông chủ lớn lại sử dụng đến cả hệ thống tình báo độc nhất vô nhị của nhà họ Lại, tìm ra kẻ tình địch đang tồn tại ở một góc nào trên Địa Cầu kia rồi! Sự hấp dẫn của chị dâu quả thật là không thể chống đỡ được! Tưởng tượng ra được, sau

này đại ca khôi phục lại thân phận ông chủ lớn, bọn họ cũng phải lấy lòng chị dâu. Dù rằng chị dâu không phải là hình tượng nữ chủ nhân mạnh mẽ truyền thống, nhưng nhìn ông chủ lớn kia mũ quàng bao che khuyết điểm, vị trí nữ chủ nhân này đã định rồi!

Lại Tư tao nhã chống cằm, nhìn điện thoại đang cầm trên tay truyền đến video, trên gương mặt hồ ly dần lan tỏa ý cười càng đậm. Ở trong mắt Phù Khải và Tề Luận, chính là lạnh như Bắc Cực, đen tối như đêm khuya.

Lại Tư cười đến cắn răng nghiêng lợi, trong video một nam một nữ ở chung với nhau còn ôm ôm ấp ấp, thật sự rất chướng mắt...! Lập tức như uống phải một bình dấm, người cũ kia, lại dám thừa cơ chen vào!

Tất cả sự cáu kỉnh, nũng nịu chính là **! Cẩn thận nghĩ lại, Tuyết Thuần vốn không hay làm nũng với anh! Cáu kỉnh? Đó cũng là anh gây sự trước! Coi như anh đã hoàn toàn hiểu được, Tuyết Thuần hoàn toàn không hề coi trọng anh.

Nhìn những tài liệu này một chút, tuổi mới lớn, tình cảm tuổi thanh xuân... Lên núi, du lịch, có chuyện nào là không cùng làm với người cũ kia? Người phụ nữ này! Đừng tưởng rằng anh sống ở bạch đạo một thời gian dài, lại thật sự coi anh như người văn minh!

Muốn chơi trò nói lại tình xưa sao? Vậy cũng phải xem anh có đồng ý không mới được.

Lại Tư tựa vào thành ghế, nhắm mắt giả vờ ngủ say. Cách... cách... cách... Ngón trở gõ gõ theo nhịp lên mặt bàn, cả người rơi vào trầm tư.

Phù Khải và Tề Luận không dám lên tiếng quấy rầy, bọn họ vừa nhìn động tác này của Lại Tư thì biết, lần này có người sắp gặp họa rồi!

Lại Tư đã ra tay, thì ai mà thoát được!

Theo như hiểu biết của bọn họ, cho đến tận bây giờ, chưa ai có thể thoát được mưu tính của Lại Tư. Nếu không, làm sao có thể đánh bại tất cả đối thủ cạnh tranh, trở thành ông chủ lớn nhà họ Lại quyền uy tuyệt đối được!

Tan việc, bãi đậu xe VIP tập đoàn YD.

Tề Luận trốn sau cầu thang trộm quan sát, để có thể ăn bữa tối dưới ánh nến cùng vợ, chỉ có thể để cho vợ thân yêu tự mình ra tay. Nếu để người khác xuất hiện trước mặt Lại Tư, anh dám nói, ông chủ lớn sẽ đưa anh đến Trung Đông ngay lập tức. Lúc này ở Trung Đông ước chừng không thể động đến súng ống đạn dược được, nhà họ Trù thỉnh thoảng lại khiêu khích, anh hãy còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

“Lại Tư, vú nuôi nhà chị xin nghỉ rồi. Em biết đó, chúng ta là gia tộc xã hội đen mấy đời, để Tiểu Thanh ở chỗ khác chị không yên tâm. Dù gì chị cũng là chị ruột của em, hay là để Tiểu Thanh nán lại nhà em một đêm nha.”

Bị Tề Luận nài nỉ đến không biết phải làm thế nào, Lại Dung Nhân khóc không ra nước mắt nhìn người được gọi là em trai ruột của mình. Tuy nói từ nhỏ đã bị bồi dưỡng thành người thừa kế máu lạnh vô tình, nhưng từ sau khi kết hôn, trong tươi cười của em trai đã có độ ấm thuộc về con người, rõ ràng là tốt hơn nhiều.

“Đừng nói đến tiểu quý kia.”

Đúng là chuyện cười, tuy nói hiện tại là người ở bạch đạo, nhưng Lại Tư không bao giờ có ý định tẩy trắng suy nghĩ, anh vẫn nhiệt tình yêu thương vũ khí súng đạn, giống như yêu Tuyết Thuần vậy (khụ khụ, có vẻ như không thể so sánh như vậy được...). Nghĩ lại, anh đường đường là ông chủ lớn nhà họ Lại, lại đi chăm sóc một đứa bé, việc này mà truyền ra ngoài thì đúng là chuyện cười.

“Bữa tiệc đêm đó, Tuyết Thuần rất thích Tiểu Thanh đấy.”

Nghe được câu nói sau cùng, Lại Tư đang muốn bước vào xe Rolls-Royce chợt dừng chân lại, trong con ngươi có cái gì đang lóe lên. Chợt xoay người lại thần bí cười một tiếng nói, “Nếu Tuyết Thuần thích, vậy thì đến đi.”

Chà, em dâu, thật sự rất được ưu ái. Lại Dung Nhân nghĩ.

Thấy Lại Tư hao tổn tâm huyết vì Tuyết Thuần, đối với Lại Tư sinh ra ở một gia tộc như vậy, không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Người bạn nhỏ Tề Tiểu Thanh thấy nụ cười đáng sợ của Lại Tư, hai chân lập tức mềm nhũn, bởi vì Tề Tiểu Thanh lập tức nhạy cảm phát hiện được, chú Satan đang có một chủ ý vô cùng đáng sợ.

Khi Tề Luận và Lại Dung Nhân đang thân thân thiết thiết, Tề Tiểu Thanh ba tuổi đang say sưa tiếp thu lời dạy của Satan.

“Chị gái thần tiên, chú Satan thật tốt bụng, biết chị thích Tiểu Thanh, nên đưa Tiểu Thanh tới thăm chị nè.”

Tề Tiểu Thanh ba tuổi nghe Lại Tư chỉ dạy, tận lực nói lời khen ngợi. Cơ thể ngăn ngừn thân thiết ôm lấy bắp chân Tuyết Thuần, vui vẻ nói. Không nói lời nịnh nọt như vậy, chú Satan sẽ ném cậu ra sân cỏ ngủ qua đêm. Hu hu, quả nhiên giống y như lời mẹ nói, chú thật sự là Satan đến từ địa ngục!

“Ha ha, mẹ của Tiểu Thanh đâu? Có tới hay không?”

Tuyết Thuần nhìn thấy đứa bé ba tuổi, mừng rỡ ôm lấy cậu, thân mật hôn một cái lên gương mặt mẫm mẫm đáng yêu. Cô chợt hiểu, tại sao trước đây Trình Lăng lại yêu thích néo néo gương mặt mẫm mẫm của cô.

“Mẹ với ba đang ở nhà chơi trò yêu thương đấy. Đó! Đúng rồi, chú Satan còn nói chị gái thần tiên rất xinh đẹp, rất hiền lành, rất yêu thương mọi người nữa.”

Bẩm sinh Tuyết Thuần đã thích trẻ con, hôm nay xảy ra đủ loại chuyện, lúc nhìn thấy Tề Tiểu Thanh cũng thoáng phai nhạt đi. Chỉ là, tại sao Tề Tiểu Thanh mở miệng khép miệng đều là Lại Tư vậy?

Lại Tư thay giấy, cởi áo khoác ra, đi vào.

Vốn muốn nói một đôi lời thân thiết, lại nhìn thấy đôi mắt cô sưng như hạt đào thì trong lòng lập tức bức bối. Trực giác mách bảo, Tuyết Thuần vì cái người cũ kia mà khóc sưng cả mắt. Đáng ghét!

“Có phải nếu anh mang con riêng về, em cũng có thể đối xử với nó tốt như thế hay không?” Anh tháo cà vạt, cười cười hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quá ngây thơ hay quá ngu ngốc

Lời vừa nói ra khỏi miệng, ngay cả Lại Tư cũng lầy lăm sợ.

Anh là ai? Anh là người cao quý thanh nhã, còn lịch sự nhã nhặn hơn cả hoàng tử Anh quốc, sao lại không khác gì một đứa trẻ thích ăn kẹo thế này. Trong lòng vừa nghĩ muốn dỗ dành Tuyết Thuần, bây giờ, kể cả cùng diễn kịch với Tề Tiểu Thanh cũng thành vô dụng mất rồi. Một câu nói kia, đã phá hủy toàn bộ.

Bàn tay Tuyết Thuần đang vuốt vuốt cậu bé liền cứng đờ, nụ cười dịu dàng ngưng lại, rất không được tự nhiên. Cô nhìn mặt của anh, mặc dù anh cười, nhưng đôi mắt phía sau mắt kính đã tối xuống, con ngươi lạnh lẽo ngay lập tức đóng băng bầu không khí.

Nhìn cô hơi khép mở đôi môi mềm mại vì ngạc nhiên, mà cổ họng của anh cũng giật một cái, chợt cũng thấy hơi khát.

Anh ném cà vạt đang cầm trong tay xuống đất, đáng chết! Rõ ràng là vợ của anh, thế nhưng anh lại không thể đụng vào! Anh đi đến tủ lạnh lấy nước suối uống từng ngụm từng ngụm..., ăn phải bình đẳng này, anh cũng muốn phát điên rồi!

Có ăn tủy trong xương mới biết chỉ liếm nó cũng ngon, từ sau lần triển miên ở bữa tiệc hôm đó, mỗi ngày anh đều nhớ đến, nhưng hiển nhiên khi đó chỉ là tình một đêm đối với Tuyết Thuần. Cho dù cô có lý do để không trách anh, nhưng cô vẫn giống như trước đây. Hoàn toàn không có gì thay đổi.

Làm sao cô lại có thể bình tĩnh như vậy?

Càng nghĩ càng tức giận, bản chất ác ma trong anh đang phục hồi, thôi thúc anh trở nên tàn nhẫn.

Đúng! Tôn nghiêm của anh, tự tin của anh, đều bị cô đập vỡ hết rồi, mà cô vẫn không tự mình nhìn ra.

Trong lúc vô tình, Lại Tư không muốn khống chế bản tính chân thật của mình nữa. Anh híp đôi mắt đen tối tằm, đôi mắt ** trở nên sắc bén, dựa vào tính cách rụt rè của cô, xem ra anh cũng chỉ có thể dùng sức mạnh kia.

“Em chuyển về phòng ngủ của chúng ta ngủ đi.” Lại Tư không suy nghĩ chút nào đã nói ra khỏi miệng, “Di Lạc, đi đi lấy đồ của cô ấy mang vào trong phòng tôi đi.”

Tuyết Thuần sững sờ nhìn anh, có phải là cô nghe lầm hay không? “Sao anh lại...”

“Chúng ta là vợ chồng.” Lại Tư cười nhìn cô, thế nhưng nụ cười này lại lạnh như sương giá tháng sáu, đã kích đầu óc còn đang hoang mang của Tuyết Thuần.

Trong lúc vô tình, khí thế lạnh lùng của anh giống như đang nói, em dám không đồng ý thử xem.

Người bạn nhỏ Tề Tiểu Thanh giờ tay la hét muốn Tuyết Thuần ôm một cái, Tuyết Thuần bất đắc dĩ vừa ôm đứa trẻ, vừa nhìn anh, rõ ràng nói, “Chúng ta là hữu danh vô thực...”

“Đó chỉ là một mình em nghĩ thôi. Anh vẫn luôn muốn cùng em làm đôi vợ chồng có danh có thực đấy. Từ sau bữa tiệc đêm đó, em cho rằng anh còn có thể dễ mặc tùy ý em sao? Chẳng lẽ em không nhận ra được, anh vẫn luôn rất muốn em sao?”

Nói xong lời cuối cùng, nụ cười lạnh lùng duy trì trên mặt cuối cùng cũng biến mất. Lại Tư tháo mắt kính xuống, đôi con ngươi y hệt tảng băng, khiến cô đông cứng tại chỗ, từng bước từng bước tới gần.

Nhìn biểu cảm dao động của người phụ nữ này, lại cự tuyệt được một cách hiển nhiên như thế, trong lòng Lại Tư bất chợt nổi giận. Nếu anh đã đối tốt, lại dịu dàng với cô, mà cô lại khinh thường, vậy thì hãy để cho con người chân thật nhất của anh xuất hiện đi! Ở bên ngoài anh có biệt danh là ác ma Quân Vương, dù phải nhốt cô lại cũng được, nhưng nhất định không thể để cô rời khỏi anh! Cũng không thể để người đàn ông khác nhúng chàm!

Mà cô nhìn biểu hiện khác hoàn toàn so với sự dịu dàng bình thường của anh, cả người hóa đá tại chỗ, không thể nào nhúc nhích.

“Em cho rằng hòa thượng được ném thư một lần, mắt lại thấy người vợ xinh đẹp như vậy, vẫn còn có thể thủ thân như ngọc được sao? Há? Nên nói em là quá ngu ngốc hay vẫn còn quá ngây thơ đây?”

Tuyết Thuần ghen hòng đến mức muốn ngừng thở. Anh rất tức giận, nhưng mà anh đang tức cái gì chứ! Ban đầu chính anh là người nói, chia phòng ngủ. Đó là sự thật, anh đúng là một người đàn ông không biết xấu hổ lại đi nuốt lời.

“Ngày đầu tiên kết hôn, anh đã nói, nếu như em không muốn, chúng ta có thể chia phòng ngủ.” Tuyết Thuần ôm một tia hy vọng cuối cùng.

“Anh là thiên tài đọc nhanh như gió, những lời đã nói qua, hiển nhiên đều nhớ được. Nhưng anh nhớ còn tốt hơn cả bảo bối Tuyết Thuần đấy, anh đã nói chuyện đó cũng chỉ là tạm thời thôi. Tạm thời này, anh cũng đã cho em đủ thời gian rồi. Em, còn có gì muốn nói không?”

Giờ phút này, người nào hiểu rõ Lại Tư, cũng biết anh đang đứng ở đường ranh giới dữ, nói thêm gì nữa, anh sẽ thật sự không thương hương tiếc ngọc một chút nào nữa.

Lông mày kẻ đen của Tuyết Thuần hơi nhíu lại, chuyện này không phải là chuyện đùa, cùng anh trở thành đôi vợ chồng chân chính... cũng không phải là cô chưa từng nghĩ đến.

Sau khi trèo lên ngọn núi K2 về, trong phút chốc cô đã muốn thỏa hiệp, nhưng sau đó nhanh chóng bị thái độ lạnh lùng của anh gạt bỏ đi. Cô vẫn cho là, anh chỉ tạm thời có hứng thú với cô, nói thích thì lại càng như chuyện cô tích. Dù sao cô cũng không phải là một người có bối cảnh giống như anh, trên người cũng không có vật gì được coi là đặc biệt đáng quý.

“Tại sao?” Tuyết Thuần chậm chạp hỏi. Về mặt của anh, rõ ràng là cực kỳ khó chịu, chẳng lẽ đây không phải là dấu hiệu ghét cô sao?

Lại Tư tao nhã nhả ra từng tiếng lạnh nhạt, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái. Sau đó cúi người, cất chai nước trong tay, tà ác kéo khóe môi, “Vì để cho em không có cơ hội hồng hạnh xuất tường.”

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn bóng lưng cao lớn của anh, hồng hạnh xuất tường? Cô cũng chưa hề làm chuyện gì có lỗi với anh. Chẳng lẽ đường đường một đấng mày râu như anh vẫn còn nhớ những chuyện cô viết trong nhật ký hay sao?

“Còn nữa, giống như hôm nay ở trong cái quán cà phê CD kia... Loại đàn ông này, không cần gặp cũng được. Về sau không có việc gì thì ít đi ra ngoài một chút, anh không ngại em suốt ngày suốt đêm viết lách về vớ vẩn này cái kia hay ra ngoài gặp khách hàng, dĩ nhiên, các loại vận động trên giường của chúng ta thì không thể làm ở ngoài.”

Nghe được câu nói sau cùng kia, hai má Tuyết Thuần sung huyết đỏ bừng.

Những ngày này bị anh lạnh lùng chế diễu châm chọc, cô phát hiện mình hoàn toàn không hiểu người đàn ông này một chút nào. Giọng điệu dịu dàng, mỉm cười vô hại, phong cách lịch sự nho nhã, nhưng lời nói ra lại vô cùng bị ôi tàn nhẫn.

Tuyết Thuần chịu đủ rồi! Cũng không để ý Tề Tiểu Thanh nữa, đặt đứa bé của Tề Luận xuống. Tuyết Thuần bước tới hỏi anh, “Tại sao muốn như vậy? Em không ngại anh có người phụ nữ khác, nếu như anh có nhu cầu sinh lý cần giải quyết.”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Không phù hợp với trẻ em

Edit: Thích Cháo Trắng

Tuyết Thuần giận đến mức cả người run rẩy, lại có cảm giác không biết nói gì tiếp nữa.

Đáng thương cho người bạn nhỏ Tề Tiểu Thanh bị kẹp giữa hai người, không có cha mẹ, chú Satan cùng chị thần tiên lại bận bịu cãi nhau.

Tuyết Thuần dừng một chút, lại luông cuống chọn lời mà nói: “Anh có Tina, Trù Nhiên, Trình Diễm... Những người phụ nữ này đều xinh đẹp như vậy, yêu thích anh như vậy... anh hoàn toàn không cần đến em.”

Lại Tư vốn đang bị sự giận dữ vây quanh, đã đứng ở ranh giới kiểm chế của mình, nghe lời nói như vậy, càng giận đến mức không thể kìm lại được.

Nghe xem, đây giống như là lời một người vợ sẽ nói sao? Bảo anh ra ngoài tìm người phụ nữ khác, cô xem bản thân mình là gì, vật chung bầy sao?

Chợt quay người lại, anh mạnh mẽ lôi kéo cô, hôn lên môi của cô, không cho phép cự tuyệt, ngay sau đó đưa bàn tay từ phía dưới lên luồn vào trong quần áo của cô, sờ lên làn da bóng loáng mịn màng.

Đứa bé cũng không náo loạn, đứng im tại chỗ chớp chớp đôi mắt, hai vị đại nhân này sao lại thích chơi trò yêu thương rồi, thật sự chơi vui như vậy sao? Hôm nào nhân lúc ba không ở nhà, cũng phải tìm mẹ chơi đùa mới được.

Nhìn một cái, không phù hợp với trẻ con... Độc hại quá!

Tuyết Thuần bất ngờ bị đoạt đi hô hấp, trong hơi thở tràn ngập mùi hương của anh. Mạnh mẽ cường thế xâm lấn, tựa như cơ thể cũng không còn là của cô nữa. Tất cả đều có anh, anh ngấm lấy môi của cô, xoa cơ thể mềm mại đầy đặn của cô. Cô đẩy thế nào cũng không ra, cô biết, anh định làm tới thật.

Ngày thường bị về bề ngoài tao nhã của anh lừa gạt, nghĩ một người tốt như vậy, sẽ không làm chuyện xấu với cô, không có đến một câu làm cho người khác buồn phiền, chung sống cả với một người đàn ông như vậy cũng không tệ. Nhưng không ngờ, sau khi trở về, anh giống như biến thành người khác vậy. Loại chuyển biến này, bây giờ cô vẫn còn không thích ứng được.

Thật vất vả Lại Tư mới khê thở hồn hển ngừng lại.

“Di Lạc! Ném tên tiểu tử này ra ngoài cho tôi.” Lúc Lại Tư nói lời này, vẫn không hề chớp mắt chăm chú nhìn Tuyết Thuần, trong mắt chỉ có một người phụ nữ là cô. Ánh mắt của anh, khiến Tuyết Thuần quên mất phải chạy trốn.

Ánh mắt như thế khiến cho cô thật sự sợ hãi. Phương diện này anh đã có cảnh cáo, có người đàn ông nguyên thủy nhất **, tương tự như bữa tiệc ngày hôm đó, dường như muốn chiếm đoạt toàn bộ cô.

Tuyết Thuần đẩy lồng ngực rắn chắc của anh, muốn thoát ra.

Nhìn cô y hệt như con thỏ nhỏ không biết phải làm thế nào, thú tính trong lòng anh đang kêu gào, muốn cô, chiếm đoạt cô!

Anh lau nhẹ gương mặt ửng đỏ của cô, lướt qua đôi môi đang run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ một bàn tay này sao mà động lòng người đến thế, mùi hương của cô thơm ngọt như vậy, tựa như hoa anh túc, càng thương thức, lại càng chìm đắm mê muội.

Mà người phụ nữ này là của anh, nhất định chỉ thuộc về một người đàn ông là anh. Dù cho cô và người cũ kia có bao nhiêu là cảm tình sâu đậm, cũng con mẹ nó biến mất toàn bộ cho anh! Anh cho cô thời gian thích ứng quá lâu rồi, là tự cô không biết mà nắm chắc lấy.

Một người đàn ông bộc phát thì đáng sợ tới mức nào! Tuyết Thuần chỉ có thể chịu đựng. Huống chi Lại Tư là ai chứ? Một thần đồng lớn lên thành Ông chủ lớn kế thừa gia tộc buôn bán vũ khí lâu đời nhất. Bàn về tâm kế, hay là mưu lược, Lại Tư chỉ cần búng một ngón tay, tất cả sẽ bị tóm gọn vào tay. Tuyết Thuần cũng không phải là ngoại lệ!

Di Lạc nhìn thấy hai người như vậy, cũng biết sắp sửa xảy ra chuyện gì.

Con trai của cậu Tề còn đang gặm cắn đầu ngón tay, bé con tò mò nhìn chằm chằm, xem hai người nào đó thân mật.

Di Lạc trầm nghĩ, tuyệt đối không được dạy hư đứa bé, vội vàng ôm đứa bé chạy đi nhanh như một con gió.

Lại Tư chợt cúi đầu cười, cười rất kỳ quái, khiến cho đáy lòng Tuyết Thuần vô cùng sợ hãi.

Lại Tư vác cô trên vai, vác thẳng vào phòng ngủ của bọn họ. Tách một tiếng, khóa trái cửa phòng. Sau đó, coi như không có ai ở đây mà tự nhiên cởi quần áo ra.

Tuyết Thuần hoảng hồn, nếu như nói đêm đó tình hình xảy ra chuyện kia là không có chuẩn bị, chỉ là một sự hiểu lầm. Nhưng dù sao, cũng coi như đã là buổi tối. Lúc này vẫn còn là ban ngày, trời mới chỉ chạng vạng, cô không muốn làm những chuyện như thế.

Lúc này Tuyết Thuần cũng không quan tâm anh đang tức giận, chạy ra mở cửa. Nhưng cánh cửa này bị làm sao vậy? Cô xoay trái xoay phải, cũng không nhúc nhích được chút nào.

“Vô dụng thôi, đây là hệ thống anh thiết lập, không được sự cho phép của anh, em không được ra ngoài.”

Lại Tư cởi áo, lộ ra cơ ngực cường tráng, lập tức đi đến ôm lấy hông của cô, mạnh mẽ kéo cô quay lại, ngay sau đó liền mãnh liệt hôn xuống.

“Lại Tư, không nên như vậy um...”

Tất cả sự dịu dàng của anh, cô đều đã tiêu hao hết. Người phụ nữ này còn muốn như thế nào! Là cô không muốn anh dịu dàng, nhìn lâu như vậy, hôm nay sẽ để cho cô nếm thử một chút cảm giác bỏ rơi anh.

Anh hôn rất dùng sức, thậm chí phát ra cả âm thanh đầy xấu hổ.

Tuyệt Thuần nghĩ mình sẽ chết mất, bởi vì cô không còn cảm thấy hô hấp của bản thân, tất cả đều bị anh chiếm đoạt, đây đưa không ngớt.

Anh để cô tựa lưng lên cánh cửa, hai tay vén áo của cô lên, đồng thời giầy xéo da thịt mềm mại của cô. Giờ khắc này, cô đã hiểu, anh thật sự muốn cô vào lúc này, không hề nghĩ đến chuyện buông tha cho mình.

Hôm nay đầu óc cô đã đủ rối loạn rồi, đột ngột phát sinh tình huống như vậy, cô hoàn toàn không có cách nào đối phó.

Đối với sự quyết liệt tuyệt tình của Trình Lăng, cô cần thời gian. Vào ngày cô gả cho Lại Tư, có lẽ đã từng nghĩ tới chuyện quay đầu, đã từng ôm hi vọng, sau khi người đàn ông này chán ghét cô, cô sẽ có thể được giải phóng.

Nhưng mà sự dịu dàng của Lại Tư, cũng sưởi ấm trái tim của cô. Khi cô muốn vứt bỏ quá khứ, tiếp nhận Lại Tư, thì Lại Tư lại liên tục gạt đi; khi cô đang dao động, thì người cô mong mỗi khi xưa Trình Lăng lại xuất hiện.

Hôm nay, Lại Tư giữu cột cô, lại làm chuyện thân mật khăng khít với cô như vậy. Hai thái cực đối lập như thế, cô không có cách nào tiếp nhận được. Đây rốt cuộc là cái tình huống gì? Lại Tư này, còn sâu hơn biển, coi như cô suy nghĩ nát óc cũng không hiểu được tâm tư của anh.

Hôn lên da thịt tinh tế của cô, Lại Tư mê muội tột cùng.

Anh yêu loại tư vị này! Người phụ nữ khác dù có xinh đẹp đến đâu, cũng không khiến anh có cảm giác ham muốn. Loại trạng thái tim đập nhanh, sự quyến luyến, ý muốn dung nhập cả người cô vào trong cơ thể anh để thương yêu, những cảm giác này, dù là Tina, Trù Nhiên, Trình Diễm... Tất cả những người này, đều không khơi dậy được.

Nhưng người phụ nữ này lại luôn là biết cách làm thế nào để đập lên ranh giới cuối cùng của anh. Sau này, anh tuyệt đối sẽ không cho phép nữa!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Người phụ nữ này, anh muốn tử tử thương thương

Edit: Thích Cháo Trắng

Khi trần trọc tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Lại Tư nghiêng người sang, tay chống cằm nâng gương mặt tuần tú, kinh ngạc nhìn Tuyệt Thuần đang ngủ an tĩnh như thiên sứ. Ngón tay thon dài trắng nõn, tỉ mỉ miêu tả ngũ quan tinh xảo xinh đẹp của cô.

Nhiều khi, anh suy nghĩ, cuối cùng thì Tuyệt Thuần có sức quyến rũ gì, lại có thể khiến cho anh trở nên như thế này? Ông chủ lớn buôn bán súng đạn không cần lên tiếng cũng có người yêu, lại trầm luân dưới làn váy thạch lựu của cô.

Nói là cô dịu dàng, quả thật cũng rất dịu dàng lương thiện, nhưng mà chung quy lại đối với mình lại luôn thần nhiên. Anh lại không phải là người trời sinh đã bị coi thường. Trù Nhiên ở chung hòa hợp với anh như thế, anh lại không cần, luôn luôn là trạng thái cô mang gương mặt nóng đi áp vào cái mõng lạnh của anh.

Anh cũng không phải là người không có năng lực tự kiềm chế, ngược lại, còn làm tốt đến lạ thường. Tin chắc một điều, cho dù giữa anh và chị ruột của mình không còn là quan hệ chị em nữa, thì trái tim của anh cũng sẽ không dao động chút nào. Bởi vì sống trong gia tộc như vậy, anh đã sớm luyện thành lòng dạ lạnh lùng.

Cuối cùng thì tình yêu là cái gì! Đối với anh mà nói, tại sao lại không thể buông tay Tuyệt Thuần! Cô đã là người của anh rồi, mà vẫn khiến cho anh nóng ruột nóng gan.

Có lẽ nhờ có Tuyệt Thuần, anh mới hiểu được thế nào là động lòng. Nói đến chuyện này, đây quả thật là một cảm giác kỳ diệu. Trêu chọc cho lòng người ta ngứa ngứa một chút, khát vọng được gần gũi, rồi lại không thể gò ép, tâm tình muốn nhưng không có được, như hoa anh túc, làm cho anh muốn ngừng mà không được.

Chỉ là nghĩ tới có được cả thể xác và tinh thần của Tuyệt Thuần, anh đã cảm thấy khiêu chiến với việc làm khó khăn cực độ này thú vị cực kỳ, chiến đấu hiên ngang. Cái loại cảm giác hưng phấn, mới mẻ đó, anh rất yêu thích. Anh muốn từ từ thương thức loại cảm giác hồi hộp muốn mà không được này, trêu đùa Tuyệt Thuần có tâm tư đơn giản ngờ nghệch này, giống như vòn chuột. Hết lần này tới lần khác, anh muốn có được con chuột này.

Nhưng tâm tình trong cuốn nhật ký kia, rồi người cũ lại trở về, khiến một người luôn giỏi khống chế như anh mất đi sự tỉnh táo và tự kiềm chế. Đối với anh mà nói, loại tâm tình này là nhược điểm trí mạng! Anh không thể để cho người phụ nữ này làm xáo trộn cảm xúc của anh được.

Đang nghĩ như vậy, Tuyệt Thuần đột nhiên ưm một tiếng, từ từ mở mắt. Không hề bất ngờ, gương mặt Lại Tư rơi vào trong đôi mắt đen của cô.

Lại Tư có thể nhìn thấy rõ ràng trong con người đen nhánh kia, phản chiếu gương mặt của anh.

Lại Tư thấy cô tỉnh lại, chống nửa người, không ngờ chân mông rơi xuống, lộ ra nửa thân trên cườm trắng. Tuyết Thuần vẫn chưa có hoàn toàn tỉnh táo, Lại Tư liền áp tay vào gáy cô, cúi thấp đầu, nóng bỏng hôn thật lâu.

Tuyết Thuần đáng thương vừa mới tỉnh lại, còn chưa rõ ràng tình hình lắm, lại bị hôn cho mơ hồ.

Sau một lúc lâu, hai người đều thờ hồn hên.

“Bảo bối Tuyết Thuần, buổi sáng tốt lành.”

“Ừ...” Tuyết Thuần chỉ ngờ nghệch đáp một tiếng, người nào nói với cô vậy?

Chợt thấy yêu thích bộ dạng như trẻ con mê man vừa tỉnh lại của cô, vô cùng dễ thương! Lại Tư không keo kiệt chút nào lại hôn một cái lên má ngọc của cô.

“Còn chưa chịu rời giường, là còn muốn sao?” Lại Tư giả hoạt hỏi. Tay cũng không chịu an phận, vụng trộm sờ soạng một cái.

Tuyết Thuần bừng tỉnh, hoàn toàn thức dậy, bàn tay kéo cao chăn mông, chỉ lộ ra hai con mắt trong veo lưu chuyển. Nhưng vừa động như vậy, Tuyết Thuần phát hiện cả người mình tựa như bị cán qua.

“Yên tâm, ông xã anh đây cũng không phải là quái vật, sẽ không ăn em sạch sẽ. Cho nên, đừng che mặt nữa, không tốt cho hô hấp.” Lại Tư vô hại khuyên, lại lồi lồi kéo kéo cái chăn.

Lại Tư càng nói như vậy, Tuyết Thuần lại càng nắm chặt chăn mông, bây giờ cô chỉ muốn nhảy xuống giường mặc quần áo vào thôi.

Lại Tư không hề quên, trêu chọc Tuyết Thuần vừa tỉnh giấc mơ mơ màng màng vui tới cỡ nào, đang định tiếp tục trêu chọc cô một phen.

Bất chợt, điện thoại di động màu xanh lá cây mà tối hôm qua vì động tác của Lại Tư quá mạnh mẽ đã rơi trên mặt đất reo lên.

Tuyết Thuần mượn cơ hội kéo giãn khoảng cách với anh, dùng chăn mông quây thật chặt từ bộ ngực trở xuống.

“Em còn kéo nữa, anh sẽ không có gì để che thân.” Lại Tư vô tội nhìn Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần giật mình, người trong sáng như đứa trẻ này, là Lại Tư ngày hôm qua sao? Sói đội lột cừu, Bá Vương ngành thượng cung... Lại Tư?

“Nếu không em mặc áo sơ mi của anh vào.” Lại Tư đưa bàn tay cao quý ra, chỉ chỉ vật đang vắt một nửa trên đèn đầu giường, ngay chính giữa là áo lót màu trắng xóc xếch. Đây là bằng chứng cho việc hôm qua anh không thể chờ đợi đã vội vã cởi áo quần.

Tuyết Thuần luống cuống quần chăn mông thật nhanh, liếc mắt nhìn đôi mắt phủ sương của Lại Tư, tay ngọc của cô, cuối cùng cũng chậm rãi với tới áo sơ mi ở kia.

Lại Tư rất cao, nên Tuyết Thuần mặc áo sơ của anh lên người, gần như có thể trở thành váy.

Tuyết Thuần xoa eo đau nhức, cúi xuống đất, nhặt điện thoại di động lên nhìn. Màn hình hiển thị cuộc gọi đến của số lạ. Nhìn chăm chăm dãy số này, cô có loại dự cảm chẳng lành. Số điện thoại lạ, lại có thể kiên trì không ngừng gọi lâu như vậy, rất có thể là người ấy.

Sao Trình Lăng lại có thể không hỏi thiên Sờ Sờ số điện thoại của mình được?

Lại Tư hướng thụ nhìn chăm chăm người phụ nữ mình yêu mến mặc quần áo của mình trông rất gọi cảm, sự kết hợp giữa vẻ đẹp thanh cao thuần khiết và sự ngỗ ngược, làm cho trong lòng anh dâng lên cảm giác thỏa mãn nhẹ nhàng. Đây chính là người phụ nữ của anh!

Lại Tư cười ngây ngô, những minh tinh người mẫu kia còn tự xưng là nữ thần quyến rũ cái gì! Thôi đi, không thể xếp cùng một cấp bậc với Tuyết Thuần của anh mà so sánh đâu! Nếu cứ ngược lớn là có thể xưng nữ thần, vậy thì trên thế giới này nữ thần đã chạy khắp phổ rồi.

Tầm mắt tỉ mỉ miêu tả thân thể mềm mại dưới áo sơ mi có lồi có lõm, hô hấp của Lại Tư ngừng lại, trong lòng hiện lên tư tưởng vô cùng không thuần khiết. Anh có rất nhiều biện pháp để cho Tuyết Thuần dục tiên dục tử, còn chưa có cơ hội dùng tới đây.

Nhưng hấp dẫn thì hấp dẫn, xấu xa thì xấu xa, Tuyết Thuần nhìn điện thoại di động kia, có chút gì đó không được tự nhiên thì phải.

“Điện thoại di động gọi tới, sao lại không nhận? Chẳng lẽ... bảo bối, em chợt dạ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đi gặp “mối tình đầu”

Edit: Thích Cháo Trắng

Lại Tư bất chấp cô tránh né tránh mình, một mực lôi kéo cô trở về. Mối mòng khêu gợi ngấm lấy chuẩn xác vành tai tròn bóng như ngọc của cô, giọng nói khàn khàn đầy từ tính, mang theo lười biếng mà trêu chọc cô.

Tuyết Thuần bị anh trêu liên run rẩy không ngừng, còn chưa nói người kia rất có thể là Trình Lăng, chỉ với việc Lại Tư dùng cách như này trêu chọc cô, làm sao cô có thể bình thường mà nghe điện thoại được!

Tuyết Thuần nghe trong không khí mùi hương nồng đậm, trên giường còn có bọn họ ** không che đây, trong lòng bỗng dâng lên một loại cảm giác phức tạp, một chút bi thương mơ hồ lại ập đến. Tuyết Thuần do dự một lát, sau đó dứt khoát quyết tâm ấn nút từ chối cuộc gọi.

“Vậy thì,” Lại Tư kéo chiếc chăn, từ trên cao nhìn xuống đầu tím xanh trên thân thể cô, đôi mắt dừng lại nơi con ngươi đen trong suốt như ngọc lưu ly của cô, đưa tay cầm lấy điện thoại di động màu xanh lá cây ném ra phía sau, “Không bằng dứt khoát tắt máy, chúng ta tiếp tục làm chuyện của chúng ta.”

Sau đó da thịt thân thể kề nhau, chóp mũi chạm chóp mũi, môi đối môi, bốn mắt nhìn nhau, tựa như cả hai cùng tồn tại trong một cơ thể.

“Ngày hôm qua mấy lần thì đã không chịu nổi rồi, em còn chưa giúp anh xong đâu.”

Sao lại thế này! Tuyết Thuần hoảng sợ tròn to hai mắt, người này còn muốn tiếp tục làm chuyện kia! Cô, cô sẽ chết thật đấy! “Anh... Đừng tới đây.” Cô lui lại.

“Ha ha...” Lại Tư không kìm được cúi đầu cười khế, cười đến không thể ngừng được, cuối cùng nằm cả lên người cô, thân thể cường tráng run rẩy. Trêu chọc Tuyết Thuần thật đúng là vui quá!

Tuyết Thuần chịu đựng cảm giác da thịt thân mật, kinh ngạc đến cực điểm. Lại Tư, lại cũng có thể cười một cách nhẹ nhàng như vậy. Không thể phủ nhận, anh như thế này, Tuyết Thuần lại cảm thấy anh... à, có chút đáng yêu.

Lại Tư còn chưa hết buồn cười, vỗ vỗ gương mặt trắng như ngọc của Tuyết Thuần, “Em yêu, em cho rằng anh còn có thể làm cái gì đây? Tuyết Thuần bảo bối, cho dù anh có thể lực như thế, nhưng em khẳng định mình chịu đựng được sao? Anh thật không ngại làm nhiều hơn mấy lần nữa.”

Dù sao thì làm xong chuyện kia, chỉ có người phụ nữ là mệt mỏi, còn đàn ông thì cả người đều thư thái.

Rõ ràng ngày hôm qua vẫn còn rất tức giận, có phải Lại Tư cũng giống như lời người xưa nói, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa hay không?

Tuyết Thuần nổi giận, đẩy ra anh, chạy ào vào phòng tắm.

Khi trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách thì Lại Tư mới thu lại nụ cười. Ngay sau đó anh đứng dậy nhấc điện thoại di động màu xanh lá cây lên, cầm trong tay và ngắm nghía.

Trên màn hình là một số điện thoại không lưu tên, thông minh như anh cũng đoán được đại khái là ai. Dần dần, con mắt xinh đẹp trở nên lạnh lẽo, cánh môi lại thoáng ánh lên nụ cười. Đây, chính là người được cả giới buôn bán vũ khí đồn đại - quân vương ma quỷ.

Ăn cơm sáng xong, nghỉ ngơi một lúc lâu, Lại Tư liếc nhìn chiếc đồng hồ Girard-Perregaux trên tay, vừa đúng lúc.

“Bảo bối Tuyết Thuần.” Lại Tư bày ra một gương mặt tuấn tú, “Đi cùng anh đến một nơi.”

“Đi đâu vậy?”

Sao Lại Tư lại khôi phục dáng vẻ dịu dàng mà bám dính người trong quá khứ rồi? Làm cho quyết tâm mấy ngày trước của cô muốn kéo dài khoảng cách giữa hai người, như đang bị anh dần dần làm cho tan rã.

Không thể không nói, có thể khiến cho Lại Tư đại nhân cao quý cúi đầu, thật sự là một chuyện rất khó. Lại Tư đôi khi rất kỳ quái, có lúc cực kỳ hẹp hòi, có lúc lại mắc chứng mau quên. (“Đàn ông mà, khi anh ta yêu ai đó điều kiện đầu tiên chính là, chỉ cần cho anh ta chút thịt ăn, thì sẽ yêu cậu đến tận xương tủy luôn. Nếu cậu sai, anh ta cũng có thể trở mặt ngay.” Sau này thiên Sờ Sờ đã nói với cô như vậy.)

“Bảo bối đừng có vội, đến nơi thì sẽ biết. Anh để em cùng ngồi trên cậu nhóc Lamborghini của anh, nhất định giúp em buông bỏ phiền não.”

Quán cà phê CD.

Tuyết Thuần dừng bước chân, đây là nơi cô và Trình Lăng đã làm ra mấy chuyện ngốc nghếch. Lại Tư không có ý tứ gì khác chứ? Trải qua những ngày sống chung này, cô có phần không hiểu rõ tâm ý của Lại Tư. Không thể phủ nhận, cô đang có một loại dự cảm chẳng lành.

“Tuyết Thuần!”

Tuyết Thuần giật mình hóa đá. Giọng nói này, là của Trình Lãng. Đưa mắt nhìn lại, Trình Lãng đang vẫy tay với cô. Không thể trùng hợp như vậy chứ!

Lại Tư khẽ mỉm cười, đẩy Tuyết Thuần đang ngây người một cái, ôm cô ngang đầu mà bước về phía kia.

Mà sau khi Trình Lãng nhìn thấy Lại Tư xuất hiện, cũng ngừng động tác vẫy tay.

“Tuyết Thuần, người đàn ông này là ai?”

Trình Lãng đã chờ ở đây từ rất sớm, đến khi nhìn thấy một người đàn ông thân mật ôm lấy Tuyết Thuần, động tác kia như đâm bị thương mắt của anh.

“Anh Trình không cần hoan nghênh chúng tôi long trọng như vậy đâu, đừng vội, ngồi xuống đã, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Lại Tư khoát khoát tay, y hệt như người đàn ông lão luyện thành thục dạy dỗ con trai mình. Anh chỉ bấm mấy chữ trên điện thoại di động của Tuyết Thuần mà thôi, gửi đi mấy tin nhắn, lại không nghĩ người cũ kia lại bỏ nhào tới ngay lập tức.

Trình Lãng nghe vậy buồn bực một lúc, đây không phải là một người đàn ông dễ đối phó.

Tuyết Thuần sớm sợ đến ngây người, cô không bao giờ nghĩ đến, Lại Tư sẽ đưa cô tới gặp Trình Lãng. Trực giác mách bảo cô phải rời khỏi đây.

“Lại Tư, chúng ta đi thôi.”

Tuyết Thuần không nhìn về phía Trình Lãng, chỉ muốn thoát khỏi cảnh tượng hai người đàn ông này mặt đối mặt. Cô thật sự không biết không biết nếu cứ để hai người đối đầu nhau mạnh mẽ, thì sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng có một điều có thể khẳng định, chính là sẽ có một bên bị thương tổn.

“Anh nghe nói anh Trình đây chính là bạn của em, thân là ông xã của bảo bối Tuyết Thuần yêu quý, sao mà anh có thể không gặp mặt một chút được?”

Lại Tư mạnh mẽ ép Tuyết Thuần ngồi xuống, rồi cũng ngồi ở bên cạnh cô. Bàn tay thon dài trắng nõn cẩn thận vuốt ve bờ vai lộ ra của cô, điều bộ thân mật này, trực tiếp khiến cho Trình Lãng trào dâng tức giận một lúc lâu.

Lại Tư quan sát “mối tình đầu” của Tuyết Thuần, đây là một người đàn ông hoàn toàn bất đồng với anh. Anh tự nhận mình là người có tâm cơ, cũng không màng thể hiện ra ngoài sự âm hiểm ngoan độc tuyệt tình, phàm là chuyện rơi vào tay anh, đều sẽ bị mưu lược hoàn hảo của anh giải quyết nhanh gọn.

Nhưng mà, người đàn ông thân thể cường tráng lại có vẻ cương nghị này, cười tươi tắn tựa như ánh mặt trời, giống như bất kỳ người phụ nữ nào được gả cho anh ta, cũng sẽ thấy hạnh phúc vì được che chở. Mà phụ nữ lại rất thích điều này.

Đáng tiếc, một đối thủ cạnh tranh như vậy. Nếu không có thể lực như anh, nhất định sẽ là người thất bại trong cuộc chiến tình yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trình Lãng vs Lại Tư

Edit: Thích Cháo Trắng

Chỉ chốc lát sau, Trình Lãng đã tỉnh táo lại.

Những năm qua, anh đã sớm không còn là người dễ nổi nóng như trước đây nữa, năng lực tự kiềm chế không hề bình thường. Ngoại trừ lần trước lúc mới về nước vô tình gặp Tuyết Thuần, ở trước mặt cô anh không thể cưỡng lại, nguyên nhân bên ngoài cũng là vì muốn cho Tuyết Thuần không có cảm giác như là đã xa cách nhiều năm, mới có thể đối xử như là cậu nhóc năm xưa. Phàm là người đàn ông có chút đầu óc, cũng hiểu được mục đích chuyển đi này của Lại Tư.

Nói ra mấy câu, Lại Tư cũng quan sát anh, đồng thời anh cũng phán đoán con người Lại Tư. Đây là một cao thủ bụng dạ khó lường, chưa chắc đã là một chính nhân quân tử.

Thông qua lời nói của Thiên Sở Sở, anh biết được nguyên nhân Tuyết Thuần gả cho anh ta, đối với Lại Tư này lại càng không có cảm tình tốt. Kẻ tiểu nhân Lại Tư này, mỗi giờ mỗi khắc đều đào ra bẫy rập để cho người anh ta chường mắt nhảy vào. Tuyết Thuần đã như vậy, sao anh có thể là ngoại lệ được? Nghĩ đến vấn đề này, Trình Lãng không thể không cố gắng chống đỡ hết sức.

“Anh chính là chồng của Tuyết Thuần?” Trình Lãng hiểu ra.

“Thông minh.”

Trình Lăng khẽ xì một tiếng, động tác chiếm hữu như vậy, muốn anh không nghĩ đến phương diện kia cũng không được. Tuyết Thuần kết hôn chính là sự thật, anh vốn định muốn cô cho anh một lời giải thích, chỉ cần biết Tuyết Thuần hạnh phúc là tốt rồi. Nhưng mà Lại Tư cũng đến, không cần hỏi ra miệng, cũng đã đủ nói lên tất cả. Anh muốn không từ bỏ ý định cũng không được.

Chỉ là, xét tính cách đó của Lại Tư, anh lại cảm thấy lo lắng cho Tuyết Thuần, Tuyết Thuần đơn giản trong sáng như vậy làm sao đâu lại được anh ta? Không trách được sẽ trúng bẫy của anh ta. Nếu như lúc ấy anh biết chuyện, dù phải sử dụng toàn bộ tài sản của công ty mình để trả nợ, cũng sẽ không để Tuyết Thuần gả cho một con sói mặt trắng như này.

“Tuyết Thuần, sống chung một chỗ với con sói mặt trắng này, em hạnh phúc sao?” Đúng lắm, dùng thủ đoạn hèn hạ để lấy được Tuyết Thuần, không phải sói mặt trắng thì là cái gì?

Nghe được lời Trình Lăng nói với mình, Tuyết Thuần bất đắc dĩ ngẩng đầu lên. Nhìn gương mặt nghiêm túc của Trình Lăng, căng thẳng cương nghị, vẫn là Trình Lăng cứng đầu như trước đây. Chồng lại đôi con người thâm tình cố chấp của anh, Tuyết Thuần khẩn trương không biết đáp lại như thế nào. Trình Lăng đầu với Lại Tư, nhìn thế nào cũng giống như hai bên quân đội đang đối chọi chèn ép nhau.

Lại Tư vuốt ve bờ vai của Tuyết Thuần, lại di chuyển một cái, thuận tay lộn lờ trên mấy lọn tóc đen rủ ở ngực Tuyết Thuần, mập mờ vuốt vuốt.

Mặt Trình Lăng biến sắc, bởi vì anh thấy phía dưới mái tóc đen, trên cổ Tuyết Thuần có những dấu dâu tây nho nhỏ. Những năm qua trải nghiệm cuộc sống ở nước ngoài, anh đã không còn là cậu thanh niên trẻ tuổi cái gì cũng không hiểu nữa. Anh biết đây rõ ràng là vết hôn, lại còn là dấu vết sau khi vận động vô cùng kịch liệt để lại.

Lại Tư ôm chặt Tuyết Thuần vào ngực, nhếch môi cười yếu ớt, giả vờ không nhìn thấy biểu hiện của Trình Lăng, mập mờ đáp lời thay Tuyết Thuần: “Có Lại Tư tôi che chở, Tuyết Thuần sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới. Quan hệ của chúng tôi cũng rất thân mật, rất hòa hợp. Anh Trình, thật sự không cần lo lắng gì cả.”

Trình Lăng không nhìn Lại Tư, thẳng thừng coi như anh ta không tồn tại. Anh không nói gì chỉ ngấm nhìn Tuyết Thuần ngồi đối diện, nữ thần trong lòng anh, lại cứ để cho người đàn ông kia chà đạp như vậy. Thực sự như thế, còn có gì để nói tiếp nữa đây? Anh tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai nắm đấm đặt trên đùi siết chặt, tiếng xương khớp vang lên răng rắc.

Đi ra khỏi quán cà phê CD, sắc mặt Tuyết Thuần có chút tái nhợt.

Cô dừng lại bước chân đang đi theo Lại Tư, cặp mắt nhìn xuống, nhỏ giọng hỏi: “Có phải là anh lợi dụng danh nghĩa của em hẹn Trình Lăng ra ngoài hay không?”

Lại Tư giống như người hiền lành, biết bản thân đã làm cho Tuyết Thuần bức mình rồi. Anh đã dự liệu có thể sẽ như vậy, nhưng Tuyết Thuần tức giận chắc chắn cũng có lúc hết, dù sao anh cũng sẽ luôn luôn khóa cô ở bên cạnh mình, từ từ đồ dành thì tức giận cũng sẽ tiêu tan hết. Anh không thể cho phép người phụ nữ mình yêu vẫn còn vương vấn không nguôi với một người đàn ông khác được, đây là ranh giới cuối cùng không thể chạm tới của anh.

“Lên xe hãy nói.”

Tuyết Thuần rút tay về, cả người bất động, “Lại Tư, Trình Lăng là bạn của em. Anh muốn em và anh ta chấm dứt quan hệ, em có thể hiểu. Nhưng anh có thể tôn trọng em một chút hay không, cho em không gian riêng, em có thể xử lý tốt chuyện này!”

Lại Tư bị cự tuyệt, khiến cho người từ trước đến giờ chỉ biết lớn tiếng ra lệnh như anh cảm thấy bất nhẫn hồi lâu. Anh nhíu nhíu mi tâm, chỉ vừa vói gắp lại người cũ, Tuyết Thuần đã bắt đầu thay đổi bất thường rồi.

“Nếu em có thể xử lý được, thì ngày hôm qua đã không chạy đến bờ biển khóc thút thít.”

Lại Tư mím môi, cô lại còn tỏ thái độ với anh. Anh còn chưa trút tức giận lên người cô, cô hùng hùng hổ hổ nổi giận cái gì chứ! Hơn nữa, cũng đã là vợ chồng rồi, còn so đo cái gì! Về sau đối xử tốt với cô là được. Chẳng lẽ cô còn hoài nghi sự thật lòng của anh sao?

“Làm sao anh biết?” Tuyết Thuần quay ngược lại một bước dài, không dám tin, nhìn anh, “Anh theo dõi em có phải không?”

“Anh chỉ lo lắng cho em mà thôi.” Nói ra lời này, Lại Tư không khỏi hơi chột dạ một chút, đối với người bình thường mà nói, chuyện này quả thật không phải là quang minh chính đại cho lắm.

“Có kiểu quan tâm người như vậy sao?” Tuyết Thuần quay đầu sang chỗ khác, cắn chặt đôi môi đỏ mọng, “Lại Tư, anh đi đi, em muốn yên lặng một mình một lát.”

Nói xong, lần đầu tiên cô bỏ mặc Lại Tư, cô đơn khoanh tay, xoay người rời đi.

Lại là kiểu này! Vừa này sinh vấn đề là né tránh, anh đã nói rồi, anh sẽ không cho phép cô xem thường uy quyền của anh nữa!

Anh lập tức kéo lấy tay của cô, gương mặt âm trầm, “Anh nói, lên xe.”

“Em nói, chỉ muốn yên lặng một mình một lát mà thôi.”

Nếu Phù Khải và Tề Luận mà nhìn thấy chuyện này, chắc là sẽ ngạc nhiên đến rơi con mắt mất. Chị dâu thật to gan lớn mật, dám can đảm từ chối Lại

Tư!

“Thời gian em an tĩnh một mình quá nhiều rồi, từ nay về sau chỉ có thể ở bên cạnh anh. Dù cho em náo loạn với anh, hay làm nũng gì cũng được, nhưng mà không cho phép em chơi trò một mình, dù thế nào thì sau này cũng chỉ có thể đi theo anh mà thôi.”

“Lại Tư, anh lại ép buộc người khác.”

...

Trình Lăng cũng chưa đi xa, chứng kiến rõ ràng một màn này. Anh đắm một cái lên vô lăng. Anh vô cùng không cam lòng để cho Tuyết Thuần thuộc về người đàn ông này!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chồng của em sẽ lo lắng

Edit: Thích Cháo Trắng

Trên xe, Tuyết Thuần ngồi cách xa Lại Tư, tựa đầu vào cửa sổ xe, nhìn phong cảnh phía ngoài, chính là không nhìn Lại Tư.

Lại Tư tỉ mỉ phát hiện Tuyết Thuần khẽ thu mình thành một khối nhỏ nhắn, không khỏi quan tâm hỏi: “Có phải lạnh hay không? Bác Trần mở máy sưởi.”

“Vâng, cậu chủ.”

“Em rất khỏe, không nhọc anh phí tâm.” Tuyết Thuần không quay đầu lại, lạnh nhạt trả lời.

Lông mày Lại Tư nhướn lên, từ lúc nào mà Tuyết Thuần đã học được cách làm cao rồi?

“Ngoan nào, lại đây.” Lại Tư ngoắc ngoắc ngón trỏ, cô gái này đôi tính rồi sao?

Tuyết Thuần nhìn anh, tức không nhìn nổi, anh đang gọi thú cưng sao? Cô không được tự nhiên quay mặt đi, tiếp tục nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. “Em thích ngồi ở đây.”

Trên mặt Lại Tư hiện lên nụ cười thần nhiên, cũng không tức giận. Tuyết Thuần cúi kính với anh, đây chính là biểu hiện thường thấy giữa các đôi yêu nhau ...

“Mua hoa, bữa tối dưới ánh nến, xem phim, nói những lời ngon tiếng ngọt, chính là phương pháp dỗ dành.” Phù Khải đã nói như vậy.

“Chẳng lẽ anh còn không bằng những thứ tạp nham ngoài kia sao?” Lại Tư nhẹ nhàng vươn tay kéo một cái, lời Tuyết Thuần nhỏ nhắn vào trong ngực, quả nhiên, thân thể của cô hơi lạnh, thời tiết đã là cuối mùa thu, cần phải chú ý đừng để bị lạnh.

Lại Tư thuận tay để cô ngồi trên đùi mình, cảm giác Tuyết Thuần hoàn toàn thuộc về anh thật là tốt.

Tuyết Thuần giật mình không được tự nhiên, muốn ngồi xuống ghế. Cô cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, cần phải có người ôm.

“Đừng lộn xộn! Tốt nhất là em an phận một chút cho anh. Nếu không, anh không dám đảm bảo sẽ làm ra chuyện gì đâu.” Lại Tư uy hiếp nói.

Cánh tay để ở dưới không được tự nhiên, Tuyết Thuần chợt hiểu ý Lại Tư nói là gì, lập tức đỏ mặt. Nhớ tới chuyện tối hôm qua, trong lòng cô không khỏi cho ra một kết luận, đàn ông đều chính là sắc lang, đều chỉ nghĩ đến những chuyện kia thôi, không đứng đắn chút nào.

Cảm nhận được sự mềm mại và hương thơm nhàn nhạt của người trong lòng, Lại Tư cảm thấy an tâm không ít. Chỉ cần cơ thể của Tuyết Thuần thuộc về anh, một ngày nào đó, anh sẽ xóa sạch cái quá khứ ấy khỏi đáy lòng Tuyết Thuần, đến mức một mẫu vụn cũng không còn.

“Bảo bối, đừng cứ mãi buồn bực không nói chuyện với anh như thế. Bằng không, người chồng là anh đây sẽ lo lắng.” Lại Tư gục đầu vào vai cô, hít một hơi thật sâu, thật là thơm! Theo anh biết, thì người Tuyết Thuần không xúc nước hoa. Loại mùi hương cơ thể thuần khiết tự nhiên này, khiến cho anh vô cùng say mê.

Đã có kinh nghiệm từ trước, thực sự cảm nhận được sự chênh lệch về thể lực giữa đàn ông và phụ nữ, Tuyết Thuần biết mình không từ chối được những hành động thân mật của Lại Tư. Nhưng trong lúc vô tình liếc mắt nhìn người ngồi ở thùng xe phía trước, cô vẫn chưa từ bỏ ý định kháng cự, đẩy anh một cái. Nhắc nhở Lại Tư, trên xe còn có tài xế nữa, anh đừng được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Lại Tư nhếch đôi môi mỉm cười khế, càng thêm mạnh mẽ ôm chặt cô hơn. Tuyết Thuần còn xấu hổ cái gì nữa đây, giữa hai người họ đều đã là loại quan

hệ ấy. Mọi người đã công nhận, cũng không phải là vụng trộm gì. Đừng nói là ồm, cho dù là hôn, người khác cũng sẽ không nói gì. Nếu không, lần sau mạng cô đi Paris nói một chút chuyện tình cảm, cô sẽ hiểu được, những hành động thân thiết nhỏ nhặt này của họ, quả thực chính là không đáng để nói đến.

“Lại Tư.” Đột nhiên Tuyết Thuần nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Sao vậy?”

“Về sau chuyện của Trình Lăng, anh đừng tham gia vào được không?”

Lại Tư ôm lấy cô im lặng một lúc, ánh mắt lấp lánh, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ ý tứ trong lời nói của cô gái này.

Một lúc lâu sau, anh quyết định không thể mạo hiểm, ngộ nhờ hai người họ tình cũ không rủ cũng đến thì anh phải làm thế nào? Mối tình đầu chính là nguy hiểm nhất! “Không thể được.”

“Tại sao? Anh ấy là bạn của em.” Tuyết Thuần đẩy lồng ngực rắn chắc của anh ra.

Lại Tư ngồi thẳng dậy, nhìn người xinh đẹp trong lòng, “Trừ phi em đồng ý với anh sẽ không bao giờ gặp hần ta nữa, bằng không tất cả mọi chuyện liên quan đến hần ta đều không cần bàn nữa.”

Lông mày Tuyết Thuần nhíu thật chặt, nhận ra Lại Tư cũng có một mặt ** như vậy, không khỏi càng thêm buồn rầu.

“Chuyện giữa em và anh ấy đều đã qua rồi, bây giờ, em là vợ của anh, hơn nữa chúng ta cũng đã ... ở cùng một chỗ, em sẽ không làm chuyện gì có lỗi với anh.”

Lại Tư nhìn cô không nói lời nào, bàn tay to lớn đặt lên vị trí trái tim của cô.

Gương mặt xinh đẹp của Tuyết Thuần nóng lên, cho là anh lại bắt đầu có suy nghĩ không đúng đắn, đang muốn nói, còn đang ngồi trên xe! Nhưng Lại Tư chợt thu hồi nụ cười, nghiêm túc bước bình nhìn vào đôi mắt trong veo của cô.

Anh cố chấp hỏi, “Nơi này, chỉ có một mình anh thôi sao?”

Trong lòng Tuyết Thuần cứng lại, đôi mắt trong trẻo lóe lên một tia đau xót.

Tuy nói chợt lóe rồi biến mất, nhưng Lại Tư lại tinh mắt nhận ra được.

Anh dùng lực nắm lấy chiếc cằm nhỏ của cô, cắn răng nghiến lợi nói: “Cho nên, anh mới nói em không cần thiết phải gặp hần ta. Nếu em cứ một mình đi gặp hần ta, thì cũng chỉ là làm hại hần mà thôi. Tập đoàn Tần Thị chính là một ví dụ điển hình, nhưng hần ta không có em làm lợi thế, cho nên chớ khiêu chiến giới hạn cuối cùng của anh.”

Nếu dám dùng quá khứ trước đây để tiếp tục qua lại với Tuyết Thuần, anh nhất định sẽ nuốt công ty của hần. Một tập đoàn Trình thị nhỏ nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ là hơn Tần thị vài triệu mà thôi.

“Tuyết Thuần, đừng để cho anh nắm được nhược điểm nếu không, anh sẽ hủy hoại hần.”

Câu nói cuối cùng, đã chặn hết tất cả đường lui của Tuyết Thuần.

“Cậu chủ, tổng bộ gọi điện thoại tới.” Bác Trần vừa chăm chú nhìn con đường phía trước, vừa cầm điện thoại di động đưa cho anh.

Lại Tư để Tuyết Thuần ngồi vào ghế xong, lúc này mới nhận lấy điện thoại.

“Có chuyện gì gấp?”

Bên đầu kia điện thoại, giọng nói vội vàng nhưng rất rõ ràng của Đào Dân truyền đến, “Ông chủ lớn, số đạn được chúng ta chuyển đến Trung Đông xảy ra chút vấn đề. Nhà họ Trù chặn hàng hóa của chúng ta lại, hiện giờ hai bên đang giao chiến rất kịch liệt. Nếu lại tiếp tục như vậy, chỉ e là chúng ta không thể giao hàng đến nơi đúng thời gian quy định, không thể đạt được mục đích.”

Sắc mặt Lại Tư trầm xuống, chuyến hàng lần này đề phòng cẩn thận như vậy mà nhà họ Trù vẫn có thể tìm ra được sơ hở. Trù Nhiên, cô giỏi lắm! Không hổ danh là đối thủ duy nhất của anh.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Về nhà

Edit: Thích Cháo Trắng

“Thông báo cho Hắc Lang, dù là phá hủy vài máy bay quân dụng, cũng phải oanh tạc nhà họ Trù, tôi muốn một kích khiến cho bọn họ tổn thất thật lớn! Về phần hàng hóa, ông trùm Mafia Ý mới kể nhiệm, không phải đang nợ nhà họ Lại một cái ơn sao? Cho anh ta cơ hội đền đáp đi.”

“Dạ, ông chủ lớn, tôi lập tức thông báo cho bọn họ, chắc chắn bên Ý kia sẽ không có dị nghị gì.”

Cúp điện thoại, gương mặt tuấn tú lịch sự của Lại Tư càng cười đến mức kì quái, “Nhà họ Trù, không hủy hoại tất cả các người, quả thật khó tiêu tan mối hận trong lòng ta.”

Nhà họ Trù? Cái tên này nghe quen quen. Tuyết Thuần rất nhanh nhớ lại, lúc ở phòng làm việc của Tina, từng gặp một người phụ nữ tên là Trù Nhiên.

Cô ta đã từng nói, “Lại Tư, vì người phụ nữ xấu xí trong ngực kia, mà hủy bỏ cuộc hôn nhân lý tưởng kết thân giữa hai nhà Trù - Lại. Anh chưa từng hối hận bao giờ sao?”

Câu nói ấy, cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu được chân tướng ẩn trong đó, nhưng lại nhớ rất kỹ. Chuyện qua rồi cô cũng không nhiều lời hỏi lại, cô biết Lại Tư sẽ không thích nói ra ngọn nguồn những việc này.

Lại Tư chăm chú nhìn Tuyết Thuần, đáy mắt có ánh sáng lóe lên, “Tuyết Thuần, trở về nhà họ Lại cùng anh đi, ngôi nhà chính thức thuộc về chúng ta.”

Tuyết Thuần chợt giật mình, đầu tiên cô nghĩ đó là biệt thự nơi hai người ở. Nhưng khi thấy vẻ mặt Lại Tư dường như có ý tứ khác, trong nội tâm Tuyết Thuần dâng lên một loại cảm giác chia ly khó có thể diễn tả bằng lời được, “Không phải bây giờ chúng ta trở về luôn sao?”

Vốn định đợi đến lúc Tuyết Thuần hoàn toàn yêu anh, sẽ lập tức đưa cô trở về nhà chính của gia tộc họ Lại. Nhưng lúc này chuyện của nhà họ Trù cần phải xử lý gấp, sẽ có một khoảng thời gian tương đối dài không thể trở về Trung Quốc. Mà đang lúc hỗn loạn này lại gặp phải tình địch, chỉ có đưa cô trở về, nắm giữ trong lòng bàn tay chính mình, anh mới có thể an tâm.

Về phần vị trí bà chủ nhà họ Lại, Tuyết Thuần có thể ngồi vững hay không...

Lại Tư cup mắt, Tuyết Thuần vẫn đang chăm chú nhìn anh, chợt phát hiện ra hai hàng lông mi thật dài đẹp mê hoặc của anh hơi rung động, dường như Lại Tư đang do dự chuyện gì đó.

Bỗng nhiên, Lại Tư ngược mắt nhếch môi, trên mặt lại ngập tràn thần thái tự tin, khiến cho trái tim Tuyết Thuần đập bịch bịch dồn dập hồi lâu, “Có lẽ anh đã lo lắng quá nhiều rồi, chỉ muốn làm gì đó để em yêu anh. Mà em, lại không hề biết con người thực sự của anh, thì làm sao có thể toàn tâm toàn ý giao mình cho anh được. Là sơ suất của anh, nhưng mà bây giờ vẫn chưa muộn, hơn nữa lại vừa đúng lúc. Tuyết Thuần, đừng do dự gì cả, đi theo anh. Em là vợ của anh, có anh ở đâu, phải có em ở đó, vậy mới là vợ chồng thật sự.”

Nhà họ Lại kế thừa trăm năm, nổi tiếng trong giới buôn bán vũ khí, ra ngoài không ai là không kính nể ba phần, dù là nguyên thủ quốc gia cũng phải để cho họ mấy phần mặt mũi. Ở trong một gia tộc như thế này, nếu đã là vợ của ông chủ lớn Lại Tư, tất nhiên sẽ trở thành phu nhân của nhà họ Lại. Lại Tư đã từng suy nghĩ, tính cách Tuyết Thuần ngoài rắn trong mềm, hoàn toàn trái ngược với tác phong cường thế của những vị phu nhân trong gia tộc suốt một trăm năm qua. Nhưng mà ở trong thế giới bóng tối, sức mạnh đại diện cho tất cả, trong Nhà họ Lại thì Lại Tư là người mạnh nhất, chỉ cần ra lệnh một tiếng, không ai không tuân theo. Tất cả quy tắc trong gia đình, chế độ, quy củ, anh có thể coi rẻ, bởi vì không ai có thể vượt qua được anh.

Mạnh nhất chính là Lại Tư anh, muốn bảo vệ một người, hoàn toàn không cần tốn nhiều sức lực. Buồn cười nhất chính là, anh lại đi lo lắng cái gì nữa!

Đôi môi Tuyết Thuần mấp máy, lời nói này của Lại Tư rất nghiêm trọng, nhưng trái tim lại bất giác dâng lên xúc cảm ấm áp, “Anh muốn đưa em đi đâu?”

Lại Tư nhẹ nhàng ấn xuống môi cô một nụ hôn, khẽ mỉm cười, “Ngôi nhà chính thức của chúng ta.” Không đợi Tuyết Thuần trả lời, Lại Tư đã nói với bác Trần, “Không quan tâm bác dùng phương pháp gì, trong vòng mười phút, tới sân bay cho tôi.”

“Dạ! Ông chủ lớn!” Lời nói còn chưa dứt, xe đã như tên rời cung, lao một mạch như con bão.

Tăng tốc nghiêm trọng quá mức như vậy, phải chịu phạt bao nhiêu tiền đây, lại còn bị bấm bao nhiêu lỗ nữa!

Cho dù là bác Trần, cũng chỉ là nguy trang như tài xế bình thường mà thôi. Đây chính là tài xế riêng của Lại Dung Nhân, hiển nhiên nếu tiến vào trường đua, không nghĩ ngờ chút nào, chính là tay đua xe vô địch!

Đối với bọn họ mà nói thì tập đoàn YD chỉ thuần túy là vỏ bọc nguy trang mà thôi. Thân phận thật sự của bọn họ, chỉ thuộc về đêm tối, nhân vật đứng đầu trong gia tộc xã hội đen buôn bán vũ khí khổng lồ nhất giới. Lại Tư, ông chủ lớn nhà họ Lại, thế lực mạnh mẽ hung bạo, kết hợp với tâm cơ thâm trầm như biển, nhà họ Lại ở trong tay anh ngày càng lớn mạnh, trở thành thần thoại trong giới xã hội đen buôn bán vũ khí.

Tề Luận, đời thứ tám của gia tộc có quan hệ mật thiết với nhà họ Lại, là người hào hoa phong nhã, thích đánh bạc, ở trong bóng tối trông coi các sòng bạc to lớn trên thế giới, quản lý cả các mỏ kim cương ở Châu Phi.

Phù Khải, đời thứ chín của gia tộc có quan hệ mật thiết với nhà họ Lại, là một công tử phong lưu trong mắt mọi người, kì thực ở thế giới ngầm là người

phụ trách quản lý sản xuất các loại vũ khí đạn dược.

Tập đoàn YD mở ra trên thị trường bạch đạo ở Trung Quốc, lại chiếm cứ một vị trí lớn nhất trên thị trường thế giới. Tề Luận và Phù Khai được chọn lựa trở thành người chuyên khai thác thị trường bạch đạo, Lại Tư tự mình dẫn dắt bọn họ mở ra các con đường làm ăn bình thường, các nhà hàng cao cấp, các công ty bất động sản, các cửa hàng bách hóa ở khắp nơi trên thế giới... Những công việc này lẽ ra phải giao lại toàn bộ cho hai người Tề Luận và Phù Khai xử lý từ mấy tháng trước. Không ngờ, trước sự xuất hiện của Tuyết Thuần, Lại Tư đã trì hoãn chừng nửa năm rồi.

Xe phi như bay trên đường, Tuyết Thuần ôm lấy trái tim nhỏ thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài cửa mình. Tuy nói người đã từng leo lên đỉnh núi K2, cũng coi như là người từng trải việc đời rồi, nhưng cái loại tốc độ đua xe đáng sợ này, nỗi sợ hãi như thể bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra tai nạn xe cộ, cũng không phải là chuyện nói cho vui thôi!

Nhân tài thì không lộ mặt đây! Không ngờ bác Trần đã hơn bốn mươi tuổi rồi, mà trái tim vẫn còn mạnh mẽ như cô. Rốt cuộc thì gia đình Lại Tư còn ản giấu những bí mật gì? Chẳng lẽ tất cả những lời mẹ nuôi nói đều là thật?

“Bảo bối, xuống xe nào.” Lại Tư đã ở đầu bên kia mở sẵn cửa xe, đưa bàn tay thon dài trắng nõn về phía cô, khoe môi chứa đựng nụ cười khiến người ta an tâm.

Tuyết Thuần chưa hồi hồn, lập tức nắm lấy tay anh, được bàn tay của anh bao bọc, trên tay truyền đến từng đợt ấm áp, tâm trạng lập tức bình tĩnh lại. Tính ra, đây là lần thứ hai cô trải nghiệm cảm giác đua xe, lần đầu tiên là khi Lại Tư phóng như tên bắn trên chiếc Bugatti Veyron anh coi như con mình, khi đó cô còn chưa rõ tâm tư anh, mơ mơ hồ hồ bước vào thế giới của anh.

“Đây là đâu?” Tuyết Thuần nháy nháy mắt, cho là bản thân nhìn lầm, đúng là sân bay, nhưng không phải sân bay bình thường cô vẫn đi.

“Sân bay chuyên dụng nhà họ Lại.” Lần đầu tiên Lại Tư chớp mắt. Không thể không nói, Tuyết Thuần tình nguyện trở về cùng anh, toàn bộ tâm tư của anh đều thấy sáng khoái.

Đi theo Lại Tư vào, hai dãy toàn những người đàn ông khỏe mạnh mặc đồng phục áo vest xanh trắng thơm đứng đó nghênh đón. Khi Lại Tư bước qua thì đều khom người cúi chào, tất cả đều rất nghiêm trang.

Mà Lại Tư thì không hề chớp mắt, bước đi nhẹ nhàng tao nhã, thậm chí nụ cười nhạt trên mặt cũng không có chút thay đổi nào, giống như tất cả những điều này đều là việc mà anh hiển nhiên được nhận. Chỉ có đôi con mắt lóe lên tia sáng lợi hại, cho thấy sự cường thế cùng cơ trí của con người này.

Trong lòng Tuyết Thuần vẫn còn hồi hộp, may là có Lại Tư dẫn dắt, cô mới không đến nỗi luống cuống tại chỗ. Có lẽ tự đáy lòng mình, theo bản năng cô đã mơ hồ tin tưởng Lại Tư.

Mãi cho đến khi ở trên máy bay tư nhân, vẫn có người phục vụ tận tình.

Tuyết Thuần không đợi được đến khi Lại Tư tự động thắt đai, cuối cùng cũng không nhịn được hỏi một câu, “Lại Tư, rốt cuộc thì anh là ai?” Tập đoàn YD đúng là một tập đoàn xuyên quốc gia, nhưng cho dù là tập đoàn lớn như thế nào, cũng sẽ không có loại khí thế trang nghiêm mà lạnh lẽo này. Đại ca xã hội đen sao? Thánh mẫu Maria, không phải thật đó chứ!

Lại Tư chống cằm, vuốt ve trên choker môi của cô, “Em đoán thử xem.”

A... Tuyết Thuần bỗng đỏ mặt, Lại Tư lại cũng sẽ nói ra lời nói sến sẩm như vậy sao. Cô cũng không gỡ anh tay ra, trực tiếp bỏ qua ngón tay cái đang không quy củ của anh, trên mặt lộ ra vẻ gian nan, chần chờ hỏi “Sẽ không thật sự là xã hội đen đó chứ?”

Nụ cười của Lại Tư tối dần, xem ra Tuyết Thuần cũng không phải là người hoàn toàn ngu ngốc.

Anh cũng không phủ nhận, Tuyết Thuần liền tiếp tục truy vấn, “Còn là băng đảng xã hội đen rất lớn?”

“Em còn biết những chuyện gì nữa? Nói hết ra.”

Lại Tư không đáp lại, chỉ cười mà không nói, hỏi ngược lại cô.

Trái tim Tuyết Thuần như rơi xuống vực thẳm, tục ngữ có câu, biết được càng nhiều sẽ chết càng nhanh, Lại Tư chính là cố tình không nói rõ ra, nếu không vô duyên vô cớ lại hỏi cô vậy làm gì. Sự thực là cô không biết có được hay không!

“Không còn.” Cô hơi nản lòng, bởi vì Lại Tư không chịu thẳng thắn nói ra tất cả với mình.

Cô là một người đầu óc tri tri, nhưng đồng thời lại có sự nhạy cảm với một số chuyện, tệ nhất chính là, cô lại tin tưởng giác quan thứ sáu của mình nhất. Thôi được, dù sao đến đó thì chuyện gì cần biết tự nhiên sẽ biết cả thôi.

Nhấn thanks cho Cháo Trắng nhé bạn!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ông trùm xã hội đen trở về

Edit: Thích Cháo Trắng

Trải qua cả một đêm, máy bay chở Tuyết Thuần và Lại Tư cũng hạ cánh.

Ra đến bên ngoài, vừa nhìn đã nhận ra, đến Newyork rồi.

Lại là hàng nhân viên cao lớn khỏe mạnh đồng loạt mặc vest đen nghiêm chỉnh nghênh đón, số lượng chỉ có hơn chứ không hề kém so với lần trước.

“Ông chủ.”

Miệng đồng thanh cung kính hô, cả độ cong và động tác khom lưng cũng đúng nhịp.

Đôi mắt đen sắc bén của Lại Tư thoáng lướt qua, trên môi là nụ cười lạnh lẽo. Như vị vua ngao nghể quét nhìn tất cả những thứ trước mắt, ông chủ buồn bán súng đạn lạnh lùng tàn khốc ngang ngược, đã chính thức trở về.

Nửa năm sống ở bạch đạo, thời gian chỉ loáng một cái như chớp mắt. Nếu như bên cạnh không có Tuyết Thuần, thật giống như tất cả đều chỉ là một giấc mộng không có thật.

Một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn nho nhã dẫn đầu bước lên trước, “Ông chủ, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.”

“Ừ.” Lại Tư nhàn nhạt đáp một tiếng, cảm thấy thân thể mềm mại của Tuyết Thuần run rẩy, anh duỗi cánh tay to lớn ra, càng ôm chặt người trong lòng mình hơn.

Đạo Dân có vẻ như lơ đãng nhìn lướt qua người Tuyết Thuần, sau đó lui xuống, bước theo sau lưng Lại Tư, sẵn sàng đợi lệnh.

Tuyết Thuần sao có thể không run được, từng người một đều đeo súng là chuyện gì đây? Cũng không phải là thời chiến tranh, làm gì mà ai cũng cầm trong tay thứ đồ bị quốc gia nghiêm cấm như này chứ, phô trương thanh thế coi trời bằng vung, điệu bộ thì lạnh lẽo âm u, chỉ có người mù, mới không nhìn thấy!

Tuyết Thuần không hiểu được rằng, đây là người của xã hội đen, không có lúc nào là không phải đề phòng có người âm thầm tập kích mình. Một lần tình cờ, một chút lơ đãng mất hồn, cũng sẽ có thể khó mà giữ được tính mạng. Trở lại thân phận ông chủ xã hội đen nổi bật, mỗi khi ra ngoài, làm việc hay giao dịch, kẻ có lòng dĩ nhiên là lúc nào cũng chú ý, bất kể lúc nào cũng chuẩn bị đánh lén.

Ra khỏi sân bay, không phải là chiếc Bugatti Veyron giống như phú nhị đại*, mà là chiếc Rolls-Royce màu đen tuyền, lạnh lùng, hắc ám, đầy khí phách.

Tâm trí Tuyết Thuần thấp thỏm bất an, vừa lên xe, đã bắt tay vào nhìn trộm Lại Tư, quan sát tới tới lui lui nhiều lần, giống như lần đầu tiên biết đến đàn ông.

Cô luôn cho rằng, mặc dù có bề ngoài tuấn tú nho nhã, kết hợp với chiếc kính gọng đen che giấu đi cảm xúc, thế nhưng vô hình chung thì khí thế vương giả của anh vẫn tồn tại. Lúc này, cô thật sự hiểu, cô vẫn cảm nhận được sự mạnh mẽ áp đảo, lạnh lùng tàn khốc và cả sự sắc bén trên người Lại Tư, là có nguồn gốc, không làm bộ chút nào.

Đây mới thật sự là Lại Tư, bá chủ xã hội đen ngao nghể thiên hạ.

Ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, Lại Tư vẫn chăm chú nhìn vào máy tính xách tay nhỏ, đại khái đã nắm rõ toàn bộ tình hình như lòng bàn tay. Trước đây lúc còn lăn lộn ở bạch đạo, trong tay anh lúc nào cũng có sẵn một máy tính xách tay, liên hệ mật thiết với bộ phận quản lý súng đạn xã hội đen bên này.

Nhưng lúc đó, vì cần che giấu tai mắt mọi người, nên chỉ có thể dùng loại máy phổ thông trên thị trường. Còn trong tay anh bây giờ, là loại mà nhà họ Lại đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra. Mặc dù kích thước rất nhỏ, nhưng tốc độ và chức năng cao hơn hẳn mấy vạn lần so với máy tính xách tay trên thị trường.

Người thông minh như anh, đã sớm nhận thấy được tầm mắt của người bên cạnh mình. Chuyên chú như thế, có đánh giả, có nghi ngờ, lại mang theo cả mấy phần thấp thỏm lo lắng.

Lại Tư nhìn chăm chăm máy tính xách tay, bất chợt, Tuyết Thuần nhìn thấy gò má khóe môi trên gương mặt hoàn mỹ của anh khẽ nâng lên.

Lại Tư đột nhiên cười một tiếng, nhẹ nhẹ duỗi tay ra, Tuyết Thuần giật mình a một tiếng, thân thể liền nghiêng theo hướng tay của anh, bị anh ôm, đụng rất mạnh vào anh.

Nhìn cô khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn bởi vì giật mình, cổ họng Lại Tư căng thẳng, ngay lập tức áp tay giữ lấy gáy của cô, giữ thật chặt, nuốt hết tất cả tiếng kêu của cô.

Bỏ đi sự dịu dàng cẩn thận thường ngày, thay vào đó là những nụ hôn dồn dập không chút kiêng kỵ nào. Đầu lưỡi mạnh mẽ quét ở trong miệng của cô,

lập tức ngấm lấy chiếc lưới mềm mềm ấm nóng của cô, quấn quýt lấy nhau.

Kỹ thuật hôn cao siêu của anh, khiến cho cô mê man một hồi lâu, thân thể cũng không tránh khỏi nóng dần lên. Bởi vì nghiêng người, tay Lại Tư vẫn để trên gáy của cô, nửa người trên của cô là nghiêng về phía trước. Tư thế không được tự nhiên, làm cho cô mệt chết đi. Cô mắt kiên nhẫn đẩy anh một cái, phát ra những tiếng um um mờ ám.

Dường như Lại Tư hiểu được ý cô, liền ôm cả người cô lên, tách ra ** ngồi ở trên đùi của anh, không coi ai ra gì, hôn sâu hơn, triền miên hơn.

Anh hôn quá kịch liệt, mạnh mẽ, ngang ngược, Tuyết Thuần bị hôn đến mức đầu óc choáng váng, ý thức rồi tỉnh rồi ngủ.

Lại Tư không lãng phí một phút giây nào tiếp tục thả những nụ hôn xuống dưới, càng đòi hỏi nhiều hơn gấp bội. Chiếc cổ thiên nga trắng như tuyết, vành tai mịn màng như ngọc, xương quai xanh tinh xảo, lưu lại những dấu ấn thân mật mập mờ.

Không ngờ lúc này, chiếc xe lại đột ngột chuyển hướng.

Bánh xe khẽ xì một tiếng, Lại Tư đột nhiên tỉnh táo lại, thay đổi tư thế chuyển sang ôm chặt Tuyết Thuần, ôm cả đầu cô vào trong ngực mình.

Lại Tư nhìn chằm chằm gương chiếu hậu, đôi mắt đen sắc bén bắn ra những tia sáng rét lạnh, môi mỏng lạnh lùng cảnh cáo, “Lam Dạ, lái xe của người cho đường hoàng.”

Trên mặt tài xế Lam Dạ không tỏ vẻ gì, vẫn chuyên chú lái xe không nói lời nào, nhưng lòng bàn tay anh đã thấm ra một lớp mồ hôi lạnh. Một màn vừa rồi thật quá kinh ngạc, vì vậy nên tay của anh trượt một cái, lúc vào cua kéo hơi mạnh tay một chút, nên đã vô tình đi lệch quỹ đạo.

Thật ra thì nói là ngoài ý muốn, nhưng mà cũng chỉ là nhanh hơn bình thường một chút xíu. Bình thường bọn họ đua xe đã thành thói quen, mỗi ngày chạy dọc theo con đường địa ngục, chuyện bọn họ vượt đèn đỏ trên đường cao tốc cũng xem như chuyện rất bình thường. Nhưng đại ca nói gì cũng đều là chính xác, anh không có dị nghị gì.

Đạo Dân ngồi ở ghế trước tiếp tục nhìn thẳng, chỉ là thi thoảng lấy can đảm nhìn gương chiếu hậu một cái. Cha mẹ ơi! Ông chủ lại ở trên xe... Không phải nói, thời điểm làm chính sự, thì tất cả đều chỉ là mây trời sao! Gặp được người phụ nữ sạch sẽ xinh đẹp một chút, xét cho cùng cũng chỉ là tiêu khiển. Tình cảnh này, chỉ có hai chữ để hình dung: điên đảo!

“Đạo Dân, lúc nào thì bên Ý kia giao hàng?”

Đạo Dân vội vàng thu hồi suy nghĩ khác thường, trong lòng run một cái, lập tức nghiêm chỉnh, đúng quy củ trả lời: “Ba giờ sáng đêm qua đã sắp xếp hàng hóa, đã chuẩn bị theo con đường an toàn để xuất phát. Nhưng chúng ta lại bị mất hàng hóa tại cửa, hiện giờ vẫn không rõ tung tích, nhà họ Trù che giấu rất kỹ.”

Những ngón tay của Lại Tư đang đặt trên eo Tuyết Thuần, vô ý thức gõ gõ theo nhịp, trong lòng dường như tính toán điều gì.

Lam Dạ và Đạo Dân, hai người tài giỏi thân cận bên Lại Tư, một văn một võ. Đạo Dân là văn, Lam Dạ là võ. Đạo Dân phụ trách tình báo, hacker, liên lạc giải quyết những vấn đề lao động trí óc khó khăn. Còn những việc đấu đá súng đạn... thô bạo, bình thường đều là Lam Dạ ra tay.

Một đường tiếp tục đi, xe đi qua cửa chính một tòa thành cổ không gặp trở ngại gì.

Phong cách kiến trúc kiểu Gothic Nước Pháp, hoa văn điêu khắc thời trung cổ Châu Âu, nặng nề lạnh lẽo, lại hoa lệ nhưng tối tăm, tăng thêm khí thế hào hùng cổ kính.

Khi chiếc xe đi qua, dù là người đang đi đi lại lại, hay là đang làm việc, không ai không rớt rít dừng chân, nghiêm trang cung kính cúi đầu về phía chiếc Rolls-Royce.

Ở một nơi phía xa, người đang mở cửa xe, cũng lập tức dừng bên lề, người trên xe cũng đứng ở bên cửa xe, nhìn sang bên này cúi chào cung kính.

Lại Tư đã quen hưởng thụ sự phục vụ thượng đẳng, giờ phút này đang chống tay lên cửa sổ xe, phiền chán đến chết, nhưng mặt lại nhìn về phía bên trong xe, ánh mắt lạnh lùng ẩn giấu nụ cười cung chiêu, chăm chú nhìn cô.

*Phụ nữ đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

Nhấn thanks nha bạn!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Bước vào nhà họ lại

Edit: Thích Cháo Trắng

Trên mặt Tuyết Thuần thay đổi đủ các loại biểu tình, khiếp sợ, ngạc nhiên, than thở, kinh hãi, nghi ngờ, và cả không hiểu. Ngồi quan trên gương mặt trái xoan muôn màu muôn vẻ, vô cùng thú vị.

Lại Tư nhếch khóe môi mỏng chứa đựng ý cười nhàn nhạt, lẳng lẳng thưởng thức. Tuyết Thuần sinh động như vậy, thật sự vui tai vui mắt!

Cuối cùng Tuyết Thuần vẫn không khỏi chăm chú nhìn vào Lại Tư, kiến trúc hào hùng này thậm chí còn có thể đẹp hơn cả giáo đường kiểu Gothic nước Pháp, hưởng thụ được cách thức tiếp đãi y hệt nguyên thủ quốc gia, ngay cả khi nhìn lại, cũng phải khâm phục, trước tiên cô cũng muốn tìm hiểu rõ ràng, rốt cuộc thì cô đã tới một địa phương như thế nào!

Nhưng đối diện với đôi mắt của anh, tâm tình của Tuyết Thuần lập tức lắng xuống.

Bỏ qua hoàn toàn cặp kính gọng đen nguy trang lịch sự, đôi mắt sáng tinh tường của Lại Tư nhu hòa đi một chút. Đôi mắt đen lưu luyến không dời, không nhìn đến mấy chuyện biến hóa ở bên ngoài, trong đôi mắt sáng long lanh chỉ ánh lên hình ảnh của một mình cô. Giống như toàn bộ thế giới biến đổi, đều chỉ vì muốn có được một tiếng cười của hồng nhan. Cô, chính là thế giới của anh.

Nội tâm Tuyết Thuần như hóa thành một vũng nước mềm mại, cánh tay vô ý thức đưa lên, muốn vuốt ve gương mặt tuấn tú của anh.

Hai tròng mắt xinh đẹp khiến cô mê muội, mọi chuyện có phải là sự thật hay không.

Một người mạnh mẽ ngang ngược như thế này, lại nguyện ý lấy cô làm vợ, sau đó ngang nhiên dẫn cô vào thế giới của anh, chia sẻ cùng anh tất cả những chuyện vui buồn hạnh phúc.

Bàn tay nhỏ bé, dừng lại đúng lúc chỉ còn cách Lại Tư một khoảng nhỏ. Anh như một vị chúa tể của muôn loài trong rừng rậm, người bình thường như cô, có thể giữ anh trong tay sao?

Khoảnh khắc ngay trước khi cô muốn lùi bước, Lại Tư nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, không nói hai lời, liền đặt lên vòm ngực rắn chắc của mình, giữ tay cô thật chặt, ánh mắt nóng bỏng, như có hai ngọn lửa cháy lên, muốn thiêu đốt cô tan rã bằng tình ý cuộn trào bên trong, “Chỉ có em”

Trong lòng anh chỉ có em.

Giống như có tiếng sét đánh ngang tai, đầu óc trống rỗng, chỉ lưu lại một câu che chở nhẹ nhàng: Chỉ có em.

Trong nháy mắt, nội tâm Tuyết Thuần run rẩy kịch liệt.

Sao một người tuấn tú không anh sánh bằng, một người mạnh mẽ lạnh lùng tàn nhẫn như Lại Tư, lại có thể dịu dàng quan tâm, nắm lấy tay cô, dùng tấm lòng chân thật nhất, tỏ tình với cô.

Được yêu thương mà ngạc nhiên sợ hãi, tim đập như điên, dù phải đánh đổi mạng sống cũng muốn mơ được đáp lại tấm chân tình, đủ loại tình cảm ngổn ngang nhanh chóng lan tràn trong trái tim của cô. Suy nghĩ của Tuyết Thuần trở nên hỗn loạn, lại có loại cảm động muốn khóc lên.

Môi đỏ mọng mấp máy, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng không nói được nên lời, chỉ là to gan chủ động nắm lấy bàn tay đầy vết chai sần bên trong.

Không cần nói điều gì cả, đây chính là đáp án tốt nhất rồi.

Từ đó, có một người đàn ông đã tiến vào chỗ góc sâu nhất trong trái tim của cô.

Cửa xe được mở ra, người mở cửa xe cho cô không phải là Lại Tư, mà là thuộc hạ của anh.

Không khỏi có chút không quen, nhưng như vậy, mới càng giống như anh bây giờ. Cao không thể với tới, tôn quý như Hoàng Đế cổ đại.

Một chân đã dẫm xuống đất, bất chợt, trước mắt xuất hiện một bàn tay thon dài quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, dường như cô không dám tin, nhìn theo bàn tay lên trên, không hề ngoài ý muốn, trông thấy gương mặt của Lại Tư.

Bên đôi môi kia kéo lên một nụ cười bình tĩnh lạnh lùng, là ánh nắng chiều không bao giờ phai nhạt.

Tuyết Thuần hoàn toàn không lo lắng, đặt tay lên lòng bàn tay thật dày của anh, sau đó bước ra khỏi chiếc Rolls-Royce, đứng bên cạnh anh.

Mặc dù, cô cũng không biết con đường tương lai sẽ gian khổ như thế nào? Cô có đủ tư cách đứng sòng vai cùng anh hay không? Tất cả đều là chuyện không thể biết trước. Nhưng chỉ cần dựa vào việc Lại Tư che gió che mưa cho cô, cũng đã đủ rồi.

Cô sẽ không băn khoăn điều gì nữa. Tấm lòng của Lại Tư, cô hiểu được, nên muốn quý trọng. Bởi vì cho tới bây giờ, hạnh phúc đều không phải dễ dàng có được như trở bàn tay.

Có người đã đứng cung kính nghênh đón từ sớm, sắc mặt Lại Tư vẫn như thường, hai chân dài bước đi, thân hình cao lớn thon dài ôm lấy một nửa thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, đi thẳng về phía trước.

Một người phụ nữ trung niên cúi đầu chào hỏi xin ý kiến, “Ông chủ đi đường xa mệt nhọc, người dùng bữa trước, rồi đi tắm nước nóng ạ.”

Lại Tư cũng không thèm nhìn mấy người kia lấy một cái, “Sau này Tuyết Thuần sẽ là bà chủ của nhà này, hầu hạ ta như thế nào, sau này cứ hầu hạ bà chủ như thế.”

Người phụ nữ trung niên vẫn nghe lời nghiêm chỉnh cúi đầu như trước, đôi mắt phía dưới lướt qua tia kinh ngạc, cung kính lên tiếng: “Vâng”

Bà chủ? Trái tim nhỏ của Tuyết Thuần nhảy nhảy lên, nghe thấy xưng hô này, cũng biết là một thân phận đứng trên đỉnh cao danh vọng. Cô không có tài năng ở thế giới xã hội đen, mang cái tên danh dự này, cô thật sự cảm thấy không chân thực lắm.

Chờ Lại Tư và Tuyết Thuần ngồi xuống, người phụ nữ trung niên phục vụ dùng com, trong lúc vô tình mới nhanh chóng liếc nhìn Tuyết Thuần một cái. Chỉ là, ánh mắt của người phụ nữ trung niên cũng không có gì là tò mò, chỉ là quan sát, đơn giản là muốn hiểu để phục vụ bà chủ sao cho thật tốt.

Chủ nhân như thế nào, thì có quy củ nghiêm chỉnh và có thuộc hạ như thế.

Tuyết Thuần mặc dù vẫn không quen, nhưng tâm tình cũng không khó chịu. Bởi vì cô không hề bị người ta xem xét như một con khỉ, thật cảm ơn trời đất!

Quản gia là một người đàn ông trung niên mặc bộ áo Tuxedo, đang cẩn thận bố trí không dưới mười loại món ăn lên bàn, động tác nhẹ nhàng mà lưu loát.

Thức ăn cũng không biết là khẩu vị theo phong cách của nước nào, mỗi một món trông đều rất đẹp mắt, nhìn cũng đã thấy no, mới nhìn thôi đã thấy thèm rồi.

Chỉ là, bàn com màu đen... Quá dài! Cũng quá đen! Giống kiểu Quý tộc Châu Âu, thanh lịch, tôn quý. Nhưng mà, cũng thấy kỳ cục.

Mỗi người ngồi một bên, đây là quy củ gì vậy? Tại trung quốc, khi cô và Lại Tư dùng com, cũng chỉ ngồi ở bàn ăn hình tròn, khoảng cách rất gần, cũng có thể chạm tay vào đối phương.

Nhưng quy củ thì không thể phá vỡ được, tự nhiên Tuyết Thuần sẽ không nói lời dị nghị.

“Cái này...” Tuyết Thuần chần chờ liếc nhìn Lam Dạ và Đào Dân, có cần bảo hai người bọn họ ngồi xuống cùng ăn com hay không? Nhưng mà cách một cái bàn hình chữ nhật, rất là khó nha.

Lại Tư khẽ mỉm cười với Tuyết Thuần, “Đói bụng lâu như vậy, đừng câu nệ nữa, nhanh ăn đi.”

Tuyết Thuần nhìn Lại Tư ở nơi “xa xôi” đối diện, cứng ngắc gật gật đầu. Xem ra nơi này quản lý rất quy củ nghiêm chỉnh, muốn bảo bọn họ ngồi xuống, có vẻ như không hợp lý lắm.

Lại Tư nheo mắt lại, như hiểu ra.

“Người đâu, bày thức ăn và ghế dựa ở vị trí giữa bàn, sau này cứ làm như vậy.” Anh cho là Tuyết Thuần đã quen với cách dùng com trước đây, mà anh thích cảm giác Tuyết Thuần ngồi gần sát ở bên cạnh mình, đương nhiên làm như vậy là tốt nhất.

“Vâng” quản gia khom người lên tiếng, sau đó chỉ huy mấy người hầu chuyển vị trí của thức ăn và ghế dựa.

Hai tay Tuyết Thuần cầm dao đĩa, hơi lúng túng đi tới giữa ngồi.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, những thay đổi này, đều chỉ vì cô. Làm cô khâm phục vô cùng là, những quản gia và người hầu này, không có một người nào lộ ra vẻ mặt quái dị, đối với tất cả lời nói của Lại Tư, tuyệt đối tuân theo, không hề dị nghị.

Thức ăn rất thơm, Tuyết Thuần lại ăn không biết ngon. Chỉ vì sự hầu hạ bên người của bọn họ.

Lại Tư vẫn bình thường, thậm chí còn dùng khăn ăn, mập mờ giúp cô lau thức ăn dính vào khóe môi.

“Từ từ thôi.”

Từ từ thôi là chỉ từ từ ăn, cũng là từ từ quen với việc bất kỳ lúc nào cũng có người hầu hạ bên cạnh. Tuyết Thuần cũng không hiểu, vội vàng dùng xong bữa ăn kiểu tây, còn để dao nĩa xuống sớm hơn Lại Tư.

Chợt thấy Lại Tư tao nhã dùng khăn ăn lau bờ môi mỏng, sau đó quản gia lập tức sai người thu dọn sạch sẽ đồ đạc. Cả một bàn ăn xong bữa bữa bọn họ, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa. Tốc độ này, quả nhiên là có phong cách quý phái, ai ai cũng đều là người tài giỏi cả!

Nhấn thanks chưa bạn yêu!/? =))

Chương 51: Cô cả Lại Dung Nhân

Edit: Thích Cháo Trắng

“Lại Dung Nhân đến?”

“Cô cả đã đến từ hai ngày trước rồi ạ.”

Lời của người phụ nữ trung niên vừa dứt, một giọng nói nhu hòa liền vang lên, “Ông chủ đã phân phó, chị có thể không tới sao?”

Lại Tư hí hóp đôi con mắt hẹp dài lại, “Vậy thì tốt.”

“Thời gian em không có ở đây, hãy chăm sóc Tuyết Thuần.”

“Yên tâm đi, cô ấy là em dâu của chị, chị sẽ thu xếp ổn thỏa.” Thân là chị gái, sao cô lại không biết ý định của em trai. Tuyết Thuần mới tới, lại không có công lao gì, mặc dù trên mặt người phía dưới giữ thể diện cho Lại Tư, nhưng chung quy lại vẫn là không thật sự khâm phục.

“Tuyết Thuần! Còn nhớ rõ chị không? Ở bữa tiệc đêm đó, chúng ta đã gặp nhau rồi.”

“Chào chị.” Tuyết Thuần lễ phép cười gật đầu.

Lại Dung Nhân cười hết sức dịu dàng, trực tiếp kéo tay Tuyết Thuần đi lên lầu, “Đi theo chị, chị dẫn em đi lên xem phòng của các em một chút.”

Tuyết Thuần bị kéo đi, quay đầu lại nhìn về phía Lại Tư, chỉ thấy Lại Tư không thể không đồng ý, gật đầu một cái.

Lúc này Tuyết Thuần mới quay đầu lại, đi theo Lại Dung Nhân lên lầu. Hơn nữa, Lại Dung Nhân là vợ của Tề Luận, ở bữa tiệc đêm đó bọn họ đã cùng tán gẫu mấy câu, cô ấy và Tề Luận còn có một cậu con trai, người bạn nhỏ tên gọi Tề Tiểu Thanh rất hoạt bát đáng yêu.

Thật ra thì ý định của Lại Tư rất đơn giản, cứ thế nuôi Tuyết Thuần, cũng không yêu cầu cô phải giống như những quý phu nhân khác, luôn đoan trang thùy mị, ra ngoài tiếp khách, xã giao..., trở thành người phụ nữ đứng đằng sau người đàn ông thành công.

Anh tự nhận mình là người mạnh mẽ, đứng ở đỉnh cao quyền lực của thế giới đen tối, anh có ý nghĩ của riêng mình.

Để cho một người phụ nữ bảo vệ mình thì còn gọi gì là đàn ông! Cô là người anh yêu thương, đương nhiên phải bảo vệ thật cẩn thận, che chở cô trong lòng bàn tay.

Đưa cô về nhà, cũng không nghĩ tới việc yêu cầu thuộc hạ phải cung kính Tuyết Thuần giống như cung kính anh. Yêu cầu của anh rất đơn giản, sai người chăm sóc tốt cho sinh hoạt hàng ngày của cô là được. Dù sao Tuyết Thuần cũng thích ở nhà lên mạng viết mấy truyện loạn thất bát tao* gì đó, nhiều lắm chỉ là thỉnh thoảng đi du lịch một mình, trèo lên ngọn núi K2 kia, nhưng có người của anh bảo vệ, sẽ không làm anh lo lắng có chuyện không may xảy ra. Tuyết Thuần cũng không màng danh lợi, không thích lục đục đầu đầu, là người vô cùng an tĩnh.

Dĩ nhiên, nếu cô có thể đặt toàn bộ tâm tư lên người anh thì mới là tốt nhất.

Cho đến khi Tuyết Thuần rẽ vào khúc quanh, Lại Tư không thấy được bóng dáng của cô nữa, lúc này mới thu lại ánh mắt, dẫn theo Lam Dạ và Đào Dân đi ra ngoài. Đột nhiên nhớ tới chuyện gì, “Tìm cho bà chủ một nữ huấn luyện viên đi.” Vì đề phòng ngựa bất trướng, người, dù sao cũng phải có lực lượng của mình bảo vệ.

“Tôi sẽ sắp xếp tốt.” Đào Dân nhìn gương mặt luôn luôn cười lạnh của Lại Tư giờ đây xuất hiện mấy nét nhu hòa không thể che dấu được, mắt phượng hơi nheo lại. Người phụ nữ kia chính là nhược điểm của ông chủ.

Toàn bộ pháo đài cổ kính, đều mang phong cách Gothic tinh xảo, bên trong lại u tối, không khí nghiêm túc nặng nề mà trang trọng, lấy gam màu lạnh làm chủ đạo.

Nhưng vừa bước vào gian phòng, trước mắt Tuyết Thuần vụt sáng lên.

Thảm trải sàn Ba Tư tinh tế quý báu, trên vách tường màu trắng hiện lên hình vân mây màu tím nhàn nhạt không dễ nhận ra, đầu giường dựa vào bức tường màu hồng in mấy đóa hoa màu đỏ nho nhỏ. Còn có cửa sổ đang mở, gió thổi vào, làm cho rèm cửa màu đỏ đung đưa lay động, giống như mỹ nhân yêu kiều, đung đưa trái phải.

Màu đỏ vốn là một loại màu sắc kích thích, nhưng ở đây, thảm màu trắng, tường vây quanh phòng thấp thoáng vân mây tím nhàn nhạt, phối hợp với

khoảng sắc hồng trên đầu giường lại bổ sung cho nhau rất tốt, màu sắc phối hợp với vật phẩm bày biện trong phòng, tổng thể trở nên rất hài hòa.

Trông thật tràn trề sức sống, lại không mất đi vẻ lãng mạn kiểu điển.

“Thích chứ?” Lại Dung Nhân rạo rức tiến lên phía trước giới thiệu, “Những thứ này đều là Lại Tư đích thân tìm người làm, chính cậu ấy cũng cho không ít ý kiến. Cậu ấy nói em thích ở nhà, tâm tư đơn giản, lại có phần thích viết lách.”

Tuyết Thuần nhủ mảy, chỉ chỉ chính mình, “Anh ấy nói là em sao?” Tuyết Thuần nháy nháy con mắt, thì ra ở trong lòng Lại Tư, cô là người như vậy. Có điều cô rất thắc mắc một chuyện, rốt cuộc Lại Tư thích cô ở điểm gì?

Lại Dung Nhân cười rộ lên, rất nhiệt tình giới thiệu, “Vốn không có chiếc ghế bập bênh này, nhưng Lại Tư nói em thích lên sân thượng, nằm trên ghế bập bênh đọc sách, xem một lúc lâu lại ngủ quên mất, cho nên phải chọn loại có chất lượng tốt nhất. Nhìn xem, còn có thể thay đổi độ cao đấy.”

“Còn nữa, cậu ấy nói mặc dù em là trạch nữ, nhưng vẫn rất yêu thích vận động, vì không để em cảm thấy buồn chán, nên sơn một chút màu đỏ lên tường. Bởi vì em là người thích văn học trẻ, màu tím lãng mạn sẽ rất thích hợp với em. Đây nữa, ban công phía bên này giáp với biển, lúc nhàm chán có thể ra ngoài hưởng thụ một chút gió biển. Còn trồng rất nhiều loại hoa, có hoa quỳnh, hoa hồng Siberia, ngay cả hoa anh túc cũng sai người mang về trồng. Còn nữa, cậu ấy nói em không thích đi giày, toàn bộ sàn nhà đều sửa thành sàn gỗ, phù thảm thượng hạng mềm mại lên trên.”

Tuyết Thuần nghe được điều này cả người đều sửng sốt, hoa mắt tiếp thu mọi chuyện. Lại Tư đã vì cô mà làm những chuyện này? Những chuyện nhỏ nhặt này, không giống những vấn đề mà anh muốn quan tâm? Trừ phi, anh yêu cô? Nghĩ đến điều này, Tuyết Thuần chợt cảm thấy trong lòng trào dâng từng đợt sóng kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Khả năng này rất lớn! Trong lòng có một âm thanh đang nói với cô. Tuyết Thuần không khống chế được trái tim bang bang nhảy loạn.

Lại Dung Nhân cười càng vui vẻ hơn, “Em còn chưa biết trước khi em đến đây nơi này có sắc thái như thế nào đâu.”

“Sắc thái gì?”

Không thể không thừa nhận, nghe được Lại Tư tự mình thiết kế gian phòng vì cô, tâm tình Tuyết Thuần rất kích động, giống như mùa xuân đang dần chiếm giữ trái tim cô.

“Tới đây, chị cho em xem một chút.” Lại Dung Nhân cười gian lấy điện thoại di động màu hồng ra, ngón tay lướt nhẹ trên màn hình một cái, hình ảnh lạnh lẽo hiện lên ngay trước mắt.

Đồ đạc toàn màu đen, vách tường chỉ một màu trắng, tuy có rất nhiều bức tranh quý giá, đồ gốm sứ, những đồ cổ trang trí, nhưng vẫn không che giấu được vẻ uy nghi lạnh lùng khô khan.

“Xem đi, trước khi biết em, cậu ta chính là một người cứng nhắc không có chút thú vị nào, một chút lãng mạn cũng không hiểu được.”

Bên môi Tuyết Thuần bắt gặp tràn ra nụ cười cảm động, đây chính là anh! Bá chủ xã hội đen sao? Thật ra thì... rất đáng yêu.

“Còn có thứ xem hay hơn đây này.” Lại Dung Nhân thần thần bí bí nhìn xung quanh, phát hiện không có người nào khác, liền giấu đầu lòi đuôi lôi kéo Tuyết Thuần đi vào trong.

“Là cái gì? Sao lại thần bí như vậy?” Tuyết Thuần không hiểu, chẳng lẽ muốn cho cô xem chuyện bí mật của xã hội đen?

“Xuyt!” Lại Dung Nhân đặt ngón trỏ lên môi, sau đó lén lén lút lút kéo Tuyết Thuần ra ngoài ban công, “Nếu cho người khác biết, chị sẽ chết chắc luôn đó. Nói nhỏ, nói nhỏ thôi.”

Thật ra thì, giọng nói của chị mới là rất to áy. Trong lòng Tuyết Thuần thầm nói.

*Loạn thất bát tao: Lộn xộn, mất trật tự, không có nội dung rõ ràng, chuyện tầm phào...

[Gửi thanks động viên Cháo Trắng nhá!!!]

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ảnh nude của Lại Tư

Edit: Thích Cháo Trắng

“Vậy chị cứ cất đề đó đi, em không xem đâu.”

Biết càng nhiều, chết càng nhanh. Tuyết Thuần tuân theo quy củ cao nhất của xã hội đen, có phần lùi bước. Thật không nghĩ tới, chị cả Lại lại có lúc bướng bỉnh như vậy.

Nhớ lúc gặp mặt ở bữa tiệc đêm đó, người rụt rè, dịu dàng, rung động lòng người... Ấc, giờ ở trước mặt cô, lại đang phá hỏng những ấn tượng tốt đẹp ấy. Nhưng, thật không hồ là chị cả của Lại Tư!

“Không được, không được. Cái này người khác có thể không nhìn, nhưng em thì nhất định phải nhìn.”

Lại Dung Nhân nôn nóng, trông mắt đột nhiên đảo một cái, mập mờ hỏi: “Chẳng lẽ, em không có ý định hiểu Lại Tư hơn một chút sao?”

Lại Tư à. Tuyết Thuần rối rắm, lại nói, cô thật sự không hiểu Lại Tư rõ lắm, trước đây thì chỉ nghĩ anh là người giàu có, trong nháy mắt đã trở thành người đứng đầu xã hội đen. Cho nên, cô có phản hồi phân vân.

Cuối cùng, chung quy lại vẫn không thắng nổi lòng hiếu kỳ, hơn nữa chị cả Lại khiến cho sự tò mò của cô dâng cao, liền giả bộ như lơ đãng nhìn lướt qua.

Trong phút chốc, khoe mắt Tuyết Thuần giật nhẹ một cái, “Cái này... Ảnh nude của trẻ con? Hơn nữa...” Hơn nữa bộ dạng hơi giống Lại Tư, trong lòng không khỏi xoắn chặt lại, không phải là... con riêng của anh đấy chứ?

“Có phải nếu anh mang con riêng về, em cũng có thể đối xử với nó tốt như thế hay không?” Ngày đó anh giật phăng cả vạt, vừa cười vừa hỏi cô.

Lại Dung Nhân hoàn toàn không nhận ra được Tuyết Thuần không bình thường, đặc chí cười, làm hành động Tây Thi ôm ngực, “Tuyết Thuần, em thật thông minh! Em đoán đoán đúng rồi! Đây chính là ảnh nude của Lại Tư khi còn bé.”

Thông minh sao? Tuyết Thuần cảm thấy Lại Tư Nhân rất biết nói quá lên. Nếu như Lại Tư Nhân biết mới vừa rồi cô đã nghĩ những gì, còn có thể nói như vậy sao. Trên trán Tuyết Thuần hiện lên mấy vạch đen. Nhưng lúc nghe được câu nói sau cùng, Tuyết Thuần lập tức giật mình!

“Ảnh nude của Lại Tư!” Tuyết Thuần kêu lên, lại bị Lại Tư Nhân dùng một tay che miệng cô lại.

“Nhỏ thôi! Nhỏ thôi!” Lại Tư Nhân liếc mắt cảnh cáo Tuyết Thuần một cái, nét mặt kia giống như đang nói... có cái gì mà ngạc nhiên chứ.

“Xem một chút đi, còn nhiều lắm. Những thứ này Lại Tư đều giấu đi, không dễ gì được nhìn thấy. Lúc ấy chị đã nghĩ ra cách dùng điện thoại di động chụp toàn bộ những tấm hình này. Em chính là người phụ nữ thứ ba được nhìn thấy tấm hình này đó.”

Ai bảo từ nhỏ tới giờ, Lại Tư chưa từng có một chút ý thức tự giác làm em gì cả, hại cô phải hao tổn bao nhiêu tâm huyết, mới có thể thân thiết với cậu em trai duy nhất này. Cô không trị được Lại Tư, nhưng bây giờ không phải đã xuất hiện Tuyết Thuần rồi đó sao. Ha ha ha! Lại Tư, đừng tưởng rằng làm ông chủ lớn thì lúc nào tôi cũng phải nghe lệnh cậu.

“Người thứ ba?” Tuyết Thuần do dự hỏi: “Vậy thứ nhất, thứ hai là ai?”

“Cô gái gốc gác này, đang ghen sao?”

Lại Tư Nhân dùng ánh mắt như muốn nói chị đã hiểu, liếc về phía cô. Nhìn Tuyết Thuần căng thẳng nói không ra lời, vội vàng giải thích, “Em lại còn không nghĩ ra sao, thứ nhất đương nhiên là mẹ của chị, thứ hai, dĩ nhiên là chị đây rồi.”

Tuyết Thuần ngượng ngùng cúi thấp đầu, cũng đúng, mẹ cũng là phụ nữ mà.

Cốc cốc cốc...

Lại Tư Nhân vội vàng cắt điện thoại di động, ném cho Tuyết Thuần một cái nhìn đầy luyến tiếc, dịu dàng bảo, “Lát nữa lại gửi ảnh qua bluetooth cho em xem” Sau đó hướng ra ngoài nói: “Vào đi.”

“Bà chủ, cô cả, ông chủ có việc phải đi ra ngoài. Bảo tôi chăm sóc bà chủ thật tốt.” Là người phụ nữ trung niên cô trông thấy lúc vào nhà họ Lại.

“Thím Tô, đã bảo thím không cần câu nệ như vậy mà.”

“Bà chủ ở đây, đương nhiên phải cung kính ạ.”

Sắc mặt thím Tô không thay đổi liếc Lại Dung Nhân một cái, tiếp tục cung kính chờ đợi Tuyết Thuần. Cả nhà họ Lại cũng chỉ có duy nhất cô cả một mình một kiểu như vậy, cũng đã là phụ nữ ba mươi tuổi rồi, lại còn như trẻ con không khiến người khác bất lo. Cô cả của nhà họ Lại, nói ra chắc chẳng ai tin! Nhưng ai bảo ông chủ lớn nhà họ Lại chính là em trai của cô, ai còn dám ý kiến gì nữa.

“A, cháu biết rồi!”

Tuyết Thuần gật đầu một cái, nhìn Lại Dung Nhân thay đổi thái độ trước mặt thím Tô như thế. Cô đoán, chắc thím Tô là vú nuôi của Lại Tư và Lại Tư Nhân... Chỉ là, trước giờ cô luôn là người tự lực cánh sinh, muốn hưởng thụ sự hầu hạ của người khác, trong lòng cô có chút không được tự nhiên mà kháng cự. Nhưng cô lại mới đến, thôi thì bảo sao nghe vậy đi.

“VẬY ĐỂ TÔI HẦU HẠ BÀ CHỦ TẮM RỬA.” NÓI XONG, THÍM TÔ ĐẢ VÀO TRONG PHÒNG TẮM RỘNG RÃI, CẨN THẬN CHUẨN BỊ XONG NƯỚC NÓNG VÀ KHĂN TẮM.

“ĐƯỢC RỒI, NGỒI MÁY BAY SUỐT ĐÊM, TUYẾT THUẦN CŨNG MỆT RỒI. TẮM RỬA XONG ĐI NGỦ SỚM MỘT CHÚT, SÁNG SỚM NGÀY MAI CHỊ DẪN EM ĐI ĐẠO XUNG QUANH ĐÂY.” CUỐI CÙNG, CÒN THÂN BÍ CƯỜI MỘT TIẾNG, ĐỂ LẠI MỘT CÂU, “NHỚ MỞ BLUETOOTH RA ĐÓ.”

RỬA MẶT XONG, TUYẾT THUẦN NHẢY LUÔN LÊN GIƯỜNG, VỢI VÀNG MỎ ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG LÊN, NGÓN TAY LIÊN TỤC LƯỚT TRÊN MÀN HÌNH.

CÀNG NHÌN CÀNG CẢM THẤY ĐÁNG YÊU, CHÍNH BẢN THÂN CÔ CŨNG KHÔNG PHÁT HIỆN RA, MÔI ĐỎ ĐÃ KÉO LÊN ĐỘ CONG CÀNG NGÀY CÀNG LỚN.

NHƯNG RẤT KỶ QUÁI LÀ, KHI CÒN BÉ LẠI TƯ KHÔNG CÓ MỘT TẮM HÌNH NÀO LÀ CƯỜI CẢ, ĐỨA TRẺ NHO NHỎ ĐẸP THUẦN KHIẾT NHƯ BÚP BÊ VẢI, NHƯNG MỖI MỘT TẮM ẢNH CHỤP ANH ĐỀU CHUNG RA BỘ MẶT LẠNH LÙNG NHƯ CÁ CHẾT. NHỚ TỚI VỀ MẶT TƯƠI CƯỜI NHAM HIỂM BÂY GIỜ CỦA LẠI TƯ, TƯƠNG PHẢN QUÁ LỚN. CÓ PHẢI ĐÃ TỪNG XÂY RA CHUYỆN GÌ, KHIẾN ANH XÂY RA BIẾN HÓA TO LỚN NHƯ VẬY HAY KHÔNG?

LẠI TƯ KHÔNG CÓ Ở ĐÂY, CẢ MỘT CĂN PHÒNG LỚN, ĐÚNG LÀ RẤT YÊN TĨNH, RÕ RÀNG BAN NGÀY CÔ ĐÃ THẤY NHIỀU NGƯỜI XUẤT HIỆN NHƯ VẬY MÀ. NÊN KHEN NGƯỜI CỦA NHÀ HỌ LẠI CÓ THÁI ĐỘ QUÁ TỐT, HAY LÀ VÌ BAN ĐÊM Ở MỘT NƠI XA LẠ KHÔNG CÓ LẠI TƯ Ở BÊN CẠNH?

MẶC DÙ ĐANG NẰM TRONG PHÒNG, NHƯNG NHÀ HỌ LẠI TỪ LÂU ĐÃ MANG HƠI THỞ LẠNH LẼO XƯA CŨ TÍCH TỤ THEO THỜI GIAN, VẪN KHIẾN TRONG LÒNG CÔ THẤP THỎM KHÔNG YÊN.

NHÌN CHẼM CHẼM TRẦN NHÀ, TUYẾT THUẦN NẰM NGAY ĐỢ TRÊN GIƯỜNG, MIỀN MAN SUY NGHĨ HẾT CHUYỆN NÀY ĐẾN CHUYỆN KHÁC, KHÔNG HỀ CẢM THẤY BUỒN NGÜ.

XEM LẠI MỘT LẦN NỮA NHỮNG TẮM ẢNH CỦA LẠI TƯ KHI CÒN BÉ MÀ LẠI DUNG NHÂN GỬI ĐẾN.

PHƯƠNG ĐÔNG SÁNG DẦN, HAI MẮT TUYẾT THUẦN ĐÃ ĐỎ BỪNG MỚI KHÔNG CHỊU ĐƯỢC GIẦY VÒ, NẶNG NỀ CHÌM VÀO GIÁC NGÜ.

SÁNG SỚM, TUYẾT THUẦN UỂ OẢI THỨC DẬY.

NGOÀI CỬA PHÒNG KHÔNG NGỪNG TRUYỀN ĐẾN TIẾNG GỖ CỬA, KHÔNG NẶNG CŨNG KHÔNG NHẸ, ĐỦ ĐỂ CHO CÔ TỈNH LẠI.

TUYẾT THUẦN MANG THEO ĐÔI MẮT GẤU MÈO, TÙY TIỆN BUỘC LẠI MÁI TÓC, CHỈNH SỬA LẠI MỘT LƯỢT ÁO NGÜ XỘC XỆCH.

NHƯNG NGHĨ LẠI, NHỚ NGƯỜI TỚI LÀ ĐÀN ÔNG THÌ SAO?

TUYẾT THUẦN SUY NGHĨ HAI GIẤY, THANH GIỌNG NÓI HỎI: “AI Ở BÊN NGOÀI VẬY?”

“LÀ TÔI, THÍM TÔ, TÔI TỚI HẦU HẠ BÀ CHỦ RỬA MẶT.”

BÀ CHỦ! TUYẾT THUẦN CHỌT GIẬT MÌNH, VỖ ĐẦU MỘT CÁI, TRỜI Á! BÀ CHỦ OI LÀ BÀ CHỦ! CÔ THẦM NGHĨ CÓ PHẢI NÊN CHỈNH TRANG LẠI DUNG NHAN TRƯỚC RỒI HÃY MỞ CỬA HAY KHÔNG ĐÂY? NẾU KHÔNG, SẼ ẢNH HƯỞNG ĐẾN HÌNH TƯỢNG ĐẸP ĐẼ CỦA BÀ CHỦ!

NHƯNG MÀ NGƯỜI ĐẾN ĐÃ NÓI LÀ HẦU HẠ BÀ CHỦ KIA MÀ, NẾU CÔ CHỈNH TRANG SẠCH SẼ RỒI THÌ NGƯỜI TA CÒN ĐI VÀO HẦU HẠ CÁI GÌ NỮA?

HẾT CÁCH RỒI, TUYẾT THUẦN VÓN LÀ CON NHÀ NGHÈO, ĐỐI MẶT VỚI BÃO TUYẾT CŨNG KHÔNG NHÍU MÀY CHÚT NÀO, VẬY MÀ Ở NHÀ HỌ LẠI THÌ CẨN THẬN DÈ DẶT.

NGOÀI CỬA LẠI CÓ THÊM TIẾNG GỖ CỬA, SỨC LỰC ĐỘT NHIÊN GIA TĂNG, “TUYẾT THUẦN! LÀ CHỊ CÁ NÈ, EM KHÔNG SAO CHỨ? TUYẾT ĐỐI ĐỪNG CÓ NGÜ KHÔNG DẬY NỔI NHÉ, NẾU KHÔNG, LẠI TƯ SẼ LÀM THỊT CHỊ MẮT!”

NGHE ĐƯỢC TIẾNG GỖ CỬA DỒN DẬP, TUYẾT THUẦN KHÔNG CÒN PHÍ THỜI GIAN LO XẤU HỔ NỮA, MỞ CỬA CẠCH MỘT TIẾNG.

VỪA MỞ CỬA RA, TRƯỚC MẮT LẬP TỨC HIỆN LÊN MỘT GƯƠNG MẶT XINH ĐẸP ĐƯỢC PHÓNG ĐẠI.

*TÂY THI BỊ BỆNH ĐAU NGỰC, CỨ MỖI LẦN PHÁT BỆNH, NÀNG ĐỀU LẤY TAY ÔM NGỰC, CAU MÀY NHẮN MẶT. DÙ VẬY, TRONG MẮT MỌI NGƯỜI, NGAY CẢ DÁNG VẼ ẤY CỦA NÀNG CŨNG VẪN RẤT ĐẸP.

Nhấn thanks nha bạn!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Có Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ngày đầu tiên đi dạo phố

Edit: Thích Cháo Trắng

Lại Dung Nhân nghiêm túc nhìn chằm chằm Tuyết Thuần, đôi mắt sáng rực như bóng đèn mấy chục oát, nhìn Tuyết Thuần đầu tóc bù xù đang đứng đấy. Được rồi, cô vừa mới tỉnh ngủ, quả thật không giống với hình tượng một bà chủ nghiêm túc quy củ chút nào cả.

Sau một lúc lâu, Lại Dung Nhân nhìn chằm chằm cô rồi đưa ra một kết luận, “Đúng là bảo vật quốc gia.” Khiến cho Tuyết Thuần giật mình ngay tại chỗ.

“Bà chủ ngủ không ngon giấc sao, có phải giường có vấn đề hay không? Có muốn tôi thay ga giường mới không? Hay là người không thích mùi hương trong phòng?”

Thím Tô khấn trương nhìn bà chủ một lượt từ trên xuống dưới, nói với Tuyết Thuần vừa mới ngủ dậy còn chưa tỉnh táo, vẫn hoa mắt chóng mặt ngo ngắc đứng đấy.

Tuyết Thuần bắt đầu đi gãi gãi đầu, “Không có việc gì, tôi chỉ là chưa quen thôi.”

“Được rồi, đang chờ em xuống ăn điểm tâm đó.” Lại Dung Nhân hôn một cái trên má ngọc của Tuyết Thuần, dọa cho Tuyết Thuần hít vào một ngụm khí lạnh. Chị cả nhà họ Lại, không phải là kiểu người nam nữ đều yêu đấy chứ?

Nhìn Tuyết Thuần đột nhiên tròn to hai mắt gấu mèo 0.0, Lại Dung Nhân không cho là đúng kêu la: “Làm sao? Làm sao? Đây là lễ nghi chào buổi sáng! Không cần ngạc nhiên.” Sau đó cô quẹt tay qua chiếc mũi đẹp để tinh xảo, đắc chí mà cười nói: “Việc này cũng cần phải quen đó.”

Ách... Quác... Quác... Quác... Quạ bay đen đầu!

Không có một chút tin tức nào của Lại Tư, tâm tình Tuyết Thuần càng ngày càng trở nên phiền não. Dù sao thì anh cũng nên nói với cô một tiếng anh đi đâu, khi nào trở về chứ. Đây là điều cơ bản nhất của người làm chồng mà!

Cả ngày trời, cô đều cùng Lại Dung Nhân đi dạo, bị lôi đi dọc khắp các con phố dài.

Nhà họ Lại dương thịnh âm suy, ngày thường không có nổi một người phụ nữ cùng Lại Dung Nhân đi dạo phố, cho dù có, cũng chỉ là loại cấp bậc như Thím Tô, không nói đến chuyện không có cùng đề tài để trao đổi, con mắt nhìn cũng không giống nhau.

Hà hà, lần này có em dâu rồi, cô đã có người cùng đi dạo phố với cô! Lại Dung Nhân âm thầm vụng trộm mừng rỡ, mặc dù ông xã Tề Luận rất thương cô, nhưng vừa nói đến đi dạo phố, liền ôm đầu than thở, hại cô lần nào cũng đều không đành lòng lại tra tấn anh. Hơn nữa còn có cả cậu con trai nhỏ, cả ngày quấn lấy cô, một chút không gian riêng tư cũng không có.

Khó được khi Lại Tư ra lệnh một tiếng, muốn cô về nhà. Làm cầu nối giúp Tuyết Thuần làm quen dần với cuộc sống mới, tuy nói chuyện này không hẳn là dễ như trở bàn tay, nhưng cô cũng rất thật lòng thích cô gái có thể giúp cho Lại Tư trở nên có tính người hơn này!

“Tuyết Thuần, cái này, hay là cái này? Thế nào? Có phải trông đẹp hơn mấy bộ trước không?”

Tuyết Thuần hoa mắt chóng mặt, cứng ngắc gật gật đầu. Dù sao cũng đều là những món có giá cao ngất trời, nhất định đều tốt cả, gật đầu hay lắc đầu đều có tác dụng.

Chị cả nhà họ Lại cũng đã thử quần áo giày dép cả một ngày rồi, cô đã không còn phân biệt được bộ nào với bộ nào nữa. Trong mắt cô, tất cả quần áo giày dép đều hóa thành những ngôi sao nhỏ bay vòng vòng.

Người ta đều nói đi dạo phố là bản năng của phụ nữ, nhưng trách nữ như Tuyết Thuần lại là ngoại lệ, cô không hề cảm nhận cảm giác tốt đẹp khi được đi dạo phố, chỉ thấy hai chân đã trở nên tê dại, mệt mỏi đến không cảm nhận được gì nữa.

Thật vất vả, Lại Dung Nhân mới không thử thêm bộ quần áo mới nào nữa, dẫn Tuyết Thuần rời khỏi cửa hàng Chanel. Mấy nam vệ sĩ đi theo phía sau, tay xách túi lớn túi nhỏ, hình tượng kỳ kỳ quái quái, khiến cho người đi đường thích thú tò mò nhìn chăm chú theo, một lúc lâu sau lại bật cười.

“Hôm nay có thu hoạch rất lớn, đều là công lao của Tuyết Thuần đó. Tâm trạng của chị cả Lại rất tốt, chị làm chủ chi, mời Tuyết Thuần một bữa ăn ngon nha.”

Lại Dung Nhân cười híp cả mắt, không thấy chút vẻ mệt mỏi nào, ngược lại tinh thần càng tỏ ra thoải mái.

Tuyết Thuần khâm phục sát đất, tự than sức khỏe không bằng. Nói thế nào cũng được, đến quán ăn là có thể ngồi nghỉ rồi. Nghĩ tới đây, hai mắt đang vô hồn của Tuyết Thuần nhất thời sáng rõ lên, nhanh chóng cất bước đi về phía trước.

Ngồi trong một nhà hàng Tây lãng mạn, Lại Dung Nhân gẩy một ngón trỏ, lập tức có người đi tới phục vụ.

“Như cũ, cho hai phần.”

Trông thấy Lại Dung Nhân chẳng cần nói tên món ăn là gì, nhân viên phục vụ đã hiểu ý rồi rời đi.

“Chị cả là khách quen ở nơi này rồi nha.”

Tuyết Thuần lên tiếng khẳng định, không gian và bài trí nơi này đều vô cùng ấm áp, mang hơi hướng của phong cách Trung Quốc quen thuộc, không

giống kiểu nhà hàng phương Tây thường thấy, trong đây còn có một vài nhân viên phục vụ là người Trung Quốc.

“Bingo! Tuyệt Thuần yên tâm đi, mấy món chị gọi, đều là những món ngon nhất nơi này.”

“Em biết rồi.” Đi cùng nhau cả một ngày, Lại Dung Nhân cũng mua cho cô không ít đồ, suy nghĩ thay cô, người nhạy cảm như cô tự nhiên sẽ cảm nhận được.

“Cửa hàng này là sản nghiệp của Nhà họ Lại chúng ta, các món ăn đều là hạng nhất, ở bên ngoài không thể tìm được hương vị tương tự.”

Hai người chị chồng em dâu đang trò chuyện vui vẻ, một tiếng nói đột nhiên xuất hiện chen vào.

“Cô Lại! Thật là vinh hạnh, có thể ở gặp cô ở nơi này, tôi còn tưởng rằng cô vẫn ở Trung Quốc chưa về.”

Một người đàn ông tóc ngắn mặc âu phục chỉnh tề bước tới, gương mặt tỏ vẻ hết sức tự nhiên, ánh mắt lại âm u lạnh lẽo.

Bị cắt ngang lời nói, nụ cười của Lại Dung Nhân cứng đờ ở trên mặt, thoáng cái trở nên lạnh lẽo, “Trù Nhân, tôi không cho là đây là vinh hạnh. Anh không phải là không biết, hai nhà chúng ta đang đối đầu kịch liệt đấy! Dù ai thắng ai thua, cũng đều hao binh tổn tướng cả! Anh không ở nhà họ Trù làm hậu thuẫn kiên cố nhất, lại có tâm tình tán gẫu mấy chuyện lông gà vò tỏi thường ngày, anh không sợ nhà họ Trù biết à, không có sao?”

“Tôi muốn cô cả Lại đừng hiểu lầm. Muốn khai chiến với Nhà họ Lại, chỉ là chủ ý của một mình Trù Nhiên. Đối với Nhà họ Lại, tôi vẫn luôn theo đuổi phương châm cùng nhau hợp tác, chung sống hòa bình.”

Lúc Trù Nhân nói chuyện, gò má gầy giat, khiến cho vẻ mặt anh ta trông không được bình thường, giống như là người bị bệnh.

Trực giác mách bảo Tuyệt Thuần người này rất thô bạo.

“Ý của anh, tôi hiểu. Căn cứ vào lời của anh, nhà họ Lại sẽ xem xét thêm lần nữa.”

Trong mắt Lại Dung Nhân lóe lên một tia sáng, thoáng qua rồi biến mất. Trù Nhân đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, cô cũng không tin đây chỉ là trùng hợp.

Trù Nhân đạt được mục đích, hài lòng gật đầu, cũng không thèm nhìn Tuyệt Thuần một lần, lập tức rời đi. Nghĩ lại, không hề ngờ được rằng, một người lạng lẽ như vậy, lại là nhân vật quan trọng nhất nhà họ Lại.

Xem ra hẳn cũng không hề kịp thời nắm được tin tức tình báo chính xác gì! Ngay cả Tuyệt Thuần cũng dám không nhìn. Lại Dung Nhân xem thường liếc mắt nhìn hẳn một cái, mới thu hồi ánh mắt.

“Anh ta là ai vậy?” Tuyệt Thuần một mực im lặng nhìn Lại Dung Nhân nói chuyện với anh ta, không hề chen lời vào, mà Lại Dung Nhân lại không muốn giới thiệu hai bên với nhau.

“Anh trai của Trù Nhiên.”

Lại Dung Nhân ngừng lại một chút, giải thích: “Trù Nhiên là chủ nhân hiện tại của nhà họ Trù, mới đây đã tuyên chiến với nhà họ Lại chúng ta. Tối hôm qua Lại Tư không có ở đây, chắc là đang bận xử lý những chuyện nan giải này rồi.”

“Trù Nhân này, tuy hẳn là anh trai của Trù Nhiên, nhưng lại là người hữu dũng vô mưu. Nhà họ Trù đành bắt đắc dĩ, phải bỏ con trai chọn con gái, quyết định đưa cái người phụ nữ Trù Nhiên chết tiết kia lên làm chủ. Lần này thì hay rồi, Lại Tư kết hôn, đầu bên kia cô ta liền đổ ky đến phát điên, lòng dạ hẹp hòi muốn trả thù nhà họ Lại. Cắt, không phải là bị Lại Tư cự tuyệt kết hôn cùng sao, lại phải dùng đến cả súng đạn để đầu đá, rõ ràng hai nhà vẫn luôn bình an vô sự nhiều năm qua.”

Giọng nói của cô tỏ ra rất tiếc nuối, hòa bình cả chục năm, ai mà không thích yên ổn chứ. Nhưng cô vừa sinh ra, thân phận đã định trước là không thể hưởng thụ cuộc sống bình thường rồi.

Mặc dù rất tiếc nuối, nhưng Tuyệt Thuần nghe ra được trong giọng nói của Lại Dung Nhân không tự chủ hiện lên vẻ ngang ngược, có lẽ đây là niềm tin tuyệt đối của cô đối với nhà họ Lại.

Nhấn thanks nha bạn!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Có Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lại tư bị thương

Edit: Thích Cháo Trắng

Nhà họ Lại và nhà họ Trù vốn đều là những gia tộc lớn trong giới buôn bán vũ khí, nhưng qua mỗi đời truyền lại, giữa nhà họ Lại và nhà họ Trù dần dần có sự chênh lệch. Nhà họ Lại càng ngày càng phát triển lớn mạnh, nhưng nhà họ Trù lại ngày một xuống dốc, thật vất vả hai nhà Lại Trù mới sắp đặt được chuyện kết thân, Lại Tư lại đột nhiên cưới một người phụ nữ bạch đạo đơn thuần.

Trù Nhiên bị lừa gạt thiêu đốt lý trí, quyết định bằng mọi giá phải chiếm được lòng của Lại Tư. Thậm chí còn không ngại dùng toàn bộ nhà họ Trù làm lợi thế.

“Nhà họ Trù quá không tự lượng sức mình rồi, nên biết rằng, mặc dù Nhà họ Lại được tất cả công nhận là bá chủ trong giới vũ khí xã hội đen, nhưng vì không muốn khiến cho một số nước phải kiêng kị, nên vẫn còn ẩn giấu một phần lực lượng.”

“Nhưng mà, như vậy thì thật sự sẽ không sao ư?”

Đại khái hiểu được nguyên nhân, nhưng Tuyết Thuần không tránh được vẫn còn có chút lo lắng, cả đêm qua Lại Tư không về, không biết có phải đang giao đấu với nhà họ Trù ở đâu đó hay không, súng đạn không có mất, khó bảo đảm sẽ không cướp cò.

Lại Dung Nhàn hóa nhân kim tinh*, vừa thấy Tuyết Thuần im lặng ngập ngừng uống nước trái cây thì đã hiểu, vội vàng nói: “Yên tâm, Yên tâm. Em chưa từng thấy đó thôi, Lại Tư mạnh mẽ khác thường. Nếu câu ấy mà có chuyện, nhà họ Trù này cũng đến ngày diệt vong rồi.” Trong thế giới này đều là những người sống sót đi ra từ địa ngục đau khổ, không một ai không là quái vật. Mà từ nhỏ thần đồng Lại Tư chính là quái vật trong quái vật!

Tuyết Thuần ngượng ngừng cười, thì ra những chuyện cô không biết về Lại Tư còn nhiều đến như thế!

Trở về Nhà họ Lại, dọc theo đường đi vẫn là những vệ sĩ chuyên trách đưa đón như cũ. Loại phái đoàn lúc nào cũng có người đi theo hầu hạ này, khiến cho tâm tình Tuyết Thuần căng như dây cung buộc chặt. Cô có quyền lực gì gì mà được hưởng thụ loại đãi ngộ này đây!

Lại Tư...

Bây giờ cô rất muốn, rất muốn gặp được anh. Muốn chứ không cần có lý do gì cả, chỉ là muốn nhìn thấy gương mặt quen thuộc, muốn được nghe giọng nói dịu dàng khiến cô an tâm.

“Đợi chút.” Lại Dung Nhàn mập mờ cười một tiếng, nhét mấy túi đồ lớn vào trong ngực của cô, “Những thứ này đều là quần áo mùa cho em, còn có mấy món nội y bằng ren, họa tiết da báo, có cả loại trong suốt nữa nhé.”

Hả... Tuyết Thuần nuốt nuốt nước bọt, nhỏ giọng cảm ơn, “Chị cả khách sáo quá.”

“Muốn giữ được lòng của một người đàn ông, cái này là rất cần thiết. Cho nên, không được lãng phí, phải thường xuyên mặc đó nha.”

Nhìn đồng hồ báo thức một chút, kim đồng hồ đã chỉ đến số 12, lại là một đêm chăn đơn gối chiếc, thao thức khó ngủ.

Chưa lúc nào cô có cảm giác vô cùng muốn được gặp Lại Tư như lúc này.

Đây chính là cảm giác nhớ nhung người mình yêu sao? Cô cũng muốn được cảm nhận tình yêu, một tình yêu chân chính, chứ không phải là gánh nặng của lòng biết ơn.

Ban đêm, Tuyết Thuần lăn qua lộn lại đã lâu, cuối cùng cũng vẫn là không kiên nhẫn ngồi dậy rời giường.

Cũng may còn có mấy vi tính, cô có thể làm việc, lại bắt đầu sáng tác.

Bởi vì linh cảm trào dâng, Tuyết Thuần ngồi viết một mạch đến tận đêm khuya. Lúc ngừng tay, đã là hơn ba giờ sáng. Cô xoa cái bụng rỗng tuếch của mình, xuống lầu tìm chút gì đó để ăn. Ở trong hoàn cảnh xa lạ, vào ban ngày thần kinh vẫn căng thẳng, cô ăn được rất ít.

Mấy chiếc bóng đèn nhỏ trên hành lang phát ra ánh sáng mờ ảo, nhưng lúc xuống lầu, phía dưới lại tối đen như mực.

Pháo đài cổ của nhà họ Lại rất lớn, khiến cho cô có một loại cảm giác âm u trống trải. Cô sợ bóng tối như thế...

Nhưng cái bụng âm thầm kêu gào. Bất đắc dĩ, Tuyết Thuần phải cố gắng kiên trì đi xuống lầu.

Ở đây chưa đến hai ngày, cô còn không biết công tắc bật đèn điện ở đâu. Đang muốn quay về phòng mình để lấy đèn pin cầm tay, lại sơ sẩy trượt chân một cái cả người ngã xuống.

Cô nhắm mắt lại, chuẩn bị ảo não im lặng chịu đựng đau đớn trong dự liệu thì chợt rơi vào một vòm ngực kiên cố.

“Á!”

Là ai đang giữ lấy cô?!

Tối đen như mực thế này, cô không nhìn thấy được bất kỳ cái gì cả. Bây giờ, cô thà bị chết chứ không muốn thấy Sadako* đâu!

Cô rất sợ ma!

“Là anh, chồng của em.”

Giọng nói trầm thấp êm ái vang lên, theo sau đó chính là ánh đèn chói lóa.

Phía dưới có người nhanh chóng bật công tắc điện, tất cả bóng đèn trong đại sảnh lập tức sáng lên.

Ôm người vợ mình ngày đêm nhưng nhớ trong ngực, Lại Tư nghĩ mà bật cười, lại có chút bất đắc dĩ và lo lắng.

“Lại Tư!”

Tuyết Thuần dung dung nước mắt, hoàn toàn quên mất sự bất mãn của bản thân vì Lại Tư đi mà không để lại bất kỳ lời nhắn nào. Cô bất chấp tất cả mọi thứ xung quanh lao đến ôm cổ anh, vòng ôm càng thêm siết chặt.

Cô khụt khịt, giọng nói tràn đầy nước nức nở nói, “Trở về là tốt rồi.” Không biết là bản thân ở xa lạ luôn thấp thòm bất an, hay là vì sự quan tâm của anh, mà khi nhìn thấy Lại Tư bình yên vô sự xuất hiện, trong lòng Tuyết Thuần như tìm được lối thoát, lời nói chưa suy nghĩ đã bật ra khỏi miệng.

Lại Tư chột giật mình, thật không nghĩ phản ứng của Tuyết Thuần lại lớn như vậy. Nhưng mà, đối với sự chủ động thân mật áp vào trên người anh của Tuyết Thuần, Lại Tư rất hài lòng, tay phải càng ôm chặt hông của cô, để cho cô gần anh hơn. Trước ngực cô mềm mại, khiến cho anh thậm chí chịu một lúc lâu.

Tuyết Thuần ôm một lát, giật mình nhận ra bản thân luống cuống, rất nhanh lui ra sau. Mới vừa rồi khi gác cằm lên vai Lại Tư, cô đã nhìn thấy.

Phía sau Lại Tư còn có cả loạt đàn em mạnh mẽ tàn bạo với gương mặt lạnh lùng, toàn thân trang bị vũ khí, vẫn đang cảnh giác cầm súng.

Tuyết Thuần hít sâu, cố gắng khiến cho vẻ mặt trở nên tự nhiên, “Thật xin lỗi, em xúc động quá rồi.” Mới vừa nói xong, đột nhiên cô kêu khẽ một tiếng, “A, tay của anh làm sao vậy?”

Tay trái của Lại Tư băng bó toàn vài trắng, máu đỏ loang lổ ướt đẫm băng gạc, mới vừa rồi cô chỉ nhìn thấy mặt của Lại Tư liền quên mất tất cả, lúc này mới nghĩ thấy mùi thuốc khử trùng nồng nặc.

“Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

Băng trắng cũng hóa thành băng đỏ, giữa lúc hai người nói chuyện, hai giọt máu đỏ thẫm đột ngột rơi xuống đất. Trong tim Tuyết Thuần chột nín chặt lại, thật sự chỉ là một vết thương nhỏ thôi sao?

“Bà chủ, ông chủ bị thương cần phải chữa trị kịp thời.” Đào Dân lập tức lên tiếng nhắc nhở, còn tiếp tục trì hoãn nữa, vết thương không nặng cũng sẽ vì chậm trễ mà thành bệnh nặng.

“Được.” Tuyết Thuần phản xạ có điều kiện lùi sang một bên, nhường ra một lối đi.

Lại Tư khẽ nhíu đôi lông mày, cho thấy anh không vui. Tuyết Thuần còn không rõ chuyện gì xảy ra, Lại Tư vung tay lên, tay phải không bị thương ôm lấy cái hông của cô, nhẹ nhàng lưu loát bế cô lên lầu không tốn chút sức nào.

Tuyết Thuần kinh ngạc giật mình ôm lấy cổ của Lại Tư, chột thấy bàn tay đang dán chặt lên cái hông của cô truyền đến từng trận trận ấm áp khiến trái tim cô đập rộn ràng, gương mặt đỏ bừng, cái đầu nhỏ của cô ngượng ngập chôn ở đầu vai anh. Nhưng, lại an tâm dị thường.

Ba vị bác sỹ mặc đồ trắng thay phiên nhau kiểm tra thân thể cho Lại Tư, băng bó, cho uống thuốc.

Xong xuôi đầu đây là khoảng mười lăm phút đồng hồ trôi qua. Tuyết Thuần một mực đứng thẳng người, lẳng lặng ở một bên nhìn, nhiều người vây quanh Lại Tư như thế, cô an tĩnh, dường như người khác không hề nhận ra sự tồn tại của cô.

*Hòa nhãn kim tinh: Phép nhìn thấu yêu tình dưới bất cứ hình thức nguy trang nào của Tông Ngộ Không – trong tác phẩm Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân. Ám chỉ một người có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác.

*Sadako: Sadako (hay Samara trong phiên bản Mỹ) là nhân vật ma nữ trong bộ phim kinh dị nổi tiếng khắp thế giới “The Ring” (tựa Việt: Vòng tròn tử thần). Đây là một con ma nữ tóc dài bù xù với dáng bò xiêu vẹo trèo từ giếng lên và có thể giết người bằng một cuộn băng.

Ấn thanks ủng hộ Cháo Trắng nha!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Thâu tóm nhà họ trù

Edit: Thích Cháo Trắng

Lại Tư uống một ngụm nước rồi nói, “Được rồi, các người lui xuống hết đi.” Sau đó mọi người lặng lẽ lui ra ngoài.

“Lại đây.”

Lại Tư liếc mắt nhìn Tuyết Thuần tựa như con chim nhỏ đang yên lặng đứng ở kia, trong lòng có chút buồn cười. Cô lại còn có loại bản lĩnh này nữa, còn hiểu được chuyện phải che giấu hơi thở của bản thân hơn cả sát thủ. Vô cùng an tĩnh, anh phải khiến cho cô trở nên tự tin hơn mới được.

Tuyết Thuần ngồi ở mép giường, Lại Tư nhẹ nhàng kéo cô, hai người cùng ngã xuống.

Lại Tư ôm Tuyết Thuần, nhắm hai mắt lại nói, “Ngủ đi.” Trong giọng nói lộ ra một chút mệt mỏi không dễ phát hiện, nếu không chăm chú cảm nhận, sẽ không dễ gì nhận ra được.

Tuyết Thuần vội vàng cẩn thận nằm xuống, không đánh lòng để anh phải tốn nhiều tâm trí. Giương mắt lên nhìn gò má đẹp đẽ của anh, trên mặt anh đang toát mồ hôi lạnh, trong tâm Tuyết Thuần lại dâng lên một loại cảm giác đau lòng xa lạ như bị ai nhéo lấy.

Cô rút giấy lau trong tủ đầu giường ra, nhẹ nhàng lau cho anh. Thời điểm còn là chủ tịch tập đoàn YD, mỗi ngày anh đều bận đến túi bụi, Laptop, điện thoại, hội nghị, không có lúc nào rảnh rỗi. Nhưng bình thường cho dù bận như thế nào, anh cũng không có vẻ mệt mỏi, lần này hình như thật sự bị thương nặng rồi.

Trái với kiểu huấn luyện địa ngục như ngày xưa, so với mỗi ngày quanh quẩn bên bờ sinh tử mà nói, lần này Lại Tư bị thương quả thật không tính là nặng. Chỉ có điều, đã hai ngày hai đêm anh không được chợp mắt, giờ lại bị thương mất máu, nên tự nhiên rất dễ buồn ngủ.

So ra thì, những khổ cực mà Tuyết Thuần chịu từ nhỏ đến giờ cũng chưa được coi là gì, bây giờ mới cảm thấy lo lắng.

Lúc vừa rồi cô đứng ở một bên sợ hãi nhìn, không xen tay vào được chút nào, căn bản cô không thể giúp đỡ được gì, trong lòng tự nhiên sinh ra loại cảm giác bất lực. Nhưng cô chịu đựng, cố gắng bỏ qua cái loại cảm giác tiêu cực ấy. Lại Tư trở về, là quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Lại Tư ngủ nhưng khóe môi lại nhếch lên một chút ý cười, trong lòng hơi vui vẻ. Giữa đêm yên tĩnh, suy nghĩ của anh lặng lẽ biến chuyển.

Nghĩ tới việc tại sao anh lại động lòng với một mình cô? Ở trên thế giới này cái không thiếu nhất chính là phụ nữ đẹp, anh lại chọn trúng cô, có lẽ cũng chỉ vì cô là một người hoàn toàn không có tâm cơ. Cho dù người ta đối xử với cô như thế nào, cô vẫn cố chấp kiên trì nguyên tắc của mình, không trả thù, không căm thù, cũng không oán hận.

Ai cũng đều nói anh là thiên tài, mà chắc chắn rằng, anh chỉ cần nhìn một cái là có thể hiểu thấu suy nghĩ trong lòng người khác. Tất cả những người tiếp cận anh, anh đều có thể thấy rất rõ ràng mục đích của bọn họ.

Bây giờ trong giới xã hội này, vì leo lên cao, vì lợi ích, người ta đều có thể tình nguyện vứt bỏ lương tâm, dẫm đạp lên người khác để bò lên trên. Hoàn hảo là, người khác đều vô dụng, cho nên anh lên được.

Chỉ có người phụ nữ ngọc này, cứ cố chấp kiên trì, tin chắc rằng con người sinh ra đều có tính lương thiện, không thích tranh quyền đoạt lợi.

Mới đầu anh còn suy nghĩ, nếu như không có anh, căn bản cô sẽ không có biện pháp sinh tồn ở trong xã hội này. Nhưng rất nhanh anh lại phát hiện ra mình đã sai, trên người cô có một loại bền bỉ, luôn có thể giúp bản thân mở ra một cái con đường quang minh chính đại. Nhìn một chút mà xem, cho dù là lựa chọn công việc, cô cũng chọn công việc tránh được chuyện tổn thương lẫn nhau.

Mà làm cho anh khó chịu nhất lại là, Tuyết Thuần thà cầm chút tiền nhuận bút ít đến đáng thương đó, cũng không chịu dùng đến một đồng tiền anh để ở nhà cho cô.

Đúng là trạch nữ!

Sau đó trong màn đêm yên tĩnh, vang lên một tiếng “Ba” khe khẽ.

Lại Tư vỗ ** cô, trên tay tràn đầy cảm giác co giãn mượt mà, sờ qua một lần là sẽ không cam lòng buông ra. Đêm khuya lạnh dần, bên cạnh có nhiệt độ và hương thơm của phụ nữ, Lại Tư quyến luyến càng ôm cô chặt hơn.

Trong màn đêm đen nhánh, mặt Tuyết Thuần đỏ tới tận mang tai, bàn tay của một người đàn ông dán lên vị trí đó, dù là ai cũng sẽ không được tự nhiên.

Cho đến khi Tuyết Thuần nằm gọn ở trong ngực của anh, Lại Tư mới thỏa mãn nhếch khóe môi chìm vào giấc ngủ.

Lại Tư luôn luôn ngủ không sâu, mỗi ngày cũng chỉ ngủ bốn tiếng, nhưng lại vô cùng tỉnh táo.

Kéo chân đắp lên cho Tuyết Thuần, Lại Tư liền ra khỏi phòng.

Trong thư phòng, Lại Tư ngồi ở ghế sa lon bằng da thật, đang nghe người phụ trách tình báo là Đào Dân báo cáo đầy đủ.

“Lần này, chẳng những chúng ta đã phá hủy ba cứ điểm tại Trung Đông của nhà họ Trù, lấy lại hàng hóa của chúng ta, hơn nữa còn khiến cho chuyện buôn bán súng đạn với bên Trung Đông của nhà họ Trù cũng trở thành con số không, tổng tổn thất gần 100 tỉ, tổn hại này cũng rất nghiêm trọng.”

Lại Tư cười lạnh, “Nhưng đối với nhà họ Trù không khác nào con sâu trăm chân kia mà nói, chỉ như là chín trâu mất một sợi lông, không đáng kể.”

Lại Tư vuốt vuốt cằm, trông mắt đen tinh xảo thỉnh thoảng lóe lên tia sáng, đây cũng là dấu hiệu cho hay anh vừa nghĩ ra được mưu kế hoàn mỹ.

“Ý của ông chủ là chúng ta còn phải tiếp tục chủ động xuất kích?”

Lại Tư cười như không cười, xoa nhẹ bờ môi, “Cho tới bây giờ, nhà họ Lại đều không bao giờ là phía bị động, dám can đảm khiêu khích, sẽ phải khiến cho chúng nhận ra thất bại thảm hại!”

Lam Dạ luôn luôn đứng bằng ở một bên đứng lúc này lại lên tiếng: “Nhưng mà ngày hôm qua cô cả ra ngoài đã gặp được Trù Nhân, theo ý tứ của hắn ta thì, việc khiêu chiến Nhà họ Lại chúng ta chỉ là chủ ý của một mình Trù Nhiên mà thôi. Theo như em thấy, trong nội bộ nhà họ Trù đã bắt đầu chia rẽ, nếu có thể thâm tóm nhà họ Trù, thì không còn gì tốt hơn nữa.”

Mặc dù trong tâm trí Đào Dân từng mơ hồ xuất hiện ý nghĩ này, nhưng khi nó phát ra từ miệng Lam Dạ, vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Nhà họ Trù là một dòng họ lớn, trong giới này không ai là không biết, gần như có thể so sánh được với Nhà họ Lại. Nhưng cho dù Nhà họ Lại có mạnh hơn nữa, thì trong thời gian ngắn cũng không nuốt trôi được món mồi béo bở như vậy.

“Làm như thế, chưa nói đến việc có thành công hay không, nhưng nhất định sẽ phải trả giá thật lớn. Ngộ nhớ có kẻ có lòng, thừa dịp hai nhà chúng ta tranh chấp, ngồi đó ngư ông đắc lợi, chẳng những nhà họ Trù bị diệt môn, chúng ta cũng có khả năng rơi vào tình thế trước sau có địch, rất nguy hiểm. Mặt khác mà nói, nếu như thực sự thâm tóm nhà họ Trù thành công, mấy cường quốc kia còn có thể cho phép Nhà họ Lại chúng ta tồn tại sao?”

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt đen của Lại Tư, anh lạnh nhạt nói: “Ý của các cậu, tôi đều hiểu. Trước đây người lớn hai nhà Lại - Trù có ý tổ chức đám cưới liên gia, cũng đã khiến cho một số quốc gia này sinh cảnh giác. Nếu bây giờ hai nhà lại thống nhất về một mối, đoán chừng thế giới này muốn đảo điên rồi.”

Lam Dạ cau mày nói, “Thế nhưng như vậy chẳng phải là quá đáng tiếc sao.”

Lại Tư đã liệu trước, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, “Ai nói đáng tiếc, cũng không phải là không thể thâm tóm nhà họ Trù.”

“Ý của ông chủ là...?” Lại Tư liếc mắt một cái, mắt phượng của Đào Dân sáng lên, ý tứ của ông chủ không phải là lấy đi một nửa đấy chứ.

“Chủ nhân của nhà họ Trù cũng nên thay đổi rồi.”

Đào Dân mỉm cười, “Thì ra là vậy.”

Thấy Lam Dạ bắn ánh mắt lạnh lẽo sang phía này, Đào Dân bèn giải thích cặn kẽ, “Kia chẳng qua chỉ là thay đổi một cách thức khác mà thôi. Nhà họ Lại cũng đã đủ lớn mạnh, nếu nắm chắc làm được, sẽ không cho ai có cơ hội gây ra tranh chấp không cần thiết. Một số vị trí quan trọng trong Nhà họ Trù, bọn họ không có lập trường, trở thành vật trong túi của chúng ta là chuyện vô cùng đơn giản. Về phần những kẻ yếu ớt khác, không cần cũng được. Để cho một kẻ không có đầu óc lên làm chủ, nhà họ Trù có tiếp tục tồn tại đi chăng nữa, cũng hoàn toàn không tạo nên uy hiếp gì.”

Đào Dân không hổ là não lớn, trong đầu Lại Tư thì có sạn. Lam Dạ khâm phục sát đất, đồng ý nói: “Trù Nhân làm ông chủ, quả thật không có uy hiếp gì.”

Lại Tư gật đầu, không chút do dự tán thưởng Đào Dân thêm mấy phần, “Nhà họ Trù sự thực đã không còn đoàn kết như trước, tương lai cũng sẽ không thay đổi được gì, xuống dốc không phanh, đều là con đường họ tự chọn. Nhà họ Lại không cần phải thể hiện ra bên ngoài lớn mạnh thêm nữa, quan trọng cần làm là phải diệt trừ những kẻ địch cản đường chúng ta tiến lên. Mặc dù tôi không nghĩ muốn thâm tóm nhà họ Trù, nhưng nếu đây là mối uy hiếp đến sự an toàn của Nhà họ Lại, thì tất nhiên tôi sẽ không cho nó tiếp tục tồn tại trên đời này nữa.”

“Lam Dạ, điểm này, ngươi còn phải học tập Đào Dân nhiều.”

Trong lòng Lam Dạ vui mừng, khâm phục lên tiếng, “Lam Dạ tuân lệnh.”

Đột nhiên, con ngươi sắc bén của Lam Dạ chợt lóe lên tia sáng lạnh lùng, chưa cần nhìn rõ bóng dáng, đã sớm lao ra ngoài cửa, chiếc nhẫn trong tay bắn ra sợi tơ trong suốt, chỉ trong nháy mắt, trên gáy Tuyết Thuần đột nhiên xuất hiện một sợi tơ hồng.

Cũng trong lúc đó, Lại Tư luống cuống rống giận: “Dừng tay!”

Ấn Thanks ủng hộ Cháo Trắng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thẻ trung thành với bà chủ

Edit: Thích Cháo Trắng

Đôi mắt màu xanh dương của Lam Dạ lướt qua tia kính hải, nhưng cánh tay cũng ngừng lại ngay khi thấy rõ người phụ nữ trước mắt không hề tạo cảm giác uy hiếp gì.

"Thuộc hạ tình nguyện chịu phạt." Đầu gối trái của Lam Dạ chạm lên mặt đất, biểu cảm trên mặt không thay đổi như thể đang nói thời tiết hôm nay không tệ.

Gương mặt Lại Tư hung dữ và lạnh lùng, ánh mắt nhìn lạnh lẽo về phía Lam Dạ, không nói một lời. Mới một giây vừa rồi, dường như anh đã nghe được tiếng trái tim mình đập như trống trận.

"Không phải, không phải là lỗi của anh. Là tôi không nên lén lút đứng bên ngoài." Nhìn trận chiến này, Tuyết Thuần âm thầm lau mồ hôi hột, cũng không thêm đoái hoài tới vết thương trên gáy. Sớm biết thế này, cô cũng không dám chần chờ mãi ở bên ngoài nữa, cứ lấy hết can đảm đi vào là được.

Lại Tư hơi nhíu mày, "Tới đây." Khi thấy sợi tơ chướng mắt màu đỏ trên chiếc cổ trắng như tuyết của cô, ánh mắt của anh trở nên sắc lạnh hơn. Nếu chần chờ thêm nửa giây nữa, Tuyết Thuần sẽ thật sự được chứng kiến bản lĩnh khác người của Lam Dạ rồi.

"Em đi gọi bác sỹ." Đào Dân vội vã chạy ra ngoài, còn Lam Dạ vẫn duy trì động tác quỳ một chân. Lại Tư không nói gì, anh ta vẫn giữ vững động tác này.

"Em không sao, vết thương nhỏ thôi." Cần cổ Tuyết Thuần đau nhói, nhưng nhìn qua hình ảnh trên cửa sổ thủy tinh sau ghế sa lon, cô chỉ nhìn thấy một sợi tơ mỏng màu đỏ, có thể thấy được vết thương không ảnh hưởng gì nhiều. Ánh mắt mơ hồ nhìn tới người đàn ông đẹp trai nhưng cực kỳ lạnh lùng đang nửa quỳ trên đất, Tuyết Thuần muốn nói thêm mấy câu, nhưng lại sợ mình nhiều chuyện.

Lại Tư trầm ngâm không lên tiếng, ánh mắt lại xuất hiện vẻ nặng nề hiếm có. Những người khác không biết, đều sẽ cho rằng vì bảo vệ chuyện tối mật của Nhà họ Lại, nên Lam Dạ mới đột nhiên ra tay. Nhưng đối với thuộc hạ của mình, Lại Tư luôn nhất thanh nhị sở*, tại sao Lam Dạ lại ra tay, anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

(*Nhất thanh nhị sở: Rõ ràng rành mạch, ám chỉ hiểu biết cận kề về chuyện gì.)

Huống chi, từ trước đến giờ Lam Dạ luôn được coi là sát thủ giết người tao nhã đến độ không thấy máu tanh. Tuy chỉ là một sợi chỉ bạc tinh tế, nhưng chỉ nửa giây nửa thôi, cái mạng nhỏ của Tuyết Thuần sẽ mất luôn rồi. Làm sao anh có thể không tức giận ngập trời được chứ!

Nhưng anh không muốn Tuyết Thuần biết quá nhiều chuyện chém giết máu tanh, chỉ mong cô tiếp tục giữ được tâm hồn tinh khiết hướng thiện của mình, ở bên cạnh con sói đêm như anh là được rồi. Người khác nhìn vào, có lẽ sẽ nhận định một người phụ nữ đơn giản ngây thơ như vậy làm cái gì cũng là sai, nhưng chỉ có trong lòng anh là rõ ràng nhất, trong suốt gần 30 năm sinh mệnh toàn chém giết của mình, trái tim dường như đã chìm sâu trong địa ngục đen tối, là chính người phụ nữ này đã chiếu sáng lòng anh.

Cô điềm tĩnh, nhưng không hề âm trầm buồn bực, trên người cô luôn tỏa ra hương thơm mát mẻ dễ chịu. Ngày đó trời u ám, trong mưa gió, cô đang cầm trên tay một quyển sách, cười một cách tự nhiên, an bình. Dường như tất cả ý nghĩa thực sự của cuộc sống này, đều để cho cô giải thích.

Cho nên, dù là ai cũng không được gây tổn thương cho cô đâu chỉ là nửa phần! Anh tuyệt đối không cho phép!

Đào Dân dẫn theo bác sỹ trở về.

Lại Tư lại đặc biệt phát tay một cái, "Để hòm thuốc xuống là được rồi."

Sau đó Lại Tư tự mình mở hòm thuốc ra, khử trùng vết thương cho Tuyết Thuần.

"Tay trái của anh bị thương còn chưa khô, để bác sỹ làm giúp đi." Hoặc là để cô tự làm cũng được. Cô hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của những người ở nơi này. Giống như tia X-quang, chiếu rọi, xuyên vào một người không thích bị chú ý là cô, khiến cho cả người cô đều không được tự nhiên.

Tuyết Thuần nói chuyện không hề gì như thế, tay Lại Tư ấn hơi mạnh, khiến Tuyết Thuần cắn răng hít vào một hơi.

Lại Tư hơi nhíu mày, "Đau sao?"

Tuyết Thuần chậm chạp gật đầu một cái, trong lòng nghi ngờ rốt cuộc anh có biết làm hay không đây?

Lại Tư nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thuần nhăn lại như trái khế qua, động tác liền nhẹ nhàng hơn. Từ trước tới giờ, đây đúng là lần đầu tiên anh xử lý vết thương cho người khác, anh dường như là một đấng mày râu, chưa từng chăm sóc cho một người phụ nữ nào, thật là không thể không chế được lực tay nặng nề.

Cầm lấy gương soi, Tuyết Thuần thấy cái cổ của mình được băng vải trắng trông rất khó coi, đành im lặng thờ dài. Bác sỹ gia đình giỏi thì không cần, rốt cuộc thì tại sao Lại Tư lại cứ muốn cố chấp băng bó vết thương giúp cô như vậy chứ?

Lại Tư nhàn nhạt nhìn lướt qua mặt của mọi người, Lam Dạ vẫn cúi đầu che đi gương mặt không có chút biểu tình nào như cũ, đáy mắt có tia sáng không ai trông thấy.

Sắc mặt Đào Dân hơi nặng nề. Thông minh như bọn họ, từ nhỏ đi theo bên cạnh Lại Tư, làm sao lại không hiểu rõ tình huống này.

Đây là Lại Tư đang dùng hành động để nói cho bọn họ biết, người phụ nữ này rất quan trọng, sau này đây vẫn cứ là bà chủ mà bọn anh phải tôn trọng.

Lại Tư hí mắt, giọng điệu lạnh lùng nói: "Lam Dạ, cậu có phục hay không?"

Trong thoáng chốc, toàn thân Lam Dạ bắn ra sát khí nồng đậm, anh cắn chặt đôi môi mỏng lạnh lùng. Anh hiểu, ông chủ muốn hỏi anh có phục người phụ nữ này là bà chủ hay không. Ngoại trừ có được trái tim của ông chủ ra thì người phụ nữ này đâu có làm ra được chuyện gì cống hiến cho nhà họ Lại, bảo anh làm sao phục được!

Tim Tuyết Thuần đập thình thịch, thật ra thì cô thật sự không để ý việc Lam Dạ ra tay, chỉ là mất một chút máu mà thôi. Người hiện đại, trừ lạy trời hay quỳ xuống đất lạy cha mẹ, cô còn chưa từng thấy người nào cam tâm tình nguyện cung kính quỳ trước người khác như vậy, nhất thời nhìn cảnh này mà tròn tròn mắt.

Lại Tư gằn dữ cười lạnh, "Được lắm. Tôi cũng không cần các cậu tuyệt đối phục tùng, nhưng không được làm hại cô ấy." Nói xong lời cuối cùng, Lại Tư giống như rắn độc bắn ra lời nói sắc bén lạnh lùng. "Phạt cậu quý, là cảnh cáo cậu. Xem xét đến việc đã nhiều năm nay cậu tận trung với tôi, phạt cậu 20 roi."

"Lam Dạ trở về sẽ tự lãnh phạt." Lam Dạ khẽ liếc, ông chủ không cần một bà chủ mạnh mẽ, tác dụng của người phụ nữ này, chỉ là làm bạn bên cạnh ông chủ mà thôi, cô cũng sẽ không cần phải nắm trong tay thế lực nào của Nhà họ Lại.

Lam Dạ và Đào Dân chợt nhận ra mình có chút nhỏ nhen ích kỷ, người ta cũng không có nghĩ tham lam phải lấy được cái gì, bọn họ lại đánh đòn phủ đầu. Nếu như Lam Dạ hôn khéo, sao mà không nghĩ đến chuyện ông chủ Nhà họ Lại sẽ không cho ai có cơ hội xuất hiện đã tâm. Nếu như bà chủ có điểm gì khác thường, bằng ánh mắt tinh tường của mình, ông chủ đã sớm diệt trừ rồi.

Trái ý của ông chủ, là muốn thử dò xét, cũng là biểu đạt bọn họ bất mãn với người phụ nữ không có chút cống hiến nào nhưng lại chiếm lấy vị trí quan trọng trong nhà họ Lại, vì cho đến hôm nay, vị trí của nhà họ Lại ở thành phố này là do tất cả mọi người dùng mạng của mình đổi lại. Người phụ nữ không có cống hiến, không có năng lực, thực sự không hề xứng với ông chủ. Nhưng nếu điều mà người phụ nữ này muốn chỉ là một cuộc sống đơn giản như vậy, mà ông chủ lại tình nguyện cho, thì dĩ nhiên bọn họ không có ý kiến gì nữa.

Lại Tư lại bắn ánh mắt về phía Đào Dân.

Trên gương mặt Đào Dân thoáng qua một tia xấu hổ, dưới áp lực của sự tức giận và lạnh lẽo của Lại Tư, vội vàng tỏ thái độ, "Sau này Đào Dân thề nhất định trung thành với bà chủ."

Tuyết Thuần trở mặt nhìn tất cả những chuyện xảy ra trước mắt, trong mơ hồ hình như đã hiểu rõ, vì muốn sau này cô có thể sống tốt hơn nên Lại Tư mới cảnh cáo bọn họ một chút.

Cô cụp mi mắt xuống, đây là nơi mà đẳng cấp phân biệt bằng sự cống hiến, muốn cô ra ngoài đổ máu, cô không làm được, nói một cách khác, cô căn bản không thích hợp với nơi này.

"Cũng xong chuyện rồi, còn không lui xuống?" Lại Tư khoi phục lại về lười biếng, trên mặt chứa đựng ý cười nhạt, chỉ có ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bọn họ, cho thấy mới vừa rồi đúng là lừa giận thực sự xuất hiện.

Đào Dân xin chỉ thị: "Vài ngày nữa chính là sinh nhật ông chủ lớn, vẫn là tổ chức như mọi năm chứ ạ?"

Lại Tư miễn cưỡng nhìn anh một cái, "Đúng vậy, nhưng từ năm nay trở đi, người phụ nữ bên cạnh tôi sẽ chỉ là các bà chủ của các cậu mà thôi."

Đào Dân đáp, "Em sẽ thu xếp ổn thỏa."

Đây là muốn chính thức giới thiệu bà chủ để tất cả mọi người được biết, trong lòng Đào Dân tâm nổi lên sóng to gió lớn. Dù chỉ là một bà chủ không có được bất kỳ thế lực nào, Lại Tư cũng phải đưa cô ra ngoài, cái này đồng nghĩa với, mỗi tiếng nói cử động của người phụ nữ này ở bên ngoài, sẽ đại biểu cho nhà họ Lại. Người của nhà họ Lại, dưới áp lực này, cũng không thể không cung kính đối đãi với bà chủ hữu danh vô thực* này.

(*Hữu danh vô thực: Có danh tiếng nhưng không có quyền lực hoặc lợi ích.)

Vì người phụ nữ này, ông chủ thật đúng là dụng tâm lương khổ* rồi! Đã như vậy thì, nếu trung thành với ông chủ, thì rất tự nhiên phải bảo vệ cả người và vật mà anh yêu thích

*Dụng tâm lương khổ: Phải suy nghĩ rất cẩn thận, tính toán trước sau cho vẹn toàn để làm hài lòng người khác. Bỏ ra rất nhiều công sức và tinh thần để đối xử tốt với ai.

Từ đó, mặc dù Tuyết Thuần ở Nhà họ Lại không thể làm mưa làm gió, nhưng cũng thuận buồm xuôi gió, không có ai làm khó cô. Gặp phải một chút chuyện khó giải quyết, thì dựa vào cô cả Lại Dung Nhân, nhờ cô ra tay giải quyết giúp là được. Cô ăn no, ngủ kỹ, cả đời cũng có thể yên tâm kê cao gối nằm mà không phải lo lắng gì.

Nhấn Thanks động viên Cháo Trắng nha!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Hai vợ chồng cùng nhau du lịch newyork

Edit: Thích Cháo Trắng

"Còn đau không?" Lại Tư hỏi đến vết thương của cô, ngón trỏ cũng không an phận vuốt ve xương quai xanh tinh xảo của cô, cặp mắt nóng rực nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của cô.

Tuyết Thuần chậm chạp không nhận ra có điều gì không đúng, "Không đau, đã tốt hơn nhiều rồi."

"Không phải rất khuya mới ngủ sao? Em dậy sớm như vậy làm gì."

Khóe mắt Tuyết Thuần liếc về phía khác, né tránh ánh mắt lớn mật nhiệt tình của Lại Tư, cô có chút không chịu nổi ánh mắt nóng rực như vậy. Trong trí nhớ, ánh mắt rực lửa như vậy, chỉ vào lúc hai người lăn lộn ở trên giường mới có. Chỉ mong là cô nghĩ sai thôi.

"Dù sao thì em cũng không có việc gì khác để làm, lúc nào thích cũng có thể ngủ." Ngày đêm đảo lộn, đã sớm trở thành thói quen của cô, nếu không phải là lúc trước từng hứa với Lại Tư, thì cô vẫn còn tiếp tục là con mèo đêm đây.

Lại Tư khẽ mỉm cười, ánh mắt mập mờ, "Cái này là em đang gián tiếp mời anh lên giường sao?"

Đôi mắt xinh đẹp của Tuyết Thuần xấu hổ nhìn chằm chằm anh, cô không có ý này có được hay không! Anh thật đúng là sắc lang!

Nhìn lướt qua vết thương trên cái gáy trắng như tuyết của cô, mà tay của anh cũng không được thuận tiện, Lại Tư thờ dãi, lúc nào thì anh mới có thể được thỏa mãn như bình thường đây!

Lại Tư trêu đùa cô đủ rồi, liền gác chân, dựa lưng vào ghế sa lon, bàn tay vươn tới ôm lấy bả vai mượt mà như ngọc của cô, "Hôm nay anh không sao rồi, có thể đi chơi với em. Bảo bối, em muốn đi đâu nào?"

Tuyết Thuần kinh ngạc tròn to hai mắt, giống như nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi, Lại Tư mà cũng có ngày nghỉ sao? Từ khi bắt đầu biết anh đến giờ, chưa từng có một ngày nào mà anh không phải làm gì.

Tuyết Thuần chần chờ hỏi, "Anh cũng không phải làm việc qua mấy vì tính sao?"

Lại Tư lắc đầu.

"Không cần nghe điện thoại di động?"

Lắc đầu.

"Không cần đi công tác?"

Lại Tư bắt đầu xoa xoa mái tóc dài của cô, rất phiền muộn, "Anh thờ ơ với em như vậy sao? Giờ nói đưa vợ đi chơi, lạ thành chuyện không thể tin nổi."

Tuyết Thuần vội vàng lắc đầu, nhớ lại chuyện mới xảy ra vừa rồi, ngay cả mấy người ưu tú như Lam Dạ, Đào Dân đều phải cúi người trước anh, đùa à, ai dám nói không chứ!

"Anh thân là ông xã thân yêu của Tuyết Thuần, lại bị hoài nghi thế này, có phải là rất thất bại hay không?"

Khóe môi Tuyết Thuần khẽ co giật, lại thế rồi, cái bộ dáng này của Lại Tư, khác thường, khác thường quá! Ách... Tuyết Thuần không dám trả lời, sợ anh lại còn nhả ra những từ ngữ còn kinh người hơn nữa. Trước kia thì không cảm thấy đáng sợ cho lắm, nhưng kỳ cục là, hôm nay sau khi biết được thân phận to lớn của anh, thì lại cảm thấy không thể tin được. Bá chủ buôn bán sừng đạn trong giới xã hội đen, ông chủ lớn họ Lại, nghe tên thôi đã sợ mất mật rồi!

"Ăn sáng xong thì xuất phát thôi. Tuyết Thuần muốn đi đâu nào?"

Không thể không thừa nhận, trong lòng Tuyết Thuần dâng lên từng trận kích động, mấy khi được đến Newyork một lần, không đi ra ngoài chơi một chuyến, thì thật sự rất đáng tiếc. Trước đây cô cũng từng rất ước mơ, có thể đi thăm thật nhiều thắng cảnh. Ánh mắt của cô đảo đảo, đếm trên đầu ngón tay mấy nơi: "Tượng nữ thần tự do, công viên trung tâm, bảo tàng nghệ thuật thủ đô, tòa nhà Empire State, đại lộ Fifth Avenue....."

Ánh mắt lại tình cờ nhìn đến tay trái bị thương của anh, giọng nói hứng khởi lập tức ngưng lại, ngay sau đó đôi con ngươi long lanh lập tức trở nên âm trầm, do dự hỏi, "Nhưng tay của anh bị thương, anh cần nghỉ ngơi, chúng ta để lần sau hãy đi cũng được."

"Không có việc gì, em xem."

Nhìn thấy cô giống như trở về dáng vẻ nhiệt tình thuở học sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ra sức sống tràn trề. Lại Tư không đành lòng làm cô thất vọng liền nâng cao tay trái, sau đó nắm chặt thành quyền, từng sợi gân xanh thỉnh thoảng xuất hiện, mạnh mẽ và thô bạo.

Tuyết Thuần sợ tới mức lập tức ấn bả vai khỏe mạnh của anh lại, lo lắng cảnh cáo, "Không được lộn xộn, vết thương của anh vẫn chưa hoàn toàn khép miệng lại. Thân thể quan trọng hơn bất kỳ điều gì, chuyện đi chơi này, lại chờ sau này anh có thời gian rảnh cũng được."

Anh còn nói không có việc gì! Tối hôm qua cô mất ngủ mất ngủ nhưng vẫn nhìn thấy toàn bộ quá trình, bác sỹ rạch da lấy viên đạn ghim trong xương tay của anh ra, người đứng xem là cô cũng cảm thấy sợ hết hồn hết vía, sao có thể nói là không có việc gì! Người đàn ông này quá là không biết tự yêu thương bản thân mình rồi.

"Vậy được, em đã không muốn anh đi chơi với em, thì anh đi vận chuyển vũ khí." Lại Tư giống như lơ đãng thờ dãi, "Ày da, nhà họ Trù ở Trung Đông bên kia đã thiết kế nhiều cái bẫy rập như vậy, đoán chừng vừa bom, vừa lửa đạn....."

"Đừng, đừng!" Tuyết Thuần nóng nảy ngắt lời anh, "Hay là chúng ta đi du lịch đi." Dù sao cũng còn hơn mưa súng bão đạn. Mắt thấy Lại Tư cười trộm, đây là anh cố ý!

"Thật biết nghe lời." Lại Tư hôn một cái lên miệng nhỏ của cô, "Đây là ông chủ Lại thưởng cho em."

Cạc cạc cạc.....

Newyork, là thành phố phồn hoa nhất thế giới.

Có người nói, muốn hiểu được ý nghĩa của một thành phố, thì phải đi thăm những cảnh đẹp tiêu biểu đại diện cho thành phố đó. Mà Tuyết Thuần cho là tượng trưng cho Newyork, thì Tượng Nữ thần Tự do là lựa chọn tốt nhất.

Hôm nay Lại Tư mặc áo T shirt màu xanh da trời rộng thùng thình, kết hợp với quần dài màu trắng, hoàn toàn không có khí thế mạnh mẽ lạnh lẽo của buổi sáng nữa, trên gương mặt là nét anh tuấn dịu dàng có thể ngây chết người.

Ông tay áo dài che kín vết thương để không ai phát hiện tay anh bị thương. Những người phụ nữ phương tây thật nhiệt tình bạo dạn, còn có rất nhiều cô gái nóng bỏng hấp dẫn chủ động tới gần làm quen với anh.

Nhìn Lại Tư được tu dưỡng cực tốt, đang ứng đối tự nhiên với người đẹp, trong lòng Tuyết Thuần buồn bực, anh lại cũng đối xử dịu dàng với người phụ nữ khác như vậy.

Lời nói của Lại Dung Nhân khiến cho cô rất xúc động, trong tiềm thức, cũng đã tin tưởng. Vẫn cho là mình rất quan trọng trong lòng người khác, chợt phát hiện, thật ra thì người khác đối xử với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều tốt cả. Nhận ra điều này, cô giống như bị người ta hung hăng tặng cho một cái bạt tai. Trong lòng dâng lên cảm giác trống trải, khiến cho cô rất không thoải mái.

Ca nô tư nhân của nhà họ Lại đến, Tuyết Thuần nhìn Lại Tư cười cười với người phụ nữ khác, thấy rất ư là chúm chím, liền đi lên thuyền trước.

Phía sau mắt kính, đôi con ngươi của Lại Tư lóe lên ** nụ cười trắng trợn. Xem ra đưa cô tới Newyork, là một lựa chọn chính xác. Vậy mà cô lại học được thế nào là ghen.

Ca nô lướt như bay trên mặt nước, gió biển thổi tung mái tóc của Tuyết Thuần. Thỉnh thoảng trên mặt biển xanh lại có hải âu bay qua bay lại, nơi xa xa là những người đua thuyền tốc độ cao, rẽ sóng lướt đi trên mặt nước, trên đỉnh đầu máy bay trực thăng tư nhân nhiều như sao trên trời, đây chính là New York giàu có.

"Bảo bối, sao lại không đợi anh? Ghen thật sao?" Lại Tư hào phóng lên tiếng.

"Không có." Đánh chết cô cũng không thừa nhận. Tuyết Thuần nhìn thẳng về hòn đảo phía xa xa, tượng nữ thần màu xanh lá cây ấy mới thần bí mê người làm sao. Cô tự an ủi mình, không có việc gì cả.

Lại Tư hôn trộm lên gương mặt trắng như ngọc của cô một cái, ôm lấy cô, cùng nhau cảm thụ gió biển mơn mẩn nhưng êm ái. Trong gió, dường như có giọng nói du dương phiêu lãng phát ra, "Nếu như em ghen, chính là chứng minh, em yêu anh."

Trong lòng Tuyết Thuần có một tiếng trống vang lên, hình như có cái gì nổ tung ra. Anh cố ý sao, nhắc nhở kẻ thông thái rôm rả cô hiểu ra? Chẳng cần anh phải nói, cô đã mơ hồ đoán được tình ý của anh từ lâu rồi, chỉ có điều, đối với bất kỳ người đàn ông nào phụ nữ cũng có tâm lý đề phòng, người phụ nữ như cô cần phải có thời gian mà thôi.

Gió biển thổi tung mái tóc thẳng đen bóng của cô, quét qua gò má phấn hồng của cô, Tuyết Thuần lơ đãng kéo lên, vén qua vành tai, sau đó sức nhớ ra chuyện vui mừng gì đó, trên mặt liền xuất hiện nụ cười nhẹ làm lộ ra má lúm đồng tiền xinh đẹp.

Hành động vô ý nhưng lại mang vẻ duyên rũ rất tự nhiên của cô khiến Lại Tư mở to mắt nhìn, mà lúc đó có người vẫn không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Hẹn anh

Edit: Thích Cháo Trắng

Leo hết 275 bậc thang, Tuyết Thuần đến được chỗ tượng nữ thần, chân cũng mỏi nhừ, mặt kinh khủng.

"Beautiful!" (Đẹp quá!) Nghe được có người ở bên cạnh hưng phấn reo vang thán lợi.

Mọi người leo lên đến đây đều mồ hôi nhễ nhại, chỉ có Lại Tư là mặt không đỏ hơi thở không gấp, thể lực cũng tốt quá rồi đi! So với anh, đúng là tức chết người ta.

Tuyết Thuần ngồi ở trên bậc thang nghỉ ngơi, nhìn thấy rừng rậm màu xanh lá cây nơi xa, tâm trạng trở nên dễ chịu thoải mái hơn nhiều.

"Rừng rậm màu xanh lá cây bên kia sát với tiểu bang New Jersey, người Mỹ rất chú trọng xanh hóa. Cuộc sống ở Newyork, sẽ rất thoải mái dễ chịu, Tuyết Thuần sẽ thích nơi này." Lại Tư giới thiệu, đồng thời, cũng không quên dụ dỗ cô vợ xinh đẹp của mình định cư ở Newyork.

Phồn hoa, nhưng lại không mất đi sự yên tĩnh thoải mái, Tuyết Thuần cảm nhận được Newyork không ngừng tỏa ra sự ngạc nhiên và sức hấp dẫn mãnh liệt.

Ngồi một lát, thể lực của cô cũng khôi phục lại không tệ, bắt đầu ngược mắt nhìn tượng nữ thần tự do rất cao này.

Nữ thần Tự Do mặc bộ đồ theo phong cách Hy Lạp Cổ, đeo vương miện có bảy tia sáng nhọn hướng ra ngoài, tượng trưng cho bảy châu lục lớn và năm đại dương trên thế giới. Một loại cảm giác linh thiêng và khát vọng tự do mệnh mông tự nhiên sinh ra.

Vốn Lại Tư vẫn không hề chớp mắt, chỉ chăm chú nhìn Tuyết Thuần cũng phải liếc mắt một cái, thật là đủ tính văn nghệ, điều này mà cũng có thể làm cô xúc động được.

Lại Tư chán muốn chết nhìn lướt qua, anh không hiểu hàng năm mọi người từ khắp nơi trên thế giới tới đây, chỉ để nhìn một pho tượng, anh không nhìn thấy bức tượng này có gì hấp dẫn cả.

Nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thuần tràn đầy hưng phấn, không ngừng đi tới đi lui, giống như một con châu chấu nhỏ không an phận, cái này cũng nhảy nhót, cái kia cũng nhảy nhót, bộ dạng tò mò hết như đứa trẻ. Anh mới cảm thấy, chuyến đi này cũng không coi là lãng phí. Tuyết Thuần vui vẻ, anh cũng vui theo.

"Excuseme?" (Xin lỗi!)

Tuyết Thuần lưu luyến không rời phục hồi tinh thần lại từ trong cảm xúc khi nhìn ngắm tượng nữ thần tự do, nhìn thấy một đôi vợ chồng già, đang thân thiết cười với cô.

Tuyết Thuần cúi mở chào hỏi: "Chào bà."

Bà cụ kia khẽ kêu một tiếng, "A, đều là người Trung Quốc này."

Thật đúng là những người đồng hương gặp được nhau, mặc dù không đến nỗi nước mắt lưng tròng, nhưng xa quê gặp được người mang lại cảm giác quen thuộc cho mình, khiến cho bọn họ nảy sinh tình cảm thân thiết rất tự nhiên.

"Cô gái, có thể giúp hai người già chúng tôi chụp mấy tấm hình được không?"

"Được, không thành vấn đề ạ, ông bà đứng yên đó nha." Tuyết Thuần sáng khoái lên tiếng, tách một tiếng, hình ảnh hai vợ chồng già tay trong tay tràn đầy tình cảm đứng ở dưới chân bức tượng nữ thần, vĩnh viễn dừng lại ở một khoảnh khắc này.

"Ảnh đẹp quá." Bà cụ cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt, liếc nhìn Lại Tư vẫn đang nhìn Tuyết Thuần không chớp mắt, như hiểu ra điều gì, hỏi: "Hai người trẻ tuổi các cháu, là tới đây hưởng tuần trăng mật sao?"

Tuyết Thuần còn chưa có ý định trả lời, Lại Tư đã bước lại gần, rất thân nhiên ôm chầm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tuyết Thuần, "Chúng cháu kết hôn đã gần một năm rồi." Nói đến chuyện trăng mật, bởi vì đủ loại nguyên nhân, nên lúc trước anh không thể cùng đi hưởng trăng mật với Tuyết Thuần. Giờ nhắc tới, không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Ông cụ vui vẻ cười cười, "Thật ngoài dự liệu của chúng tôi, chúng tôi còn tưởng rằng hai cô cậu vừa mới kết hôn cơ. Nhưng tôi thấy hai người đều rất yêu đối phương, nếu không thì cũng một năm rồi, sao còn yêu thích dính lấy nhau như vậy. Tôi với bà ấy, dính chặt lấy nhau nửa năm liền đấy."

Nói đến yêu, nói đến trăng mật, Tuyết Thuần chợt nhớ lại nguyên nhân lúc ban đầu cô gả cho Lại Tư. Quả thật không phải là chuyện khiến cho người ta vui mừng, nên muốn đổi sang chủ đề khác, "Cháu thấy hai ông bà thật là một đôi rất hạnh phúc, nếu không cũng đã mấy chục năm rồi, sao còn ân ái y như khi còn trẻ thế này."

"Hai." Cụ bà không đồng ý, buông tiếng thở dài cảm khái, "Có đôi vợ chồng nào lại không có lúc cãi vã? Bà với ông ấy hả? Cháu không biết đấy chứ, lúc tuổi còn trẻ chúng tôi còn đánh nhau đấy, sau khi ra viện, tôi về nhà mẹ đẻ ở ba tháng, suốt cả ba tháng đó không hề liên lạc với nhau."

Tuyết Thuần tròn mắt há mồm, không thể nào? Thoạt nhìn là một đôi vợ chồng nhả nhặn ân ái, mà lại bạo hành gia đình sao?

Thấy Tuyết Thuần kinh ngạc, ông cụ vui vẻ nói, "Mặc dù ảm ỉ nhiều, bất mãn đối phương cũng nhiều, nhưng bởi vì đã cùng nhau trải qua muôn vàn sóng to gió lớn, nên tình cảm lại càng sâu. Tựa như da thịt trên thân thể, thiếu mất một miếng, sinh mạng cũng không còn hoàn chỉnh nữa."

"Bây giờ cũng đã già rồi, con cái cũng thế giới của mình, bình thường không thể thường xuyên ở bên, người già càng dễ cảm thấy cô đơn bội phần. Chỉ có một người bên cạnh này, cuộc sống mới có ý nghĩa. Giờ cùng nhau đi du lịch vòng quanh thế giới tới đây, cuộc sống xem ra còn muôn màu muôn vẻ hơn so với lúc trẻ nhiều."

Cụ bà đưa mắt nhìn lại ông lão, trong mắt hai người cũng không có tình nồng ý mật, không phải kích tình lúc còn trẻ, không phải là những xúc động mãnh liệt. Cái còn lại, chỉ là tình thân như mưa gió chấp chôn trời qua một cách bình thường và chân thật, thấm thiết.

"Quan trọng nhất là, cho dù gặp phải chuyện gì, đều không được dễ dàng buông tay đối phương, đây mới là tình yêu thật sự!"

Không được dễ dàng buông tay đối phương!

Nhìn đôi vợ chồng càng lúc càng xa, rất nhiều cảm xúc trào dâng trong lòng Tuyết Thuần, tâm tình kích động không thôi. Về điểm này, hình như Lại Tư vẫn luôn làm rất tốt. Một người như cô, mà anh lại không hề ngại. Mà cô lại luôn dễ dàng buông tha tất cả, trốn tránh, thu mình, có lẽ cô nên thử nắm bắt, quý trọng thứ trong tay. Lại Tư đối xử với cô tốt như vậy, cô không muốn lại tiếp tục sa vào những tình cảm trong quá khứ nữa.

"Lại Tư, chúng ta cùng đi xem phim thôi."

Gió thổi nhẹ nhẹ, Tuyết Thuần ngược lên nhìn anh nở nụ cười, có chút ngượng ngùng, tươi trẻ động lòng người.

Lần đầu cô hẹn một người đàn ông, nên cảm thấy hơi khấn trương. Nếu đã muốn quý trọng, không được phép xem nhẹ mà bỏ qua, cô sẽ thử tranh thủ, khiến Lại Tư cũng cảm nhận được tâm tình khi yêu.

Đôi con ngươi đen nhánh của Lại Tư thoáng qua nét kinh ngạc, đây là Tuyết Thuần đang... hẹn anh.

Hẹn hò, chính là việc mà hai người yêu nhau cần phải trải qua trong giai đoạn ngọt ngào.

Mặc dù trong quan niệm của anh, điện ảnh cùng phim truyền hình chỉ làm lãng phí thời gian, đối với anh mà nói, mỗi ngày chạy dọc theo đường số mệnh, thể nghiệm cuộc sống chân thật nhất, mới thật sự là sinh mạng, những cái này cũng chỉ là hư vô mà thôi. Nếu như bình thường, anh cũng khinh thường, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không muốn.

Nếu như Tuyết Thuần biết Lại Tư lại có cái nhìn như vậy đối với điện ảnh, không biết sẽ có cảm tưởng gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Váy đen viền tơ khêu gợi

Edit: Thích Cháo Trắng

Đi đến chỗ mua vé, lại không cần phải xếp hàng, Tuyết Thuần vui mừng không thôi. Sau khi lấy được vé, lần đầu tiên cô chủ động lôi kéo Lại Tư đi vào rạp chiếu phim.

Nhìn Tuyết Thuần xảy ra thay đổi tích cực như vậy, Lại Tư có chút cảm kích đối với cặp vợ chồng lâu năm kia.

Không ngờ vừa mới vào trong, rạp chiếu phim to lớn như thế nhưng lại không có một bóng người.

Suy nghĩ của Tuyết Thuần hơi rối loạn, rạp chiếu phim này buồn bán không ra hồn gì cả! Khu vực nhộn nhịp phồn hoa như thế này, lại chẳng có mấy người khách xem, ông chủ buồn bán như này, chỉ lỗ vốn thôi.

Hai người chiếm nguyên cả một rạp chiếu phim, ngoại trừ âm thanh phát ra từ bộ phim, chỉ có tiếng hít thở của bọn họ. An tĩnh, mập mờ lơ lửng trong không khí, trên màn ảnh rộng đang chiếu bộ phim "Cuộc đời của Pi".

Đây là thể loại phim hành động mạo hiểm mà Tuyết Thuần yêu thích, mới lạ thú vị, lại có phần kinh dị.

Tuyết Thuần háng hái dạt dào nhìn chăm chăm vào màn ảnh, đại dương huyền quang thần bí, hòn đảo chết, cá chuồn... hình ảnh rất đẹp, Tuyết Thuần xem không hề chớp mắt.

Mà Lại Tư, cũng không nháy mắt... nhìn chăm chăm Tuyết Thuần.

Gương mặt trắng nõn như ngọc, đôi môi đỏ thắm, mái tóc dày đen bóng thẳng mượt tự nhiên. Trắng trắng, đỏ đỏ, đen đen, giống như cô gái trong truyện ngụ ngôn bước ra từ trong bức tranh thủy mặc cổ xưa.

Khi Tuyết Thuần nhìn chăm chăm màn ảnh, hàng lông mi thật dài cong cong nhô lên như cây quạt nhỏ đáng yêu. Lúc con người chuyển động, hàng lông mi cong cong khẽ run, giống như cánh bướm êm ái xinh đẹp nhẹ nhàng lay động.

Nhìn thế nào cũng không thấy chán, Lại Tư lại một lần nữa hiểu được cái gì gọi là sắc đẹp thay cơm, bây giờ anh rất muốn một ngụm ăn sạch cô.

Tuyết Thuần như cảm nhận được, khó có khi rời sự chú ý khỏi màn ảnh, nghiêng mặt sang bên cạnh, khó khăn chống lại tròng mắt đen nóng bỏng của anh.

Tuyết Thuần nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó đưa bóng ngó trên tay cho anh, "Anh muốn ăn cái này sao? Còn có coca cola nữa, anh có muốn uống không?"

Mặt của Lại Tư tối sầm lại, anh muốn ăn, nhưng không phải muốn ăn bóng ngó, mà là cô kia! Người phụ nữ tri độn này, anh không thể đánh, không thể nắm, còn không được thương nữa.

"Tay anh bị thương, em không dứt anh ăn sao?" Lại Tư cười nhạt, bình tĩnh đùa giỡn.

Tay Tuyết Thuần dừng lại, trong bóng tối, nhích đầu tới gần anh một chút, cô cho là mình nghe lầm. Thanh nhã cao quý như Lại Tư, cũng sẽ nói ra lời nói buồn nôn như vậy sao? Tối gần, tối gần, đôi con ngươi rực lửa của Lại Tư có thể thấy rõ ràng.

Đưa tới cửa, không ăn thì thật phí phạm. Lại Tư chu môi, đôi mắt đen kia từng được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong bóng tối anh cũng có thể nhìn thấy mọi vật rõ như ban ngày. Anh tự tin, chuẩn xác không sai lầm hơn... Lại chụp huyệt.

Âm nhạc đột nhiên trở nên rộn ràng, Tuyết Thuần lập tức quay mặt đi, ánh mắt rất nhanh chóng bị bộ phim hấp dẫn, khăn trương nhìn không chớp mắt.

Trên màn hình đang chiếu một cảnh rừng rậm, ban ngày những hòn đảo nhỏ hết như thiên đường, nhưng khi màn đêm buông xuống, thì trở thành hòn đảo kinh dị, nước trong suốt nhìn thấy đáy lập tức biến thành a-xít, khiến cho mấy chú cá nhỏ bị ăn mòn thành đồng xương trắng. Mà nhân vật chính, đang ở trên chạc cây, nếu rơi xuống nhất định chết không toàn thây!

Bởi vì bộ phim đang đoạn gay cấn, Tuyết Thuần cũng trở nên kích động theo, cô khăn trương nắm lấy tay Lại Tư, miệng nhanh chóng nhai bóng ngó.

Lại Tư chụp huyệt, lần đầu tiên mặt mặt như vậy, Lại Tư im lặng một lúc lâu. Bộ phim đáng chết kia lại còn hấp dẫn hơn cả anh!

Thừa dịp này, Lại Tư im lặng ra hiệu với người đứng chờ ở cửa phòng chiếu phim. Lối vào phòng chiếu phim lóe lên bóng người rồi biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Tuyết Thuần xem phim, Lại Tư nhìn Tuyết Thuần. Hơn hai giờ ở trong rạp chiếu phim, cứ như vậy rồi kết thúc.

Tuyết Thuần hài lòng vì đã được xem phim, mà Lại Tư thì tràn đầy tiếc nuối vì đã không hôn được Tuyết Thuần.

Lúc ra ngoài thì thấy đám người Lam Dạ đang canh giữ ở cửa rạp chiếu phim. Còn có một vệ sĩ khác đang đuổi khách, khiến cho mọi người thất vọng rời đi.

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn về phía Lại Tư, nhất thời im lặng. Không trách được đoạn đường đông đúc nhộn nhịp như thế, mà lại không có người nào đến xem phim, thì ra là Lại Tư đã sai người bao toàn bộ nơi này từ sớm, làm gì còn có ai tới nữa.

"Bây giờ trở về à?" Lam Dạ xuất hiện, hẳn là đón anh về nhà.

Lại Tư nhoen miệng cười, "Yên tâm, về nhà còn có chuyện tốt hơn đang chờ."

Sau đó, chúng ta sẽ thưởng thức bữa tối dưới ánh nến, trong lòng Lại Tư thầm nói tiếp. Mở cửa xe, mời công chúa dấu yêu của anh ngồi vào chiếc

Rolls-Royce.

Thiếu mất yêu đương, hẹn hò, và còn cả tuần trăng mật của bọn họ nữa, Lại Tư luôn có cảm giác mình nợ Tuyết Thuần. Hôm nay dứt khoát làm một lần duy nhất, đền bù cho một chút tiếc nuối của bọn họ.

New York về đêm đắm chìm trong ánh đèn nê ông rực rỡ sắc màu, lại không thể che giấu được một hai tiếng bang bang ngẫu nhiên vang lên trong đêm.

Tuyết Thuần vênh tai, nghe thấy tiếng súng mờ ảo, cô hơi nghi ngờ. Nhưng New York lớn như vậy, hẳn là trị an rất tốt chứ.

"Ở nước Mỹ, người dân thường dùng súng là việc hợp pháp. Mặc dù New York là nơi nhiều tình anh trên thế giới tụ tập lại, nhưng trị an lại không thể bằng Bắc Kinh - Trung quốc, cho nên nếu em muốn ra ngoài, phải để cho người của anh đi theo, anh mới yên tâm." Cho em thân phận như vậy, có lẽ sẽ mang nguy hiểm không thể lường tới cho em, nhưng đây là lựa chọn không có đường lui.

Anh không muốn nhốt em cả đời, nhưng, đẩy em lên đầu sóng ngọn gió lại cũng không phải là điều anh mong muốn. Giữa hai việc này, anh chỉ có thể đem hết khả năng của mình, cho em tự do nhưng đồng thời cũng phải bảo vệ em.

Xe lướt như bay trên đường, dần dần cách xa sự ồn ào náo nhiệt.

Pháo đài cổ nhà họ Lại.

"Đi tắm nước nóng trước đi, xong ra ngoài sẽ có một sự vui mừng dành cho em." Lại Tư cười đẩy Tuyết Thuần vào phòng tắm.

Cô đi tắm, Lại Tư còn gấp gấp hơn cả cô. Trong lòng Tuyết Thuần hơi nghi ngờ, nhưng cũng nghe lời anh đi vào.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, trong mắt Lại Tư, đáy mắt đen láy luôn lạnh lùng lại lướt qua tia từng tia ấm áp.

Anh chậm rãi dạo bước đến cạnh cửa, vỗ tay phát ra tiếng, quân gia dẫn theo người liên tiếp chỉnh tề nối đuôi nhau đi vào, động tác êm ái, không phát ra chút tiếng động nào.

Tuyết Thuần ở trong phòng tắm vừa cọ rửa thân thể, vừa suy nghĩ mông lung. Lại Tư nói chuẩn bị cho cô một niềm vui bất ngờ, sẽ là chuyện vui mừng gì đây? Nhưng mà trong tiềm thức cô đã cho rằng, nhất định không phải là chuyện xấu.

Lau khô thân thể, Tuyết Thuần cảm áo ngủ Thím Tô chuẩn bị cho mình lên, mặt chột đỏ đến độ có thể nhỏ ra máu.

Đây là một chiếc váy đen viền tơ, mặc lên sẽ lộ ra vai và xương quai xanh rất khôu gọi, căn bản vật áo kia cũng không che được mông. Chỉ có bikini bên trong, cũng không hề chuẩn bị áo ngực cho cô, nhìn trong gương, thân thể uyển chuyển như ẩn như hiện, mí mắt Tuyết Thuần thỉnh thoảng nháy.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì! Lại Tư nói vui mừng không phải là cái này đấy chứ? Đây là kinh hoàng có được hay không!

Không còn cách nào khác, Tuyết Thuần chỉ có thể trùm khăn tắm đi ra ngoài tìm quần áo mặc.

Không ngờ vừa mở cửa phòng tắm ra, trước mắt chột rơi vào một vùng tắm tối.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Bữa tối dưới ánh nến

Edit: Thích Cháo Trắng

"Lại Tư?" Tuyết Thuần không thích ứng được với tia sáng mờ mờ như vậy, cô là một người rất sợ bóng tối, lúc này ngay cả giọng nói cũng trở nên mềm mại hơn.

Không có ai đáp lại, trong đêm đen, tràn ngập bóng tối tịch mịch kì lạ. Tuyết Thuần mò mẫm đi về phía trước, lại không cẩn thận va vào một góc ghế, cả người lao đảo.

Lại Tư đứng cách cô mấy bước, theo lý mà nói thì ánh đèn ban công hắt vào, không đến nỗi Tuyết Thuần không thấy được gì. Trong lúc lơ đãng anh đã phát hiện ra manh mối, băng vào sự thông minh của anh, suy nghĩ ngay được một kết luận: Tuyết Thuần mắc bệnh quáng gà.

Vốn định dành cho cô một sự ngạc nhiên, nhưng hiển nhiên người phụ nữ ngốc chính là người phụ nữ ngốc, nhìn một lát thôi cũng không được.

"Anh ở đây."

"A!"

"Xuyt, đừng sợ, đưa tay cho anh."

Tiếng nói dịu dàng như rượu ngon ủ trăm năm, giờ phút này đột nhiên vang lên ở vành tai, Tuyết Thuần giật mình sững sốt.

Bàn tay nho nhỏ mềm mại đặt lên, Tuyết Thuần lấy lại bình tĩnh, thấy rõ ràng là Lại Tư, thật may là bệnh quáng gà của cô không đến nỗi quá nghiêm trọng. "Có phải đường điện có vấn đề hay không, sao toàn bộ đèn lại bị tắt thế này?"

"Không phải, anh cố ý. Yên tâm, đi theo anh."

Giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng níu non, từng tiếng mê hoặc cô. Tuyết Thuần không cưỡng lại được sự dịu dàng của Lại Tư, để anh dắt ra ban công.

Trước mắt Tuyết Thuần đột nhiên sáng lên, cô khẽ nhếch miệng, kinh ngạc khám phục đến độ nói không nên lời.

Lúc này ban công như được tô điểm bằng những chiếc đèn cầu kỳ, trang trí đẹp để tinh xảo vô cùng... Ánh sáng mờ ảo, trên bàn ăn thấp mấy cây nến, hoa hồng xinh đẹp, đồ ăn có đủ sắc hương vị, rượu đồ quý giá...

Ban công được xây dựa vào biển, màn đêm cùng biển cả mênh mông vô tận kết hợp với nhau, thiên nhiên thuần khiết, cảnh đẹp to lớn tráng lệ, nhưng lại cũng lãng mạn đến kinh động tâm can.

Khi hai người ngồi xuống thì ánh nến chớp chồn yếu điệu lay động, như điệu múa của giai nhân, vui mừng chào đón đôi tình nhân ngọt ngào bọn họ.

Không biết từ chỗ nào, tiếng kèn Saxophone tao nhã vang lên, xen lẫn với tình cảm lãng mạn ấm áp, sự lãng mạn dần biến thành vẻ đẹp tinh khiết.

Đôi mắt Tuyết Thuần long lanh như phát ra ánh sáng, còn lấp lánh hơn cả sao trên bầu trời đêm, "Đây chính là sự ngạc nhiên mà anh nói sao?" Trong lúc cô đi tắm, anh đã sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi thứ, chính là vì muốn cùng thưởng thức bữa tối dưới ánh nến với cô.

Phản tâm ý này, làm cô cảm động đến độ hốc mắt cũng ẩm ướt.

Lại Tư cười không đáp, chỉ hỏi: "Thích không?"

"Có." Tuyết Thuần gật mạnh đầu một cái, lo lắng ánh sáng mờ ảo, anh sẽ không nhìn rõ, bèn nói to hơn, "Thích." Bất kỳ người phụ nữ nào cũng không kháng cự nổi sự lãng mạn như này.

Trên bàn ăn còn đặt một chiếc hộp nhỏ được đóng gói đẹp đẽ, Lại Tư nhắc lên, nhẹ nhàng kéo một cái, nơ con bướm lặng lẽ tuột ra.

Mở chiếc hộp, bên trong là chiếc nhẫn kim cương đỏ thắm như biển, vòng nhẫn có hoa văn cổ xưa đen sẫm, nhìn cũng biết chiếc nhẫn đã có lịch sử lâu đời. Tuyết Thuần nghĩ đây chắc là một chiếc nhẫn cổ.

Lúc này, một tình huống còn ngạc nhiên hơn diễn ra.

Lại Tư quỳ một gối xuống đất, gỡ chiếc nhẫn kim cương lên, "Ban đầu khi kết hôn, không hề hỏi ý của em, là anh không đúng."

Tuyết Thuần dường như giật mình ngay tại chỗ, Lại Tư lại chủ động nhắc tới chuyện trước kia, hơn nữa còn nhẹ nhàng xin lỗi cô!

Nhưng mà không cần thiết phải quỳ xuống, cô không chịu nổi. Để cho ông chủ lớn nhà họ Lại quỳ xuống, sợ rằng cô sẽ giảm thọ mất. Đào Dân, Lam Dạ, Lại Dung Nhân, Tề Luận, Phù Khải mấy người nhà họ Lại gia đều sẽ giết cô!

"Cho dù quá khứ đã xảy ra chuyện gì, bất kể là tốt hay xấu, chúng ta cũng đã cùng đi đến ngày hôm nay, đều đã có sự hiểu biết nhất định về nhau. Có lẽ em cũng cảm nhận được, bởi vì ngay từ khi bắt đầu, anh đã không hề che giấu nó, thậm chí để lấy được em, đã dùng cả những thủ đoạn không quang minh chính đại gì."

Lúc này đôi con ngươi sắc bén tràn ngập dịu dàng, sâu nơi đáy mắt là sự yêu thích nồng đậm, "Tuyết Thuần, anh yêu em, vẫn luôn như vậy."

Trái tim đập thình thịch như trực nhảy ra ngoài, giống như có ai đó liên tục dùng búa gõ lên trái tim nhỏ của cô, khiến nó không ngừng nhảy nhót.

"Anh vẫn luôn ích kỷ khóa chặt em ở bên người, có lẽ cũng từng có lúc làm em không vui. Nhưng lần này, anh muốn trực tiếp hỏi em, Tuyết Thuần, có phải em cũng yêu anh dù chỉ một chút hay không?"

Bởi vì yêu cô tha thiết, nên anh mới có thể làm tất cả vì cô, kể cả kiên nhẫn chờ đợi, coi trọng mỗi cảm nhận của cô, chậm chạp cố chấp phá tan băng giá đã phong bế trái tim cô.

Anh nói xong, chiếc thìa trong tay cô rơi xuống nền gạch men sứ tinh xảo, phát ra âm thanh va chạm. Ở trong đêm tối, cực kỳ vang dội.

Một loại tình cảm mãnh liệt ập tới, mãnh liệt không thể khống chế được, như muốn xuyên thấu lồng ngực của cô. Tuyết Thuần che đi nơi nhịp tim đập thất thường, đầu óc trống rỗng, theo dòng mật ngọt tuôn trào là cảm giác hạnh phúc ngập tràn.

"Nếu như, em có thể đồng ý, sau này cam tâm tình nguyện làm vợ của anh được không? Có lẽ con đường phía trước, sẽ khác một trời một vực so với cuộc sống mà em đã trải qua trước đây. Dù là bây giờ trên đường đầy bụi gai, thậm chí dính máu tanh, em có nguyện ý đi cùng với anh không?"

Tuyết Thuần che miệng, không thể tin được lắng nghe tất cả.

Nhớ lại chặng đường đã đi trong quá khứ, ngoại trừ chuyện ép buộc cô gả cho anh, về sau này, Lại Tư đều đối xử rất tốt với cô. Vật chất, tôn trọng, thậm chí tự do, sau đó lại không hề e ngại thân phận mà đưa cô trở về nhà chính của anh, kéo cô vào trong thế giới của anh, tuyên cáo với người của anh, cô là người quan trọng.

Được anh chăm sóc, coi trọng như thế, tình cảm lạnh lẽo sinh trưởng này mầm nơi đáy lòng từ lúc nào không hay. Mấy ngày nay, cô luôn lo lắng cho Lại Tư, thậm chí có lúc cô còn suy nghĩ, nếu như không có Lại Tư, thế giới của cô có thể sẽ sụp đổ hay không.

Đối với Trình Lăng, cô nhớ nhưng, nhưng nhiều hơn chính là hoài niệm loại cảm giác có người đồng hành bên cạnh khi cô độc, trong đó phần nhiều là sự cảm ơn và tình cảm bạn bè.

Trong quá khứ, cô lẩn lộn giữa tình yêu và những loại tình cảm khác ấy.

Nhưng vào giờ phút này, chân thật cảm nhận trái tim mình đập thành thích, thực sự chỉ khi cô nhìn thấy Lại Tư thì mới có. Cô nghĩ, cô đã yêu người đàn ông này rồi.

Giữa ánh nến ngập tràn, Tuyết Thuần cười yếu ớt làm rõ ra lúm đồng tiền, mặt mũi xinh đẹp như hoa Tuyết Liên nở rộ ban đêm, thánh thiện và thuần khiết mê hoặc lòng người.

Cô nghiêng người, hai đầu gối chạm đất, không có ý nhận lấy chiếc nhẫn. Cô chỉ vươn hai tay ra, vui vẻ lao về phía trước theo bản năng, ôm lấy hông của anh, thật chặt, thật nhiệt tình và nghiêm túc.

Có một người đàn ông đang nói yêu cô.

Ba, mẹ, Tuyết Thuần cảm thấy niềm hạnh phúc trước nay chưa từng có. Hai người đã từng nói, nếu như có một người đàn ông chịu hao tổn tâm trí để lấy lòng một người phụ nữ, ít nhất có thể chứng minh rằng anh ta thật lòng.

Mà phần thật lòng này, cô gặp được, cũng không muốn buông tay. Ba, mẹ, con không muốn đến Thiên đường gặp hai người sớm như vậy rồi. Con muốn ở lại, nhìn thật kỹ người đàn ông này, cùng anh ở chung một chỗ. Nợ hai người, nợ Trình Lăng, hãy để kiếp sau con trả lại.

Lại Tư vui mừng, đây là lần đầu tiên Tuyết Thuần chủ động ôm ấp yêu thương. Lại Tư tự nhiên mừng rỡ càng ôm chặt người phụ nữ này hơn, hương thơm thân thể mềm mại, tản mát ra hương thơm sau khi tắm.

Trong đầu tư tưởng đen tối đang chuyển động, không khỏi phỏng đoán, bây giờ cả người cô chỉ khoác một cái khăn tắm, không biết bên trong khăn tắm có phải là thân thể không che đậy của cô hay không đây?

Lại Tư ngứa ngáy trong lòng, như có trăm ngàn con kiến đang bò khắp toàn thân, anh rất muốn dung nhập người phụ nữ này vào xương tủy của mình, như vậy thì sẽ không phải luôn luôn chịu đựng cảm giác chưa thỏa mãn dục vọng hành hạ nữa.

Trước ngực có thêm cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo, Lại Tư nhận ra có cái gì không đúng. Đầu óc xoay chuyển nghĩ đến trọng điểm, Tuyết Thuần còn chưa nhận chiếc nhẫn của anh, có phải vẫn còn để ý đến chuyện ban đầu hay không?

Anh đẩy thân thể mềm mại của cô, lộ ra gương mặt đầm nước mắt. Nhưng đối lập với nước mắt khổ sở chính là, nụ cười vô cùng xinh đẹp, như nở rộ trong mưa gió, đẹp đến mức chấn động tâm can!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cầu hôn

Edit: Thích Cháo Trắng

"Tuyết Thuần, sao vậy? Có phải có chỗ nào anh làm không tốt hay không? Khiến cho em nhớ tới mấy chuyện không vui?"

Dù Lại Tư có bình tĩnh hơn nữa cũng có chút gấp gáp, trời ạ, lần đầu tiên anh lại có loại cảm giác sợ hãi bị cự tuyệt! Đây chính là lần đầu tiên anh cầu hôn một người phụ nữ! Cuộc sống có bao nhiêu lần cầu hôn đây! Lòng mày anh nhúu chặt lại, kể cả khi nghe được tin nhà họ Trù cướp sạch không còn một mống nào số hàng hóa của anh ở Trung Đông, thời điểm bị đạn bắn xuyên qua da thịt, cũng không hề nhúu mày chút nào. Bây giờ đối mặt với một Tuyết Thuần khóc không ra tiếng thì lại trở nên luống cuống khản trương, chẳng khác gì đứa trẻ miệng còn hơi sữa.

Lại Tư bên này hỏi, Tuyết Thuần bên kia lắc đầu phủ nhận, Lại Tư cuống đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Nhìn Lại Tư cũng sẽ có bộ dáng nóng này, Tuyết Thuần đột nhiên phì cười, nghịch ngợm dùng ngón trỏ dán lên môi mỏng của anh, ngừng lại lời nói dồn dập của anh, sau đó cầm lấy chiếc nhẫn trong tay anh, tự mình lồng vào ngón áp út.

Chiếc nhẫn nhìn rất cổ, rất đẹp. Hình vẽ điêu khắc, rõ ràng là một con..... Phụng Hoàng Niết Bàn(*)!

(*)Phụng Hoàng Niết Bàn: Phụng hoàng sống đến năm trăm tuổi thì tự thiêu mình, nhưng nó lại tái sinh từ trong lửa, càng trở nên rực rỡ, hoàn mỹ và mạnh mẽ hơn.

Vòng xung quanh nó là hình khắc chìm cái đuôi dài của Phụng Hoàng, ở giữa khảm hai viên kim cương đỏ thắm như lửa làm mắt, đẹp long lanh mà tinh xảo.

Tuyết Thuần chưa bao giờ nhìn thấy chiếc nhẫn nào đặc biệt như vậy, trên đó còn phảng phất một loại khí thế hào hùng xa hoa!

Tuyết Thuần nâng đôi mắt đã ướt nhoe lên, chống lại đôi mắt đong đầy nhu tình mật ý của Lại Tư, khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ kia tràn ngập vẻ nghiêm túc và kiên định, "Lại Tư, em nghĩ, em nên yêu anh."

Ánh mắt đen láy như con nai nhỏ của cô phát ra ánh sáng y hệt như đang chờ mong tia nắng rạng đông, nhưng nhìn thấy Lại Tư thì chợt giật mình chớp mắt một cái, Tuyết Thuần lo lắng nhíu lại đôi lông mày kẻ đen. Lần này đến lượt cô sốt ruột, "Thế nào? Anh định đòi ý sao?"

Không thể không nói, vì chuyện của bố mẹ, bản thân trở thành người thiếu tự tin, vẫn là chướng ngại lớn nhất của cô.

Tuyết Thuần lo sợ nín chặt đầu ngón tay. Người đàn ông nào cũng dễ dàng tam tâm lưỡng ý (*), huống chi là người đàn ông tốt như Lại Tư, bên cạnh anh, thứ không thiếu nhất chính là phụ nữ đẹp. Thời gian bọn họ sống chung với nhau cũng không ngắn, cho dù là một người phụ nữ xinh đẹp đi chăng nữa, đều sẽ có một ngày anh nhìn膩 thành chán thôi.

(*) Tam tâm lưỡng ý: Ba tâm, hai ý. Chỉ sự không kiên định, dễ dàng thay đổi.

Đều nói đàn ông trời sinh có tính tự trọng, không phải bởi vì trước đây anh không chiếm được, nên có cảm giác khiêu chiến, cho nên mới hao tổn tâm trí làm tất cả những chuyện này? Anh sẽ không nảy sinh cảm giác chán ghét đối với cô đâu chứ?

Lúc này cô mới lấy hết dũng khí, thổ lộ với anh. Nhanh như vậy Lại Tư đã không thích nữa rồi sao? Trong lòng cô vẫn thấp thỏm không yên, trống ngực đập thình thịch liên hồi..... Khẩn trương, mong đợi, e lệ khi bày tỏ, đủ loại cảm xúc xen lẫn nhau, khiến Tuyết Thuần sắp hít thở không thông.

"Không, dĩ nhiên không phải! Anh cầu còn không được kia!" Lại Tư cảm thấy tương đối khổ não đối với việc mình vội vàng phủ nhận, từ bao giờ mà một người luôn luôn trầm ổn tự tin như anh lại trở nên mất bình tĩnh như vậy.

"Chỉ là... chuyện đột nhiên xảy ra, anh không hề nghĩ em lại tiếp nhận anh nhanh như vậy." Có lẽ anh đã hình thành thói quen bị Tuyết Thuần ngược đãi, hại anh luôn không ôm hi vọng quá lớn, anh còn nghĩ không biết phải kéo dài công cuộc theo đuổi này thêm bao lâu nữa.

"Hả?" Tuyết Thuần nghiêng đầu không hiểu, mở to hai mắt nhìn anh, trong lòng cô, Lại Tư không phải là kiểu người sẽ làm những chuyện mà mình không nắm chắc.

Mặc dù anh vẫn luôn thể hiện ra hình tượng là một người lịch sự nho nhã, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt đầy khí phách của anh thì sẽ biết, anh có cá tính mạnh mẽ không ai bì nổi, thích nắm tất cả trong tay, thích sự phục tùng tuyệt đối, một khi làm trái mệnh lệnh của anh, thoát khỏi bàn tay nắm giữ của anh, nhất định sẽ phải chịu đựng lửa giận của anh.

Cô cho rằng, đáp án của cô, anh đã đoán được từ sớm rồi. Nói cách khác, tối nay, những thứ này, cũng nên nằm trong phạm vi anh nắm giữ được mới đúng.

"Từ em ra, không có người nào khiến cho anh có cảm giác không thể với tới được như này."

Tròng mắt đen thâm thúy của Lại Tư như đêm muộn cuối mùa thu, giữa con ngươi đen kịt lại lấp lánh như sao, tràn đầy tình yêu say đắm.

Ý là, anh thật sự không đoán được tâm tư của cô sao?

Lại Tư nghĩ tới rất nhiều trường hợp, một là, Tuyết Thuần mang vẻ mặt đau khổ, kỳ cục không để ý tới anh. Hai là, ngưng ngừng đỏ mặt rồi miễn cưỡng tiếp nhận, ba là chỉ vào mũi của anh mắng to anh không biết xấu hổ. Chứ không phải như hiện tại, to gan nói ra đáp án.

Nhưng mà anh có thể lập tức thoái mái cười rồi, Tuyết Thuần không giống như những người phụ nữ khác. Tâm tính cô đơn giản, nhưng lại nhìn thấu việc đời hơn bất cứ ai. Có lẽ, vì đã nhìn thấy nơi cao nhất rồi nên cô mới có thể vẫn duy trì được trái tim tinh khiết như vậy. Mà khi sự thật hiện ra trước mắt lại vẫn có thể đứng cảm tiếp nhận.

Người phụ nữ đã từng leo đến đỉnh núi K2, từ trước tới nay luôn là người đứng cảm tiến về phía trước, sao lại có thể trốn tránh nỗi sợ hãi được? Lại Tư mỉm cười yếu ớt, đúng vậy, ban đầu, điều hấp dẫn anh nhất, chẳng phải chính là điểm này sao!

Vì Lại Tư vội vàng giải thích, tâm tình Tuyết Thuần âm chuyển biến, cô mở to đôi mắt đẹp, sững sờ nhìn anh đang cười khúc khích, đây chính là người

đàn ông cô quyết định yêu thương.

Cô là một người rất ít biểu đạt cảm xúc, ngày thường cũng không có nhiều bạn, trừ Thiên Sở Sở có thể thỉnh thoảng cùng đi leo núi ra, nếu không ở nhà, thì cũng chỉ có một mình cô với đôi giày vải, đi du lịch.

Vào giờ phút này, cô chỉ biết mình rất vui mừng, đầy trong trái tim, đầy trong mắt đều là ngọt ngào hạnh phúc, cô không biết làm thế nào để biểu đạt loại tâm tình này. Cô chỉ muốn tiếp tục nhìn người đàn ông anh tuấn thanh nhã trước mặt này mãi thôi, rất muốn... rất muốn mãi mãi ở bên anh.

Đôi mắt với đôi con ngươi đen láy lấp lánh kia, Lại Tư như ngừng thở, cổ hết sức im lặng nuốt một cái, nhưng cổ họng nhấp nhô đã bán ** anh.

Tuyết Thuần đột nhiên mở miệng cười yếu ớt, chủ động dâng lên đôi môi xinh đẹp đỏ mọng. Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên khóe môi gọi cảm của anh.

Nhuễn ngọc ôn hương trong ngực, trong hơi thở tràn đầy hương thơm của phụ nữ. Lại Tư mừng rỡ như điên, cuộc sống tỉnh phúc của anh đến rồi! Vốn dĩ anh đã không có sức chống cự với sự hấp dẫn của Tuyết Thuần, thật vất vả cơ hội mới đến, tất nhiên sẽ muốn nắm thật chặt, muốn tiến thêm một bước.....

Không ngờ đang lúc anh có động tác, Tuyết Thuần lại giao hoạt lui ra.

Sau đó.....

"Chúng ta còn chưa ăn cơm đâu nha?" Tuyết Thuần nhăn nhăn cái mũi nhỏ đáng yêu của mình.

Yết hầu Lại Tư chợt động, "Ý của em là, cơm nước xong, chúng ta có thể rồi?"

Tuyết Thuần cúi đầu động lung tung lên dao nĩa, lại không ngăn cản được sự nóng bỏng trần trụi của Lại Tư, ánh mắt kia như muốn đốt cháy cô đến không còn một mảnh.

"Rốt cuộc có phải hay không?" Bên môi Lại Tư nhẹ nhàng xuất hiện ý trêu đùa, anh chỉ thích nhìn cô bị ép đến đường cùng không còn đường lui, bộ dạng 囧.

Đầu Tuyết Thuần cũng sắp vùi vào bàn ăn đến nơi rồi, cô gây lung tung chút đồ ăn, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, "Tay của anh còn bị thương chưa khỏi hẳn."

Nếu là người bình thường, nhất định không nghe được giọng nói như muỗi kêu này của Tuyết Thuần, nhưng là Lại Tư là người như thế nào chứ! Thường đi khắp nơi quyết đoán sát phạt trong bóng tối, tất nhiên thính lực sẽ vô cùng nhạy.

"Tay của anh đã hoạt động bình thường rồi." Nụ cười trên mặt Lại Tư càng trở nên rạng rỡ, để cô có thể tin tưởng, anh đưa tay tới, nâng cằm cô lên, nghiêng người cắn lên bờ môi căng mọng của cô.

"Á!" Tuyết Thuần kêu nhỏ một tiếng, bướng bỉnh phản đối nhưng thật ra lại là ngầm thừa nhận.

Vừa động đến loại hương vị thanh khiết này, Lại Tư không kềm chế được vội vã ôm lấy thân thể của cô, đi vào trong. Tất cả những chuyện này, mới là chủ đề tối hôm nay.

Từ khi kết hôn đến nay, thời gian không hề ngắn, nhưng số lần hai người họ gần gũi tính ra không quá hai đầu ngón tay. Là một người đàn ông khỏe mạnh cường tráng, có nhu cầu mãnh liệt của người đàn ông, anh thực sự không hề dễ dàng vượt qua!

Tối nay nghe được lời nói của cô, coi như đã được cô đáp lại tình yêu, Lại Tư cũng không khống chế nổi khao khát mãnh liệt về chuyện nam nữ của mình nữa.

Khăn tắm nhanh chóng bị anh tháo ra, anh dùng tốc độ cực nhanh đè ép lên thân thể của cô, lộ ra áo ngủ khêu gợi bên trong. Áo ngủ như vậy cũng chẳng khác không ** là mấy, trước ngực cao ngất đầy đặn, hoàn toàn bị viền tơ che kín, nhưng lại càng tăng thêm vẻ hấp dẫn mị hoặc.

Hai mắt Lại Tư híp lại, lóe lên vẻ đẹp yêu nghiệt, chị gái tốt của anh đã tính toán tính phúc cho anh từ trước, bất ngờ thú vị này quả thật không tệ.

Bởi vì có lý do quang minh chính đại để lên giường, anh tính toán tối nay nhất định phải hết sức tận hưởng, để bù đắp cho sự muốn mà không được đã hành hạ nhiều ngày nay.

Cũng không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện như này, Tuyết Thuần lo lắng giãy dụa, thân thể mềm mại có lỗi có lỗi, lại chỉ càng khiến cho Lại Tư to gan làm nhiều động tác hơn mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Xã hội đen tụ hội tại tiệc sinh nhật

Edit: Thích Cháo Trắng

"Chờ, chờ một chút." Tuyết Thuần thở hắt hắt kéo xuống chiếc váy viền tơ bị Lại Tư vén cao lên.

"Làm sao vậy?" Đột nhiên bị cắt đứt, Lại Tư chịu đủ loại áp lực, trừng phạt bằng cách nhéo một cái lên ngực trắng như tuyết của cô.

Thân thể Tuyết Thuần run lên, "Em.. em.. gáy của em hơi đau."

Nghe vậy, Lại Tư lập tức vội vàng cúi đầu nhìn xuống, nghiêm túc quan sát, "Theo lý thuyết, thuốc bôi cũng là loại tốt nhất, nửa ngày là có thể đóng vảy rồi. Để anh xem một chút vết thương có bị nứt ra hay không..... Tạm được, không có gì đáng ngại. Không phải sợ, anh sẽ cẩn thận không làm đau em, anh hôn hôn, rất nhanh sẽ không đau nữa....."

Cần cổ thấm ướt một trận, những nụ hôn dày đặc mát lạnh rơi xuống, tựa như trao cho cô sự che chở tốt nhất. Tay cũng không hề rảnh rỗi, kéo mạnh xé chiếc váy viền tơ mỏng manh của cô ra thành hai nửa. Tuyết Thuần giống như một món quà tặng mặc cho người khác mở ra, mở món quà ra, là lễ vật đang chờ đợi chủ nhân cung chiêu.

"Đội đã!"

Tuyết Thuần kéo chân mỏng qua, tốn công vô ích che đi một nửa thân thể.

Lại Tư hơi mỉm môi cười gian, miễn cưỡng nhẫn nhịn, "Vợ à, em lại làm sao nữa đây?"

"Vết thương trên tay anh rất sâu, phải cẩn thận đề phòng một chút."

Thật ra thì, từ lúc vừa rồi mới bắt đầu, lời Tuyết Thuần muốn nói nhất chính là câu này. Hai người đều bị thương, lại vẫn có tinh thần phấn chấn làm mấy chuyện này. Nghĩ như thế nào, cũng thấy hơi vội vã quá đi.

"Nếu không, hay là em ở phía trên?" Lại Tư cười gian, bàn tay xoa nắn khối mềm mại, dưới thân đột nhiên vọt lên dòng nhiệt lưu sóng sau cao hơn sóng trước.

Tuyết Thuần thở gấp, mở đôi mắt mông lung nhìn anh, "Phía trên thế nào?"

"Bảo bối đừng nóng vội, để anh dạy cho em."

.....

Ngày hôm sau, trên bàn cơm.

Tuyết Thuần cắn chiếc dưa, hôm nay là ngày mấy rồi, thức ăn cũng quá khác biệt so với bình thường rồi đi.

Tuyết Thuần còn muốn hỏi, nhưng bên này Lại Tư đã mở miệng nói sang chủ đề khác, "Anh sẽ tìm cho em một huấn luyện viên, ban ngày em đi theo họ học chút kỹ năng phòng thân."

Tuyết Thuần nhũn mảy, có chút nghi ngờ, "Nhưng em đã hai mươi lăm tuổi rồi, xương cũng cứng rắn, còn có thể học mấy cái này sao?" Ngộ nhớ gây xương chỗ nào đó, tuổi đã cao, muốn thân thể phục hồi lại được như cũ là rất khó.

"Bản lĩnh không sợ người có lòng." Lại Tư xoa xoa ngón tay trên chiếc cằm xinh đẹp của cô, khiêu khích trêu đùa, xúc cảm truyền đến vô cùng tốt.

Trong lòng anh đã tính toán từ trước, mặc dù Tuyết Thuần có người của anh bảo vệ, nhưng dù thế nào, thì Tuyết Thuần cũng phải biết một chút chiêu thức căn bản để bảo vệ mình. Như lời anh nói, người mà anh tin tưởng không hề nghi ngờ nhất thế gian, vĩnh viễn chính là bản thân mình! Tuyết Thuần vừa hai mươi, còn rất trẻ, hướng chi nhất định tình trạng thân thể của cô cũng tốt, mặc dù không thể luyện thành cao thủ giỏi nhất, nhưng cũng thể luyện thành.

"Được rồi." Tuyết Thuần lên tiếng, mặt có chút ửng đỏ, sau đó ánh mắt dời về phía mâm thức ăn, tránh cho Lại Tư tiếp tục làm mấy chuyện khác người giữa ban ngày ban mặt.

Cô cầm dưa gọt gọt mấy món ăn trước mắt, đều là cà rốt và gan các loại động vật..... Rất nhiều, nhưng chỉ dùng mũi ngửi nhẹ, cô cũng biết đều là những món gì, cô chợt có cảm giác không muốn ăn.

"Thế nào? Không thích những thức ăn này?"

Tuyết Thuần thừa cơ bày ra khuôn mặt tươi cười khéo léo gắp lời, "Bình thường cũng không phải ăn mấy món này." Có thể thay đổi lại mấy món ăn như những ngày trước được không, tài nấu nướng của đầu bếp ở đây đều là hạng nhất, muốn ăn bữa ăn kiểu Pháp, Mexico, hay thậm chí là món ăn bí truyền của hoàng thất Thái Lan..... đều có. Đầu bếp nhà họ Lại tựa như túi thần kỳ của Doraemon, tùy ý ta cần ta cứ lấy. Chỉ có không nói ra, chứ chưa hề nói không làm được. Hôm nay đổi lại đồ ăn Trung Quốc, cô cũng rất nhớ những món ăn trong nước, thế nhưng mấy món này là những món ăn cô chán ghét

nhất.

"Mắt của em không tốt, tất cả những thứ này đều giàu Vitamin A, về sau cũng phải ăn nhiều rau dưa trái cây một chút."

"Sao anh lại có thể biết?" Lòng mày Tuyết Thuần nhếch lên, hơi kinh ngạc, nhưng lại vụng trộm không giấu được vui mừng. Nhất định là tối hôm qua lúc cô bị vấp ngã, Lại Tư đã tỉ mỉ phát hiện ra.

Lại Tư lơ đãng cười nhạt, "Lúc nào anh cũng chú ý đến em, nếu như ngay cả một chuyện rõ ràng như vậy mà cũng không phát hiện, vị trí chủ nhân nhà họ Lại này cũng đã bị người khác ngồi rồi." Nhưng tâm tình rất vui vẻ, người phụ nữ mình yêu mến dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, nhìn cái gì cũng cảm thấy thuận mắt.

"Em cảm thấy ngày hôm qua ăn tương đối nhiều rồi, nếu không, hay là thay đổi đi?" Tuyết Thuần cười nịnh nọt, mắt híp lại cong cong như trăng khuyết lung linh, sáng tỏ mà xinh đẹp.

Như hòn đá quăng vào giữa hồ bích một tiếng, hàng mi nét mày như trắng non, khiến cho trái tim cường ngạnh của Lại Tư hơi rung động, như sóng gợn lăn tăn nhộn nhạo lên. Trong đôi mắt đen xinh đẹp lóe lên ánh sáng chiếm hữu mạnh mẽ không ai nhìn thấy.

"Ông lại đây." Gò má Lại Tư nhìn về phía quản gia mặc áo Tuxedo đứng bên cạnh.

"Bà chủ, đề thuộc hạ xem một chút."

Lại Tư nhìn lướt qua Vương Kinh Dương, "Bác sỹ Vương xem, nếu là đã ổn rồi, anh sẽ không ép em nữa." Huống chi, cũng không nhìn một chút xem là ai phải ăn một đồng những thứ khó ăn gì đó cùng cô.

"Bà chủ, hiện tượng không thể nhìn thấy sự vật vào ban đêm đã xảy ra được bao lâu rồi?"

Người này nhìn rất quen mắt..... A! Nghĩ ra rồi, khi cô trèo lên ngọn núi K2 về bị bệnh, khi đó chính là ông ấy khám bệnh cho cô.

"Chắc khoảng năm năm rồi đi. A không, cũng không phải là không thể thấy đồ vật, chỉ là, so với người khác thì, thời gian cần để thích ứng với ánh sáng yếu ớt lâu hơn một chút." Lúc ấy chỉ cảm thấy bình thường, sau đó tình trạng này lại tăng thêm, cô cũng không thêm để ý, dù sao thì cô không cho rằng việc không thể thấy đồ vật trong ánh sáng yếu, là chuyện rất quan trọng.

"Đã lâu như vậy rồi, tại sao em không đi bệnh viện chữa trị?" Trong lúc lơ đãng, Lại Tư chau đôi mày kiếm lại, bình thường ông chủ che dấu khí thế mãnh liệt của mình lại, giống như gió thổi không lọt áo choàng, lại có lúc sẽ làm lộ ra mấy phần như vậy.

Lời này rơi vào trong tai Tuyết Thuần, trái tim nhỏ không khỏi run lên, ách..... cô có loại dự cảm chẳng lành rồi.

Vương Kinh Dương khám bệnh trong chốc lát, "Ông chủ yên tâm, bệnh quảng gà của bà chủ chỉ là mức độ thấp. Giống như lời tôi vừa mới nói, nguyên nhân chủ yếu là thiếu hụt Vitamin A, phương pháp trị liệu tốt nhất là dùng Thực Liệu, bình thường ăn nhiều cà rốt, quả táo, gan động vật... một chút là được"

Tuyết Thuần vỗ trán, gan động vật..... món cô không ăn được nhất chính là cái này, cà rốt còn có vị rất kỳ quái. Tất cả đều là món cô không thích ăn đây!

"Tôi có thể uống trực tiếp Vitamin A được không? Chẳng phải có loại thuốc vệ sức khỏe này đó sao?"

Vương Kinh Dương khẽ mỉm cười, "Cũng có loại này, chỉ là, phương pháp tốt nhất vẫn là Thực Liệu, thuốc bảo vệ sức khỏe dù sao cũng là thuốc, là thuốc thì có 3 phần độc, tôi có thể đưa bà chủ một ít, có thể khôi phục tốt hơn trong thời gian ngắn. Nhưng quảng gà là bệnh mãn tính, không vội vàng được, cần từ từ điều trị từng chút một."

Vì vậy, Tuyết Thuần không có lý do gì để tiếp tục kháng nghị. Trước khí thế mạnh mẽ của Lại Tư đang nhìn chăm chăm mình, cô miễn cưỡng bới vài miếng cơm. Sau đó chạy ra ngồi lên ghế sa lon, buồn chán đến chết mở tivi LCD lên xem.

Ghế sa lon lún xuống, Lại Tư thanh nhả ngồi gác chân bên cạnh, vươn tay trái ra, dễ dàng kéo cô vào trong ngực, đang muốn anh em em nói mấy câu lời ngon tiếng ngọt.

Đúng lúc này, Đào Dân vội vã đi tới, trên mặt mang nụ cười nhe nhếch, bày ra bộ dạng mang đến tin tức tốt, "Ông chủ."

Con mắt sắc sảo nguy hiểm của Lại Tư chợt nâng lên, "Trù Nhân đồng ý rồi?"

Lộp bộp! Tâm tình ông chủ không tốt..... Không đúng, là tốt quá mức mới đúng! Đào Dân giống như lơ đãng nhìn lướt qua tay ông chủ, người trong vòng tay của ông chủ, là bà chủ đã dính chặt một chỗ với ông chủ suốt hai ngày nay, hiển nhiên, sự xuất hiện của anh làm cho ông chủ đang vô cùng hăng hái lại tỏ ra trở về. Anh chính là đầu sỏ khiến cho tâm tình ông chủ không tốt rồi.

Âm thầm đỏ mặt hôi lạnh, tiếp theo là mắt nhìn thẳng, từng chữ từng câu báo cáo: "Bởi vì em gái ruột của Trù Nhân, là Trù Nhiên, đoạt mất vị trí chủ nhà của anh ta, anh ta hận Trù Nhiên đến tận xương tủy. Tiểu tử kia lại vì tư lợi bản thân, không tiếc bán đứng cứ điểm trọng yếu của nhà họ Trù cho chúng ta. Ông chủ đưa ra kế này thực sự vô cùng hay! Nhà họ Trù gây họa từ trong mà ra, chúng ta có thể tiết kiệm được không ít công sức."

Lại Tư nhếch môi, đây vốn là chuyện trong dự liệu của anh, không có gì đáng để vui mừng, chỉ ngoại trừ Tuyết Thuần.....

"Chỉ là, Trù Nhiên muốn gặp người."

Lại Tư nhú mày, anh và người phụ nữ kia không có gì để nói.

Đạo Dân nói: "Trù Nhân từng đến nhà hàng Wonder tìm cô cả để nói chuyện, rất có thể phía Trù Nhiên đã nhận được tin tức. Hơn nữa Trù Nhân là một kẻ không giữ được miệng, một hai câu thì bị moi ra cũng không biết chừng. Có khả năng chính vì chuyện này mà Trù Nhiên muốn tìm ông chủ đàm phán hay không?"

"Không gặp." Vô luận cô ta muốn ba hoa chích chòe cỡ nào, là nhà họ Trù khiêu khích nỗ sùng trước, lúc này muốn toàn thân rút lui là chuyện bất khả thi.

"Vâng"

Trong thế giới xã hội đen, ngày ngày đều xảy ra những việc này, làm sao làm như thế nào vẽ lên dấu chấm xinh đẹp hoàn mỹ, anh đã sớm thành thạo. Lúc này có thể khơi lên hứng thú của anh, chỉ có người phụ nữ bên cạnh mà thôi! Nghĩ tới đây, tâm tình Lại Tư cực tốt ôm lấy Tuyết Thuần, vuốt vuốt đầu ngón tay trắng nõn của cô.

Đạo Dân tròn to mắt nhìn, anh không dám tin trừng trừng mắt, về mặt kinh dị chỉ có tăng chứ không giảm, chiếc nhẫn trong tay bà chủ.....

Mí mắt Tuyết Thuần nhảy thành thạch, Đạo Dân làm gì mà bày ra bộ mặt như nhìn thấy quỷ thế kia! Cô sờ mũi một cái, cô cũng không có làm cái gì mà? Chẳng lẽ Lại Tư sờ tay nhỏ bé của cô cũng có thể kinh dị như vậy sao? Hay là, cô không nên nghe những việc này? Nhưng Lại Tư cũng không có ý bảo cô tránh đi mà.

Đó là chiếc nhẫn đã truyền qua nhiều đời bà chủ Nhà họ Lại! Những lúc ông chủ không có ở đây, thấy chiếc nhẫn như thấy ông chủ, có thể điều khiển ba phần tư thế lực của Nhà họ Lại. Tay đeo nhẫn Phượng Hoàng chỉ người, phàm là tất cả các nhân vật quản lý của Nhà họ Lại, từ ông chủ và hội Trưởng Lão, cho tới tầng dưới chót nhất thu thập tình báo, chỉ cần bà chủ gặp nguy hiểm, cần đều phải xông pha khói lửa, đến chết mới thôi.

Đạo Dân nặng nề rũ xuống đôi mắt sắc bén vẫn chưa hết kinh ngạc, anh đã đánh giá quá thấp vị trí của người phụ nữ này trong lòng ông chủ.

Tựa như không hề phát hiện ra vẻ kinh ngạc tột độ của Đạo Dân, Lại Tư nhàn nhạt hỏi, "Tiệc sinh nhật chuẩn bị như thế nào rồi?"

"Tất cả đều được tiến hành theo trình tự ạ."

Lại Tư trầm mặc một hồi lâu, "Cũng mời cả nhà họ Trù đi."

Đạo Dân nhú mày không hiểu, "Chúng ta đang khai chiến với nhà họ Trù, việc này không hợp lý cho lắm."

Lại Tư mỉm môi cười yếu ớt, đôi mắt đen sắc bén cười như không cười, "Tôi muốn khiến cho Trù Nhân và Trù Nhiên hoàn toàn trở mặt. Không phải thế lực của bọn họ tương đối ngang nhau sao? Để trong bang phái nhà họ tự tranh quyền đoạt lợi, tiết kiệm được chút sức lực. Chúng ta chỉ cần làm người đứng ngoài xem, vào lúc thích hợp đẩy một cái là được. Chẳng phải Trù Nhiên sống chết cần Nhà họ Lại không nhà sao? Dưới tình huống như thế này, cô ta tuyệt đối không thể phân thân. Dù sao mỗi năm có tiệc đều mời bọn họ, năm nay cũng không ngoại lệ, còn có thể cho thấy rằng Nhà họ Lại chúng ta rộng lượng."

Đạo Dân vui lòng phục tùng, trí tuệ của ông chủ, thế gian hiếm có, cho nên anh sẽ luôn luôn một lòng đi theo mỗi bước của ông chủ. Thông minh cơ trí, nắm bắt thời cuộc trong tay, mưu kế thâm dò cẩn thận, xâm nhập từng bước từng bước, không có chỗ nào không khiến anh cảm phục.

Tuyết Thuần nghe mà không hiểu ra sao, chỉ là, cái đầu đơn giản của cô cũng không hứng thú tiếp tục nghiên cứu những chuyện này.

Đạo Dân lui xuống.

Ngay tức khắc vẻ mặt của Lại Tư trở nên nhu hòa, đầu mày cuối mắt đều cười, trán cũng chống lên trán cô.

Mắt hai người gần trong gang tấc, đôi con ngươi sâu như biển nhìn chăm chú vào đôi mắt trong suốt thấy đáy của cô, anh dịu dàng hỏi, "Sợ sao?"

Về sau sẽ còn xảy ra rất nhiều chuyện như này, nếu cô ghét việc anh đánh đánh giết giết, tính toán mưu toan, vậy thì phải làm sao bây giờ? Anh hao tổn tâm cơ che giấu tâm tư thâm trầm của mình, cũng chỉ vì cái nhìn của cô. Tuyệt đối không thể khiến cho Tuyết Thuần ghét anh!

"Tại sao lại sợ?" Tuyết Thuần không hiểu cụng cụng trán của anh, xã hội đen mà, bắt đầu từ thời khắc tiếp nhận anh, cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón thế giới của anh. Huống chi, phương diện này cô hoàn toàn vô năng, cũng chỉ là ngồi nghe, chứ không cần cô ra tay. Nhiều hơn sẽ chỉ là cảm thấy lo lắng thay Lại Tư mà thôi, nhưng thấy anh đều đang mạnh mẽ khí phách nắm giữ tất cả trong tay, lập tức khiến cô hoàn toàn bỏ đi những sầu lo đó.

Lại Tư cười, lòng bàn tay dán lên lớp vải mỏng phủ trên da thịt mát mẻ mềm mại của cô, sau một lúc lâu nội tâm liền dao động.

Anh cúi đầu, nặng nề hôn lên môi cô. Một tay khế siết eo nhỏ của cô, một tay luồn vào mái tóc mềm mại mượt mà của cô, ngăn cô lui về phía sau, đầu lưỡi nhẹ nhàng tách môi cô, tiến vào thăm dò, lướt qua hàm răng tựa như trân châu của cô, cuối cùng quán lấy lưỡi của cô đẩy đưa.

Bụng dưới đột nhiên nổi lên một đốm lửa nóng, môi Lại Tư bắt đầu dao động trên chiếc cổ trơn bóng của cô, một tay cũng thăm dò vào trong quần áo.

Dường như đang dính cả vào trên người của anh, Tuyết Thuần lập tức cảm thấy được sự biến hóa của anh, thần trí đang mơ hồ lập tức tỉnh táo lại. Đây lòng ngực mạnh mẽ của anh ra, hàm hồ kêu lên: "Không được, em còn mệt chết đi."

Trời mới biết hôm nay cả người cô dường như rụng rời hết ra, mới vừa rồi lúc rời giường, chân còn run run, Lại Tư muốn hành chết cô sao!

Lại Tư thấy cô thật sự mệt mỏi, vì vậy ôm lấy cô, để cho cô ngồi trên người mình. Anh thích cảm giác ôm cô trong ngực, có một loại hạnh phúc khi cô hoàn toàn thuộc về anh.

"Vào tiệc sinh nhật hôm đó, em phải xuất hiện cùng anh."

"Ừ." Tuyết Thuần cười, cô sẽ không hỏi nhiều. Lại Tư nói gì, cô làm theo là được.

Người phụ nữ rơi vào lưới tình đều trở nên có chút ngu ngốc ***, bây giờ cô chính là đang trong trạng thái mù quáng rất tin vào tình yêu cuồng nhiệt, đơn phương cho là Lại Tư đều là vì muốn tốt cho cô. Cô là loại người một khi yêu, sẽ một lòng tin tưởng và mến yêu người đàn ông của mình.

Lại Tư cân nhắc cách dùng từ, "Đến lúc đó, có thể sẽ nhìn thấy một số người rất hung ác."

Tuyết Thuần dí dõm nhãn nhãn mũi, nhe hàm răng trắng muốt như ngọc, "Có người hung dữ hơn anh sao?"

"Còn hung ác hơn anh nhiều." Lại Tư nhú mày lại, "Anh rất hung dữ sao?"

Anh vốn định giả vờ trêu chọc cô thôi, không ngờ Tuyết Thuần lại cực kỳ nghiêm túc gật đầu một cái, "Rất hung dữ." Còn có chút đáng sợ, trong tâm Tuyết Thuần thầm nói.

Nhớ tới quãng thời gian Trình Lăng xuất hiện trong cuộc sống của hai người, ngày ngày anh đều tỏa ra khí thế lạnh lẽo mãnh liệt, lúc ấy, ngay cả hô hấp của mình cô cũng đè nén lại. Lại Tư mắng chửi người không hề có từ ngữ thô tục, nhưng từng chữ từng chữ lại làm cho người ta đau nhói lòng, làm cho người ta thương tâm khổ sở.

Đầu óc Lại Tư nhanh chóng nhớ lại từng ly từng tý về sự hung ác của anh. Phải kể tới đoạn thời gian mối quan hệ của hai người bọn họ kém nhất, đó chính là khi người cũ kia xuất hiện.

"Không cho phép nhớ."

"Hả?"

Mặt mày Tuyết Thuần vẫn còn đang tươi cười quay ra nhìn Lại Tư, không hiểu tại sao anh lại nói ra lời ấy?

"Chuyện không vui, đều quên đi." Lại Tư nhận thua, với tính tình ngay thẳng của Tuyết Thuần nhất định sẽ không hồng hạnh xuất tường, dù cho rất yêu người đàn ông khác, cũng sẽ không một chân đạp hai thuyền, kiểu gì cũng sẽ đợi đến khi ly hôn với anh mới sà vào lòng ngực của người đàn ông khác. Anh chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn thấu một người, tâm tính Tuyết Thuần vô cùng trong sáng, anh đã khẳng định điều này một lần nữa rồi.

Nhớ tới cái quá khứ đó, ánh mắt sắc bén của Lại Tư chột lóe lên sát khí, thật là một sự tồn tại chướng mắt mà!

"Được." Gương mặt Tuyết Thuần trở nên sáng sủa tươi cười. Tâm tính tốt, thích Lại Tư rồi, Lại Tư nói gì cũng tốt. Chỉ số thông minh của những người phụ nữ khi yêu chỉ là số lẻ, mà bất hạnh thay cô lại chính là một trong số đó, lại còn rất thích thú.

Từ khi bọn họ mở ra cánh cửa vui vẻ, biết được tâm ý của đôi bên, Tuyết Thuần không bao giờ còn phải cô độc tịch mịch nữa, liền mặc sức tương tượng về tương lai, không lúc nào hết cảm giác ngọt ngào. Cô có chồng, tương lai sẽ có em bé, sẽ tạo thành một đại gia đình náo nhiệt.

Tuyết Thuần như vậy, người phụ nữ của anh toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, Lại Tư không nhịn được, cả khuôn mặt cũng được phủ lên một tầng ánh sáng dịu dàng. Loại cảm giác khổ tận cam lai ngọt ngào lại xa lạ mà vui thích này, anh khép hờ con mắt hưởng thụ, mặc cho sự ngọt ngào này như nước lan tràn khắp tứ chi của mình.

Loại cảm giác thoải mái và xa lạ này, suýt nữa khiến cho anh thư thái đến độ phát ra tiếng rên rĩ.

"Lại Tư." Tuyết Thuần chủ động quán lên người anh.

"Hả?" Lại Tư siết chặt tay, để Tuyết Thuần dán lên người anh chặt hơn.

"Em có thể không ăn gan heo được không?"

"Không được."

"Cái đó... cà rốt sống, em ăn sẽ đau bụng."

"Vậy thì ăn chín, anh cũng sẽ bảo người ép thành nước."

Khỏe môi Tuyết Thuần không nhin được mà co rút, Lại Tư này, sao không chịu thương lượng chút nào hết, cái gì cũng đều nói không.

"**." Cô thì thào một tiếng.

"Người nói cái gì?" Lại Tư nheo mắt lại đầy nguy về hiểm.

Áp suất quanh người đột nhiên tăng lên, "Không có, không có gì." Tuyết Thuần thức thòi phủ nhận.

"Đây là em đang nói anh không đúng hả."

"Không có."

"Anh ** sao?"

"Không có."

"Hôm nay chúng ta không make love?"

"Không có."

"Phủ định của phủ định, chính là khẳng định." Lại Tư ôm cô lên, sải chân dài bước nhanh về phòng. Anh vốn định bỏ qua cho cô, nhưng cô lại thô khí như lan* quyến rũ anh, huống chi thể chất của một người phụ nữ đã trèo lên đến đỉnh núi K2 sẽ không thể kém được, thêm nữa, vận động loại này nhiều một chút sẽ khiến cho thể xác và tinh thần thêm khỏe mạnh.

Tuyết Thuần trừng mắt, điều này mà Lại Tư cũng có thể bắt bẻ được!

—— thỉnh thoảng là đường phân cách nước mắt giàn giụa ——

(Còn tiếp)

*Thô khí như lan: Hơi thờ ơ hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hồ hấp quyến rũ của người phụ nữ, hấp dẫn người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62-2: Xã hội đen tụ hội tại tiệc sinh nhật (tiếp theo)

Edit: Thích Cháo Trắng

Tiệc sinh nhật của ông chủ nhà họ Lại được tổ chức tại một tòa biệt thự ở ngoại ô. Nơi đó cách xa trung tâm thành phố, người đi đường thưa thớt, bí mật, là nơi thích hợp nhất để giới xã hội đen tụ tập.

Trang phục dạ tiệc đỏ thắm như máu, mặc trên người Tuyết Thuần, giống như nữ thần mặt trời tuyệt vời tự do tự tại.

Lại Dung Nhàn chặc chặc tán dương: "Không hổ là mỹ nhân, dường như bộ trang phục chuyên dành cho vị trí bà chủ này trời sinh vốn là là được dành riêng cho em vậy."

Tuyết Thuần chỉnh lại trang phục, bộ đồ này thâm trầm như máu. Nhìn mình trong gương, vẻ xinh đẹp lan tỏa ra bốn phía, gọi cảm mạnh mẽ, hoàn toàn bất đồng với hình tượng trầm thường ngày, lại có vẻ quyến rũ phong tình vô hạn.

Trong gương, phía sau lưng cô, Lại Tư mặc bộ tây trang đen tuyền trước sau như một, đi tới ôm eo của cô.

"Chuẩn bị xong rồi?" Lại Tư hỏi, thâm tình nhìn thẳng vào mắt cô trong gương.

"Xong rồi." Tuyết Thuần giả ho một tiếng, còn nhìn tiếp, bọn họ cũng không cần đi tham gia yến hội nữa.

Tây trang màu đen tuyền, cái đầu cứng rắn lạnh lùng, thể hiện rõ mòn một tất cả khí phách cường thế trời sinh của Lại Tư. Gắn trong gang tấc, Tuyết Thuần có thể nhìn rõ ràng, hình dáng ngũ quan rõ nét của anh, trông mất tâm thúy trầm ổn.

Rõ ràng là người mình đã nhìn thật lâu, nhưng mãi đến thời điểm gần đây Tuyết Thuần mới bắt đầu có cảm giác tình yêu cuồng nhiệt, giờ phút này, nhịp tim không ngừng được gia tốc. Trong lòng có một giọng nói đang reo hò, làm thế nào, làm thế nào bây giờ, nhìn anh gần như vậy, rất tuần tú rất tuần tú

đó!

"Công chúa xinh đẹp, mời đi theo tôi." Ánh mắt Lại Tư sáng quắc, vươn tay ra.

Tuyết Thuần lộ ra một nụ cười ngọt ngào, yên tâm hoàn toàn giao mình cho anh. Lại Dung Nhân, Đào Dân và Lam Dạ cùng đi phía sau, Tuyết Thuần và bọn họ từng bước từng bước một, nặng nề rồi lại kiên định, đi khắp nơi ở bữa tiệc.

Ánh mắt phức tạp của Lại Dung Nhân nhìn theo bóng lưng Tuyết Thuần, cô là người đơn thuần như vậy, có thể thích ứng được với những trường hợp như này sao?

Tuyết Thuần rất rõ ràng, tiệc sinh nhật của Lại Tư sẽ không mời những nhân vật đơn giản, Lại Dung Nhân cũng đã đề cập với cô, toàn thể những nhân vật có danh tiếng trong giới xã hội đen đều sẽ đến, đồng thời cũng có nhà lãnh đạo của một số cường quốc.

Cô không đoán, cũng không suy nghĩ việc bữa tiệc của Lại Tư mời những người nào nữa. Chỉ vì cô tin tưởng Lại Tư, giao mình cho anh là tốt rồi, người đàn ông này có năng lực làm tốt tất cả mọi việc, dẫn cô đi đến hạnh phúc tương lai.

Cửa chính ầm ầm nặng nề mở ra, ánh sáng rực rỡ chiếu vào làm mắt của cô đau nhói. Cô bình tĩnh chớp mắt mấy cái, rất nhanh lại thấy rõ tất cả mọi thứ trước mắt.

Hoàn toàn khác biệt với bữa tiệc lần trước cô tham gia. Những người này, vừa nhìn đã biết không phải là người lương thiện.

Đây là một loại cảm giác mũi nhọn đầu với dao sắc*, mùi vị cường giả đặc trưng thuộc về thế giới hắc ám. Khi khೋe mắt liếc thấy một vài vị lãnh đạo của mấy quốc gia lớn chỉ được thấy ở trên tin tức, thì trong nội tâm trở nên hồi hộp một chút, lòng bàn tay tiết ra mồ hôi.

(*) Mũi nhọn đầu với dao sắc: Sự đối chọi gay gắt, quyết liệt.

Trong nháy mắt khi cửa lớn mở ra, tất cả mọi người đều dừng cuộc nói chuyện với nhau, hướng ánh mắt về phía bọn họ.

Lại Tư thanh nhả cất bước, lạnh lẽo trầm ổn cười, Tuyết Thuần cảm nhận được rất rõ ràng, người đàn ông cô đang khoác tay, tản ra khí phách độc đoán, cuồng vọng như vậy, không ai bì nổi như thế, anh chính là vương giả ở nơi này!

Trên địa bàn của mình, anh chính là vương giả nắm giữ toàn bộ mọi thứ trong tay!

Một nguyên thủ quốc gia đang ngồi, đại ca xã hội đen hung ác, cũng dùng ánh mắt cung kính cẩn thận chào Lại Tư. Chỉ một lần ra sân, Lại Tư liền chấn áp được những cường nhân này, làm cho Tuyết Thuần mở rộng tầm mắt, trong lòng không kìm được thán phục.

Tiếp tục tiến vào trong, Lại Tư lạnh lùng cao ngạo dẫn Tuyết Thuần đi đến ghế ngồi ở vị trí cao nhất.

"Ông chủ Lại, năm nay sinh nhật không còn cô đơn nữa nha." Một người đàn ông trung niên mặc Tuxedo, mặt mũi tràn đầy tươi cười đứng ra chào đón.

Lại Tư nhìn người đàn ông này một cái, nhàn nhạt cười tà nói: "Hoàng tử Hách Liên, đây là người phụ nữ của tôi."

Trong lòng mọi người đứng tại đây đều không khỏi giật mình sửng sốt, người phụ nữ của ông chủ nhà họ Lại, đây chẳng phải chính là bà chủ nhà họ Lại sao? Nhưng, vì sao lại không chính thức công bố là thân phận bà chủ đây? Chẳng lẽ còn có ẩn tình khác?

Lời nói của Lại Tư, cũng rất đáng để cân nhắc.

Lại Tư tự có suy tính của mình, người phụ nữ của ông chủ nhà họ Lại, rất đơn giản, chính là người nhận được sự bảo vệ cẩn thận nhất của nhà họ Lại.

Không nói rõ là bà chủ, đó là bởi vì Tuyết Thuần không có thế lực, không có vị trí, mọi người cũng không cần quá chú ý đến cô. Cho nên anh truyền ra tin tức này, chỉ là cho mọi người được biết, vừa cho Tuyết Thuần danh phận, lại được nhà họ Lại bảo vệ, không người nào dám làm gì cô. Đây chính là phương thức xử lý tốt nhất.

Nếu như thật sự nói ra đây là bà chủ, những người này đều là những đại ca xã hội đen tinh quái, còn không biết sẽ nịnh bợ, hoặc dùng thủ đoạn chèn ép như thế nào. Anh chỉ muốn dán thêm cái nhãn tên anh lên Tuyết Thuần là được, danh xưng bà chủ quá nặng nề, anh cũng không muốn gia tăng trách nhiệm quá nặng nề lên người cô. Chỉ mong muốn cô vui vẻ, vô lo vô nghĩ ở bên cạnh anh là tốt rồi.

"Đồng, đồng, đồng"..... Đồng hồ báo thức cổ xưa treo trên tường vừa đúng chỉ vào số 12.

Đào Dân đã sai người đẩy bánh ngọt lên từ trước, Lại Tư vòng tay quanh chiếc eo nhỏ nhắn của Tuyết Thuần, cầm tay cô, cùng nhau cắt bánh ngọt.

Nhất thời, tiếng vỗ tay như sấm, vang dội cả đại sảnh.

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, tốp năm tốp ba người tụ họp chung một chỗ, mặt ngoài thì khách khí nói chuyện, kì thực lời nói bất hòa, kẻ thù gặp nhau cũng vẫn là khuôn mặt tươi cười trái ngược. Không khỏi ngại mặt mũi của nhà họ Lại, nên đành áp chế chịu đựng.

Không khí được thả lỏng, Đào Dân cúi đầu nói gì đó bên tai Lại Tư, Lại Tư không vui hơi nhíu mày lại, "Đuổi cô ta đi."

Tuyết Thuần thấy tình huống có chút khác thường, hỏi "Làm sao vậy?"

"Chủ nhân nhà họ Trù rất không biết điều lại muốn tới đây." Lại Tư lạnh lùng mím môi, dám can đảm quấy rối ở tiệc sinh nhật của anh. Bây giờ bắt đầu tiến hành, Lại Tư tính toán trong lòng để lại cho Trù Nhiên cơ hội cuối cùng, rồi trực tiếp phẫn tử cho cô ta! Về sau tuyệt đối không lưu chút tình cảm và thể diện nào nữa!

"Ông chủ Lại, bà chủ Lại."

Tên mặt bại liệt? Anh ta cũng tới. Anh cả của chủ nhân nhà họ Trù, Trù Nhân..... Lại Tư không nói lời nào, trên mặt Tuyết Thuần không hề tỏ vẻ chán ghét anh ta, "Chào anh."

"Tôi đại diện cho nhà họ Trù, Trù Nhân, hơn nữa, trước đây tôi đã từng gặp bà chủ Lại ở nhà hàng Wonder. Không biết tôi có tư cách mời cô nhảy một bản hay không?" Trù Nhân rửa mặt chải đầu càng chỉnh tề hơn so với bộ dạng sơ xác tiêu điều ngày hôm đó, lại cố gắng thể hiện ra vài phần ý cười.

Rõ ràng Tuyết Thuần nhìn thấy gương mặt này có quá không bình thường chuyển động mấy cái, giống như bên trong da mặt mọc lên sâu bọ.

Tuyết Thuần đang muốn cất bước di chuyển về phía trước nói cái gì đó, lại bị Lại Tư kịp thời ngăn lại.

Khỏe miệng Lại Tư xuất hiện nụ cười khát máu mà thanh nhã, "Người phụ nữ của tôi chỉ có thể khiêu vũ với tôi."

Trù Nhân ngượng ngùng lui ra, "Đứng, đứng. Là tôi không đứng rồi." Thoạt nhìn thì người phụ nữ này rất dễ thân thiết, vốn dĩ anh định thông qua cô để khiến cho mối quan hệ với Nhà họ Lại thêm gần hơn, nhưng hiển nhiên là gặp trắc trở rồi.

Ở sau lưng Lam Dạ lác đác, thật là một thằng ngu không chịu được. Ngay cả người phụ nữ của ông chủ mà cũng dám vọng tưởng động vào, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem mình là cái dạng *** gì.

"Thế nào? Anh được chủ nhân nhà họ Trù phái tới?" Hoàng tử thứ mười, thành viên của hoàng thất Saudi, đến từ Ả-rập Saudi đi tới ngạc nhiên nói. Gần đây không ai là không biết nhà họ Trù và Nhà họ Lại đối nghịch với nhau, còn tưởng rằng sẽ không thấy người nhà họ Trù tham dự bữa tiệc này.

Gương mặt cương thi của Trù Nhân cố gắng nặn ra nụ cười nói: "Tôi đại diện cho nhà họ Trù đến chúc mừng nhà họ Lại, chuyện vài ngày trước đây, chỉ là sự hiểu lầm thôi."

Hiểu lầm? Mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn bọn họ. Căn cứ vào tin tức bọn họ nhận được, hai nhà Lại - Trù đánh nhau, đã bắn ra 6 tấm đạn đạo phòng thủ trên không, phá hủy 8 chiếc máy bay trực thăng vũ trang, 11 chiếc tàu chiến các loại, 12 chiếc máy bay tác chiến....., động tĩnh tại Trung Đông huyền ảo lớn như vậy, nói là hiểu lầm, ai cũng không tin, đều rớt rít suy đoán về nội tình bên trong.

Lại Tư lạnh nhạt nhợt nhạt nhìn, mọi người vội che giấu thu hồi ánh mắt, làm bộ như đang tán gẫu.

"Nếu là hiểu lầm, chuyện đã qua thì không cần nhắc lại nữa. Sinh nhật hàng năm của ông chủ nhà họ Lại, cũng không thể thiếu nhà họ Trù đến để chúc thọ, năm nay tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ."

Giọng nói lạnh lùng đều đều vừa cất lên, toàn trường lập tức yên tĩnh nghiêm trang, mọi người không khỏi nhìn về phía cô gái đang bước vào từ cửa lớn.

Bộ đồ tây màu xanh thẫm thêu chỉ vàng, bó gọn bằng da thật, tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng, thật đúng là một nữ bá nữ vương mạnh mẽ!

Trù Nhiên! Tuyết Thuần kinh ngạc, ngày đó khi thử lễ phục thì người phụ nữ cường thế lãnh khốc này đã lưu lại cho cô ấn tượng cực kỳ sâu sắc, nhớ đến con giận dữ trào dâng tận sâu đáy lòng tới tận tâm của cô ta, lại nhìn bản thân cô một lần nữa, thế nhưng lại không khỏi sinh ra ý nghĩ sợ hãi người phụ nữ này.

Khí thế cuồng vọng kia, không coi ai ra gì cứ thế xông vào, hiểu được ý của Lại Tư, là một người phụ nữ có thể đứng sừng sững vai với Lại Tư! Ngực Tuyết Thuần chợt dâng lên cảm giác vô cùng bất lực, trong tiềm thức, ghi tên cô ta vào hạng tình địch số một!

Tuyết Thuần không hiểu, gần đây nghe nói Lại Tư vừa mới xử lý sự khiêu khích tranh chấp bên ngoài của cô ta, sao cô ta còn dám xuất hiện tại địa bàn của nhà họ Lại, nên nói cô ta gan lớn không sợ chết, hay là bởi vì Lại Tư thật sự cạnh tranh trong lòng chuyện kết hôn với cô ta?

Ánh mắt sáng quắc coi trời bằng vung của Trù Nhiên, lạnh lùng đảo qua toàn bữa tiệc, cuối cùng ngừng ở trên người Lại Tư.

"Để tỏ thành ý của nhà họ Trù, không biết ông chủ Lại có thể nể mặt, nhảy một điệu với tôi hay không?"

Chống lại ánh mắt của Trù Nhiên, nụ cười trên mặt Lại Tư chậm rãi sâu hơn, nhưng điều hoàn toàn khác biệt chính là, sự lạnh lùng cuốn cuộn đậm đặc trong ánh mắt, toát ra sự lạnh lùng chết chóc thấm vào tận tủy phổi, "Chủ nhân nhà họ Trù quả thật có bản lĩnh, lại có thể đột phá phòng vệ của nhà họ Lại, chỉ bằng một chiêu rất hay này của cô, Nhà họ Lại cũng sẽ không chặn cô ở ngoài cửa."

"Nhưng mà nói đến khiêu vũ, trường hợp như này, thật khó có khi vợ của tôi cũng ở đây, dĩ nhiên điệu nhảy đầu tiên sẽ để dành nhảy cùng với người phụ nữ của tôi."

Mặt mũi Trù Nhiên trở nên lạnh lẽo, giống như gió nơi Bắc Cực, vù vù bắn tới đây. Cô ta lạnh lùng nhìn chăm chú về phía Tuyết Thuần, không coi ai ra gì mà nói: "Thật là kỳ tích, thế gian lại có người phụ nữ có thể lọt vào mắt xanh của ông chủ nhà họ Lại."

Trù Nhiên là chủ nhân của nhà họ Trù, tàn ra khí thế vô cùng kinh người. Ngược lại, Tuyết Thuần xuất thân nhà bình dân, bản thân là một người điềm tĩnh, khí thế sẽ thấp hơn, lúc này bị cô ta đè ép, dường như có loại ảo giác không thở nổi.

Bên hông truyền đến từng đợt ám áp, phảng phất như có sức mạnh vô cùng bắt tận tuôn trào tới. Nếu lựa chọn Lại Tư, cô sẽ phải học được cách sinh tồn trong thế giới của anh. Tuyết Thuần thầm cắn răng ngà, nhìn thẳng vào mắt Trù Nhiên, người luôn luôn an tĩnh như cô lại có thể phát ra ánh mắt kiên định chống đối lại, giống như một đóa hoa hồng Siberia bền bỉ.

"Xin lỗi không tiếp được rồi." Lại Tư mím môi, cũng không thèm nhìn tới Trù Nhiên một cái, trực tiếp kéo Tuyết Thuần đến ngay chính giữa sàn nhảy.

Mọi người không khỏi mong đợi, Lại Tư quả thật là người đứng đầu xã hội đen, khả năng kiểm chế đúng là tốt nhất, mưu trí và tầm nhìn xa trông rộng đều đứng hàng thượng phẩm. Nhưng lại chưa từng có người nào nhìn thấy anh khiêu vũ, đương nhiên đều cho là, là không xứng với bạn nhảy này.

Tuyết Thuần bị Lại Tư kéo xuống chỉ trong chớp mắt, đột nhiên cả kinh, cô dường như đã quên chuẩn bị một chuyện cực kỳ quan trọng.

Hình như cô..... thật sự..... không biết..... khiêu vũ!

A! A! A!

Tuyết Thuần hoảng sợ tròn to mắt, thẳng tắp nhìn Lại Tư. Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ? Mà cô lại... bây giờ... mới phát hiện!

Trước đây đã một lần tham gia bữa tiệc của giới thượng lưu, thế nhưng đều là một vài danh nhân trên thương trường mà thôi, mà lúc đó cô cũng không hề yêu Lại Tư, tùy tùy tiện tiện lẫn vào nhóm khách khứa là được, hơn nữa cũng không có ai muốn mời cô khiêu vũ cả.

Nhìn về mặt ngạc nhiên luống cuống của cô, suýt nữa thì hoa dung thất sắc*, trong lòng Lại Tư dâng lên muôn vàn yêu thương. Nhưng định lực cũng không tệ, không có hô to gọi nhỏ, cũng không hề liên tục quẩn lấy anh hỏi làm thế nào, làm thế nào.

*Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi

Tuyết Thuần muốn hạ thấp giọng trao đổi với anh, nhưng âm nhạc đã vang lên, đôi tay của Lại Tư lập tức vòng quanh eo của cô.

Tìm Tuyết Thuần nhảy bùm một cái, cảm giác áy náy mãnh liệt trào dâng. Ngộ nhờ cô khiến cho Lại Tư mất thể diện thì phải làm thế nào đây? Bình thường cô quan tâm quá ít đến Lại Tư, cũng không hề suy nghĩ cho anh, trước tới nay vẫn luôn là một mình anh cho đi, cho nên hôm nay mới xuất hiện sơ suất như thế này.

Khi Tuyết Thuần đắm chìm trong cảm xúc áy náy và lo sợ không thể tự thoát ra được, Lại Tư cũng không có nhảy như bình thường, anh chỉ ôm cô, để cô vùi sâu vào lồng ngực của anh, làm bến cảng tránh gió kiên cố nhất của cô.

Vòm ngực rộng bao quanh thân thể nhỏ nhỏ của cô, "Đừng nghĩ những thứ khác, buông lỏng thân thể, anh dẫn em, coi như tản bộ theo bước chân của anh là được rồi."

Tuyết Thuần ngược mắt lên, con ngươi trong suốt tỏa ra ánh sáng lấp lánh, đốt lên ngọn lửa thương tiếc trong lòng Lại Tư. Người phụ nữ này, là đang e ngại sẽ mang thêm phiền toái đến cho anh.

Ánh mắt lạnh lẽo khí phách, lại trở nên nhu hòa khi anh chăm chú nhìn cô. Trong lòng Tuyết Thuần ám áp, Lại Tư đối với tất cả mọi người đều lạnh lùng vô tình, nhưng lại chỉ dịu dàng đối với một mình cô. Phần tâm ý thâm tình này. Thôi đi, căn bản cô không thể nào e sợ.

Cô, tin tưởng nhất Lại Tư rồi!

Trong phút chốc, cô nở nụ cười sáng lạn, ám áp như hoa hướng dương, trong im lặng, lại rực rỡ chói mắt.

Ai nhìn cũng phải ngừng hô hấp, không khỏi âm thầm thở dài nói, không hổ danh có thể trở thành người phụ nữ của ông chủ nhà họ Lại, vẻ đẹp dễ phong tình một cách tinh khiết này, trên thế gian hiếm có.

Lại Tư chậm chạp thanh nhã dẫn theo Tuyết Thuần, thật sự coi như đang tản bộ, vòng quanh eo nhỏ của cô, bước đi theo nhịp điệu. Cũng không có ai cảm thấy có điều gì không ổn, hai người nhẹ nhàng ôm ấp, giống như nhẹ giọng thì thầm triền miên, chảy theo dòng tình yêu lãng mạn ấm áp, hòa hợp một cách kỳ lạ, tự nhiên, ngay cả âm nhạc cũng trở thành nền tô đẹp cho hai người họ.

Một điệu nhảy thôi, Lại Tư nói mấy câu khách sáo, rồi không nhìn đến ánh mắt đông lạnh của Trù Nhiên, dẫn theo mọi người rời đi.

Hàng năm đều như thế, lần lượt theo trình tự, tỏ vẻ ra là Nhà họ Lại có thành ý là được rồi. Đối với mấy người thương nhân tư bản mà nói thì mấy chuyện này cũng không cảm thấy hứng thú, từ trước tới nay luôn là người tới người đi đều vội vã như vậy, mọi người nhìn vào, cũng không ai cho là có điều gì không ổn.

"Đợi chút."

Tuyết Thuần giật mình, hình như đối với Trù Nhiên cô luôn có một loại sợ hãi đặc biệt.

Trù Nhiên ôm cánh tay dựa vào cửa chính, cách mấy bậc thang từ trên cao bề ngể nhìn xuống bọn họ, "Thủ đoạn của anh tôi đã quá quen thuộc rồi, tôi đã nhìn thấu mảnh khõe của anh, Trù Nhân sẽ không tạo được sóng gió gì đâu."

"Vậy thì như thế nào?" Nụ cười của Lại Tư tối dần, trong mắt mọi người xung quanh lại là sự lạnh lẽo thấu xương. "Nếu thật sự là không tạo được sóng gió gì, tôi nay cô cũng sẽ không xuất hiện ở đây."

Trù Nhiên tràn đầy tự tin nhếch môi cười, "Tôi nay tôi tôi đây không hề có ý gì khác, chỉ là đến nhắc nhở anh, đừng không nhìn đến tôi như vậy. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả." Còn một nguyên nhân khác, muốn gặp anh.

Dứt lời, Trù Nhiên dứt khoát rời đi.

Lại Tư cup mắt che giấy trông mắt đen, nhìn kỹ phía dưới, sẽ phát hiện trong đáy mắt anh lóe lên sự hưng phấn, đây chính là một vương giả cô độc gặp gỡ được kỳ phùng địch thủ* của mình... Bộc phát ý trí chiến đấu đầy hưng phấn.

Kỳ phùng địch thủ: đối thủ cân tài cân sức

Trù Nhiên quay người rời đi, khẽ nhếch môi cười, Lại Tư, đây là phương thức trao đổi duy nhất chỉ thuộc về chúng ta. Cuối cùng anh sẽ hiểu, trên thế gian này, không có ai thích hợp với anh hơn tôi đâu. Trong thế giới đen tối này, hai người mạnh nhất chúng ta mới chính là một đôi hoàn mỹ nhất!

Sự buồn bực xông lên đầu Tuyết Thuần, thế giới của anh, dường như cách xa cô vô cùng.

Lại Tư..... Em không gia nhập vào thế giới của anh, thật sự có thể nắm bắt được trái tim cuồng dã kiêu ngạo của anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63-1: Người phụ nữ được lại tư yêu chưa chắc đã hạnh phúc

Edit: Thích Cháo Trắng

Sân huấn luyện tư nhân của nhà họ Lại.

"Bốp! Bốp! Bốp!"

Roi bén nhọn càn quét khắp nơi, Tuyết Thuần nhếch nhác lần từ chỗ này sang chỗ khác, trong nội tâm kiên cường ra lệnh cho cơ thể gần như đã thương tích khắp người, phải bền bỉ cứng cỏi, không chịu kêu lên một tiếng nào.

Sau khi trở về từ bữa tiệc sinh nhật, Lại Tư sắp xếp cho cô tham gia một khóa học võ, mỗi ngày đều theo huấn luyện viên võ thuật luyện tập các động tác phòng thân và các loại thi đấu thể thao.

Trù Nhiên đã kích thích cô quá lớn, cô thực sự muốn dung nhập vào thế giới của Lại Tư, trở thành người phụ nữ xứng với anh. Cho nên anh từ chối việc học chút công phu khoa chân múa tay, thậm chí chính miệng anh đề nghị huấn luyện viên của cô dạy cô những kỹ năng thực dụng.

"Hừ, ngay cả cái này cũng không tránh được, còn có tư cách gì để trở thành bà chủ. Loại bà chủ vô năng như này, chỉ khiến cho ông chủ thêm phiền toái mà thôi." Trình Diễm xì khẽ một tiếng, châm chọc cười lạnh.

Không sai, Trình Diễm, là một trong những người ái mộ si mê Lại Tư. Từng khiêu khích Tuyết Thuần tại bữa dạ tiệc của các doanh nhân nổi tiếng trong nước, nhiều năm qua vẫn luôn bày kế để biến Lại Tư trở thành người đàn ông của cô ta, không tiếc nhiều lần hạ xuân được. Trên thực tế, Trình Diễm là thiên kim của một vị trưởng lão nào đó của nhà họ Lại, ngang ngược ương ngạnh, lại rèn luyện được một thân công phu tốt. Thêm nữa lại là phụ nữ, nên việc trở thành huấn luyện viên của Tuyết Thuần, Lại Tư cũng đã gật đầu đồng ý.

"Tôi nhớ là tôi báo học Taekwondo." Tuyết Thuần khẽ cắn răng đứng lên, Trình Diễm là một tay dùng roi rất tốt, roi ở trong tay cô ta giống như một con rắn khéo léo, thậm chí lúc đánh trúng người có thể làm người ta bị thương không chảy da tróc thịt, nhưng lại bị thương ở bên trong.

Mỗi lần sau khi Tuyết Thuần trở về, đều mệt đến tê liệt ngã xuống giường, vậy mà Lại Tư không hề biết rằng trên người cô có vết thương.

"Taekwondo?" Trình Diễm dùng khoeo mắt liếc cô, "Cô nghĩ hay nhỉ, người cũng đã có cả bó tuổi rồi, sao có thể hiểu rõ được cái loại công phu bền bỉ đó trong khoảng thời gian ngắn được."

"Có điều, coi như tố chất thân thể cô cũng tạm được." Cô ta quét mắt nhìn Tuyết Thuần từ trên xuống dưới, "Nếu như mười năm trước cô bắt đầu luyện tập thì... Đáng tiếc, năm tháng khiến cho con người ta già đi, cô đã già thêm mười tuổi rồi, dù cố gắng thế nào cũng sẽ không có thành quả."

"Tôi cũng biết võ thuật." Tuyết Thuần lạnh mặt nhìn cô ta chăm chú, kể từ học võ thuật với người phụ nữ này, người luôn luôn có tính tình ôn hòa như cô cũng trở nên lạnh lẽo cứng rắn.

"Cô?" Trình Diễm không tin cười nhạt vài tiếng, giữu cột lắc đầu một cái, "Cô đừng gạt người, bằng vào tốc độ và năng lực phản ứng này của cô. Định lừa gạt ai đây? Stop!"

"Từ lúc ba tuổi tôi đã bắt đầu luyện Thái Cực quyền cùng cha tôi rồi, hai mươi mấy năm qua, chưa từng gián đoạn."

Đáy mắt Trình Diễm thoáng qua một tia kinh ngạc, không trách được cô ta như vậy mà ngày qua ngày vẫn có thể để cho mình hành hạ đến chỉ còn lại nửa cái mạng, nhưng ngày hôm sau lại vẫn có thể lực rất tốt ráng chống đỡ, thể chất tốt như thế, hóa ra là vì nguyên nhân này.

"Thái Cực quyền? Ngược lại, thật ra trong lúc tôi đi dạo công viên, cũng nhìn thấy mấy cụ ông, cụ bà bảy tám chục tuổi luyện cái này. Cô học những thứ võ thuật chậm như rùa kia, chẳng trách cơ thể cô vô dụng như này." Trong lòng nghĩ là một chuyện, ngoài miệng nói ra lại là một chuyện khác, ai bảo cô ta là người phụ nữ của ông chủ! Không nắm cơ hội đả kích cô ta, thì cô không phải là Trình Diễm!

Tuyết Thuần không cam lòng cau mày, chăm chú nhìn Trình Diễm thật sâu. Cô thừa nhận, đối mặt với sự công kích của cô ta, quả thật cô trở nên không còn sức lực chống đỡ. Mà mục đích trước đây cô luyện tập, thứ nhất là để kéo dài thói quen sinh hoạt, cũng coi như là một cách để tưởng nhớ về người thân; hai là để rèn luyện thân thể khỏe mạnh, cô chưa bao giờ nghĩ dùng Thái Cực quyền đánh người.

Nhưng Thái Cực quyền rất bác đại tinh thâm*, cô luyện tập lâu như vậy rồi, theo lý mà nói thì thế nào cũng phải có một chút thành tựu mới đúng chứ. Thể lực của cô còn tốt hơn những người bạn cùng nhau trèo lên Đỉnh núi K2 kia. Nghĩ tới đây, ánh mắt cô chợt sáng, có lẽ cô chỉ là thiếu thầy giỏi chỉ dạy mà thôi.

*Bác đại tinh thâm: Rộng lớn, phong phú, uyên bác, không phải ai cũng có hiểu được một cách dễ dàng

"Cô làm cái gì thế?"

Lần đầu tiên Trình Diễm thấy Tuyết Thuần yên tĩnh nặng nề như vậy, lại mãnh liệt nhìn chăm chăm cô ta mà không sợ hãi chút nào. Thân thể cô ta rụt lại, sau đó khoanh hai cánh tay lại thật chặt, "Cô tuyệt đối đừng có ý đối với tôi, người tôi yêu là Lại Tư, cô lại muốn yêu tôi, như vậy là không được."

Tuyết Thuần liếc nhìn cô ta một cái, cô không hề sợ cái vẻ bề ngoài hung ác quyền rũ này của Trình Diễm, ngược lại có chút thích tính cách thẳng thắn của cô ta, cái gì cũng nói rõ ràng ra, tốt hơn so với những kẻ trên mặt giả bộ thiện lương, nhưng sau lưng lại ngầm bày kế hiểm.

"Trình Diễm, cô còn tiếp tục đối đầu với Tuyết Thuần như vậy, đừng trách tôi báo lại với Lại Tư." Lại Dung Nhân đẩy cửa vào, vừa thấy tình hình thế này đã biết, Trình Diễm lại điên loạn lung tung rồi.

Trình Diễm chau mày, chạy tới làm nũng với Lại Dung Nhân, "Chị cả, chuyện không liên quan đến em, là cô ta đần độn thôi! Dạy thế nào cũng không tiếp thu được, tức chết em rồi."

Lần đầu tiên Tuyết Thuần thấy cảnh này thì khóe mắt giật giật, nhưng bây giờ đã coi như không thấy gì nữa rồi. Bản lãnh nịnh bợ người khác của cô ta, người trước một đằng, người sau một nẻo, trình độ đúng là hạng nhất.

Lại Dung Nhân chính là bị ăn đến sít sao như vậy, cũng không định phơi bày tính tình xấu xa của cô ta ra ánh sáng.

Tuyết Thuần thở ra một hơi, cầm khăn lông lau mồ hôi trên mặt, "Chị cả, em đi tắm trước." Khi Lại Dung Nhân đến, cũng có nghĩa là tan lớp.

Lại Dung Nhân gật đầu cười cười, "Nhanh đi, Lại Tư chờ em đấy." Rõ ràng là một cô gái bé bỏng mảnh mai nhu nhược, lại có thể gắng gượng chống chọi được sự huấn luyện ác ma của Trình Diễm một tháng trời, thật sự rất tốt.

Sau khi Tuyết Thuần đi, Trình Diễm này tức giận dậm chân một cái, bắt đầu cau mày nói lầm bầm: "Tại sao các người đều che chở cô ta vậy! Rõ ràng đáng ghét của em hấp dẫn quyến rũ hơn cô ta, có chỗ nào kém hơn họ Tuyết kia chứ!"

Lại Dung Nhân nhìn về hướng Tuyết Thuần đang từ từ rời đi, "Nói thật, cô ấy thực sự là kiểu người càng nhìn càng thấy thuận mắt. Lúc mới đầu tôi cũng cho là cô ấy rất nhu nhược, hướng nội, tự phong bế chính mình, cũng không hiểu tại sao Lại Tư si mê cô ấy. Chỉ là, hình như tôi bắt đầu hiểu ra rồi. Tôi nghĩ, cô ấy chính là loại người đó, dù cho cả thế giới này chỉ còn lại một mình cô ấy, thì cô ấy cũng có thể sống rất tự nhiên tùy ý."

"Hả? Vậy là cái kiểu người gì chứ! Là người sợ hãi cô độc mà thôi. Cô ta cũng chỉ là một tên lười gát có gương mặt hiền lành! Thôi đi, có gì đặc biệt hơn người đầu, chờ Lại Tư chơi chán, bỏ rơi cô ta, thì có mà đẹp mắt."

Lại Dung Nhân thu hồi ánh mắt, bắt đầu dĩ vãng, "Cô cũng đừng nói những lời khẩu thị tâm phi nữa, những ngày này, cô còn không chịu thừa nhận, cô đã phục cô ấy?"

Trình Diễm chau chau mày, hơi bình thường, "Thật sự cô ta cũng không giống với cái vẻ ngoài nhu nhược của mình, tâm trí bền bỉ, ngay cả em cũng phải tự than không bằng. Mặc dù em nhìn cô ta rất không thuận mắt, nhưng không thể không thừa nhận, những thứ em dạy, cô ta học được rất nhanh. Lại còn rất....."

"Rất cái gì?" Lại Dung Nhân cười hỏi tới, cô cũng biết Trình Diễm trong nóng ngoài lạnh, nói khó nghe, nhưng trong lòng nghĩ thế nào lại là một chuyện

khác, chết vẫn còn sĩ diện.

"Nói như thế nào đây, cho dù em hành hạ cô ta thế nào, cô ta đều là bộ mặt dù trời có sập xuống thì bản thân cũng bình tĩnh không đổi sắc. Thôi đi, rõ ràng chính là một cô gái ngoan ngoãn chưa từng thấy qua gió tanh mưa máu, già bộ thâm trầm cái gì chứ." Trình Diễm hơi dẩu cánh môi xinh đẹp, khuôn mặt thiên sứ tăng thêm mấy phần trẻ con.

Lại Dung Nhân cười nhìn cô, "Chẳng lẽ cô ấy không có ưu điểm gì? Ôi chao, không ngờ ở trong lòng cô, ánh mắt của Lại Tư lại kém cỏi như vậy....."

Trình Diễm liếc cô một cái, dừng thấy sắc mặt Lại Dung Nhân luôn là vẻ lịch sự nhã nhặn và thân thiết mà làm, thực chất trong lòng cũng gian xảo không kém Lại Tư đâu, dù sao cũng là chị em ruột với Lại Tư, trong cơ thể luôn có gen giống nhau. Không phải là muốn cô khen Tuyết Thuần mấy câu, để cho những ngày sau này của cô ta tốt hơn một chút, cần phải như vậy chứ sao.

Có điều, không loại trừ khả năng sau này Lại Tư chán Tuyết Thuần rồi, sẽ lấy thêm mấy người vợ nữa, nói không chừng sau này cô ấy chính là chị mình. Không thể đắc tội được, phải nịnh bợ, lấy lòng, mới là thượng sách, đây là một trận đánh lâu dài mà.

"Mặc dù cô ấy không nói nhiều, nhưng nơi nào có cô ấy ở, thì giống như có một loại cảm giác ấm áp, giống như..... bông"

Khóe mắt Lại Dung Nhân giật giật, có kiểu hình dung như này sao?

Trình Diễm sờ mũi một cái, "Giống như..... được mẹ ôm vào trong ngực."

Quác, quát, quát.....

Lại Dung Nhân im lặng.

Muốn nghe được lời nói tán dương tình địch từ trong miệng của cô, đúng là thất sách đi!

"Vây thì thế nào! Các người càng thích cô ta, em lại càng phải hành hạ cô ta. Ai bảo cô ta đoạt mất Lại Tư của em! Hu hu hu..... Thật vất vả mới đã được Trù Nhiên đi..... Lại Tư sẽ phải là của em mới được....."

Trình Diễm hỉ nộ vô thường đột nhiên nức nở nghẹn ngào khóc lên, người đàn ông cô yêu nhất, không phải cha, không phải ông nội, mà là Lại Tư! Vì anh, ngay cả mạng cô cũng có thể không cần, thậm chí bao gồm cả tôn nghiêm. Dù là anh ngoắc ngoắc ngón tay, để cho cô trở thành người tình bí mật của anh, cô cũng đều sẽ không hề do dự chùn bước.

Lại Dung Nhân không cho cô lời khuyên nhẹ nhàng như trước đây, ngược lại quay đầu nhìn về phía cửa đối diện đường mòn trong rừng, nơi đó một mình Tuyết Thuần an tĩnh bước đi. Sâu trong đôi mắt cô mơ hồ thoáng qua mấy phần thương hại nhân nhật.

Người phụ nữ được Lại Tư yêu, cũng không nhất định sẽ hạnh phúc.

Hiện giờ chỉ có thể kỳ vọng, Tuyết Thuần có thể dùng sự dịu dàng đặc biệt và tình yêu trước nay chưa từng có, để cảm hóa Lại Tư, gạt đi đáy lòng hắc ám tàn nhẫn của anh.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy rào rào vang lên, Tuyết Thuần nhẹ nhàng lau chùi da thịt tinh tế, da thịt nõn nà trơn bóng sáng long lanh bây giờ lại hiện lên đầy vết máu ứ đọng dử tợn. Mặc dù không phải bị thương nặng, nhưng nhiều cứ tăng lên nhiều như vậy, cũng có chút khó có thể chịu được đau đớn.

Mặc áo ngủ dài tay vào, thích hợp để che kín da thịt loang lổ, cô không muốn để cho Lại Tư nhìn thấy.

Ý muốn ban đầu của Lại Tư chỉ là để cho cô học chút thuật phòng thân đơn giản là tốt rồi, nhưng sau lưng anh cô lại cố ý luyện tập chuyên sâu hơn một tầng. Cô biết, nếu là cô không tiến bộ, sẽ không có cách nào khác có thể dung nhập vào thế giới của anh. Cả đời này, khó có khi cô gặp được người đàn ông lương tâm tương duyệt* với mình, cô cũng muốn phấn đấu vì anh.

*Lương tâm tương duyệt: Hai người đều yêu thương nhau, không phải yêu đơn phương.

Ra khỏi phòng tắm, mí mắt Tuyết Thuần bất thình lình giật giật, ngay sau đó trên mặt không thể kiềm chế được mà hiện lên hai áng mây hồng nhạt.

Hoàng hôn mờ mịt hòa quyện dưới ánh đèn, nhuộm màu tình yêu lãng mạn.

Lại Tư đang khóa thân, lấy một tư thái mê người chống tay ngồi ở trên giường lớn, nửa người dưới chỉ khoác một cái khăn tắm màu trắng, bắp thịt đầy đặn hấp dẫn căng phồng mạnh mẽ.

Càng ngoài ý muốn là, khi Lại Tư thấy cô đi ra, ánh mắt nóng bỏng như lửa chăm chú ngắm nhìn cô, bên môi treo nụ cười ác ý, sau đó vờn đầu lười lười nhìn hấp dẫn liếm láp môi mòng khêu gợi của mình.

Trong lòng Tuyết Thuần lộp bộp một tiếng.

Quyến rũ! ** trắng trợn quyến rũ!

Hai hàng lông mày đen nhánh của Tuyết Thuần giật giật, im lặng quay mặt qua chỗ khác, kiềm chế nhịp tim đang gia tốc, nín thở, đi tới bàn trang điểm

thoa kem dưỡng da. Làm bộ không hề tiếp thu được tín hiệu của Lại Tư, cúi thấp đầu, làm con rùa rụt cổ.

Trông mặt đen hẹp dài yêu nghiệt của Lại Tư híp lại. Nửa tháng rồi! Người phụ nữ này không hề cho anh đụng. Mới đầu thì lấy việc trên tay anh có thương làm cái cớ, tiếp đó lại nói bà đi tới, sau đó thì lại nói huấn luyện võ thuật mệt chết đi được. Có trời mới biết mỗi đêm nằm trên giường, anh không hề làm gì, bao nhiêu đêm phải trằn trọc mất ngủ. Đại ca xã hội đen cũng bị buộc phải xuất đòn sát thủ rồi, bắt đắ dĩ mới phải sử dụng tuyệt chiêu hạng một bán nhan sắc này, cô lại còn không chịu khuất phục!

Lại Tư ngồi dậy, phơi bày đôi chân dài trần chụi cường tráng của mình, từng bước áp lại gần cô.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63-2: Người phụ nữ được lại tư yêu chưa chắc đã hạnh phúc 2

Edit: Thích Cháo Trắng

Tuyệt Thuần cảm thấy không khí trong phòng đang dao động đầy bất an, mặc dù Lại Tư bước đi chân không, không phát ra tiếng động, nhưng cô lại có thể cảm nhận một cách rõ ràng có một loại khí thế mạnh mẽ ập đến khi anh càng tới gần. Làm thế nào bây giờ? Trên người cô có vết bầm chưa tan, nếu là..... cái đó thì sẽ rất đau.

"Tuyệt Thuần."

Tuyệt Thuần rừ mắt che đi đôi con ngươi lóe ra ánh sáng nóng bỏng, còn không hề nghĩ đến biện pháp đáp lại, bàn tay thon dài của Lại Tư đã nâng đầu của cô lên, không nói hai lời lập tức nghiêng người, nóng bỏng hôn xuống.

Bởi vì cô kinh ngạc hé môi, Lại Tư lập tức đi thẳng vào vấn đề, vội vàng cuốn lấy cái lưỡi thom tho của cô.

Hơi thở nóng rực làm lòng của cô hoảng loạn, cô không thể khước từ, Lại Tư lại nghiêng người hơn, dễ dàng ôm thân thể nhỏ nhắn của cô lên, đặt cô ngồi ở trên bàn trang điểm, mỹ phẩm trên bàn rơi xuống đất lách cách.

Lại Tư liều mạng, bây giờ nào có chuyện gì có thể quan trọng hơn việc thân mật với bảo bối nữa.

Ngón tay quen thuộc đẩy áo của cô ra, lập tức trượt vào bên trong, sờ lên khối cao ngất kia.

Hơi thở của Tuyệt Thuần đứt quãng, khi môi Lại Tư bắt đầu công thành chiếm đất ở những nơi khác trên người mình, Tuyệt Thuần mới bắt đầu hít thở từng đợt.

"Chờ, chờ một chút."

Thừa dịp Lại Tư dừng lại động tác, Tuyệt Thuần vội vàng nhảy xuống đất.

Lại Tư bất mãn ngẩng đầu lên khỏi càn cổ trắng như tuyết của cô, "Làm sao vậy?"

"Cái này....." Tuyệt Thuần nhú lông mày, cô bị anh hôn đến mức đầu óc trống rỗng, não bộ đang đình chỉ, bỗng dưng không tìm được lý do gì phù hợp.

"Có chuyện gì sao?" Lại Tư tiếp tục đẩy chiếc nút áo thứ ba, lộ ra khe rãnh thật sâu giữa hai khối đầy đặn.

"Cái đó....." Nhịp tim thất thường, Tuyệt Thuần càng thêm choáng váng đầu óc.

"Không thích sao?" Lại Tư lại đẩy áo ngực của cô một chút, môi thả những nụ hôn xuống, tiến dần lên.

Trong nháy mắt, một dòng điện chạy từ đầu tới chân, dưới chân Tuyệt Thuần mềm nhũn, Lại Tư ôm lấy cơ thể mềm yếu của cô, thả lên giường.

Lại Tư hào phóng tháo khăn tắm quần hạ thân ra, không nói hai lời lập tức áp lên trên người cô.

"Đợi chút đã."

Anh nheo mắt, đôi con ngươi lóe lên tia sáng nguy hiểm, cắn răng nghiêng lợi: "Nửa tháng!"

"Cái gì?" Tuyết Thuần chớp mắt, không hiểu chân tướng.

Người phụ nữ này đang giả bộ không hiểu, hay là thật sự không hiểu? "Em có biết chồng mình đã cầm dục nửa tháng rồi hay không? Một người đàn ông cầm dục nửa tháng sẽ có cảm nhận như thế nào? Chẳng lẽ em lại muốn để anh đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác?"

Đáy mắt Lại Tư mơ hồ có sự bất mãn. Không phải là người phụ nữ này là không thích anh đụng chạm đấy chứ? Cũng đã nhận lời cầu hôn của anh rồi, theo lý mà nói thì hai người không còn có gì ngăn cách, tại sao cô lại không hiểu phong tình như vậy!

Sao có thể như thế được! Tuyết Thuần tròn to mắt, làm người phụ nữ, Tuyết Thuần chỉ từng có quan hệ với Lại Tư, trước khi Lại Tư nói lời này, cô cũng không hiểu rõ một người đàn ông cầm dục là một việc khó khăn dường nào. Trước đây, bọn họ cũng đã như vậy rồi, Lại Tư cũng không có biểu hiện gì không ổn nha? Tuyết Thuần lâm vào mớ bòng bong, có chút không hiểu, bởi vì trước đây Lại Tư cũng không hề có yêu cầu như vậy.

Thân là ông chủ của giới xã hội đen, anh rất tự nhiên tỏa ra khí thế mạnh mẽ mà thoải mái, bản thân Lại Tư còn chưa thể hiện gì, Tuyết Thuần lại nghĩ là anh đang nén giận mà mặt tái đi.

Thật vất vả mới đón nhận tình yêu của anh, biết được tâm ý của nhau, chung đụng hòa hợp mới chỉ được mấy ngày, cô không muốn lại xảy ra mâu thuẫn. Tuyết Thuần nhận thấy được có lẽ Lại Tư đang nổi nóng, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ hơi gật gật, nhưng không hề nói thêm gì nữa. Chỉ là vờn người, đưa tay tắt đèn đầu giường đi, tiếp đó, môi đỏ mọng chủ động hôn anh.

Thôi, vết bầm trên người cũng không phải là vết thương nặng quá, nhịn một chút là qua rồi.

Tuyết Thuần chủ động đưa lên môi thơm, hô hấp Lại Tư cứng lại, thân thể nguyên thủy ** bị trêu ghẹo đến căng bực phát dăng cao.

"Tiểu yêu tình chuyên trêu chọc ham muốn của người khác này....." Anh liều mạng ép lên người cô, cuồng nhiệt giãy vò, phóng thích tất cả những kìm nén chịu đựng bao ngày qua.

Mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống người, hai thân thể trắng nõn chìm trong lửa nóng quấn lấy nhau. Thở dốc, đầu lưỡi Lại Tư quấn quanh vành tai lóng mẫn như ngọc của cô, "Bảo bối, ngày mai ông xã muốn đi Đông Nam Á nhận thêm địa bàn mới, tối nay em chịu khó một chút....."

Khi Tuyết Thuần thức dậy, Lại Tư đã không còn ở đây nữa. Trong không khí vẫn còn phảng phất hơi thở kiểu diêm dêm đêm qua, cô cũng không muốn để cho người dọn dẹp phòng biết những chuyện riêng tư này.

Đang muốn đứng dậy mở cửa sổ để gió thổi tan hơi thở này, cô đột nhiên "A" một tiếng, phát hiện thân thể mệt mỏi hơn bao giờ hết. Cả đêm triền miên cùng Lại Tư, hông của cô như muốn đứt rời ra rồi.

Lúc này, cửa phòng lạch cạch vang lên, "Này! Có phải cô bị ốm hay không vậy? Không lên lớp cũng không tới nói một tiếng, hại tôi đứng một mình chờ cô cả buổi sáng."

Trình Diễm!

Tuyết Thuần chợt nhìn lên đồng hồ, thì ra đã là buổi trưa rồi.

"Này, không nghe lời luyện tập thì cũng phải ăn cơm chứ, tôi và chị cả đều chờ cô ăn cơm, còn không nhanh một chút đi!"

Tuyết Thuần khề cán răng, vội vàng bò dậy, "Cô chờ một lát, tôi lập tức ra đây."

Bỏ lờ bữa ăn sáng, rất tự nhiên Tuyết Thuần sẽ vô cùng đói bụng, khẩu vị rất tốt. Cô đang nổi hứng ăn, đột nhiên phát hiện hai người đối diện lại không hề nhúc nhích đĩa.

Cô kỳ quái ngẩng đầu lên từ trong đống thức ăn mỹ vị, "Hai người không ăn sao?"

Ánh mắt Lại Dung Nhàn mập mờ lưu luyến ở cái cổ trắng ngần của cô, ra điều ẩn ý mà nói: "Em và Lại Tư thật sự..... rất ân ái nha."

Tuyết Thuần chợt giật mình, sao bỗng nhiên chị cả lại nói như vậy? Cô và Lại Tư vẫn luôn không có vấn đề gì mà.

Đôi mắt đẹp của Trình Diễm đột nhiên vụt lên đám hai ngọn lửa nhỏ, hùng hực thiêu đốt. Đột nhiên, cô đứng lên, động tác lớn tới mức làm đổ cả ghế ngồi, cô ra lạnh lùng nhìn chằm chằm Tuyết Thuần, "Cả thế giới này có người nào không biết Lại Tư thích cô! Nhưng cô cũng không cần phải khoe khoang hạnh phúc của mình như vậy đi! Coi tôi như đứa ngốc để đùa bỡn à!"

Nói xong, đập lên gậy cao gót mười tấc, mang theo khuôn mặt bùng bùng lửa giận bỏ đi.

Tuyết Thuần khề nhếch miệng, bối rối.

Sau một lúc lâu, cô quay người lại, phát hiện Lại Dung Nhàn vẫn mảnh liệt mập mờ nhìn chằm chằm mình.

Khóe mắt Tuyết Thuần giật nhẹ, tại sao ánh mắt của chị cả lại quý dị như vậy! Giống như đang nhìn chằm chằm kỳ trân dị bảo gì đó, không chịu dời ánh

mất. Đè xuống nghi ngờ trong lòng, Tuyết Thuần hỏi đến vấn đề có vẻ nặng hơn muốn, "Trình Diễm sao vậy?"

"Yên tâm, Yên tâm. Không phải là bị kích thích thôi sao, đừng lo lắng, tính cách của cô ta chính là như vậy, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, nhiều nhất một giờ là hết chuyện." Lại Dung Nhân vô tình nói xong, miệng bới một miếng cơm, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Cuối cùng Tuyết Thuần cũng không thể nhịn được nữa, "Chị cả, rốt cuộc thì chị đang nhìn cái gì? Trên người em có cái gì sao?"

Lại Dung Nhân nhanh chóng nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng hỏi, "Em đâu thật sự không biết hả?"

Tuyết Thuần nhú mày đẹp, tức giận hỏi: "Biết cái gì?"

Lại Dung Nhân đưa một tay ra, chỉ chỉ vị trí cổ cô, "Chị nghĩ đầu tây trên người em so với ở trên cổ còn dày đặc hơn đúng không. Ôi chao, nói thật, trước đó, chị còn không biết * ** Lại Tư là mạnh như vậy đó. Chắc chắn, không hiểu được thương hương tiếc ngọc chút nào cả."

Rầm! Đầu óc Tuyết Thuần trống rỗng, trong nháy mắt gương mặt trắng như ngọc lại trở thành trái cà chua, như bị lửa thiêu nóng bỏng.

Lại Dung Nhân cả kinh, tròn to hai mắt như thể Columbo phát hiện vùng đất mới. Thế gian này, lại còn có Người đẹp xấu hổ ư! Cô còn chưa từng thấy mỹ nữ thẹn thùng mà còn đẹp mắt như vậy đâu!

Lại Dung Nhân nhìn không chớp mắt, phải biết đã là xã hội hiện đại rồi, cô lại sống ở trong một gia đình xảy ra nhiều chuyện như vậy, vẫn luôn không biết xấu hổ vì điều gì. Nhìn thấy Tuyết Thuần như vậy liên kinh ngạc không thôi, mắt cũng không chớp, lập tức lấy điện thoại di động ra, tách một tiếng chỉ trong chớp mắt đã khiến cho hình ảnh Tuyết Thuần đang xấu hổ dừng lại ở vĩnh hằng.

Trong chớp mắt khi Lại Dung Nhân nói ra khỏi miệng, Tuyết Thuần đã buông chén đĩa xuống, đôi tay lập tức che kín cổ, lông mày nhíu lại, "Em ăn no rồi, một lát còn phải huấn luyện nữa, em đi về trước chuẩn bị." Bóng người chợt lóe, biến mất ở chỗ rẽ cầu thang.

"Ôi chao, ôi chao, em đừng đi mà, chị còn chưa chụp xong!"

Mắc cỡ chết người rồi!

Tuyết Thuần trở về phòng, đứng trước tấm gương to, quả nhiên vết hôn trái rộng. Không trách được Trình Diễm tức giận bỏ đi, cô ấy như vậy là vì yêu Lại Tư.

"A!" Cô có chút điên cuồng nắm tóc trên đầu, găm nhẹ một tiếng, mắc cỡ muốn chết đi được!

Lúc này, điện thoại di động đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên, trên mặt Tuyết Thuần vui mừng, vội vàng đặt ở bên tai, "Alo, Lại Tư à?"

Tối hôm qua Lại Tư nói muốn đi Đông Nam Á đón nhận thêm địa bàn mới, buổi sáng cũng không đánh thức cô dậy đã rời đi. Rất tự nhiên cô nghĩ đến, điện thoại này là Lại Tư gọi về báo bình an.

"Hu hu hu....."

Tiếng khóc thút thít bị thương chợt vang ở bên tai, Tuyết Thuần sững sờ, vội hỏi, "Ai vậy?"

Đầu kia vẫn là tiếng khóc kìm nén, Tuyết Thuần nghe ra chút gì đó, "Phải..... Mẹ không?"

Đầu kia Tần Dung khóc đến lạc giọng, thật vất vả mới bình tĩnh lại, "Tuyết Thuần, có thể trở về bên mẹ được không? Anh của con..... Anh của con đi rồi..... Hu hu....."

Tuyết Thuần kinh ngạc vô cùng, Tần Minh - con trai của mẹ nuôi, người anh thiếu năng của cô đi rồi? Ý của mẹ nuôi, không phải là anh chết đấy chứ?

"Nhưng... không phải anh đang ở bệnh viện chữa trị thiếu năng tốt nhất nước Mĩ chữa bệnh sao?"

"Mẹ quá nhớ anh con, nên đã phái người đón nó trở về nước, nghĩ lại trước đây, sống chung một chỗ với anh con thật là tốt. Dù sao cũng là con trai của mẹ, dù sao cũng nhiều năm như vậy rồi, khẳng định cũng không chữa khỏi được nữa, nên muốn để cho anh con trở về....."

Tần Dung nói xong chuối lời nói không mạch lạc, cả đời bà cũng chỉ đấu tranh vì con trai, có thể nói con trai là trụ cột tinh thần của bà, không có Tần Minh, cũng sẽ không có Tần Dung gây dựng công ty của nhà họ Tần như hôm nay.

Tuyết Thuần nghe được mà kinh hồn bạt vía, anh trai chính là nguồn sức mạnh duy nhất giúp mẹ nuôi sống tiếp, dù mắc bệnh ung thư, bà tình nguyện cắt đi cũng chỉ muốn còn sống, mà cũng là không yên lòng đưa con trai này. Thậm chí nhận nuôi cô, cũng là vì muốn lót đường cho nửa đời về sau của con bà. Nếu anh trai không còn, thì mẹ nuôi cũng không sống được mất!

Nghĩ tới đây, Tuyết Thuần vội vàng về phòng nhanh như con gió, đơn giản thu thập mấy thứ đồ, muốn chạy thẳng tới sân bay quốc tế. Cô hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt mẹ nuôi, chỉ mong chờ mẹ nuôi có thể bình an trước khi cô về.

Nhìn bóng dáng của Tuyết Thuần chạy qua chạy lại dọn dẹp, Thím Tô cau mày, "Bà chủ cần cái gì ạ? Để tôi dọn dẹp cho."

"Không cần đâu. Thím Tô, thím sắp xếp xe cho tôi, phải nhanh lên." Tuyết Thuần vội vàng nói, "Nếu như chị cả hỏi, thím cứ nói tôi trở về nước gặp mẹ tôi."

Trên xe, cô lại gọi điện thoại cho quản gia của Tần Dung là thím Phi, cẩn thận dặn dò muốn bà chăm sóc tốt cho Tần Dung, không được để bà làm những chuyện điên rồ. Đến sân bay cô lại gọi điện thoại cho Tần Dung nói rất nhiều lời nói nhằm trấn an bà. Đợi đến khi cô gác máy, muốn gọi điện thoại cho Lại Tư thì lại phát hiện điện thoại hết pin.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Vượt qua tang lễ (1)

Edit: Thích Cháo Trắng

Nhà họ Tần vốn neo người, bởi vì cử hành tang lễ, hoa tang màu trắng treo lên càng lộ vẻ vắng lạnh tịch mịch.

Trong lòng Tuyết Thuần dâng lên cảm giác khó chịu, bước nhanh chân hơn đi vào.

"Cô chủ, cô trở về rồi, khuyên thế nào bà chủ cũng không cho phép hạ táng cậu chủ, không ăn không uống, khóc ròng hai ngày hai đêm. Bác sỹ nói còn tiếp tục như vậy nữa, trạng thái thân thể như này, sớm muộn gì cũng sẽ cùng đi." D_gd(A_gⓁê≡@uỷ?D*Ⓝ~

Thím Phi lau nước mắt, bà đã làm việc ở Nhà họ Tần mấy chục năm, đi theo Tần Dung, có sóng gió gì chưa từng thấy qua, nhưng vẫn là lần đầu thấy đến Tần Dung cực kỳ đau lòng như vậy, bà có dự cảm, bà chủ đây là thật sự muốn đi cùng thiếu gia.

Tuyết Thuần nhủ chặt lòng mày lại, cô muốn đi vào linh đường an ủi mẹ nuôi, đứng ở cửa cũng đã liếc thấy cảnh mẹ nuôi ôm lấy quan tài khóc ròng ròi, nội tâm của cô đột nhiên dâng lên một loại sợ hãi không cách nào nói rõ, tiếp theo đó chính là cảm giác buồn nôn cuộn cuộn dâng lên.

Đây là tâm bệnh!

Kể từ năm mười bốn tuổi ấy, sau đám tang của cha mẹ, cô không có cách nhìn thấy bất kỳ tang lễ nào nữa, cô sợ cái chết! Mỗi khi thấy những đồ vật có liên quan đến tang lễ, cả người cô sẽ co rút lại.

Có lẽ ở nước Mi đi theo Lại Tư quá hạnh phúc, cho nên cô tạm thời quên được đã từng có tội nghiệt như thế nào. Cô cho rằng tâm bệnh của mình đã khỏi hẳn, nhưng không ngờ cho đến giờ này ngày này, cô vẫn không cách nào thoải mái được. Cô chạy vội vào phòng vệ sinh nôn mửa, lại chỉ có nước chua.

"Cô chủ, cô chủ, cô thế nào rồi?" Thím Phi bị sợ đến nước mắt lưng tròng, một người đang khỏe mạnh bình thường, sao chỉ trong giây lát cả người đã co quắp hết lại như thế này?

Tuyết Thuần cố gắng bình ổn lại nhịp thở, khẽ thở dốc: "Thím có thể gọi mẹ nuôi tôi ra được không? Tôi..... Không nhìn nổi cái đó."

Thím Phi không nhịn được kinh ngạc: "Không nhìn nổi cái gì?"

"Kể từ khi cha mẹ ruột sinh ra tôi qua đời, vừa nhìn thấy những thứ đó, cả người tôi sẽ co rút. Cho nên có thể làm phiền thím cho người đưa mẹ trở về phòng giúp tôi được không? Mẹ, để tôi an ủi, chuyện của anh cả, thím cứ xem đó mà làm, thím cũng là một thành viên của nhà họ Tần, tôi và mẹ đều tin tưởng thím."

Mập thím lau khô nước mắt: "Được, được, bây giờ tôi sẽ cho người ta đưa bà chủ về phòng. Còn cô chủ....."

"Tôi không sao."

Chợt, trong đầu thoáng qua lời nói nghiêm nghị sắc bén của Trình Diêm: "Hừ, còn có tư cách gì để trở thành bà chủ đây! Loại bà chủ vô dụng như cô, chỉ làm cho ông chủ thêm phiền toái....."

Sắc mặt Tuyết Thuần trắng nhợt: "Thím Phi đợi chút đã...!"

"Cô chủ khó chịu chỗ nào?"

Tuyết Thuần lắc đầu một cái: "Không có việc gì, chuyện của mẹ, hãy để cho tôi làm thôi."

Nếu ngay cả chuyện này cũng không thể nào đối mặt, cô càng không có tư cách ở cùng một chỗ với Lại Tư, nếu như cô cũng dừng cảm giống như Tru Nhiên, thì chuyện đi Đông Nam Á lần này, cô đã có thể đi cùng với anh rồi. Chỉ không phải chỉ có thể ở nhà, làm một người phụ nữ vô công rồi nghề chờ chồng trở về.

"Ừ, đương nhiên là có rồi." Tuyết Thuần tò mò nhìn mái tóc uốn cong từng lọn cong bồng bềnh của cô bạn.

"Đẹp không! Tom thích kiểu này nhất." Thiên Sở Sở quay một vòng tại chỗ, sau đó thân mật kéo cánh tay Tuyết Thuần: "Đi, bên trong còn có một số bạn học cũ của chúng ta năm đó đấy."

Sân trường quả nhiên rất náo nhiệt, bởi vì là kỷ niệm 70 năm ngày thành lập trường, nên học sinh cử hành rất nhiều tiết mục, trong đó có cả hoạt động các cô nhìn thấy trước mắt.

Sân bóng rộng rãi của trường đang cử hành cuộc thi chạy 800 mét, bên ngoài sân bóng, học sinh trung học vây thành từng vòng hô hào cổ vũ, dùng sức đánh trống. Tuổi trẻ, thật tốt!

"Ha, nói ra, Tuyết Thuần đã từng đã tham gia tranh tài như vậy. Lúc ấy đáng về cậu chạy trở về, tựa như cô gái xinh đẹp uống rượu say, khiến cho các nam sinh khoa chúng ta mê mẩn đến thần hồn điên đảo." Thiên Sở Sở che môi cười đến rung cả hai vai.

Đi theo Lại Tư lâu rồi, Tuyết Thuần cũng học được cách híp mắt đầy nguy hiểm: "Cuối cùng là ai ghi danh cho mình đây? Trưởng ban Thể Dục trường!"

(Truyện đọc quyền tại Diễn Đàn)

Khỏe môi Thiên Sở Sở giật giật, ách, thì ra là Tuyết Thuần bề ngoài dịu dàng thiện lương nhưng thật ra là thù rất dai đấy!

Năm lớp mười một ấy, cô gái duy nhất tham gia chạy cự ly 1500 mét. Bởi vì khối tự nhiên có ít bạn học nữ, chủ nhiệm lớp cứng rắn ép buộc Trưởng ban Thể dục của trường là Thiên Sở Sở đề cử ra một nữ sinh, lúc ấy Thiên Sở Sở đã tham gia rất nhiều hạng mục, không thể phân thân, vì vậy vụng trộm chọn một Tuyết Thuần không để ý đến chuyện bên ngoài nhưng thể lực coi như được đề tham gia.

"Một lần đó, chạy đến nửa đường, mình đã mệt đến mức thở không ra hơi, cả người lảo đảo, một bước giẫm không vững, ngã chổng vó luôn."

"Ha ha, khi đó còn có cả anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết! Trình Lãng chạy như bay đến bên cạnh cậu, vừa ôm cậu vừa cùng nhau chạy cho xong, làm hại cậu mặt hồng tai đỏ, cuối cùng còn trở thành đối tượng công kích của nữ sinh toàn trường..... Hôn nữa, năm đó Trình Lãng cũng là nhân vật phong vân trong trường cũng không phải là chỉ trung cho đẹp, đối với những người khác thì chẳng thèm ngó tới, mà lại chỉ đối xử đặc biệt với duy nhất một người là cậu mà thôi.....balabala....."

Trình Lãng.....

Trí nhớ xa xôi như thủy triều cuộn tới, một bàn tay mặc dù nhìn có vẻ non nớt nhưng lại vô cùng có lực, đã từng bắt chặt tất cả diu thân thể mềm nhũn cô.

Khi đó, tin đồn về anh có rất nhiều, nhà nhiều cửa cái, bề ngoài thân thể cường tráng, thành tích xuất sắc, là con cưng trong nhà. Vậy mà, cũng bởi vì Trình Lãng đối xử đặc biệt mà Tuyết Thuần chịu đủ trò bắt nạt của bạn học.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64-2: Vượt qua tang lễ (2)

Edit: Thích Cháo Trắng

Hình ảnh Lại Tư chợt xuất hiện, một gương mặt như ánh mặt trời, vẫn thường xuyên hiện lên trong đầu cô. Mỗi lần nhớ tới, nơi đáy lòng lạnh lẽo sẽ dâng lên từng đợt ấm áp. Một nam sinh nguyện ý làm tất cả cho cô không hối hận, cả cuộc đời này cũng không quên được.

Thiên Sở Sở làm động tác Tây Thi ôm ngực: "Nhớ năm đó, Trình Lãng một ít Trương Anh tư bộc phát mặt, không biết đã khiến bao nhiêu thiếu nữ xuân tâm nhộn nhạo phải mặt hồng tim đập. Tư thế oai hùng trên sân bóng rổ, cuối cùng có thể trở thành đối tượng để các thiếu nữ thét chói tai. Không ngờ năm năm không gặp, Trình Lãng chẳng những không hề thụt lùi, ngược lại đáng về càng thêm anh tuấn khôi ngô, càng có thêm tư vị của đàn ông. A! Chỉ tưởng tượng thôi, cũng khiến cho mình thấy say mê rồi."

Sao hôm nay Thiên Sở Sở lại nói chuyện này? Trước đây vẫn tránh người, thế nào mà toàn bộ lời trong miệng nói ra lúc này đều liên quan đến anh ta. Sắc mặt Tuyết Thuần có mấy phần mất tự nhiên, ấp ửng ngắt lời nói: "Trình Lãng..... Anh ấy, quả thật rất ưu tú, đối với mình cũng rất tốt." Nghĩ nghĩ lại, sự áy náy trong lòng dần dần nhiều thêm. Sợ rằng cuối cùng thì cả đời, cũng không trả lại được hết những gì ban đầu cô nợ anh.

Người này, vì muốn học cùng lớp với cô, đã bỏ qua trường trung học trọng điểm, sau này lại đăng ký học cùng một ngành học với cô. Chia cách năm năm trời, người đàn ông từng nói "Đặc biệt trở về vì em", nhất định là cô đã mắc nợ anh.

"Vậy bây giờ cậu nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ cậu có thể quên được đoạn tình cảm kia sao?"

Trên mặt Tuyết Thuần lộ vẻ khó xử, đôi mắt trong trẻo mê man nhìn lại Thiên Sở Sở. Năm đó cô sống khép mình, chỉ có Trình Lăng chịu vì mở cánh cửa hướng tới mặt trời kia ra giúp cô, từ đó mới quen biết Thiên Sở Sở. Dgđ(A)g(Lê≡@uy?D*)N~

Ba người bọn họ đều là người yêu thích leo núi, cũng nhiệt tình yêu thích du lịch, cùng có kỷ niệm vui buồn đau khổ của thời thanh xuân cuồng nhiệt nhất, cùng nhau trải qua thời khắc sống còn, trong lòng không hề có sự ngăn cách, là những người bạn tin tưởng nhau nhất.

Loại cảm giác này, tựa như đối với người nhà. Khi đó cô thiếu thốn người thân yêu nghiêm trọng, cô quyến luyến không dứt với Thiên Sở Sở, và sự che chở đặc biệt của Trình Lăng. Hôm nay ngẫm nghĩ lại những chuyện đã qua, thật ra thì tại cô vẫn luôn ích kỷ, chỉ muốn nắm thật chặt cảm giác ấm áp thuộc về gia đình đó, nên mới có thể vẫn luôn không chịu buông tay.

Trước mắt thoáng qua cười giảo hoạt như hồ ly của Lại Tư, Tuyết Thuần chợt bình thường trở lại. Bởi vì yêu người đàn ông như Lại Tư, cô mới có năng lượng để sống tiếp, vứt bỏ đi quá khứ đen tối chán ghét luôn bao trùm lấy cô kia, lại bởi vì một ánh mắt của anh, tâm tình đột nhiên lại trở nên tươi sáng.

Đây, chính là sức mạnh của tình yêu.

"Chúng ta, là những người bạn tốt nhất." Đôi mắt đang sụp xuống của Tuyết Thuần đột nhiên nâng lên, lóe ra hào quang chói mắt. Gió mát cuối mùa thu hiên ngang thổi qua, thổi lên mái tóc thẳng đen nhánh của cô như đang nhảy múa phiêu lãng, Tuyết Thuần cười khẽ một tiếng, trông xinh đẹp không giống một cô gái phạm trần.

Thiên Sở Sở nhìn mà tròn tròn mắt, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần từ trong sững sờ. Trong lòng thầm nói, lần này Tuyết Thuần trở về có sự thay đổi quá lớn, những lúc nhắc tới Trình Lăng vẫn chỉ nhận là bạn tốt.

Cô nhìn chằm chằm Tuyết Thuần, thử hỏi dò: "Không phải là cậu yêu ân nhân cứu mạng rồi đấy chứ?"

"Ừ." Tuyết Thuần chỉ ngây ngốc gãi gãi mái tóc đen tuyền, khẽ cười dịu dàng.

Thiên Sở Sở đột nhiên tròn to mắt, miệng có thể hình dung giống như một quả trứng vịt: "Mẹ ơi! Ân nhân cứu mạng thật là lợi hại! Lại có thể lấy được trái tim của công chúa Bạch Tuyết!"

Vừa nghĩ tới Lại Tư, Tuyết Thuần không nhịn được cười nhẹ, lộ ra lúm đồng tiền, nhưng đáy lòng lại có chút phức tạp, nhất thời lại không biết nên giải thích như thế nào. Trong suốt thời gian năm năm, thế giới của cô đã từng chỉ có Trình Lăng, nhưng hôm nay một khi nhìn nhận rõ loại tình cảm kia, loại cảm giác vô cùng áy náy kia lập tức xông tới.

"Mình vẫn cho là không phải là Trình Lăng thì cậu sẽ không lấy." Thiên Sở Sở cảm thấy rất tiếc nuối, trong lòng không khỏi cảm khái một phen.

Tuyết Thuần chợt giật mình, hơi thu nhãn lại lông mày: "Sở Sở, sao cậu lại nghĩ như vậy?"

"Đó là bởi vì trước hai mươi lăm tuổi cậu cũng chỉ thân thiết với Trình Lăng, mình cho là tất cả đàn ông trên thế gian này đều không lọt được vào mắt xanh của cậu."

Thiên Sở Sở không quên liếc cô một cái, lúc ấy còn không biết bạn học đã nói cô thế nào đâu, cao ngạo, trong mắt không có người khác, trong lúc vô hình đã hù dọa những người theo đuổi cô chạy mất dép. Hiển nhiên, bản thân cô cũng không hề biết chuyện này. Vẫn là phải nói, người ngốc quả thật có phúc của người ngốc.

Tuyết Thuần nhú lông mày suy tư, lúc ấy là lúc cô khép mình quá mức, cũng không có đến hai ba người bạn, dường như thật sự không có qua lại với các bạn nam khác.

"Xem ra hôm nay mình đã hỏi vô ích rồi." Thiên Sở Sở khoát khoát tay, chuyện mà Trình Lăng nhờ, coi như cô cũng đã làm giúp rồi. Những chuyện phức tạp như này, hãy để cho thời gian từ từ giải quyết đi.

Tuyết Thuần như nhận ra điều gì: "Cậu làm sao vậy?"

"Không có việc gì, cậu thấy hạnh phúc là tốt rồi." Thiên Sở Sở thật tâm thật ý nhìn Tuyết Thuần trước mắt, những năm gần đây, cô đều ở bên cô ấy. Bởi vì quá khứ vô cùng khổ sở, cô bạn lại thường nguy trang che dấu lòng mình, nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, là vì ân nhân cứu mạng thôi. Nếu đã như vậy, không bằng khuyên Trình Lăng buông tay mới tốt.

Không biết là gió lớn nổi lên, hay là vì lý do gì, đôi con ngươi của Tuyết Thuần có chút khô khốc, giọng nói giống như hòa vào làn gió nhẹ: "Trình Lăng thế nào rồi?" L~Q~Đ

"Không cần nói tới người kia. Kể từ sau khi cậu song song xuất hiện cùng ân nhân cứu mạng đã cho anh ta một kích trí mạng, anh ta trầm lặng hơn bình thường một chút. Chỉ là, xem ra cậu cũng không cần phải lo lắng, nhìn thân thể anh ta cường tráng to lớn như núi thế kia, sẽ không có việc gì đâu."

Nhớ lại chuyện lúc trước, Tuyết Thuần biết rõ, khi đó cô đã làm anh tổn thương. Nếu không, khi đó anh ấy cũng sẽ không nổi lên tranh chấp với Lại Tư. Nhưng là nếu như không tuyệt tình như vậy, chắc Trình Lăng sẽ không chết tâm.

"Cậu đã không cần Trình Lăng nữa rồi, có thể nhường lại cho mình hay không?"

Tuyết Thuần chợt khiếp sợ nhìn chằm chằm Thiên Sở Sở, giống như thật lâu sau mới hồi hồn từ ý tứ trong lời nói của cô bạn: “Cậu thích anh ấy? Nhưng chẳng phải là cậu thích Tom sao?”

Thiên Sở Sở cười ha ha: “Đùa với cậu đấy!” Cũng như nhiều năm trước đây, che giấu đáy lòng âm thầm yêu say đắm. “A..... Thôi, thôi. Chuyện của các cậu, mình đây cũng đành mặc kệ. Chẳng qua mình vẫn phải nhắc nhở một câu, mình đã hẹn Trình đại soái ca ra ngoài rồi.”

“Các cậu đều tới.”

Thật là vừa nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo đến.

Tuyết Thuần còn chưa kịp phản ứng với lời nói của Thiên Sở Sở, kết quả khuôn mặt anh tuấn của Trình Lăng bất ngờ xuất hiện, Tuyết Thuần lập tức bối rối tại chỗ.

“Cậu..... Được.” Tuyết Thuần cười xấu hổ, nhớ tới ngày đó Lại Tư vô lễ khiêu khích chuyện của anh, cô nhất thời không biết lấy mặt mũi nào đối diện với anh.

“Tuyết Thuần yên tâm, anh rất khỏe.” Đã sớm hiểu rõ tính tình tốt bụng rạng rỡ, không nhìn ra chút nào không vui. Giống như chuyện ngày đó chỉ là một giấc mộng, không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với anh.

“Gặp được rất nhiều bạn học cũ, cho nên anh tới trễ. Bọn anh đã hẹn xong tối nay đi hát karaoke, hai người các em cũng cùng đi đi, dù gì cũng học chung lớp. Tính ra, mấy năm nay anh đều không tham gia tụ hội bạn học, đang rất chờ mong đây.”

“Quá tốt! Tom thật vất vả lắm mới tới Trung Quốc một chuyến, em còn khổ não nghĩ xem dẫn anh ấy đi nơi nào chơi, như thế này thì rất tốt rồi, bọn em thích nhất là đi hát karaoke!”

“Tuyết Thuần thế nào? Cũng cùng đi theo chứ.” Chuyển sang Tuyết Thuần đang yên lặng ở một bên, ánh mắt Trình Lăng lóe sáng. Anh đã tận lực để không mất khống chế, dù là làm bạn với cô cũng còn tốt hơn cả đời không qua lại với nhau. Ngày nhớ đêm mong nhiều năm như vậy, không phải nói buông tay là có thể buông tay.

“Có lẽ em.....” Nhớ tới Lại Tư đã từng cảnh cáo mình, Tuyết Thuần muốn cự tuyệt theo bản năng, hơn nữa những thứ karaoke kia, lại có hoạt động uống rượu, cô cũng không phải rất yêu thích.

“Tuyết Thuần có việc khác sao? Anh nghe nói Lại tiên sinh cũng không để cho em phải làm việc.”

Truyện đọc quyền tại diễn đàn

Tròng mắt đen của Trình Lăng sẫm lại một cái, đối với biểu hiện của Tuyết Thuần, anh quá mức quen thuộc, cô đang tránh né anh.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là cũng muốn trở về xem mẹ sớm một chút, anh trai em mới qua đời, bà đang rất khổ sở.” Tuyết Thuần không có thói quen nói dối, đặc biệt là ngay trước mặt bạn tốt quen biết nhiều năm.

“Em đã ở bên cạnh bà ba ngày ba đêm rồi, phải buông lỏng một chút chứ. Cùng đi đi! Anh mặc kệ, cứ quyết định như vậy!”

Tuyết Thuần không có cách nào lay chuyển, bị Thiên Sở Sở lôi kéo đành phải đi.

Lúc tới, một đám bạn học cũ đang chơi rất náo nhiệt.

“Ồ, kim đồng ngọc nữ lớp chúng ta đến rồi!” Không biết người nào reo hò một câu, sau đó tất cả mọi người đều nhao nhao lên, đẩy bọn họ ngồi chung một chỗ.

Tuyết Thuần có chút không được tự nhiên, bạn học nhiều năm không gặp, vẫn dừng lại ở ấn tượng thời còn học sinh, không biết cô đã được gả làm vợ người khác.

“Tới đây nào, cho các bạn cùng nghe một bài tình ca đi!” Có bạn học nhét micro vào tay hai người bọn họ, chọn giúp hai người một bài hát đang thịnh hành nghe nhiều đã thành quen, thể hệ 8x bọn họ đều thích hát.

Tuyết Thuần đang suy nghĩ biện pháp có thể uyển chuyển cự tuyệt, bạn học A đã kêu lên: “Kim đồng đã không để ý, ngọc nữ cũng đừng quá xấu hổ nữa.”

Không ngờ Trình Lăng đã thực sự hát lên.

“Em đã chọn anh, anh cũng chọn em.....”

Tuyết Thuần không muốn mọi người mất hứng, không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm phụ đề lời bài hát rồi cùng hát lên.

Năm đó kim đồng ngọc nữ đồng thời ở chung một chỗ, không biết là chuyện các bạn học hâm mộ đổ kỵ tới cỡ nào. Cho dù là giả vờ, nhưng Trình Lăng vẫn có chút hạnh phúc, giống như Tuyết Thuần vẫn còn thuộc về mình, chưa từng rời khỏi anh.

"Không đúng, mình nhớ Tuyết Thuần đã kết hôn rồi mà! Là gả cho tổng giám đốc Tập đoàn YD, nhân vật lợi hại không với tới được, mọi người vẫn gọi là Lại Thiếu." Bạn học C mở đầu nói một câu.

Sau đó các bạn học hai mặt nhìn nhau, cũng vui đầu vào trong mớ tin đồn này.

"Thật ư?"

"Chuyện như vậy còn giả bộ hay sao? Đã lên sóng truyền hình trực tiếp rồi, mình còn xem toàn bộ chương trình, nghe nói, ở bữa tiệc ngày đó, Lại tổng giám đốc tuyên bố với tất cả mọi người ngay trước giới truyền thông, Tuyết Thuần là vợ cả đời anh, đến chết cũng không đổi."

"Đó! Lời thề lộ thâm tình đến mức độ nào chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Không chỉ là đánh mất tình yêu (1)

Edit: Thích Cháo Trắng - Diễn Đàn

Mò mẫm lẫn lộn ngoài xã hội đã nhiều năm người, nghe được chồng của Tuyết Thuần lại có lai lịch như vậy, không khỏi cũng trơ mắt ra nịnh bợ.

Hiếm khi đối diện với mấy chuyện này, Tuyết Thuần có chút không ứng phó nổi. Bây giờ, bởi vì quan hệ với Lại Tư nên cô không thể đi ra ngoài tìm công việc, chỉ có thể ngày ngày ở nhà nhận chút việc làm trên Internet, các loại quan hệ xã hội phức tạp, cũng bởi vì Lại Tư bảo vệ quá mức mà không để cho cô tiếp xúc quá nhiều.

Những cái tên như gái làng chơi, nhà chứa gì đó, Lại Tư đều khinh thường, sau khi gặp phải Tuyết Thuần, anh nhất định tuân theo một nguyên tắc, phụ nữ là để cung chịu, nên đặt ở trong phòng ấm để nuôi nấng và che chở.

Vì vậy, Tuyết Thuần đi gặp mặt bạn học cũ, cần phải uống rượu..., không thể nào cự tuyệt. Hết ly này tới ly khác trôi xuống bụng.

Trong lúc lơ đãng, chân mày Trình Lăng nhú lại, rất nhanh lại dần ra. Thật ra thì cô cũng không cần phải uống..., dựa vào một cái tên Lại Tư này, chỉ cần cô nói không, tất cả mọi người đều không dám ép cô. Nhưng cô lại quá trọng tình nghĩa, dù là bạn học cũ nhiều năm không gặp cũng có thành ý như vậy.

Anh chỉ là trơ mắt nhìn Tuyết Thuần, không có anh bảo vệ, xem cô chạy trốn thế nào được.

Mấy chén xuống bụng, ít uống rượu nên Tuyết Thuần có chút say. Rơi vào trong mắt Trình Lăng, dường như càng thêm xinh đẹp động lòng người hơn ngày thường. Cuối cùng vẫn là không đành lòng, người phụ nữ anh đã thề muốn bảo vệ cả đời, dù là đã phụ anh gả cho người đàn ông khác, anh cũng không nỡ nhìn cô chịu dù chỉ một chút xấu tổn thương.

Trong lúc lơ đãng Trình Lăng đã chắn ở trước mặt Tuyết Thuần, linh hoạt bắt chuyện cùng với mọi người. Mà không biết trong lúc bất giác lùi ra phía sau lưng anh, Tuyết Thuần đã hơi say, dần dần không chống cự nổi cảm giác chênh choáng, say khướt dựa vào bên cạnh Trình Lăng, đầu cũng tựa vào sau tấm lưng kiên định của anh.

Cả người Trình Lăng cứng đờ, cổ nén sự rung động run rẩy trong lòng, quay người khẽ tránh thân thể của cô, nhưng Tuyết Thuần lại mềm nhũn ngã vào trong ngực anh.

Lúc ấy tất cả mọi người đều đang uống rất hào hứng, Thiên Sở Sở và Tom chơi đoán số đã đoán được nên điên cuồng cười to, Trình Lăng im lặng nín thở dõi Tuyết Thuần đi ra ngoài.

"Tuyết Thuần ở chỗ nào?"

"Ồi... ời..... Khó chịu..... Choáng váng đầu....." Tuyết Thuần không chịu đi tiếp nữa, người mềm nhũn ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm lấy cánh tay, khẽ mấp máy rồi chu môi, khó chịu lắc lắc cái đầu mơ màng của mình.

Trình Lăng im lặng cười khê, thật giống cô nhóc cứng đầu cứng cổ. Cũng ngồi xổm xuống cạnh cô, bàn tay nghe theo tâm ý, dịu dàng vuốt ve tóc cô từ trên xuống dưới, mái tóc trơn bóng và hương thơm dịu nhẹ lại một lần nữa thấm vào lục phủ ngũ tạng của anh.

Giọng nói của anh cũng biến thành êm ái: "Nhà Tuyết Thuần ở đâu? Anh đưa em về."

Bàn tay nhỏ bé của Tuyết Thuần vùng lên, đánh vào mặt của Trình Lăng, lâm bầm hừ nhẹ: "Đừng có quấy rầy..... Ngủ....." Nói xong cả người thật sự nghiêng ngả.

Trình Lãng chuẩn xác đón được cô, thở dài, ôm cô đứng lên, chặn một chiếc taxi lại, nói với tài xế: "Đi khách sạn Đế Đô."

Rồi như người mang bao, một mạch ôm cô vào "phòng tổng thống".

Nhẹ nhàng đặt Tuyết Thuần nằm trên giường trải ga trắng nõn, Trình Lãng thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ cô dễ dàng say như vậy. Nghĩ lại, trong thời gian anh rời đi, cô chưa từng học cách xã giao với mọi người, chứng tự bề những năm kia đã ảnh hưởng rất lớn đến cô.

Trình Lãng tìm khăn lông sạch sẽ, lau mặt cho cô, vừa rót nước, đắp chăn, ngay cả đối với người mẹ sống nương tựa lẫn nhau cũng chưa từng dụng tâm như vậy. Thế nhưng người phụ nữ này lại gả cho người khác.

Cô gái xinh đẹp nằm trên giường, mái tóc đen nhánh tán loạn trên ga giường trắng tinh, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, môi hồng nhuận, hương thơm từ thân thể cô tỏa ra ngào ngạt.

Khi còn là bé gái, anh đã biết, lớn lên Tuyết Thuần sẽ trở thành đại mỹ nhân! Anh một mực chờ đợi, nhưng mà, vì sao khi cô nở rộ ra về xinh đẹp tỏa sáng nhất, thì lại trở thành vợ người khác rồi?

Cô đang ngủ say, ngây thơ yên tĩnh như đứa trẻ. Trình Lãng không nhịn được vươn tay, mon trón khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô. Những năm tháng kia cô cũng không có khái niệm đề phòng nam nữ, anh tùy ý có thể nheo gương mặt mồm mỉm của cô, xoa mái tóc ngắn như trái táo của cô, cố ý chọc giận cô, để cho cô chú ý tới mình.

Tồn thời gian hai năm, cuối cùng cô cũng chịu nói chuyện với anh. Thật vất vả, khi Tuyết Thuần không hề kháng cự anh nữa, cha mẹ lại sắp xếp cho anh ra nước ngoài. Nếu như lúc ấy anh kiên trì ở lại Trung Quốc, vậy hôm nay cô, có thể chính là vợ của anh hay không?

Nếu như trời cao cho anh thêm một cơ hội nữa, anh nhất định sẽ không để cho Tuyết Thuần cô đơn một mình suốt năm năm. Bọn họ sẽ nước chảy đá mòn, tiếp tục sống bình thân và hạnh phúc. Lại Tư ma quý kia, căn bản cũng không có cơ hội nhìn thấy Tuyết Thuần.

Hôm đó đột nhiên Lại Tư cố ý lộ ra vết hôn trên cổ Tuyết Thuần, đơn giản chính là làm cho anh biết khó mà lui.

Trình Lãng càng nghĩ càng không cam lòng, mấy ngày nay, người có gia thế cũng không đơn giản như anh, hiển nhiên sẽ tìm người điều tra Lại Tư.

Mặc dù thông tin tra được cũng không cụ thể, nhưng tin tình báo Lại Tư có dính dáng tới xã hội đen là thật. Lại Tư này quá mức **, tâm cơ thâm trầm như biển, người đơn thuần lương thiện như Tuyết Thuần sao có thể là đối thủ của anh ta! Tuyết Thuần trong sáng thiện lương như vậy, một kẻ tay dính đầy máu tanh như Lại Tư không thể xứng đáng với cô được!

Ngón tay mon trón bờ môi đỏ thắm đầy đặn của cô, đôi mắt của Trình Lãng dần tối lại, khẽ khàn khàn nhẹ giọng thì thầm: "Tuyết Thuần..... Nếu như em không lập gia đình thì tốt biết bao nhiêu!"

Trình Lãng bi thương cười một tiếng, trong đầu lại chợt lại thoáng qua vết hôn trên chiếc cổ trắng mịn như tuyết của cô hôm đó, ngay lập tức nắm chặt lại, phát ra tiếng khớp xương kêu rắc rắc. Nhớ tới tình báo mới nhất lấy được, Trình Lãng chợt cười lạnh nói: "Thiếu chút nữa anh đã quên mất, kết hôn rồi cũng vẫn có thể ly hôn."

Đáy lòng không thể ức chế được hiện lên một ý tưởng tồi tệ, môi dán lên môi Tuyết Thuần, nhắm mắt cảm thụ hô hấp nhẹ nhàng của cô, hưởng thụ hơi thở thơm ngát mê người của cô, cố gắng đè nén ham muốn mãnh liệt nơi đáy lòng, vô ý thức thì thầm hỏi: "Em nói đi, nếu như tối nay chúng ta xảy ra quan hệ, Lại Tư kia có thể ly hôn với em hay không?"

Chợt lóe lên ý niệm này, đầu tiên Trình Lãng sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại không kiềm chế được mà mơ hồ hưng phấn, đúng vậy! Tại sao anh ta lại không nghĩ đến nhỉ.

Theo lời Thiên Sở Sở từng nói, trước khi Tuyết Thuần lập gia đình, mặc dù đã mất liên lạc với anh, nhưng vẫn chưa hết tình cảm dành cho anh.

Ngày đó bọn họ ở bên nhau cũng không hề thể hiện tình cảm hòa hợp thân mật, anh khẳng định có thể Tuyết Thuần cũng chưa hoàn toàn yêu Lại Tư. Ngay cả việc Tuyết Thuần đi gặp mặt anh, Lại Tư cũng không cho phép. Chuyện cả đời không qua lại với Tuyết Thuần, anh tuyệt đối không cho phép xảy ra!

"Tuyết Thuần, em yêu anh đúng không?" Trình Lãng nghĩ tới đây, tâm tình kích động, nhưng anh không muốn làm tổn thương cô. Bây giờ, trước tiên anh cần phải xác nhận tâm ý của cô. "Tuyết Thuần, em rất yêu anh đúng không?"

Tuyết Thuần chỉ cảm thấy cả người nóng lên, đầu nặng chân nhẹ, ngủ cực kỳ say, hoàn toàn hồ hững với lời nói của Trình Lãng.

Cuối cùng Trình Lãng đành thở dài, làm gì, thì cũng muốn đợi cô tỉnh lại mới tính, nữ thần của anh, người khác không biết cô đã từng đau đớn, thế nhưng anh lại rất rõ ràng một điều, trái tim Tuyết Thuần là thứ duy nhất không thể làm tổn thương được. Nếu không, chính là vạn kiếp bất phục, cũng nửa đường nghĩ có thể bước vào trái tim cô thêm lần nữa.

Trình Lãng còn có chút lòng riêng, liền thừa dịp Tuyết Thuần không tỉnh táo, lên giường, ngủ ở bên cạnh Tuyết Thuần. Anh chống đầu, không chớp mắt chăm chú nhìn cô. Dịu dàng, thâm tình lưu luyến, làm cho người ta cũng thấy xúc động.

Vô ý thức cảm thấy giường bị lún xuống, Tuyết Thuần phát tay lung tung, hơi nhú nhú mày: "Lại Tư đừng động."

Giống như một cái chùy, đánh vào ngay giữa đầu óc, bàn tay Trình Lăng đang lưu luyến trên mặt cô chợt hơi chậm lại, dường như có thể nghe được âm thanh lòng anh vỡ nát. Trong tiềm thức cô gọi, lại là gọi tên của người đàn ông kia!

Thật sự không yêu sao?

Không thể nào! Theo tình báo anh mua được, Tuyết Thuần căn bản không yêu Lại Tư, tất cả đều là do Lại Tư ép buộc cô. Lại Tư kia cả ngày lưu luyến ở bên cạnh Tuyết Thuần, Tuyết Thuần gọi tên của anh ta cũng không có gì kỳ quái. Đúng, chính là như vậy, Trình Lăng tự an ủi mình.

* * *

Đông Nam Á, khói thuốc súng tràn ngập bàn đàm phán.

Lại Tư trời sinh chính là hóa thân của sự thanh cao nhã nhặn, dù là ở trong địa ngục cũng không chậm không nhanh, cứ vậy mà bước đi thông thả, giày da ma sát với mặt đất, phát ra những tiếng vang rất nhỏ, nhưng nghe vào trong tai Trù Nhiên, giống như âm thanh ma quỷ vọng tới từ địa ngục.

Trù Nhiên án bị thương ở vai trái, nhưng vẫn ngẩng cao đầu lên đầy ngạo mạn: "Không hổ là người đàn ông tôi nhìn trúng, chúc mừng anh lại chiến thắng thêm một ván."

"Đây là điều tất nhiên. Chủ nhân nhà họ Trù đã không có nhiều lựa chọn lại còn dễ mất, có thể phải cẩn thận hơn." Lại Tư tự phụ cười nhạt nhẽo, trong làn khói thuốc tràn ngập, phong thái không hề mất đi sự thanh nhã, bình tĩnh giống như đang nhàn nhã ở trong nhà như bình thường.

Trù Nhiên không cam lòng cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, chợt trên mặt dâng lên nụ cười lạnh khát máu: "Để cho anh đắc thắng rồi, nhân tiện đây cũng đưa cho anh một món lễ lớn."

Lại Tư ngừng bước chân, mặc dù ánh mắt lạnh nhạt, nhưng vẫn khóa lại trên người cô ta, để ngừa cô ta chạy trốn lần nữa. Lông mày cũng đồng thời khẽ nhíu lại, ngón giữa giơ lên lập tức tiếp được món đồ Trù Nhiên ném tới.

Là một xấp hình cũ, không có chỗ nào không phải là Tuyết Thuần cùng với người cũ (Trình Lăng) kia, mỗi bức ảnh là sự ghi chép lại những năm tháng trẻ trung của hai người.

"Hơn nữa, nhà họ Lại có lai lịch thâm hậu như vậy mà con riêng của ông Trình, lại dám tranh giành người phụ nữ của ông chủ Lại, thật là không biết sống chết." Trù Nhiên trong lòng vừa tính toán vừa châm chọc nói xong, nhướn điểm duy nhất bây giờ của Lại Tư chính là Tuyết Thuần, bất cô ta lên đài là chính xác không sai.

Lại Tư nhìn lướt qua, cười lạnh nói: "Mười năm trước gì đó cũng dám bày ra mặt bần, tôi thấy cô cũng đã hết thời rồi." Đồng thời với lúc một chữ cuối cùng được nặng nề nói ra, không ai thấy rõ anh ra tay như thế nào, trong không trung chợt xuất hiện từng mảnh phi tiêu, chỉ trong giây lát sau khi vung ra đã bay xa tận bảy mét tới trước mặt Trù Nhiên.

Trù Nhiên nhanh chóng tung người nhảy một cái, sau mấy cái lên xuống, biến mất trong đồng hoang tàn đổ nát. Ngay sau đó mấy hộ vệ bên cạnh cô ta đồng thời kêu rên mấy tiếng, nằm xụi lơ trên mặt đất.

Xa xa vang lên giọng cô ta đáp lại: "Bản lĩnh của ông chủ Lại xem ra càng dứt khoát lưu loát hơn khi chúng ta cùng nhau huấn luyện đặc biệt ở Đảo Địa Ngục, đều nói người trong xã hội đen phải lãnh khốc vô tình, nếu như có tình ràng buộc, bá chủ xã hội đen sẽ có nhược điểm. Lại Tư, anh cũng không phải là rất thích người phụ nữ kia, nhìn cho thật kỹ vợ anh hồng hạnh xuất tường, tôi đã dự liệu được anh có thể cảm nhận được loại cảm giác tan nát cõi lòng như tôi."

Lam Dạ đang muốn men theo giọng nói để đuổi theo, ánh mắt Lại Tư lạnh lùng thoáng nhìn, Lam Dạ lập tức hiểu ý dừng lại bước chân.

Nhìn theo hướng Trù Nhiên trốn thoát đi, ánh mắt dần dần đông lạnh của Lại Tư không tự chủ được lại rơi xuống những tấm hình cũ nằm trên đất. Khuôn mặt Tuyết Thuần non nớt trẻ trung, tươi cười rạng rỡ, bên cạnh không hề ngạc nhiên chính là người cũ chường mắt ấy. Nụ cười xinh đẹp tuyệt trần như vậy, hẳn là bởi vì người đàn ông khác mà có.

Mặt ngoài Lại Tư từng nói không thêm để ý, thực chất trong lòng lại như có tảng đá đè nặng. Chợt con người co rút lại, liếc thấy ảnh Tuyết Thuần ở trên giường, đáy mắt mơ hồ nhóm lên lửa giận.

Đây là tấm hình mới duy nhất, hơn nữa còn là mới vừa ra lò.

Toàn thân Lại Tư nổi lên sát khí nghiêm nghị lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo chỉ đảo qua, Đạo Dân đã lập tức liên lạc tìm hiểu tình huống bên kia, vội vàng thức thời bấm báo lại: "Mấy hôm trước bà chủ đã rời nhà, trở về Trung Quốc tham dự tang lễ của con trai lớn nhà họ Tần."

Mắt lạnh của Lại Tư nhíu lại, hạ lệnh: "Trước tiên không trở về nhà, đi đến Trung Quốc."

Một giây lúc Lại Tư xoay người đi kia, Đạo Dân âm thầm liếc mắt nhìn lòng bàn tay tiết ra mồ hôi lạnh, mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy đáy mắt ông chủ đỏ tươi. Trù Nhiên cũng không bức được ông chủ có bộ mặt như thế, xem ra bà chủ lãnh ít dữ nhiều rồi.

Đầu ngấm ngấm đau, Tuyết Thuần rên rỉ khổ sở một tiếng, lại bị sợ đến hít vào một ngụm khí lạnh.

Gương mặt tuấn tú của Trình Lăng phóng đại đập vào trong mắt, trong lòng Tuyết Thuần sợ hãi run rẩy, trở mình một cái bò dậy. Nhưng bà vai lại giữ lại,

Tuyết Thuần không thể động đây.

Tuyết Thuần kinh ngạc không hiểu, ánh mắt lóe ra sự kinh hãi, hoàn toàn không rõ ràng lắm bây giờ đang ở trong tình trạng gì.

Dù là kinh hoàng, cũng đẹp đến mức say lòng người như thế. "Chúng ta ở chung một chỗ có được hay không?" Trình Lăng say đắm yêu thương vuốt ve bờ môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, lưu luyến không dứt.

Trong lòng Tuyết Thuần kháng cự sự đụng chạm như vậy, gạt tay của anh ta ra. Chỉ cảm thấy Trình Lăng như vậy lộ ra sự quái dị không bình thường: "Anh có ý gì?"

"Lại Tư dùng phương thức trắng trợn cướp đoạt để có được em, trước đây thật lâu, chúng ta chính là trời sinh một đôi. Chỉ cần em vẫn thích anh, cho dù phải trả giá ra sao, anh đều không sao cả, chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau."

"Tuyết Thuần, tâm ý của anh dành cho em, chưa từng thay đổi. Em thì sao? Chỉ cần em nói em vẫn thích anh, bất kể là phải trả cái giá lớn đến đâu, anh đều sẽ giúp em ly hôn được. Anh không ngại em đã từng kết hôn, cũng không nỡ lòng để cho em tiếp tục bị người đàn ông kia hành hạ. Chỉ cần có thể ở cùng với em, cái gì anh cũng sẽ không suy nghĩ đến, toàn tâm toàn ý, cả đời chỉ yêu thích một người phụ nữ là em mà thôi."

Thình lình đón nhận lời thổ lộ chân thành tận đáy lòng, Tuyết Thuần kinh ngạc hóa đá ngay tại chỗ.

Nhìn Trình Lăng xúc động, phần nộ lại thâm tình, Tuyết Thuần càng rụt rè hơn: "Anh đừng ngốc như thế nữa, e, đã kết umh....."

Đáng chết! Kết hôn gì đều là con mẹ nó! Hiện tại anh ta hận nhất chính là nghe được hai chữ kết hôn này. Không chút suy nghĩ, trong đầu nóng lên, anh ta hôn lên đôi môi mê người xinh đẹp của cô.

Nhìn cô cả đêm, đã sớm muốn làm chuyện như vậy với cô rồi. Anh ta bá đạo mãnh liệt hôn cô, mặc cho đôi tay nhỏ bé của cô đánh lên lồng ngực rắn chắc của anh ta. Hương vị ngọt ngào từ cái miệng nhỏ nhắn của cô khiến cho anh muốn ngừng mà không được. Cô là của anh, ngay từ khi bắt đầu đã định sẵn là của anh rồi, Lại Tư đáng đáng chết kia mới là người thứ ba!

Trời cao không thể trừng phạt anh như vậy, không phải anh chỉ là đi nước Mi học tập năm năm, muốn có tất cả lực lượng để bảo vệ cô thôi sao! Nhưng vì điều gì? Vì cái gì mà người anh trân ái nhất, lại bị người khác cướp đi! Anh không cam lòng! Tuyết Thuần là cô gái mà dù là đánh đổi mạng sống anh cũng muốn che chở cả đời!

Không thể! Tuyệt đối không thể!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chúng ta ly hôn đi

Edit: Windy Phan

Trình Lăng tức giận công tâm, con ngươi trợn lên, giống như dùng thuốc kích thích, không để ý tới tay phải đang bị thương, dùng tay trái đánh nhau với Lam Dạ. Thế nhưng Trình Lăng làm sao địch lại nổi cao thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh trong hắc đạo, kiểu người tập thể dục vì hứng thú và gìn giữ vóc người như anh sao có thể so sánh được, bọn họ đều là sát thủ chuyên nghiệp, mỗi ngày đều vận chuyển súng ống đạn dược, luyện thành một thân hung tàn.

"Ném anh ta ra bên ngoài." Đào Dân khoanh tay đứng nhìn, nhẹ giọng nhìn Lam Dạ nói, vừa thấy một cái cũng biết đương gia muốn làm chuyện gì rồi. Thật ra, mấy ngày nay tính tình của đương gia đúng là thay đổi rất lớn, trở nên dịu dàng đa tình, nói tóm lại, đương gia vẫn là người quả quyết lãnh khốc trước đây!

Một giây trước khi cửa khép lại, một tay Lại Tư kéo váy ngủ của Tuyết Thuần, lộ ra áo ngực viền tơ màu đen.

Trình Lăng đứng ở xa, đứng lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Người đàn ông này lại dám làm như vậy với Tuyết Thuần! Trước đây không nhìn thấy còn không sao, lúc này nhìn thấy, nhất thời bị kích thích lớn, sự tức giận lên một tiếng, lại thoát khỏi khống chế của Lam Dạ, điên cuồng nhào tới.

Đào Dân khinh thường hừ lạnh một tiếng, thân hình di chuyển một cái, đập một phát vào trước ngực anh ta, thân thể cao lớn của Trình Lăng ầm ầm đổ xuống.

"Anh hiểu lầm rồi, bọn em thật sự không có làm gì cả!" Trán Tuyết Thuần chợt chảy xuống dòng nước trong suốt, gần như kêu khóc nói ra.

Lại Tư mất lạnh nhìn đôi mắt nam nữ này, hai người kia cũng diễn trò tương tự, giống như anh mới là người thứ ba, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Trình Lăng.

“Tuyệt Thuần, anh không chỉ muốn anh ta không làm đàn ông, anh cũng sẽ để cho anh ta biến thành kẻ ăn xin với hai bàn tay trắng, em có tin không?”

Tuyệt Thuần cắn chặt môi, nước mắt không ngừng chảy xuống, không ngừng lắc đầu...

“Không cần, Lại Tư, anh hãy nghe em nói, không phải như thế. Đây là hiểu lầm, không phải là lỗi của Trình Lăng, anh tha cho anh ấy đi, sau này em sẽ không gặp lại anh ấy nữa.”

Lại Tư cười tà mị, như mỹ nam yêu nghiệt, “Muốn anh bỏ qua cho anh ta cũng được. Với điều kiện là, em phải lấy lòng anh. Anh vui vẻ, có lẽ chỉ là ném anh ta ra ngoài, nằm bệnh viện mấy tháng mà thôi.” Còn về chuyện có tàn tật cả đời hay không, anh không quan tâm nhiều chuyện như vậy.

Tuyệt Thuần cắn chặt môi, tái mặt, “Chúng ta là vợ chồng, nếu là sự tôn trọng và tin tưởng tối thiểu giữa vợ chồng cũng không có, như vậy thì chúng ta cũng không nhất thiết phải ở chung một chỗ.” Lại Tư, tại sao muốn ép em đến nước này! Mọi thứ ban đầu đều rất tốt! Tại sao phải làm như vậy!

“Vậy thì như thế nào? Em muốn công bằng, anh muốn cho, đương nhiên sẽ cho. Nhưng khi anh muốn lấy về, cũng chỉ là một câu nói. Tuyệt Thuần, em còn muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của anh sao?”

Nhìn thấy ánh mắt nham hiểm của Lại Tư như vậy, Tuyệt Thuần tuyệt vọng nhắm mắt, đã không còn ôm hy vọng. Người đàn ông này chính là một ác ma.

Cô chưa từng có giây phút bị hạ thấp như lúc này, một môi nói: “Được, anh bảo Lam Dạ dừng tay, em đồng ý với anh bất cứ điều kiện gì.”

Nghĩ lại lúc đầu, công ty của mẹ nuôi, nếu không phải là cô gả tới, sẽ bị hủy ở trong tay anh ấy. Nhà của người khác bị phá người khác sống hay chết, đều là qua một câu nói của anh mà thôi. Người cao cao tại thượng như kia, chà đạp lên con kiến hôi, là chuyện đương nhiên.

Bùm... một tiếng, ngoài cửa người trọng thương bị kéo đi, bên trong sắc xuân dồi dào.

Lại Tư ác ý cười lạnh, “Tiếp theo nên xử trí anh ta như thế nào, phải dựa vào khả năng của em rồi.”

Tuyệt Thuần chặt vật khuất phục bò dậy, Lại Tư đã trở thành ma quỷ địa ngục, không đem cô ra hành hạ, trong lòng cũng sẽ không sống yên ổn.

Tay Tuyệt Thuần run run cởi nút áo tây trang của anh.

Nhìn động tác không đủ linh hoạt của cô, điềm đạm đáng yêu bị thương. Lại Tư không thêm bận tâm mà xé nơ xuống, không chờ kịp cởi quần ra, sau đó ném cô lên giường...

Đây là một màn thô lỗ không mong chờ, đôi mắt ngọc ngà như tuyết bị thân dưới của anh ma sát mà hiện lên tơ máu nhàn nhạt, thân thể trắng nõn hoàn mỹ thương tích khắp người.

Cô đã sai lầm rồi, cuối cùng thì cô không thể hạnh phúc. Đây chính là trừng phạt của ông trời dành cho cô thôi.

Trong đầu có một suy nghĩ cam chịu làm lay chuyển quyết tâm của cô: không cần phải sợ, quen được là tốt rồi, đây là khổ nạn cô nên nhận phải, nếu không đôi tay dính phải tội ác thì phải đền tội như thế nào?

Hai người dây dưa hết cả một ngày, lúc tỉnh lại, đã là đêm tối.

Tuyệt Thuần kéo thân thể bị tàn phá đến không thể chịu nổi, không phát ra một tiếng động, lặng lẽ rời khỏi phòng tổng thống.

Hành lang nhỏ bên ngoài đèn điện sáng trưng, chỉ có một người tận trung cương vị làm việc. Trong thời gian dài như vậy, Lam Dạ vẫn đứng thẳng người, canh giữ ngoài cửa mà sắc mặt không thay đổi.

Tuyệt Thuần không còn sức lực hỏi: “Trình Lăng ở đâu?”

Cả ngày, không ăn cơm không nói, Tuyệt Thuần bị giày vò đến lúc chỉ còn lại một hơi cuối. Nhưng cô không yên tâm về Trình Lăng, thừa dịp lúc Lại Tư ngủ, đi ra ngoài tìm kiếm anh ta, không phải vậy... Tuyệt Thuần cứng rắn hít một hơi, bị Lại Tư phát hiện, kết quả của Trình Lăng sẽ thảm hại hơn. Ban ngày, Lại Tư, chính là bạo quân!

Tuyệt Thuần nắm chặt nắm đấm rất nhanh, giận cắn cắn môi đỏ mọng đến run lấy bẫy. Hai mắt cô rung rung, cổ họng cố gắng đè nén nghẹn ngào, chỉ trích, “Mấy người các người, máu lạnh vô tình, cần bản không phải người.”

Lam Dạ hạ mắt xuống, chỉ trách đương gia lại thích người phụ nữ này, vừa mềm mại khiến người khác yêu thương, rồi lại không mất vẻ cứng cỏi tuyệt mỹ. Nhìn bộ dạng quyến rũ còn lại sau khi làm tình của cô, anh thân là đàn ông cũng không khỏi có chút trở nên khác thường.

Thân dưới bần rùn, nhưng Tuyệt Thuần vẫn đạp bước đi ra ngoài.

“Bà chủ xin dừng bước.”

“Anh ấy không có nói qua là không cho tôi ra ngoài, cũng chỉ có anh tự mình đoán bừa.” Tuyết Thuần cả cái tên kia cũng không muốn nói ra, cô chỉ sợ Lam Dạ cho người đánh chết Trình Lăng rồi.

“Rất xin lỗi bà chủ.” Lam Dạ mặt không đổi ngấn ở trước mặt.

Tuyết Thuần nhủ chặt mày, người trước mặt lạnh lùng nhạt nhẽo tới không gì phá vỡ được, cô biết không có cách nào có thể chạy thoát khỏi tay của anh ta. “Là anh đánh anh ấy bị thương, vậy tôi hỏi anh, thương thế của anh ấy như thế nào rồi?”

“Gân tay gân chân đều đứt hết, sau này chỉ là một người tàn tật.”

Cô khiếp sợ, nước mắt nơi đáy mắt trào lên ầng ậc, “Tàn tật... Sao?”

Lam Dạ gạt đầu không chần chừ, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cô đang bị kích động.

Tuyết Thuần giật mình, sững sờ lùi lại mấy bước, dựa lưng vào tường, thân thể xụi lơ, chậm rãi ngồi xuống. Khuôn mặt trắng bệch, từng giọt nước mắt mạnh mẽ chảy ra, Tuyết Thuần che miệng lại, thở hổn hển từng chút một, không nhìn được mà khóc thút thít, nhưng trong lòng lại đau đến không thể thở nổi.

Trình Lăng, một người đàn ông rực rỡ như ánh mặt trời như vậy, lại bởi vì cô mà rơi vào kết cục này! Là cô đã hại anh! Tất cả đều là cô hại anh!

Cô ôm hai đầu gối, cúi mặt ở giữa đầu gối. Lam Dạ chỉ thấy hai vai cô co quắp, phát ra tiếng khóc cũng rất nhỏ như tiếng mèo kêu.

Lam Dạ ổn định lại hơi thở, mắt nhìn thẳng tiếp tục giữ vững cương vị của mình.

Hơn một tiếng trôi qua, tiếng khóc dần dần ngừng lại, sau đó thỉnh thoảng thì thút thít, cứ như vậy qua nửa tiếng nữa, không còn thút thít nữa.

Nghe tiếng cô hít thở từ từ, hơi thở nhẹ nhàng. Lam Dạ kết luận, cô đã ngủ thiếp đi.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Lại Tư tóc đen ướt nhẹp nước lách tách chảy, mặc áo ngủ màu trắng. Liếc nhìn Tuyết Thuần ngồi chồm hổm dựa vào tường một cái, ánh mắt sắc bén lóe ra tâm tình phức tạp khó tả.

Lam Dạ di chuyển không một tiếng động.

Lại Tư bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Bởi vì hành động này, Tuyết Thuần khẽ ngửa mặt, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ động lòng người dính đầy nước mắt.

Hành lang nhỏ giữa đêm khuya phát lên một tiếng thở dài của người đàn ông. “Vậy mà lại ngủ thiếp đi, không sợ cảm lạnh sao.” Khuôn mặt dịu dàng như gió xuân thổi, đây là chỉ khi nhìn cô mới nhu tình như vậy.

Lam Dạ khép hờ mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Không nghĩ Tuyết Thuần bởi vì lo lắng chuyện của Trình Lăng, ngủ không yên ổn, lúc Lại Tư đặt cô xuống giường, cô đột nhiên thức dậy.

Vừa thấy được Lại Tư, Tuyết Thuần lập tức cảnh giác lùi đến đầu giường bên kia. Khuôn mặt lộ vẻ kinh hoàng, mắt yên lặng nhìn người đàn ông đối diện. Anh hôm nay, đối với cô mà nói, là một ác ma. Xa lạ, giống như anh và Lại Tư trước đây là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Ngoan, tới đây.” Mặc dù môi mông nở nụ cười không nghe thấy được, nhưng khuôn mặt tuấn tú lại hơi nghiêm lại đã bán đứng tâm tình của anh, thấy cô sợ hãi trốn tránh, anh rất không vui.

“Em muốn gặp Trình Lăng.” Tuyết Thuần nắm chặt ga giường, “Mặc kệ là còn sống hay chết, là tàn tật hay bị thương nặng, cũng để em gặp anh ấy một chút.”

Vừa nhắc tới cái tên đó, tâm trạng Lại Tư vừa mềm mại lập tức nguội lạnh, môi nhàn nhạt bĩu một cái, đáy mắt nhìn như bình tĩnh nhưng lại tỏa ra khí lạnh, giọng nói nhu hòa nói ra lời vô tình, “Cho dù anh ta chỉ còn chút hơi thở cuối cùng, anh cũng không cho phép em gặp anh ta. Em đi gặp anh ta, chỉ có một khả năng, chính là anh chết! Chỉ cần anh còn sống một ngày, em và anh ta vĩnh viễn không có ngày gặp nhau!”

Thật ra Lại Tư không định giam giữ cô, vì ban đầu không để ý tới ý nguyện của cô mà quả quyết đòi rước cô về, điều này cũng làm cho cuộc hôn nhân của bọn họ bị chôn dưới bom. Bởi vì yêu quá sâu đậm, dù là biến động nhỏ, anh cũng thần hồn nát thần tính.

Anh, không không chế nổi lòng ghen ghét. Trên đời này, có người đàn ông nào như anh ghen thành ra như vậy sao?

“Có người nào từng nói, anh, rất đáng sợ không?” Tuyết Thuần nhắm mắt, tê liệt ngã xuống ở trên giường. Không còn giấy giữa, cảm thấy dù anh có nói thêm gì đi nữa, cũng chỉ là đang nói nhảm.

Chuyện tình quá khích, tâm lực quá mệt mỏi, bị hiểu lầm, vừa khóc vừa lo lắng, lần đầu tiên Tuyết Thuần hôn mê đến một ngày hai đêm.

Lại Tư nằm ở bên cạnh Tuyết Thuần, con ngươi đen láy cùng với màn đêm hòa thành một, nhưng vẫn không thể che giấu được ánh mắt lạnh lùng u tối.

Anh không hề chớp mắt mà nhìn trần nhà chăm chăm, mắt ngủ cả đêm.

Tuyết Thuần dần dần xâm nhập vào cuộc sống của anh, bao dung với anh càng lúc càng lớn, ngày thường còn có thể kiềm chế được tính cách tàn nhẫn thô bạo hình như dần dần cũng không thể khống chế được. Anh bắt đầu đi vô trán, suy nghĩ biện pháp áp chế xuống. Nếu không, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Tuyết Thuần cũng sẽ rời xa anh...

...

Từ sau hôm đó, Lại Tư mang Tuyết Thuần trở về biệt thự ở Trung Quốc, biệt thự ở đỉnh núi lúc anh đảm nhiệm vị trí chủ tịch Tập đoàn YD.

Lo lắng cô đi ra ngoài tìm người tình cũ, mặc dù Lại Tư không nói rõ không cho phép cô đi ra ngoài, nhưng ngày ngày giữ cô ở bên cạnh, lúc xử lý công vụ cũng không ngoại lệ, rõ ràng là lấy đi tự do của cô.

Tề Luận và Phù Khai cũng từng tới một lần, thấy không khí lạnh lẽo giữa hai vợ chồng bọn họ, liền chỉ nháy mắt mấy cái với Tuyết Thuần để chào hỏi, không dám nói một tiếng.

Một tuần lễ trôi qua, không ai chịu nhìn nhau, nói cũng không quá mười câu. Trận chiến tranh lạnh này, ai cũng không thắng. Bởi vì ai cũng không tốt hơn ai.

Lại Tư không cho cô với Trình Lăng có bất kì liên lạc nào, cho nên Tuyết Thuần thừa dịp lúc Lại Tư bận rộn nhất, hoặc lúc cô đi nhà vệ sinh, tìm được cơ hội thì sẽ gọi điện thoại cho Trình Lăng.

“Thật xin lỗi, số máy ngài gọi đã bị khóa...” Đây là lần thứ ba trăm hai mươi bảy.

Đáy lòng Tuyết Thuần vừa phiền não vừa lo lắng như đã tới cực hạn, loại đau khổ này rất khó nhẫn nhịn, giờ phút phút phút đều ở đây hành hạ cô, dù tính cách cô luôn dịu dàng tốt bụng cũng chỉ thiết chút nữa là cảm điện thoại di động xanh lá cây hung hăng ném ra ngoài!

Muốn hỏi Trình Lăng là gì của cô? Dùng từ có tươi đẹp đến đâu để hình dung cũng đều phí công, trên thế giới này không phải chỉ có tình yêu mới là trân quý nhất, tình bạn ràng buộc đến lúc bạn chết, cho dù bất cứ lúc nào cũng khiến cho người ta tin tưởng tận đáy lòng.

Cho tới bây giờ, với cô cảm động nhất không phải là tình yêu, mà là bản năng bất chấp tất cả mà hi sinh vì bạn bè.

Khi tất cả các cô gái đang ước mơ tình yêu hoàn mỹ tươi đẹp, chỉ có mình cô mạnh mẽ trải qua cuộc sống chuộc tội bận rộn bốn ba trong hiện thực cuộc sống. Có vô số lần, cô đều bị ép đến đường cùng, cho nên cho dù Trình Lăng đưa cô trèo lên núi Tuyết Sơn cao bao nhiêu đi nữa, cô cũng không hề từ chối.

Có bao nhiêu lần lên núi, là có không ít lần gặp nguy hiểm, Trình Lăng không oán không oán không hận dẫn cô đi tiếp, vì cô mà xóa bỏ mọi chông gai, khiến cô trở nên kiên cường mạnh mẽ. Không trải qua giây phút sống chết bên bờ sông, vĩnh viễn sẽ không hiểu loại chuyện đó, cho dù mình chết, cũng muốn để cho bạn của mình tiếp tục sống!

Cho nên, Trình Lăng, không phải người yêu, không phải người thân, mà là người bạn mà cô có thể hi sinh vì người đó!

Thử hỏi, một người trân quý như vậy, bởi vì một câu nói của người đàn ông mình yêu, liền bị đánh đến bị thương nặng, mấy ngày nay đến sống chết còn chưa rõ. Cái cảm giác đau đớn khó chịu đó, cảm giác vô lực sâu tận xương tủy, là khổ sở như thế nào.

Đột nhiên, trong đầu lóe lên suy nghĩ, Sờ Sờ! Đúng rồi, Sờ Sờ vẫn luôn liên lạc với Trình Lăng, sao cô lại ngốc tới giờ mới nhớ tới! Nghĩ tới đây, tay của cô cũng khẩn trương mà run run, thậm chí ấn sai mã khóa điện thoại nhiều lần.

Quả nhiên điện thoại gọi được.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng mũi nồng ấm ấm của Xuyên Sờ Sờ, “Tuyết Thuần, mình muốn nói cho cậu biết một chuyện về Trình Lăng, có thể cậu sẽ rất đau khổ, phải chuẩn bị tâm lí thật tốt.”

Lộp bộp! Tuyết Thuần có một loại dự cảm chẳng lành, tim đập rất nhanh.

“Trình Lăng, anh ấy...” Âm thanh đầu bên kia ngập ngừng, có tiếng khóc nức nở, “Bác sĩ nói, có thể sẽ tàn tật suốt đời.”

Bộp! Điện thoại di động vỡ thành ba mảnh, Tuyết Thuần xụi lơ trên mặt đất, ngơ ngác nhìn chăm chăm về phía trước, giống như vô hồn, nửa ngày không ra một câu.

Trời chưa sáng, Tuyết Thuần cố hết sức kéo hành lý xuống cầu thang. Trong bóng tối, trong phòng khách yên tĩnh, rặng bốn giờ sáng, dĩ Lục cũng sẽ không tới đây nấu bữa sáng sớm như vậy.

Lại Tư cả đêm qua chưa về, Lam Dạ và Đào Dân cũng đi ra ngoài làm việc. Tuyết Thuần chính là nhân một ngày này, cô không muốn tiếp tục lạnh nhạt với Lại Tư, đối với anh ấy như vậy cũng là tôn trọng với cả hai bên. Có lẽ tạm thời rời đi, để cả hai an tĩnh lại, dù là không thể trở thành người yêu, làm bạn bè bình thường, thậm chí so với bây giờ thì làm người qua đường cũng tốt hơn.

Ít nhất, sẽ không bao giờ có người bị tổn thương vì cô nữa.

“Lần này cần đi chỗ nào? Đan Mạch? La Mã? Alaska? Hay là đi Ai Cập nhìn Kim Tự Tháp?”

Trong bóng tối, trong lòng Tuyết Thuần giật mình! Không chỉ vì đột nhiên có tiếng người cất lên, mà là bởi vì người đó nói rất rõ ràng ý định của cô.

Bóng đèn trên ghế sa lon đứng lên, cao lớn rần ròi. Theo tiếng anh nói, tiếng bước chân lách tách, đèn từng chiếc từng chiếc một sáng lên. Sau đó Tuyết Thuần nhìn thấy người đàn ông cao lớn gần trong gang tấc. Cô sợ đến ngất người, Lại Tư trở về từ lúc nào?

Một bộ áo khoác màu đen, quần đen ôm lấy người, giày da đen bóng, khiến anh trở thành người lạnh lùng.

Có vẻ như mới trở lại không lâu, trong lòng Tuyết Thuần âm thầm khổ sở gấp gấp, tại sao cổ tình không đứng dip, bây giờ cô không muốn đối mặt với anh!

Lại Tư ung dung nhìn cô, cũng không có nóng lòng chất vấn, con ngươi đen thâm thúy nhìn, vẻ mặt cười như không cười. Mấy ngày nay Tuyết Thuần biết anh kiềm chế lửa giận của mình không ít.

Tuyết Thuần lùi lại một bước, kéo ra khoảng cách giữa hai người. Nhớ tới cả đời của Trình Lăng bị Lại Tư phá hủy, một người trước giờ vốn chẳng hề thông minh như cô tới giờ vẫn không hiểu phải giấu kín tâm trạng, cũng không biết cách bình tĩnh chào hỏi như anh.

Nhìn thấy gương mặt tuấn tú có một không hai này, nhớ tới một người đàn ông khác, cô chợt rất hận, tại sao anh có thể làm vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra như vậy!

Tuyết Thuần đột nhiên không kiềm chế được nổi lòng, “Anh không cho em đi gặp anh ấy, cũng không cho em đến chỗ khác sao? Anh đừng hòng giam giữ em, em không phải là người để anh độc chiếm!” Trong lòng Tuyết Thuần khổ sở không chịu nổi, tựa như muốn nói câu khản cổ. Cô dùng cách của mình, phát tiết nỗi đau trong lòng.

Nhưng sau khi nói xong, Tuyết Thuần lập tức hối hận, sợ làm anh tức giận, nói ra lời càng không chịu đựng nổi, hoặc làm ra hành động tuyệt tình hơn. Từ trước đến nay, Lại Tư làm việc gì cũng chỉ cần một câu nói, liền có thể kinh thiên động địa, giết người trong vô hình. Bên ngoài anh cao quý lịch sự, lại có một trái tim tàn nhẫn khát máu.

Chợt, một bóng dáng yếu đuối đi tới phía trước. Váy đỏ hấp dẫn bao lấy dáng người ma quỷ, khuôn mặt thiên sứ lộ ra nét tươi cười hồn nhiên giống như một đứa trẻ, tâm địa lại độc ác. Tại sao Trù Nhiên lại ở chỗ này?

“Nhìn thấy tôi như vậy rất ngạc nhiên đúng không? Ngoại trừ bởi vì xử lý công chuyện bên ngoài, mà còn vì anh ấy nhớ tôi đó! Phải không, Lại Tư?”

Trù Nhiên cười quyến rũ, thơm lên má Lại Tư một cái. Lúc nói chuyện với Lại Tư cả người như dán lên người anh, vòng một đầy đặn cọ xát anh như có như không, bàn tay khẽ vuốt ve vòng ngực rắn chắc của Lại Tư.

Đau lòng lan tràn toàn thân! Tuyết Thuần nặng nề hít một hơi, ép nước mắt hung hăng trở về, cố gắng đè nén khổ sở nóng bỏng, nhắm mắt làm ngơ lướt qua bọn họ. Tình cảm đau khổ như vậy cô căn bản không chịu nổi.

“Chẳng lẽ cô định đi mà không nói lời nào, cô cũng không muốn nói chuyện với tôi sao?” Lại Tư không ngăn cản Trù Nhiên, khuôn mặt lạnh nhạt, con ngươi đen láy liếc nhìn, tỏa ra một không khí mạnh mẽ khiến người khác không thể chống lại.

Cô đã hai lần trốn thoát dễ dàng, còn ngại thơ cho là anh sẽ bị lừa lần thứ ba sao?

Cảm xúc kịch liệt bởi vì Trù Nhiên tới mà bình tĩnh trở lại, Tuyết Thuần quay mặt đi, cắn chặt răng, đôi môi đỏ mọng run run, “Những ngày qua, em biết anh rất chán ghét em, chán ghét muốn vứt bỏ em. Bởi vì một cuộc hôn nhân mà thành ra như vậy, sau này còn gặp nhau thế nào. Nếu đã như vậy, không bằng em rời khỏi đây, mọi người nhắm mắt làm ngơ.” Mỗi lần nhớ tới anh hung tàn đối xử với Trình Lăng, cô lại muốn điên lên.

“Người tình cũ của cô ngày ngày nhớ tới, đã được xác nhận là tàn tật suốt đời.”

Thực tế, mọi chuyện đã sớm được điều tra rõ ràng, lúc anh đi tới phòng tổng thống của khách sạn thì không có mùi như đã trải qua một cuộc làm tình, trên người Tuyết Thuần cũng không có dấu vết của người đàn ông khác để lại, mà quần ngủ gợi cảm của cô, là do say rượu nên bị bẩn, là nhờ nữ phục vụ thay cho. Trừ việc anh nhìn thấy nụ hôn nóng bỏng, tất cả đều là giả.

Đáng chết! Sao anh lại có thể trúng phải cái bẫy cấp thấp như vậy, một chiêu đơn giản như vậy của Trù Nhiên lại là một đòn trí mạng!

Nhưng mà anh không cam lòng, tại sao Tuyết Thuần lại để ý tới người đàn ông kia, cái tên Trình Lăng chết tiệt kia, gân tay gân chân đã đứt hết, đã thành người tàn tật, nhìn cô vẫn chưa dứt tình với anh ta?

Mặc dù đoán được tình huống xấu nhất, nhưng lời phán quyết dứt khoát của lại Lại Tư, vang ở trong tai của Tuyết Thuần, giống như tiếng sấm rền vang, cả thế giới của cô sụp đổ ầm ầm. Cô kinh ngạc nhìn về mặt giễu cợt của Lại Tư, loại cảm giác thất vọng nặng nề sâu đậm đến không tan được, tích tụ lại, liền đau đến tột đỉnh.

Tuyết Thuần một lần nữa quay ngược lại hai bước, không muốn nhìn khuôn mặt ác ma của anh. Cô cup mắt xuống, nước mắt trong suốt dưới đáy mắt trào ra, có chút tiêu tụy, nhưng vẫn kinh ngạc như cũ.

Cô thở hổn hển, cố gắng đè nén tâm tình kích động, rất lâu sau, cô mang theo nỗi đau thất thường, nhẹ nhàng cười nhạo, giọng nói như đã tới chân trời địa ngục, “Trước đây em chưa từng biết, anh lại ác độc đến như vậy.”

Ác độc! Trong lòng Lại Tư bắt giắc hung hăng giết mình.

Cô tươi đẹp như vậy, thuần khiết trong sáng như vậy, tốt đẹp làm cho anh sợ là bản tay cô.

Bởi vì cô thuần khiết và lương thiện, nên anh chưa từng thể hiện vẻ hắc ám nhất của mình ra trước mặt cô, chỉ thể hiện vẻ tốt đẹp nhất với cô. Dịu dàng, ưu nhã, tôn quý, lịch sự, anh như vậy, là sống vì cô, cũng có thể vào một lúc nào đấy, mà chết vì cô.

Lúc này, chính là lúc ác ma phủ xuống.

Bởi vì cô, anh giống như trở thành người đàn ông bình thường, cũng có hi vọng ái ố, sẽ yêu sẽ hận. Tất cả thay đổi đều bắt đầu từ cô, nếu như trong ngày mưa đó nhìn thấy cô, nếu như không phải vì tìm đập rất nhanh, anh sẽ vẫn sống ở trong địa ngục không đau khổ không vui vẻ, không biết trong thế giới bình thường vì sao mọi người cười vui vẻ, vì sao lại đau khổ.

Anh luôn cho rằng mình là một ác ma, giết người như ngóc, tàn nhẫn khát máu, đối với ai cũng lãnh khốc vô tình. Nhưng từ chính miệng cô nói ra, sự thật anh là ma quỷ, trong lòng anh lại có một ý nghĩ sợ hãi điên cuồng, anh đột nhiên run sợ, lần đầu tiên hiểu được nỗi sợ mất đi thứ gì đó.

Nói những lời như vậy, cũng chỉ sợ Tuyết Thuần cũng bỏ anh mà đi! Không có Tuyết Thuần, vậy tất cả những gì anh có còn ý nghĩa gì nữa!

Trong lòng có cảm giác khủng hoảng mãnh liệt, mất đi tình yêu trong tầm tay, làm mất mũi anh càng khắc nghiệt hơn, tựa như đóng đá. Đột nhiên, một tay anh giữ chặt mặt của cô, để cô nhìn về phía mình.

Trong lòng tức giận bao nhiêu, nụ cười trên mặt anh càng sâu bấy nhiêu, “Xem ra em thật ra cũng không biết anh rõ lắm, trừ là ông chủ xã hội đen, người ta còn gọi là ma vương, chính là anh. Em có biết ma quỷ là như thế nào không? Ma vương là như thế nào không? Đó là giết chết tất cả nhưng người không nghe lời anh!”

Nhìn anh không có một chút hối hận nào, dưới cảm truyền đến cảm giác đau nhói, Tuyết Thuần cắn môi dưới, bắt buộc mình chống lại ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của anh, chịu đựng đau đớn, hết sức bình tĩnh nói: “Chúng ta ly hôn đi, không cần thiết phải ở chung với nhau nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Ác ma Lại Tư

Edit: Windy

Lần trở về này định đối xử tốt với cô, muốn ôm ôm hôn hôn dụ dỗ mấy câu, xoa dịu mối quan hệ bị rạn nứt vì xuất hiện tình địch mấy ngày qua. Nhưng không ngờ cô lại vì chuyện trước đó mà dễ dàng nói ra hai chữ ly hôn, cô không quý trọng tình cảm của anh! Chẳng lẽ tình cũ còn quan trọng hơn anh sao?

Dù thế nào cũng phải áp chế tức giận xuống, cũng sẽ không vì sai lầm của cô mà tùy tiện bộc phát.

Lại Tư lại gần mặt của cô, hít một hơi, anh cảm cảm tức giận, mím môi tận tình châm biếm, “Ly hôn? Cho đến bây giờ em cũng chỉ là vật sở hữu của anh, em không có quyền đòi ly dị. Đừng có quên, ngay từ khi bắt đầu em chỉ là hàng hóa để trao đổi của Tần thị.”

Khuôn mặt trong sáng kết hợp hoàn mỹ với quyền rũ gần trong gang tấc nhưng hai trái tim gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời.

Lòng ngực anh nóng bỏng, cảm xúc mất khống chế, giống như nước đun sôi bốc hơi ngùn ngụt, nóng bỏng mà sôi trào. Chưa bao giờ như vào lúc này, đau lòng đến như cắt da cắt thịt, máu chảy đầm đìa.

“Hai người tổn thương lẫn nhau, ở chung với nhau cũng không có bất cứ ý nghĩa gì cả.” Tuyết Thuần nhắm mắt lại, khuôn mặt tuấn mỹ lịch sự này, đã từng khiến cô mê luyến cả ngày, thậm chí lúc ngủ cũng mở mắt nhìn, trong mắt trong lòng đều là khuôn mặt xinh đẹp nho nhã lại mang theo chút dã tính của anh.

Nhưng mà người đứng trước mặt cô ngay lúc này, nội tâm tàn nhẫn giống như ác quỷ đến từ địa ngục, “Anh đã nói em bắt trình với anh, chia tay là tốt với tất cả. Hơn nữa...” Tuyết Thuần dừng lại một chút, ánh mắt có chút buồn rầu, “Người em yêu không phải như vậy.”

Người ra tay với Trình Lăng là Lam Dạ, nhưng cô lại biết rõ, nếu không có Lại Tư vô tình ra lệnh, Trình Lăng sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Thật lòng mà nói, Lại Tư mới là người đáng sợ thật sự.

Rầm! Có thứ gì đó dần sụp đổ trong lòng. Người phụ nữ này, chính là người anh đặt ở trong lòng bàn tay mà che chở, không đành lòng để cô chịu một

chút mưa gió! Ánh mắt Lại Tư thoáng cái trở nên hung tàn, đáy mắt đỏ ửng lên, con ngươi đen lạnh lùng cùng màu đỏ như ruby hòa quyện vào nhau, giống như hoa hồng đỏ nở rộ trong đêm khuya, cứ như cùng với ma quỷ, trí mạng tràn đầy ma tính.

Yêu nghiệt! Trong đầu Tuyết Thuần thoáng qua hai chữ. Nhưng không thể phủ nhận, trên thế giới này không ai có đôi mắt xinh đẹp như anh! Hoặc là, trên thế giới này, đúng như đôi mắt yêu nghiệt của anh, thứ gì càng tà ác, lại càng đẹp đến kinh hồn.

Ác quỷ phù xuống, bàn tay vung lên không chút thương hương tiếc ngọc nào.

“A!”

“Shift!”

Hai tiếng kêu đồng thời vang lên, còn mang theo một tiếng bùm, trán Tuyết Thuần đập vào góc tường, hai ba giọt máu đỏ tươi chảy xuống, nhiễm đỏ cả hàng mi đen và sống mũi như ngọc, cô trong sáng, trong khoảnh khắc đó cô giống như người đẹp tuyệt diệu hóa thành nữ quỷ.

Bàn tay Lại Tư đặt trên trán trơn bóng bắt đầu dể rên một tiếng, nghiêng đầu về hướng Tuyết Thuần khẽ thở hổn hển. Anh lại mắt không chế! Lần này người bị thương không phải là người không quan trọng, mà là người vợ anh phí hết tâm tư để cưới về.

Mặc dù anh chỉ muốn gạt bỏ những chuyện cũ không có giá trị kia ra khỏi đầu, nhưng lại đánh trúng Tuyết Thuần. Với những người thường xuyên qua lại giữa lần ranh sinh tử như các anh, chút thương tổn này chẳng đáng là gì. Nhưng Tuyết Thuần thiện lương đến cả một con kiến bò qua cũng không dám giết, là người phụ nữ anh yêu thương nhất. Hành động này, vết thương này, sẽ càng làm cô thất vọng hơn thôi.

Tuyết Thuần ngẩn người! Lại Tư thế mà lại đánh cô? Sao lại như thế! Con ngươi cô mở thật to, chất lỏng ẩm ướt rơi xuống cùng với đau đớn, cô cho là ảo giác. Khi cô chớp mắt lần nữa, cảm giác kia không tiêu giảm thì cô đã hiểu ra điều gì.

Thì ra Lại Tư không chỉ đối xử với một mình Trình Lăng như vậy, ngay cả cô dù được đón nhận... cũng không may mắn thoát khỏi.

Cô chợt cúi đầu cười lên, “Em thật sự quá ngu ngốc, anh căn bản không phải là người mà em nên yêu.”

Lần đầu tiên tay chân Lại Tư đột nhiên luống cuống, anh cảm thấy lần này anh càng đẩy Tuyết Thuần ra xa hơn. Cảm giác đáng sợ này, khiến anh muốn ôm lấy Tuyết Thuần ngay lập tức, giống như một đứa trẻ to xác làm sai, nhẹ nhàng nói câu, “Thật xin lỗi, bảo bối, là anh làm em đau, thật xin lỗi...”

Trình Diễm cùng Đào Dân và Lam Dạ đứng phía sau không xa đều cả kinh tới trợn tròn hai mắt, đương gia, đang nói câu xin lỗi? Là thật sao! Trên trời muốn đổ mưa đỏ nha!

Tuyết Thuần hít một hơi, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, ánh mắt khóa sâu lấy hình ảnh của anh, hỏi rất nghiêm túc, “Rốt cuộc anh là loại người như thế nào?”

Tim Lại Tư đập mạnh một nhịp, lớp nguy trang bị phát hiện rồi sao? Bản chất tàn nhẫn bạo lộ của anh, cô ấy đã biết được sao? “Em có ý gì?”

Tuyết Thuần nghiêng đầu sang chỗ khác, “Trình Lăng, chắc chắn sẽ không đối xử với em như vậy, cho tới bây giờ cũng sẽ không như vậy.” Nếu như là Lại Tư lúc trước, Lại Tư cao quý, ưu nhã, lịch sự, cũng sẽ không đối xử với cô như vậy.

Trình Lăng! Đáng chết! Lại là anh ta! Cô không biết hiện giờ anh đang bị người tình cũ của cô ép cho điên lên sao! Lại còn liên tục nói đến, trái một câu Trình Lăng, phải một câu Trình Lăng, thân thiết đến như vậy, ngày thường cũng không thấy cô trái một câu Lại Tư, phải một câu Lại Tư.

Trong lòng Lại Tư buồn bực khó chịu, sâu trong trí nhớ của anh có người tàn khốc say sưa dạy anh như vậy.

“Lại Tư, con thấy rõ chưa! Người đàn bà nào phản bội chồng cũng đều đáng chết! Dám cả gan cho đương gia cảm ứng, nên đưa tới Đào Luyện Ngục, mặc cho người khác chà đạp đi!”

Một khẩu súng lục được đưa tới, giọng nói khát máu cất lên: “Giết bà ta, bà ta không xứng làm mẹ con, giết bà ta, con chính là đương gia tiếp theo.”

Trong nháy mắt đáy mắt Lại Tư điên cuồng đỏ lên, tròng mắt đen lấy lạnh lùng lại biến thành hoa hồng đen trong đêm.

Đột ngột kích động khát máu xảy ra, anh muốn mạnh mẽ bóp chết người đàn bà phản bội này! Người phụ nữ khiến anh phải chịu đau khổ! Nếu cô ấy chết đi, anh vẫn là anh, sau này sẽ không đau không biết hạnh phúc là gì, cũng sẽ không có thất tình lục dục.

Sâu trong đầu anh lại có giọng nói liên tục thúc giục: “Chỉ cần cô ta chết rồi, tất cả sẽ kết thúc. Từ đó, lòng của con sẽ không bị ảnh hưởng bởi người khác nữa.”

“Đương gia, đây là bà chủ.” Đào Dân vừa nhìn Lại Tư thật sự quyết tâm, nếu không yêu thật sự, ép đến không còn đường lui, đương gia tuyệt đối sẽ không lộ ra vẻ mặt muốn giết người như vậy.

“Tất cả các người đều rút cho tôi! Tất cả đều rút ra khỏi biệt thự mau!” Lại Tư tức giận quát, nhưng lý trí trong nháy mắt liền trở lại. Anh chợt buông tay ra, Tuyết Thuần trượt chân ngã trên mặt đất, ôm cổ họng không ngừng ho khan.

Thời khắc vừa rồi, Tuyết Thuần cho rằng Lại Tư muốn giết mình!

Lại Tư không dám tin lùi lại hai bước, trong lòng đều là khiếp sợ, anh còn muốn giết chết Tuyết Thuần, đây là người anh yêu đến tận xương tủy.

Trong lòng Đào Dân và Lam Dạ có chút lo lắng, nhưng lúc đương gia ra lệnh không thể không nghe, vung tay lên, mọi người đồng loạt rút lui ra bên ngoài. Tháo chuông phải tìm người buộc chuông, bọn họ không thể xen vào được, cũng không có khả năng quản chuyện nhà của đương gia. Đương nhiên, cho dù Trình Diễm không cam lòng đến đâu, nhưng là người của Lại gia, đương gia ra lệnh một tiếng, dù là phía trước có núi đao biển lửa, cô cũng muốn xông lên.

Đã bao lâu mới bị buộc lâm vào trạng thái điên cuồng như vậy, cũng đã mười năm rồi. Ác ma trong lòng tự nhiên vì một người phụ nữ mà trở lại, anh có nên cảm kích vì bản thân vừa trở lại hắc đạo giống như ma quỷ, hay là buồn phiền vì không thể hưởng thụ quyền lợi của một người bình thường nữa đây.

Không được! Anh phải khống chế bản thân. Muốn hiểu được cuộc sống của Tuyết Thuần, của bạn bè cô. Để giải quyết một vấn đề, không phải chỉ có một cách làm tàn khốc đầy máu như vậy, chắc chắn sẽ có một phương pháp giải quyết rất hoàn mỹ. Anh là một thiên tài, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn gì, cũng nhất định sẽ nghĩ ra được.

Rất đáng sợ! Anh căn bản không phải con người! Nhất định là ác ma! Tuyết Thuần cố gắng bò dậy, cố gắng đi qua bên cạnh Lại Tư, kéo hành lý đi ra ngoài. Cô không bao giờ muốn nhìn thấy anh lần nào nữa, ở lại cũng chỉ bị giễu cợt và nhận lấy lửa giận của anh mà thôi. Cô sợ, nếu có một ngày anh mất hứng, không phải là cô sẽ chết trong tay anh sao.

“Anh không nói em có thể rời đi.”

Lại Tư thấy cô không thêm nhìn anh một cái vội bỏ đi, trong lòng áy náy, nhưng lại không ngăn được lửa giận. Chỉ cần Tuyết Thuần một ngày nhắc tới Trình Lăng, anh sẽ một ngày không được yên ổn.

Thừa nhận đi! Anh đối với Tuyết Thuần, gần như đã trở thành tình yêu bệnh hoạn, độc chiếm hoàn toàn, không cho bất cứ người đàn ông nào có cơ hội tiếp cận. Thân thể của cô, trái tim của cô, sẽ không có bất cứ hình ảnh của người đàn ông khác, nên như vậy, không có một chút tạp chất nào dành tặng cho anh. Lúc đó mới phù hợp với lòng tự trọng của một đương gia cao quý!

Cho dù là một cái hôn, cũng sẽ vấy bẩn vật sở hữu của anh. Đối với người phụ nữ anh yêu, anh thích phải thật trong sạch. Tình yêu của anh là ích kỷ, là cô chỉ có anh... anh cũng sẽ chỉ có mình cô, không thể tha thứ khi có người thứ ba xuất hiện. Nếu không, anh sẽ ghen sẽ ty, sẽ cho rằng Tuyết Thuần không yêu mình.

Tại sao Tuyết Thuần lại không hiểu anh? Chỉ cần cô không ghé vào tai anh nói tên người đàn ông khác, không biểu lộ sự lo lắng của cô, tình nồng chưa dứt, anh cũng sẽ không ghen ty tới mức nổi điên lên!

Tuyết Thuần không hề dừng bước lại, Lại Tư mạnh mẽ bắt được cánh tay ngọc ngà trắng nõn của cô, chỗ ngón tay thon dài đặt lên cánh tay ngọc ngà liền đỏ ửng lên. Lại Tư cau mày: “Mệnh lệnh của anh, em không nghe thấy sao?”

Cánh tay đã đau đến chết lặng, Tuyết Thuần quay lưng với anh, liên tục chớp mắt, ép cho nước mắt không rơi xuống, cô nghẹn ngào hít một hơi, “Nghe thấy, nhưng em không phải là thuộc hạ của anh. Chúng ta sẽ ly dị, sẽ không còn quan hệ gì với anh nữa, mấy ngày nữa, em sẽ bảo luật sư đưa giấy tới.”

Ly hôn! Cô còn cố chấp nói ra hai từ này. Lại Tư cố gắng áp chế lửa giận không kiềm chế được, lửa giận đầy mắt như trong đêm tối lại sâu thêm mấy phần, lạnh lẽo âm u giống như quỷ hút máu.

Ngón tay thon dài khẽ lướt qua mái tóc đen nhánh của cô, chợt hơi dùng sức mạnh mẽ kéo ra đằng sau, Lại Tư mạnh mẽ đè cô ở trên vách tường, thân thể cường tráng của anh dán chặt vào cô, giam cầm lấy thân thể mềm mại của cô.

“Á!” Da đầu như muốn rách ra, Tuyết Thuần đau đến hốc mắt đỏ lên.

“Không có quan hệ gì với anh?” Con người Lại Tư dõng lên, khóe môi nhếch lên nụ cười ma quỷ, âm trầm như quỷ hút máu ngàn năm. Ngón tay thon dài khẽ nắm lấy cằm đẹp đẽ của cô, trái ngược với con người lạnh lùng, ngón cái của anh dịu dàng vuốt ve đôi môi đỏ thắm mềm mại của cô. “Em nói, không có quan hệ với anh nữa? Phải không?” Lúc nói chuyện, dịu dàng nỉ non như là nói với người yêu.

Từng câu từng chữ giống như nặn ra trong từng kẽ răng, “Em còn muốn đưa cho chồng của em thư của luật sư? Có phải anh đã quá dung túng em rồi phải không! Dám cả gan không vâng lời anh! Thật không biết sống chết mà!”

Cha nói rất đúng, không thể động tình với phụ nữ, phụ nữ cũng chỉ là công cụ giải quyết nhu cầu sinh lý. Phụ nữ đều là thủy tính dương hoa.

Cấn răng nghiền lợi chịu đựng vừa bị dùng sức, “Á!” Giọt nước mắt trong suốt liên tiếp chảy xuống, đầu Tuyết Thuần đau đến mơ hồ, Lại Tư trước mắt đã biến thành hai, thành ba người... Rốt cuộc vì chuyện gì mà trở thành như này! Lại Tư dịu dàng, ưu nhã thỉnh thoảng lại phúc hắc, lại tàn nhẫn hung bạo như vậy.

“Anh muốn cái gì? Em đều cho anh, anh muốn cái gì em cũng đều cho anh, cổ phần của Tần thị mẹ đều chuyển hết cho em nắm giữ, giờ anh trai cũng không còn, mẹ lại không cần mấy thứ đó. Tất cả đều giao hết cho anh. Tài sản hơn mười triệu, Lại Tư, một phần tiền em cũng không cần, nếu như anh muốn, em cho anh hết. Anh buông tha cho em đi.”

Lại Tư không cắt đứt lời của cô, giống như đang kịch liệt đấu tranh với giọng nói dạy bảo trong trí nhớ, đồng thời đây cũng là lần đầu tiên nghe được cô nói nhiều như vậy trước mặt anh, tàn nhẫn, quyết tuyệt.

“Muốn phải sạch quan hệ với anh, cũng phải tự lượng sức mình.”

Nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, giống như tâm trạng yếu ớt của cô, “Lại Tư, rốt cuộc tại sao lại thành như vậy?” Cuối cùng Tuyết Thuần không nhịn nổi nữa mà khóc thét lên, đau khổ gào thét hỏi.

Nước mắt trong suốt động lòng Lại Tư, Tuyết Thuần vừa thút thít, vừa khóc nói: “Những ngày qua, chúng ta đều không vui vẻ. Nếu đã mất hứng, vì sao còn muốn như vậy? Em không hiểu, em không hiểu, Lại Tư tại sao lại như vậy, ô ô...”

Từng giọt nước mắt đẹp như trần châu rơi xuống, Lại Tư đau lòng đến không thể hít thở, tay cũng không nhìn được mà mềm nhũn ra.

Đúng như vậy, rốt cuộc tại sao lại như vậy? Tay của anh chậm rãi nâng lên, muốn vuốt ve gò má xinh đẹp của cô, muốn ôm cô vào lòng, nghĩ kỹ muốn yêu thương cô, cùng cô trải qua cuộc sống hạnh phúc, cho cô hết tất cả.

“Trình Lăng,” Nghe thấy hai chữ này, tay Lại Tư ngừng lại một chút, lửa giận trong lòng lại nổi lên, tiếp tục nghe Tuyết Thuần nói: “Anh ấy là người thân của em, em đã nợ anh ấy rất nhiều, không có anh ấy, cũng không có em ngày hôm nay. Em đã từng muốn tự sát rất nhiều lần, một lần lại một lần, lúc em đứng giữa ranh giới sống chết, là anh ấy đưa em ra khỏi nơi tối tăm đó. Đối với em anh ấy là người tốt nhất trên thế gian, vì sao,” Tuyết Thuần ngược đời nhất kiên định lên, đôi mắt được lưu ly rửa sạch càng sáng long lanh, “Cho dù bỏ đi hay thay thế tình yêu, em cũng không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương anh ấy!”

Nghe được câu nói sau cùng, trong lòng Lại Tư vừa mới dịu lại, lại nói tới, nguội lạnh giống như một tảng đá. Anh cười lạnh một tiếng, đau lòng đến tận đình, giận quá thành cười, “Thì ra ở trong lòng em anh lại rẻ mạt như vậy, không ngờ Lại Tư anh tự mãn như vậy, lại có một ngày mất nhiều hơn được.”

Tuyết Thuần nhìn thấy ý cười trên mặt Lại Tư càng ngày càng đậm, so với sự hiểu biết của cô với anh, nói đến như vậy, Lại Tư đã là xanh mặt, hận đến muốn hủy cô đến tận xương tủy.

Cô run môi, muốn nói gì đó, nhưng chợt phát hiện, đã không còn gì để nói. Thật ra Lại Tư cũng chỉ là một người qua đường đối với cô, một khi xuất hiện vết nứt, những lời ngon tiếng ngọt trước đây cũng chỉ là một giấc mơ. Hạnh phúc, đều không có thật.

“Chỉ là, đã không còn quan trọng nữa rồi. Người em muốn bỏ rơi là anh, là bá chủ hắc đạo, bao gồm cả em, cũng phải do anh quyết định. Tuyết Thuần, lúc mẹ nuôi của em bán cho anh xong, em cho rằng, em còn có quyền làm chủ? Tài sản mười triệu của Tần thị, cho Lại Tư anh cũng không đủ để nhét kẻ rãng. Em đến cùng có bao nhiêu cái tôi, hôm nay sẽ để cho em biết.”

Dứt lời, tay Lại Tư vuốt ve môi của cô dờn xuống, dùng sức xé một phát, ngực trắng như tuyết của Tuyết Thuần hiện ra, roac một tiếng, cúc áo rơi là tả khắp nơi. Đẩy áo ngực lên trên, đưa tay nắm lấy mềm mại, sau đó hơi thở nam tính nóng rực phả tới.

Dám can đảm bỏ rơi anh, dám can đảm muốn không còn quan hệ gì với anh! Muốn quan hệ gì? Thân thiết da thịt, cá nước thân mật, không có quan hệ nào thân mật hơn. Tuyết Thuần, đây là em đang ép chính mình bị anh ăn luôn mà thôi. Quan hệ của chúng ta là quan hệ gì! Là quan hệ điên đảo ngày đêm!

Đừng! Không được đi xuống tiếp nữa!

Cảm giác của Tuyết Thuần đối với Lại Tư vô cùng thất vọng, bắt chước hành động Trình Diễm, cô thừa lúc anh hôn xuống xương quai xanh, dùng hết toàn lực đột kích, dùng đầu gối mạnh mẽ đánh vào bụng của anh, nhân lúc anh kêu đau một cái, cúi thân thể xuống, tìm khe hở chui ra. Ngay cả hành lý cũng không cần, cô thâm nghĩ chạy ngay đi.

Trong trí nhớ hiện lên hình ảnh thô bạo trong phòng tổng thống ở khách sạn Đế Đô, thân thể mạnh mẽ rung mình, trong lòng đau đớn, không thể để cho loại chuyện này xảy ra thêm lần thứ hai.

Không có hành lý cũng không cần vội, dựa vào hai bàn tay là có thể kiếm được tiền, quần áo có thể mua lại được, Sở Sở, còn có Sở Sở hỗ trợ. Nhưng mà... Không được, cô thiếu chút nữa thì ngã xui lợ tại chỗ, ngay cả Trình Lăng Lại Tư cũng không tha, Sở Sở nhất định cũng không may mắn thoát khỏi, cô không thể liên lụy Sở Sở.

Cô toàn lực đánh anh, đối với Lại Tư mà nói, cũng chỉ là gãy ngựa mà thôi. Anh cười lạnh, không hề hoang mang cầm lấy điều khiển phòng khách, nhẹ nhàng ấn một cái nút.

Anh không có đuôi tới đây! Gần, rất gần, Tuyết Thuần chờ đợi mở cửa lớn ra.

Tay đẩy một cái, cửa không hề lay động. Sao lại thế này? Tuyết Thuần vội vàng dùng sức đẩy một cái, kéo tay cửa vài cái.

Làm sao bây giờ, vì sao lại không mở được? m thanh cộp cộp phía sau, giống như thả phán địa ngục cuối cùng. Lại Tư sắp đuổi tới nơi, nhanh mở đi! Cô gấp gấp đến sắp khóc.

“Vô dụng thôi.”

Giọng nói của Lại Tư giống như tu la ở địa ngục, khoảng cách rõ ràng xa như vậy, nhưng lại trốn không thoát khỏi vòng vây.

Tuyết Thuần kích động đập cánh cửa, càng hoảng lại càng loạn, xoay tới xoay lui lại không nghe thấy âm thanh răng rắc nào.

“Điều khiển cửa đang trong tay anh.”

Tay của Tuyết Thuần khựng lại, quay người lại, mắt thấy anh cười đến mê hoặc, cả người khoác một chiếc áo da đen, giày da dưới chân, đập trên mặt đất, giống như tu la từng bước từng bước tới gần, chỉ muốn lấy mạng của cô.

Cô không nhìn được lui ra phía sau, nhưng đằng sau lại là cánh cửa, lưng cô dựa vào cửa, lùi cũng không thể lùi. Trong lòng lo sợ tới cực điểm!

“Sợ?” Lại Tư cười yêu nghiệt, “Sợ như vậy, thì ngoan ngoãn ở lại đừng có nghĩ muốn trốn.”

Nghe lời anh đúng là ngốc, Tuyết Thuần nhìn lướt qua phòng khách, cửa sổ bên cạnh sofa đang mở, gió thổi rèm cửa sổ màu vàng bay bay. Nghĩ đến liên tục, Tuyết Thuần lấy sức chân kinh người, xông lên, muốn thoát ra theo hướng cửa sổ.

Oành một tiếng, cách đó không xa, Lại Tư lấy tay ấn điều khiển một cái, “Đừng gây dựa vô ích nữa.” Lại Tư dương tay ném điều khiển đi, mạnh mẽ vỡ tại chỗ.

Cũng không biết động tác của Lại Tư như thế nào, tới trước mặt cô rất nhanh. Tuyết Thuần kinh hãi kêu lên, Lại Tư lại ôm lấy cô, sau đó ném mạnh cô xuống sofa, tay lập tức kéo quần bò của Tuyết Thuần ra, lộ ra quần lót hồng nhạt, cùng với làn da tuyết trắng.

Tuyết Thuần kinh hồn chưa kịp tỉnh táo, quần lót đã kêu rẹt một tiếng, biến thành mảnh vải vứt đi.

Sofa lay động, hai thân thể nóng bỏng kết hợp lại cùng một chỗ, từ sofa đến thảm Ba Tư mềm mại. Nóng rực, nhưng mà hai tâm hồn lại vỡ nát.

Chưa từng có cảm giác bị cưỡng đạo như giờ khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Quá khứ của Lại Tư

Edit: Windy

Tận đến lúc trở về nhà lớn, Tuyết Thuần đều trầm mặc không nói được lời nào. Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ hiện lên hình ảnh Lại Tư thô bạo, cảnh Lam Dạ đánh Trình Lăng đến máu chảy đầm đìa...

Trong lòng, đau khổ đến tột cùng.

Rèm cửa sổ chất lượng cao che đi ánh sáng mặt trời chiều tối, bên trong không bật đèn, hoàn toàn tối om, một người phụ nữ ngồi đờ đẫn ở góc giường, ánh mắt trống rỗng không biết đang nhìn cái gì.

Cửa chậm rãi mở ra, Lại Dung Nhân nhìn đồ ăn trên bàn, thờ dài. Từ sau khi Tuyết Thuần trở về Trung Quốc, cả người giống như mất hồn, không có một chút sức sống. Cả căn phòng ảm áp, lại bị hai người ép cho thành buồn tẻ.

“Em làm như vậy không những đang tra tấn bản thân, đến cả Lại Tư cũng không tốt.”

Nghe được giọng nói của Lại Dung Nhân, Tuyết Thuần nằm ra giường, kéo chăn mỏng lên trên mặt, cô không muốn nghe bất cứ ai khuyên bảo.

Lại Tư hủy hoại cuộc sống của Trình Lăng, cô tuyệt đối không tha thứ cho anh. Mặc dù Trình Lăng không phải là người cô yêu, cô cũng không định sống cả đời vì người yêu, nhưng mạng sống của cô là do anh cho cô.

Cô là hung thủ giết chết cha mẹ mình! Ý nghĩ này cả ngày lẫn đêm đều tra tấn cô, lúc ấy cô chỉ nghĩ đến cái chết. Cái mạng này của cô ở năm đó sớm đã chết rồi, nhưng anh lại vươn tay ra, từng bước từng bước kéo cô ra khỏi vùng bùn. Trong lòng cô nhận định, Trình Lăng còn thân thiết hơn cả máu mủ ruột thịt, có thể hi sinh cho nhau khi gặp hoạn nạn.

Lại Dung Nhân nhìn người trên giường cố gắng lấy chăn che lên, ánh mắt có chút phức tạp. Chuyện cô vẫn lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra chuyện gì, Tuyết Thuần sẽ phải làm sao?

Lại Dung Nhân bỗng nhiên thở dài một tiếng, “Tuyệt Thuần, cô không hiểu thế giới của chúng tôi.”

“Lại Tư từ nhỏ đã thông minh, nổi tiếng là thần đồng. Người nắm quyền trước đã từng đánh giá nó, Lại Tư chính là thủ lĩnh xuất sắc nhất trong trăm năm qua của Lại gia. Từ nhỏ nó đã được đặt kỳ vọng rất cao, tuổi còn nhỏ đã phấn đấu trở thành người thừa kế xuất sắc nhất Lại gia.”

Người nằm trên giường im lặng hoàn toàn không có động đậy, Lại Dung Nhân mỉm cười, biết cô đang lắng nghe, nói không chừng lỗi tại Tuyệt Thuần dưới chân đang dựng thẳng lên, ánh mắt thần thờ dừng lại.

“Lại Tư năm tuổi đã học giết người, các kỹ năng tuyệt sát liếc qua một cái đã có thể học được rất nhanh, hậu sinh khả úy. Mười ba tuổi vào đảo Luyện Ngục rèn luyện, năm năm sau mới đi ra. Lại Tư mười tám tuổi, đã trở thành ác ma giết người không chớp mắt.”

Cái gì! Sắc mặt Tuyệt Thuần trắng bệch, vội vàng kéo chăn xuống, như muốn nói gì đó.

Lại Dung Nhân lại nắm tay cô tiếp tục hỏi: “Cô có biết đảo Luyện Ngục là nơi như thế nào không?”

Tuyệt Thuần ngồi thẳng người, không hề chớp mắt nhìn Lại Dung Nhân. Cô biết Lại Dung Nhân hỏi như vậy, chỉ là muốn cô chú ý, không để cho cô trả lời. Dù sao nghe thấy cái tên đã không thấy có thiện cảm rồi, đương nhiên cũng không tốt chút nào.

So sánh với nơi này, cô đương nhiên càng muốn biết chuyện Lại Tư giết người không chớp mắt.

Lại Dung Nhân vừa lòng nhìn thấy Tuyệt Thuần bắt đầu chú ý, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm trọng, “Đảo Luyện Ngục là một hòn đảo riêng lẻ ở sâu trên biển, là một hòn đảo nhỏ duy nhất không có tên trên bản đồ thế giới.”

“Cô có biết tại sao không?” Đường như Lại Dung Nhân nhớ tới cái gì đó, trên mặt hiện lên nét sợ hãi, “Phải quay về từ thời chiến tranh thế giới thứ nhất. Nơi đó là căn cứ bí mật mà các quốc gia tiến hành các thí nghiệm sinh hóa cùng thí nghiệm các gen. Bởi vì mức phóng xạ của nơi đó rất cao, không có người nào dám đi vào sâu hơn. Vì thế các quốc gia cùng thỏa thuận, không công khai hòn đảo này cho toàn thế giới biết.”

“Nơi đó có rừng rậm nguyên thủy nhất còn sót lại trên thế giới, có dã thú hung dữ nhất, hơn nữa đều biến dạng mà hung dữ hơn cả loài bình thường và cả dã nhân nữa. Đảo Luyện Ngục không hề mở cho người ngoài vào, nhưng trở thành nơi lớn nhất mà hắc đạo lựa chọn dùng để bồi dưỡng nhân tài, nhưng không phải ai cũng dám đi tới đó, cho tới giờ người có thể sống mà đi ra, chỉ có hai người.”

Hai người? Tuyệt Thuần bỗng nhiên nhận ra được điều gì đó, “Ngoại trừ Lại Tư ra, một người khác nữa... là Trù Nhiên sao?”

Lại Dung Nhân giật mình, kinh hãi hỏi: “Làm sao em biết?”

“Đoán.” Tuyệt Thuần cười không tự nhiên, nói thế nào được nhỉ, chắc là trực giác. Trực giác Lại Tư với Trù Nhiên có gì đó liên quan với nhau. Trù Nhiên và Lại Tư lớn lên cùng nhau, có được năng lực mạnh mẽ mà cô có thức ngựa cũng đuổi không kịp.

Lại Dung Nhân không có gì để giải thích cả, Lại Tư sớm đã có thể chen ép Trù Nhiên không dậy nổi, nhưng vẫn buông tha cho cô ấy nhiều lần, không chừng khi đó đã phát sinh cái gì đó rồi. Mà nếu Tuyệt Thuần không xuất hiện, chỉ sợ người vợ hiện tại của Lại Tư lúc này, không nghi ngờ chính là Trù Nhiên.

“Ở nơi đó chẳng những phải đối đầu với đám dã thú hung mãnh, còn phải đối mặt với những người thừa kế đang được đương gia tiên nhiệm bồi dưỡng phải chiến đấu với một đám sát thủ được phái tới. Chính là hoàn cảnh sinh hoạt trong suốt năm năm của Lại Tư.”

Kính ngạc! Tuyệt Thuần biết gia tộc của Lại Tư to lớn như vậy, để bồi dưỡng nhân tài nhất định sẽ có một hệ thống riêng. Nhưng cũng không lường trước được, là bí mật và cực kỳ tàn ác như vậy. Tuy rằng không tận mắt chứng kiến, nhưng lớn lên trong căn cứ đủ để phá hủy loài người ấy, cũng đã kinh hãi toàn bộ thế giới rồi.

“Hơn nữa, chị với Lại Tư là chị em cùng cha khác mẹ.”

Tuyệt Thuần giật mình, ngu ngơ nhìn Lại Dung Nhân, thầm giật mình, sao lại thế này? Cô chậm rãi hỏi lại: “Làm sao có thể?”

Lại Dung Nhân tự giễu cười cười, “Thật không ngờ phải không. Nhưng mà, em không biết là chị với Lại Tư cũng không giống nhau quá sao?”

“Ai... Ngoại trừ đôi mắt có chút giống.” Tuyệt Thuần thật lòng đáp.

“Thật ra cha của chị và Lại Tư có năm người vợ.”

“Hả?” Miệng Tuyệt Thuần há to, như có thể ăn được cả quả trứng gà. Chuyện giật mình ngày hôm nay, cũng đủ để cô không kịp tiêu hóa. Cảm giác có năm người vợ là như thế nào? Ý tới Lại Tư có khả năng cũng cưới năm người vợ! Hiện nay đang là chế độ một vợ một chồng, đối với Lại Tư mà nói, cũng là có cũng được không có cũng không sao, toàn bộ đều phụ thuộc vào quyết định của anh. Huống hồ hiện nay ở một số quốc gia, như Thái Lan, Châu Phi cùng với một số miền Islam khác đều là một chồng nhiều vợ.

Tuyệt Thuần nghĩ tới đó, trong lòng tự nhiên đau nhói.

“Lại Tư là đứa con trai nhỏ nhất của cha, cũng là người con trai duy nhất còn sống trở về từ đảo Luyện Ngục. Hơn nữa vừa trở lại đã lập chiến công liên

tục, dần dần làm trên dưới Lại gia không người nào không phục, hoàn toàn xứng đáng trở thành đương gia mới, cũng chính là mục đích mà mọi người cùng hướng tới. Có thể nói, Lại Tư, chính là mạch máu Lại gia. Lúc cha sắp chết đã nói, Lại Tư không chỉ là người thừa kế xuất sắc nhất của Lại gia gần trăm năm qua, đối với thế giới mà nói, cũng là thiên tài kinh tế.”

Lại Dung Nhân mỉm cười, kéo tay của Tuyết Thuần, “Một người như vậy, vốn nên vô tình, sát phạt quả quyết. Mà Lại Tư quả thật như thế, nó sử dụng đầu óc thiên tài tinh vi, diệt trừ đối thủ, làm người trong hắc đạo sợ đến mất mật, đối thủ có thông minh thế nào, cho dù họ hao tổn tâm huyết đến đâu, cũng chưa có người nào thoát khỏi mưu kế của Lại Tư. Chị nghĩ nếu là ở cổ đại, Lại Tư tuyệt đối nắm chắc chức vị Thừa tướng.”

Nha... Chị cả, xem phim truyền hình quá nhiều.

“Anh ấy là thông minh nhất.”

Mỗi khi làm việc gì ánh mắt của anh không hề dấu điểm sự cơ trí trong đó, anh không cần tự ra tay, chỉ cần nói mấy câu đơn giản phân phó xuống dưới, đã có thể giết người một cách vô hình. Toàn bộ anh đều nắm hết trong lòng bàn tay, thường thường chỉ cần một ánh mắt, có thể hiểu được trong lòng cô đang nghĩ gì, chạm tới thâm tâm của cô.

Không thể không thừa nhận, Tuyết Thuần rất khâm phục điểm này của anh, thậm chí còn mù quáng tin tưởng, ở bên cạnh anh tuyệt đối sẽ không có ai xúc phạm tới cô, chỉ trừ chính anh ra.

“Trong hắc đạo, không có người nào dám đối kháng với nó, cho nên lúc ở Tập đoàn YD, cho dù nó không đếm xỉa đến, cũng không có ai dám tới Lại gia tìm phiền toái. Bởi vì bọn họ cũng biết, Lại Tư chỉ cần nhẹ nhàng ra lệnh ở xa, liền có thể phá hủy kẻ địch. Lại Tư cũng biết, nó chính là công cụ của Lại gia. Nó có quyền thế tiền tài mà thế nhân khó sở tìm kiếm, nhưng lại không vui mừng nổi, mỗi ngày nó đều như đang cười, nhưng lại cô đơn, sống như cái xác không hồn, giống như vũ khí được buôn bán ở nơi đầy khói thuốc, hủy hoại kẻ chặn đường, là chuyện duy nhất nó nên làm.”

“Anh ấy sai Lam Dạ đánh Trình Lăng bị thương như vậy, cũng bởi vì có quá khứ như vậy sao?” Tuyết Thuần hỏi nhỏ, con người trong sáng bắt đầu lấp lánh. Tuy rằng anh không cần đồng tình, nhưng Tuyết Thuần vẫn dâng lên đủ loại đau đớn thương hại, Lại Tư... Rất đáng thương!

“Trải qua việc đào tạo thủ đoạn như vậy, Lại Tư trước khi gặp em căn bản không phải là một người. Nó ngay cả người chị ruột thịt này cũng giữ một khoảng cách, không có cách đến gần. Nó đối xử với bạn của em như vậy, là bởi vì nó rất để ý em. Nếu em không quan trọng, nếu không lo lắng cảm xúc của em, tin chắc Trình Lăng đã không còn trên đời này.”

Tuyết Thuần xiết chặt ga giường, khớp xương trên bàn tay mềm mại trắng bệnh vô cùng nổi bật, cô nín thở, “Chị cả, người chị nói, thật sự là Lại Tư sao?” Bình thường vẫn cười như hồ ly, mặc dù vui vẻ không xuất phát từ thực tâm, nhưng cũng không đến mức như vậy mới đúng. Đối mặt với anh ấy như vậy, nhưng gì cô đã trải qua trong quá khứ, hối hận với cha mẹ đã chết, cô có tư cách gì mà hối hận, lại làm gì có tư cách trách anh đâu?

Nói cho cùng, là cô không hiểu hết Lại Tư, không đủ quan tâm anh.

“Nếu em thật sự yêu Lại Tư, em nên thấu hiểu nó, sau đó em dùng sự thiện lương ấm áp bao dung nó, giải thích với nó. Muốn Lại Tư trở thành người vui buồn bình thường, chỉ có Tuyết Thuần mới có thể làm được.”

Tuyết Thuần không tự nhiên hắt mắt, “Em không làm được, chuyện của Trình Lăng, anh ấy không biết hỏi cái. Hơn nữa, một ngày Trình Lăng bị thương chưa khỏi lại, em cũng không có cách nào...”

“Đừng lo cho người bạn bị thương đó của em, chị sẽ tìm quý y chữa trị cho anh ta.” Lại Dung Nhân cười nói, xem ra, Tuyết Thuần ăn mềm không ăn cứng. Lại Tư, xem chú thiếu nợ chị thế nào, còn dám đưa Tề Luận đến đại Hắc Lý, chị sẽ tận lực nói xấu chú trước mặt Lại Tư.

“Quý y?”

“Đúng, chỉ cần không phải người chết, không sợ chỉ còn một hơi thở cuối cùng, vào tay ông ta cũng có thể hồi sinh, người bạn đó của em nhất định sẽ khá hơn.”

Tuyết Thuần bắt lấy tay của Lại Dung Nhân, vội vàng nói: “Lại Tư nói anh ấy bị tàn tật suốt đời, có thể chữa được không?”

“Đừng lo lắng, có quý y ra tay, bệnh gì cũng không thành vấn đề, toàn bộ đều khá hơn.” Lại Dung Nhân cười ôn hòa an ủi, đôi mắt chợt lóe lên chút giảo hoạt, sau đó vờ lơ đãng hỏi, “Người tên Trình Lăng đó, rốt cuộc có quan hệ gì với em?”

“Người thân, hoặc cũng có thể gọi là người bạn em tin tưởng nhất.” Khuôn mặt Tuyết Thuần cười tươi sáng. Đúng vậy, Trình Lăng mang ánh sáng mặt trời tới cho cô, là người anh che chở cô, cũng là người bạn trao cho cô sự tin tưởng nhất.

“Nói như thế nào?” Lại Dung Nhân có chút tò mò muốn biết, Tuyết Thuần không phải là người vui vẻ dễ dàng như vậy, vì sao lại có một người bạn khác giới thân thiết như vậy. Nhưng mà, bạn thân càng ít, một khi gặp tri kỷ, sẽ càng dễ dàng lấy được trung thành.

“Em đã từng mắc chứng tự kỷ, nghĩ tới tự sát. Nhưng chỉ cần trường học cho nghỉ, anh ấy luôn mang em đi du lịch các nước, dạy em leo núi, để cho em dần dần trở nên tươi sáng, mới có thể sống tới ngày nay.”

“Chính là như vậy?”

“Bọn em lên núi thì từng không chỉ có một lần ở bên cạnh vào sinh ra tử, nhưng anh ấy luôn đặt em ở vị trí đầu tiên, ngay cả đến mạng của bản thân cũng

không cần, chỉ muốn cứu em, là đồng đội tốt nhất. Một người như vậy, em tình nguyện người nằm trên giường bệnh giờ phút này là chính em.” Tuyết Thuần càng nói càng kích động, đây là vấn đề lớn nhất giữa cô và Lại Tư. Cô luôn luôn không hiểu được, vì sao cứ nhắc đến chuyện của Trình Lăng thì Lại Tư liền nổi giận, hóa thành ác ma. Bọn cô rõ ràng rất trong sạch, chẳng lẽ lúc sống cùng anh, đến cả người bạn khác giới bình thường cũng không thể qua lại sao?

A... Được rồi, Trình Lăng không phải là bạn bè bình thường, nhưng quan hệ cũng không phải da thịt thân thiết như bọn họ. Lại Tư còn có cái gì không hài lòng đây?

“Người đàn ông kia nhất định rất yêu em.”

“Em biết, em cũng thương anh ấy.”

Tuyết Thuần không hề do dự thẳng thắn trả lời, thực sự làm cho Lại Dung Nhân sửng sốt.

Lại Tư ở ngoài cửa chỉ thiếu đánh một quyền vào cửa gỗ. Lời nói từ chính mồm cô ấy nói ra, Lại Tư thật sự cảm thấy chuyện anh lo lắng thành sự thật! Trái tim anh tựa như bị ai đó đâm một nhát, máu tươi chảy ra.

Anh yêu cô như vậy, che chở cô như vậy, vì cô mà ngăn chặn toàn bộ mưa gió, đặt vào lồng ngực tôn quý của anh. Cô lại không hề biết ơn chút nào, ăn trong nồi còn muốn trong bát, người đàn ông khác còn tốt hơn với anh!

Rét lạnh đến tận xương. Cuộc đời này, lần đầu tiên có một người phụ nữ, ép anh tức giận không lý do. Năm đám kêu răng rắc giòn, vang vọng khắp hành lang nhỏ vắng tanh!

Không khí trở nên mỏng manh, độ ẩm trong vòng ba thước thay đổi, quanh thân Lại Tư đặng đặng sát khí.

Lại Tư luôn luôn nội liễm, khí phách mạnh mẽ, khí lạnh tiêu điều, dưới đáy mắt đen bóng ẩn chứa xoáy nước. Lại Tư bề ngoài nho nhã tôn quý, người không quen biết còn tưởng rằng là một phú nhị đại được nuôi dưỡng rất tốt.

Đồng thời, trên người anh có cơ trí cùng tính cách trầm ổn đặc biệt lạnh nhạt, từng khiến người hắc đạo liều mạng đi theo không hề do dự, đương nhiên ở ngoài bạch đạo, cũng rất nhanh chóng liền thu hút được rất nhiều người tự nguyện đi theo. Cho nên lúc vào thị trường bạch đạo, anh có thể không cố kỵ gì mà đại triển quyền cước.

Lúc này anh không che giấu chút khí phách nào, sát phạt lạnh lùng, đến ngay cả Lam Dạ bên cạnh suýt chút nữa không ngăn cản được sát khí mà đương gia thả ra, sát khí hủy diệt mãnh liệt như vậy chỉ sợ giữa trăm ngàn người chỉ có một. Mà cũng chỉ có người trải qua chuyện giết chóc không ngừng và quyết đoán, ngay cả trong mơ cũng phải lo lắng bên bờ sông chết huấn luyện khốc liệt mới có thể luyện thành thói.

Lại Tư đi từng bước một trở về phòng sách, không khí nhà chính vốn nghiêm túc, bởi vì nét mặt anh lạnh lẽo tàn khốc, thần kinh người bên dưới càng căng thẳng, càng thêm giữ nghiêm kỷ luật không nói được lời nào.

Giọng nói lạnh lùng như băng ở Bắc Cực.

“Trình trưởng lão gần đây quá mạnh động rồi, ông ta không biết đã xúc phạm đến ta sao? Người sống không kiên nhẫn, trước tiên đoạt lại quyền lực của ông ta, sau đó làm cho ông ta nghỉ hưu sớm đi.”

Khóe mắt Đào Dân nheo lại, đương gia hơi xúc động rồi, “Trình trưởng lão chỉ là không cùng quan điểm, nếu lập tức liền đoạt thế lực của ông ta, các trưởng lão khác sẽ không dễ dàng đồng ý.”

Nghe thế, khóe mắt Lại Tư lạnh nhạt thoáng nhìn, trái tim Đào Dân mạnh mẽ đập mạnh hai cái, nhanh chóng nghiêm túc đáp: “Vâng! Thuộc hạ sẽ xử lý mọi chuyện gọn gàng.”

“Tập đoàn Trình thị, khiến nó sáp nhập vào Tập đoàn YD của chúng ta.”

“Đã rõ.”

“Đem hình ảnh nữ chủ nhân tập đoàn Trình thị thông dâm phát lên mạng.”

...

“Thông báo quỹ y mất tích ba tháng.”

Đào Dân chớp mắt đáp: “Tôi đi hạ mệnh lệnh.”

Con người Lam Dạ lạnh lùng, không nói gì nhìn Lại Tư hạ từng mệnh lệnh mang tính hủy diệt, khẽ xoay mặt đi. Đương gia, quá đáng sợ! Đây là tru di cửu tộc, không thấy máu.

Trong phòng ngủ, vẫn còn đang tiếp tục nói chuyện với nhau.

“Nếu Tuyết Thuần yêu Trình Lăng, còn Lại Tư thì sao, em sẽ không không thích nó chứ?” Trong lòng Lại Dung Nhân thấy thất bại, quả thực không có

cách nào tưởng tượng, nếu Tuyết Thuần không yêu Lại Tư, Lại Tư sẽ trở thành ác quỷ như thế nào! Nếu trở thành bộ dạng khi đó... Cô nhất định không bao giờ trở về Lại gia nữa! Nếu không, lập tức mua vé máy bay về Trung Quốc, tìm ông xã Tề Luạn. Muốn lấy chồng thì vẫn là không nên chọn ông chủ lớn. Tóm lại Tề Luạn vẫn là đáng yêu nhất! Ít nhất cô cũng có lựa chọn sáng suốt cỡ nào rồi!

“Đôi với Lại Tư không giống như vậy.” Sớm đoán được Lại Dung Nhân sẽ hỏi như vậy, Tuyết Thuần sẽ không để ý, mỉm cười nói thẳng, “Anh ấy, là người đàn ông em muốn lấy làm chồng, Trình Lăng là anh trai của em, Xuyên Sở Sở là chị em thân thiết của em. Nhưng nếu nhất định phải chọn người nào quan trọng hơn, em không có cách nào trả lời được. Bởi vì với em mà nói, bọn họ đều là người không thể thiếu được.”

Phù... Lại Dung Nhân thở ra một hơi nặng nề, may quá, nhưng mà người ngoài cửa đã rời đi. Nếu không nghe được những lời nói này, lửa “ngục” cũng sẽ “đốt” lên.

“Chị hiểu rồi. Chị tin tưởng Lại Tư sẽ suy nghĩ cẩn thận, hoặc là qua hôm nay, nó sẽ xin lỗi em”

Nói ra tâm sự trong lòng với Lại Dung Nhân, trong lòng thấy thoải mái hơn. Nhưng thu hoạch lớn nhất, cũng là biết được quá khứ của Lại Tư.

Lại Dung Nhân đã thực sự rời đi, để lại Tuyết Thuần kinh ngạc ôm đầu gối, chậm rãi tiêu hóa lời nói của chị ấy.

“Lại Tư...” Cô nhẹ giọng nỉ non, trong lòng đau đớn vô cùng, lại không nhìn được nhớ tới dịu dàng của anh, đáy lòng dâng lên nồng đậm quyền luyến. Cô thật sự yêu anh! Chỉ là cô là người rất dễ dàng suy nghĩ theo hướng cực đoan, nói ra hai chữ ly hôn, chỉ sợ người thực sự tổn thương chính là Lại Tư. Cho nên cô cực đoan, để sự cực đoan đó ép lên người Lại Tư. Cho nên mọi chuyện mới đi đến nước này, cô cũng có trách nhiệm.

Thử nghĩ một chút, nếu rời khỏi Lại Tư, cô còn có thể đi đến nơi nào để tìm được người đàn ông tốt như anh ấy? Trước khi gặp Lại Tư, cô nghĩ hôn mê là ghê tởm, cũng e ngại chuyện đụng chạm thân thể với đàn ông, nhưng người đàn ông giống như ma quỷ này, khiến cho cuộc sống cô vui vẻ, khiến cô cam nguyện bỏ qua chuyện tâm tâm niệm niệm sống cuộc sống độc thân, vứt bỏ tạp niệm, nguyện ý sống cùng một chỗ với anh.

Nghĩ đến đây, Tuyết Thuần bắt đầu tính toán, đêm nay sẽ làm lành với Lại Tư, anh mạnh mẽ như vậy, không thể để anh thỏa hiệp mãi được. Chỉ cần nói rõ ràng, toàn bộ sẽ tốt hơn. Nghĩ như vậy, tâm trạng Tuyết Thuần bỗng nhiên được khai sáng, nhìn đồ ăn Lại Dung Nhân mang tới, bắt đầu ăn.

Bỗng nhiên trong đầu lóe lên một chủ ý, Tuyết Thuần nhẹ nhàng cười thần bí. Cô phải đi, nghĩ tới liền lập tức đi làm.

“Tuyết Thuần.”

Tuyết Thuần ngưng lại một chút, hóa ra Lại Dung Nhân vẫn còn ở ngoài chờ cô, “Làm sao vậy?” Chị cả còn lời nào muốn nói sao?

“Vậy Lại Tư, em sẽ đem tất cả tình yêu dành cho nó đúng không? Sẽ không ghét bỏ, sẽ không e ngại, cho dù nó biến thành gì đi nữa, đều yêu nó?”

Tuyết Thuần cúi mắt im lặng suy nghĩ kỹ trong chốc lát, bỗng nhiên nâng mi mắt lên, khuôn mặt trắng nõn xinh xắn tỏa ra vẻ trong sáng kiên định, “Chị yên tâm đi, sẽ không có một ngày như vậy.”

Cô sẽ làm cho Lại Tư hạnh phúc, sẽ không có cơ hội làm ra thương tổn tới bản thân cũng như tổn thương người khác.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Quả nhiên không phải Tuyết Thuần liền không được

Edit: Windy

Tại phòng bếp, một đám đầu bếp kinh hoàng nhìn chăm chăm bà chủ của bọn họ, đây là địa bàn làm việc của bọn họ mà! Đích thân bà chủ xuống bếp, nếu đương gia mà biết sẽ trách tội xuống dưới, bọn họ sẽ không chịu nổi!

Đôi môi đỏ mọng của Tuyết Thuần mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng làm cho người ta cảm thấy an tâm, mấy đầu bếp không khỏi thở dài nhẹ nhõm, trong lòng càng thấy khâm trọng, theo nụ cười ôn hòa của cô, nhưng lại dần dần nói lòng xuống, dần dần cảm thấy lo lắng.

Đây là đồ ăn bình thường nhất của các gia đình bình thường.. Canh xương heo, với cường độ làm việc rất cao của Lại Tư, hàng ngày đều căng thẳng như thế, có lẽ phong cách làm việc và tác phong sát phạt quyết đoán của anh đã sớm thành thói quen, từ lâu đã có thể xử lý thành thạo những chuyện gấp cần quyết đoán kia. Nhưng trong mắt người vợ như cô, lại cảm thấy đau lòng.

Đặc biệt là sau khi biết từng mệnh lệnh được ra chính xác trong nháy mắt cùng những mưu kế cơ trí mà kín đáo thoáng cái đã nghĩ được ấy, hóa ra là cần trải qua nhiều cuộc huấn luyện bên bờ sống chết.

Cho dù là thiên tài thì cũng đều phải trải qua huấn luyện mới có thể hữu dụng, mà Lại Tư trời sinh thiên phú, hơn nữa theo lời của Lại Dung Nhân anh trưởng thành ở Đảo Luyện Ngục, mới có Lại Tư ngày hôm nay.

Khổ cực như vậy Lại Tư vẫn sống được, Lại Tư không trải qua nhu tình, thậm chí so với người mất đi cha mẹ như cô còn khổ hơn. Như vậy, cô dựa vào cái gì mà suy bụng ta ra bụng người! Vì một chút chuyện liền làm quá mọi chuyện, buồn bực muốn chết. Đối với anh mà nói, cô một chút cũng không kiên cường.

Chuyện của Trình Lăng, chỉ cần giống như Lại Dung Nhân đã cam đoan, có thể quay trở về, làm cho mọi chuyện đều trở về như trước, còn cô... Sẽ không so đo.

Bê bát canh, đi đến cửa thư phòng của Lại Tư, lại gặp Lại Dung Nhân đứng nói chuyện không ngừng với Lam Dạ.

“Cái người này sao lại cứ nhắc như vậy, nó nói không muốn gặp? Tôi có chuyện quan trọng muốn nói, nó không nghe được những lời này, sẽ hối hận cả đời!”

“Cho dù đại tiểu thư có nói cái gì đi nữa, Lam Dạ cũng không thể làm trái lệnh của đương gia.”

Mặt không thay đổi, nhìn không chớp mắt, giọng điệu lạnh nhạt.

“Cứng nhắc! Cứng nhắc! Nếu có chuyện gì xảy ra, cậu chịu trách nhiệm!” Trước mặt Lam Dạ cự tuyệt cực kỳ tàn ác, Lại Dung Nhân tức giận quên mất vẻ rụt rè, hung hăng chỉ vào mặt anh mà mắng.

“Không thể làm trái lệnh của đương gia, đại tiểu thư, mong người quay về đi.” Lam Dạ luôn luôn ít lời đã có chút khô miệng, người phụ nữ này sao có thể như vậy được.

“Tôi không quay về! Tôi mang tình báo quan trọng tới, tôi cảnh cáo cậu, nếu không để cho tôi vào, sẽ xảy ra chuyện lớn đấy!” Lại Dung Nhân dậm chân một cái. MD, đẹp trai như vậy, lại bảo thủ, Lam Dạ chết tiệt! Cũng may lúc trước không có mê đắm dưới sức quyến rũ lãnh khốc của anh ta!

Nói tới thì, trước khi Lại Dung Nhân lấy chồng, không phải trải qua chuyện yêu đương, là chị gái của đương gia, toàn bộ đàn ông trong nhà đương nhiên là cô được chọn lựa. Cô lại xoay chuyển ánh mắt, chọn số bảy- Tề Luận: một người đàn ông bình thường ngoài dự đoán của mọi người ngồi lên ghế xếp.

Tề Luận không giống Lam Dạ người như khối băng lạnh, không giống Đào Dân ngay cả ngủ cũng phải suy nghĩ, không có giống Phù Khải tâm địa gian xảo, cho nên tự đứng được cô chú ý tới.

“Chị cả làm sao vậy?” Tuyết Thuần chậm rãi đến gần. Mặc cho ai cũng nhìn thấy được nước canh đang tỏa hương thơm nồng trên tay cô.

Khí thế của Lại Dung Nhân bị Lam Dạ làm cho tức giận đến bức người, “Tuyết Thuần em vẫn nên trở về đi, đương gia ai cũng không gặp.”

“Bà chủ, mời vào.” Lam Dạ tự giác tránh đường.

Lại Dung Nhân trừng mắt nhìn, “Đây? Sao lại như vậy? Gặp sắc quên chị gái ruột thịt sao!”

Khỏe môi Tuyết Thuần khẽ nhếch lên, quả nhiên Lại Tư đối xử với cô đặc biệt tốt. Nghĩ tới đó, oán hận với Lại Tư lại giảm đi vài phần. Đúng rồi, chỉ cần có thể chữa khỏi cho Trình Lăng, giải trừ hiểu lầm với Lại Tư, sẽ tốt hơn.

“Đợi chút.”

Lại Dung Nhân ngăn cô lại, khuôn mặt ngưng trọng nói, “Bây giờ còn chưa phải lúc, em không thể vào đó.”

“Vi sao?” Tuyết Thuần chớp mắt nghi hoặc nhìn, mắt càng hiện lên vẻ trong sáng.

“Nó hiểu lầm em, vẫn còn tức giận, vẫn là để chị gái thích vẫn tốt hơn...” Sợ nhất là không cho Tuyết Thuần có cơ hội giải thích, Lại Tư đã đánh đòn phủ đầu, nên ra một đòn trí mạng. Tuy rằng cơ trí thua xa em trai mình, nhưng tính cách xử sự của Lại Tư, thân là chị gái thân thiết ít ra vẫn hiểu rõ. Lại Tư cho Tuyết Thuần đi vào, chỉ sợ Tuyết Thuần còn mạng đi vào, không còn mạng để đi ra. Cho dù còn mạng ra ngoài, cũng chỉ còn nửa mạng.

“Không sao đâu. Tháo chuông phải tìm người buộc chuông, em nghĩ hiểu lầm giữa hai bọn em, vẫn là để em giải thích thì tốt hơn.” Tuyết Thuần cho cô một nụ cười an tâm, sau đó đặt tay lên nắm cửa.

Lại Dung Nhân thâm lo lắng, lời này đối với người bình thường thì được, nhưng em còn không biết thôi, Lại Tư là Thiên sát, không phải người bình thường.

Sự thật chứng minh, nguyện vọng là tốt đẹp, sự thật cũng rất phù phàng.

Choang!

Bát canh sứ đất tiền nóng hổi rơi từ trên xuống, tạo ra tiếng động giòn vang.

Nhưng hai người phía trước giống như không phát hiện ra, vẫn tiếp tục quán quít môi lưỡi như trước.

Bàn tay trắng nõn thích hợp với đàn dương cầm, đã vô số lần mang theo nhiệt độ nóng bỏng, lướt qua mỗi một chỗ mẫn cảm trên thân thể cô.

Giờ phút này, lại đang vuốt ve trên người Trình Diễm. Cô ấy, đã từng là huấn luyện viên võ thuật của cô, cũng là người yêu thầm Lại Tư bám riết không tha.

“Ừm... A...” Trình Diễm thở dốc rên rỉ.

Sét đánh oanh một tiếng, khiến tâm can Tuyết Thuần rối loạn, trong đầu chọt lóe một phát, rồi trống rỗng.

Tim, như bị đâm một nhát.

Loại cảm giác bất lực mãnh liệt xuất hiện, đôi mắt trong suốt liên rung rung, từng giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu rơi xuống, trong nháy mắt liền hòa tan vào đất.

Đây là thật sao? Lại Tư đang ôm người phụ nữ khác! Đôi môi mỏng khêu gọi kia, cũng đã từng không ngừng quấn quýt dây dưa với cô, khiến cho cô thấy được ngọt ngào chưa từng có. Thế nhưng lúc này lại cảm thấy ghê tởm.

Mọi người, cả Lam Dạ và Lại Dung Nhân, thậm chí đến cả Lại Tư đang hôn Trình Diễm cuồng nhiệt, cũng nghĩ lúc này, Tuyết Thuần nhất định sẽ khiếp sợ mà bỏ chạy.

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn bọn họ thân thiết với nhau, ngây người một lúc lâu, đột nhiên, Tuyết Thuần bước tới, trên mặt vẫn còn ướt át. Lúc mà mọi người nghĩ Tuyết Thuần sẽ bỏ đi, thì cô lại thông thả bước từng từng bước lên phía trước, không một tiếng động, lại đâm nát trái tim của Lại Tư, nóng như thiêu đốt.

Lại Tư bất mãn nhíu mày một cái, mùi vị của người cùng anh hôn môi, còn có cảm xúc phía dưới, hoàn toàn không phải là kiểu người mà anh thích. Anh nhớ tới hương thơm tự nhiên của Tuyết Thuần, cho dù có bao nhiêu lần cũng đều là hương thơm xử nữ.

Có người nói, con người tìm người yêu dựa vào mùi cơ thể. Lại Tư cũng không ngoại lệ. Mùi của anh rất thính, yêu cầu cũng rất cao, anh gần ba mươi tuổi, chỉ để ý có một người.

Quả nhiên không phải Tuyết Thuần là không được! Anh hơi đẩy Trình Diễm ra, để cô ta cứ như vậy dựa vào người, Tuyết Thuần cũng nên đau khổ, ném thù thù đoạn của anh. Xem xem cô còn dám trốn anh đi gặp người tình cũ nữa không.

Mắt đột nhiên quét qua, dấu vết nước canh trên đất, còn có mảnh vụn sứ màu trắng, trên đất còn có cả hơi nước bốc lên, chắc là vừa mới nấu xong, cho nên mới nóng hôi như vậy.

Tuyết Thuần mặc váy dài, không có quần dài che chắn, làn da trắng nõn thỉnh thoảng lại có vài chỗ ửng đỏ lên.

Chết tiệt! Nhất định là bóng ròi! Người phụ nữ ngốc nghếch này lại không chịu chăm sóc bản thân chút nào! Đáng lẽ lúc này nên quay về lấy thuốc trị thương, chứ không phải là đi đến phía trước bọn anh. Bình thường khi thấy cảnh tượng này, không phải nữ chính sẽ bỏ đi sao?

Chết tiệt, cứ có chuyện liên quan tới Tuyết Thuần, anh liền không bình tĩnh nổi. Mưu kế anh dùng trên người Tuyết Thuần đều không dùng được. Có lẽ anh coi trọng Tuyết Thuần, thực ra, là có gì đó giống nhau. Bọn anh đều giác ngộ trái với lẽ thường.

Tuyết Thuần giống như mang theo quyết tâm đến cùng, chịu đựng da bị bỏng rát, chân trần giẫm lên mảnh vụn sứ sắc nhọn, đi từng bước một, không nhanh không chậm. Trên mặt đất chỗ cô bước qua đều để lại vết máu đỏ tươi, cô vẫn bước tới phía hai người đang thân thiết ở trước mặt.

Đau đớn dưới bàn chân, kém vạn lần so với nỗi đau trong lòng.

Mọi người ở đây nhìn đến hết hồn, đều tròn mắt há hốc mồm mà nhìn chuyện phát triển vượt qua dự tính.

Lại Tư nhíu chặt mi, bộ dạng phong lưu tự tại thoáng cái liền biến mất, anh lạnh lùng nhìn bàn chân trắng nõn của Tuyết Thuần đang giẫm lên vụn sứ, anh cẩn thận che chở cho cô như vậy, nhưng cô lại không biết tự thương lấy bản thân. Chết tiệt! Nhưng hiện tại anh rất tức giận, sau khi biết được Tuyết Thuần vẫn còn yêu gã người yêu cũ kia, cô liền mất đi tư cách được anh yêu chiều!

Người mà anh yêu thương, nhất định cả thể xác lẫn tinh thần đều phải thuộc về anh. Trái tim quý giá nhất, cô lại cho người khác, cũng đừng trách anh hung ác.

Anh liền mất lạnh nhìn cô vết thương đầy mình tiêu sái bước tới.

Lại Dung Nhân đứng bên ngoài nhìn vào trong lòng chột lạnh, xong rồi, xong rồi, không ngoài dự đoán của cô, Lại Tư thực sự xuất kích rồi!

Đối với người phản bội nó, không ai có thể thoát được Ngũ Chi Sơn của nó, không là tra tấn sống không bằng chết, cũng là chết trong trạng thái vô cùng thâm trầm. Lại Tư, có thể là chúa cứu thế cưng chiều người lên trời, có khi lại có thể biến thành Satan tàn bạo nhất trong thiên địa.

Tuyết Thuần, em nên làm cái gì bây giờ?

Lại Dung Nhân tiếc hận bất đắc dĩ thở dài một hơi, bắt đầu từ giây phút này, Lại Tư muốn biến trở lại thành ma quỷ sao?

Lùi bước không phải là phong cách của Tuyết Thuần, đứng nhìn cô bình thường là một người rất hiền lành, nhưng trong lòng đều phải dửng dưng cảm hơn so với người khác. Cho tới bây giờ cô đều là dửng dưng bước tới, quay đầu hay tránh né cô cũng khinh thường.

Chẳng sợ phía trước bụi gai che kín, vót chông đầy máu tanh, trong bóng tối tối tăm, cô vẫn là bước về phía trước, từ trước đến nay không có kẻ nào có thể ngăn chặn cô.

Nói cho cùng, là dửng dưng, nói cách khác, chính là cô quen khiến bản thân ép tới đường cùng mà thôi.

Đúng vậy, từ năm mười bốn tuổi đó, đã trở thành thói quen. Người khác vui vẻ, cô luôn giữ lại trong lòng, chính là im lặng điềm đạm nhìn, chỉ biết đứng ở phía sau, chậm rãi thưởng thức niềm vui của bọn họ. Một người cô độc đau khổ gặm nhấm vết thương.

Khó khăn đến, so với vui vẻ, cô càng có thể trầm mình trong đó, bởi vì cô muốn hủy hoại bản thân, vì thế cô không hề sợ hãi đối đầu với bóng tối.

Hành động này của Lại Tư, gây tổn thương rất lớn cho nội tâm của cô. Cứ nghĩ rằng Lại Tư yêu cô, chỉ nheo nhả dịu dàng với một mình cô. Lại đột nhiên phát hiện, hóa ra người đàn ông này cũng sẽ đối xử với một người phụ nữ khác như vậy. Đau đớn trong lòng đã vượt xa gánh nặng cô có thể gánh vác được. Có lẽ quá mức tin cậy với Lại Tư, có lẽ sớm quen ôn tồn của anh, cảm giác giống như cả thế giới sụp đổ, khiến cô không thể thở nổi.

“Lại Tư, anh với cô ấy rốt cuộc là làm sao vậy?” Một cơ hội cuối cùng, một lần cuối cùng... Tuyết Thuần cắn chặt răng, môi dưới giống như chảy máu.

Mắt Lại Tư nheo lại giật giật một cái, người phụ nữ này thích ngược đãi chính mình! Shift!

“Như những gì cô thấy. Cô cũng không phải bị mù đâu.” Trình Diễm liếm liếm đôi môi sưng đỏ, hương vị của Lại Tư, bao năm theo đuổi, cũng là vì ép bức một người phụ nữ khác mới có được, là chiêu Lại Tư sử dụng không thể nề hà.

Nhưng mà, cô cam tâm tình nguyện. Người đàn ông này là người ưu tú nhất trên thế giới, không sợ cả đời làm tình nhân bí mật của anh, chỉ cần bản năng anh cho phép, cô cũng muốn có được.

“Lại Tư, tôi hỏi Lại Tư!” Mặc cho Tuyết Thuần cố đè nén thế nào, bên trong vẫn khàn khàn như trước.

Đôi mắt rung rung nước mắt, đáng chết còn ươn ướt đáng yêu đến mê người.

Đôi mắt Trình Diễm hung hăng nhìn, cô ghen. Nhìn Tuyết Thuần ở giữa không mất phong tình quyến rũ, Tuyết Thuần là cô nhìn thấy còn thiếu mất một chút. Cô vẫn tự cho mình là xinh đẹp nhất, nhưng khi thấy giây phút Tuyết Thuần bất lực liều mạng kiên cường vẫn xinh đẹp phong tình, nhưng cô lại không hề thấy mâu thuẫn bắt đầu cảm thấy xấu hổ.

“Chỉ cần anh nói, em liền tin tưởng. Lại Tư, em vẫn luôn tin tưởng anh.” Tuyết Thuần cố gắng chớp chớp mắt mấy cái, không cho hơi nước che khuất đôi mắt, cô muốn thấy rõ vẻ mặt của Lại Tư, muốn nhìn rõ ràng Lại Tư suốt ruột phủ nhận.

Nhưng mà, cô rất nhanh liền thất vọng.

“Cô ấy đã nói, toàn bộ như em đã thấy.” Về mặt Lại Tư thoáng không được tự nhiên, nhếch môi cười, “Em cho là người đàn ông đứng ở vị trí cao nhất trên thế giới, cả đời chỉ biết có một người phụ nữ sao? Giống như em đã nhìn thấy, cả đời của anh, trừ em ra, còn có cả người phụ nữ khác. Người tình, phụ nữ tình một đêm nhiều không kể xiết.”

“Anh tại sao có thể làm như vậy! Anh đã nói yêu em mà!” Nước mắt ào ào chảy ra, từng giọt từng giọt trong suốt như viên pha lê lóe một cái liền rơi xuống, cuối cùng trở thành vệt nước không hề giá trị.

“Vi sao không thể? Không phải là em là người dẫn đầu chuyện này sao. Em có thể tâm tư đến người đàn ông khác, anh thân là đàn ông, càng dễ dàng làm được.” Lại Tư vừa nói, vừa lạnh lùng giữ chặt cằm của cô, “Đùa giỡn anh ở trong lòng bàn tay, là lời ông bố em còn chưa đủ tư cách!”

Anh giữ rất chặt, miệng Tuyết Thuần há ra, đau đến không nói lên lời, trán ngọc xuất hiện từng tầng mồ hôi lạnh, là đau khiến cho thân thể tự nảy sinh ra phản ứng.

Lại là như vậy! Lần trước thiếu chút nữa khiến cô hít thở không thông, lần này cô lại như cá nằm trên thớt, tùy anh xử lý.

“Em sẽ làm em ấy bị thương đấy!” Lại Dung Nhàn xông tới thất lễ hô lên.

Nhưng Lại Tư không động đậy, ngược lại tay lại tăng thêm sức, người phản bội anh, chết mới giác ngộ! Người anh yêu phản bội anh, để cho cô sống không bằng chết cũng chẳng sao.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thuần bị vo thành một nắm, từ từ đỏ lên, bắt đầu hơi hơi ửng hồng.

“Chuyện chị và Tuyết Thuần nói với nhau, em chỉ nghe có một nửa. Tuyết Thuần yêu Trình Lăng, là tình cảm đối với người anh trai. Nhưng mà Lại Tư, Tuyết Thuần nói, đối với em là yêu, là một người phụ nữ yêu một người đàn ông, là yêu chồng của mình! Đây mới là lời nói em không nghe hết.”

Cái gì!

Tay Lại Tư dừng lại một chút, đây là... Thật sự? Ánh mắt sắc bén như dao, nghi ngờ bắn về phía Lại Dung Nhân.

Khuôn mặt Lại Dung Nhân như chưa bao giờ nghiêm túc, kể lại sự thật, không hề tránh né đáp lại ánh mắt của Lại Tư, vô cùng kiên định biểu đạt lời cô nói đều là sự thật. “Em không tin lời chị nói, chị có ghi âm làm chứng.” Nói xong, liền bấm vào màn hình di động phát lên lời nói của hai người các cô.

Lại Tư nhẹ buông tay, nháy mắt kéo Tuyết Thuần yếu ớt vào trong lòng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng như điên, ôm mặt của cô khúc khích cười như cuồng hôn, “Ha ha.”

Thần kinh Lại Dung Nhân gần như suy sụp, âm thầm lau mồ hôi lạnh. Nói chuyện một hồi, thông minh liền ghi âm lại, cô cũng không phải gián điệp. Trên đời này người dám lừa đương gia, cũng chỉ có Lại Dung Nhân.

Lúc này, Tuyết Thuần giống như có một cái tức ẩn hiện tức giận vào búp bê vải, hoàn toàn không theo kịp bước đi đột nhiên thay đổi của Lại Tư.

Lông mày tuấn tú của Lại Tư nhăn lại, vội vàng gọi Lam Dạ đang canh ở bên ngoài: “Gọi Vương Kinh Dương đến.”

“Không cần.” Tuyết Thuần thờ nhẹ, hít sâu điều chỉnh lại hô hấp một chút, lấy khí lực còn sót lại đẩy anh ra.

Loại chối từ theo bản năng này, đôi mắt Lại Tư hiện lên chút bất an, nhanh đến mức không ai nắm bắt được.

“Anh... Không nên đối xử với em như vậy.”

Đây là lần thứ hai anh ngoại lệ như vậy.

Tại trước nhiều người như vậy, làm đương gia trong hắc đạo, chưa bao giờ cúi thấp trước ai, anh luôn là người được người khác tôn kính. Nhưng thấy sắc mặt trắng bệch của Tuyết Thuần, trong lòng liền áy náy cực kỳ. Anh nói không nên lời cầu xin lỗi, kiểu chịu thua này đã là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Lời thề của Lại Tư tuyệt không giả dối

Edit: Windy

“Không có, anh không có sai, là em sai.” Tuyết Thuần cố gắng đứng thẳng dậy, cúi mặt xuống, cả người nghiêng nghiêng giống như sắp ngã. Có hiểu lầm như thế nào đi nữa cũng không chua sót như giờ phút này, người đàn ông mình vẫn yêu lại đi ôm một người phụ nữ xinh đẹp khác, cô muốn mất đi Lại Tư... Sao? Cảm giác sợ hãi và bất an là có chuyện gì xảy ra?

Lại Tư không giống như trước, không sợ cô kháng cự lại chỉ muốn tiến lên ôm lấy cô. Chỉ vì khuôn mặt của cô kiên quyết không có chút biểu cảm, lạnh nhạt nghe lời làm người khác thương xót. Đôi mắt lưu ly đen láy, được nước mắt rửa qua càng long lanh trong sáng, hốc mắt phỉm hồng, rốt cuộc cũng không có giọt nước mắt nào.

Toàn bộ đều cho thấy, cô đang cố nén đau khổ.

Nhìn bộ dáng theo gió biến mất của Tuyết Thuần, đôi mắt Lại Tư nhuộm lên chút lo lắng hiếm thấy, sắc mặt cũng không có tốt hơn so với Tuyết Thuần.

Trình Diễm ngẩng đầu, ở lúc không có ai chú ý tới để nước mắt không chảy ra. Cô nhắm đôi mắt quặn rũ lại, trong lòng hiểu được, Lại Tư vĩnh viễn cũng không thuộc về cô. Có lẽ cô nên buông tay giống như Tina. Không có ai chú ý tới sự tồn tại của cô, cô vốn là bởi vì một trò cười mà xuất hiện, trò cười xong rồi, nhân vật chính cũng không phải cô. A, không đúng, trong thế giới của Lại Tư, cho đến bây giờ cô chỉ là vai phụ, thậm chí toàn bộ thời gian, cô đến ngay cả vai phụ đều làm không hơn.

Nhưng mà vì sao! Một câu của người phụ nữ này, có thể tác động đến tâm tình của anh! Có thể chi phối ý chí của anh! Cô thực sự rất ghen tị, ghen tị đến phát điên!

Giày cao gót của Trình Diễm giẫm lên mảnh sứ vỡ, lúc không có bất cứ ai chú ý đến, lặng lẽ rời khỏi sân khấu không thuộc về cô.

“Tuyết Thuần.” Lại Tư vươn tay muốn giống như trước, đem cô ôm vào lòng ôn tồn nhẹ nhàng che chở. Tuyết Thuần chưa bao giờ so đo có chuyện hay không, cô luôn luôn dễ dàng khoan dung cho sai lầm của người bên cạnh. Chính là anh, chính là hiểu lầm mà thôi.

Tuyết Thuần nghiêng người đi, tránh khỏi đụng chạm của anh, “Em mệt rồi, muốn về nghỉ ngơi.”

Đáng ghét! Anh lại đẩy cô ra xa, khiến cô không dám tin tưởng anh lại, cô lại muốn phong bế chính mình chứ. Cô không hề tin tưởng anh sao? Có cái gì

đó bị cuốn mất, Lại Tư phát hiện chính anh đã làm mọi chuyện càng ngày càng không xong. Mục đích là đả kích cô, nhưng mà mọi chuyện phát triển ngoài dự đoán của anh, chính là Tuyết Thuần yêu anh! Tim hơi nhói đau, so với việc bị đạn bắn qua còn đau khổ không chịu được hơn. Đây là khổ vì tình sao, Trình Diễm nhiều năm qua, anh gây cho cô ấy, chính là đau đớn muốn ngừng mà không được sao. Dường như anh hiểu ra gì đó.

“Anh cùng em trở về nghỉ ngơi.” Bước chân Lại Tư rất rộng, lại có ý bước nhanh hơn, lập tức bước đến trước mặt Tuyết Thuần, cúi đầu nhìn Tuyết Thuần vẫn đang cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Anh đi cùng em.”

“Không cần, em... Muốn bình tĩnh một lát.” Tuyết Thuần thản nhiên nói, lông mày kẻ đen đang trong lúc thản nhiên lại bán đứng suy nghĩ của cô. Nói xong rất nhanh lướt qua anh, đi ra ngoài.

“Đáng chết! Làm chân mình đau đến như vậy rồi, còn thế nào!” Lại Tư phá lệ giận dữ gầm lên, có trời mới biết anh có bao nhiêu đau đớn! Dừng “Đã thương ở trên người cô, đau trong tim anh” những lời này để hình dung tâm tình lúc này của anh là chuẩn xác nhất.

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn bộ dạng đau khổ của anh, là cô cố ý, mục đích của cô là muốn anh đau lòng, ai bảo anh dám hôn môi với người phụ nữ khác, cho dù xuất phát từ mục đích gì đi nữa cũng không thể đủ.

Việc lấy từng mảnh sứ ở bàn chân ngọc của cô ra, vốn là việc rất đơn giản. Nhưng Lại Tư lại nhìn chăm chăm, yêu cầu Vương Kinh Dương tìm thuốc tê cho Tuyết Thuần, lúc lấy ra sẽ không làm cho cô bị đau. Vì thế Vương Kinh Dương đến.

Lúc băng bó xong, hai chân nhỏ của Tuyết Thuần đã trở thành cái bánh chưng.

Sau khi Vương Kinh Dương đi ra ngoài, phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lại Tư đang cầm chân ngọc của cô, “Về sau không được như vậy nữa.”

Tuyết Thuần thương tâm quay mặt đi, con tức của cô còn chưa tiêu đâu.

Lại Tư nhìn đôi chân nhỏ trần lộ ra bên ngoài, ngón nhỏ gập vào nhìn hơi tròn, giống như một con sâu nhỏ mập mạp đáng yêu có thể ăn được. Không khỏi thường thức đậu phụ, yêu thích hôn một cái.

Sau một lúc lâu không có động tĩnh, nhưng mà chân có chút không được tự nhiên. Tuyết Thuần nghi hoặc quay đầu lại, không ngờ kinh ngạc nhìn thấy Lại Tư đang hôn mình.

Mặt cô liền đỏ lên, sau đó rất nhanh liền rút chân ra. Người này hôn cũng không nhìn xem là chỗ nào, đây là chân của cô mà! Chân đó! Cô cực kỳ tức giận, “Anh đi ra ngoài!”

“Được, được, nhưng mà em nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Không được, không được! Tuyết Thuần nằm ở trên giường, mở mắt nhắm mắt đều là hình ảnh Lại Tư và Trình Diễm hôn nhau triền miên. Đôi môi mọng lạnh lẽo kia, bàn tay kia, lại có một ngày dùng trên người phụ nữ khác. Nước mắt rơi từ khóe mắt ra, thấm ướt gối đầu, ướt đẫm một mảng to.

Tính toán thời gian ngủ say của cô, Lại Tư ngồi bên mép giường, ung dung nhìn Tuyết Thuần trầm tĩnh ngủ.

Ngủ thật sự không yên lòng, trên mặt đỏ mẩn hời, đôi lông mày màu đen cau lên, giống như đang gặp phải ác mộng. Lại Tư nghĩ cô bị nóng, lấy điều khiển mở điều hòa, sau đó lấy tay vuốt ve lông mày của cô, khôi phục khuôn mặt của cô.

Theo lông mày của cô, vuốt ve khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của cô. Tay đột nhiên đi xuống một chút, đáy mắt hiện lên vẻ đau xót, nhìn thấy cổ ngọc có một mảng vết thâm xanh tím rất lớn, đây là kiệt tác của anh.

Cho đến hiện tại anh cũng không tự nhận mình là quân tử, chuyện đánh phụ nữ anh cũng đã làm qua rồi. Trừ Nhiên, Trình Diễm... Kiểu phụ nữ nào, anh cũng không dám khinh thường, có khi bọn họ giống như con rắn độc, vào lúc anh lơ đãng không phòng bị, thời cơ đến sẽ bị cắn ngược lại một cái, mà thường thường vết cắn kia chính là một đòn trí mạng.

Nhưng anh đương nhiên sẽ không làm vợ của anh bị thương, anh toàn tâm toàn ý muốn cùng cô ước mơ hạnh phúc, cùng cô bước đến tương lai. Cũng tương tự đến giống như hai vợ chồng bình thường, có được một mái ấm gia đình. Mà toàn bộ trụ cột phát ra, đều là bởi vì cô.

Người phụ nữ này, từ cái nhìn đầu tiên, đã yêu rồi. Nhưng mà...

Một tay anh che trên mặt mình, mỗi khi gặp chuyện mất đi trong tay thì anh sẽ biến thành ma quỷ, làm ra đủ loại chuyện làm cho người ta xuống địa ngục. Lúc này đây, chính anh gây ra vết thương cho chính người phụ nữ anh yêu.

Anh thở dài một tiếng, cúi đầu hôn lấy đôi môi đỏ mọng của cô, muốn tham lam tiến vào thêm nữa. Chỉ khi có được cảm giác thật sự của cô, trong phương diện tình yêu anh không xác nhận thật tâm chỉ có thể chậm rãi đạt được.

Đột nhiên Tuyết Thuần mở mắt, kinh hoàng đẩy anh ra, không kịp suy nghĩ, liền nói, “Không được động vào em.”

Đôi mắt Lại Tư nheo lại, Tuyết Thuần theo bản năng kháng cự anh.

Mặt Tuyết Thuần phủ một tầng mồ hôi, thở hỗn hển từng chút một. Cô, cô lại mơ Lại Tư và Trình Diễm, lúc đó bọn họ đang trần truồng quấn quýt nhau trên chiếc giường lớn của cô và Lại Tư. Cô rất sợ hãi, rất đau khổ. Cảm giác đau khổ thấu xương này, làm cho cô ở trong mơ cũng không thể chịu nổi.

Lại Tư, em hận anh! Hận anh!

Trong mơ, cô gào thét như vậy.

“Tuyết Thuần tỉnh lại tỉnh lại, vừa rồi em gặp ác mộng sao.” Lại Tư vẫn ôm một tia hi vọng, Tuyết Thuần không chán ghét anh, không có...

Tuyết Thuần thở hỗn hển, ngẩng đầu thấy Lại Tư, thân thể đột nhiên lùi đến mép giường bên kia.

“Anh không phải người xấu, là chồng của em, đừng sợ, lại đây.” Lại Tư liên tục dụ dỗ, loại tình huống này một khi dưỡng thành, nếu như anh muốn thân thiết liền khó như lên trời.

Tuyết Thuần nuốt nuốt nước miếng, lúc này một màn trong mơ, càng sâu thêm thực tế một màn. Tuyết Thuần vô ý thức biểu lộ vẻ chán ghét, Lại Tư nghiêm nghị cả kinh.

Anh hơi nheo mắt lại, sau đó nặn ra một nụ cười nho nhỏ, nhả nài, “Em lại đây cho anh.”

Tuyết Thuần lại càng lùi về sau. Anh chính là sói đói lột cừu, lúc anh cười hoàn toàn là lúc không thể tin anh.

Mép giường nặng nề lún xuống, Lại Tư đứng dậy ngồi vào giữa giường, tay vươn ra, trên người ẩn chứa một lực vô cùng mạnh mẽ dễ dàng kéo cô lại, ôm chặt cô vào lòng.

Hương thơm mềm mại trong lòng, thực sự có cảm giác tồn tại. Lại Tư không tiếng động thở một hơi. Chỉ có như vậy, anh mới cảm thấy Tuyết Thuần không phải mơ ảo, vẫn đang thuộc về anh.

Tuyết Thuần vùi ở trong ngực anh, thân thể rút thành một cục, giống như con rùa, chân tay co lại trước người, rất giống như một sùng vật rất đáng yêu.

Thân thể nhỏ nhắn động lòng người ở trong lòng, làm bên môi Lại Tư không nhịn được giương lên, tâm tình liền dịu dàng, “Bảo bối, đừng rời xa anh, vĩnh viễn đều không cần sợ anh, anh thật sự rất yêu em.”

Giọng nói trầm thấp ở bên tai dịu dàng thì thầm, giống như đàn violon đang kéo, trầm thấp mà khàn khàn, xuyên thấu nội tâm mềm mại bên trong.

Nghe lời của anh, dán lên lồng ngực của anh, Tuyết Thuần nghe thấy nhịp tim trầm ổn mà nhịp nhàng của anh, ức chế trong lòng lập tức ngừng. Lồng ngực ôm cô quen thuộc như thế, có cảm giác an toàn như thế, thoải mái đến mức làm cô cảm thấy thả lỏng muốn ngủ tiếp, mà không cần lo lắng lại có ác mộng.

“Đừng, chính là như vậy.” Cứ việc tin tưởng anh, về sau sẽ không, tuyệt đối sẽ không! Cho dù sau này em có làm ra chuyện tổn thương anh đi nữa, Lại Tư anh thề, cuộc đời này vĩnh viễn không làm tổn thương em! Lại Tư nói thầm trong lòng, cúi xuống thương tiếc vừa hôn lên mái tóc cô.

Cả cuộc đời này em là người phụ nữ duy nhất anh sẽ không làm bị thương làm hại em! Cho dù em thật sự yêu người khác... Anh có thể thử không chế bản thân.

Đột nhiên, trước mắt lại xẹt qua khuôn mặt Trình Diễm rên rỉ say mê. Thân thể Tuyết Thuần cứng đờ, lại tiếp tục không ngừng run rẩy. Cô có nên lại tin tưởng anh một lần nữa hay không, có nên hay không!

Trong tiềm thức, cô lại không dám tin tưởng, trong lòng vẫn sống ở trong bóng tối, rất sợ cô đơn không ai thương, rất sợ tan nát cõi lòng khi mất đi Lại Tư, cô không cần lại chịu đựng đau đớn đến hít thở không thông.

Nhận thấy được người trong lòng đang run rẩy, cô như vậy rõ ràng là thể hiện sự bất an của cô, còn có trái tim không chịu nổi đòi nhảy ra.

Lại Tư cảm thấy nếu không nói sự thật, chuyện cùng với Trình Diễm, Tuyết Thuần sẽ vẫn để ý.

Anh rầu rĩ nói, “Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là anh đúng là giận dữ.” Một người đàn ông lại giận dữ thật đủ mất mặt.

A! Tuyết Thuần rúc ở trong lồng ngực anh nhất thời sững sốt. Lại Tư nói, anh là đang giận dữ? Tuyết Thuần cho là mình nghe nhầm.

“Đúng như em nghe thấy đấy. Người phụ nữ đó, là anh đặc biệt đưa tới để bắt nạt em. Em làm cho anh ghen, anh cũng muốn làm cho em ghen, như vậy mới công bằng.” Lại Tư cúi đầu liếm lỗ tai trần cảm của cô, cắn cắn vành tai ngọc thuận của cô, âm thanh mơ hồ như nói mê trong mơ.

Hai mắt Tuyết Thuần vô hồn đột nhiên mở to, nhuộm lên vài phản động lòng người. Cô gầy dựa đứng dậy, nửa quỳ ghé vào trước ngực của Lại Tư, có chút thấp thỏm và yếu ớt hỏi: “Anh nói là thật sao?” Cô còn nhớ rõ Lại Dung Nhân đã từng nói, cha của Lại Tư có năm người vợ, vậy thì Lại Tư cũng có thể có nhiều người phụ nữ bên cạnh? Cho dù hiện tại không có, nhưng sau này thì sao?

“Còn thật hơn trên châu, Lại Tư anh cả cuộc đời này chỉ yêu duy nhất một người là Tuyết Thuần em.” Lại Tư giờ tay phải lên thề, đôi mắt tinh xảo bởi vì cô mà bỏ đi ánh sáng sắc bén, nhưng lúc này bên trong tràn đầy vẻ dịu dàng có thể làm người khác chết chìm, nếu để cho người bên ngoài thấy được Lại Tư đương gia có một mặt thâm tình như vậy, trông mặt có khi còn rơi ra.

Tuyết Thuần hai mắt còn ươn ướt, đột nhiên mỉm cười, giống như đóa hoa hồng nở rộ đỏ rực giữa trời mưa gió, đẹp đến động lòng người, xinh đẹp quyến rũ, thuần khiết trong sáng, đủ loại phong tình kết hợp cùng một chỗ, thân thể Lại Tư đột nhiên xuất hiện dòng điện quen thuộc, nháy mắt liền chạy đến khắp người.

Trong lòng Lại Tư nghĩ muốn, không có cách nào, chính là anh yêu cô! Người phụ nữ khác, có xinh đẹp hơn cô, nhưng lại không có ai có thể làm anh sinh ra loại cảm giác yêu say đắm không thể diễn tả được.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Tuyết Thuần nửa quỳ, tay đặt trong ngực của anh, đôi môi run run, nghĩ không biết có nên nói như thế hay không.

“Nhưng mà cái gì? Tuyết Thuần đừng sợ, nói với anh cái gì cũng có thể nói, không có vấn đề gì, anh sẽ từ sau trở đi sẽ không thương tổn em, chuyện làm tổn thương em, vĩnh viễn sẽ không phát sinh lần thứ hai. Hãy tin tưởng anh một lần nữa, Lại Tư anh thề, tuyệt không giả dối.”

Lại Tư mang theo thâm tình chân thành không hề chùn bước dịu dàng nhìn cô điềm đậm đáng yêu, mặt cười muốn nói lại thôi. Muốn tháo phòng bị của cô xuống, thì phải xuất ra một trăm phần trăm thực tâm.

Tuyết Thuần nắm lấy bả vai của anh, nắm rất chặt, quần áo rất nhanh liền nhăn lại. Tuyết Thuần bỗng nhiên nhắm mắt đau xót nói: “Anh đã hôn cô ấy, tay còn vuốt ve thân thể cô ấy...” Mờ mắt chớp một cái, hiện lên đôi mắt trong sáng, đôi mắt ươn ướt của Tuyết Thuần đã lên án anh không đúng, đây là vương mắc lớn nhất trong lòng cô.

Việc này... “Không phải!” Lại Tư biết vậy nên không thể cãi lại, trong lòng mềm lòng, kéo cô vào trước ngực, “Em đừng như vậy, anh không thích mùi của cô ấy.”

Tuyết Thuần trừng mắt nhìn, mặt lập tức đỏ bừng lên, giãy dụa trong ngực anh, “Anh đừng hòng phủ nhận, em đều tận mắt nhìn thấy.” Dám làm sẽ dám chịu trách nhiệm, loại tình huống này còn muốn nói dối, phẩm hạnh của Lại Tư thật sự quá kém.

“Anh không hề phủ nhận.” Lại Tư vội vàng đáp, thật ra, làm ra hành động đó với Trình Diễm, anh nhớ tới liền nhũn mỳ, “Người phụ nữ khác đều ghê tởm như vậy, anh không bao giờ chạm vào nữa, anh thích mùi của em, như vậy, em có thể tha thứ cho anh không?”

Lại Tư nhẹ giọng nói nhỏ, môi chặn lại môi nhỏ của cô, di chuyển vào bên trong, xúc cảm lạnh lẽo đụng chạm tới nơi mềm mại, làm cho người ta dục hỏa đốt người.

Đôi mắt ươn ướt của Tuyết Thuần hoang mang, cô còn đang rối rắm, có nên tha thứ cho anh dễ dàng như vậy hay không? Một phút trước, cô còn muốn rời xa anh, cách xa thật xa, vết thương trên cổ là thật sự. Trong nháy mắt, cô nghĩ đến Lại Tư sẽ lấy mạng của cô.

Lại Tư cẩn thận quan sát, bất an trong lòng càng tăng thêm. Không thể đợi lát nữa, Tuyết Thuần là một người cứng rắn, thích để tâm vào những chuyện nhỏ nhặt. Nghĩ xong, anh đem suy nghĩ của mình nhanh chóng thành hành động, không đợi cô phản đối liền thâm tình hôn lưỡi theo đúng tiêu chuẩn. Nghĩ lại, nếu Tuyết Thuần bị hôn đến không thở được, đầu óc choáng váng, nhất định sẽ đem những chuyện vừa rồi ném sang một bên.

Nhưng dường như Lại Tư làm vậy quá nhiều, ông trời cũng không giúp anh. Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Lại Tư lưu luyến không rời thiếu chút nữa dán lên đôi môi ngọt ngào.

“Chuyện gì?” Đột nhiên bị phá đám, Lại Tư buồn bực nói.

Bên ngoài cửa im lặng hai giây, giọng nói lạnh như băng của Lam Dạ vang lên, “Vừa rồi, người phái ở Trù gia bị xử lý rồi, là Trù Nhiên tự tay ra lệnh.”

Đôi mắt Lại Tư đột nhiên nheo lại, ngay lại lúc Tuyết Thuần nghĩ đến có chuyện nghiêm trọng, Lại Tư lại thoáng hưng phấn cười lạnh.

Nhìn Lại Tư không có chút tiếc nuối nào, ngược lại ý chí chiến đấu càng hưng phấn hơn, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác bất an quen thuộc.

Hiểu lầm vẫn chưa giải quyết xong, lại xảy ra một vấn đề mới. Đáy lòng Tuyết Thuần bất an không có theo Lại Tư rời đi mà yên tĩnh ngồi xuống, tâm trạng ngược lại càng không yên tâm.

Ngoại trừ Trình Lăng, còn có Trù Nhiên, Đào Dân, Lam Dạ... Đó là thế giới cô không thể tiến vào.

Không biết tại sao, dũng khí bước tiếp lại khó khăn trầm trọng như vậy. Hóa ra theo Lại Tư, sẽ không hòa hợp với Trình Diễm, Lam Dạ và Đào Dân cũng chỉ nghe lệnh Lại Tư, nếu Lại Tư không thèm ngó ngang tới cô, tất cả mọi người sẽ coi cô là vô hình.

Ngược lại, hiện giờ những thứ cô có được, đều là Lại Tư cho. Hóa ra cô cách thế giới đơn giản cô tịch của mình càng ngày càng xa. Mà ngay cả nghĩ tới trước đây cũng như vậy, một người Du trợ lý ngẫu nhiên đi, cũng phải kiêng dè cảm nhận của Lại Tư. Hiện giờ công việc trên mạng cũng không thể làm, mỗi ngày nhìn hoàn cảnh lạ lẫm, hít thở cực kì khó khăn. Tuy rằng cô cũng không mở miệng nói gì, nhưng trước đây thần kinh chưa bao giờ căng thẳng như vậy.

Trước kia cứ cách nửa năm, cô lại ra ngoài một chuyến, không có mục đích, tùy tiện đi tới chỗ nào cũng được. Khoảng cách nửa năm đã rất lâu, lại thêm hoàn cảnh Lại gia cường hãn trang nghiêm, Tuyết Thuần bị đè nén dẫn đến khao khát tự do rất mãnh liệt.

Bất cứ ở đâu vào lúc nào, cô đều muốn có được cuộc sống tự chủ. Lại Tư... Chỉ cần biết nhau thân thiết, cũng biết khí thế của anh quá mạnh mẽ, tham

làm muốn giữ chặt cô, có thể biểu hiện tức giận ra ngoài khi vừa tiếp xúc với Trình Lăng một chút. Vô hình chung đã đem cô cùng với gông cùm xiềng xích.

Đi ra ban công, cảnh đẹp tuyệt diệu, đến ngay cả phòng cũng đều là tự tay Lại Tư vì cô mà tạo ra. Nhưng không biết vì sao không còn có phần bình yên ngọt ngào lúc trước, ngán ngủ giống như chưa từng tồn tại qua. Trong lòng cảm giác phần trống rỗng này là gì? Có gì đó đang kêu gào...

Cho dù Lại Tư rõ ràng chiều chuộng cô, nhưng tan ra không gặp lại là sự thật. Nếu cô ngây ngốc ngờ ngác thì tốt biết bao! Nguyên ý làm tất cả theo Lại Tư, đem hết toàn bộ đều giao cho anh, yên tâm tiếp nhận toàn bộ những gì anh trao, sẽ không suy nghĩ miên man, cũng sẽ không xuất hiện đủ loại khổ sở hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Lễ vật xa hoa

Edit: Windy

“Tuyệt Thuần!” Gương mặt Lại Dung Nhân tràn đầy kinh hi đi tới, “Chuyện cực tốt!”

Tuyệt Thuần giật mình, bỗng nhiên có chút yên lòng cười cười. Ha ha, vẫn là Lại Dung Nhân, tiếng nói có trọng lượng duy nhất trong gia tộc.

Tuyệt Thuần nghiêng đầu, “Chị cả có chuyện gì tốt sao?”

“Em có biết vừa rồi chị nghe được gì ở trong thư phòng của Lại Tư không?” Lại Dung Nhân khẽ cười chớp chớp mắt, “Em đoán xem?”

A... Đoán già đoán non vậy. Tuyệt Thuần nhún vai ngọc, “A, anh ấy cho chị về với Tề Luận.”

Lại Dung Nhân híp mắt, điểm ấy rất giống Lại Tư, “Chị đây mới không muốn trở về tìm anh ta. Suốt ngày làm nũng bên cạnh chị, cũng không chán ngấy.”

Tuyệt Thuần sờ sờ mũi, cô cũng không nghĩ sẽ đoán trúng, nhưng là chị cả muốn chơi đùa, cô liền chiều theo đoán một chút. “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Nói cho em biết nha, Lại Tư muốn dẫn em đi buổi đấu giá ngầm lớn nhất hắc đạo.” Lại Dung Nhân nói hội đấu giá thì đôi mắt đen giống Lại Tư chột sáng ngời, nét mặt bắt đầu tỏa sáng.

Đôi mắt Tuyệt Thuần nghi hoặc ngược lên, “Buổi đấu giá?” Dành riêng cho hắc đạo sao, vậy nơi diễn ra nhất định sẽ không tầm thường nha.

“Ừ. Buổi đấu giá ngầm của hắc đạo một năm chỉ tổ chức một lần, hàng năm đều có không ít vật phẩm quý hiếm xuất hiện, những thứ này bình thường không phải buôn lậu, thì chính là đồ quốc gia cấm buôn bán, đại đa số các buổi đấu giá bình thường đều không gặp được. Buổi đấu giá lần này nói không chừng có cái gì đó rất đặc biệt rồi.”

Lại Dung Nhân nói tới đây liền cầm lấy cổ tay áo của Tuyệt Thuần, biến thành một cô gái nhỏ, nũng nịu cầu xin, “Tuyệt Thuần nói với Lại Tư một chút, chị rất muốn đi nha, nghe nói bên trong có xác ướp được trộm ở Kim Tự Tháp Ai Cập, chị rất muốn mang nó về nhà.”

Xác ướp! Khỏe miệng Tuyệt Thuần giật giật, quả nhiên, trong Lại gia không hề có người bình thường.

“Anh ấy còn chưa nói với em, em không biết anh ấy an bài như thế nào. Nhưng mà nếu chị nói muốn, để Lại Tư lấy về giúp chị cũng được. Tuyệt Thuần vốn định nói để cô giúp chị, nhưng nhận ra bản thân xác định không có nhiều tiền như vậy, ví tiền của cô vẫn lép xẹp. Chỉ là khi nghĩ sâu thêm một chút, cô thật sự không muốn xin tiền Lại Tư nữa, cho dù tài sản nhiều đến dọa người.

Nhưng mà, cô vô hình trung cũng muốn không ít đồ. Cuộc sống càng ngày càng cao, tiêu pha không ít. Không quên, đó cũng là anh do anh cho.

“Không cần đâu, Tuyệt Thuần yêu quý, chị muốn tự mình thử nghiệm nha! Nơi đó có rất nhiều kì trân dị bảo, không thể ôm tất cả về, nhìn đã mắt cũng đã tốt rồi! Yên tâm, chị cần là em nói, nó nhất định sẽ đồng ý.” Lại Dung Nhân tràn đầy lòng tin nói, “Chỉ cần em chịu mở miệng thôi.”

Đàn ông mà, làm cho người phụ nữ mình yêu tức giận, trong lòng anh ta sẽ áy náy vô cùng, nếu như không có gì ngoài ý, anh ta có thể thỏa mãn tất cả những yêu cầu của cô ấy. Bởi vì đàn ông trời sinh bị coi thường, muốn tha lỗi nha!

“Để em thử xem.” Tuy rằng hứng thú của cô không lớn. Nếu Lại Tư nhắc tới, cô liền thuận nước đẩy thuyền. Thật ra, bản thân cô không muốn yêu cầu gì cả. Nghĩ lại, từ khi bên cạnh Lại Tư đến nay, tuy rằng cô trong sáng không giống Lam Dạ con người lãnh khốc, nhưng cá tính bên bi bên trong vẫn độc lập rất lớn.

Tay Lại Dung Nhân néo néo mặt của cô, “Đừng có làm mặt nhăn nhó như vậy, ở đó có rất nhiều đại ca xã hội đen, nói không chừng còn có vài vị phu nhân, thật ra em có thể học tập họ, thân là vợ của đại ca xã hội đen là nên làm như thế nào. A, đương nhiên, chị cũng không phải nói em không tốt, chỉ là,

em có thể hiểu rõ hắc đạo hơn, như vậy, em với Lại Tư sẽ có nhiều lời nói chung hơn. Quan trọng nhất là, nếu một ngày nào đó có phu nhân nào hẹn em đi sông bạc Las Vegas, nhất định phải gọi cho chị đó! Nơi đó chơi rất được.”

Tuyết Thuần không khỏi cười cười, “Được.” Nhìn thấy Lại Dung Nhân như vậy, làm cho cô nhớ tới Xuyên Sở Sở vui tính, về mặt này, hai người họ cùng có chỗ điên cuồng giống nhau.

“Bingo! Chị đi chuẩn bị trước! Nhớ phải cười nha, Lại Tư thích cười nhất.”

“A!” Muốn bảo chị không cần ôm hi vọng quá lớn, bởi vì cô chưa từng yêu cầu với Lại Tư cái gì cả, mà anh lại là một người bá đạo như vậy, không biết anh có từ chối hay không. Tuyết Thuần có chút bất đắc dĩ cười rộ lên, thật đau đầu, có phải cô rất không tự tin hay không? Chỉ là, thỉnh cầu của bản thân cũng không lớn, Lại Tư chắc sẽ đáp ứng.

Lại Dung Nhân vừa bước chân rời khỏi, ngay sau đó Lại Tư mặt mày hớn hờ đi tới, hôn lên trán trơn bóng của cô một cái, “Bảo bối không nghỉ ngơi đi?”

“Em ngủ đủ rồi, muốn ra ban công đứng một chút.”

Mặt Lại Tư dương dương tự đắc, ôm lấy cô, bế ra ghế tựa ở ban công, sau đó cầm lấy áo khoác đặt lên trên người cô.

Tuyết Thuần bỗng nhiên cảm thấy bản thân có chút giống người có bệnh nặng, rõ ràng chỉ là một vết thương nhỏ, đi lại không thành vấn đề, Lại Tư lại làm quá lên.

Lại Tư nhìn mặt trong sáng của cô, “Thích ngắm biển?”

“Không chỉ là biển, còn có cả trời xanh mây trắng.” Khuôn mặt Tuyết Thuần hơi tái nhợt quay sang bên kia, nhìn biển rộng ở phương xa, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy khát vọng, cô rất muốn đi ra ngoài một chút.

“Mấy ngày nữa đưa em đi một nơi rất đẹp.” Lại Tư nắm lấy cái mũi nhỏ của cô bắt cô quay mặt lại chỗ anh, đối diện với anh. Anh còn không sánh bằng một góc trời sao?

“Buổi đầu giá sao?” Tuyết Thuần thẳng thắn nói rõ, hoàn toàn không thể tưởng tượng rằng mình lại bán đứng Lại Dung Nhân.

Lại Tư vẫn cười nhạt như cũ, nhưng đôi mắt đen láy chợt lóe lên, đột nhiên nhíu lại, “Ai nói cho em biết?” Lại Dung Nhân nghe lén ở bên ngoài là chuyện thường, anh cũng biết, chỉ là không muốn chị ấy sẽ đến trước một bước, kinh hi anh dành cho Tuyết Thuần bị ngâm nước nóng.

“Phải... Em vô ý nghe được.” Chợt nhớ tới bộ dạng cười thần thần bí bí của Lại Dung Nhân, không lẽ là nghe trộm tin tình báo. Trước mặt chợt xuất hiện cảnh Lam Dạ tiến lên ngăn cản Lại Dung Nhân ở trước cửa thư phòng của Lại Tư, trong lòng đã hoàn toàn có khuynh hướng nghe lén.

“Lại Tư, em rất muốn ra ngoài một chút.” Mấy ngày nay có chút áp lực, cô rất muốn đi ra ngoài hít thở không khí. Cách đột du ngoạn lần trước, đã qua gần một năm.

Lại Tư hôn lên trán trơn bóng của Tuyết Thuần một cái, “Bảo bối, anh biết em thấy nhàm chán, cho nên anh sẽ dẫn em đi buổi đầu giá. Nhìn trúng cái gì, không cần tiết kiệm tiền cho anh, muốn gì cứ việc nói.” Nói thật, không biết nên vui mừng khi vợ của mình biết tiết kiệm, hay nên phiền vì tiền của mình không ai tiêu đây.

“Lại Tư.” Tuyết Thuần muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Lại Tư thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút ảm ức, đôi tay không nhịn được thương tiếc liền bắt đầu vuốt ve, nhớ tới mấy chuyện ngày nay, là anh làm việc có chút cố chấp, không có quan tâm tới cảm nhận của cô. Tính tình Tuyết Thuần rất tốt, bị tổn thương cũng rất nặng đi.

“Chi bằng cũng để cho chị cùng đi xem đi.” Khuôn mặt Tuyết Thuần hơi tươi cười, mỗi khi Lại Tư nho nhã cười nhẹ, cô sẽ bị một loại yêu thương ấm áp vây quanh. Kỳ thật, điều cô muốn nói nhất, thật sự rất lâu không có du lịch ra nước ngoài, cô rất muốn đi một chút mấy ngày hôm trước đã lập lịch trình rồi.

“Dù sao Tề Luận cũng tới NewYork, để cho bọn họ đi cùng đi.” Để cho bọn họ đi cùng, ngồi ở xa cũng được. Chỉ cần không quấy rầy đến chỗ hai vợ chồng bọn họ, anh liền rộng rãi giữ chỗ cho bọn họ.

Buổi tối, sau khi hai người tắm rửa xong.

Tuyết Thuần ngồi chải tóc ở bàn trang điểm, cho dù cố gắng che dấu, nhưng tinh thần của cô vẫn mệt mỏi như cũ.

Lúc này Lại Tư đi tới, ôm lấy cô, “Bảo bối, đến thư phòng với anh.”

Tuyết Thuần ngây ra, đó là chỗ làm việc của anh, hôm trước vừa mới phát sinh chuyện Trình Diễm kia, tại thời điểm mẫn cảm như vậy lại dẫn cô vào trong đó làm gì? Nhưng Lại Tư sẽ không làm điều không vô ích, để cho cô vào đó, nhất định có mục đích của anh. Chỉ có điều anh luôn dịu dàng cưng chiều cô, cô sẽ càng trở nên nhu nhược, “Chân của em không còn đau, có thể tự đi được.” Không biết Lại Tư bảo Vương Kinh Dương dùng loại thuốc gì, vết thương rất nhanh đã không còn đau nữa.

“Không được, anh thích ôm em.” Lại Tư mặt dày trêu đùa.

Tuyết Thuần không nói gì.

Thư phòng của anh không nhỏ như phòng ngủ, giường ngủ đầy đủ cả, tủ quần áo... Tất cả đều có, cái gì cần cũng có. Hơn nữa, nó là căn phòng trăm năm không trải qua cải tạo, hoàn toàn giữ lại phong cách trang trọng của Lại gia.

Lại Tư đi đến bàn bên cạnh, mở két bảo hiểm ra, lấy ra một cái hộp bạch kim. Phần lễ vật này từ lúc bắt đầu đến khi hoàn thành, tiêu phí rất nhiều thời gian, hôm nay hàng vừa mới đến, anh liền cho cô một kinh hi. Quan hệ hiện nay của hai người họ rất cần nó làm chất xúc tác.

Lại Tư hôn lên gò má trắng của cô một cái, ánh mắt của anh vừa nóng bỏng vừa chờ mong, sau đó đưa chiếc hộp lên như đưa báu vật, “Bảo bối, đây là quà anh đưa cho em”

“Cái gì vậy?” Với lời nói của Lại Tư, Tuyết Thuần đã biết cho tới bây giờ cũng không cần từ chối, không nghĩ nhiều liền nhận lấy. Chiếc hộp lần này còn lớn hơn mấy lần so với chiếc hộp khi Lại Tư đưa nhẫn cầu hôn. Trong lòng cô có chút ảo não, cô giống như chưa từng tặng anh một món quà nào, thậm chí bao gồm cả sinh nhật của anh.

“Muốn bảo bối tự mở ra mới có kinh hi.” Lại Tư bình tĩnh cười, anh tin tưởng, với món quà này không có người phụ nữ nào có thể kháng cự được.

Tuyết Thuần nghi hoặc liếc anh một cái, rồi tò mò mở chiếc hộp ra. Đôi mắt trong suốt của cô chợt sáng ngời, môi khẽ giương lên, mặt đều tràn đầy kinh diễm.

“Thích không?” Lại Tư chăm chú nhìn cô, không bỏ qua một biểu cảm nào của cô. Bộ trang sức kim cương này, bao gồm vòng cổ, vòng tay, nhẫn, vòng chân, khuyên tai, toàn bộ đều vì cô mà tạo ra.

Trang sức long lẫy biết bao! Ánh sáng lấp lánh đến lóa mắt, vẻ đẹp long lánh như trong thiên địa vĩnh hằng, chiếu rọi vào mắt cô.

Đây là bộ từ viên kim cương rất to màu xanh nhạt kết hợp với màu đen để thành. Tạo hình hoa sen hoa lệ, vô số hạt nhỏ màu xanh xung quanh, hoa sen tinh thuần thánh khiết hoàn toàn hoa mỹ và lấp lánh.

Nhìn qua không ít quán trang sức, nhưng chưa từng gặp độ tinh xảo như này bao giờ, một bộ trang sức nhiều kim cương như vậy. Mặc dù như thế, chúng lại không hề rườm rà và diêm lệ, bởi vì màu xanh đều đều, màu đen tinh khiết kinh điển, toàn bộ trang sức vô cùng thanh lịch.

Lại Tư dịu dàng đeo vòng cổ lên cho cô, màu sắc này là anh tự mình đến nhà xưởng kim cương lớn nhất Nam Phi để lựa chọn. Màu xanh nhạt như vậy, màu đen tinh khiết như vậy, là độc nhất vô nhị, thích hợp nhất với làn da trắng ngọc của cô.

Nhìn cô xinh đẹp, bởi vì ánh sáng của kim cương, càng thêm cao quý tinh xảo, làm cho ánh mắt người khác không rời khỏi.

“Cảm ơn.” Anh cũng đã đeo cho cô rồi, cô còn có quyền từ chối sao? Lại Tư thích phụ nữ nghe lời, nói một không hai, tuy rằng Tuyết Thuần không tham lam, nhưng cũng sẽ không từ chối. Chồng của mình đưa cho, quý trọng đến đâu thì nhận lấy cũng tốt. Cô an ủi mình như vậy.

“Kim cương quý giá hoa lệ như vậy, chỉ có người phụ nữ của anh mới xứng đáng.” Âm thanh mỉa mai hoặc mang theo chút thán phục, đàn ông không thích đá quý, cũng sẽ bị ánh sáng của nó đoạt mất hô hấp, hưởng chi là phụ nữ. Bên trong cảm nhận của anh, những người phụ nữ khác đều là cặn bã, chỉ có Tuyết Thuần thiện lương thuần khiết mới xứng với nó.

Khen ngợi hết sức như vậy, lời ngon tiếng ngọt như vậy, dành cho người yêu của mình trong lúc đó, tất sẽ vô cùng hạnh phúc. Nhưng sau khi Tuyết Thuần thấy mặt thô bạo của anh, trong tiềm thức có chút lùi bước, cảm thấy trong lúc đó quan điểm của hai người họ có chút bất đồng. Hai người yêu nhau, không thể không có một khe hở nào được. Náo loạn thành ra như vậy, là Lại Tư muốn bù đắp lại.

Kim cương, ai chả thích? Thích là vui vẻ. Nhưng mà, trang sức đẹp như vậy, ngày thường cũng không có tác dụng gì, trừ phi muốn thu hút kẻ trộm, bằng không trang sức quý báu như vậy ai dám mang ra ngoài. Nói trắng ra là, trông được mà không lỡ dùng. A, nhưng đây là tâm ý của Lại Tư, hơn nữa nó xác thực rất đẹp, chỉ là đặt trong nhà để ngắm, cũng rất vui tai vui mắt.

Anh đem trân bảo đẹp nhất thế gian tặng cho cô, nhưng mà, Tuyết Thuần, biểu cảm lúc này của cô là sao đây?

Nhìn cô chỉ lúc ban đầu nhìn thấy mới kinh diễm, ngay lúc sau đôi mắt trong suốt lại khôi phục bình tĩnh như cũ, vầng trán cũng thêm chút ưu tư.

Trong lòng Lại Tư căng thẳng, cô có thể nào động lòng người như vậy? Anh thật có điều mong muốn, anh muốn làm phai mờ ấn tượng xấu anh gây ra cho cô, muốn trái tim của cô, rất khao khát cô vì anh mà cười hạnh phúc, càng muốn cô giống như anh vì đối phương mà rơi vào trầm luân...

Sau một lúc lâu, Tuyết Thuần không nghe được tiếng gì, mí mắt nâng lên, chạm phải ánh mắt phức tạp của anh.

“Làm sao vậy?” Tuyết Thuần hỏi.

“Không có gì. Em... Rất đẹp.” Tuyết Thuần thích nhất là cái gì? Anh phải quan tâm cô nhiều mới đúng. Lại nhìn về phía cô thì khôi phục thân nhiên cười.

Lại Tư vừa mới từ thư phòng lại đây, còn chưa tháo kính mắt xuống, mặc dù như thế, cô vẫn cảm thấy trong ánh mắt của anh lộ ra ánh nhìn chăm chú, phát ra vẻ nguy hiểm, trực tiếp tiến vào lòng cô.

Ánh mắt cản trở to gan như vậy, làm cho Tuyết Thuần nhớ tới hôm trước ngày bị đưa về Lại gia, anh xé nát quần áo của cô, xé rách thân thể cô... Sau đó Trình Diễm rên rỉ...

Hai mắt Tuyết Thuần mở thật to không nói gì có chút kinh hoảng, không khỏi lùi lại từng bước từng bước, lại bị cái bàn cản trở đường đi.

Trong lòng Lại Tư đau xót, biết cô nhớ tới cái đêm không chịu nổi kia, anh không hề thương tiếc chà đạp cô. Chợt xúc động, thương tiếc hôn lên mắt của cô, muốn làm giảm nỗi sợ của cô, cưỡng chế đi dời kích động của cô.

Tuyết Thuần tự dưng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì phát hiện anh thương tiếc. Nhưng giây tiếp theo, Lại Tư lại ngậm lấy đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô.

Đây là nơi Trình Diễm đã ngây ngốc ở đây. Tuyết Thuần nháy mắt liên sợ sệt, ngừng thở, mắt nhắm chặt, thân thể cứng nhắc, một cử động nhỏ cũng không dám. Trải qua một ít chuyện không thể chịu nổi, từ khi trở lại Lại gia, đây là lần đầu tiên. Có lẽ toàn bộ vẫn chưa tiêu tan xong, cho nên thần kinh cô sẽ phản ứng như vậy. Không có biện pháp, mấy ngày nay đều gây ra cho cô những chuyện không tốt đẹp.

Lại Tư trần trọc một chút, càng không thể tiến thêm một bước, cũng đã thấy cô đang lùi bước, cự tuyệt của cô... Đôi mắt tràn ngập yêu thương chợt lạnh lùng, rời khỏi môi của cô, lúc này, anh tình tường cảm nhận được thân thể người trong ngực thả lỏng.

“Bởi vì chút chuyện này, em liền chán ghét anh sao?” Lại Tư vuốt đôi môi của cô, mắt có chút bi thương.

Tuyết Thuần không nghĩ nhiều vội vàng phủ nhận, “Không có.” Nói xong, ngay cả bản thân cũng cảm thấy có chút xúc động. Tuyết Thuần nhìn thấy Lại Tư không nói được một lời im lặng chăm chú nhìn cô, cô nghĩ đến Lại Tư không nghe rõ, làm điều thừa thãi, “Ý của em nói là, không có chán ghét anh, em sẽ không.”

Lại Tư không có động tác khác, chính là thích xem vẻ mặt động lòng người của cô khi nghe lời anh nói. Không thể không nói, bộ mặt biểu cảm của Tuyết Thuần sống động sinh động cỡ nào, cũng rất thú vị, loại phong tình cô điển dễ nghe này, là đàn ông thì ai cũng rung động.

“Chỗ này chỉ có một nữ chủ nhân, sau này chỉ có em là người xuất hiện ở đây.”

Lông mày kẻ đen của Tuyết Thuần hơi nhíu lại rồi dần ra, dần ra lại nhíu lại, dường như hơi rối rắm gì đó.

“Làm sao vậy?”

“Kỳ thật anh không cần chú ý, chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm, trước kia như thế nào, sau này vẫn là như vậy.” Môi Tuyết Thuần hơi hơi giương lên, sau đó lại vuốt tóc một chút. Không phải cô không để ý, chỉ là không nghĩ tới bởi vì chút chuyện mất hứng này mà chuyện liên thay đổi. Càng để ý, trong lòng lại càng khó có thể quên.

“Vậy là em hoàn toàn tha thứ cho anh rồi?” Lại Tư tha thiết chờ đợi, không phải không thừa nhận, trong lòng anh lập tức thả lỏng không ít. Tuy rằng Tuyết Thuần nói như vậy, nhưng anh sẽ giữ nguyên lời hứa của mình.

Tuyết Thuần gật gật đầu, “Ừm.”

Được lời nói đồng ý của cô, Lại Tư đương nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình, lập tức liền ép buộc môi của cô hướng về phía anh, cuồn cuộn đã bá đạo hôn lên, đoạt lấy tất cả của cô.

Tay của Lại Tư kéo đai áo ngủ của cô xuống, liền lộ ra vòng một đầy đặn, tiện đà hôn xuống dưới, ngậm vào miệng. Một tay khác đã vén làn váy lên, dò xét tiến vào.

Đã muốn nhiều lần, nhưng Tuyết Thuần vẫn như cũ có chút ngượng ngùng nhưng lại có vẻ tiếp nhận. Lại Tư thấy thế, ngược lại càng thêm khao khát.

Tay Lại Tư đảo qua, tất cả những đồ vật trên bàn đều rơi xuống, giấy tờ bay lung tung. Tuyết Thuần bị bắt ngã ra trên bàn.

Thân thể đụng tới mặt bàn lạnh ngắt, đối lập với lửa nóng trên người, Tuyết Thuần bất chấp ngượng ngùng, giãy dụa muốn đứng lên.

Lại Tư lại cầm lấy đùi trắng ngọc của cô, nâng đến bờ vai của anh.

Cả đêm hoan ái, Lại Tư sáng khoái tinh thần, Tuyết Thuần mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Người bên cạnh dần dần hít thở đều đều, Lại Tư mới cảm thấy an tâm. Anh đem mặt dán lại gần cô, trong bóng đêm anh giống như một cậu bé lấy được món đồ yêu thích, mỉm cười không hề có tạp chất. Anh dùng chóp mũi thẳng tắp cọ xát mặt nghiêng của cô, sau đó chậm rãi chuyển qua trước mặt cô, nghịch ngợm giống như một cậu bé.

Trong lúc mơ ngủ, Tuyết Thuần nhăn mặt nhăn cái mũi nhỏ, càng bị Lại Tư trêu chọc nhiều hơn. Cấn cấn cảm nhô trắng trẻo ngọc nhuận của cô. Tuyết Thuần bị chọc không chịu được, hai mắt mở hé ra. “Bảo bối, hôm nay anh, cùng em sống vui vẻ ở đây.” Lại Tư xoa xoa đỉnh đầu cô, dịu dàng trên mặt giống như có thể vắt ra nước, “Nếu không anh tắm rửa cho em?”

“Không, không cần. Em sẽ làm, anh xuống trước đi.”

Lại Tư muốn nói, thân thể của cô anh đều đã nhìn qua sờ qua, có chỗ nào phải ngại ngùng. Nhưng mà anh cũng thích Tuyết Thuần thẹn thùng như vậy, cô như thế, làm cho anh không nhận được mà hưng phấn. Nếu cả đêm hoan ái liên trần trường, ngược lại không có cảm giác mới mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Buổi đấu giá hắc đạo

Edit: Windy

Buổi đấu giá hắc đạo, được cử hành ở góc đường bí ẩn ở nước Pháp. Bên ngoài căn phòng thoát nhìn rất cũ nát, nhưng khi đi vào trong mới có thể nhìn thấy cung điện xa hoa, toát ra sát khí nồng đậm, dường như đây chính là nơi hắc đạo tổ chức buổi đấu giá.

Lúc đi vào những người khác đều phải trải qua cuộc kiểm tra thân phận nghiêm mật, dưới sự chỉ dẫn của người chủ sự Lại Tư và Tuyết Thuần đi vào ghế ngồi VIP.

Đúng như lời nói của Lại Dung Nhân, nơi này có nhiều gương mặt, cô từng gặp qua ở tiệc sinh nhật của Lại Tư, đều là các lão đại hắc bang với một ít vị có địa vị xã hội quyền lực cao quý.

Gặp lại những người này, cô có chút khấn trương. Nhưng trên mặt mỉm cười cùng Lại Tư ứng đối lại che giấu rất tốt việc này.

Buổi đấu giá liên tục đập trống tiến hành, Tuyết Thuần nhìn không khí buổi đấu giá tăng vọt lên, ánh mắt khiếp sợ không ứng phó nổi, mắt không hề chớp chăm chú nhìn.

Có súng lục bạc loại mới nhất, tượng Rames đệ nhị khổng lồ, ngọc tỷ của hoàng đế cổ đại, có kim cương có vận hạn nhất mang tên “Hy vọng”, thậm chí cả quyền trượng của Pharaong... Đây là trân bảo độc nhất vô nhị hiếm thấy. Chủ trách Lại Dung Nhân bất chấp mặt dày nhất định đòi đến, những kỳ trân dị bảo này đều là có thể gặp không thể cầu được.

Buổi đấu giá quả thực không giống bình thường, ngay cả những món đồ mà các nước bị lạc hoặc bị mất trộm đều có. Buổi đấu giá như vậy sao không làm người xem mà thần phục.

Người hắc đạo thật đúng là cái gì cũng dám làm!

Tuyết Thuần nhìn ra, chúng đáng lẽ phải trả lại cho các quốc gia bảo quản, ghi vào sổ sách lịch sử, mấy lão đại hắc bang dốc hết sức cũng chỉ lấy được vật chết cũng chỉ ôm đến lúc chết đi, lại có ý nghĩa gì? Cho dù lấy về được cũng chỉ là thỏa mãn được một chút lòng hư vinh của bọn họ mà thôi.

Mà nghe Lại Dung Nhân nói, các lão đại hắc bang thậm chí táng gia bại sản cũng muốn lấy được thương phẩm giá trị xa xỉ, bởi vì chỉ có như vậy bọn họ mới được đề cao trên con đường danh vọng. Tuyết Thuần thấy ở đây, có đủ nhảm chán.

Thấy trong mắt Tuyết Thuần thoáng nét tò mò, lại thờ ơ, Lại Tư thực bất đắc dĩ, cô lại không có chút phản ứng giống những người phụ nữ khác khi nhìn thấy bảo vật sao? Dù sao thì, anh cũng là vì muốn cải thiện quan hệ của hai người bọn họ, vì để cô cao hứng nên mới đến.

Mấy ngày qua anh đã gây ra nhiều chuyện, quả thật làm tổn thương người. Giận đối với phụ nữ, anh cũng rất quá đáng. Tuy rằng hai người ở ngoài mặt nhìn đều hài hòa như vậy, nhưng, trong lòng vẫn vướng mắc vấn đề kia, chưa tiêu trừ toàn bộ, anh muốn cố gắng hơn nữa, đồng chí vẫn cần cố gắng hơn!

Tuy rằng không có đặc biệt thích muốn mua gì đó, nhưng Tuyết Thuần cũng được mở rộng tầm mắt, nhìn trần trần không nói nên lời. Điểm này, cô cũng rất cảm kích Lại Tư đưa cô tới.

Lại Tư gác chân dài, một tay giữ lấy lưng ghế tựa như muốn ôm lấy Tuyết Thuần, một tay lắc lắc ly rượu trên tay, nhìn rượu vang đập dềnh ở trong ly thủy tinh trong suốt như con thuyền đang uốn lượn quanh co.

Thấy cái miệng nhỏ nhắn cô khẽ giương lên thần phục, anh cười nhạt lại có chút mong đợi hỏi: “Không thích sao?” Buổi đấu giá đã được một nửa thời gian, Tuyết Thuần vẫn không có thích cái gì cả, anh cảm thấy rất thất bại.

Tuyết Thuần cười ngọt ngào nói: “Còn kém hơn bộ trang sức anh đưa cho em.”

Lại Tư vừa nghe xong, tâm lập tức nở hoa, “Cảm động.” Nói xong cười hân hoan lên mặt cô một cái. Hương vị của cô, trăm lần không chán.

Tuyết Thuần vui vẻ cười nói: “Tuy rằng đều rất tốt, nhưng đem về nhà cũng không có dùng gì.” Nói trắng ra là, đều là đồ chết, Tuyết Thuần không phải người thực dụng, đương nhiên không để vào mắt.

“Muốn uống sao? Đây là sâm banh hơn một trăm năm” Chưa đợi Tuyết Thuần trả lời, Lại Tư đã nhấp một ngụm rượu, vờn qua mặt của cô, một giọt cũng không lãng phí.

Giống như Bách Tùng Lộ kết hợp với sô-cô-la, mới mẻ, tinh thuần, cùng rượu nho trắng sản sản như nhau, làm cho lòng người mê mông. Trong lòng Tuyết Thuần không khỏi âm thầm cảm thán một câu: phẩm chất cao quý tạo ra đàn ông cao quý. Mà Lại Tư đúng là hình mẫu chân thực nhất.

“Có người đã từng nói với em, người đàn ông thích uống sâm banh tính cách đều rất soi mói, thích theo đuổi hoa lệ, cao quý, yêu cầu đối với người khác phải cũng rất cao.” Tuyết Thuần thầm nói, có chút kháng nghị với việc anh thỉnh thoảng tập kích, bắt đầu nghịch ngợm mơ hồ soi mói.

“Cho nên, cho đến hiện giờ, chỉ có Tuyết Thuần phù hợp với yêu cầu của anh.” Mặt mày Lại Tư có chút cười, khoe môi hơi giương lên. Bởi vì chuyện lúc trước, nói chuyện thoải mái như vậy có vẻ rất quý báu.

Hơn nữa là một người bình thường không cam lòng, mặc dù là làm bạn bè bình thường, bọn họ ở chung điều kiện cũng rất đầy đủ. Tuyết Thuần âm thầm nói thêm. Nhưng mà nói ra, chỉ sợ anh càng được nước. Vốn là người không ai bì nổi, ngàn lần không thể khen quá nhiều.

“Có người đã từng nói như này: Sâm banh dịu dàng thay cho mũi tên Cupid, uống vào chốc lát liền xuyên qua thân thể người đàn ông. Cho nên, người thích rượu sẽ nói “đàn ông uống sâm banh không hư hỏng”, nguyên nhân ngay tại vết thương kia tiết lộ dịu dàng.”

Nhìn khoe môi Tuyết Thuần hơi cong lên, môi mỏng Lại Tư giương lên, không giấu được gian kế bèn cười, “Cho nên, anh là người đàn ông rất dịu dàng.”

A! Tuyết Thuần dở khóc dở cười, người đàn ông này thật kiêu ngạo.

Lại Tư cười sâu hơn, kỳ thật Tuyết Thuần rất dễ dàng trêu chọc. Có lúc đồng tiền của cô cổ vũ, lòng tin anh lặng lẽ dâng trào.

“Các vị quý ông, quý bà, tiếp theo đây, là châu báu mà toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều phải thét chói tai! Sẽ là cái gì đây?” Tiếng người chủ trì đến từ nước Pháp cất lên, sau đó bực đầu giá tới sầm lại. Điệu Saxo cùng với nền nhạc du dương lãng mạn, sân khấu chợt sáng lên.

“Tới rồi! Tới rồi! Nó một khi xuất hiện, sẽ vinh dự là sang quý nhất trên thế giới, trang sức đẹp nhất rực rỡ nhất!” Ngọn đèn chiếu rọi xuống, người chủ trì đeo bao tay màu trắng chậm rãi khéo màn che lên. Sau đó...

“Oa!”

“Oh, god!”

Kể cả đàn ông lẫn phụ nữ, đều thán phục chăm chú nhìn ánh sáng lấp lánh trên sân khấu. Trang sức độc đáo như vậy, đàn ông sẽ liên tưởng miên man, phụ nữ sẽ khâm phục ca ngợi.

Tuyết Thuần vốn bị phẩm cấp buổi đầu giá thiên kì bách quái này làm kinh ngạc đến ngây người, nhưng vừa thấy cái này, cũng có chút bất ngờ, không thể tưởng tượng được thế giới này thật có vật này, như vậy... Thật nhàm chán.

Cái gì? Bikini kim cương?

Một cô người mẫu tóc vàng xinh đẹp chỉ dùng ba viên kim cương cực lớn để che đi ba điểm kêu gọi, còn tươi cười hôn gió với mọi người xung quanh, tạo ra đủ loại tạo dáng quyến rũ.

Ánh sáng kim cương thuần khiết, đeo lên đáng người đầy đặn có lỗi có lỗ của người phụ nữ phương Tây, vừa kêu gọi vừa ngây thơ, kết hợp lại với nhau, lại kích thích ánh mắt thú vị của người khác như vậy.

Người chủ trì ở một bên nhiệt tình giới thiệu: “Bikini được làm từ kim cương đầu tiên trên thế giới, nghe qua thì thật sự điên cuồng, nhưng thật ra lại có bảo bối như vậy. Bộ bikini này được tạo thành từ dây bạc và kim cương, tổng cộng có 350 cara kim cương không tỳ vết. Thử nghĩ bộ bikini kim cương mặc trên người mỹ nữ nóng bỏng, thật xinh đẹp cỡ nào vô cùng duyên dáng đây! Giá khởi điểm 1.5 triệu!”

Tuyết Thuần đen mặt, thứ này, chỉ có người nhiều tiền mới thích, hoặc là có sắc lang có ham mê siêu cấp biến thái mới có thể mua.

Suy nghĩ trong đầu cô vừa vụt lên, trong giây lát đã có rất nhiều người hưng phấn thi nhau kêu giá, cuồng nhiệt giống như uống thuốc lắc.

Ách... Loại sắc lang nhàm chán này, thật đúng là không thể tưởng tượng hơn!

Tuyết Thuần cảm giác không thể nói lý, mấy sắc lang này còn không bằng lấy số tiền đó đi mua một hũ đậu hũ trực tiếp đâm chết đi!

“Nếu không nhìn trúng cái gì, không bằng liền đầu giá cái này đi, loại đầu giá một năm tổ chức một lần, cũng không thể tay không mà về được.”

Lại Tư cười vui vẻ, ánh mắt trong suốt không rõ hàm xúc nhìn cô, giống như trong đầu đang hiện lên hình ảnh đáng người hoàn mỹ của cô lộ ra khi mặc bộ đồ này lên.

A! Mặt Tuyết Thuần thoáng cái liền đỏ lên, Lại Tư không thể đứng đắn chút sao, quang minh chính đại mua bộ bikini mặt đỏ tim đập thế này sao!

“Không, em không cần.”

Vừa mới nói xong, Lại Tư liền giơ thẻ, “2 triệu.”

“A, anh sẽ không làm thật chứ?” Tuyết Thuần vội vàng kéo tay anh, trong lòng rất khẩn trương. “Cái kia, đánh chết em cũng không mặc.”

Lại Tư thoáng quay mặt, ánh mắt buồn cười rơi xuống trên người cô, “Anh có bắt em mặc không?”

Cái gì? Tuyết Thuần ngây ngốc, trong lòng rất mất mát, chậm rãi hỏi, “Vậy anh để cho ai mặc?” Trình Diễm? Trù Nhiên? Hay là cái người tám trăm năm không có tạm biệt nhà thiết kế thời trang Tina nổi tiếng nhất thế giới?

“Đương nhiên là em.” Khóe môi Lại Tư giương lên quỷ kế đã thực hiện được.

Tuyết Thuần hồi hồn, biết mình bị đùa giỡn. Sau đó vung nắm tay nhỏ, giả bộ muốn đánh anh, “Anh đùa giỡn em!”

“Trước đây trong lòng anh tính toán, làm một tượng người sáp giống Tuyết Thuần, còn có bộ bikini hào quang bắn ra bốn phía ở trên kia, khi anh ra nước ngoài làm việc lúc nhớ em sẽ dùng đến. Nhưng mà em đã nói như vậy rồi, anh đương nhiên sẽ không làm em thất vọng, vì tâm nguyện của Tuyết Thuần, bộ bikini này nhất định phải lấy được.”

Lại Tư dễ dàng nắm lấy nắm tay của cô, thuận thế kéo vào trong lòng. “Mèo nhỏ này ngoan nào, đừng có gấp, bảo bối đó là của em.”

“Ai mặc cái loại đồ này chứ.” Tuyết Thuần ngồi lên đùi anh, mặt đỏ tai hồng than thở. “Suy nghĩ kia của anh rất đáng giận!” Lại càng không thể thấy được so với bộ bikini kia!

Cô vẫn là người bảo thủ, được Lại Tư dạy dỗ, bởi vì là Lại Tư, mới hoàn toàn chấp thuận anh. Lỡ thể trước mặt một người đàn ông đã rất ngưỡng mộ rồi, còn phải mặc bộ bikini phong tình chỉ che được ba chỗ, Lại Tư biến thái đặc biệt thích chỗ nào?

Lại Tư bây giờ nung nấu mục tiêu, chính là thay đổi cách làm cho cô lớn mật hơn ở trên giường. Tuyết Thuần thanh thuần như vậy, nếu... Ngẫm nghĩ lại, anh liền không nhận được thần trí dao động, trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Trên sân khấu cây búa gỗ mạnh xuống, cuối cùng Lại Tư lấy giá 3 triệu mua bộ bikini tình thú xa xỉ.

Tuyết Thuần gần như không nói gì, Lại Tư tiền nhiều đến không có chỗ tiêu. Phải biết rằng số tiền đó sẽ quyên góp cho những em nhỏ vùng khó khăn, xác định nhất định sẽ thay đổi cuộc sống rất nhiều người.

Lại Tư mà biết lúc này cô nghĩ gì, nhất định sẽ bị suy nghĩ khó hiểu của cô kích thích đến học máu.

“Vật đầu giá tiếp theo là xác ướp Ai Cập trước Công Nguyên năm 940, theo như lời của các chuyên gia, khối xác ướp này được khai quật cùng với quan tài giữ gìn hoàn hảo, có tranh vẽ rõ ràng với chữ tượng hình ghi lại ở dưới, đây là vô cùng hiếm thấy, bởi vậy cất chứa giá trị rất cao. Xác ướp mặc bộ áo khoác thắt lưng, đầu trùm khăn đội đầu, vòng tay, vòng ngọc, các chuyên gia suy đoán, là một vị nữ tể ti trẻ tuổi. Tên của cô ấy là Thái Nại Sâm Tô, khi chết chỉ hơn ba mươi tuổi.”

“Một trăm vạn!” Phía sau truyền đến tiếng hét chói tai hưng phấn của Lại Dung Nhân.

Một khối xác chết héo rũ, toàn thân đen tuyền, Tuyết Thuần cảm thấy lạnh cả người. Hoặc là, sau này cách xa Lại Dung Nhân ra một chút, xa thêm một chút, chị ấy, ham mê của chị ấy càng biến thái hơn Lại Tư. Nghĩ theo phương diện này, bọn họ không hổ là chị em ruột!

“Một trăm mười vạn!”

“Một trăm năm mươi vạn!” Lại Dung Nhân nổi giận, ông già biến thái cũng dám đấu với cô!

“Một trăm sáu mươi vạn!”

Lại Dung Nhân gấp được người trong đồng đạo.

“Hai trăm vạn!” Lại Dung Nhân rống lên, bên kia lập tức không còn ai dám lên tiếng.

Sau đó Lại Dung Nhân ngây ngô cười to, “Ha ha ha ha...”

A! Tuyết Thuần nhìn Lại Tư, dù gì cũng là chị gái cùng cha khác mẹ, Lại Tư cũng sẽ không có sở thích biến thái như vậy đi? Sau đó suy nghĩ có chút mơ hồ, ngày nào đó Lại Tư sẽ không đem cô biến thành xác khô chứ?

“Đừng nhìn anh như vậy, anh cũng không phải Lại Dung Nhân biến thái kia.” Lại Tư nhếch nhếch môi, “Cho nên sau này em cách xa người đàn bà điên này ra, công việc của chị ấy là pháp y, chuyên môn làm giải phẫu thi thể.”

Tuyết Thuần búng tỉnh gật đầu, trong lòng lại âm thầm nói, mặc dù như thế, nhưng tiêu 3 triệu mua bộ bikini kia, sao lại không phải biến thái chứ?

Hai người trên đũa một hồi lâu, cuối cùng cũng đến cuối buổi đấu giá.

Lúc này, nhân viên công tác khuân ra một cái lồng sắt, đèn sân khấu chợt chiếu sáng, trong lồng sắt là một người đàn ông trần truồng.

Người chủ trì ra sức giới thiệu, “Hiện tại mọi người đang nhìn thấy, là người đàn ông xinh đẹp nhất trên thế giới, có mỹ mạo kinh người. Nhưng mà, lai lịch của người đàn ông như thiên thần này lại không bình thường, anh ta là người nhân bản!”

Oa! Toàn hội trường bùng nổ.

“Bởi vì không hiểu hết mọi chuyện, cho nên thế giới quan của anh ta, giá trị của anh đều tùy ý người mua dạy bảo. Nhìn xem, tóc ngắn màu vàng chói, da thịt trắng nõn, ánh mắt ngọc bích trầm tĩnh như mặt hồ đóng băng vào mùa đông, khuôn mặt tinh mỹ, đáng người tiêu chuẩn.”

Người chủ trì giải thích, nhân viên công tác được huấn luyện nghiêm chỉnh, giọng lên roi da đánh lên trên người anh ta vài cái rất kỹ xảo, người đàn ông kia lập tức hừ hừ rên rỉ vài tiếng.

“Nghe, âm thanh thú vị cỡ nào, làm súng vật trong nhà cũng tốt, làm người hầu cũng được, vật phẩm rất hiếm có nha, cho tới bây giờ, chỉ mới thành công có một cái.”

Tuyết Thuần thẳng người nhìn xem, hai mắt không hề chớp mắt nhìn người đó, rõ ràng bộ dạng giống như người bình thường, lại là người nhân tạo?

Mắt Lại Tư rét lạnh, lấy tay che mắt của cô, “Đừng nhìn mấy thứ bẩn thỉu.” Người đàn ông trong mắt Tuyết Thuần chỉ có thể là anh.

Không khí không ngừng tăng vọt, một đám đàn ông mặt lộ vẻ háo sắc, cũng không biết che giấu một chút.

Tuyết Thuần không nhìn được, cho dù là buôn bán đồ vật các nước bị mất, súng ống vũ khí các nước phát lệnh cấm, cô nhìn coi như xong. Nhưng đó rõ ràng là người sống nha! Cho dù không phải là người nhân bản, nhưng cũng là người có da có thịt! Chỉ cần là con người, có suy nghĩ, có ý thức, nhưng những người này lại coi anh ta một món đồ chơi để chơi đùa!

Nghe nói, tuổi thọ người nhân bản là căn cứ vào tế bào tuổi để tính toán, tuổi thọ người nhân bản bằng tuổi thọ người bình thường- tế bào tuổi. Không biết tuổi thọ người đàn ông kia được bao lâu, nhưng nhất định sẽ không sống được lâu dài như cô.

“Chúng ta đi thôi.” Lại Tư thấy sắc mặt cô hơi tái nhợt, đối với tình trạng này rõ ràng không hài lòng, không đợi cô nghĩ nhiều, rất nhanh đã đưa cô ra bên ngoài.

Tuyết Thuần nặng nề thở một hơi, có lẽ bản tính cô hơi lạnh nhạt, nhìn thấy mặt đáng thương của anh ta, cũng không ra tay. Cô có chớp mắt muốn mở miệng, có lẽ Lại Tư cũng sẽ đáp ứng yêu cầu của cô. Nhưng trên thế giới sẽ có rất nhiều chuyện bí ẩn, mà vận mệnh sau này của một người nhân bản, cô không có khả năng. Bởi vì chính cô còn đang ốc mình không mang nổi mình ốc.

“Không phải cấm sản xuất người nhân bản sao?” Tuyết Thuần ngồi lên Rolls-Royce, âm thầm mở miệng.

Đôi mắt đen thâm thúy của Lại Tư, có gì đó thoáng qua, không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô, ngược lại nói, “Lát nữa còn có thể xuất hiện quái vật người và động vật tạp giao tạo thành. Theo một mức độ nào mà nói, hắc đạo bí mật nghiên cứu một vài kỹ thuật, thậm chí còn cao siêu hơn với kỹ thuật được công bố trên thế giới. Chính bởi vì mặt đạo đức, nên chưa công bố.”

Lại Tư yên lặng nhìn vào trong mắt cô, “Em có muốn quay lại nhìn lại không?”

Mặt Tuyết Thuần đông cứng lại, có chút nghiêm túc nhìn về phía anh, một người nhân bản làm nô lệ đã kinh hãi lắm rồi, giờ lại có cả quái vật người với thú tạo ra?

“Lại Tư nói những lời này là có ý gì?”

Biết rất rõ cô chán ghét cái gì, vì sao Lại Tư còn muốn nói ra những lời này? Cô mới không muốn quay lại nhìn mấy thứ đáng ghê tởm đó, nghĩ lại phim điện ảnh, người giao hợp với động vật thì có thể tạo ra thứ bình thường sao? Sự xuất hiện của chúng, cũng chính là tồn tại đáng thương.

Lại Tư thờ dãi một tiếng, ôm cô vào lòng, từ từ mở miệng: “Đây là thế giới của hắc đạo.” Hắc đạo, nói trắng ra là, chính là theo hướng tà ác, khiêu chiến với nhân đạo.

Đây mới là mục đích quan trọng nhất của anh trong chuyến này. Anh muốn dần dần làm cho cô hiểu rõ hoàn cảnh cuộc sống của anh, hiểu biết toàn bộ thế giới hắc đạo của anh. Anh không muốn để mặc cô lưu luyến thế giới cũ không thể tự kiểm chế, anh muốn cô thực sự tiến vào sinh mệnh của anh.

Đây cũng coi là một cách an toàn, bắt tay làm những điều nhỏ nhất, để cô quen với cuộc sống có anh, thế giới quan, sau này bọn họ sẽ sống bên nhau tốt hơn. Như vậy, phương pháp bảo vệ không sơ hở, hai vợ chồng bọn họ sẽ không rời xa nhau.

Trên đầu truyền đến tiếng nói của anh, truyền đến rung động thoải mái. Tim mạnh mẽ đập một nhịp, Tuyết Thuần run lên, mặt mày đang im lặng, có gì đó càng trở nên trống trải.

Đúng vậy, thế giới của hắc đạo! Không phải rất rõ ràng không quan hệ, có tà ác nhất, coi rẻ tất cả các phép tắc tồn tại. Theo lời của Lại Tư, phải khiến năng lực chịu đựng của mình gia tăng, nhìn thấy nhiều chuyện kỳ lạ ở hắc đạo thì phải hiểu được “Đương nhiên” sẽ xảy ra.

Lại Tư nhìn biểu cảm nghiêm trọng của cô, không khỏi thân thiết hỏi: “Làm sao vậy? Chuyện này không cần em xen vào, đừng phí tâm tư. Hơn nữa việc tàn khốc hơn này cũng có. Nếu Tuyết Thuần thương hại, anh có thể quay lại mua anh ta về là được rồi.” Để cô làm đồ chơi giải sầu cũng được. A, có điều đó là một người đàn ông... Không được, không đáng tin.

“Không, không cần.” Tuyết Thuần ở trong lồng ngực anh hoảng hốt đáp lại.

Nghĩ lại những người ở Lại gia, không một người nào, không một ai là người dễ bắt nạt, cô muốn bảo vệ Trình Lăng còn thành như vậy, giờ mua người nhân bản kia về cũng không tốt. Bản thân cô chính là bám vào Lại Tư, không có Lại Tư, bản thân cô sẽ khó bảo toàn. Ốc còn không mang nổi mình ốc, sao có thể đi chiêu cổ người khác?

Nói cho cùng, chuyện Lại Tư đối xử với Trình Lăng, đã tạo ra vết sẹo cho cô, vẫn còn trong lòng, chưa từng biến mất. Ở trước mặt Lại Tư, cô cũng không phải nói một là một.

Lại Tư nghe thấy Tuyết Thuần từ chối, không khỏi nhẹ nhàng thờ ra. Tìm một người nhân bản vận chuyển súng ống đạn dược cho anh? Cho dù vậy, chính anh cũng ngại nhỏ yếu.

Buổi đầu giá hắc bang tổ chức lần này, Lại Dung Nhân mua xác ướp giá cao trên trời, Lại Tư mua bộ bikini tình thú sang quý.

Trong đầu Tuyết Thuần hiện lên đúng một suy nghĩ, tất cả người trong hắc đạo đều biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hưởng tuần trăng mật

Edit: Windy

Bởi vì chuyện của Trình Diễm, Lại Tư hoàn toàn ngăn chặn cơ hội cô ấy xuất hiện ở Lại gia, việc huấn luyện võ thuật cho Tuyết Thuần cũng hủy bỏ, Tuyết Thuần lại trở lại nhàn rỗi như ngày thường.

Tuy rằng cuộc sống hơn sâu gạo, không lo ăn, không lo mặc, nhưng cuộc sống cũng không quá phong phú.

Vắng mặt vài ngày, một ngày, Tuyết Thuần ngồi trước máy tính, đang ở trên mạng nhận một ít văn án.

Táp! Lại Tư đột nhiên xuất hiện ở phía sau, đè laptop ở phía trước xuống.

“A! Tư liệu của em còn chưa lưu lại!” Tuyết Thuần kinh động hô lên, chân giẫy dụa, bàn chân đạp phải ổ điện, sau đó ổ điện tách rời khỏi ổ cắm, máy tính xách tay dùng tám năm còn sót lại chút điện cũng mất luôn. Vì thế, tư liệu hoa lệ biến mất!

A! A! A! Cô muốn điên rồi! Làm cả một buổi sáng, thoáng cái liền biến mất! Cô có vẻ hơi phiền chán gãi gãi đầu, “Rốt cuộc anh đang làm gì vậy? Em nghĩ rất lâu mới làm ra đó.”

“Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.” Lại Tư chống tay lên bàn máy tính, làm chuyện xấu, mà mặt vẫn không đổi sắc như cũ, nghiêng người cười với cô. Con người tà ác chỗ nào cũng tà ác, ngay cả tự mình phát hiện bản thân tà ác.

“Hả?” Tuyết Thuần ngây ngốc, cho là mình nghe nhầm. Tuần trăng mật... Chuyện này thật xa xôi... Từ khi cô kết hôn đến giờ, không để chuyện này ở trong lòng. Lúc này nghe Lại Tư nhắc tới, bỗng nhiên phát hiện, đúng rồi, đi tuần trăng mật, là thời gian đẹp nhất cả đời người phụ nữ.

Lại Tư cười nhẹ, trên vàng trán ánh lên vẻ dịu dàng, “Từ lúc chúng ta kết hôn đến giờ chưa đi hưởng tuần trăng mật, hiện giờ anh có thời gian, chúng ta cùng nhau đi đi.”

“Đúng là không tồi!” Lòng Tuyết Thuần nóng như lửa đốt, đáp ứng với người ta, hôm nay giao văn án. Không giao được chẳng khác gì thất tín với người

ta, ngộ nhờ người ta cần dùng gấp thì phải làm sao bây giờ? “Nhưng đây không phải là vấn đề trọng điểm.”

“Vậy cái gì mới là trọng điểm, công việc sao?” Lại Tư cầm lấy tay cô nói, thuận tay liền quăng đến thùng rác bên cạnh.

Tuyết Thuần lập tức giật mình sững sờ, “Anh làm gì vậy! Máy tính vẫn còn dùng tốt, sao anh lại vứt nó đi?” Tuyết Thuần nóng nảy, vội vàng nhặt lên, ôm vào trong ngực như bảo bối.

“Ném nó, là vì nó không quan trọng.” Biểu cảm Lại Tư không thay đổi, đôi mắt đen nhìn ra kích động của cô.

Tuyết Thuần tranh cãi nói: “Như thế nào là không quan trọng? Em có rất nhiều tư liệu ở bên trong, sau này vẫn còn phải dùng.”

Lại Tư có chút bất đắc dĩ, vòng vo với Tuyết Thuần chẳng khác nào khiến vấn đề trở nên phức tạp, anh quyết định trực tiếp cho thấy tâm ý của mình, “Là anh không nghĩ em lại làm công việc vô vị này.”

Anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, khoe môi hơi hơi mang nét cười, nhưng trong lời nói nói ra đã như muốn nắm giữ tất cả, “Tuyết Thuần, em tốt nhất nên nhớ thân phận của mình. Là vợ của Lại Tư anh, muốn tiền tài, hay của cải, cái gì cần đều có cả, làm mấy việc đó không đáng, dù sao đều là việc không quá quan trọng. Cuối cùng lúc mệt mỏi, cũng chính là bản thân em, anh sẽ đau lòng.”

Tuyết Thuần nhũn mảy, mảy kẻ đen ần ần kích thích. Việc này sao lại không phải chuyện quan trọng! Bên trong có tư tưởng độc lập của cô, có suy nghĩ cá tính của cô, có tài hoa cô muốn phát huy.

Hai người nhìn nhau, không ai chịu nhường nhịn.

Tuyết Thuần vội vàng muốn giải thích, bỗng nhiên lại bất lực phát hiện, những chuyện cô làm như vậy, ở trong mắt Lại Tư lại không đánh một đồng, nhỏ bé như một hạt bụi trong mắt. Một tháng tiền thù lao của cô, còn không bằng một bữa ăn bình thường ở Lại gia.

Ngẫm kĩ lại thì, bà chủ của Lại gia vì muốn kiếm chút lợi ích nhỏ, mà làm công việc một tháng mới được mấy ngàn, cho dù là người Lại gia biết được, cũng không tính là cái gì, nếu lan truyền ra bên ngoài cũng không sợ người bên ngoài cười đến rụng răng! Muốn hoàn toàn tiến vào thế giới của Lại Tư, cô phải vứt bỏ một vài thứ. Vì Lại Tư, cô nhất định phải có giác ngộ như vậy!

“Em... Biết rồi.” Tuyết Thuần nuốt lời muốn nói vào trong lòng.

Nhìn đôi mắt buồn bã của cô, như có rất nhiều lời nói, nhưng lại không thể nói lên lời nào.

Trong lòng Lại Tư căng thẳng, anh biết cô đang thỏa hiệp. Anh chỉ biết, là cô yêu anh!

Hôn lên đôi môi mềm mại của cô, sau đó kéo cô vào trong lòng, vén tóc dài của cô sang một bên, sống mũi cao thẳng vùi vào cổ ngọc ónh nhuận của cô, say mê nhắm hai mắt lại, tham lam ngửi mùi hương toát ra trên người cô, hơi thở nam tính nóng rực phả ra trên cổ trắng của cô, thật ngứa, “Ngoan, bảo bối muốn cái gì, anh đều cho em.”

“Ừm.” Tuyết Thuần rầu rĩ, chủ nghĩa nam nhân của Lại Tư quá lớn. Thật ra lời anh nói không có gì sai, anh che chở cô như vậy, cô nên toàn tâm toàn ý tin tưởng anh. Cảm giác không an toàn trong lòng, đều ném cho cả ở Đại Tây Dương đi. Ngoan ngoãn, chỉ cần làm người vợ nhỏ của Lại Tư là tốt rồi.

“Tuần trăng mật lần này muốn đi như thế nào?” Lại Tư chống lên trán cô, hơi thở xen vào nhau, tình ý kéo dài.

Tất cả đều theo kế hoạch của anh đi, trong lòng có khúc mắc, bởi vì chút ngọt ngào này, để cho hòa hợp mà trở nên không quan trọng.

Ánh mắt Tuyết Thuần mơ hồ phát ra ánh sáng, thấy được cô rất hứng thú với chuyến đi tuần trăng mật này. MD, cô đã sớm muốn đi đâu đó một chút rồi. Vòng quanh thế giới, là giấc mơ cả cuộc đời của cô.

Nếu Lại Tư hỏi ý kiến của cô, cô đương nhiên sẽ nói thẳng. Cô đếm trên đầu ngón tay mấy chỗ: “Em muốn đi Argentina, chỗ đó có một thảo nguyên rất lớn, có bò sữa, có ngựa, có thể ngắm bầu trời trong ngần. Còn có Châu Phi, em muốn đến thần miếu Ai Cập, còn có Kim Tự Tháp, tượng mặt người thân sư từ...”

Lại Tư nghe được đầu đầy hắc tuyến, tuần trăng mật ẩn tượng trong đầu anh ít nhất cũng là đi đảo không người Maldives, “thành phố lãng mạn” Paris ở Pháp, đảo Cheju Hàn Quốc, đảo Bali Indonesia, cả Hawai Thánh địa du lịch xa hoa, cô cũng không tìm mấy Thánh địa du lịch lãng mạn sao, đây chính là tuần trăng mật của hai người bọn họ!

Nhưng nhìn ánh mắt sáng ngời của cô, Lại Tư không thể nói ra lời cự tuyệt. Tuyết Thuần hưng phấn đáng quý như vậy, anh đương nhiên sẽ không làm cô mất hứng.

“Được, tất cả đều nghe theo em.” Lại Tư hôn lên đỉnh đầu của cô một cái, mỉm cười cực kì cưng chiều. Thật ra anh không sao cả, bởi vì điều kiện công việc, không nước nào anh không đi qua? Cô vui vẻ là được rồi.

Đợi lúc Lại Tư ra ngoài sắp xếp công việc, Tuyết Thuần đã muốn đi ra ngoài ban công, lặng lẽ bấm điện thoại. Lại Tư nói là làm, hành động nhanh chóng, nói không chừng sẽ lập tức bay đi hưởng tuần trăng mật. Trước khi đi, cô muốn hỏi lại Lại Dung Nhân tình huống bên kia một chút.

“Chị cả, vị quý y đó nói như thế nào?”

Vì chuyện của Trình Lăng, Lại Dung Nhân cố ý tới đảo Bahamas, tự mình đi đến đảo tư nhân của quý y mời người, “Quý y nói khôi phục toàn bộ có chút khó khăn, nhưng vẫn khôi phục được, sẽ không khác người bình thường, chỉ là không được làm một số hoạt động mạnh, như leo núi vận động quá sức.”

Tuyết Thuần thở một hơi nhẹ nhõm, lông mày giãn ra được chút, “Vây... Thật tốt.” Tốt hơn so với tàn tật toàn thân rồi.

Cô tắt điện thoại, cũng không có thoải mái được bao nhiêu, trong lòng có một tảng đá lớn ép tới căng thẳng. Một người mạnh mẽ như Trình Lăng, lại thích leo núi như vậy, rốt cuộc cô còn thiếu anh bao nhiêu mới đủ đây! Tuyết Thuần ôm đầu, cúi đầu gào khóc một tiếng.

Cô không bỏ Lại Tư xuống được, bằng không sẽ nhân chuyện của Trình Lăng mà tranh cãi phải trái với anh. Nhưng mà Lại Tư ở phương diện này hoàn toàn sẽ không nhượng bộ, có lẽ sau khi anh biết Lại Dung Nhân mời quý y cho Trình Lăng, sẽ giận dữ, sẽ giẫm lên vết xe đổ của chuyện trước đây. Cho nên, cô phải giấu anh.

Argentina Châu Nam Mỹ, thảo nguyên Pampas bát ngát.

Pampas là thảo nguyên đầy hoa cỏ. Từ xa nhìn lại, như có thể chạm được lên thiên đường ở khoảng cách rất gần.

Mùa đông ở Argentina ôn hòa, bên trong Tuyết Thuần mặc một áo sơ mi màu trắng, bên ngoài mặc một bộ áo gi-le tua rua màu hồng nhạt, đầu đội mũ tròn màu trắng, phía dưới mặc quần xanh nhạt bụi bặm.

Trên đầu Lại Tư đội một mũ màu đen, cũng áo sơ mi trắng cùng quần dài màu xanh nhạt, trên cổ quàng khăn ba màu, bên hông đeo dây chuyền bạc.

Nhìn hai người bọn họ giả dạng, nghiêm nhiên thành người địa phương.

Nhìn Tuyết Thuần mặc bộ kỵ sĩ, trước mắt Lại Tư sáng ngời. Không thể tưởng được Tuyết Thuần mặc bộ kỵ sĩ này lên, không chỉ bày ra hình ảnh người phụ nữ hiên ngang oai hùng, còn có hình ảnh cô gái đáng yêu trong sáng.

“A!” Tuyết Thuần kinh hô một tiếng.

“Ngồi cẩn thận.” Lại Tư lập tức duỗi chân lên ngựa, vững vàng đỡ lấy thân thể mảnh khảnh của cô, đem cô bao vây trong lòng anh.

“Đừng sợ, có anh ở đây.”

Lúc đầu cưỡi ngựa, tuy rằng Tuyết Thuần hơi kinh hoàng, nhưng trong giọng nói tràn đầy sung sướng. Khuôn mặt cô trong sáng tươi cười, ở dưới có Lại Tư dẫn đường, hài hòa bên cạnh con ngựa trắng.

Cỏ thảo nguyên nuôi dưỡng động vật rất tốt, khắp nơi đều là màu trắng, màu vàng, màu đen, sắc và hoa xen lẫn nhau có đàn bò tồ điểm ở giữa, giống như đang đặt mình vào trong bức tranh du mục.

Con ngựa bắt đầu đi bộ khoan thai ở trên thảo nguyên rộng lớn vô lớn, giai nhân ở trong lòng, trời lam biển xanh, không khí tươi mát, Lại Tư cảm thấy hưởng thụ thiên đường cũng chỉ cần như thế.

“Nhanh chút, em muốn nhanh hơn chút.” Tuyết Thuần cầm lấy tay đang nắm dây cương của Lại Tư, không đợi anh trả lời, liền vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lên cổ con ngựa, đuôi kẹp một cái, ngựa liền chạy nhanh hơn một chút.

Tốc độ của con ngựa nhanh gấp đôi, nhưng Tuyết Thuần vẫn cảm thấy chậm như cũ. Cô nghiêng đầu sang Lại Tư ở phía sau, “Lại Tư em muốn nhanh hơn nữa, muốn phi nhanh! Giống như gió, cảm giác phi giống như gió.”

“Được, được. Bảo bối nói gì, chính là thế đó.”

Trên mặt Lại Tư mang ý cười, chuyện nhỏ. Hóa ra Tuyết Thuần thích cảm giác chạy băng băng. Anh quát một roi lên mông ngựa, con ngựa phấn khích hí một tiếng, mạnh mẽ lao đi. Một đôi tuấn nam mỹ nữ ngồi trên lưng ngựa gắn bó bên nhau, tự do bay lượn cảm giác còn hạnh phúc hơn.

“A a a...”

Thức ngựa rong ruổi trên thảo nguyên ở nước ngoài, tâm tình thoải mái nhàn nhã. Trên thảo nguyên xanh biếc, khắp nơi đều là tiếng cười của bọn họ.

Cưỡi ngựa một hồi, tiếp theo là tận hưởng món ăn đặc sản của địa phương: thịt bò nướng.

Nhìn đầu bếp đem cả con bò đặt lên trên bếp sắt, quay tròn tròn.

“Nhìn chắc vui lắm, em muốn đi nướng.”

Tuyết Thuần nhìn đến tò mò, thích tự mình nghiên cứu, dưới sự nhiệt tình của cô đã làm quen rất nhanh với người đầu bếp.

Ban đầu Lại Tư còn mỉm cười nhìn, nhưng chỉ nhìn trong chốc lát sắc mặt liền không vui. Anh nhìn không vừa mắt, cuối cùng làm đầu bếp đáng thương bị ép rời đi, hai vợ chồng đồng tâm hiệp lực, đặt con bò ở trên bên nướng chậm rãi nướng chín.

Đầu bếp đáng thương, thật vất vả mới lấy được công việc, chỉ có thể đứng một bên ngơ ngác nhìn. Tuyết Thuần ngẫu nhiên hỏi câu, liền ngẫu nhiên chỉ chỉ vài chỗ. Chỉ sợ công việc này với ông vừa nhẹ nhàng cũng vừa khó khăn nhất.

Thoải mái là vì, ông không cần động tay vào làm thịt bò nướng, nói vài ba câu là được rồi, khó khăn là, ánh mắt giết người của Lại Tư, giống như đâm một nhát lên trên người ông.

Nhìn mỡ trên thịt bò chậm rãi nhỏ xuống, mùi thịt bò nướng dần dần tỏa ra. Hai người đồng thời đều có cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Tuyết Thuần xoa xoa lên bụng nhỏ ăn trương phình, ngồi ở trên cỏ, ngã vào trong lòng Lại Tư ngồi ở phía sau.

Thảo nguyên rộng lớn, không khí trong lành, cây cối xanh um bát ngát. Tuyết Thuần bỗng nhiên hưng trí, nhẹ nhàng cất tiếng hát: "It won't be easy. You'll think it strange. When I try to explain how i feel. That I still need your love. After all that i've done. You won't believe me. All you will see is a girl. You once knew. Although she's dressed upto the nines. At sixes and sevens with you. I had to let it happen. I had to change..."

Theo giai điệu của Tuyết Thuần, có người dân địa phương nhiệt tình đánh đàn ghita, phụ họa cho cô như gió cùng ca hát.

"Don't cry for me Argentina. The truth is i never left you. Although my wild days. My madex is tence. I kept my promise..."

Phong cách của Tuyết Thuần trên thảo nguyên và ngày thường hoàn toàn khác nhau như vậy, tại bức tranh đồng quê thảo nguyên, cô sẽ lộ ra hàm răng trắng ngần thẳng thắn cười lớn, sẽ dịu dàng rúc vào ngực anh, sẽ cao hứng mà cất tiếng hát.

Tính ra, đây là lần đầu tiên anh nghe cô hát. Âm thanh của cô dịu dàng mà lại mang chút gì đó đặc biệt du dương, lúc hát lên, nhẹ nhàng trong lành, còn mang theo chút tự do không theo một khuôn khổ nào.

Tâm trạng anh sau đó cũng không nhìn được mà pháp phối, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Người phụ nữ như vậy, giống như một quyển sách, tình tế thường thức, liền phát hiện ra tư vị tốt đẹp trong đó.

"A! Một mẻ quá!" Tuyết Thuần quay trở lại phòng, liền ngã xuống giường, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vẫn mang còn chưa hết cười.

Đôi mắt Lại Tư sáng lên, nhìn Tuyết Thuần vẫn còn vui vẻ nằm trên giường, giống như đang tính kế gì đó.

"A! Tốt lắm, đi tắm rửa cái đã rồi hẵng ngủ." Tuyết Thuần lập tức đứng dậy, cởi giày ra, đi vào phòng tắm.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách, trong lòng Lại Tư xao động, sau đó mở tủ ra tìm quần áo, tìm kiếm bộ bikini kim cương đắt giá kia.

Bỗng nhiên, khuôn mặt Lại Tư vui đầu trong tủ quần áo nhớ ra một điều. Anh nhớ rất rõ ràng, bộ bikini kim cương này là tự tay anh đặt vào túi hành lý quần áo, mục đích là vì tuần trăng mật, khiến cho Tuyết Thuần mặc lên.

Nhưng mà vì sao lại mất tích rồi? Lại Tư vuốt vuốt cằm nhón, suy nghĩ lại. Trí tuệ siêu việt của anh không thể nhớ lầm, hay quên gì đó. Mà khách sạn phục vụ rất tốt, đều đã được Đào Dân sàn lọc và sắp xếp, nhất định sẽ không xuất hiện sai lầm cấp thấp này.

Giải thích duy nhất chính là, Tuyết Thuần giấu nó đi rồi. Với trình độ ngượng ngùng của nhỏ Tuyết Thuần này, khả năng là cô rất cao!

Nhưng mà cô có thể giấu ở chỗ nào đây! Đơn giản chỉ là ba mét vuông đất, Lại Tư anh, mà đến cả việc này cũng làm không xong, uổng công là Lại đương gia.

Theo như tính tình của Tuyết Thuần, đồ vật gì quan trọng, cô nhất định sẽ không để bừa.

Lại Tư cười tự tin, quả nhiên, Lại Tư kéo tủ đầu giường ra, tay nhấc lên bộ bikini kim cương sáng lấp lánh. Anh cười tà tử, trong lòng mơ hồ có thể hình dung ra dáng người hấp dẫn của Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần lau lau mái tóc dài còn ướt của mình, ra đến cửa phòng tắm, "Em xong rồi đó, đến lượt của anh."

Ánh mắt chợt lóe lên, liếc mắt thấy đồ vật trong tay của Lại Tư. Mí mắt cô giật giật, Lại Tư mua cái đó về, không thể để lộ ra ngoài, lại còn dám cầm trên tay, không khỏi có bao nhiêu ý đồ đen tối!

Áo tắm dài bao vây lấy thân thể trắng nõn của Tuyết Thuần, đầy mê hoặc. Lại Tư âm thầm hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, chỉ đơn giản thế này, mà anh còn không chịu nổi, thì lát nữa làm sao chịu nổi ánh sáng của bộ bikini kim cương phát ra.

Nghĩ đến đây, lòng Lại Tư nóng như lửa đốt, liền vội vàng tắm rửa cho xong.

Lúc đi ra, không thấy bộ bikini ban đầu còn đặt ở trên giường đâu, có thể thấy Tuyết Thuần lại giấu nó đi rồi.

Ánh mắt anh vừa di chuyển, nhìn thấy Tuyết Thuần cầm bút, viết gì đó trên giấy laptop.

"Đang làm gì vậy?" Lại Tư bước tới, nhìn thấy cô dưới ngòi bút như bay, chữ viết xinh đẹp màu đen hiện lên trên giấy.

“Viết nhật kí hôm nay.” Tuyết Thuần ngẩng đầu nhẹ răng cười nhẹ với Lại Tư, “Hôm nay em rất vui, em muốn ghi lại những chuyện vui về này lại.”

Lại Tư nghe vậy, kéo ghế dựa qua, ngồi xuống bên cạnh cô, “Anh với em cùng nhau viết.”

“Đây là nhật kí của mình em.” Tuyết Thuần cảm thấy mỗi ngày bị xâm phạm

Lại Tư mỉm cười, thân nhiên nói: “Nhưng chuyện em viết có anh trong đó.”

A... Dù sao cô cũng không ngăn được anh, thích xem thì xem thôi.

“Không đúng, chủ đầu bếp kia rõ ràng xấu như vậy, em lại đem hình dung thành người có dáng vẻ đàn ông, vậy anh là gì? Anh không phải là người đàn ông đẹp trai tuyệt thế vô song nhất thiên hạ sao.”

A! Cái người này! “Người ta mới ba mươi tám tuổi, cũng không cách chúng ta là bao.” Lại gọi là ông chú! Đừng quên, chú Hàn Kịch Lý cũng rất mê người.

“Dù sao cũng không được viết ông ta, trong nhật kí chỉ có thể có anh.”

“Lại Tư, đây là nhật kí của em! Của em thì do em làm chủ.”

“Phải gạch chủ đầu bếp đi.”

“...”

Vì thế, chuyện bikini kim cương, nhẹ nhàng trôi qua. Kế hoạch tác chiến của Lại Tư chưa thành công, đồng chí cần cố gắng thêm!

Sau đó, là Ai Cập.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Vợ văn hóa, là phúc hay là họa

Edit: Windy

“Wow! Rốt cục cũng tới rồi! Ramses đệ nhị thân ái!”

Đứng ở cạnh tàn viên cách vách tường trước đền cổ Karnak, Tuyết Thuần đối mặt với mặt trời, dang hai tay ra, hưng phấn hô to. Rốt cuộc cũng tới, nơi cô muốn đến tìm hiểu nhất trong lòng, chỉ vì phong thái mê người bên trong đó.

Lại Tư mặc một bộ quần áo trắng nhân nhả đi sát đằng sau cô, giống như loài mèo Ba Tư lười biếng, hai tay nhân nhả đút túi quần. Đeo một chiếc kính đen, ngăn chặn tia tử ngoại, cũng che đi đôi mắt cơ trí mê người của anh. Với anh mà nói, không phải đền cổ Karnak mê người, mà là bởi vì người phụ nữ đứng bên cạnh này.

Lại Tư không có hứng thú với đồng kiến trúc đồ nát này, nhìn thấy Tuyết Thuần như vậy, bỗng nhiên hiểu được hương vị của đồng đồ vật đã chết này, nơi này hằng năm đã hấp dẫn rất nhiều du khách trên thế giới tới thăm quan, nghệ thuật của người đi trước đã hơn ba ngàn năm.

Đền cổ to lớn đồ sộ, đứng hiên ngang, pho tượng đá cẩm thạch, vẫn tinh xảo như cũ, vách tường bao quanh đầy dấu vết lịch sử tang thương. Tuyết Thuần dùng ánh mắt thần phục ngắm nhìn, cảm nhận được phong tục cổ xưa ngàn năm, tựa như có thể tưởng tượng ra được hình ảnh Ai Cập huy hoàng tráng lệ năm xưa.

Lại Tư có chút không hiểu, “Vi sao bảo bối lại thích nơi này?”

Tuyết Thuần khẽ nhăn mày nhon suy nghĩ, “Không thể nói rõ được, chính là cảm giác rất thần bí, rất xinh đẹp, rất muốn thăm quan...”

Nói xong, Tuyết Thuần nghiêm túc nhìn cột đá tinh xảo, nơi đó có khắc người Ai Cập thời đó, còn có chữ tượng hình cổ, khắc họa tinh xảo, còn có pho tượng mẹ Sys đệ nhị.

Nhìn một hồi lâu, bất tri bất giác làm Lại Tư lạnh lẽo đứng một bên.

Sau một hồi lâu không có tiếng của Lại Tư, cô nghi hồ ngẩng lên nhìn, thấy sắc mặt tuấn tú của Lại Tư không được tốt. Cô ngưng ngưng cười, nhìn rất chuyên tâm, lại đem Lại Tư ném ra sau đầu. Đột nhiên nghĩ cần chú ý anh một chút, nếu không người đàn ông này lại khó chịu.

Vì thế Tuyết Thuần đi lên phía trước, ôm lấy thắt lưng khỏe mạnh của anh, dán mặt lên ngực anh, ý định muốn truyền đạt cảm xúc của cô, “Anh nhìn nơi này xem, đây là đền cổ Karnak mấy ngàn năm đó, ngắm nhìn những chỗ xinh đẹp nó còn lưu giữ lại, tưởng tượng nó từng huy hoàng như nào, Ai Cập cổ đại có sức sống ngoan cường cỡ nào nha! Không thể dùng từ đẹp nhất để hình dung ra đền cổ Karnak xinh đẹp, cho dù hình du khách chụp lại cũng không thể biểu hiện toàn bộ của nó...”

Tuyết Thuần chủ động đến gần, âm thanh nhẹ nhàng miêu tả, giây phút này Lại Tư cảm thấy có lỗi, cuối cùng những vật chết này trong mắt anh, có một chút tốt đẹp, một chút kinh ngạc. Bỗng nhiên cảm thấy, vật chết, cũng tạm được.

“Ừ.” Lại Tư thuận tay ôm cô chặt hơn, chủ động đi đến, không cần phí phạm.

Đột nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thuần ngẩng lên, ánh mắt sáng lên ngắm nhìn pho tượng gần ngay trước mắt, “A, lại một pho tượng Ramses đệ nhị!”

“Lúc em gặp anh cũng không cười hưng phấn như này.” Tuyết Thuần liền rời lực chú ý khỏi trên người anh, rồi đi, Lại Tư ăn dấm chua với nhân vật lịch sử, lạnh nhạt lên án.

“Em có thể không hưng phấn sao? Đó là người đàn ông truyền kì nhất trên thế giới đó!” Tuyết Thuần không hề nể tình, cũng không nhìn Lại Tư ở phía sau, ngay ngốc tiến vào bên trong.

“Truyền kì nhất trên thế giới? Em đừng quên, Trung Quốc có Tần Thủy Hoàng, Pháp có Napoleon...” Lại Tư vừa nhảm chán đi theo, vừa mở miệng nói.

“Họ không giống nhau!” Máy ảnh trong tay Tuyết Thuần kêu tách tách, lại miêu tả thẳng thắn Ramses đệ nhị.

Đôi mắt Lại Tư hơi nhíu lại, “Không giống nhau chỗ nào?”

“Đó là người tình trong mơ của em.” Tuyết Thuần không hề keo kiệt tặng cho Lại Tư một nụ cười rạng rỡ, không để ý Lại Tư vừa uống dấm chua, nói ra một câu kinh hãi.

Sắc mặt Lại Tư trầm xuống, giống như nói nhỏ, lại giống như nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Trong mơ sao...” Âm cuối cùng có chút dài, có chút khó hiểu. Anh tuấn mỹ vô song như vậy, trí tuệ của anh không ai địch nổi như vậy, anh có quyền có tiền tài, lại không phải là người tình trong mơ của Tuyết Thuần? Là anh đánh giá mình quá cao, hay là Tuyết Thuần không hiểu cách thưởng thức?

Tuyết Thuần đi vào bên trong đền cổ thần kì, không nhận ra Lại Tư có chút không thích hợp, thân nhiên ừ một cái. Bản thân cho là Lại Tư sẽ nói tiếp, càng hưng phấn giới thiệu thao thao bất tuyệt.

“Nghe nói Ramses đệ nhị là Pharaon nổi tiếng nhất trong lịch sử Ai Cập cổ đại. Ông ấy không chỉ là một vị vua mạnh mẽ, vị tướng quân bách chiến bách thắng, còn là một người cha dễ gần hòa ái, người tạo người không biết mệt mỏi. Người đàn ông hoàn mỹ như vậy, là phụ nữ đều sẽ thích. Nếu sinh ra ở hiện đại thì thật tốt! Làm siêu sao quốc tế cũng không tệ.”

Nói ra lời háo sắc... Tóm lại Lại Tư nghe xong mặt liền đen lại, lập tức che mắt cô lại, “Chúng ta đi xem Vương Hậu.”

“Hoàng hậu ở chỗ này mà.” Tuyết Thuần kéo tay Lại Tư xuống, chỉ chỉ phía dưới Ramses đệ nhị, mấy pho tượng nhỏ nhỏ bên cạnh, không phải là hoàng hậu của ông ta sao? Chắc là vì thể hiện việc trọng nam khinh nữ thời đó.

“Trời rất nắng, chúng ta trở về đi.” Trong lòng Lại Tư có chút không hài lòng với Tuyết Thuần hơi ngốc nghếch, kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, không cho cự tuyệt đi ra bên ngoài.

“A! Em không muốn về! Chúng ta còn chưa xem hết đâu! Bên trong còn có một nơi rất lớn nữa, sao lại muốn về rồi?”

Tuyết Thuần cúi người, giậm chân, sống chết không chịu đi, lông mày đen nhíu lại, mạnh mẽ kháng cự. Ai Cập là một trong bốn văn minh quốc gia! Bên trong cất chứa ban nhiều huyền bí ngày xưa, khó mới được đến một chuyến không cần tốn tiền của cô, cô muốn chậm rãi nghiên cứu, mới không cần rời đi đâu.

Lại Tư cũng không dùng bao nhiêu lực, lực không nặng không nhẹ, giằng co với Tuyết Thuần. Nét cười trên mặt Lại Tư không giảm, đôi mắt gian kế bị kính đen che khuất hoàn toàn, “Vậy em phải đồng ý với anh một chuyện.”

“Em đồng ý.”

Mày kiếm Lại Tư nhíu lại, vì Ramses đệ nhị bỏ đi kia, cô không hỏi đã đồng ý. Trong lòng Lại Tư càng thêm khó chịu. Giọng nói mang ý uy hiếp, “Đồng ý nhanh như vậy, không sợ anh sẽ ăn em sao?”

“Không sợ.” Tuyết Thuần mỉm cười, “Lại Tư đối với em rất tốt.” Cho nên, cô đã làm cho bá chủ hắc đạo trong truyền thuyết không vui vẻ.

Trong lòng Lại Tư sùng sò, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, chỉ có môi khẽ nhếch lên đã bán đứng tâm tình của anh. Anh hơi dùng sức, lập tức kéo cô đến trước mặt, môi mỏng khẽ dán đến bên tai cô, “Người tình trong mơ sau này của bảo bối, chỉ có thể là anh.” Anh không hề che giấu tham lam muốn giữ lấy mảnh liệt của anh.

Hả? Tuyết Thuần giật mình, tiện đà cười ha ha.

Bả vai cười đến rung lên, Lại Tư kinh động.

“Làm sao vậy? Em có ý gì khác?”

“Không? Không có.” Tuyết Thuần thiếu chút cười to lên, “Chỉ là phát hiện ra, Lại Tư, cũng rất đáng yêu.”

Khuôn mặt Lại Tư hơi ngưng trọng, một người đàn ông như anh, lại bị người mình yêu nói là đáng yêu!

“A!” Tuyết Thuần cúi đầu cười to, hai tay che mặt, không thể kiềm được cười lớn. Ngay cả cổ nhân cũng ăn dấm chua! Trời ạ, Lại Tư thật đáng yêu! Không được! Cố gắng nhẫn nhịn một chút, không thể để bụng đau thất lại.

Vai ngọc không ngừng run rẩy, Lại Tư vỗ trán, sao trước đây anh lại không phát hiện Tuyết Thuần có thể cười như vậy? Được rồi, anh ăn cả dấm chua với cô nhân, anh không bình thường, được rồi anh keo kiệt. Nhưng mà trong lòng Tuyết Thuần chỉ có thể có mình anh, Ramses đệ nhị mất mấy ngàn năm cũng không được.

“Em không đồng ý, chúng ta lập tức rời khỏi.” Lại Tư nói xong, làm bộ muốn ôm cô đi.

“A! Đứng!” Tuyết Thuần kinh hô, biết Lại Tư nói một không hai, lập tức đầu hàng, “Được rồi, được rồi, em yêu Lại Tư nhất.” Sau đó nhân lúc anh mất hứng mím môi hôn một cái rất to để lấy lòng.

Hi hi, đồng ý là một chuyện, trong lòng nghĩ làm là một chuyện khác. Cô không nói, Lại Tư còn có thể biết không? Đây là tâm tư nho nhỏ của cô, giấu ở trong lòng, vốn không có ai phát hiện ra.

Không đợi Lại Tư trả lời, Tuyết Thuần lại đắm chìm trong bức tượng chữ tượng hình xinh đẹp. Thậm chí Lại Tư còn hoài nghi, Tuyết Thuần có phải là nhà khảo cổ học hay không? Bằng không, mấy thứ này sao lại có sức quyến rũ hơn cả anh?

Đi dạo cả ngày, lạc thú duy nhất của anh, chính là nhìn Tuyết Thuần ở trong phạm vi tầm mắt của anh, vui vẻ bận bịu bắt tay vào chụp ảnh.

Nhìn cô chạy sang bên này một lúc, chạy sang bên kia một lúc, khi thì trầm tĩnh cẩn thận quan sát bức tranh tinh xảo, khi thì nhìn đến cái gì như sợ hãi kêu không hiểu, khi thì lại có chút nghiêm trọng thờ dài... Đây chính là văn nghệ của anh, sao chán vợ được. Nghĩ vậy một chút, tâm tình Lại Tư không khỏi sung sướng huyết sáo một tiếng. Ha ha... người vợ như thế, chồng còn có gì đòi hỏi.

Đột nhiên, Tuyết Thuần sợ hãi kêu khuôn mặt nhỏ nhắn giật mình sùng sốt, sau đó che kín khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng, tức giận giống như nhìn thấy gì đó không thể tha thứ.

“Thật quá đáng!”

Lại Tư thấy tình huống đột xuất xảy ra, vội vàng đến gần, “Bảo bối làm sao vậy? Ai chọc giận em?”

Tuyết Thuần chỉ chỉ cột trụ, không chịu nổi tức giận, “Lại có người dám vẽ bậy lên đây, viết XX từng du lịch qua đây, còn là chữ Trung Quốc! Không thể để diện cho con cháu sau này sao!”

Cảm giác vô cùng xấu hổ xuất hiện, Tuyết Thuần thực sự không nuốt trôi được cục tức này, tức giận đến nổi hai tai bốc khói.

Mí mắt Lại Tư giật giật, với anh thì, đây không phải là chuyện gì quá lớn. Trên thế giới không có chỗ nào là không có người làm bậy cả, không chỉ có người Trung Quốc, các nước khác cũng có, không chỉ các nước đứng đầu thế giới, nước Mĩ cũng có. Có một số việc có lớn có nhỏ, liền xem nó ảnh hưởng như thế nào.

“Đừng tức giận, chúng ta đi xem sông Nile.”

“Ừm.” Tuyết Thuần chép miệng, rầu rĩ đồng ý.

Lại Tư nở nụ cười, tóm lại cái kia lại là một lãng mạn, thích hợp để nói chuyện nhất.

Hoàng hôn ở Ai Cập nhiệt độ vừa phải, trên sông Nile chỉ có vài cánh bướm trắng bị ánh nắng chiếu vào thành màu vàng.

Gió, từ sa mạc thổi vào, trên mặt sông thuyền buồm không ai chống đỡ cứ thuận theo gió mà chạy.

Hai người Lại Tư và Tuyết Thuần tùy ý nằm song song ở boong thuyền, nhìn bầu trời màu vàng mênh mông bát ngát, thật là chuyện tình rất đẹp.

“Tuyết Thuần.” Cảnh tượng lãng mạn như thế này, trong lòng Lại Tư liền mềm mại, đôi mắt dịu dàng, “Chúng ta cùng sống bên nhau đi, vĩnh viễn, vĩnh viễn.”

Trong lòng Tuyết Thuần rung động, thu hồi ánh mắt ngắm nhìn cảnh đẹp tuyệt diệu, nhìn vào đôi mắt đưa tình của Lại Tư.

Dưới ánh vàng của hoàng hôn, đôi mắt của Lại Tư như sáng lên nhiều điểm sáng nhỏ, bên trong thực giống như ánh sáng lấp lánh của kim cương, thậm chí còn làm cô động lòng hơn so với sông Nile.

Tuyết Thuần nhe răng cười, “Được.” Nói xong, không hề kiêng kị bỏ nhào vào trong ngực anh, cảm nhận rung động hạnh phúc của tình yêu. Đang lúc lơ đãng nói thề non hẹn biển, còn êm tai hơn so với lúc nói lời ngon tiếng ngọt.

Lại Tư, anh chính là bến đỗ hạnh phúc của em.

Mặt trời chiều đẹp vô tận, chỉ tiếc là gần hoàng hôn. Mãn đêm sẽ dần buông xuống, con người cảm giác không an toàn không thể không quay về tổ ấm của mình.

Trong lòng Lại Tư hạ quyết tâm, trên đường trở về cũng phải làm cách nào để Tuyết Thuần mặc bộ bikini kim cương kia.

Lần này anh cố ý không mặc áo ngủ, chỉ quấn một chiếc khăn tắm ở phía dưới.

“Bảo bối, ngủ thôi.” Lại Tư đẹp trai vừa lau khô mái tóc ngắn, nghĩ tới Tuyết Thuần nhìn thấy sức quyến rũ không thể ngăn lại của anh, nhất định sẽ nhào lại đây.

Nhưng anh rất nhanh liền thất vọng rồi, Tuyết Thuần không quay đầu lại rầu rĩ trả lời, vẫn vui đầu vào máy tính như cũ, không biết đánh đánh chữ gì trên đó.

Lại Tư tốt tính nắm lấy bả vai của cô, thổi nhẹ vào chỗ mẫn cảm của cô, “Đang làm gì vậy?”

Tay Tuyết Thuần không ngừng bập lách tách, “Viết bài viết thôi.”

“Bài gì mà quan trọng như vậy?” Kết quả Lại Tư vừa thấy tên của bài post << Đền cổ Ai Cập bị khắc chữ, du khách cần tự xem xét lại>>, nhất thời không biết nói gì. Đầu anh phát hiện ra, Tuyết Thuần cũng là người xen vào chuyện của người khác.

“Đăng việc này lên, có tác dụng gì?” Lại Tư cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Tuyết Thuần dừng tay đang gõ lại, nghiêm túc nói, “Em muốn đem chuyện này cùng với hình ảnh phát tán lên mạng, báo cho nhiều người trong nước biết, ta đến du lịch ở chỗ khác, phải tuân theo quy định. Đồ cô ngăn năm dễ dàng báo tôn sao? Tự nhiên lại viết lên, bích họa này thật đáng thương. Không lẽ người xem bài viết này một lần, không nhận thức được mấy thứ này sao.”

“Khuya rồi, ngủ đi, ngày mai làm sau.” Lại Tư dùng đầu lưỡi liếm vành tai trắng mịn của cô, Tuyết Thuần khẽ dùng tay đánh chữ lại một chút, trên người lập tức dâng lên cảm giác rung động quen thuộc.

Cô bỗng nhiên quay sang, cười rạng rỡ với Lại Tư, “Lại Tư, em yêu anh.” Sau đó ở trên mặt đẹp trai của anh, hôn một cái thật mạnh.

Lại Tư nghe vậy, tâm cũng phải hòa tan, ngọt ngào không tin nổi, đang muốn ôm cô lên giường ôn tồn một phen.

Không ngờ Tuyết Thuần vỗ vỗ khuôn mặt của anh, “Ông xã yêu quý, anh ngủ trước đi, em muốn viết xong rồi mới ngủ.”

Đầu Lại Tư chợt đầy vạch đen. Cưới một người vợ văn hóa, không biết là phúc hay họa. Đây là tuần trăng mật, không phải là chuyến đi thanh niên tham quan văn hóa!

Ngồi ở trên giường, nhìn qua tạp chí, ánh mắt lại dừng trên lưng ngọc của Tuyết Thuần, cô vẫn còn ngồi gõ không ngừng. Đối với thái độ càng ngày càng tùy ý của cô trước mặt mình, mỗi Lại Tư vô ý tự đắc giường lên.

Anh đương nhiên hiểu tính của cô, hiểu được trong lòng cô có một thứ không thể vượt qua. Mặc dù không thể chịu nổi quá khứ kia, nhưng thật ra, cô rất nhiệt tình yêu thương thế giới này.

Tầm một giờ, Tuyết Thuần làm xong tất cả, gấp một cái. Dưới ánh mắt chờ mong của Tuyết Thuần, tiến vào trong chăn, không khách khí chui vào trong ngực anh tìm vị trí thoải mái, không động đậy liền ngủ.

“Tuyết Thuần.” Lại Tư hô một tiếng, thấy người trong lòng đã ngủ mất rồi, không nói được gì. Khó có được một đêm lãng mạn, anh đau khổ dằn vặt nhiều lần, không ngờ lại phải thanh tâm quả dục vượt qua.

Nhớ đến bộ bikini kim cương đắt giá kia, hoàn toàn không được dùng đến. Không thể lại đi xuống như vậy! Lại Tư âm thầm hạ quyết định.

Vì thế ôm người trong lòng, ngồi trên máy bay riêng suốt đêm bay thẳng đến Nam Thái Bình Dương.

Trong quán cà phê, một mình Xuyên Sở Sở ngồi ở chỗ gần cửa sổ, cảm thấy trước đây chưa hề cô đơn bất lực như vậy. Bởi vì quá quan tâm tới Trình Lăng, Tom phát hiện không thích hợp, hai người đã sớm cãi cọ, đã chia tay một tháng trước.

Tùng là thiên chi kiều tử, Trình Lăng, hiện giờ không chỉ là xí nghiệp gia tộc của mẹ phá sản, mà cha của anh cũng rời khỏi vị trí trong hắc đạo. Không chỉ có thể, còn rơi vào kết cục bị tàn tật.

Xuyến Sờ Sờ buồn rầu không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô nhớ tới người bạn thân của mình, nhưng điện thoại của Tuyết Thuần vẫn ở trong tình trạng tắt máy, cô hoàn toàn không liên lạc được. Mà chuyện chồng Tuyết Thuần ở Newyork, cô cũng không hiểu chút nào.

“Cô chính là Xuyến Sờ Sờ.” Người đến lạnh lùng nói. Phía sau còn có bốn người mặt lạnh không thay đổi mặt đi theo, chắc là bảo vệ. Ài, lại là con gái của nhà nào giàu có đây.

Tóc ngắn gọn gàng, khí thế nữ vương, không mảnh mai như con gái nhà giàu bình thường. Không phải là chạy đâu ra một tiêu thái muội đi? Xuyến Sờ Sờ cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, không có gì đáng đề khiêu khích cả?

Nhưng Xuyến Sờ Sờ rất nhanh liền đánh mất suy nghĩ đó, bởi vì bộ ngực đầy đặn của cô ta, khuôn mặt xinh đẹp thành thực, không có chút nào giống một cô gái nhỏ. Càng giống như một nữ cường nhân, kiểu mạnh mẽ này, bởi vì đôi mắt xinh đẹp lạnh lẽo không để người nào trong mắt đó, mang theo máu tanh không hề che giấu.

Sự thật, kiểu người lãnh khốc vô tình này, thường là có thể lấy được quyền lực và tài phú.

“Làm sao cô biết tên của tôi? Cô rốt cuộc là ai?” Khí thế như vậy, ai cũng sẽ không có cảm giác thân quen, đầu tiên Xuyến Sờ Sờ cũng cảm giác được không hề có thiện cảm.

Trù Nhiên nhếch môi cười lạnh, “Tôi chỉ tới nói cho cô biết, chị em tốt của cô, đang đi hưởng tuần trăng mật với chồng của cô ta. Bộ dạng hạnh phúc đó, thật sự là làm người khác ghen tị.”

“Người cô nói là ai?” Chị em tốt, trừ Tuyết Thuần ra thì không còn ai vào đây! Nhưng hai người cô không quen người này, chắc chắn là không biết mới đúng. Nhưng mà trong lòng Xuyến Sờ Sờ nghĩ đến lời nói của cô ta, cảm thấy hơi chua xót.

Tuyết Thuần, cậu cái gì cũng không biết liền sống vui vẻ, Trình Lăng đáng thương tàn tật nằm ở trong bệnh viện, cả đời thành một phế nhân.

Trù Nhiên cười châm biếm, “Tôi nói người bạn cùng cô trải qua hoạn nạn, Tuyết Thuần đó.”

Xuyến Sờ Sờ sững sốt, “Cô biết Tuyết Thuần? Cô là bạn cậu ấy?” Tuyết Thuần rất ít bạn bè, hơn nữa một người ôn hòa như cô ấy, sẽ quen người như này sao?

Trù Nhiên khinh thường hừ một tiếng, “Bạn của tôi, cô ta không có tư cách đó.”

“Nhưng mà tôi thấy thật đáng tiếc cho cô, ngay cả người đàn ông mình thích nhất cũng nhường cho cô ta. Nhưng đến lúc này, người cuối cùng đạt được hạnh phúc, cũng không phải cô. Mà là cái người chỉ biết đòi người yêu của bạn, người phụ nữ không biết báo đáp à Tuyết Thuần kia. Ngay cả các người vẫn cho đi, cô ta vẫn không báo đáp, còn khiến cho Trình Lăng đối xử tốt nhất với cô ta liệt cả đời, thật không hiểu hai người ngu ngốc cỡ nào, vẫn không hiểu ra.”

“Im mồm! Cô thì biết gì? Tuyết Thuần không phải người như vậy!”

Xuyến Sờ Sờ nhủ thầm, Tuyết Thuần chính là người yếu đuối, ai thật tình đối xử với cô ấy như thế nào, cô biết được, ngày thường cũng chỉ thân thiết với bọn họ mà thôi. Nhưng nghe giọng điệu của cô ta, dường như biết được vì sao Trình Lăng bị đánh thành ra như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Cuối cùng tới thánh địa như tuần trăng mật

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Nghe Trù Nhiên nói như vậy, trong đầu Thiên Sờ Sờ vừa có gắng phủ định lời nói của cô ta..., nhưng bên kia lại có chút muốn tin tưởng.

"Không phải người như vậy đâu? Những năm nay, các cô đã làm tròn trách nhiệm của một người bạn tốt, quan tâm cô ta, có chuyện gì tốt đều mang cô ta theo. Nhưng cô ta đã làm gì vì các cô chưa? Cuối cùng, cô ta từ bỏ người đàn ông lúc đầu đã đau khổ từ bỏ, để lựa chọn bá chủ thế lực hắc đạo to lớn hơn là Lại Tư. Có cái tốt hơn rồi, tự nhiên sẽ quên đi người tình cũ là cảm bã thôi."

Trù Nhiên giễu cợt làm ý cười sâu thêm, nói ra trọng điểm kích bác ly gián: "Dù là Trình Lăng bị người của Lại Tư làm cho gân cốt tứ chi đứt đoạn, cô ta cũng không quay đầu nhìn một cái, thậm chí ở bệnh viện cũng không lộ mặt. Quá đáng hơn chính là, lại còn cùng Lại Tư tay trong tay đi hưởng tuần trăng mật. Người phụ nữ ích kỷ như thế, các người có thể không hận sao!"

Trù Nhiên một bên cười lạnh nói, một bên gắt gao nhìn chăm chăm vào sắc mặt càng ngày càng trắng bệch của Thiến Sở Sở.

Thiến Sở Sở đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Làm sao để tôi tin những gì cô nói là thật? Chẳng lẽ Tuyết Thuần đả kích tôi với cô? Cho nên cô mới cố hết sức vu oan cho cậu ấy?"

Dù sự việc xảy ra có là thật đi nữa, cô vẫn tin tưởng Tuyết Thuần hoàn toàn không biết gì cả, đối với việc cô ấy ngây thơ ngu ngốc cỡ nào Thiến Sở Sở là người biết rõ nhất.

"Tôi dám nói ra những lời như vậy, đương nhiên là có chứng cứ."

Phía sau Trù Nhiên lập tức có người mang lên một chiếc USB xinh xắn: "Bên trong có chân tướng mọi chuyện." Cướp người đàn ông mà cô yêu nhất, cô muốn Tuyết Thuần mất đi cả người thân và bạn bè, cuối cùng là mất đi Lại Tư.

Biết rõ người đàn bà lạnh lùng trước mặt không có ý tốt, Thiến Sở Sở lại không tự chủ được mà nhận lấy. Có lẽ ở sâu trong đáy lòng cô, vẫn mong mọi chuyện như vậy xảy ra, nếu như Tuyết Thuần không tốt đẹp như vậy, người phụ nữ mà Trình Lăng yêu có thể là cô không?

Thiến Sở Sở mặt mũi nghiêm túc, tức giận hỏi: "Rốt cuộc cô có mục đích gì?" Mặc dù cô ta đã thành công kích bác khiến cô oán giận, nhưng cô không tỏ vẻ là hận Tuyết Thuần, nói thế nào thì Tuyết Thuần cũng là bạn tốt của cô, nhiều nhất cũng chỉ là tức một chút thôi.

"Nếu như cô có thể làm theo lời của tôi nói, người đàn ông tên Trình Lăng kia, có thể được cứu rồi. Nói thật ra, tôi cũng thấy rất đáng tiếc cho người đàn ông đã từng ưu tú như vậy, vậy mà bị hủy ở trong tay một người phụ nữ không đáng để yêu."

Gương mặt Thiến Sở Sở lộ vẻ chua xót: "Bác sĩ đã chẩn đoán, Trình Lăng không thể nào khôi phục, tàn tật suốt đời."

"Cho dù là như vậy, cô vẫn tính chăm sóc anh ta cả đời?"

Trù Nhiên vẫn có điểm không hiểu, rõ ràng yêu một người đàn ông như vậy, cô ta lại đem giao cho bạn tốt của mình là Tuyết Thuần. Nay, Tuyết Thuần đã có Lại Tư, tự nhiên sẽ không cần Trình Lăng.

Vậy mà, khi bác sĩ kết luận Trình Lăng bị tàn tật cả đời, người phụ nữ Thiến Sở Sở này lại chia tay bạn trai ở nước Mỹ xa xôi, mỗi ngày cẩn thận tỉ mỉ đi chăm sóc một người tàn tật. Vì một người đàn ông mà hạ mình, làm như vậy có đáng không?

Nhưng nghĩ lại, nếu ngày nào đó Lại Tư cũng tàn tật suốt đời, cô cũng sẽ không rời bỏ cũng không chê bai. Nhưng mà..... Cô tự giấu cười cười, ở đảo Luyện Ngục đã biết Lại Tư không phải người thường, Lại Tư không ai bì nổi, Lại Tư mạnh đến biến thái, anh tuyệt đối sẽ không cho kẻ địch có sức mà đánh trả, ngay cả cô, cũng chỉ là khinh thường đối đãi mới buông tha cô, người đàn ông như vậy làm sao có thể có ngày đó!

Thiến Sở Sở không nói được gì cả, nhưng lệ trong mắt lập tức trào ra. Không hiểu sao, trước mặt một người phụ nữ xa lạ, thế nhưng cô lại để lộ vẻ yếu ớt của mình, dù là ở trước mặt Tuyết Thuần, cô cũng chưa từng rơi lệ.

Có lẽ, bởi vì Tuyết Thuần thoát nhìn yếu đuối hơn bọn họ, cho nên cô đã hình thành thói quen giống như Trình Lăng, coi coi ấy y hệt như quốc bảo mà quan tâm che chở.

"Tôi biết một vị Quý y xuất quỷ nhập thần, chỉ cần bệnh nhân còn có một hơi thở, là ông ta có thể chữa khỏi hoàn toàn cho bệnh nhân, hơn nữa về sau còn không để lại di chứng. Dĩ nhiên, phải có điều kiện." Trù Nhiên cong môi cười ác ý, chỉ nhìn vẻ mặt cô ta vì Trình Lăng khổ sở muốn chết, cô cũng biết, con cá này nhất định sẽ mắc câu.

Gắt gao nhìn khuôn mặt tươi cười của người phụ nữ không có ý tốt, Thiến Sở Sở biết trên đời này làm gì có cơm trưa miễn phí. Hơn nữa, Trình Lăng ở bệnh viện tốt nhất thành phố, ngay cả các bác sĩ ở đó cũng không có cách nào, người phụ nữ này sẽ có cách sao? "Làm sao tôi có thể tin tưởng cô?"

"Nếu như cô không yên tâm, chờ Quý y chữa khỏi tay chân của anh ta, lúc đấy làm theo lời của tôi cũng chưa muộn. Điều kiện tiên quyết là, tôi phải lấy được cam kết của cô." Trù Nhiên tính toán mọi chuyện trong lòng, vốn dĩ chỉ nắm chắc năm phần thắng, nhưng khi nhìn thấy Thiến Sở Sở vì tình yêu cái gì cũng cam tâm tình nguyện buông tha, cô đã nắm chắc mười phần.

"Điều kiện gì?" Thấy vẻ mặt như thể tàn khốc máu tanh, tay Thiến Sở Sở nắm thật chặt tách cà phê. Đáy lòng lại không thể khắc chế nỗi kinh hoàng sợ hãi đang dâng lên, rốt cuộc cô ta muốn cô làm cái gì? Nhưng nghĩ đến Trình Lăng ở trong bệnh viện hơi thở mong manh, cô không có đường lui. Dù là người phụ nữ này lừa cô, cô cũng phải thử một chút, không thể bỏ qua dù chỉ là một tia cơ hội.

Trù Nhiên không hề che giấu ánh mắt lóe ra sự hưng phấn cùng với sát ý, khóe môi lạnh lùng nâng lên thật cao: "Phản bội Tuyết Thuần."

"Tuyệt đối không được!" Thiến Sở Sở ánh mắt lạnh đi.

"Vậy Quý y kia, không thể chữa trị cho Trình Lăng rồi." Trù Nhiên nghịch móng tay, nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái.

"Cô ấy là bạn thân nhất của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội cô ấy." Thiến Sở Sở gần như là đập bàn đứng dậy, không biết là tức giận vì lời nói của cô ta..., hay là đang cố gắng kiên định trước lập trường đang xiêu vẹo chỉ chờ sụp đổ của chính mình.

Trù Nhiên khinh thường cười lạnh: "Đợi cô xem xong chứng cứ của tôi rồi từ chối cũng không muộn. A, quên nói rồi, Quý y tại Trung Quốc ở lại bốn ngày sẽ rời đi, nếu như cô cần, thì đồng ý sớm một chút, người của tôi sẽ liên lạc với cô."

Thiên Sở Sở cau mày, trong lòng rất mông lung. Nhìn chiếc USB trong tay. Tuyết Thuần, cậu thật sự đã làm gì với Trình Lăng? Người phụ nữ này rất đáng sợ, mặc dù không biết cô ta muốn mình làm gì, nhưng cô ta là kẻ địch của cậu có đúng không?

Tuyết Thuần lật người, mắt hí một cái, lại lặng lẽ mở mắt nhìn trần nhà lộng lẫy quen thuộc. Ôi Chao? Tại sao lại ở phòng ngủ trong phi cơ tư nhân của Lại Tư? Trên thế giới máy bay tư nhân sang trọng vượt bậc số một số hai như này, cô muốn nhận làm cũng khó.

"Tình rồi sao. Vậy thì ngồi ăn điểm tâm đi." Lại Tư vỗ vỗ gương mặt xinh đẹp của cô: "Em thật đúng là có thể ngủ liền mười hai tiếng ở trên máy bay."

"Đi xem Kim Tự Tháp cần ngồi máy bay sao?" Tuyết Thuần xoa xoa đôi mắt mông lung, không có cách nào khác, lúc vừa tỉnh lại cô rất dễ rơi vào mơ màng. Mặc dù Ai Cập là nơi mà cô nói muốn đi, thế nhưng cả lộ trình là Lại Tư một mình ôm lấy mọi việc, cô cũng không phải là người địa phương, cho nên cũng không rõ lắm.

Bay trong biên giới Ai Cập, cần ngồi trên máy bay mười hai tiếng sao? Dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết là chuyện không có khả năng. Lại Tư dở khóc dở cười: "Không phải, chúng ta đang trên đường đến Nam Thái Bình Dương." Chỉ là, anh thích nhất là nhìn cô khi tỉnh dậy hiếm khi được nhìn lâu như vậy.

Nam Thái Bình Dương! Tuyết Thuần dừng tay, vẻ buồn ngủ bỗng biến mất sạch: "Đến đây làm gì?" cô còn chưa nhìn thấy tượng Nhân Sư với Kim Tự Tháp mà! Chưa thấy mộ của Pha-ra-ông! Cái nơi huyền bí nhất mà!

"Nơi đây anh có một hòn đảo tư nhân nhỏ, cảnh vật tuyệt đẹp giống như tiên cảnh. Anh nghỉ đi nghỉ lại, hưởng tuần trăng mật ở đó là thích hợp nhất, anh tin là em sẽ thích."

Lại Tư cho cô một nụ hôn chào buổi sáng, thuận tiện bỏ qua ánh mắt ai oán của Tuyết Thuần: "Anh sẽ cho em thấy thế nào hưởng tuần trăng mật chân chính, mà không phải là chuyến du lịch điên rồ của các thanh niên trẻ."

Giận rồi à? Tuyết Thuần gãi gãi đầu, giống như..... Dường như..... Thật sự là mắc lại bệnh cũ rồi. Ặc, trong quá khứ cô đã từng đi du lịch như thế đấy. A, đúng rồi, tuần trăng mật đương nhiên là phải khác rồi.

Tuyết Thuần lấy lại bình tĩnh, cô dường như đã quên mất là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, lần này đồng hành cùng cô là chồng của cô Lại Tư. Tuần trăng mật là cái gì? Tuần trăng mật chính là hai vợ chồng ở chung một chỗ tình chàng ý thiếp đến phát ngấy, giống như trong hũ mật, ngấy lên ngấy xuống, rồi làm tình cảm đi lên.

"Cái đó.....Thật xin lỗi." Ý thức được điều này, Tuyết Thuần đột nhiên cảm thấy có lỗi, bây giờ nghĩ lại, dường như toàn là một mình cô làm ầm ĩ.

Lại Tư cắn mũi ngọc của cô một chút: "Đồ ngốc, em không có sai. Anh chỉ muốn làm em vui vẻ, lần này, thật sự hưởng thụ thế giới thuộc về hai chúng ta."

Sẽ không có người khác quấy rầy, sẽ không xuất hiện ông chú đầu bếp, cũng sẽ không có người tình trong mộng mà không giải thích được.

Thấy Lại Tư mang theo nụ cười yếu ớt vừa mong đợi vừa thần bí, Tuyết Thuần cảm thấy tương đối không tệ. Cũng đúng, cùng một cô gái tính tình bình dân đến nỗi không thể bình dân hơn nữa đi du lịch, quý ông Lại Tư tôn quý làm sao có thể thỏa mãn? Lại Tư đã quá nhân nhượng cô rồi, cô cũng nên thuận theo ý của anh mới đúng. Hơn nữa cô tin rằng anh đã nói là làm, chỗ đó nhất định là so với nơi mà cô chọn mọi mặt đều tốt hơn!

Vào phòng tắm nguy nga lộng lẫy, trái tim nhỏ của cô một lúc lâu sau mới thích ứng được. Cô không biết máy bay tư nhân của các Chủ tịch nước hoặc Tổng Thống, của các quốc vương các nước là như thế nào, nhưng chỗ ngồi trên máy bay tư nhân của Lại Tư hầu như toàn làm bằng vàng, làm hại cô mỗi một lần ngồi xuống cũng sợ hãi phải cẩn thận tim còn nhảy về phía trước vài cái, cảm giác chiếc máy bay này so với tiền cô bán thân còn đắt đến nỗi không đếm nổi.

Trước khi quen biết Lại Tư, có thể ở phòng ngủ xa hoa trên máy bay như này là điều mà cô chưa bao giờ dám nghĩ đến. Mà mua được một hòn đảo tư nhân nhỏ, không biết lại tốn bao nhiêu tiền? Ày, nói không chừng, Lại Tư không chỉ có một hòn đảo tư nhân nhỏ đâu. Chỉ là, phàm là người có thể mua được một hòn đảo, đều là những người có cực kỳ nhiều tiền.

Lại Tư rốt cục có bao nhiêu của cải? A, Cô nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

Từ Bắc bán cầu đến Nam bán cầu cũng phải bay mất một ngày một đêm, dù sao cô cũng chỉ ngủ, ngủ lại ngủ, lúc xuống máy bay, cô vẫn còn đang ngủ, kết quả là bị Lại Tư ôm xuống.

Lúc đến nơi là ban đêm, Tuyết Thuần vừa về đến phòng, liền muốn nằm sấp trên giường ngủ tiếp.

Chỉ là, chân của cô khựng lại, mắt tròn lên, miệng há ra, nhìn thấy cảnh tượng trên giường, cô không dám chạy lên.

Đèn huỳnh quang chiếu rọi xuống, cái giường lớn có thể chứa được năm, sáu người, còn có một trái tim lớn màu đỏ đẹp đẽ. Mà trái tim lớn màu đỏ do vô số cánh hoa hồng đỏ nạm vàng từng mảnh bay là tả mà thành, dưới ánh sáng tươi đẹp và tràn đầy mong muốn, cô ngừng thở, đương nhiên là không dám mạnh tay bẻ hoa.

Bệ cửa sổ mở phanh, thấy được màu xanh đen của màn đêm tối bên ngoài

Bên trong nhà là một màu của đồ gỗ, thợ thủ công khéo léo bên cây thành chiếc bình hoa lại cắm thêm vài bông hoa dại trên núi, tuy không quá tươi đẹp, nhưng lại mát mẻ như vẽ rồng thêm mắt. Tuyết Thuần đi chân không, giẫm lên trên sàn nhà bằng gỗ sạch sẽ, thật mát mẻ, một gian nhà gỗ tự nhiên thật to nha!

"Tuyết Thuần." Giọng của Lại Tư hơi trầm thấp, mang theo vẻ khàn khàn đầy khêu gợi, một lần nữa ôm lấy cô, cúi đầu ngậm vành tai của cô, lúc liếm lúc cắn, trên chốc cô đến nỗi làm cả người run lên.

Tuyết Thuần quá quen thuộc rồi, bình thường khi anh gọi cô như vậy, sau đó làm ra những động tác này, đều là chuẩn bị đến lúc đem cô ăn sạch.

Quả nhiên, thân thể của cô quay cuồng, lập tức ngã ở trên giường lớn, làm những cánh hồng tuyệt đẹp trên giường bay khắp nơi, trái tim lớn màu đỏ bỗng chốc bị rối loạn tạo hình. Đáng tiếc, những cánh hoa hồng kia bị đè đến nhăn nhúm.

Tuyết Thuần rất nhanh ôm lấy cổ của anh, tiến lên hôn trước một cái. Ánh mắt Lại Tư tối sầm lại, lập tức thành thạo cởi quần áo xuống: "Cái đồ tiểu yêu tinh này không cho anh ăn nhiều ngày như vậy, có phải là để đợi tối nay không?"

Khụ..... Tuyết Thuần không biết phải làm sao để trả lời loại vấn đề này, ít ngày trước cô đi du lịch ở Argentina với Ai Cập lúc đó quả thật là chơi đến nỗi quá mệt mỏi, chỉ là ở phòng ngủ thượng hạng trên máy bay ngủ lâu như vậy, đương nhiên là khôi phục rồi.

Làm người phụ nữ của Lại Tư cũng lâu như vậy rồi, cô biết đâu là thời điểm thích hợp để thỏa mãn anh. Khụ, thật ra thì cô sợ nhất chính là khi anh nhắc tới chuyện về bộ bikini kim cương đó. Một người phụ nữ đứng đắn mặc cái bộ đó, tính làm chuyện gì? Nhưng mà, người phụ nữ ở những tình huống như thế này, cũng phải hiểu một chút cử chỉ gợi cảm nóng bỏng.

"Ừm." Tuyết Thuần nhìn chằm chằm Lại Tư.

Lại Tư lột sạch quần áo của cô, đôi tay vuốt lên trên, thuận tay lấy trên tủ đầu giường một sợi ruy băng đã chuẩn bị từ trước, ngay sau đó buộc chặt hai tay của cô. Làm xong đồng thời cũng yên tâm hơn, vẫn không quên say sưa cắn cô một cái: "Chuyên tâm một chút cho anh."

Tuyết Thuần lo lắng giấy dựa đáng người rất mỹ lệ, thân thể không ngừng nóng lên: "Anh muốn làm gì?"

Lại Tư cười một tiếng không đằng hoàng rồi lại cười mê hoặc cô, tay cầm một cánh hoa hồng, nâng lên thật cao, sau đó từ từ buông tay, một mảng cánh hồng đỏ tươi kia, giống như thơ ca lãng mạn tuyệt mỹ, rục rờ rơi vào làn da như tuyết của cô.

Trắng đỏ loang lổ đan xen hợp lý, lộ ra vẻ cuồng dã cùng với thuần khiết vô cùng gợi cảm.

Lại Tư hôn lên ngũ quan tinh xảo trắng như ngọc của cô, hơi thở nóng như lửa không ngừng tràn xuống dưới, vuốt ve sự nồn nà của những cánh hoa hồng tuyệt đẹp, giống như chơi đùa tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ.

Bàn tay thỉnh thoảng vò nát cánh hoa hồng chất lỏng màu đỏ chảy dọc xuống làn da trắng như ngọc của cô, đạt tới sự hấp dẫn cực hạn.

Cảnh tượng kích thích xa lạ như vậy, Tuyết Thuần lo lắng giấy dựa muốn đứng lên, nhưng tay đã bị trói chặt, cô căn bản là không thoát nổi.

Bụng dưới Lại Tư nóng như lửa đốt, còi xuống tấm lá chắn cuối cùng của cô, đem chính mình tiến vào trong. Trong nháy mắt thân thể đặt đến khoái cảm mãnh liệt nhất, có một loại kích động thỏa mãn không nói rõ được!

... ..

Sáng hôm sau không ngoài dự tính, Tuyết Thuần là người cuối cùng tỉnh lại. Giật mình trên người toàn là dấu vết khêu gợi rồi lại truyền đến cảm giác vô cùng lạnh lẽo và cứng rắn, sau đó cô ngẹn họng nhìn trần trời phát hiện, trên người có ánh sáng mạnh vô cùng rục rờ đang chớp động.

Bộ bikini kim cương giá trên trời sao lại ở trên cơ thể không một mảnh vải này của cô, chuyện này, ngoại trừ Lại Tư ra thì còn ai vào đây nữa?

Nhớ lại chuyện tối hôm qua **, cuối cùng cô bị làm cho hôn mê mà thiếp đi, mặc vào lúc nào chính cô còn không biết rõ. Cô day day huyết thái dương, nói không chừng dưới tình huống cô không biết chuyện gì, Lại Tư vẫn thưởng thức một hồi lâu.

"Bảo bối đã dậy chưa? Mặt trời chiếu đến mộng rồi, mau dậy ăn sáng thôi." Lại Tư lộ ra nửa thân trên khỏe mạnh, phía dưới mặc quần đùi màu sắc hoa quả. Bụng sáu múi, có lồi có lõm, vô cùng có khí thế.

Vai rộng, eo thon, chân dài, trong số những người đàn ông thì Lại Tư chắc là người sở hữu vóc người hoàn mỹ nhất!

Thường ngày anh toàn mặc cả bộ tây trang màu đen làm anh mang một vẻ tiềm ẩn, ưu nhã, có một câu nói vô cùng có ý nghĩa, giống như phong cách bãi biển của anh vậy, Tuyết Thuần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tuyết Thuần nhìn đến mức ngây người, đột nhiên nhìn thấy Lại Tư đùa giỡn cười một tiếng, bỗng nhiên cả kinh, rồi mau chóng cầm một chiếc khăn choàng bên cạnh đã sớm chuẩn bị lên, vội vã che cơ thể mình.

Lại Tư đến gần: "Không phải mặc như vậy đâu."

Cô biết mà! Trong lòng Tuyết Thuần đang gào thét, cô không phải đang khản trương sao!

Một chiếc khăn choàng hình vuông đơn giản, khăn choàng từ ba màu hồng phấn, vàng nhạt và xanh nhạt kết hợp, đến tay Lại Tư, lại thấy phong cách gọi cảm phiêu dật, thành một cái váy mỏng khêu gợi, rất đẹp.

Có thể mơ hồ thấy được, bên trong là dấu vết của bộ bikini kim cương. Một cái khăn choàng thật mỏng, lại có thể che kín ánh sáng của kim cương.

"Đúng rồi, không trách được cứ cảm giác thiếu cái gì đó." Lại Tư giống như làm ảo thuật vậy, lấy ra một vòng hoa xinh đẹp đội ở trên đầu cho cô: "Công chúa xinh đẹp, chúng ta đi thôi."

Tuyết Thuần cười cười, phần lớn thời gian, Lại Tư đều rất cưng chiều cô.

Ra khỏi trong phòng, Tuyết Thuần kinh ngạc phát hiện, bọn họ đang ở nhà gỗ vậy mà không ngờ có thể nhìn thấy mặt biển! Đây chính là phòng ở làm bằng gỗ nha! Bỗng ngày nào đó có một trận mưa to, thủy triều dâng lên, còn không phải trực tiếp cuốn nhà gỗ đi sao?

Chỉ là, đây không phải vấn đề mà cô phải lo lắng, cô chỉ cảm thấy cực kỳ tán thưởng! Nóc nhà là một chút cò khô lợp mà thành, bên kia còn có một cái thang gỗ, đi xuống tầng một. Cả một tòa nhà hai tầng bằng gỗ nhỏ nhỏ, lộ ra một chút hơi thở của nguyên thủy.

Đứng ở ban công lộ thiên mang phong cách nguyên thủy cổ xưa, bám vào rào chắn bằng gỗ, nhìn ra mặt biển xanh thăm thẳm ngoài xa, trái tim của Tuyết Thuần cũng mềm nhũn, Thiên đường cũng chỉ như vậy mà thôi! So với nhìn thấy Ramesses II* còn kinh ngạc hơn!

(* Là Pharaon thứ ba của Vương triều thứ 19 của Ai Cập)

"Đừng nhìn nữa, ăn no rồi anh sẽ dẫn em xuống biển." Lại Tư không nói lời nào, liền kéo cô đến trước bàn ăn rồi ăn xuống.

Nước biển không nhiễm một hạt bụi nào, xanh thăm giống như bầu trời không nhìn thấy được dải phân cách, hòn đảo này giống như được đất trời ưu ái, không trách được Lại Tư lại có lòng tin đưa cô đến đây.

Lại Tư giống như rất thích biển, từ phòng ngủ của hai vợ chồng cô cũng có thể nhìn ra được biển, hòn đảo tư nhân nhỏ cũng có biển vô cùng xinh đẹp.

Nhìn thấy bít-tết như con bướm đậu trên sáu cánh hoa, Tuyết Thuần rất cảm động.

Lại Tư hơi trông đợi hỏi: "Ăn ngon không?"

Tuyết Thuần không ngừng gật đầu, nói không rõ: "Rất ngon."

"Chúng ta khóa lặn thôi."

"Khụ.....Khụ" Tuyết Thuần che miệng khóa.....lặn? Bơi lội mà không mặc quần áo? Trần trụi trong truyền thuyết đây sao?

Lại Tư tốt bụng làm cho tấm lưng ngọc xinh đẹp của cô được thả lỏng: "Đừng lo lắng, trừ ven biển giới của đảo có người bảo vệ ra thì cả hòn đảo này ngoài anh và em, sẽ không có người thứ ba xuất hiện."

Tuyết Thuần sau một lúc lâu mới khép miệng lại được, chợt nhớ tới cái gì: "Sao lại như vậy! Không phải còn có một đầu bếp ở đây sao!" Cô tin chuyện hoang đường này của anh mới là lạ, không biết trong lòng anh còn những suy tính nào nữa.

"Đầu bếp chính là anh đấy thôi." Lại Tư cắt cho cô một phần thịt bò nhỏ, đưa đến bên miệng của cô, nhìn cô thỏa mãn ăn xuống thức ăn mà mình làm, tâm tình anh thật tốt nha: "Nếu ngon thì ăn nhiều một chút, trên thế giới này, không có người thứ hai có phúc được ăn đồ ăn ngon do anh làm đâu."

Cái gì! Tuyết Thuần cả kinh, cẩn thận từng li từng tí chứng thực: "Anh nói là, bít tết hiện giờ em đang ăn, là do anh làm?! Đại đương gia cao quý mười ngón tay không dính nước xuân nha!

"Không sai." Lại Tư bình tĩnh nhìn, bình tĩnh ăn, bình tĩnh cười, lời nói ra mà không làm cho người khác kinh ngạc đến chết thì sẽ không ngừng lại.

Tuyết Thuần lặng lẽ nuốt nước miếng một cái, có chút không cảm nhận được mùi vị, lại có chút ngọt như mật.

Không cảm thấy được mùi vị là bởi vì đây là đồ ăn mà Lại đương gia làm! Sau khi thuộc hạ của anh biết, có thể hay không sẽ làm thịt cô mất! Cô ăn phải gan hùm mật gấu, mới dám sai bảo Đại đương gia hắc đạo mà người khác chỉ cần nghe đến tên đã sợ mất mật!

Ngọt như mật chính là bởi vì yêu mến Lại Tư khó có thể nói rõ, anh lại có thể vì cô mà tự mình làm đồ ăn.

"Tuyết Thuần, anh đã tự tay nấu đồ ăn cho em rồi, chúng ta làm trao đổi, em cũng phải làm một chuyện cho anh thôi." Tròng mắt đen quý dị của Lại Tư lóe lên một tia sáng.

"Chuyện gì?" Lại Tư đứng là sẽ cò kè mặc cả, chính cô cũng biết nấu cơm cơ mà, nếu như sớm biết như vậy thì cần gì anh phải tự tay nấu đồ ăn.

"Hôm nay không cho phép em cởi bộ bikini kim cương xuống." Ánh mắt nóng rực, lời nói thì nóng bỏng, Tuyết Thuần cô còn có thể trất tình sao.

Đương nhiên là không thể rồi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đương gia đời trước có năm bà vợ

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Hà! Biểu cảm trên mặt Tuyết Thuần như bị thiêu cháy, cũng biết chuyện mà anh làm không có cái nào là nghiêm chỉnh mà. Anh đào sẵn một cái bẫy, rồi đem cô đẩy xuống cái bẫy đó, sau đó rất vui vẻ mà thưởng thức vẻ mặt giấy giụa của cô khi sập bẫy.

Tuyết Thuần buồn bực thì thầm, Lại Tư từ ngồi đối diện cô, lại chuyển đến ngồi bên cạnh cô, vén một bên tóc dài của cô lên, ở bên tai cô thì thầm mờ ám: "Anh cho em một tuần trắng mắt, em đáp ứng một yêu cầu của anh, cái này đâu có quá đáng. Bảo bối lo lắng cái gì, dù sao chúng ta đã sớm nhìn thấy cơ thể của đối phương rồi. Cứ coi như là phần thưởng đi, anh dạy em lận."

Ban ngày ban mặt, trần truồng **, giống cái dạng gì.

Tuyết Thuần ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đầy nắng và ánh sáng dịu nhẹ. Nhưng cho dù chỉ có một chút ánh sáng, ánh sáng của kim cương cũng sẽ phát ra mạnh mẽ. Người của Lại gia đều là biến thái!

Trên bầu trời những áng mây đang cuộn tròn lại, Lại Tư đầu đội mũ rom, ngồi trên chiếc thuyền nhỏ màu trắng, cùng Tuyết Thuần song song chèo thuyền.

Nhìn một chút mặt biển tuyệt đẹp đầy những con gió nhẹ, nhìn những tảng đá dưới dòng nước biển trong vắt, nhìn những người phụ nữ bên cạnh, nhìn nụ cười thật đẹp như hoa đồng tiền trên miệng họ.

Nhớ lại buổi tối đã ngoại ấy, ngồi trên chiếu cùng nhau đốt lửa trại, những hạt cát mềm mại chính là giường, bầu trời đầy sao chính là chăn, dần tiến vào những giấc mộng đẹp và ngọt ngào, sáng sớm tỉnh lại là đã có thể ngắm bình minh rồi.

Trong lòng không khỏi cảm thán, đây mới chính là thánh địa Trăng mặt ngọt ngào.

"Trình Lăng, anh đi đi! Em đã sớm không còn yêu anh nữa rồi. Hiện tại người đàn ông mà em yêu chỉ có duy nhất một mình Lại Tư thôi." Tuyết Thuần đứng một bên cau mày buồn bã rơi nước mắt.

"Em đừng cố chấp như vậy nữa, chuyện của chúng ta đã trôi qua rất lâu rồi, em tìm đến anh cũng chỉ là tự mình tìm đau khổ thôi, anh sẽ không quay đầu đâu."

Nói xong, Tuyết Thuần liền kéo tay của Lại Tư đi vào phòng VIP, sau đó không ra ngoài nữa.

Cho dù Trình Lăng bị đánh đến thừa sống thiếu chết, Tuyết Thuần vẫn ở trong phòng cùng với Lại Tư, cho dù không thấy được hình ảnh trong phòng, Thiến Sở Sở cũng có thể tưởng tượng ra tội ác triền miên day dứt của bọn họ.

Thiến Sở Sở nhìn chằm chằm đoạn video trên máy tính, tay nắm chuột không ngừng run rẩy, khớp ngón tay cơ hồ đều trắng bệch.

Đây là Tuyết Thuần mà cô quen sao? Không phải đâu, bọn họ ở cạnh nhau nhiều năm như vậy, là bạn tốt nhất của nhau, nếu có nói thân hơn cả chị em ruột thịt cũng không nói quá. Gặp nhau khi đi leo núi rồi trở thành bạn bè của nhau, có bao nhiêu lần, cô không ngại hy sinh mạng sống của mình để cứu cậu ấy! Cô tin tưởng vào Tuyết Thuần, cậu ấy không bao giờ là loại người như vậy?

Đầu Thiến Sở Sở ngây ngây ngô ngô, trong chốc lát chợt miên man suy nghĩ. Đột nhiên nhớ tới chuyên ngành của mình, không phải cô là chuyên gia bên mảng giải mã và nhận diện máy tính sao, nói không chừng đoạn video này là giả!

Bận cả nửa ngày, qua phần mềm tiên tiến nhất trên máy tính để giám định.

Kết quả, là thật!

Thiến Sở Sở tê liệt ngã xuống ở trên ghế, mặc cho đoạn video có mấy phút phát đi phát lại trên màn hình. Sau đó nghe thấy âm thanh quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn, giọng nói mềm mại ngọt ngào của Tuyết Thuần.

Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, chẳng lẽ.....là bởi vì yêu sao? Bởi vì chồng của cậu ấy – Lại Tư, cho nên cậu ấy mới khoanh tay đứng nhìn sao? Vì vậy mà ngày cả đến bệnh viện để thăm Trình Lăng dù chỉ một chút cũng không thể? Chẳng lẽ bởi vì yêu mà cậu ấy cái gì cũng không cần nữa?

Cảm giác sợ mất đi người mình yêu, cô cũng quá quen thuộc rồi, cảm giác sợ hãi đó giống như không còn chút máu thịt nào nữa.

Mặc dù như vậy, nhớ ngày đó, vì tình cảm của ba người, mà cô bí mật chôn giấu tình yêu suốt bao nhiêu năm, nhường Trình Lãng cho cậu ấy.

Vậy mà Tuyết Thuần lại khoanh tay đứng nhìn, mặc cho Trình Lãng bị đánh đến thương nặng rồi bị cáo buộc trách nhiệm nặng nề, như vậy cũng quá ích kỷ đi.

Núi K2, khoảnh khắc mà Lại Tư xuất hiện trong bão tuyết, là ấn tượng đầu tiên của Thiến Sở Sở khi nhìn thấy Lại Tư. Ở đây cô liền đoán được thân phận của người đàn ông mà Tuyết Thuần gả cho tuyệt đối không đơn giản, nhưng khi nhìn thấy thủ hạ của anh ta thủ đoạn tàn nhẫn nhẹ nhàng làm đứt gân cốt của Trình Lãng, lúc đó cô mới giật mình sợ hãi, người luôn luôn cường tráng như Trình Lãng cũng không phải là đối thủ, rốt cuộc có bối cảnh như thế nào!

Cô đem dáng vẻ của Tuyết Thuần phóng đại lên, mặc dù trong lòng cô biết cậu ấy không phải là đồng lõa, nhưng mà dưới tình huống đó, chẳng lẽ cậu ấy không thể ngăn Lại Tư lại sao? Người đàn ông đó yêu cậu ấy như vậy mà!

Thiến Sở Sở oán hận đập bàn một cái, đã không thể có quá nhiều lo lắng, tâm ma trong cô trỗi dậy, cô và Trình Lãng đã trả giá quá nhiều rồi, chuyện này thật lòng xin lỗi cậu Tuyết Thuần, cũng đến lúc cô phải sống vì chính bản thân cô.

Dù cậu không phải cố ý thì sao? Trình Lãng đã vì cậu mà bỏ ra cái giá quá lớn, đến lúc cậu cũng phải trả ơn rồi.

Điện thoại di động reo, là một số lạ, Thiến Sở Sở đã mơ hồ nhận ra là ai. Cô thần thờ nghiêm mặt, khẽ cắn răng, ngón tay đè vào phím kết nối.

"Alo?"

"Nghĩ kỹ chưa? Quý y chưa bao giờ đợi người." Giọng nói của Trù Nhiên đầu bên kia lạnh lẽo như băng.

"Tôi đồng ý, cô mau để Quý y chữa trị cho Trình Lãng. Sau khi xác định Trình Lãng có chuyển biến tốt, tôi sẽ làm theo lời cô nói, phản bội Tuyết Thuần."

"Được. Nhưng mà giao dịch của chúng ta còn có một điều kiện nữa, chuyện của tôi và cô, không thể để cho người thứ ba biết, bao gồm cả Trình Lãng của cô. Nếu không, tất cả đều trở thành công cốc."

Trong lòng Thiến Sở Sở lập tức dâng lên hoài nghi: "Tại sao?" Không để cho những người khác biết, dù sao cũng không phải là chuyện có thể đi kể lung tung. Nhưng mà Trình Lãng là người trong cuộc, anh ấy có quyền được biết.

"Hừ, tôi tự có tính toán. Dù sao video này là thật hay giả, trong lòng cô cũng biết rõ. Huống hồ, anh ta sẽ để cho Tuyết Thuần chịu thiệt thòi sao? Cô phải nhớ, giao dịch giữa tôi và cô, không thể để cho người thứ ba biết. Nếu cô đồng ý, tôi lập tức để Quý y sang bên đó, thời gian càng kéo dài, Trình Lãng mà cô yêu, kể cả thân tiên cũng không cứu nổi đâu."

Nhớ tới Trình Lãng dở sống dở chết hơi thở thoi thóp trong bệnh viện, Thiến Sở Sở nghiêng chặt hàm răng: "Được, tôi đồng ý, cô mau để Quý y đến đây."

"Yên tâm, tôi lập tức liên lạc với Viện trưởng để phẫu thuật." Trù Nhiên tắt điện thoại, sau đó cười lạnh: "Người đàn bà ngu xuẩn....."

Hành tung của Lại Tư vô cùng quỷ dị, nơi mà anh xuất hiện, người của anh đều xóa sạch mọi dấu vết, cô ta làm gì có bản lĩnh để lấy được video tư mật của anh cùng Tuyết Thuần chứ!

Lấy được, nhưng cũng không có giá trị với Trình Lãng.

Đây là dùng kỹ thuật tiên tiến nhất hiện nay để làm ra, giới bạch đạo cũng còn có nhiều thứ không thể để lộ ra ngoài. Đương nhiên trong hắc đạo thì càng nhiều thứ được giấu kín! Một con ếch ngồi đáy giếng như Thiến Sở Sở thì có thể làm gì chứ?

Trong đoạn video cảnh Trình Lãng bị đánh là thật, quán rượu trong video cũng chỉ cần quan sát kỹ một chút là có thể nhận ra ngay. Hình ảnh của Lại Tư cũng là thật, cô ta và Lại Tư giao thủ lâu như vậy, lấy được một hai đoạn video có hình của anh thì có gì là khó, chỉ cần chỉnh một vài động tác là được. Về phần Tuyết Thuần kia, căn bản là cô ta tìm người đóng giả, tìm người có giọng nói giống hệt Tuyết Thuần, phối hợp với động tác của Lại Tư, bắt chước cử chỉ hành động của cô ấy thôi.

Nghĩ lại, cô ta cũng bỏ ra số tiền rất lớn, chỉ là nếu lần này thành công, thì việc này cũng không cần nhắc đến.

"Quý Ánh, ngày mai tự cậu đi mời Quý y về đây."

"Vâng. Đương gia, thuộc hạ đã rõ rồi ạ."

Hơn bảy giờ tối, đèn trong phòng phẫu thuật vẫn sáng, Trù Nhiên đã mời Quý y trong truyền thuyết đến, cùng với Viện trưởng tự mình phẫu thuật.

Thiến Sở Sở lo lắng sốt ruột, không có tâm tình để ăn uống.

Đèn phẫu thuật chợt tắt, Viện Trưởng cùng với vị Quý y không rõ mặt mũi đi ra.

"Bác sĩ, Trình Lãng thế nào rồi?" Thiến Sở Sở gấp gáp tiến lên túm lấy bàn tay của Quý y.

Quý y chỉnh lại mặt nạ màu trắng che mặt, nghiêng đầu nói: "Phía sau giao cho ông."

Viện trưởng cúi đầu khom lưng: "Dạ dạ dạ, Quý y đi thông thả."

Thiên Sở Sở gấp muốn chết, cũng không có so đo với Quý y cao ngạo. Nếu là bình thường, cô cũng không biết phải đối xử như thế nào với cái loài người vô nhân nghĩa thế này.

Thấy anh ta lạnh nhạt không thèm để ý đến cô, cô chỉ chuyển sang hỏi Viện trưởng: "Trình Lăng anh ấy thế nào rồi?" Trình Lăng mới là quan trọng nhất.

"Cô yên tâm, tất cả thuận lợi, nghỉ ngơi tốt, rất nhanh có thể bình phục." Viện trưởng nhìn về Quý y phía xa mà thở dài.

Quý y trong truyền thuyết, lại là một chàng trai anh tuấn đẹp trai. Để cho người như ông vất vả hơn chục năm trời mới leo lên được vị trí Viện trưởng cúi đầu, làm sao mà chịu nổi a!

Suốt ba tháng đi hưởng tuần trăng mật, mặt của Tuyết Thuần phai nắng có chút đen đi, nhưng đổi lại cả người rất khỏe mạnh, sắc mặt hồng nhuận, so với ngày thường thì vẻ đẹp còn rung động lòng người hơn. Đây chính là người phụ nữ được hạnh phúc quán lấy.

Quan hệ vợ chồng vững chắc, lại nghe được tin tức cơ thể của Trình Lăng có chuyển biến tốt, cũng làm cho tâm tình của cô tốt hơn rất nhiều, nghe thấy Trình Lăng có thể đi lại mà không để lại di chứng tảng đá nặng trĩu trong lòng cô cuối cùng cũng buông bỏ được.

Cô được Lại Tư cưng chiều, hướng đến cuộc sống hạnh phúc mà cô mong muốn.

Vừa xuống máy bay, lại bị một đám người trong bang vây lấy, Lại Tư ôm Tuyết Thuần đi thẳng về chiếc Rolls-Royce quen thuộc.

"A! Lại muốn quay lại đảo rồi." Hai tay của Tuyết Thuần đặt lên đầu gối, ba tháng thoải mái hạnh phúc trôi qua nhanh như chớp mắt. Có lẽ bởi vì tâm tình, lần này sau trở về, những vết sẹo tây trang phẳng phiu cũng nhìn thuận mắt hơn nhiều.

"Nếu như thích, năm nào chúng ta cũng đi hưởng tuần trăng mật." Lại Tư tặc lưỡi mà cười, vô duyên vô cớ vươn tay sờ về phía bụng của cô: "Có lẽ năm tiếp theo, sẽ có thêm một thành viên mới gia nhập đây."

Tuyết Thuần nháy mắt một cái, sau đó rồi mới hiểu được ý tứ của Lại Tư: "Anh đang nói đến đứa bé?"

Đúng vậy, anh và cô kết hôn lâu như vậy rồi, gần đây cũng rất thường xuyên làm cái đó, có phải là trong bụng đã có rồi? Nghĩ tới đây, cô cười khúc khích. Nếu có thêm một tiểu Lại Tư, vậy thì cô sẽ nhiều chuyện để làm rồi.

Lại Tư kéo tay của cô trên đầu gối ra, dùng bàn tay to lớn của mình mà bao bọc thật chặt: "Không sai, Tuyết Thuần mau sinh cho anh một đứa nhỏ thôi. Làm như vậy lúc mà anh bận rộn, con sẽ có thể thay anh mà ở bên cạnh chăm sóc cho em." Sau đó con sẽ thật mau lớn, sớm kế thừa sự nghiệp của cha, đến lúc đó anh và Tuyết Thuần có thể tự do tạt tay mà đi khắp nơi cùng nhau.

Mặc dù là tuần trăng mật, nhưng mà Lại Tư lại luôn dậy sớm ngủ trễ, một ngày ngủ bốn năm tiếng, khi cô còn đang ngủ say, anh luôn luôn một mình trong thư phòng vội vàng, ra đủ mọi mệnh lệnh cho Lam Dạ.

Mặc dù tình lực của anh dồi dào, thời gian ngủ không nhiều, nhưng Tuyết Thuần nhìn thấy cũng sẽ đau lòng.

Đột nhiên, Tuyết Thuần hỏi: "Lại Tư, anh sẽ trọng nam khinh nữ sao?"

"Sao em lại hỏi như vậy?" Anh không nhớ khi nào làm cho cô hiểu lầm như vậy?

"Cảm thấy một số Hào Môn, cũng chính là giống như Đại gia tộc của anh, sẽ thích con trai nhiều hơn?" Nếu cô sinh liên tục toàn là con gái, Lại Tư có thể vì để sinh con trai mà cưới thêm vài người phụ nữ không? Điều cô lo lắng cũng không phải là điều vô căn cứ, lại nói qua, bố của anh cũng có đến năm người vợ. Cô có thể không lo lắng sao?

Lại Tư vui vẻ, cười lớn, nắm chặt tay cô rồi véo lấy chiếc cằm xinh đẹp: "Tuyết Thuần bé nhỏ làm sao lại có những suy nghĩ kỳ lạ như vậy?"

Tuyết Thuần ngáp ngừng một lát, thấy Lại Tư vô cùng kiên nhẫn mà đợi cô trả lời, cô quyết định hỏi: "Chị hai nói, một đời Đương gia trước của Lại gia có đến năm người vợ."

Tuyết Thuần vươn tay ngọc, đưa năm ngón tay thon nhỏ và đáng yêu ra, tròn to mắt đẹp, lần nữa cường điệu: "Là năm người."

Trong lòng Lại Tư cười đến nghiêng trời rồi, nhưng trên mặt vẫn rất điềm tĩnh hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tuyết Thuần nhui lông mày, con người nhìn sang Lam Dạ đang bất động lái xe mà thở dài, vẫn không sợ chết mà hỏi ra: "Sau đó chính là..... Em muốn hỏi có phải Đương gia đời trước vì không có con trai nên mới lấy nhiều vợ như vậy?"

Gi cơ?

Lam Dạ vẫn bất động lái xe mà thở dài như cũ, chỉ là tay hơi hơi run một chút.

Lại Tư kiểm chế vô cùng tốt đưa nắm đấm đến bên miệng, ho nhẹ xuống.

"Thế nào? Chẳng lẽ không đúng?" Vấn đề mà cô hỏi buồn cười lắm sao?

"Dĩ nhiên không phải." Gương mặt Lại Tư trong trẻo đầy quyền rũ khi cười khoe miệng càng thêm sâu: "Muốn sinh con trai, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, không cần phụ nữ cũng có thể mà." Cho nên, Tiểu Tuyết Thuần của anh thật là đáng yêu quá đi.

Tuyết Thuần hơi buồn lòng: "Vây đúng là hoa tâm rồi."

Lại Tư thu hồi nụ cười, đột nhiên cảm thấy cô gái đáng yêu này cũng có chút cẩn thận quá cơ, chẳng phải là sợ anh lấy thêm mấy người vợ sao, lại còn nói vòng vo quanh co?

Một tay anh mạnh mẽ ôm chặt lấy eo của cô, sau đó hai tay nâng gương mặt trái xoan của cô mà vuốt ve, dùng trán cọ nhẹ vào chiếc mũi của cô, sau đó chống đỡ cái trán trắng bóng của cô.

Thân mật ở cự ly gần như vậy, Tuyết Thuần có thể trông thấy con ngươi tràn đầy tình yêu đen nhánh sáng long lanh của Lại Tư, tràn ngập dịu dàng sắc sảo.

Lại Tư cười híp mắt nói: "Tuyết Thuần, em yên tâm, dù em chỉ có thể sinh con gái anh tuyệt đối cũng không lấy người phụ nữ khác."

Anh thật lòng yêu em đấy! Tuyết Thuần có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim của anh, hô hấp, chính là người đàn ông này, đã làm cho tâm tình của cô trở nên hạnh phúc! Ba tháng sau, Trình Lăng mừng rỡ phát hiện tay chân của mình đã có thể cử động mấy cái.

Thiên Sở Sở cũng đầy lòng vui mừng.

Hôn nay, Thiên Sở Sở đang muốn vào bệnh viện đưa cơm cho Trình Lăng, lại có một người đàn ông xa lạ chắn đường.

"Có chuyện gì?" Thiên Sở Sở nhìn chằm chằm người tới, cả người căng thẳng, cả người anh ta tản ra hơi thở tàn bạo, có chút quen thuộc.

"Đương gia mời cô đi một chuyến."

Trong đầu Thiên Sở Sở lóe lên suy nghĩ, nhớ tới người phụ nữ cường bạo đó.

Đi theo người đàn ông đó tới đến một gian phòng VIP.

"Là cô?" Thiên Sở Sở kinh ngạc nhìn cô ta, nhưng ngay sau đó lại trở lại bình thường, lúc đầu là cô ta giúp đỡ cô, dĩ nhiên bây giờ là đến đòi thù lao.

"Phải, cô chuẩn bị một chút, trong vòng ba tháng, tôi muốn cô làm cho tôi một chuyện."

Trù Nhiên nghịch nghịch chiếc bật lửa trong tay, ngoài miệng ngậm một điếu thuốc. Không thể không thừa nhận, khí thế lạnh lùng của Trù Nhiên, những ngón tay thon dài như thủy tinh sắp vụn vỡ đang kẹp lấy điếu thuốc, son môi sâu đậm, ánh mắt lãnh lẽo phun ra từng hơi khói thuốc, sự lười biếng với sự sắc sảo hoàn hảo, thể hiện một vẻ đẹp vô cùng độc đáo và nữ tính.

Trù Nhiên đôi môi đỏ mọng di chuyển, nói một lúc lâu.

Thiên Sở Sở sau khi nghe xong, tức giận tròn to mắt: "Cái gì? Cô lại muốn tôi tạo cơ hội khiến Tuyết Thuần cùng Trình Lăng xảy ra quan hệ? Cô biết rõ Trình Lăng là người đàn ông mà tôi yêu, cô còn muốn tôi để cho bọn họ làm ra loại chuyện như vậy? Tôi có bị ngu, mới có thể khiến loại chuyện đó xảy ra."

"Chỉ có khiến Trình Lăng chà đạp cô, mới có thể để Tuyết Thuần rơi vào bẫy, hơn nữa, vĩnh viễn mất đi Lại Tư."

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cỗ máy cẩn thận Tuyết Thuần

Edit: Hoàng Bích Ngọc

"Tôi có nghĩ tới cách để phản bội cậu ấy, nhưng không hèn hạ như vậy." Thiển Sở Sở khẽ giữu cột một tiếng, quay đầu muốn rời khỏi.

"Cô bước ra khỏi căn phòng này một bước, quan hệ hợp tác của chúng ta liền tan vỡ, hậu quả tuyệt đối không phải là điều mà cô có thể chấp nhận được." Giọng điệu uy hiếp giống như đến từ địa ngục vậy.

Thiển Sở Sở oán hận quay đầu lại nhìn chằm chằm Trù Nhiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhưng nếu làm như cô nói, Trình Lăng đối với Tuyết Thuần càng không thể buông tay."

Cái này hoàn toàn làm trái với ý muốn của cô. Mặc cho cô ta nói gì cô sẽ không đồng ý, cô không muốn một lần nữa đẩy trái tim của người đàn ông mà cô yêu vào tay Tuyết Thuần nữa, trong quá khứ còn sợ chưa đủ sao?

"Cô yên tâm, nếu thật sự xảy ra quan hệ, Tuyết Thuần cũng sẽ không cùng anh ta ở cùng một chỗ. Dù sao, người mà cô ta yêu, là Lại Tư. Một người ngạo mạn như cô ta, tuyệt đối không cam tâm chôn vùi mình ở trong một cuộc hoan ái như vậy."

Với sự hiểu biết của Thiển Sở Sở đối với Tuyết Thuần, lời Trù Nhiên nói xác thực là không sai, nhưng điều cô lo lắng nhất chính là, Trình Lăng có được Tuyết Thuần, sẽ khó mà buông tay được.

"Cô yên tâm, coi như Trình Lăng có được thân thể của cô ta, thế nhưng anh ta lại cũng cảm thấy chính mình hèn hạ, làm bẩn cô ta, không xứng với cô ta. Bởi vì chúng ta đã hạ xuân được, anh ta không khống chế được mình, là lỗi của anh ta, anh ta nhất định áy náy trong tim. Mà cô là người chăm sóc anh ta lâu như vậy, anh ta đối với cô dù không có tình yêu, nhưng cũng có tình thân, tình bạn. Anh ta nợ cô nhiều như vậy, tự nhiên sẽ dùng một đời để trả lại."

Trù Nhiên mĩa mai liếc nhìn cô một cái từ trên xuống dưới, sau đó có một ý tưởng đen tối, khuôn mặt lóe ra sự lạnh lẽo đàng đàng sát khí: "Chuyện cho tới giờ, tôi cũng không sợ nói cho cô biết, họ Tuyết kia cướp người đàn ông của tôi, tôi muốn để cho cô ta chết cũng không yên!"

Từ trước tới giờ luôn là tình yêu làm tổn thương người, hóa ra Trù Nhiên với cô lại là đồng bệnh tương liên. Thiển Sở Sở lộ vẻ sâu thâm cười một tiếng, còn là thua ở trong tay cùng một người. Tuyết Thuần, làm một phụ nữ, có thể được hai người đàn ông thật lòng để yêu, cậu thật là rất thành công trong cuộc sống.

"Đến thời điểm động thủ, tôi sẽ thông báo cho cô."

Trù Nhiên cũng không vội ngăn cản, từ từ nhả ra từng đợt từng đợt khói thuốc: "Nếu như cô không làm theo lời của tôi, Trình Lăng lập tức khôi phục bộ dạng dờ sống dờ chết như cũ, lần này thật sự tàn tật suốt đời rồi."

"Cô dám? Tôi xem cô cũng không có cái khả năng đó." Thiển Sở Sở nắm chặt quả đấm, cô không nắm rõ bối cảnh của người phụ nữ này, cần thử thăm dò một chút.

"Không có?" Trù Nhiên cười nhạo một tiếng: "Nếu tôi có khả năng mời Quý y chữa khỏi cho Trình Lăng, tự nhiên cũng có thủ đoạn làm anh ta tàn tật như cũ."

"Dĩ nhiên, nếu như cô muốn thử một chút như lời nói kia, vậy cũng không ngại." Trù Nhiên lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại: "Viện trưởng, tôi muốn bệnh nhân Trình Lăng kia của ông, từ giờ vĩnh viễn trở thành người tàn phế."

Sau đó cô ta cười tàn nhẫn đưa điện thoại đến bên tai của Thiển Sở Sở: "Được, được, Trù đương gia."

Thiển Sở Sở sắc mặt từ trên xuống dưới đều trắng bệch. Cả người lạnh lẽo mà run rẩy. Rốt cuộc người mà Tuyết Thuần đắc tội là người như thế nào? Đám can đảm đối địch cùng với người có thể lực lớn như Lại Tư?

"Chỉ cần cô ngoan ngoãn, Trình Lăng sẽ có cơ hội để trở mình, thân thể sẽ khôi phục, cái giá cao như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ để cô nói vài câu hủy hoại Tuyết Thuần?" Bởi vì tuần trăng mật mà thả lỏng, Lại Tư tích tụ rất nhiều công việc, trở lại sẽ bận đến nỗi không thấy bóng.

Tuyết Thuần nằm trên bàn trang điểm, có một chút hoảng sợ.

Đi hưởng tuần trăng mật, đều là những hồi ức vui vẻ. Nhưng trong lòng vẫn tồn tại một vương mắc, mỗi lần đều cảm thấy mình quá ích kỷ và xấu xa. Nửa đêm tỉnh lại, đều là hình ảnh Trình Lăng bị thương.

Bởi vì không muốn rời xa Lại Tư, lưu luyến sự dịu dàng của anh, bởi vì hưởng qua tình yêu tuyệt vời, có hạnh phúc ấm áp, cho nên cô lựa chọn Lại Tư. Lại tàn nhẫn ích kỷ mà gạt Trình Lăng qua một bên.

Bởi vì cô chính nguyên nhân làm cho Trình Lăng bị thương thành như vậy, cũng bởi vì vậy bản thân cô đối với anh ấy liên tồn tại áy náy, trong lòng Tuyết Thuần vẫn không thoải mái.

Lướt đến danh bạ điện thoại, cô muốn gọi điện thoại cho Trình Lăng với Thiển Sở Sở, chỉ là, bởi vì khó giã bày, có lẽ không biết làm thế nào để che dấu hành động ích kỷ của mình, cô căn bản không dám đối mặt với bọn họ.

Chỉ là, chuyến du lịch trăng mật này, Tuyết Thuần cũng đã hoàn toàn mở lòng tiếp nhận Lại Tư, cô đang tiếp nhận toàn bộ con người Lại Tư nhưng đồng thời cũng hi vọng anh tiếp nhận toàn bộ con người của cô, tựa như khi anh còn là Tổng giám đốc của Tập đoàn YD vậy, chỉ cảm thấy cô tùy hứng là tốt rồi.

Cô khổ sở cố gắng hết thảy, cũng là vì muốn làm tất cả mọi người vui vẻ, mặc kệ là Lại Tư, Trình Lăng, hay là vì chính bản thân cô.

Trải qua mấy ngày chung đụng, sự tin tưởng của Lại Tư đối với cô tăng lên không ít. Nếu như bây giờ cô nói với anh chuyện của Trình Lăng, anh có thể tức giận như lần trước không? Dù sao cũng không có phát sinh ra chuyện gì. Mà quá khứ của cô và Trình Lăng, nếu Lại Tư vẫn không có cách nào tiếp nhận nổi, thì sẽ trở thành vướng mắc lớn nhất suốt đời của cả hai bên.

Tóm lại lần đối mặt này, có thể đem vướng mắc mà bọn họ không thể đụng vào giải quyết được.

Nghĩ tới đây, cô liền bấm điện thoại.

Thiên Sở Sở đang giúp Trình Lăng ăn cơm, rót nước canh cho anh ta, chợt nhìn thấy trên điện thoại di động hiển thị cuộc gọi đến, mặt mũi cô sững sờ, nhũn lòng mây, lần đầu do dự có nên nghe máy hay không.

"Thế nào? Có phải là Tom hay không?" Trình Lăng sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng trải qua đáng về lần trước xanh xao thì lần này tốt hơn rất nhiều rồi. Thân thể khá một chút thì liền có sức lực, Thiên Sở Sở xem như bạn tốt của anh, tự nhiên cũng phải quan tâm một chút: "Lại nói, hai người qua lại cũng một thời gian dài, sao có thể nói chia tay là chia tay chứ, có chuyện gì nói ra là tốt rồi, cần gì phải như vậy chứ?"

Thiên Sở Sở cười cứng ngắc: "Em đi ra ngoài nghe điện thoại."

Điện thoại vừa thông, Tuyết Thuần không chờ phản ứng của đầu bên kia vội nói: "Sở Sở!"

"Tuyết Thuần à, có chuyện gì không?"

Tuyết Thuần liền giật mình, cảm thấy Thiên Sở Sở không còn nhiệt tình như trước nữa, nhưng mà cô không cho rằng là có liên quan đến mình: "Có phải tâm tình của cậu không tốt không?"

"Không có, có thể là do chăm sóc Trình Lăng quá mệt thôi." Thiên Sở Sở lần đầu tiên nói dối Tuyết Thuần: "Đúng rồi, cái con người này thời gian qua đi những đâu? Cũng không tới thăm Trình Lăng, anh ấy, rất nhớ cậu."

Đầu kia trầm mặc một hồi: "Mình.....có chút việc không đi được, cho nên không thể đi thăm anh ấy. Chỉ là, giờ thì tốt rồi, mình cũng muốn đi thăm anh ấy một chút."

Có chút việc? Tuần trắng mặt so với sống chết của Trình Lăng còn quan trọng hơn đúng không? Đầu cô liền phát hiện ngay bộ dạng nói dối của Tuyết Thuần, bỗng nhiên phát hiện mình có chút không hiểu cô ấy: "Vậy lúc nào thì cậu tới đây?"

Nói tóm lại, thời điểm khi bạn thích một ai đó, họ làm cái gì cũng đều là đúng, đến khi bạn không thích một người, từ ưu điểm của họ, bạn cũng có thể cho đó là khuyết điểm.

Đây chính là thái độ hiện tại mà Thiên Sở Sở đối với Tuyết Thuần.

"Ai gọi vậy?"

"Tuyết Thuần."

Trình Lăng dừng tay lại, thân thể cường tráng trên mặt hiện ra một mảnh phức tạp và thâm trầm về mặt.

"Cậu ấy nói qua mấy ngày nữa sẽ đến thăm anh." Thiên Sở Sở nhẹ giọng nói, vừa nói, vừa quan sát vẻ mặt anh ấy cẩn thận. Về mặt không đúng! Tại sao Trình Lăng không hận, lúc nghe được cái tên Tuyết Thuần, tại sao lại có một loại cảm giác giống như chôn vùi cô đơn? Cái này gọi là.....buông tay sao?

Nhà chính Lại gia, buổi tối.

"Lại Tư, anh đã về rồi."

Tuyết Thuần khéo léo tiến lên đón, sau đó rất tự nhiên tháo cà vạt cho anh, cởi áo khoác ngoài xuống. Nếu là vào trước kia, cô chưa bao giờ nghĩ có một ngày cô sẽ vì một người đàn ông mà làm những việc này.

"Có nhớ anh không?" Lại Tư nhân cơ hội ôm eo nhỏ của cô, không đề cho cô rời khỏi.

Tuyết Thuần cảm thấy buồn cười: "Chúng ta mới xa nhau ba ngày thôi." Ba ngày ba đêm mà thôi, ngày ngày ở chung một chỗ, cả hai nhìn nhau đến phát chán.

"Sao hôm nay ngoan như vậy? Hà?" Lại Tư liếc nhìn thân thể mình một chút, cảm khái nói: "Bình thường làm sao mà mời nổi Lại Chủ mẫu đại giá nha!"

Cô có như vậy sao?

Tuyết Thuần khẽ hướng về phía người Lại Tư mà cúi đầu, dường như.....có thì phải. Lúc trước thời điểm còn bố mẹ, những thứ này đều tự mình giải quyết được. Sau đó nhà mẹ nuôi lại không có người đàn ông nào, chỉ có mỗi Trình Lăng nhưng anh lại chiều cô đến nỗi muốn gì được nấy, cô đâu có

biết sau khi gả cho người ta, đặc biệt là gả vào đại gia đình...hào môn, cô dâu mới cần phải làm những gì?

Lần này, rất tự nhiên, nhìn thấy Lại Tư về nhà, thì có một loại cảm xúc xúc động rất muốn làm giảm bớt những phiền muộn, mệt mỏi trong công việc của anh. Rất tự nhiên, cô muốn tháo bỏ những gông xích trên người của anh xuống.

Tây trang màu đen hàng hiệu, không ngờ Lại Tư lại che giấu cơ thể cường tráng như thế, có một loại áp lực lạnh lẽo.

Cô bắt đầu có chút hiểu ra, thì ra làm một người phụ nữ ở nhà chờ chồng về, sau đó giúp anh ấy thả lỏng, là một việc rất thỏa mãn. Cả ngày cô không có việc gì làm, chỉ có thể làm những thứ này để đền bù khoảng trống trong mình, tối thiểu cũng có thể thể hiện giá trị của mình ở nhà lớn. Rất bất đắc dĩ, cô đau khổ phát hiện, giá trị tồn tại của cô ở nhà lớn, chính là Lại Tư.

"Vậy mỗi ngày em đều giúp anh tháo cả vạt, cởi áo khoác ngoài có được hay không?"

"Anh cầu cũng không được." tâm tình Lại Tư rất tốt, cảm giác khẩn trương của cả một ngày mới nói lỏng xuống, thì ra có một loại cảm giác ấm áp gia đình. Tất cả đều là vì người phụ nữ anh ôm trong ngực.

Lại Tư đi vào phòng tắm, bắt đầu chuẩn bị nước nóng. Lúc này, Tuyết Thuần nhanh chóng cầm quần áo mang vào.

Lại Tư cười sâu hơn, hướng cô cọt nhả nháy mắt một cái: "Loại việc chân tay nặng nhọc này đều là chị Tô làm, chẳng lẽ Tuyết Thuần muốn tắm uyên ương với anh?"

Mặt Tuyết Thuần tối sầm lại, vì sao hôm nay cô làm những chuyện như vậy, trong mắt anh, đều là không bình thường? Chẳng lẽ cô muốn làm một người vợ tốt cũng là sai lầm sao?

"Vậy em để chị Tô vào vậy."

"Đừng đừng đừng." Lại Tư đã cởi áo sơ mi trắng trên người xuống: "Vóc người hoàn mỹ của anh đây sao có thể để người phụ nữ khác nhìn được chứ? Phúc lợi này chỉ có của một mình Tuyết Thuần thôi."

Tuyết Thuần che mặt, ném quần áo của anh xuống đất, liền vội vã chạy ra ngoài.

Lại Tư cũng không nhìn được nữa, nhỏ giọng ưu nhã mà cười ra, thần kinh căng thẳng mệt mỏi liền biết mất hết. Quả nhiên, trêu chọc Tuyết Thuần bé nhỏ, là thú vui lớn nhất của anh.

Lúc Lại Tư đi ra, đang cầm khăn lông lau tóc ướt nhẹp.

Tuyết Thuần vội vàng đi lên phía trước: "Để em giúp anh."

Lại Tư là người thế nào, anh là một con cáo già!

Lại Tư híp mắt một cái, không bình thường! Nếu nói vừa nãy còn bình thường, nhưng bây giờ thì quá khác lạ rồi. Dưới tình huống bình thường Tuyết Thuần đối với anh, chắc chắn sẽ cố ý lạnh lùng tổn thương anh thêm vài phần mới được, vì từ trong máu của cô là cao ngạo. Không phải là anh nghĩ nhiều, anh chắc chắn một trăm phần trăm là, Tuyết Thuần có chuyện muốn nói.

Là chuyện gì, để cho cô phải làm khó mình như vậy?

Lại Tư thoải mái híp mắt, cảm nhận bàn tay mềm mại nhỏ bé của Tuyết Thuần xoa bóp trên đầu anh. Loại này đãi ngộ VIP này, thật làm anh hưởng thụ không dứt.

Máy sấy tóc vù vù ở trên đầu anh thổi ra đều đều, nhiệt độ vừa phải, giống như cơ thể của cô vậy, nhu hòa ấm áp. Lúc này, bộ dạng của anh giống như một mình nằm ở sân cỏ hưởng thụ ánh nắng nhẹ nhàng của mặt trời, thoải mái mát mẻ.

Tuyết Thuần không nói gì, anh vẫn an nhiên hưởng thụ sự phục vụ của cô.

Tuyết Thuần tắt máy sấy tóc nói: "Được rồi."

Lại Tư duỗi tay vươn vai một cái, kéo cô về phía của anh, bởi vì Tuyết Thuần mặc váy dài bằng tơ tằm, lúc cô nằm nghiêng như vậy, Lại Tư cơ hồ có thể nhìn thấy làn da trắng bên trong của cô.

Yết hầu của anh chuyển động lên xuống, vốn là đói bụng, bây giờ đổi lại thân dưới đói. Bất kể là bao nhiêu lần, cũng sẽ không thấy chán, ngược lại càng ngày càng mê mẩn mùi của cô. Mặc kệ, Lại Tư cúi xuống muốn hôn.

Tuyết Thuần thấy ánh mắt anh không đúng, lập tức đưa tay đẩy môi của anh. Nếu như bây giờ mà làm cái kia, lời nói mà cô chuẩn bị một ngày, sẽ không có cơ hội để nói ra.

"Sao vậy?" Lại Tư không ăn được đậu hũ của Tây Thi, hơi bất mãn cắn tai trắng như ngọc của cô.

Trước cảm dỗ siêu cấp ngon ngọt, đúng khẩu vị của anh, sau đó lúc anh muốn tiến tới bước nữa, cô sẽ đưa ra yêu cầu, mà nếu anh không đồng ý thì sẽ

không được hưởng đãi ngộ VIP. Ở với anh một thời gian dài, Tuyết Thuần cũng trưởng thành không ít nha!

Đĩ nhiên, trong lòng Tuyết Thuần không có muốn vòng vo như anh nghĩ, Tuyết Thuần chỉ là muốn điều chỉnh quan hệ của bọn họ đến trạng thái tốt nhất, sau đó nói ra vấn đề nhạy cảm bén nhọn nhất thôi, như vậy tỷ lệ giải quyết được vấn đề sẽ cao hơn.

"Em có chuyện đứng đắn đề nói." Tuyết Thuần nghiêng lỗ tai, cô không hiểu tại sao Lại Tư lại thích cắn tai của cô như vậy, rõ ràng cũng không có mùi vị. 囧! Nếu là Lại Tư biết ý nghĩ của cô, còn không nói cô ngốc.

Đây là nói đùa! Nói đùa thôi có hiểu hay không? Vậy mà cô vẫn cùng Lại Tư ôm ôm ấp ấp lâu như vậy.

Lại Tư lập tức buông tay, tựa đầu vào gối thoải mái, hai tay đặt vào ót, khẽ mỉm cười nhìn cô: "Em nói, anh nghe."

Trong lòng Tuyết Thuần có chút lù lù bước, mặc dù anh lười biếng nằm trên giường, nhưng trình sinh ánh mắt nhạy bén cùng vẻ ngoài lịch thiệp cơ trí của anh, mỗi mông khê khê cười, giống như sư tử đang thăm vấn con mồi nhỏ yếu của mình, luôn tự tin bình tĩnh.

Lúc anh nhìn chăm chăm cô như vậy, Tuyết Thuần không khỏi sinh ra một loại cảm giác không rõ nguy cơ, giống như anh đã sớm biết cô sắp làm gì, chỉ nhìn cô múa rìu qua mắt thợ. Giống như chính anh là "Sư tử" không để vào mắt một con mèo con không hề có cảm giác uy hiếp, ở trước mặt vua của muôn loài, không có chỗ để nói điều kiện.

Như vậy trong chớp mắt, cô do dự.

"Nếu em không nói, vậy chúng ta liền....." Lại Tư mập mờ liếc nhìn một cái trước rãnh ngực sâu giữa ngực của cô.

"Cái đó!" Tuyết Thuần giọng nói hăng lên: "Lúc em nói với anh, anh ngàn vạn lần ** đừng kích động." Nói trước phòng hờ, tóm lại sẽ khá hơn chút thôi.

"Kích động?" Lại Tư hí mắt, trong con ngươi tràn đầy thú vị: "Chỉ có khi chạm vào thân thể của Tuyết Thuần anh mới kích động thôi."

Hả Tuyết Thuần đỏ mặt: "Cái đó, em nói thật, anh ngàn vạn lần ** đừng nóng giận, chớ tức giận, đừng..... đánh."

Mặc dù hai chữ cuối cùng kia âm thanh đề rất thấp, nhưng Lại Tư chính là nghe được, sau đó Tuyết Thuần nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của anh, cái loại khí thế cường đại đó trong lúc vô hình áp xuống, làm cô càng thêm nhụt chí.

"Anh không dám đảm bảo." Lại Tư cầm ly nước lọc đã sớm chuẩn bị trên tủ, từ từ uống một hớp: "Nếu là nghe thấy được một số chuyện mà người đời cười chê, anh sẽ không từ mọi thủ đoạn. Điểm này, Tuyết Thuần hẳn rất rõ ràng."

Tuyết Thuần đương nhiên biết rất rõ, nhưng chuyện còn nào đến nỗi Tình Lãng thiếu chút nữa tàn tật cả đời.

Ngao! Con thú nhỏ trong người Tuyết Thuần bắt đầu đi găm nhẹ một tiếng, nói hồi lâu, còn chưa tới trọng điểm. Rốt cuộc là cô có muốn nói hay không? Vô luận cô tấn công dụ dỗ như thế nào, Lại Tư chính là không ăn mềm, không trúng thuốc mê của cô.

"Chỉ là....." Giọng nói của Lại Tư được kéo thật dài, sau đó nhìn thấy đôi mắt đẹp như lưu ly của Tuyết Thuần phát ra ánh sáng hy vọng mãnh liệt, anh nâng môi thật cao nở nụ cười tà ác: "Nếu mà Tuyết Thuần đồng ý bày ra cái tư thế nửa nằm nửa quỳ kia, anh không chỉ không đánh, còn thêm điều kiện gì nữa anh đều đồng ý."

Lại Tư cười, cái đó thấp kém nha, cái đó hèn hạ nha.....Tuần trăng mật, bọn họ thử rất nhiều loại tư thế, nhưng duy chỉ có cái tư thế đó, Tuyết Thuần sống chết không chịu làm.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: So với phụ nữ anh còn lương thiện hơn

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Khóe môi Lại Tư giương lên thật cao, anh đưa những ngón tay dài và trắng bóc, nhéo nhéo mũi ngọc của cô: "Bảo bối ngốc, làm gì mà kinh ngạc như vậy, cái này cũng đâu phải là chuyện gì ghê gớm."

"Nhưng.....Nhưng mà, không phải anh rất ghét việc em tiếp xúc với Trình Lãng sao? Sao lại đáp ứng sáng khoái như vậy?"

Tuyết Thuần vẫn duy trì vẻ mặt kinh ngạc, cô không tin vào những gì mà chính mình nghe thấy. Cô có chút mù mị rồi, là cái gì khiến Lại Tư thay đổi 180 độ? Hại cô phải nghĩ ra một đồng lý do để giải thích, sắp xếp từng từ một, làm hết khả năng để từng câu từng chữ hài hòa nghe lọt tai nhất, nghe nhu hòa cảm động nhất.

Đột nhiên một câu nói khiến Lại Tư sáng khoái trở lại, cô lại có thể, không có không gian để phát huy.

"Em cho rằng em với những mảnh khoe nhỏ kia anh sẽ không nhìn ra sao?" Nhìn Tuyết Thuần khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, Lại Tư càng cười sâu thêm "Bọn em ngày ngày gọi điện thoại, anh không biết? Em len lén gửi nhắn tin cho cái người trong quá khứ kia, anh không biết? Hả? Anh không quan tâm người anh yêu như vậy sao?"

Rầm! Tuyết Thuần lấy tốc độ mà mắt thường không nhìn thấy được mà đỏ mặt, không phải ngượng ngùng, mà là tức giận. Cái việc đó mà anh có thể nhớ lâu như vậy? Tư thể khuất nhục kia, cô thật sự rất ghét, rất khó chịu.

"Bảo bối, nghĩ một chút. Thật ra khi làm, rất thoải mái."

Lại Tư tiếp tục cười ác liệt, đáng chết, còn cười lịch sự ưu nhã đến như thế. Nếu là người ngoài nhìn thấy vẻ mặt thân sĩ chính trực của anh lúc này, tuyệt đối đoán không được lời anh nói ra có bao nhiêu sắc tình vô lại.

"Em muốn đi bệnh viện thăm Trình Lăng."

"Được."

Cái gì? Tuyết Thuần ngạc nhiên ngẩng đầu, ngờ ngác nhìn Lại Tư không có thay đổi nửa phần dáng vẻ tươi cười.

"Em...em....." môi Tuyết Thuần run rẩy, vụng trộm hung hăng lau một chút mồ hôi lạnh, cô tự cho là đem vấn đề được giấu rất kín, nhưng ở trước mặt Lại Tư cũng không giấu nổi. Anh đồng ý sáng khoái như vậy, có phải ngay từ khi bắt đầu đã đoán được những tính toán trong lòng cô không?

"Em với Trình Lăng không phải quan hệ như anh nghĩ đâu." Cô vội vàng giải thích, một mặt là sợ Lại Tư hiểu lầm, cho là cô đối với Trình Lăng vẫn chưa dứt, tiếp theo là tôn trọng Trình Lăng, sau đó lại để cho quan hệ hai người họ trở nên hồng bét như trước.

"Anh hiểu." Lại Tư hôn môi của cô một cái: "Bảo bối sợ cái gì? Anh đồng ý với em vĩnh viễn sẽ không làm em bị thương, huống chi, không có anh ngầm cho phép, em cho rằng những động tác nhỏ của bọn em có thể thuận lợi tiến hành?"

Chỉ có đứa ngốc mới phạm cùng sai lầm ở một vấn đề. Vấn đề tình cảm, thông minh như anh, chuyện của Trình Lăng lúc trước, làm cho quan hệ của anh và Tuyết Thuần trở nên rất tệ. Anh đã sớm lĩnh ngộ được cách giải quyết đúng đắn, có vết xe trước, anh tuyệt đối sẽ không để những chuyện giống như trong quá khứ phá hỏng quan hệ của bọn họ. Tóm lại, sau khi làm Tuyết Thuần đối với Trình Lăng hết cảm giác áy náy, anh sẽ có một chút thủ đoạn, để quan hệ qua lại của hai người họ đứt luôn.

Nghe thấy lời nói của Lại Tư, Tuyết Thuần ngây thơ vui mừng đến nỗi nhảy dựng lên: "Có thật không? Lời Lại Tư nói đều là thật? Em cho rằng mình đang nằm mơ! Anh biết, Trình Lăng với Thiên Sở Sở là bạn tốt nhất của em, em hi vọng anh có thể thích bọn họ nhiều một chút."

Tuyết Thuần rất vui mừng, cảm giác nằm mơ không chân thật chút nào, hoàn toàn không ngờ Lại Tư lại dễ nói chuyện đến thế, là bởi vì anh còn có lời phía sau. Lúc Tuyết Thuần đang chìm đắm trong sự vui vẻ, thì trong đầu Lại Tư đang nghĩ làm thế nào để đẩy Trình Lăng càng xa cô càng tốt.

"So với trần châu ở Nam Hải còn thật hơn. Nếu đã là bạn tốt nhất của Tuyết Thuần, anh đương nhiên sẽ không bạc đãi anh ta, chỉ cần anh ta quy quy củ củ." Lại Tư vuốt ve cổ ngọc mềm mại của cô, sau đó từ từ rơi xuống xương quai xanh khêu gợi, bất động lên tiếng trên choker.

"Ừ, trước kia là do hiểu lầm." Tuyết Thuần gật đầu thật mạnh, cô chờ những lời nói này của Lại Tư rất lâu rồi! Cô cảm động đến sắp rơi nước mắt, quý lạy để hình dung cũng không quá đáng.

"Như vậy, Tuyết Thuần đừng quên những gì mà em đã hứa." Lại Tư vừa lật người, liền đem Tuyết Thuần đè ở phía dưới.

Khuôn mặt Tuyết Thuần đỏ bừng, là vì vừa nảy niềm vui quá bất ngờ. Bây giờ lại nhớ đến điều kiện mà Lại Tư đưa ra.

"Anh vẫn chưa ăn tối mà." Trong đầu Tuyết Thuần chợt lóe, nghĩ ra một lý do, "Như vậy đối với thân thể không tốt."

"Lúc về quá muộn, ở trên máy bay có ăn qua rồi mới trở về." Lại Tư cười tà mị một tiếng: "Huống chi com tối lúc nào cũng có thể ăn, còn Tuyết Thuần không phải lúc nào cũng có thể ăn được." Trước khi cô đổi ý, phải làm nhanh.

Trung Quốc.

"A, trở lại rồi." Tuyết Thuần lôi kéo chiếc áo lông bằng nhung màu đỏ, ánh sáng màu hồng chiếu lên làn da trắng như tuyết của cô làm gương mặt cô càng thêm phấn tươi tắn rực rỡ. Bởi vì là mùa đông, ra khỏi sân bay rất là lạnh, cô kéo cao cổ áo, mũ áo khoác nhung đỏ che hết phần đầu của cô, chỉ lộ ra một đôi mắt to trong suốt sáng long lanh.

Kéo theo va ly hành lý, cô còn có chút choáng váng. Lại Tư dễ dàng để cô trở về như vậy, tự nhiên sẽ không lo lắng về chuyện của cô và Trình Lăng, không thể không nói, tâm tình của cô rất tốt, là bởi vì cô và Lại Tư đã hình thành sự tin tưởng lẫn nhau.

Trước tiên đi thăm Trình Lăng cùng Sở Sở một chút, sau đó sẽ trở về thăm mẹ một chút. Mấy tháng không gặp, thật là nhớ bọn họ nha!

"Tiểu thư, cô cầm nhầm hành lý."

Tuyết Thuần ngạc nhiên, ngẩng đầu, con ngươi chợt mở rộng, một đôi mắt phượng thật đẹp và trầm tĩnh nha! Trông vào trong, giống như nhìn thấy một mặt hồ yên tĩnh.

"Tiểu thư?" Lãnh Quý Cung lạnh lẽo liếc mắt một cái, trong lòng chán ghét, để ý một chút đôi mắt có thể làm điên đảo chúng sinh, đáng tiếc là một người phụ nữ si mê thô tục.

"A, Thật xin lỗi." Tuyết Thuần nhìn một chút rương hành lý trong tay lái xe, ách, thấy màu sắc không giống, cô không khỏi lúng túng nói.

Thấy cô ngoài trừ một cái chớp mắt thất thần ra, liền không chút do dự mang đáng về cao gầy xinh đẹp rồi đi, Lãnh Quý Cung nhủ mảy. Luôn luôn là phụ nữ hết chối tai khi thấy anh ta, vậy mà cũng gặp được người qua đường Giáp*.

(người không qua đường không quan tâm)

Bệnh viện thành phố.

Ngoài phòng bệnh, Tuyết Thuần chần chờ. Lúc tới rõ ràng nghĩ xong rồi, nên nói như thế nào, dù là quang minh chính đại đến đây nhưng đến rồi lại chần chờ không dám vào.

Trình Lăng mới vừa làm xong vật lý trị liệu đúng lúc được y tá đẩy trở lại, ánh mắt vô hồn một môi bỗng chốc sáng rực: "Tuyết Thuần?"

Nghe được có người gọi tên mình, Tuyết Thuần quay đầu lại.

Trên mặt Trình Lăng hiện lên nụ cười thật tươi: "Đúng là em rồi!" Ánh mắt tùy tiện bỗng hiện lên vài phần hưng phấn xen với vài phần phức tạp: "Cuối cùng em cũng chịu đến thăm anh rồi."

"Mình nghe nói cậu vừa đi hưởng tuần trăng mật về, có thể tới thăm Trình Lăng, thật là rất có tâm mà!" Thiển Sở Sở sắc mặt đỏ thắm đi theo phía sau, mặt mày kín đáo mà nhìn Tuyết Thuần, lại nghĩ đến Trình Lăng, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Về mặt Trình Lăng kinh ngạc, về mặt có mấy phần xám đen. Trăng mật? Xem ra bọn họ đã thật lòng yêu nhau rồi.

Ý tứ của Thiển Sở Sở cũng không phải vì kích thích Trình Lăng, mà là thuần túy nhằm vào Tuyết Thuần. Cậu nói, Trình Lăng ở trong bệnh viện nửa sống nửa chết, mà cậu còn có thể vui vẻ như vậy đi hưởng tuần trăng mật, còn dám vác mặt đến gặp Trình Lăng! Ở trước mặt người đàn ông cô yêu trước kia trung ra vẻ mặt hạnh phúc, có phải quá mức hèn hạ rồi không!

Bản thân Tuyết Thuần liền mang theo một tia áy náy, Thiển Sở Sở vừa nói như vậy, Tuyết Thuần càng thêm xấu hổ thấy mình quả thật rất quá đáng.

Lúc này tâm tình của cô đắm chìm trong sự hổ thẹn và xấu hổ, có cảm giác mình thật là xấu xa! Căn bản không biết đi hưởng tuần trăng mật với Lại Tư là cơ mật, làm sao Thiển Sở Sở biết được cô đi hưởng tuần trăng mật?

"Thật xin lỗi." Tuyết Thuần nắm va ly hành lý trong tay, khớp ngón tay trắng bệch, cô rất muốn tìm một cái lỗ chui vào, nhưng những thứ như thế này sớm muộn cũng phải đối mặt, lùi bước không phải cách giải quyết.

"Không có việc gì."

Tuyết Thuần bỗng nhiên ngẩng đầu, Trình Lăng vẫn cười tươi khoe hàm răng trắng tinh với Tuyết Thuần, cùng với làn da lúa mạch, trên mặt không có một chút oán trách cô.

"Trình.....Lăng....."

Tuyết Thuần kinh ngạc mà nhìn anh, không dám tin là thật thấp giọng gọi anh một tiếng. Cô hại anh thảm như vậy, tại sao anh lại không tức giận chứ? Dù là mắng cô là lòng lang dạ thú cũng được, cũng không cần đối tốt với cô như vậy! Cô không có tư cách! Thời điểm cô chọn tình yêu của Lại Tư cũng là lúc cô mất đi tư cách được Trình Lăng yêu.

Tại sao? Tại sao đã nhiều năm như vậy, anh vẫn như trước đối với cô trước sau như một? Anh nên vì chuyện này mà đánh cô mắng cô! Anh như vậy, chỉ làm cô càng thêm xấu hổ, không dám đối mặt với anh mà thôi.

"Ừ, đi vào ngồi một chút đi." Trình Lăng ý bảo y tá đẩy anh vào phòng bệnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, giống như những ngày thường mà cười đùa vui vẻ nói chuyện với Tuyết Thuần vậy.

Trình Lăng chợt chuyển sang Thiển Sở Sở: "Sở Sở rót cho anh ly nước."

Lại muốn cô rời khỏi! Trình Lăng à, cái loại kỹ xảo này anh còn muốn dùng bao lâu nữa đây? Người ta cũng đâu có cảm động đâu, anh vẫn còn một lòng một dạ muốn tốt cho cậu ta làm cái gì! Con ngươi Thiển Sở Sở hiện lên vẻ tức giận, thấy Trình Lăng mảy rậm nhíu lại, cái gì cũng không nói, liền đạo cửa đi ra.

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn thái độ của Thiển Sở Sở, chỉ là vừa nghĩ tới chính mình tự do tự tại đi chơi mấy tháng, không có lý do biện hộ cho mình.

"Tuyết Thuần không cần để ý, cô ấy chia tay với Tom, đang giận cá chém thớt." Trình Lăng cũng không nghĩ nhiều, đơn phương cho là Thiển Sở Sở hoàn

toàn vì chuyện thất tình mà có thái độ không tốt. Sự chú ý của anh hoàn toàn tập trung ở trên người Tuyết Thuần mà anh mong nhớ từng ngày, nhìn thấy cô kéo theo va ly hành lý : "Mới vừa xuống máy bay?"

"Vâng." Tuyết Thuần gật đầu một cái.

"Trở lại ở bao nhiêu ngày?"

"Cái này.....Nhiều nhất là một tháng." Đây là cực hạn của Lại Tư. Lúc trước khi ra cửa Lại Tư đã nghiêm nghị cảnh cáo.

"Em về ở chung với mẹ nuôi sao?"

"Đúng vậy a, cũng phải thăm mẹ, bà cũng già rồi, kể từ sau khi anh qua đời, bà vẫn luôn rất cô đơn."

Hai người tán gẫu, sau đó giống như cách muôn trùng ngọn núi, không khí đột nhiên lắng xuống.

Tuyết Thuần nín ngón tay, chân chừ, mặc dù một câu nói không thể đền bù được cái gì, nhưng cô vẫn rất kiên trì, nhắm chặt mắt nặng nề nói: "Trình Lăng, thật xin lỗi! Cho đến bây giờ, em vẫn luôn là người có lỗi với anh, anh vì em mà bỏ ra bao nhiêu thứ như vậy, mà em lại hại anh bị thương nặng, em.....em thật sự không phải là người mà!"

Trình Lăng trầm mặc, nghe cô nói ra như vậy, ánh mắt mang tràn đầy vẻ áy náy.

Ánh mắt anh lạnh lẽo dần từ từ trở nên mềm mại. Cô vẫn là quá lương thiện, nếu là ích kỷ thật, thì cũng sẽ không tìm tung tích của Quý y để giúp anh chữa bệnh; nếu là ích kỷ thật, thì lúc anh chuẩn bị phẫu thuật cũng sẽ không nhắn tin kích lệ tinh thần của anh; nếu là ích kỷ thật, thì hôm nay cũng sẽ không đến thăm anh như vậy.

Nếu là vì lợi ích của bản thân, thì đêm đó cũng không ở lại quán rượu Đế Đô khóc đến đứt ruột đứt gan như vậy!

"Bác sỹ là do em mời tới sao? Nếu không, làm sao mà em biết thời gian anh phẫu thuật?" Mỗi lần bước vào cửa phòng phẫu thuật, anh đều có thể cảm nhận được sự kích lệ từ cô.

Người đó không ai bì nổi, ngoại trừ cổ vấn bệnh nhân cần thiết ra, thì vị bác sỹ thần bí đó khinh thường không nói chuyện với bất kỳ ai trong bệnh viện. Viện trưởng cũng phải cung kính với anh ta hết sức. Ngay cả tên của anh ta anh cũng không biết, chỉ biết Viện trưởng gọi anh ta là Quý y. Nhân vật thần bí như vậy, muốn mời chắc chắn là vô cùng khó khăn!

"Cứ xem là vậy đi, em cầu xin chị của Lại Tư giúp đỡ." Tuyết Thuần ánh mắt tránh né, không dám nhìn thẳng ánh mắt trong suốt của anh, cô cắn cắn môi, "Anh chắc là rất hận Lại Tư."

"Không thể nói là hận." Ánh mắt của Tuyết Thuần ngời đôi điện không thể tin là thật, anh khẽ mỉm cười một cái: "Đây là cuộc chiến của những người đàn ông, là anh thua, như vậy đây."

"Làm sao có thể?" Trong nháy mắt hốc mắt của Tuyết Thuần tràn đầy nước mắt, không nhìn được liền chảy xuống: "Không đáng đâu, Trình Lăng anh nên hận chúng em, anh ấy đối với anh như thế này thật là không đáng. Cho dù sức khỏe thân thể của anh hoàn toàn hồi phục, nhưng anh đã mất đi bao nhiêu thời gian quý báu. Mấy ngày nay anh ngày nào cũng nằm trong bệnh viện, không thể đi đến chỗ nào. Anh thích thế giới bên ngoài như vậy, thích ánh sáng mặt trời như thế, là em, là em đã hủy hoại anh."

"Anh thấy không quan trọng, coi như cuộc sống hiểm khi có một lần khó khăn, khắc phục nó, sau này thì đường đời càng bình thản." Trình Lăng vẫn đang mỉm cười.

Tuyết Thuần lắc đầu: "Anh biết không? Em rất sợ chị hai không tìm được Quý y, bởi vì nghe nói anh ta rất khó đối phó, chữa bệnh cho người khác chủ yếu là xem tâm tình. Lúc em biết được tin Quý y đồng ý chữa bệnh cho anh từ chị hai, em lại lo lắng không biết anh có thể hoàn toàn bình phục không, dù chỉ để lại một chút di chứng thôi thì cũng đều là lỗi của em! Trình Lăng, thật xin lỗi! Đối với em đây chính là cách báo đáp tốt nhất. Anh hận em đi, cho dù là như thế nào đi nữa, em đều không có một câu oán than."

Tuyết Thuần lấy tay che mặt, nhưng khẽ hở trên ngón tay không thể ngăn được dòng lệ tuôn rơi, làm ướt cả đôi bàn tay.

"Đồ ngốc, nếu anh thật sự làm gì em, người đàn ông trong nhà em sẽ tìm đến đánh chết anh mất thôi." Trình Lăng là nói đùa, nhưng không ngờ Tuyết Thuần vừa nghe, lại khóc đến hai vai run rẩy càng khóc càng lớn hơn, cũng không khóc chế được âm thanh mà khóc ra tiếng.

Ách.....Chỉ là muốn an ủi cô thôi sắc mặt Trình Lăng bỗng chốc tối sầm lại, muốn đưa tay ra an ủi cô, nhưng bởi thân thể chưa hoàn toàn hồi phục nên động tác có chút chậm

Tuyết Thuần hung hăng lau mặt một cái, nói: "Không có gì."

Chợt thấy bàn tay anh đang duỗi ra, vừa mới ngừng khóc thút thít, lại không khỏi bị thương, đôi mắt ẩm ướt lại mạnh mẽ chảy ra hai dòng lệ, cô cầm lấy bàn tay to của anh: "Sao lại thế này? Chị hai lừa em, phẫu thuật căn bản không có thành công! Đầu là lừa gạt em!"

Trình Lăng bất đắc dĩ: "Cô bé ngốc, phẫu thuật rất thành công, nhưng anh muốn hồi phục hoàn toàn thì cần phải có thời gian, làm sao có khỏe thể nhanh như vậy?"

"Thật?" Tuyết Thuần sựng sựng.

"Anh lừa em làm gì?" Trình Lăng trừng to mắt xem thường. Vẫn là ngốc như vậy. Anh cũng lần người đã trải qua nhiều lần sống chết trên sông, lần này thật sự cảm thấy tuyệt vọng, hơn nữa không hề giống với cảm giác ngày thường đi leo núi được.

Đây là chiến dịch đánh chiến lâu dài! Tay chân không thể cử động, chỉ có thể ngày qua ngày sống ở trên giường bệnh, giống như là người thực vật, khi biết được tin chân tay mình hoàn toàn tật suốt đời thì thế giới của anh hoàn toàn u ám.

Bây giờ có thể phục hồi thì anh cũng đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần Tuyết Thuần hạnh phúc là được rồi. Đây là ước nguyện ban đầu khi anh gặp cô. Tương lai, vẫn sẽ không thay đổi.

"Trình Lăng tại sao anh lại lương thiện hơn cả phụ nữ vậy?" Tuyết Thuần vừa vui vừa buồn, thì ra là hai người đàn ông đều rất nhìn thoáng, cũng có là cô hẹp hòi. Cô rất cảm động, cũng rất cảm ơn ông trời, về sau, cô cũng muốn đối tốt với Trình Lăng, làm bạn tốt nhất của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Buông tay

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Trình Lăng không thể nhịn cười thêm nữa, cúi gục xuống cười thành tiếng: "Sao anh lại không thể lương thiện hơn phụ nữ chứ? A, cũng khó trách, Tuyết Thuần tiếp xúc với đàn ông đúng là quá ít rồi, nên đem vòng tuần hoàn sinh hoạt của mình mở rộng một chút, biết nhiều người đàn ông ưu tú hơn nữa. Thật ra thì, trong mỗi người đàn ông đều có một phần dịu dàng lương thiện."

Trình Lăng tận tình khuyên nhủ, nói một câu thật lòng. Lại Tư đánh anh thành ra như vậy, không hận là điều không thể nào. Nhưng ai bảo người ta là tảng đá cứng, anh chỉ là trứng gà đây? Chỉ cần anh ta đối tốt với Tuyết Thuần là được, như vậy anh cũng không có gì đáng để so đo cả. Hiện tại, anh chỉ muốn quý trọng cuộc sống và sinh mạng của mình, có muốn hiểu thuận với mẹ nữa.

Không thể phủ nhận, anh thật ra rất thích cô gái này. Lần đầu tiên khi anh nhìn thấy Tuyết Thuần, đã có cảm tình tốt với cô rồi. Trong nháy mắt đó, anh còn cảm thấy cô chính là thiên sứ gãy cánh mà ngã xuống đây, không dính một hạt bụi trần nào, cứ khác biệt như vậy đấy, cứ như vậy mà tình mạch bị thương. Anh chỉ muốn làm vương tử cứu vớt cô mà thôi.

Đây là chuyện của nhiều năm trước, hiện tại, đã có người đàn ông khác bảo vệ cô, nhưng anh vẫn muốn nhìn cô tận hưởng hạnh phúc. Thiên sứ nên sống ở trong thiên đường, chứ không phải là địa ngục bị thương. Lần này anh bị thương không phải lỗi do cô, là chính bản thân anh có lòng riêng trước, mới hại Lại Tư sinh ra hiểu lầm như vậy.

Người đàn ông khi chìm đắm vào tình yêu, cho dù người phụ nữ của mình chỉ lộ một chút chân thối, cũng sẽ ghen. Mà sống ở thế giới hắc đạo, Lại Tư có lòng tự ái cực mạnh như vậy, lại có điều kiện không thể tưởng tượng nổi, làm đến bước này, cũng không có gì là lạ cả.

"Về sau chúng ta vẫn sẽ là anh em chứ." Trình Lăng bỗng nhiên nói, anh em dù sao cũng thân cận hơn bạn bè, nếu như đây là lý do duy nhất để có quan hệ với cô, anh nguyện ý. Cho dù giờ phút này lòng như đao cắt.

Tuyết Thuần sựng sựng một chút, chợt khẽ mỉm cười: "Được." Trong lòng liền thả lỏng hơn rất nhiều, cô cho rằng, muốn khuyên Trình Lăng buông tay, phải bỏ ra rất nhiều tâm tư. Chuyện này so với dự đoán của cô đơn giản, dễ dàng hơn nhiều.

Nhìn cảm xúc của Tuyết Thuần đang căng thẳng bỗng chốc thả lỏng hơn nhiều, trong lòng Trình Lăng có chút an ủi. Đúng, chính là như vậy, không cần gánh nặng, chỉ cần Công chúa Bạch Tuyết hạnh phúc là tốt rồi.

"Em, rất yêu Lại Tư?" Cuối cùng cũng hỏi ra, gân xanh trên trán khẽ nổi lên. Đây là vấn đề mà anh rất sợ phải đối mặt. Vì nó làm đứt đoạn chút hy vọng cuối cùng của anh.

Tuyết Thuần tay đặt trên đầu gối cứ nắm chặt rồi lại buông ra, cứ như vậy lặp lại hơn mười lần, cô nói bé đến nỗi không thể nghe rõ chữ: "Vâng."

"Thật xin lỗi, bởi vì không muốn mất đi anh ấy, cho nên bây giờ mới đến thăm anh." Tuyết Thuần giống như một con đà điểu, nói mỗi một chữ, đầu liền chôn xuống dưới một chút: "Mấy ngày nay, em đã làm cho Lại Tư có thể tiếp nhận hai người. Anh yên tâm, anh ấy sẽ không làm anh bị thương nữa, anh ấy đã đồng ý chuyện này với em, nhất định sẽ không nuốt lời đâu."

Trình Lăng liếc qua cái eo của cô, có chút mất hồn, con người đen nhánh lướt qua một tia đau đớn.

"Như vậy.....cũng tốt. Lúc trước anh còn lo lắng, em là bị ép buộc phải ở bên cạnh anh ta. Cho nên lần này anh thật sự buông tay rồi, Tuyết Thuần nhớ phải thật hạnh phúc." Trình Lăng cố gắng nặn ra vẻ mặt thoải mái mà mỉm cười. Thật ra thì trong lòng để ý muốn chết! Thời gian ơi, để thời gian tới chữa

lành vết thương.

"Trong một tháng này, mỗi ngày em sẽ đến đây cùng anh làm vật lý trị liệu."

"Thật tốt quá, anh ngày ngày ở trong bệnh viện nhằm chán muốn chết, Tuyết Thuần chịu vào thăm anh, không có gì tốt hơn."

... ..

Nghe thấy âm thanh nói chuyện ấm áp hoàn hảo bên trong, Thiến Sở Sở vô lực dựa vào cửa.

Ánh mắt của cô mất hồn nhìn chăm chăm vào vô định, trong lòng chỉ có một ý niệm cho dù là ở đâu, người Trình Lăng yêu nhất, đều là Tuyết Thuần. Cho dù Tuyết Thuần làm ra chuyện không thể tha thứ, Trình Lăng vẫn như cũ không có trách cứ cô ta.

Không chỉ có như thế, vì để cô ta cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, còn cố ý nói những lời làm mình đau khổ. Tại sao còn đối với Tuyết Thuần tốt như vậy? Mà cô yêu Trình Lăng như vậy anh cũng không thêm ngoảnh lại nhìn cô một cái, thời điểm anh khó khăn nhất, người luôn ở bên cạnh chăm sóc anh là cô, Trình Lăng cũng không đối tốt với cô bất cứ mặt nào.

"Có nhớ anh không?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng ấm áp của Lại Tư.

Tuyết Thuần cơ hồ có thể thấy được trên mặt anh là nụ cười tươi rói, nhưng trong mắt là vẻ mặt của người chồng nhỏ bị bỏ mặc.

Tuyết Thuần một tay cầm một túi táo đỏ, một tay cầm điện thoại di động, đang đi về phía phòng bệnh của Trình Lăng.

Câu nói này, hơn nửa tháng nay cô nghe không dưới 100 lần, mắt không khỏi tròn trắng, nói không cần nghĩ: "Ngày nào cũng nhớ."

"Nhớ nhiều không?" Khóe môi đỏ mọng nâng lên thật cao, tựa như hoàn toàn nghe không ra câu trả lời bất đắc dĩ của Tuyết Thuần.

"Sâu hơn biển, cao hơn trời, so với không khí còn không có chỗ chen vào." Tuyết Thuần nửa đùa nửa thật áp vào điện thoại cười một tiếng.

"Về sớm một chút, chồng nhớ em."

"Còn ba ngày nữa mới tròn một tháng."

"Xem ra báo bồi nghĩ người chồng như anh ra ngoài tìm phụ nữ rồi." Ở đầu bên kia Lại Tư cười đến gian trá.

Tuyết Thuần gãi gãi gáy, với Lại Tư vô lại rất bất đắc dĩ: "Em sẽ về sớm." Không chỉ có anh nhớ cô, cô cũng rất là nhớ anh nha! Lúc trước ngày ngày ở cạnh nhau phát chán có thấy gì đâu, mấy ngày này xa nhau, cô thật sự nếm trải cái gì gọi là nỗi nhớ tương tư. Thật là hạnh phúc viên mãn mà.

"A, em đến rồi, lần sau chúng ta nói chuyện tiếp nha."

"Đợi chút, em đừng quên"

"Được rồi, được rồi." Tuyết Thuần bấm điện thoại di động, nhìn sang trái, lại nhìn sang phải, xác định là không có người mới hướng điện thoại hạ môi đỏ mọng xuống hôn một cái rõ kêu.

Không đợi Lại Tư nói tạm biệt, Tuyết Thuần đỏ mặt, vội vã cúp điện thoại. Nếu không phải là Lại Tư, cô cũng không biết, thì ra là cô cũng có thể nấu cháo điện thoại. Trước kia cô chưa từng một lần nói chuyện điện thoại quá hai mươi phút. Lại Tư lại có thể để cô phá vỡ kỷ lục, có lúc thậm chí từ gần tới hàn huyền tới tận đêm khuya, ăn một bữa cơm cũng có thể trở thành đề tài để nói chuyện, vừa ăn vừa nói chuyện.

Cô đang muốn đẩy cửa phòng bệnh của Trình Lăng, lại nghe được từ bên trong nói đến tên của mình, tay của cô dừng lại, vẻ mặt đều chấn động.

"Tuyết Thuần, lại là Tuyết Thuần! Từ lúc biết anh đến giờ, từ trong miệng anh em nghe được nhiều nhất chính là Tuyết Thuần hai chữ này! Rốt cuộc anh còn định sống vì cô ta đến bao giờ nữa?"

Thiến Sở Sở không chịu nổi rống to, hai con ngươi phiếm hồng tràn đầy vẻ không cam tâm cùng với thương tâm.

Trình Lăng chau mày: "Sở Sở em lại lên cơn điên gì thế! Chia tay với Tom không vui như vậy, em phải cố gắng theo đuổi, nói không chừng anh ta sẽ hồi tâm chuyển ý."

"Đừng nói với em Tom cái gì đó, em đều quên cái người tên như vậy rồi. Em vẫn luôn một lòng yêu anh, anh có biết không!"

Thân thể to lớn của Trình Lăng chấn động, tựa như nghe thấy lời nói không thể tưởng tượng nổi, so với chuyện Tuyết Thuần gả cho Lại Tư, càng làm anh thêm khiếp sợ.

Thiến Sở Sở nổi điên mà rống lên, nhin nhiều năm như vậy nước mắt như lũ tràn bờ đê mà trào ra: "Nhưng mà đã nhiều năm như vậy, tại sao anh không thể quay lại liếc em chỉ một cái thôi chứ?"

Tay cầm nắm cửa của Tuyết Thuần cứng đờ, túi trái cây trong tay bịch một tiếng rơi xuống đất, có mấy quả táo cô đơn lăn ra rất xa.

Trình Lăng khiếp sợ nhìn, im lặng nửa ngày, anh cuối cùng cũng tìm lại giọng nói của mình, cố gắng làm giọng nói bình tĩnh trở lại: "Em đừng đùa nữa. Nếu như em thật sự yêu anh, dựa vào tính tình của em, lẽ ra đã nói từ mấy năm trước rồi, che giấu như vậy thật không giống phong cách của em."

"Ai thèm đùa với anh!" Thiên Sở Sở quạt cường gạt nước mắt, vừa oán hận nói, "Bằng không, anh cho rằng nửa năm qua, em tận tâm tận lực chăm sóc anh là vì cái gì? Năm đó em đã thích anh mất rồi, thích cái kiểu thích giữa nam và nữ đấy... Thích, nhưng mà ánh mắt của anh vẫn luôn dõi theo Tuyết Thuần, căn bản không có phát hiện ánh mắt ái mộ của em. Em luôn dành cho anh những thứ tốt nhất, anh đều không quý trọng, tất cả những thứ tốt đều cho Tuyết Thuần. Thấy các người như thế, em chỉ có thể chán nản lui về phía sau, nếu không còn có thể làm gì? Em không được xinh đẹp như Tuyết Thuần, không được dịu dàng như cô ta, không có người thương yêu như cô ta, nói ra để cho các người cười nhạo nói em là không tự hiểu bản thân mình sao?"

"Anh.....anh thật sự không biết." Trình Lăng nhìn chăm chăm về mặt cô đau lòng mà rơi lệ, thật lâu sau mới tính tiếp thu được rằng cô đang tỏ tình với mình, vẫn có cảm giác không thật.

"Trong mắt anh vĩnh viễn chỉ có một mình Tuyết Thuần, làm sao có thể thấy được tâm ý của em." Thiên Sở Sở hung hăng lau nước mắt: "Chia tay với Tom là do em chủ động đề xuất, nếu Tuyết Thuần đã không cần anh, tại sao em không thể cố gắng lấy một lần?"

Trình Lăng cảm thấy hơi lúng túng, làm anh trai của một người phụ nữ lâu như vậy, đột nhiên có một ngày cô ấy nói là yêu mình, anh phải làm như thế nào đây?

"Anh thì sao? Cho tới bây giờ, anh đối với em chưa từng có một lần rung động sao?" Thiên Sở Sở trừng mắt tập chung giọng nói yếu ớt mong chờ, cho dù một chút cũng tốt, chứng minh ở trong lòng Trình Lăng cô vẫn là một người quan trọng.

Mặc cho Thiên Sở Sở đánh trống không kịp tay, nhưng Trình Lăng cũng là kẻ kiên cường phân biệt rõ tình cảm cá nhân, giống như Tuyết Thuần vậy, cho dù đau đến quận tim, nhưng vẫn biết đường lui ở đâu.

Có lẽ trong lòng anh Thiên Sở Sở so với Tuyết Thuần là một người phụ nữ kiên cường hơn, lời anh nói ra khỏi miệng không chút giả dối nhưng lại mang đầy tàn nhẫn: "Thật xin lỗi, anh vẫn luôn coi em như em gái ngoan. Anh không có tốt như em nghĩ, trái lại Tom là một người đàn ông rất tốt."

"Đủ rồi!" Thiên Sở Sở vừa mắt không chế vừa hô to, ngay sau đó hít vài hơi thật sâu: "Dù sao em cũng chưa từng nghĩ đến việc anh sẽ tiếp nhận em. Em chỉ có lòng tốt nhắc nhở anh một câu, Tuyết Thuần cô ta không có tốt như anh nghĩ đâu."

Trình Lăng nhú nhú mày: "Chuyện này thì liên quan gì đến Tuyết Thuần? Anh không thích em, căn bản không phải vì Tuyết Thuần, chuyện tình cảm không nói rõ ràng được." Anh yêu Tuyết Thuần là chuyện của một mình anh, anh không thích cô, không liên quan gì đến Tuyết Thuần. Yêu là một loại tình cảm rất đặc biệt, không phải nói có thể không chế liên không chế được.

"Sao lại là chuyện không liên quan đến cô ta? Thương thể trên người anh không phải là có liên quan đến cô ta? Em đã sớm biết rồi." Thiên Sở Sở lau một chút nước mũi, nước mắt tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, so với Tuyết Thuần thì dứt khoát hơn.

Cũng bởi vì như vậy, cho nên ở trong lòng Trình Lăng, cô vẫn luôn luôn kiên cường hơn Tuyết Thuần. Nếu như dùng lời nói để hình dung, anh nghĩ, Tuyết Thuần chính là hoa ly trong gió cần đến bến cảng để tránh gió, mà Thiên Sở Sở chính là hoa bìm bịp kiên cường nhất ở vùng rừng núi, anh không cho rằng Thiên Sở Sở kém Tuyết Thuần, ngược lại đối với cô càng thêm khâm phục, cảm lên được, bỏ xuống được rất thoải mái.

Có lẽ chính vì nguyên nhân như thế, yêu người có vẻ ngoài tương đối yếu đuối như Tuyết Thuần, những người đàn ông như vậy chính là để thỏa mãn khát vọng bảo vệ người yêu mà trời sinh trong lòng bọn họ.

"Hôm đó em nghe lén bọn anh nói chuyện?" Trình Lăng con mắt run sợ nhìn chăm chăm cô, như đang từ trên người cô chăm chăm tìm ra một lỗ hổng. Đối với chuyện bị thương, tới bây giờ anh vẫn chưa hé răng đến một lời nào, đến cả mẹ ở nước Mỹ xa xôi anh vẫn chưa báo. Lúc đầu mẹ anh cũng chưa biết anh nằm viện, chỉ là thời gian nằm viện quá lâu, không thể gạt được, bắt buộc dĩ mới nói ra, nguyên nhân là do tai nạn xe cộ.

Lấy cớ như vậy, cuối cùng cũng lừa được mẹ, nhưng không ngờ Thiên Sở Sở cũng biết nội tình trong câu chuyện.

Thiên Sở Sở nghiêng đầu sang chỗ khác: "Vậy thì sao?" Cô không có quen giao dịch với Trù Nhiên, biết nguyên nhân của chuyện này thì không cần phải nói ra nữa.

"Anh không biết em có thành kiến gì với Tuyết Thuần, nhưng anh phải nói rõ ràng cho em biết, chuyện này không liên quan gì đến cô ấy, em chú ý thái độ của mình một chút, đừng làm cho cô ấy đau khổ." Trong đầu Trình Lăng chợt hiện lên một suy nghĩ, Tuyết Thuần nặng về tình cảm như vậy, cũng chỉ có hai người bạn tốt là bọn họ thôi, nếu sau khi biết ý nghĩ của Thiên Sở Sở, nhất định còn khó vượt qua hơn cả chuyện của anh.

"Lại là Tuyết Thuần! Cái gì anh cũng là vì cô ta, còn em thì sao? Anh có thể dành một chút sự quan tâm đối với em có được không? Cô ta cũng đã lấy chồng rồi, anh còn lấy mặt nóng dán mông lạnh, lòng tự ái của người đàn ông anh có còn muốn hay không? Còn muốn là người bám váy cô ta đến bao giờ!" Thiên Sở Sở mắng xong, lao ra ngoài cửa.

Thiên Sở Sở kéo thanh cửa ra, lại kinh sợ mà run lên ngay tại chỗ.

"Sở.....Sở....." Tuyết Thuần chậm chạp hô lên một tiếng, tay vẫn duy trì tư thế nắm cửa.

Trên mặt Thiên Sở Sở bỗng chốc vụn vỡ tại chỗ: "Cô nghe hết tất cả rồi?"

"Phải" Tuyết Thuần nhẹ giọng đáp, ánh mắt có chút thương cảm, lại có chút mơ hồ nhìn Thiến Sờ Sờ phía trước, giống như đây là ngày đầu tiên cô hiểu rõ người chị em tốt bấy lâu nay.

"Vậy cũng đừng nói gì nữa, nếu cô đã biết hết, từ nay về sau tôi cũng không còn là bạn của cô nữa." Thiến Sờ Sờ nói xong lạnh lùng đi ra, từ người của cô mang theo một con lạnh lẽo của gió bão.

Tuyết Thuần đột nhiên cảm thấy rất lạnh, trong lòng có cái gì như đang biến mất, rất đau đớn, rất khổ sở.

Chuyện Thiến Sờ Sờ thích Trình Lãng, người làm bạn tốt như cô, vậy mà hoàn toàn không biết một chút nào, đúng là mỉa mai. Chỉ dựa vào điểm này, cô chưa có tư cách để nhận là chị em tốt với cậu ấy.

Tuyết Thuần nhìn Thiến Sờ Sờ vội vã chạy đi, trực giác muốn đuổi theo cậu ấy.

"Để cho cô ấy một mình tỉnh táo lại đi." Lời của Trình Lãng đúng lúc ngăn cản cô lại.

Tuyết Thuần nhúu đôi mắt đen thật đẹp, giống như hơi sức xung quan cô bị rút sạch, có chút tội lỗi nói: "Là chúng ta không quan tâm tốt đến cậu ấy."

Không những Trình Lãng khiếp sợ, cảm giác của cô không phải giống vậy sao? Một đứa trẻ mồ côi như Thiến Sờ Sờ trong quá trình lớn lên làm sao có thể được nếm trái ngon quả ngọt, cô đâu có nghĩ tới, cậu ấy lại có chôn giấu tâm tư sâu như vậy.

"Đừng lo lắng quá, tính cách cô ấy là vậy, tôi cũng nhanh mà đi cũng nhanh." Trình Lãng chống nạng xuống giường, những ngày qua anh khôi phục thân tốc, đã có thể tự mình cử động. Không quá hai tháng, lại có thể bỏ nạng ra rồi.

"Nhưng mà cậu ấy chưa từng trải qua chuyện như thế này? Nhất định lúc này cậu ấy rất khổ sở." Tuyết Thuần không khỏi lo lắng.

"Ai cũng không giúp được cô ấy, chỉ có thể chính cô ấy tự giúp mình thôi." Trình Lãng không muốn nói tiếp cái đề tài này nữa, đột nhiên hỏi ngược lại cô, "Bao giờ thì em trở về?"

"A?" Tuyết Thuần có chút sửng sốt: "Chuyện đó, bao giờ trở về thì nói sau. Anh vẫn còn chưa hoàn toàn bình phục cho nên, em muốn.... .."

"Trở về đi." Nét mặt Trình Lãng cứng đờ, tư vị khổ sở xông lên tận não: "Nếu em một mực muốn ở lại đây, chỉ làm anh có ảo giác, em vẫn là của anh thôi."

"Xin lỗi!" Thiến Sờ Sờ cũng vậy, cô thật không biết, chính cô lại làm hai người bạn tốt nhất của mình đau khổ. Nghĩ tới đây, Tuyết Thuần chột xoay người đi ra ngoài.

"Tuyết Thuần." Trình Lãng vội vàng gọi cô lại, giống như không muốn nói, lại giống như có ngàn vạn câu nói muốn nói ra.

"Có chuyện gì khó khăn, hãy nói cho anh biết, không cần biết chuyện đời biến hóa như thế nào, chỉ cần một câu nói của em, người làm bạn tốt như anh nhất định sẽ giúp em hết sức." Không phải lúc nào anh cũng có thể ở phía sau bảo vệ em, dù là toàn thế giới quay lưng lại với em, thì anh sẽ làm hậu phương vững chắc nhất để ủng hộ em. Con mắt sắc của Trình Lãng chớp động, trong lòng âm thầm nói.

Tuyết Thuần trầm mặc chốc lát.

Cô chột cười cười: "Em vẫn còn chưa muốn đi, mà anh đã nói những lời này rồi?" Sau đó quay đầu lại, lộ ra hàm răng trắng sáng: "Anh nói quá rồi."

"Cái gì?" Trình Lãng giật mình.

"Trình Lãng lời nói quan trọng như thế, anh nên để dành để nói với người vợ tốt nhất trong tương lai của anh đi." Nói xong, Tuyết Thuần rũ đôi mắt xuống, đi ra ngoài, sau đó chậm chậm nói ra một câu: "Em đi rót cho anh cốc nước."

Tầm mắt che kín suy nghĩ riêng tư của cô. Trình Lãng, anh nói như vậy, bảo em phải xử sự như thế nào? Thì làm sao có thể giảm bớt sự áy náy của em với hai người đây?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Hại cả nhà Trình Lãng

Edit: Windy

Pakistan.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Tuyết Thuần xong, Lại Tư bắt tay vào làm việc, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Đạo Dân thăm lau mồ hôi, tám tỷ quân hỏa ở Pakistan, phải để đương gia tự thân xuất mã, nói vậy bà chủ không có ở đây, không phải là đương gia đang buồn chán sao.

“Đương gia thật không cần gọi bà chủ trở về sao?” Đạo Dân thầm nghĩ, mỗi lần anh báo cáo hành tung của bà chủ, ánh mắt thâm trầm của đương gia sẽ lộ ra mũi tên nhọn hoắt như muốn giết người, còn đáng sợ hơn so với việc gặp tập kích trên đường vận chuyển quân hỏa.

Trong lòng Đạo Dân cùng Lam Dạ hiểu rất rõ, Lại đương gia thâm tàng bất lộ, lúc này không bộc phát là yên lặng trước bão táp. Chắc chắn có một ngày lộ ra, đến lúc đó sẽ có người chết không toàn thây.

Lại Tư đột nhiên đứng lên, Lam Dạ từng bước tiến lên, tâm lạnh lùng thiếu chút nữa thở phào nhẹ nhõm, cho là đương gia cuối cùng không nhịn được nữa, chịu hành động. Đương nhiên sẽ có việc phản phố.

Nhưng không ngờ, chẳng qua là hai tay Lại Tư đút vào túi, chân bước chậm rãi, mặt nhìn ra cửa sổ sát đất, thần thờ nhìn.

Anh chưa từng không muốn đem Tuyết Thuần mang về bên cạnh, nhưng, còn chưa phải lúc, thời khắc chưa đến. Tuyết Thuần, phóng túng em, là vì sẽ buộc em càng chặt hơn. Chỉ là, nếu em cứ như vậy tiếp, liền khó mà nói. Khả năng của anh có thể đi đến đâu, anh cũng chưa biết đây.

Xuyến Sớ Sớ lao từ trong bệnh viện ra, xô ngã một người phụ nữ, hoa quả rơi đầy đất.

“Thật xin lỗi.” Xuyến Sớ Sớ vội vàng nhặt lên, đưa cho người kia, mắt liền mở to, “Bác gái?”

Người phụ nữ một thân váy tây trang lão luyện, mặt tái nhợt miễn cưỡng cười cười, “Sớ Sớ à, Trình Lăng không ở cùng cháu sao?”

“Anh ấy và Tuyết Thuần ở trong phòng bệnh.” Xuyến Sớ Sớ có chút tức giận, nhất định là vừa cùng đi với Tuyết Thuần, “Bác gái, sắc mặt người không được tốt lắm, có phải không thoải mái hay không?”

“Không sao, hơi mệt thôi.” Trên mặt Trương Như Ý nhuộm một nét buồn rầu không giải thích được, “À, Tuyết Thuần cũng ở đây sao?”

Đôi mắt Tuyết Thuần nheo lại, “Đang ở chung với Trình Lăng, bác gái tìm cậu ấy làm gì?” Bác gái cũng vậy, nhiều năm trước liền thích Tuyết Thuần nhu thuận.

“Có chút việc tìm nó. Đứng rồi, bác ở Trung Quốc không lâu lắm, trước tiên bác đi xem Trình Lăng một chút đã.” Trương Như Ý nói xong một câu, liền vội vã chạy đi.

Không bình thường. Bác gái luôn luôn kiêu ngạo, bất cứ lúc nào cũng luôn duy trì dáng vẻ mỉm cười đoan trang chăm sóc bản thân rất tốt. Vì sao bà ấy lại tiêu tụy như thế?

“Anh nhất định đòi ra viện?” Tuyết Thuần hơi nhíu mày, lo lắng nói ra, “Ở nhà không có hộ sĩ chăm sóc cho anh.”

Trình Lăng nghe vậy, chậm rãi bước từng bước đến trước cô, hai tay đặt lên vai ngọc của cô, nhìn vào đôi mắt trong suốt kia rất nghiêm túc, màu đen bên trong đã từng cướp đi linh hồn của anh.

“Anh đường đường là một nam tử hán lại còn sợ không tự chăm sóc cho mình được? Em chính là suy nghĩ quá nhiều rồi, vì thế cuộc sống sẽ không thoải mái. Tuyết Thuần, em phải nhớ kỹ, em chỉ là một người phụ nữ mà thôi. Phụ nữ nên bình yên núp dưới đôi cánh của người đàn ông. Huống hồ bên cạnh em có một người đàn ông mạnh hơn anh gấp trăm lần, là lúc em học được cách hưởng thụ hạnh phúc, mà không phải giống như ở quá khứ, không có việc gì lại đi tìm cái chết. Em yêu bản thân mình, chính là hồi báo lớn nhất đối với người yêu em. Anh chỉ có một tâm nguyện này thôi.”

Ánh mắt Tuyết Thuần hoàn toàn tối đen, giống như động không đáy, lại điểm xuyến ánh sao. Cô yên lặng nhìn Trình Lăng chăm chăm, lông mi hơi run run, trong lòng suy nghĩ đủ điều. Nhớ lại trước kia, giống như thời điểm anh vừa rời đi, cả ngày lẫn đêm đều muốn trở về bên cô, cảm nhận ấm áp mà anh mang lại cho cô.

Giờ phút này, Trình Lăng nói tới người đàn ông của cô, hán tử thẳng thắn mạnh mẽ, dám nói lời chúc phúc thật lòng vừa khó khăn buông bỏ. Cô có trong tích tắc không lơ, nhưng mà, trong lòng cô khắc tên Lại Tư, Tuyết Thuần lưu luyến ấm áp thế nào đi nữa, rồi lại làm sao dứt khoát từ chối thực tâm của anh?

Mặc dù như thế, nhưng vị trí của Trình Lăng trong lòng rất quan trọng, là không có người nào có thể thay thế được, giống như cô ở trong lòng anh quan trọng hơn Thái Sơn.

Một hồi lâu, lúc Trình Lăng cho là cô không định trả lời, cô chợt khẽ mỉm cười, đôi mắt lấp lánh toả sáng, phảng phất muốn giữ anh trong một góc nhỏ, “Trình Lăng nhất định phải hạnh phúc, em cũng chỉ có một tâm nguyện này mà thôi.” Có loại ảo giác, Trình Lăng, hoàn toàn muốn thoát khỏi cuộc đời của cô, mà cô vẫn giữ chặt tim của anh, cô sắp sửa thoát khỏi vòng bảo vệ của anh sao?

“Tuyết Thuần!”

Một tiếng kêu kinh hoàng mà lại thét chói tai vang lên, đột nhiên làm hai người đang dọn dẹp đồ đạc giật mình một trận.

“Mẹ.” Trên mặt Trình Lãng vui mừng, tay nâng cao, muốn ôm Trương Như Ý, “Con đang muốn thu thập hành lý để về nhà, không nghĩ tới mẹ rất bận mà đã tới đây rồi.”

“Tiểu Lãng sao con lại biến thành như vậy rồi? Không phải chỉ là tai nạn xe cộ nhẹ thôi sao? Vì sao phải dùng cả lạng chống?” Về mặt Trương Như Ý buồn rầu bởi vì nhìn thấy Tuyết Thuần, hiện ra ánh sáng, giống như người sắp chết chộp được cứu sinh. Chợt nhìn thấy tay con trai mình giờ lên không cao, trong lòng lo lắng biết được sự thật, cũng đạt tới cực hạn, kiên định cầu xin Tuyết Thuần thì hơn. Thân là một người mẹ, dính líu đến chuyện con trai bị thương, bà không khỏi liên tục thắc mắc, bà muốn xác nhận, rốt cuộc có phải đều là Lại Tư làm hay không!

Trình Lãng cười thật tươi, lộ ra hàm răng trắng bấp giống như thường ngày, trên mặt vẫn khỏe mạnh cường tráng cũng không bởi vì nằm viện mà sạm đi, chỉ là ánh mắt của anh trong lúc lơ đãng nhìn về phía Tuyết Thuần, mới rút về đáp lời của mẹ, “Không phải là con sợ mẹ lo lắng sao, mẹ làm việc bận bịu, sao con có thể ảnh hưởng công việc của mẹ được.”

Trương Như Ý như một đại mỹ nhân rong ruổi trên thương trường mấy chục năm, chút gió thổi cỏ lay, cũng không gây khó khăn gì cho bà. Bà nhìn thấy nét mặt khó xử lẫn hối hận của Tuyết Thuần, trong lòng càng thêm tin chắc tài liệu mà người phụ nữ không biết tên đưa cho. Nhưng với tình cảm Trình Lãng dành cho Tuyết Thuần, khó bảo toàn sẽ không khur khur cố chấp yên lặng chịu đựng, “Tiểu tử thôi dám lừa gạt mẹ! Xem mẹ trở về thu thập con thế nào!” Chợt đôi mắt khôn khéo của bà chuyển một cái, chuyển sang cười thân thiết với Tuyết Thuần, tiếng kêu vừa rồi không biết đã biến mất ở đâu không dấu vết, “Bác đói bụng rồi, rất lâu rồi chưa trở về Trung Quốc, Tuyết Thuần cùng bác ra ngoài ăn đi.” Sau đó trừng mắt, “Đừng cho là bản thân hoạt động bất tiện mà không cần thu dọn đồ, để cho con lừa gạt mẹ! Tự mình dọn dẹp đi, mẹ với Tuyết Thuần ra ngoài ăn đồ ăn ngon.”

“Mẹ, có cần phải đến mức này không?” Trình Lãng sờ sờ lỗ mũi, không phải là anh sợ bà lo lắng sao? Cũng đã bốn mươi năm tuổi rồi, tính khí còn như vậy nữa.

Trương mẹ trừng mắt, “Tự làm đi!”

Còn không kịp nói lời tạm biệt Trình Lãng, Tuyết Thuần đã bị Trương Như Ý kéo đi. Bác Trương luôn luôn đoan trang từ khi nào lại trở nên vội vàng như vậy?

“Bác gái muốn ăn đồ ăn vị gì? Cháu rất quen thuộc chung quanh đây.” Tuyết Thuần cười hỏi.

Sắc mặt Trương Như Ý nghiêm túc lại, xoay mình một cái, mớ hồ kéo Tuyết Thuần vào một phòng bệnh trống trải.

Oành một tiếng, Trương Như Ý không chỉ đóng cửa lại mà còn khóa trái cửa.

Tuyết Thuần giật mình, không ngừng nghi ngờ, “Bác gái bác làm cái gì vậy?”

Ban đầu Trình Như Ý nhìn Tuyết Thuần, chợt giống như quyết tâm cái gì đó, phịch một tiếng, quỳ xuống trước mặt Tuyết Thuần. Một nữ cường nhân trên thương trường mấy chục năm, chỉ quỳ xuống đất lạy cha mẹ, chưa từng chịu thiệt trước một hậu bối như vậy? Lần này không phải là do sinh mạng quan trọng, thì bà có chết cũng không chịu, nhưng vì Trình Lãng, vì người đàn ông bà yêu mấy chục năm, bà không thể không quỳ.

Tuyết Thuần giật mình, vội vàng lôi kéo bàn tay đang nắm trên đầu gối của Trình Như Ý, “Bác gái bác đang làm cái gì vậy! Mau đứng dậy đi!” Tại sao lại quỳ trước cô? Trong đầu Tuyết Thuần có một dấu chấm hỏi to đùng, thăm dò mò hỏi. Quen biết Trình Lãng bao nhiêu năm, biết bác gái Trương tính như nào, cô hiểu rất rõ. Giờ phút này lại làm ra hành động trái với luân thường đạo lý như vậy, trong lòng cô hoảng hốt, lập tức có một dự cảm sắp có chuyện không vui xảy ra.

“Tuyết Thuần, bác gái cầu xin cháu, cháu bỏ qua cho cả nhà chúng ta đi, chỉ cần cháu nói, nhất định chúng ta sẽ làm theo, tuyệt đối không làm trái ý của cháu, chỉ cần cháu không hủy hoại cuộc sống của chúng ta nữa. Tuyết Thuần, bình thường bác cũng không coi cháu là người ngoài, có gì tốt, cũng chiếu cố Trình Lãng chiếu cố cháu, nếu như không phải cháu đột nhiên gả cho người đàn ông kia, bác vẫn chọn cháu làm con dâu.” Giọng nói Trương Như Ý vội vàng mà buồn rầu, “Trên thế giới này, Trình Lãng là người quan trọng nhất đối với bác. Hai lão già kia cũng sống hơn năm mươi năm, họ chết cũng không liên quan tới bác, nhưng cũng không nên làm tổn thương tiểu lãng, bác van cháu.”

Tuyết Thuần có kéo thế nào, bà cũng không động như núi, chỉ quỳ rồi nói chút lời của mình. Cuối cùng cô ôm đầu, bất đắc dĩ không thể làm gì khác ngoài quỳ cùng bà, “Bác gái bác muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, bác nói như vậy làm cháu rối tung rối mù rồi.” Còn có, ai đến nói cho cô biết, hai người phụ nữ quỳ cùng nhau là chuyện gì!

“Được. Bác cầu xin cháu rời xa Trình Lãng đi, đừng dính líu chút nào tới nó nữa, đừng bãi nhiệm vị trí của lão Trình ở Lại gia, đồng thời cũng bỏ qua cho Tập đoàn Trình thị đi!” Trên mặt Trương Như Ý mang theo mong muốn, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Tuyết Thuần, “Bác tin tưởng, Tuyết Thuần vẫn là người lương thiện, sẽ không chịu nghe lý.”

Tuyết Thuần xoa huýt thái dương một cái, “Đây có quan hệ gì với Lại Tư?”

Trương Như Ý buông tay, đột nhiên đứng lên, chỉ vào mặt Tuyết Thuần, “Tiểu Lãng đáng thương đối tốt với cháu như vậy! Đến nay vẫn không thể quên! Nếu như không tại cháu, Lại đương gia cũng sẽ không hạ ngoan thủ như vậy với Trình Lãng! Nếu như không tại cháu, bố của Trình Lãng cũng không bị rút lui khỏi vị trí ở Lại gia! Nếu như không tại cháu, Trình thị luôn luôn bình thường cũng không bị phá sản! Thì ra là mắt bác vẫn luôn bị mù, mới trúng phải độc của hồ ly tinh giả hoạt là cháu!

Sắc mặt Tuyết Thuần nháy mắt trở nên khó coi, Lại Tư làm sao? Làm sao có thể! Lại Tư đã đáp ứng không làm hại Trình Lãng nữa! Cô tự làm bầm nói với chính mình, “Sẽ không, Lại Tư đã đáp ứng mình, anh đảm bảo không tổn thương Trình Lãng nữa.”

“Anh ta nói qua thì có lợi ích gì! Sự thật ở ngay trước mắt! Trình Lăng thiếu chút nữa thì tàn tật suốt đời, cháu cho rằng bác không biết? Đã từng xuống tay độc ác như vậy, sao có thể thu lại được? Cháu là ngu ngốc mới tin tưởng chuyện hoang đường này!”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chờ lựa chọn của cô

Edit: Windy

Biết được chuyện này làm cô gần như sụp đổ. Cô cắn chặt môi, đôi môi đỏ tươi mềm mại lại càng mê người hơn.

Lúc sau, cô giống như dùng toàn bộ sức lực, bàn tay nhỏ nắm chặt, vất vả nói: “Minh không biết, mình sẽ trở về hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện, rồi sẽ cho cậu một câu trả lời thỏa đáng.”

“Đứng lại!” Xuyên Sở Sở giữ cánh tay lại, hỏi, “Cậu đã hại anh ấy thành ra như vậy rồi, vẫn còn mặt mũi mà đi gặp Trình Lăng?”

Tư thế đi bộ của Tuyết Thuần cứng nhắc, không quay người lại cô cũng có thể tưởng tượng được khuôn mặt lạnh lẽo lúc này của Xuyên Sở Sở, không còn sự nhiệt tình và vui vẻ như trước.

Hình như cô bạn thân duy nhất của cô, thật sự mất rồi.

Biết là vậy, Tuyết Thuần càng không dám quay đầu lại nhìn. Đã từng, ngoại trừ mẹ nuôi, cô ấy và Trình Lăng là những người quan trọng không thể thiếu trong đời của cô, người thân duy nhất của cô.

“Không sai, chồng cậu là ân nhân cứu mạng mình. Nhưng anh ta không được làm hại Trình Lăng!” Câu cuối cùng Xuyên Sở Sở tê tâm phế liệt mà nói ra. “Mình dám đảm bảo, nếu trong những ngày vừa rồi người nằm trong bệnh viện là mình, mình tuyệt đối sẽ không trách anh ta nửa phần! Cho dù mình chết, anh ta cũng không nợ mình cái gì cả, bởi vì mạng này là anh ta cứu về. Nhưng không được làm hại Trình Lăng!”

Một năm này, hình như Tuyết Thuần rất khó khăn để được nước mắt của mình, đứng quay lưng với Xuyên Sở Sở nước mắt cô đã rơi đầy mặt. Là ai ép Sở Sở tới cực hạn như vậy, cô cũng không tin lời nói của Trương Như Ý, bởi vì Lại Tư, cô thật sự rất tin tưởng anh!

Nhưng bộ dạng quyết tuyệt vừa đau lòng vừa đáng hận của Xuyên Sở Sở, lúc này, dường như cô lại tin tưởng lời nói của bọn họ.

Tâm trạng cô mệt mỏi, chết lặng vô hồn mà đi ra ngoài cửa chính bệnh viện.

Lúc cô đột nhiên thanh tỉnh thì phát hiện cô một thân một mình đã đi qua ba trạm xe lửa.

Ở bên trong người đến người đi, Tuyết Thuần ôm cánh tay đứng ở trên đường lớn, mặt chôn ở giữa hai đầu gối, mặc cho hơi ẩm thấm ướt da thịt của cô.

“Lại Tư...”

“Đương gia.” Đào Dân ở bên cạnh Lại Tư nhiều năm như vậy, lần đầu tiên muốn nói lại thôi.

Lam Dạ thì khác, anh ta liếc một cái, nói ra lời lạnh nhạt trong lòng anh ta, “Nếu đương gia biết rõ hành động của Trù Nhiên, vì sao vẫn không quan tâm tới hành động của cô ta? Nếu mặc kệ cho mọi chuyện xảy ra, bà chủ sẽ bị tổn thương.”

Những chuyện này đáng lẽ bọn họ không cần nhắc nhở, bọn họ chỉ cần để ý bộ phận quân hỏa là tốt rồi. Nhưng bởi vì thường ngày Lại Tư rất cung chiều bà chủ, lại không định bảo vệ như vậy, chẳng lẽ đương gia hồ đồ rồi? Đầu tiên tài nays bị chấp mặh?

Ngón trở thon dài của Lại Tư xoay xoay bút máy Kim Cương trong tay, không thể không nói anh thật rất thích kim cương, dù là ở trước mặt thuộc hạ, cũng không che giấu đam mê của mình. Huống hồ, có ai nói qua, đàn ông không thể thích kim cương?

Lại Tư chọt xoay chiếc bút giá trị xa xỉ trong tay nhiều hơn, lông mày anh tuấn nhều một cái, lại nhìn chăm chăm vòng xoay của bút, chỉ nhìn thoáng thấy bóng dáng của chiếc bút máy. Giọng nói lười biếng, như lơ đãng nói, “Tôi nhớ các anh vẫn luôn không tin cô ấy, sao hôm nay lại quan tâm tới cô ấy? Hà? Lam Dạ?”

Nói xong, ngón trở của anh lại tiếp tục, bút máy không ngừng chuyển động, con mắt tinh trí mang theo vẻ thăm dò, không hề chớp mắt, không đổi sắc, dường như muốn nhìn rõ Lam Dạ hơn.

Trong lòng Lam Dạ cả kinh, sắc mặt không thay đổi, “Cô ấy là người phụ nữ của ngài.” Trừ lần đó ra, anh đã không còn suy nghĩ khác.

Ánh mắt Đào Dân lóe lên nét kinh ngạc, nhanh chóng nhìn về phía Lam Dạ, toát mồ hôi thay cho anh ta. Lam Dạ sẽ không có suy nghĩ khác với bà chủ chứ? Nếu thật như vậy, đương gia nhất định làm thịt anh ta. Kẻ thù đoạt vợ không đội trời chung! Đội nón xanh cho ông chủ cũng phải có mạng mới được.

“Biết là tốt rồi, không có phân phó của tôi, không được làm bất cứ điều gì.” Cuối cùng, lại nói thêm một câu, “Người đàn bà của tôi, tôi hiểu rõ hơn các người. Muốn hoàn toàn nắm giữ được tôi, đây chính là rào cản cô ấy phải trải qua.”

Rào cản? Rào cản cái gì? Lam Dạ cau mày. Đào Dân như không nghe được gì, mắt nhìn mũi mũi nhìn ngực, chứng thực sự trong sạch của mình. Trời ạ, dám giành phụ nữ với đương gia, đồng nghĩa với việc tìm phần mộ cho bản thân. Suy nghĩ đó hiện lên trong chớp nhoáng, anh cảm thấy khó chịu giống như bị lảng trí.

“Ra ngoài đi.” Ánh mắt sắc bén của Lại Tư không rời khỏi Lam Dạ, nhìn anh ta chằm chằm.

Trước ánh mắt như vậy, Lam Dạ như cảm thấy có gánh nặng ở vai. Vốn là trong lòng không có chột dạ, như có như không khiến anh cảm thấy có chút ảo giác.

Cửa đóng lại, Lại Tư buông tay, dựa vào sau ghế, tinh thần mơ hồ.

Là tâm tư riêng của anh, anh cũng giống như vô số đàn ông khác, muốn biết rốt cuộc người phụ nữ mình yêu mến, yêu mình sâu đậm bao nhiêu. Đây là một khảo nghiệm vừa buồn cười lại vừa vô cùng nghiêm túc.

Chuyện này chưa từng xảy ra trong những năm tháng trước đây của anh, từng bên cạnh cô ấy nhiều năm như vậy, hơn nữa còn là những năm tháng quý báu nhất. Mỗi tình đầu, thanh mai trúc mã, giống như đề nói về bọn họ. Đúng, anh đồ kị! Luôn luôn không thể đối địch được anh ta, lão đại xã hội đen tôn quý nhất, lại đồ kị một tên tiểu tử bạch đạo, đồ kị đến nỗi muốn hủy hoại anh ta, bao gồm cả hồi ức đẹp nhất của bọn họ.

Anh không chỉ muốn làm một lần, nếu bắt Tuyết Thuần chọn giữa anh và Trình Lăng, không biết cô ấy sẽ lựa chọn con đường nào đây? Là chọn tình cảm nhiều năm không cần hỏi đáp của Trình Lăng, hay vẫn là anh người chồng của cô?

Trù Nhiên động tay vào chuyện của anh, dĩ nhiên, anh sẽ âm thầm chú ý mọi chuyện diễn ra, sẽ không để cho Tuyết Thuần bị thương, cũng sẽ liều mạng để bảo vệ chu toàn cho cô. Hơn nữa, nếu cô đã lựa chọn đúng đắn, anh sẽ khiến cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.

Ra khỏi bên ngoài, Đào Dân nhìn Lam Dạ bên cạnh nghi hoặc hỏi, “Lam Dạ, anh không phải đã...”

“Nghĩ nhiều rồi đấy.” Đào Dân còn chưa nói xong, làm việc cùng nhau nhiều năm Lam Dạ đã sớm hiểu Đào Dân và đương gia có đầu óc nhanh nhạy, thẳng thắn cắt đứt.

Đào Dân nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lam Dạ, đưa tay muốn giữ lại bước chân của anh ta. Nhưng Lam Dạ đi rất nhanh, Đào Dân nhếch nhếch môi, biết rõ anh còn lời cần nói, lại không nể chút tình cảm và thể diện của anh. Nhưng mà anh ta sẽ buông bỏ rất nhanh thôi, nói cách khác, Lam Dạ so với anh còn hiểu được tâm ý của ông chủ hơn.

Sau khi Tuyết Thuần rời đi, Trình Lăng càng ngày càng lạnh nhạt với Xuyên Sờ Sờ hơn. Biết được tình cảm của cô ấy, cố giữ một khoảng cách, gần đây còn có chút không hài lòng với cô ấy. Cả ngày ghé vào lỗ tai anh nói những sai lầm của Tuyết Thuần, anh lại có thể có tâm tình tốt mà đối mặt với cô sao? Huống hồ, anh định ổn định lại tâm trạng, sống lại thêm một lần nữa. Cô ấy lại quấy nhiễu như vậy, sẽ chỉ làm anh càng khổ sở thêm.

Xuyên Sờ Sờ không nhịn được, đem chuyện ngày đó giữa Trương Như Ý và Tuyết Thuần nói ra.

“Em vừa nói cái gì!” Sắc mặt Trình Lăng hồng hào, vừa nghe được lời Xuyên Sờ Sờ nói, đột nhiên giận dữ thét lên.

“Trình Lăng đừng như vậy, mẹ lừa con chuyện nhà mình phá sản là thật, cố ý không nói ra, chính là không muốn con lo lắng. Mẹ cái gì cũng không còn, chỉ còn một người con trai là con, con nhất định phải chăm sóc cho mình thật tốt!” Trương Như Ý thút thút như mứt ướt, con trai vất vả đi ra từ trong ác mộng tàn tật, bà không thể để cho anh biết nhiều hơn nữa, chịu đựng thêm đả kích nào nữa. Xuyên Sờ Sờ cứ bảo an tâm gì đó, nhất định phải kích thích nó sao?

“Cho dù bị phá sản cũng không nên đổ oan cho Tuyết Thuần, dù liên quan tới cô ắt thật, thì cũng không phải cô ấy làm.” Trình Lăng nghẹn ngào nói, “Ngày đó cô ấy rời đi mà không nói một lời, chính là mọi người ép cô ấy rời khỏi thôi.” Chính là khẳng định như vậy, mà không hề có ý nói nghi vấn gì.

Hỏi ra như vậy, quả nhiên, sắc mặt Trương Như Ý hơi hơi thay đổi.

Thấy anh tâm tâm niệm niệm giúp Tuyết Thuần thoát tội, Xuyên Sờ Sờ nổi cáu, “Em nói đều là sự thật. Tất cả đều là Tuyết Thuần hại anh thành ra như vậy, làm công ty anh suy sụp, đến cả cha ruột của anh cũng không được lưu lại, nói là về hưu, anh xem xem một gia tộc như vậy, từ xưa đến nay chỉ khi không có người thừa kế hay đã mất rồi mới có thể nhường vị trí lại, anh dám nói không đúng? Vụ tai nạn xe của anh, cũng là một tay cô ấy làm ra.”

“Xuyên Sờ Sờ!” Trình Lăng gầm lên một tiếng, cứng rắn hù dọa Xuyên Sờ Sờ nghẹn lại. Mặc dù Trình Lăng luôn luôn nóng tính, nhưng từ khi bị bệnh tới nay tính tình đã trầm đi rất nhiều, không ngờ anh sẽ phản ứng kịch liệt thế này, cũng bởi vì như vậy, cô mới hơi không kiên trì.

Ánh mắt của Trình Lăng như muốn ăn tươi nuốt sống cô, “Anh không biết rốt cuộc em nói như vậy là vì cái gì? Nhưng mà Xuyên Sờ Sờ, anh cho em biết, cho dù thế nào đi nữa, Tuyết Thuần cũng sẽ không làm ra loại chuyện như vậy, cô ấy là người phụ nữ thiện lương nhất trong thiên hạ.”

Xuyến Sớ Sớ kinh sợ nghe Trình Lãng vẫn che chở cho Tuyết Thuần không chùn bước, trong lòng tức giận, đồ kỵ hãm mộ đè nén trong lòng nhiều năm gì đó, phút chốc liền bộc phát. “Anh không hiểu một cái gì hết!” Xuyến Sớ Sớ đột nhiên nổi giận, “Từ khi quen biết anh, trong miệng anh mỗi ngày đều gọi tên cô ấy, mỗi ngày chỉ thấy cô ấy là có thể cười khúc khích. Rõ ràng người ta hồ hững với anh như vậy, anh lại còn mặt lạnh dần nồng. Anh làm những chuyện này, tất cả đều là vô tư dăng hiến. Hừ, vô tư dăng hiến còn có thể rơi vào hoàn cảnh này, nhìn lại chút đi, những năm qua cô ấy đã làm gì cho anh chưa?”

Xuyến Sớ Sớ đột nhiên lấy ra cái gì đó, ném tới trước mặt Trình Lãng, “Anh xem đi, những bức ảnh này, lộ ra nụ cười như hoa, tất cả đều vì người đàn ông khác! Lúc anh bệnh sắp chết, rốt cuộc cô ấy đang làm những gì? Hường tuần trắng mặt đó! Kết hôn lâu như vậy còn hường tuần trắng mặt, anh biết như vậy có nghĩa là gì không? Đây là ăn mừng vì anh sắp chết đấy! Cô ấy hỏi báo anh như vậy, anh nghĩ sao?”

“Xuyến Sớ Sớ!” Mặt đất ụp một tiếng, nếu như nói trước muốn ăn tươi nuốt sống cô, lúc này anh chỉ muốn bóp chết cô gái xấu xa không ngừng vu khống Tuyết Thuần này! Đáng chết! Không biết Xuyến Sớ Sớ trúng tà cái gì, cả ngày ghé vào lỗ tai anh nói xấu Tuyết Thuần. Anh không chịu nổi nữa rồi!

“Cho dù em nói cái gì, Tuyết Thuần cũng sẽ không làm như vậy với anh. em từng là bạn tốt nhất của cô ấy, nhưng hôm nay em lại nói ra những lời như vậy cũng là đã mất đi cô ấy. Tuyết Thuần là một người thiện lương như vậy, nếu như nói thế giới này có một trái tim trong sạch, cũng chỉ có cô ấy mà thôi. Xuyến Sớ Sớ, em tỉnh táo lại đi. Chỉ cần em đồng ý, chỉ cần một câu nói của em, Tuyết Thuần cũng sẽ cam nguyện chết vì em, cũng sẽ xông vào khói lửa cứu em. Em bên cạnh cô ấy nhiều năm như vậy, còn không hiểu con người cô ấy sao? Xã hội bây giờ, kiểu người như cô ấy, chưa đếm qua mười đầu ngón tay.”

Nói một hồi, thân thể Trình Lãng chưa khôi phục hẳn đã mệt rã rời.

Xuyến Sớ Sớ mím môi, nước mắt mạnh mẽ không rơi xuống, chỉ đọng lại trong hốc mắt, Trình Lãng nhìn thấy như vậy lại bức mình.

“Quen biết em lâu như vậy, không ngờ em cũng tiểu nhân như vậy.” Anh lại liếc nhìn Xuyến Sớ Sớ, trong mắt hiện lên chút đau tiếc. Anh nhắm mắt lắc đầu một cái, anh không muốn gặp lại cô, “Em đi đi.”

Không thể phủ nhận, Trình Lãng đã chạm vào nỗi đau trong lòng của Xuyến Sớ Sớ. Tuyết Thuần nói cô là quả hồ trăn, thật ra thì, là cô hãm mộ hơi ám thiện lương trên người Tuyết Thuần mới đúng. Cô ấy giống như mặt trời, mà cô muốn có, cô ấy không sai chỗ nào cả. Cô ấy có thể đưa tay ra vô số lần, che chở cho cô trong thế giới lạnh lẽo này.

Đột nhiên, cô cũng không hiểu mình đang làm cái gì ở đây, mơ hồ đi ra ngoài!

Trương Như Ý thấy con trai nổi giận thật sự, lại bị khí thế của anh hù dọa, kinh ngạc đến mất hồn. Mơ hồ, trong lòng lo lắng anh nhìn ra. Ài, con trai bà là người mạnh mẽ rắn rỏi, bình thường nói chuyện rất lịch sự. Chỉ là không phải tất cả, chỉ cần gặp chuyện liên quan tới Tuyết Thuần thì lại khác, đây cũng là lý do lúc trước bà rất quý Tuyết Thuần, năm đó đã đối xử với cô như con dâu tương lai của mình. Đáng tiếc, số phận trên người, có lẽ những gì tốt đẹp sẽ nhanh biến mất.

“Mẹ nói cho con biết, hai người đã nói chuyện gì với Tuyết Thuần?” Trình Lãng lấy lại bình tĩnh, nhưng nhìn vào trong mắt của anh, lửa giận vẫn còn, đúng như một núi lửa đang hoạt động, tùy thời gian mà bộc phát.

Trương Như Ý do dự.

“Không dám nói, chính là làm chuyện xấu.” Trình Lãng hừ lạnh một tiếng, vô gian bất lương, Trương Như Ý là mẹ của anh, làm ăn lớn như vậy, bàn tay sẽ không thể sạch sẽ. Tư tưởng về sự nghiệp của mẹ rất mạnh, tình nguyện làm tình nhân của cha cả đời cũng chỉ là vì ham tiền tài thôi.

Trương Như Ý không vui, “Tiểu Lãng, Tuyết Thuần cũng đã gả cho người khác rồi, sau này con ít quan tâm tới con bé đi. Nghĩ kỹ một chút, thật ra Sớ Sớ cũng là một cô gái tốt.”

“Đừng đổi chủ đề.” Ánh mắt Trình Lãng nghiêm khắc nhìn mẹ mình, “Rốt cuộc mẹ đã nói những gì?”

Trương Như Ý không gạt được nữa, thờ dãi một hồi, nói ra sự thật, “Chỉ là van xin nó, bảo chồng nó đừng làm hại gia đình chúng ta nữa.”

Trình Lãng trừng mắt, đứng dậy, nếu thân thể anh khỏe mạnh, anh đã đập nát cái bàn kia từ lâu, “Mẹ nói cái gì?”

Lần này chết chắc! Đối với Lại Tư mà nói, anh chính là một cái xương cá mắc lại giữa anh ta và Tuyết Thuần, Tuyết Thuần càng đề ý tới anh, Lại Tư sẽ càng hận anh, sẽ ngược đãi Tuyết Thuần, tình cảm của hai người bọn họ sẽ càng khó khăn hơn.

Nhờ Tuyết Thuần cầu xin Lại Tư, nhất định làm mọi chuyện càng họa vô đơn chí. Nói không chừng sau khi Tuyết Thuần đi cầu xin, Lại Tư càng tệ hơn, có khi bóp chết anh luôn. Anh gặp qua hai lần, người đàn ông kia đang sợ như vậy, người bình thường không thể suy đoán ra được. Còn lời nói của Tuyết Thuần, anh không tin một chút nào hết. Anh giống với Lại Tư, lại là yêu cùng một người. Tư vị yêu mãnh liệt chỉ muốn giữ lại cho mình, không gì có thể không chế được, huống hồ, Lại Tư đã từng đánh anh mạnh mẽ như vậy, người như vậy sẽ rộng lượng sao? Anh cười lạnh một tiếng, kiên quyết không thể nào.

Tình yêu đều là thế, trừ phi anh có mục đích khác.

Nghĩ đến đây, Trình Lãng vội vàng đứng dậy, tìm đồng lật tây.

Trương Như Ý thấy anh tìm cái gì đó như sắp điên lên, “Con muốn cái gì, mẹ tìm cho con, con ngồi xuống đi.”

“Điện thoại di động.” Trình Lăng không quay đầu lại nói.

“Con phải gọi điện cho ai? Gặp không, dùng của mẹ là được.”

Trương Như Ý chưa đưa tới gần, Trình Lăng đã đoạt lấy, liền làm một loạt động tác quen thuộc, trong một tháng này Trình Lăng khôi phục rất nhanh, tay Trương Như Ý bị lực đạo không khống chế của Trình Lăng bóp cho đau nhức.

“Tuyệt Thuần!” Trình Lăng kêu lên với đầu điện thoại ở bên kia, bên kia lại truyền đến, “Thật xin lỗi, số máy ngài gọi đã bị khóa, xin gọi lại sau.”

Trương Như Ý thấy Trình Lăng gọi điện thoại cho Tuyệt Thuần, trong lòng có chút không vui, “Đã hơn một tháng rồi, con gọi tới cũng vô ích.”

Trình Lăng cũng không khống chế nổi nữa, trong lúc nhất thời ném hết mọi thứ đi, “Mẹ có biết không, mẹ làm những chuyện như vậy, đủ để hủy diệt Tuyệt Thuần, cũng sẽ hủy diệt toàn bộ Trình gia!”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chúng ta về nhà thôi

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Tuyệt Thuần cũng không trở về Nhà lớn ngay.

Đêm khuya trên bãi biển, trong bóng tối, một người đứng trong gió biển bồi hồi.

Cô không biết nên tin ai? Một bên là bạn tốt nhiều năm của cô và mẹ của anh ấy, một bên là người chồng mà cô yêu sâu đậm, Lại Tư.

Điều này giống như quả cân hai đầu vậy, giống như muốn xem cô phân biệt nặng nhẹ thế nào, hai bên đều làm cho Tuyệt Thuần khó chọn.

Cô nguyện tin lời của Lại Tư nói, nguyện tin tưởng Thiên Sở Sở hận cô, Trình Lăng hận cô, kể cả bác gái muốn lừa cô mà cố ý bịa ra chuyện cũ. Cô muốn từ trong tìm ra sơ hở, lại chán nản phát hiện, không có dấu vết để cô lần theo.

Sau đó trong lòng không thể không nói phục chính bản thân mình, là Lại Tư làm. Cũng không biết đã nhủ lòng bao nhiêu lần, nhưng trong lòng cũng vẫn không chịu tin. Thậm chí cô còn giả thiết ra cảnh tượng y như thế, nếu Lại Tư thật sự làm ra loại chuyện đó..... Cô cũng không biết nên làm như nào mới phải?

Cô không nghĩ ra lý do để tha thứ cho anh, cô thật sự không có cách để bản thân đối mặt với anh. Nếu không thể tha thứ thì, chỉ đành..... chia tay thôi.

Sóng biển cứ nhấp nhô, từng đợt sóng cứ dồn dập rồi lại trở nên tĩnh mịch, thật giống với tâm trạng bây giờ của cô thật lo lắng, cùng với cảm giác cô độc.

Cô ôm chặt hai gối, ngồi ở trên bờ cát, cũng không để ý bây giờ đã là mấy giờ rồi. Cô hí hóp nhìn màn đêm đen tối cùng những đợt sóng mạnh mẽ, có lẽ bởi vì ban đêm không có người làm phiền, nước biển quá mức hân hoan, quá mức cuồng vọng mà sôi trào.

Bốn bên đều là âm thanh của sóng, những cơn gió mặn cứ thổi không ngừng nghỉ. Cô có chút mệt mỏi mà nhớ đến, người thích cuộc sống ngoài bãi biển, người thích tặng cô kim cương – Lại Tư.

Làm cô gái ngoan ngoãn nhiều năm, trong lòng bỗng có âm thanh khuyển nhù..., phải về rồi, đã trễ thế này, không an toàn. Nhưng cơ thể của cô lại không muốn đứng lên, trong đầu cứ từng chút từng chút chìm xuống. Trên biển một màu đen, trong thoáng chốc, cô loáng thoáng thấy một bóng hình quen thuộc.

Áo khoác màu đen tuyền như hòa một thể với sắc trời, dáng người cao gầy, giống như thiên thần hạ cánh lần cuối cùng cứu giúp binh lính sắp chết như cô.

Ban đêm hoảng hốt quay về biệt thự K2 Bảo Phong Tuyệt. Anh một thân quần áo mạnh mẽ, bị gió điên cuồng thổi qua lại lay động, lại kệ cho bão táp bốn phương như thế nào, cũng không làm bước chân kiên định của anh dừng lại.

Sau đó, cô rơi vào một vòm ngực ấm áp quen thuộc, đủ để ngăn chặn tất cả gió lạnh. Rồi, cô an nhiên ngủ say, chờ đợi nụ hôn đánh thức của Bạch mã Hoàng tử.

Trong vòm ngực bền chắc một trận rung động, Lại Tư cười khẽ một tiếng: "Đồ ngốc, như thế này mà cũng có thể nằm xuống được."

Tuyết Thuần hai mắt buồn ngủ lờm một cái, không phải nằm mơ! Ý nghĩ này chợt lóe lên đồng thời, chân dài của cô đá một cái, đầu liền va chạm, âm thanh vang dội của xương va vào nhau kêu lên, không khỏi cảm thấy có chút đau đớn da thịt nơi va chạm.

Người chịu huấn luyện nghiêm khắc như Lại Tư chỉ trong chốc lát có thể tránh đi, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn chịu một cú đá của cô. Người có thể làm anh bị thương nhưng vẫn nhất quyết không chịu buông tay, cả đời này e là cũng chỉ có mình cô.

Coi như thân thể của Lại Tư có mạnh mẽ đến mấy, nhưng người yếu đuối như Tuyết Thuần làm sao mà chịu được. Cô bất thành linh bị va chạm, Lại Tư đương nhiên không sao, nhưng cô lại đau đến nỗi nghiêng răng trợn mắt: "Sao anh biết ở đây mà đến?" Biết cô ở chỗ này, nhất định là cho người đi theo cô rồi! Tuyết Thuần tức giận trợn to hai mắt, nhưng niềm vui khó giấu trong đáy mắt. Lại Tư luôn là như vậy, tự dung từ trên trời rơi xuống, cũng chỉ có Lại Tư làm cô vui mừng như vậy.

Lại Tư đối với cô vừa yêu vừa hận. Anh cảm thấy mình thật buồn cười, rõ ràng đã tự hạ quyết tâm đánh cược, nhưng mỗi giây trong lòng anh như có hàng vạn con kiến bò khắp người, làm anh không thể khống chế được! Cho dù làm ảnh hưởng đến kế hoạch, cũng muốn tự mình đi đón cô trở về. Mặc dù có lẽ chỉ cần qua đêm nay, cô liền tự động trở về tìm anh. Nhưng anh nhớ cô nhớ đến phát điên lên được, anh kiểm chế chính mình, anh làm mình tỉnh táo, kế hoạch của anh, đặt trên người cô, hoàn toàn không đi theo quỹ đạo bình thường. Cho dù như vậy, anh còn muốn tiếp tục không?

Trước khi đến trong lòng đấu tranh tư tưởng vô cùng kịch liệt, cô nàng này thật đúng là làm lòng anh rối bời. Lúc này cho dù tiếc đến đâu cũng phải vỗ hai cái vào mông nhỏ của cô: "Hai tháng, ban đầu anh nói ranh giới cuối cùng là bao nhiêu ngày? Ha, em có nhớ chưa, hả?"

Tuyết Thuần một chút cũng không sợ anh, ngược lại ôm lấy cổ của anh, sau đó ở trong ngực của anh lại càng thoải mái. Cô thật không nghĩ đến hậu quả của chiếc khăn kia lại đến nhanh như thế. Cô chui trong ngực Lại Tư sụi sụi, mang theo vẻ khăn khăn cùng buồn ngủ trong giọng nói: "Em mệt rồi, chúng ta về nhà thôi."

Lại Tư hôn một cái vào gương mặt cô, nụ cười không hề giảm bớt: "Được, về nhà thôi. Bảo bố nói cái gì thì chính là cái đó."

Hương thơm trong ngực quanh quẩn nơi chớp mũi, Lại Tư ôm cô càng chặt hơn, đi về phía máy bay ngừng giữa không trung. Sự tự do mấy ngày qua của cô cũng lên xuống bất ổn, anh đều quan sát kỹ càng. Nói như thế nào đây, tạm thời, anh và cái tên trong quá khứ vẫn chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân thôi. Dùng thời gian làm bạn bên cạnh cô để tính kế, kết quả vẫn không tính là quá xấu.

Tuyết Thuần ngủ đến trời đất mù mịt, khi tỉnh lại, trong phòng ngủ một mảnh hoàng hôn đang dần hạ xuống. Nghĩ đến Lại Tư chắc sợ cô tỉnh dậy sợ tối, liền đem ánh đèn điều chỉnh độ sáng không chói mắt, lại có thể nhìn rõ mọi thứ.

Cô cau mày, day day huyệt thái dương, khó khăn nuốt nước miếng một cái, phát hiện đầu nặng trĩu nặng, cổ họng khô khan đau nhói.

"Lại Tư." Cô gọi một tiếng, lại phát hiện giọng nói của mình không còn hơi sức, giống như từ trong cổ họng phát ra tiếng kêu của con vịt trên cạn.

"Lại Tư." Tuyết Thuần lại gọi một tiếng.

Lỗ mũi và miệng cũng rất khát, Tuyết Thuần không nghe thấy trả lời, liền đứng dậy rời giường. Cô thấy vị chua ở đầu mũi, thì ra là bị cảm. Cũng phải, ngồi bên bờ biển một ngày một đêm, bị gió biển thổi, thân thể có khỏe mạnh đến đâu cũng không chịu nổi.

Đúng là về nhà rồi. Bất luận cô đi đến đâu đều có thể nằm xuống, từ máy bay đến nhà, cho đến tỉnh ngủ, không biết tốn bao nhiêu thời gian, nghĩ đến Lại Tư đợi không được lúc cô tỉnh lại, cho nên đành đi ra ngoài thôi.

Có phải Lại Tư lại đi Đông Nam Á xử lý công chuyện không? Tuyết Thuần bước chân không đi ra ngoài.

Đại sảnh dưới nhà mở đèn sáng trưng, đối lập với màn đêm u tối bên ngoài, không có một ai đi lại.

Đột nhiên, Tuyết Thuần nghe được một hồi âm thanh nhẹ nhàng dứt khoát như đang cắt gì đó, Tuyết Thuần men theo âm thanh, một đường thẳng tắp về phía có âm thanh.

Ánh đèn trong phòng bếp so với các nơi khác đều sáng hơn, hơn nữa âm thanh rất rõ ràng từ bên trong truyền tới.

Đầu bếp trẻ như thế này vẫn chưa có về nhà? Vừa nghĩ một chút, đầu Tuyết Thuần đau như muốn nứt ra, nhũn chặt đôi lông mày đen, một lúc lâu mới trở lại bình thường.

Cạch cạch cạch.

Không thể không thừa nhận, cô rất sợ buổi đêm như thế này. Bốn phía yên lặng không một bóng người nào, chỉ có trong phòng bếp truyền đến âm thanh cắt cò lực, cái này đã đủ cho trí tưởng tượng phong phú của Tuyết Thuần nghĩ đến một vài ý nghĩ đen tối, ví dụ như nửa đêm lung linh, chơi trò chặt xác người chẳng hạn.... Tò mò và thấp thỏm, rồi rấm không biết nên có đi xem một chút hay không.

Cuối cùng cắn răng một chút, trở về cũng lo âu thấp thỏm, không bằng đi xem trước một chút.

"Lại Tư!" Tuyết Thuần vui vẻ gọi tên, chợt thấy người trong lòng tâm tâm niệm niệm, âm thanh trong trẻo giống như ánh nắng ban mai, hoàn toàn không một chút yếu đuối vừa đây.

Lại còn không phải sao, người vóc dáng cao lớn thon dài này, một thân quần áo thoải mái cũng không che giấu được phong cách tôn quý kia, chính là Lại Tư.

Lúc này anh đang băm thịt, nghe thấy tiếng gọi của Tuyết Thuần, quay đầu lại, khẽ mỉm cười: "Chờ mười phút nữa mới ăn được, em ra ngoài chờ một chút nha."

"Rất thơm a!" Tuyết Thuần không hề rời đi, ngược lại đi vào trong.

Cô rất thích bộ dáng lúc Lại Tư nấu cơm, tựa như một người chồng thương yêu vợ con trong gia đình. Chỉ là, cô cũng chỉ dám nghĩ trong lòng thôi. Nói ra hủy hoại hình tượng trụ cột gia đình, người của Lại gia lại không làm thịt cô chắc.

Cô đưa ra hai tay vòng quanh ôm lấy eo vững chắc của anh, mặt dán vào sau lưng kiên cố của anh.

Lại Tư dừng động tác trong tay lại: "Em không định để cho anh nấu cơm cho em ăn sao?"

"Lại Tư có bản lĩnh thông thiên, em tin chắc anh cũng có bản lĩnh nấu cơm được." Tuyết Thuần ăn vạ không muốn rời đi. Một khi ngã bài, cô không phải là mất anh sao? Mất có chút chua xót. Vì không biết gì, cô mơ hồ có chút lo lắng.

Lại Tư đưa lưng về phía cô mỉm cười, tay không dừng lại chút nào mà đem thịt băm thả vào nồi cháo thuốc trên bếp, đóng nắp nồi vào. Rồi rửa tay lấy khăn lau tay sạch sẽ. Sau đó quay người lại, không chút khách khí một tay ôm lấy cô.

Tuyết Thuần a lên một tiếng, Lại Tư cũng không quản, sai bước ôm cô đến sofa trên đại sảnh.

"Bảo bối lúc nào thì em trở nên ngọt như vậy. Em bị cảm rồi, cần nghỉ ngơi thật tốt."

Cảm! Tuyết Thuần che miệng của mình, sau đó một tay chống trước lồng ngực của anh, rất tự giác lui về phía sau: "Anh tránh xa em ra một chút đi, bị lây bệnh không tốt đâu."

"Yên tâm, thể lực của anh rất tốt, tám vạn con vi khuẩn cũng bị anh dọa cho chết khiếp thôi." Lại Tư không có lui về phía sau, ngược lại càng tiến thêm vài bước, môi mỏng ôn nhu hạ xuống mu bàn tay của cô: "Huống hồ là Tuyết Thuần, cho dù là vi khuẩn, cũng là vi khuẩn của Tuyết Thuần. Anh đều yêu tất."

Tuyết Thuần vốn dĩ bị cảm gương mặt trắng bệch không có sức sống bùm một phát nghe lời Lại Tư vừa nói sắc mặt lại trở nên đỏ hồng như ánh bình minh, đây là lời tâm tình buồn nôn nhất mà cô từng nghe. Tuyết Thuần không tự chủ hiện ra dáng vẻ của cô gái nhỏ bị trêu chọc, gất giọng: "Anh có thể nghiêm chỉnh một chút hay không?"

"Có thể." Lại Tư quả thật rời mu bàn tay của cô hỏi: "Bảo bối bây giờ còn có chỗ nào khó chịu không?"

"Không có khụ khụ." Lúc Lại Tư lui về phía sau một chút, Tuyết Thuần thở phào nhẹ nhõm, lại chợt không ngừng ho khan được.

Lại Tư hơi nhíu mày, dùng sức kéo lấy tay ngọc của cô, sau đó đem đệm đặt xuống dưới chân của cô đè ép cô ngồi xuống: "Anh lấy cho chút cháo loãng ra đây, đừng lộn xộn nữa, ngồi yên ở đây nghỉ ngơi một chút."

Nhìn bộ dáng Lại Tư vì cô mà vội vàng vàng, gương mặt tái nhợt lộ ra nụ cười yêu kiều. Nhưng lại chợt nhớ đến chuyện của Trình Lăng, rất nhanh nụ cười đã cứng ở trên môi.

"Đây là cháo thuốc anh tự nấu, không đáng chút nào, rất trong nha." Lại Tư múc một muỗng, thổi mấy hơi: "Há miệng."

Tuyết Thuần được sủng ái đâm ra lo sợ lùi về phía sau. Đương gia tự mình nấu cháo cho cô, cô dám ăn, là bởi vì thuộc hạ của anh sẽ không biết. Nhưng mà nếu đứt cho cô ăn, coi như thuộc hạ của anh không biết, cô tự cảm thấy. sẽ tổn thọ mất.

"Sao vậy?" Cái muỗng trong tay Lại Tư đưa về phía trước đưa, uy hiếp nói: "Nếu như em không ăn, vậy sẽ uống thuốc."

Tuyết Thuần bắt đầu dĩ, liền hướng miệng về phía muỗng trên tay anh ăn một miếng, thời điểm anh chưa mang chén thứ hai lên thì phải ăn hết, vội vàng đưa tay đoạt lấy muỗng: "Em có tay có chân, cũng không phải là mắc phải bệnh khó trị, đừng xem em như bệnh nhân tứ chi vô dụng, anh để cho em đang hoàng ăn một chút." Sau đó không đợi Lại Tư nói gì, nuốt cả quả táo tàu, chốc lát cái chén chỉ còn thấy đáy.

"Thêm một chén nữa." Tuyết Thuần đưa chén không ra, gương mặt nịnh nọt nở nụ cười. Lại Tư nấu cháo, ăn thật ngon! So với đầu bếp của nhà lớn không kém chút nào! Tuyết Thuần hai mắt sáng ngời, mắt nháy liên tục, gả cho một người chồng hoàn mỹ như vậy, cô đúng là có phúc....!

Hai tròng mắt đen của Lại Tư nhìn chăm chăm vào cô rồi mỉm cười: "Tuân lệnh, phu nhân."

Mô hôi chảy ra! Tuyết Thuần ăn liền bốn chén mới chịu thôi.

"Mặc dù có bệnh, nhưng cũng có hơi sức, đủ làm một lần vận động rồi." Lại Tư nhìn chăm chăm môi đỏ khẽ chuyển động của cô, có vẻ hơi tái nhợt, lại dính chút cháo nước, thật sự mê người. Nghĩ xong, trong chớp mắt liền cúi đầu, muốn phủ lên môi của cô.

"Sẽ lây bệnh mất!" Tuyết Thuần kêu lên, bình thường là âm lượng lớn bắt đầu dĩ lại biến thành âm lượng trung bình. Lại Tư coi như không nghe thấy gì.

Dù sao cô vẫn còn sức, làm một lần vừa vặn giúp anh dập lửa bên trong.

Tuyết Thuần không thể làm gì khác, cũng không thoát ra được, chỉ đành tùy anh. Lấy thân thể khỏe mạnh của mình ra đùa giỡn, quá tùy hứng! Cô cũng chỉ dám mắng ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Thất vọng

Edit: Hoàng Bích Ngọc

NewYork nổi danh là sân huấn luyện của võ đạo.

Trù Nhiên tìm được Trình Diễm tự nhiên đi tới: "Nghe nói cô hạ xuân dược với Lại Tư mấy chục lần, duy nhất có một lần thành công, nhưng mà vẫn tự cô còi quăn áo xuống."

Ánh mắt Trình Diễm phát lạnh, cả người căng thẳng, chuẩn bị cho cú đánh bất ngờ, người phụ nữ này không phải là người dễ bắt nạt, cô ta là người phụ nữ duy nhất cùng Lại Tư trở về khi đi đảo Luyện Ngục. Ở nơi đó, cô ngay cả tiền cũng không dám tiến.

"Cô muốn làm cái gì?"

"Không cần khẩn trương, tôi là có lòng tốt đến tìm cô, cô xem, bên cạnh tôi cũng không có người nào đi theo."

Trình Diễm không chút nào lo lắng, trong lòng thầm nghĩ, cho dù không ai đi theo, chống lại người phụ nữ ma quỷ này, cô cũng có mấy phần bị đánh bại. Sau đó ánh mắt chợt lóe, suy nghĩ tìm chỗ chạy trốn. Hai nhà đối nghịch, ai có thể tin cô ta có lòng tốt đến đây.

"Tôi chỉ là có lòng tốt tới nhắc nhở cô, nếu không phải một năm trước Lại Tư không cố ý, cô cho rằng anh ấy sẽ trúng xuân dược của cô sao?"

Trình Diễm lạnh lùng hừ một tiếng, cô đương nhiên là biết, Lại Tư rõ ràng là tính kế cô, sau đó chính bản thân mình thuận tiện ăn luôn Tuyết Thuần.

Trù Nhiên sắc mặt bình thường, chỉ là vẫn tiếp tục nói: "Dĩ nhiên Lại Tư sẽ không vì cô mà tự mình uống xuân dược, tại sao không chuyển mục tiêu đi? Họ Tuyết kia thuần khiết như vậy, trúng bẫy của cô, đối với cô chuyện đó quá dễ dàng."

"Cô có ý gì?" Trình Diễm nhú mày, vô cùng cảnh giác

"Nếu họ Tuyết cùng với người anh trai ngoài dã thú kia của cô, cùng Trình Lăng phát sinh quan hệ, như vậy, Lại Tư anh ấy còn có thể vẫn muốn họ Tuyết kia sao? Theo như tôi được biết, Lại Tư có tính thích sạch sẽ, đặc biệt là với phụ nữ, phụ nữ không sạch sẽ, anh ấy ngay cả chạm vào cũng thấy ghê tởm."

Trình Diễm đôi mắt sáng ngời, lần này cô ta nói trúng tim đen của cô, nhưng cô vẫn không dám làm. Bởi vì Lại Tư trông coi Tuyết Thuần thật sự rất kín kẽ, lúc nào cũng giống như hận không thể đem cô ta dính lấy một chỗ, càng không hận có thể đem cô ta hòa cùng một cơ thể với chính mình.

"Tóm lại cô có mục đích gì?" Trình Diễm không phải dạng dễ đối phó, lại có vài phần hiểu biết với Trù Nhiên, tự nhiên không dễ bị lừa gạt giống Thiên Sờ Sờ.

"Đương gia đời trước có mấy người vợ?" Trù Nhiên khoan thai nghịch móng tay hỏi.

"Năm" Trình Diễm không có ngần ngại đáp, chuyện này ngay cả người qua đường cũng biết. Cô chắc chắn Trù Nhiên sẽ không hỏi những câu vô dụng, cho nên cô ngần ngại mà đáp

"Chúng ta đều có điểm giống nhau, đều muốn có được Lại Tư. Nếu Lại Tư đối với họ Tuyết kia nản lòng thoái chí, cô cho rằng Lại Tư còn có thể chỉ lấy một người vợ sao?"

Ánh mắt Trù Nhiên dừng lại ở trước ngực, Lại Tư sẽ trở thành người đàn ông của cô.

"Ý của cô là?" Trình Diễm mơ hồ đoán được cái gì đó, có chút không dám tin, Trù Nhiên này thật sự là gan to mật lớn, nếu không thành công, Lại Tư không giết cô ta mới là lạ.

"Cô yên tâm, tôi cũng không làm chuyện nếu không nắm chắc. Nếu thành công, tôi và cô, cũng có thể trở thành vợ của Lại Tư, đương nhiên là, cô sẽ xếp thứ hai." Về mặt Trù Nhiên dữ tợn cười lạnh, giọng điệu âm trầm, giống như con rắn độc thè lưỡi: "Phải biết rằng họ Tuyết kia, là người trong mộng của rất nhiều người đàn ông, có rất nhiều người thích cô ta."

Trình Diễm mỉm cười: "Kết quả nghe qua thật là mê người, nhưng muốn tôi hạ xuân được với Tuyết Thuần, tôi còn muốn xem một chút xem có phải kế hoạch của cô thật sự hoàn mỹ không có một chút sơ hở nào cả. Bằng không, tôi cũng không dám mạo hiểm dù chỉ một phần nhỏ."

"Cô yên tâm, xuân được này, là mạn tính, năm ngày sau mới thấy hiệu quả, không ai có thể hoài nghi đến cô."

"Chủ mẫu muốn vào không ạ? Đương gia đã phân phó, Chủ mẫu có thể tùy ý ra vào thư phòng."

Tuyết Thuần khoé mắt nhảy dựng lên, từ trước đến nay chưa bao giờ thấy Lam Dạ nhúng tay vào chuyện của người khác.

"Ai ở bên ngoài?" thanh âm của Lại Tư của truyền đến.

Tuyết Thuần lấy mắt trừng anh ta, Lam Dạ không có một chút khác thường, mắt lạnh hướng bên trong nói: "Là Chủ mẫu ạ."

Bên trong truyền đến âm thanh rất nhỏ xạc xạc, chỉ chốc lát sau Lại Tư từ bên trong đi ra: "Có chuyện gì, vào trong rồi nói."

Tuyết Thuần đi theo vào trong: "Kỳ thật cũng không còn chuyện gì, anh cứ bận việc của anh đi, cứ bận đi."

Con người đen nháy của Lại Tư như có cái gì hiện lên, nhanh đến nỗi Tuyết Thuần còn không nhận ra điểm kỳ lạ. "Được rồi, em thích làm gì thì cứ làm đi."

Nửa giờ trôi qua, Tuyết Thuần bắt an xoa xoa bàn tay bé nhỏ, đi qua đi lại trước bàn làm việc của Lại Tư.

Đang vui đầu vào công việc bỗng nhiên Lại Tư ngẩng đầu nói: "Tuyết Thuần có gì muốn nói sao?"

"A?" Tuyết Thuần giật mình, gương mặt lập tức hiện vẻ khó xử, mới gật gật đầu, thấp giọng trả lời: "Phải."

Lại Tư buông luôn văn kiện trên tay xuống, cời kính mắt, ánh mắt mang theo sự điềm đạm không thể quan sát kỹ, kỳ vọng nhìn thẳng ánh mắt của cô. Con người đen của anh tràn đầy dũng cảm, cơ trí, kén ra sự tinh ranh.

Trái tim Tuyết Thuần nhảy dựng lên một cái, người này giống như nhìn thấy tất cả ánh mắt của cô. Cô biết, chỉ cần cô nói ra, tất cả đều có khả năng phát sinh sự thay đổi, đây là cái giá của cô khi hoài nghi và không tín nhiệm anh. Lại Tư không bao giờ tha cho những người hoài nghi vào năng lực của anh, người như vậy sao có thể đề cô lên án? Nhưng Trình Lăng chịu khổ, cô cũng có trách nhiệm lớn.

"Lại Tư." Tuyết Thuần muốn nói lại thôi, cô có chút hận chính mình do dự không quyết. Thật ra cô có thể bỏ qua, nhưng tình huống của Trình Lăng bên kia không thể bỏ qua a! Cô cắn chặt răng, nhưng trong lòng vẫn hoài nghi không dứt: "Anh có biết cả nhà Trình Lăng đã xảy ra chuyện gì không?"

Lại Tư nhíu mày, ý bảo cô tiếp tục nói. Vẫn là hỏi ra rồi, chung quy cô vẫn còn nghi ngờ anh.

"Xí nghiệp của gia tộc anh ấy bị phá sản, còn có ba anh ấy là trưởng lão của gia tộc, đột nhiên về hưu, có phải anh có liên quan không?"

Cô cố ý không có nói đến nguyên nhân mà Trình Lăng bị thương nặng, không có trực tiếp chất vấn có phải là anh làm hay không. Cô thầm nghĩ cần phải bình tĩnh nói chuyện. Nếu như cái rào lớn như Trình Lăng không vượt qua nổi, thì bọn họ sớm muộn cũng xảy ra vấn đề.

Cái việc cô tự cho là đúng rồi nhẹ nhàng hỏi thăm, nhưng Lại Tư chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy ý nghĩ của cô. Một giây đó anh thấy như chính mình bị đâm một nhát.

"Trình trưởng lão lén lút làm ra hành vi không đứng đắn, ông ta ở nội bộ gia tộc kết bè kết phái, ảnh hưởng đến sự đoàn kết của người trong Lại gia, vì vậy mới nói, ông ta chính là khối u của gia tộc. Anh cho ông ta tiếp tục ở lại trong gia tộc, đã là cho ông ta thể diện rồi."

Lại Tư bắt đầu xoay chiếc bút máy trong tay càng nhanh hơn, trên mặt biểu tình không chút thay đổi, chỉ có ánh mắt sáng ngời kia vẫn như cũ soi lên người của cô, nhìn thấu nội tâm của cô.

Dưới ánh mắt như vậy, cô có chút không chống đỡ được, nhưng mà anh ấy nói gì? Anh thừa nhận chuyện của Trình trưởng lão là do anh làm, vậy xí nghiệp Trình thị kia phá sản thì sao? Đáp án miêu tả sinh động, trong lòng Tuyết Thuần vô cùng hối hận, không có ý thức được chính mình cứ vậy mà lại sinh nghi ngờ.

Lại Tư thấy thế, trong lòng lộp bộp một tiếng, giọng điệu lạnh lạnh hỏi: "Em cho là Trình thị phá sản là anh giờ trở?"

Tuyết Thuần kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ không đúng sao?" Nghe giọng điệu không đúng của anh, trong lòng cô lên thờ phào.

Thấy trên mặt cô tràn ngập thất vọng, Lại Tư lập tức trầm mặt xuống, đối với cô có chút thất vọng.

"Cho nên, đây là kết quả một tháng em lưu luyến ở bên ngoài sao? So với người chồng chung chăn chung gối, em lại càng tin tưởng người ngoài?"

Anh biến sắc, không khí bên trong cũng mau chóng lạnh xuống, lạnh lạnh đóng băng xung quanh.

Tuyết Thuần không tự chủ được rung mình một cái, gương mặt của cô bỗng chốc biến sắc, ánh mắt ần ần một tầng sương mù, chẳng lẽ không phải là Lại Tư làm?

"Nếu anh không ra tay với một nhà Trình Lãng, vậy tại sao cả nhà anh ấy lại gặp vận đen như vậy? Anh đừng đã quên, Trình Lãng là do người của anh làm bị thương." Chính là bởi vì Trình Lãng bị thương đã khắc sâu trong cô, cô vẫn nhớ như in lần đó, anh bảo cô sao có thể không nghi ngờ chứ? Trừ lần đó ra, cô đâu có còn kẻ thù nữa.

"Là em vẫn không bỏ được chuyện kia xuống." Tuyết Thuần giục khẽ lông mi, giọng Lại Tư mĩa mai dương môi cười chua xót: "Chuyện anh làm Trình Lãng bị thương, cho đến bây giờ em vẫn chưa từng tha thứ cho anh."

"Không có." Tuyết Thuần cố gắng phản bác, thậm chí ánh mắt còn mang theo một tia cầu xin, nhưng càng giống như có tật gậy mình: "Em không có nói đến chuyện quá khứ."

Lại Tư đột nhiên đứng dậy, vòng qua bàn, đi đến trước mặt của cô, thân hình cao lớn trên cao nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn của cô.

"Trong lòng của em chính là nghĩ như vậy, còn có cái gì chân thật hơn những biểu hiện ra ngoài của em lúc này nữa? Tuyết Thuần, em làm anh rất thất vọng." Lại Tư buông lỏng ra bàn tay to, lui ra phía sau từng bước, hai tay đút vào túi.

Khoảng cách từng bước từng bước ra sau, giống cách nhau thiên sơn vạn thủy. Trong lòng Tuyết Thuần giống như bị hàng ngàn con dao nhỏ đâm: "Là vì anh từng tự mình làm chủ, em không thể không hoài nghi, hổng hỏ, anh thừa nhận chuyện của Trình trưởng lão là do anh làm, chuyện xí nghiệp Trình thị phá sản chẳng lẽ không phải do anh?"

Bên môi Lại Tư nâng cao một chút giọng mĩa mai cười càng thêm sâu: "Phải, anh cho Lam Dạ đánh Trình Lãng đến nỗi tàn tật, Quý y cũng không phải anh mời đến để chữa trị cho anh ta, quyền lực của Trình trưởng lão bị mất là do anh cậy quyền, còn chuyện xí nghiệp Trình thị phá sản cũng là do anh làm, nếu đây là đáp án mà em muốn."

Đánh Trình Lãng bị thương nặng, là do anh nhất thời xúc động, thử hỏi có người đàn ông nào khi nhìn thấy người phụ nữ mình yêu cùng người đàn ông khác âu âu yếm yếm trên giường mà không tức giận? Về phần loại bỏ Trình trưởng lão, thân làm Đường gia như anh sao có thể không loại trừ bỏ khỏi u nhọt này, đây còn là nể mặt Trình Lãng, giữ lại cái mạng già của ông ta. Về phần tập đoàn Trình thị, chính là Trù Nhiên giờ trở!

Anh sai thật rồi, trước mặt người phụ nữ đơn thuần như này, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến người khác hãm hại, cũng tuyệt đối không nghĩ là có thể phá huỷ mối quan hệ của bọn họ, là mục đích của những người khác. Vậy mà anh vẫn tự tin, cho rằng chính mình nắm chắc phần thắng.

Trong lòng Tuyết Thuần giằng co kịch liệt đến đau đớn, cô mơ hồ không nghe ra giọng điệu trong lời nói của Lại Tư.

"Lại Tư, tại sao chúng ta không thể cùng nhau vui vẻ sống qua ngày, chỉ có hai người chúng ta thôi." Tuyết Thuần ánh mắt vô lực buông xuống, đầu đầu muốn nứt ra.

"Cho nên, đây là đáp án hôm nay em nghĩ đến, em đã trăm phần trăm khẳng định, anh là người phá hoại nhà của người khác."

Lại Tư trả lời lại một cách mĩa mai, anh không nghĩ là sẽ nhân nhượng, nếu cô hoài nghi anh vì những loại chuyện như này, quan hệ giữa anh và cô sẽ không có dù chỉ một chút tín nhiệm cơ bản nhất, như vậy sao có thể sống bên nhau lâu dài! Người Lại gia, sẽ không bao giờ cho phép loại hoài nghi như vậy xuất hiện. Một khi xuất hiện, chính là nguy cơ chôn dấu, không thể nói chính xác khi nào thì trở thành sâu mọt. Mà cô lại là một thân Chủ mẫu càng không cho phép điều này xảy ra, nếu cô không đủ kiên định, anh sẽ không nương tay.

Chỉ là, anh sẽ không từ bỏ, anh sẽ luôn chờ đợi cho đến khi cô vượt qua rào cản của chính mình. Chừng nào cô vẫn còn trong vòng tay anh, anh không ngại đi cùng cô để chịu đựng những đau khổ bên trong, và cùng cô trưởng thành trên con đường tình cảm.

"Anh thấy em không đủ bình tĩnh, nên trở về nghỉ ngơi suy nghĩ một chút. Nếu em vẫn như trước nhận định là do anh tư lợi mà phá hoại, anh sẽ không ngăn cản bất cứ hành động nào của em." Lại Tư mất lạnh thoáng nhìn hạ lệnh đuổi khách.

Ánh mắt xa lạ như vậy! Trước kia, anh chỉ như vậy với người khác.

Có cái gì đó dần rời xa, trái tim của Tuyết Thuần dần chìm xuống, ánh mắt phức tạp lại có chút bi thương. Lần này, là cô sai rồi sao? Không, Trình Lãng từng là người đối tốt nhất với cô, sao cô có thể tha thứ cho người hại anh ấy được?

Thời điểm cô nghĩ như vậy, Lại Tư đột nhiên xoay người, hung hăng đá một cái vào chiếc ghế, chiếc ghế thượng đẳng bỗng chốc gãy đôi.

Tuyết Thuần che môi, trợn mắt há hốc mồm, một người thường ngày lịch thiệp như vậy, lại tự xưng thô bạo! Trước đó, cô cũng biết tâm của anh đen tối, khinh người thủ đoạn vô cùng cao siêu, nhưng như thế nào cô cũng không thể tin những gì trước mắt.

Điện thoại vang lên, anh cầm lên, hung hăng ném xuống, lạch cạch một tiếng, điện thoại cũng vỡ nát.

Anh thô bạo thờ phỉ phò, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng nói: "Em ra ngoài, tạm thời anh không muốn nhìn thấy em."

Từng đợt chua xót dâng lên mũi, ở phía trước mặt lệ rơi ướt đầm, Tuyết Thuần ôm mặt chạy ra ngoài.

Lam Dạ vừa định chạy theo, thanh âm tức giận chưa tan của Lại Tư truyền đến, "Lần này không được đuổi theo."

Lam Dạ lạnh lùng nhìn Tuyết Thuần chạy ra khỏi tuyến an toàn của Lại gia, không khỏi nổi lên một chút lo lắng, bỗng chốc lướt qua.

Đường lớn NewYork tràn ngập ánh đèn, khắp đường đều là người mắt xanh mũi cao, chỉ có cô là người khác với họ.

Cô vương vào một mâu thuẫn mà không thể dứt ra được! Có ai giúp cô không, có thật là không phải do Lại Tư làm, tựa hồ đã trở nên không còn quan trọng như vậy nữa, quan trọng là vợ chồng đang lúc tin nhiệm lại không còn sót lại cái gì.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, miệng Tuyết Thuần bị bịt kín, cả người bị trói chặt, muốn kêu lên, muốn giãy dụa, lại không thể phát thành tiếng, không thể động đậy.

"Đương gia, không thấy Chủ mẫu."

Lại Tư một ly lại một ly ở trong quán rượu, nghĩ một đằng nói một lẻo: "Không thấy thì bớt lo." Anh tức giận đập bình, anh như thế nào lại không thể đánh thắng cái tên trong quá khứ kia, không phải anh ta quen Tuyết Thuần trước sao, nhưng Tuyết Thuần lại là vợ của anh, cho dù Trình Lăng vẫn yêu Tuyết Thuần, thì anh ta có năng lực làm cái gì? Có năng lực thế nào?

Chết tiệt! Anh chính là đề ý! Vì sao muốn toàn bộ, tất cả ý nghĩ của Tuyết Thuần, muốn loại bỏ tất cả ý nghĩ của một nửa trái tim kia của Tuyết Thuần, trong tình yêu có phải là anh quá khát khe không?

"Chủ mẫu bị Trù Nhiên bắt cóc." Lam Dạ vẫn không nhúc nhích nhìn Đương gia mượn rượu giải sầu.

Phanh! Bình rượu hung hăng bị ném xuống, phát ra tiếng va chạm mãnh liệt. Bình rượu này cư nhiên lại không bị Lại Tư ném vỡ, chất lượng thật sự là tuyệt hảo nha! Đương nhiên, điều này cũng chỉ có thuộc hạ rảnh rỗi mà cảm thán.

"Trù Nhiên!" Lại Tư nghiêng răng nghiêng lợi: "Đều là họa mà cô ấy chọc ra!" ở bên ngoài muốn làm gì thì làm, đừng tưởng rằng anh phóng túng, là có thể tùy ý của cô ta muốn làm gì thì làm vậy! Người khác cho dù chết rồi tàn tật rồi, anh đều có thể thờ ơ bỏ qua, nhưng Tuyết Thuần lại không được! Động vào một sợi tóc của cô, anh sẽ giết cả nhà của cô ta!

"Đương gia có còn nhớ năm ấy ở đảo Luyện Ngục Trù Nhiên đã cứu ngài một mạng không?" Một thuộc hạ cau mày: "Cho cô ta nhiều cơ hội như vậy, lần này lại càng kiêu ngạo, Chủ mẫu chúng ta là người của Lại gia, Đương gia không thể ngồi im mà không để ý."

Lại Tư đứng lên: "Lập tức đi đến Trù gia."

Trong phòng tối khép kín, chỉ có ô cửa sổ thủy tinh trên cao hắt xuống một chút ánh sáng mong manh, Tuyết Thuần miễn cưỡng thấy rõ người trước mắt.

"Ba!"

Gương mặt trắng của Tuyết Thuần bỗng hiện lên dấu ấn đỏ chót của năm ngón tay, mặc dù như thế, cô vẫn như cũ không hề sợ hãi trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, Trù Nhiên, vẫn là người phụ nữ thích uy hiếp người khác.

"Ba!" Lại là một cái tát giòn vang.

Trù Nhiên ra tay rất mạnh, xả hận mà nói: "Nhìn xem, chính là khuôn mặt này. Nếu như tôi hủy nó đi, Lại Tư có thể không vứt bỏ cô sao?" Trù Nhiên tay kia cầm một con dao nhỏ sắc bén, lưu luyến đưa đi trên khuôn mặt hoàn mỹ của cô, ánh mắt của Tuyết Thuần lúc nào cũng có thể thấy ánh sáng sắc bén của con dao.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Có Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Có thể lọt vào mắt anh chỉ có một người là em

Edit: Windy

"Đó là vấn đề của Lại Tư, cô nên hỏi anh ấy, chứ không phải là tìm tôi xả giận." Người phụ nữ này bản thân không chiếm được liên oai môn tà đạo, vô đạo đức. Trong lòng Tuyết Thuần thầm mắng, dĩ nhiên là cô không dám mắng thành tiếng, cô cũng sợ đau.

Trù Nhiên cười lạnh một tiếng, thu dao găm lại, "Yên tâm, tạm thời tôi không lỡ vạch lên mặt cô đâu, ít nhất phải chờ cô ** sau này hẵng tính tiếp."

Tuyết Thuần nhăn mày, ánh mắt long lanh như lưu ly nhuộm một tầng lo lắng, "Cô có ý gì?"

"Cô yên tâm, tôi sẽ theo ý nguyện của cô để cô gặp tình nhân cũ một lần, không có Lại Tư cản trở." Trù Nhiên giống như nhìn thấy bộ dáng bị hủy diệt của Tuyết Thuần, khinh bỉ cười ra tiếng.

Tình cũ? Ý là... Trình Lăng? Tuyết Thuần chợt ngừng đầu, "Trình Lăng? Cô đã làm gì anh ấy?"

“Tôi có thể làm gì anh ta? Cho dù làm, cũng là bạn tốt Xuyên Sở Sở của cô làm nha!” Trù Nhiên giống như kính ngạc, bỗng nhiên lại cười một cách thâm sâu, “Nói thật, cô gái họ Xuyên kia thật không dùng được, kêu cô ta hạ xuân được cũng do dự, cuối cùng vẫn là muốn tôi tìm Trình Diễm ra tay. Nhưng mà, tạo chút phong ba, gây mâu thuẫn, cái cô họ Xuyên kia ngược lại lại làm rất tốt!”

Sắc mặt Tuyết Thuần trắng bệch, môi của cô không ngừng run rẩy, “Chuyện của Trình gia, đều là cô làm?” Cô thật sự sai lầm rồi, cho nên Lại Tư mới tức giận cực độ đuổi cô ra ngoài.

“Cô đã ở trong tay tôi rồi, trốn thế nào cũng không thoát được, tôi cho cô làm con quỷ hiểu chuyện cũng tốt.” Trong lòng Trù Nhiên nghĩ, thật ra thì cô muốn nhìn thấy nhất là dáng vẻ cực kì bi thương của Tuyết Thuần, Tuyết Thuần càng thống khổ, cô lại càng thống khoái, càng hả giận.

“Tôi lừa cô ta, nói quỷ y là do tôi mời tới. Không theo lời của tôi nói, người tình cũ của cô khó giữ được tính mạng, buồn cười, tôi sao có thể đi mời quỷ y đây, tôi cần bản còn không biết ông ta trông như thế nào, tôi chỗ nào xin? Ha ha, nhưng mà là một video chuẩn bị trước, không cần tôi chỉ điểm, liền thành công làm cô nghi ngờ Lại Tư. Quan hệ vợ chồng của hai người cũng bởi vì vậy mà đi xuống, cho nên tôi mới như ý mà bắt cóc được cô.”

Trù Nhiên đột nhiên nhủ mảy, khổ não nói, “Thực ra cô ta cũng không nghe lời hẳn, gọi cô ta hạ xuân được với Trình Lăng, sống chết cũng không chịu, lý do là thân thể anh ta còn chưa khỏi hẳn. Cho nên, tôi chỉ đành để cho Trình Diễm ra tay.”

Cô ta điềm đạm cười một tiếng, ngón tay để lên miệng của cô, “Đến lúc đó xuân được phát tác trong lòng cô liền không chịu nổi, chỉ muốn vui vẻ, quan sao được anh ta là ai, tôi bảo đảm đến lúc đó chỉ cần là đàn ông là có thể thỏa mãn cô. Đây là xuân được được nghiên cứu mới nhất, để cho cô thưởng thức đầu tiên, là vinh hạnh rất lớn cho cô đó.”

Tuyết Thuần nghe được như vậy trong lòng càng lạnh, mơ hồ đoán được kết quả theo lời của Trù Nhiên cảm giác sợ hãi điên cuồng xuất hiện.

“Cô còn hai ngày.” Trù Nhiên tâm tình cực tốt giờ hai ngón tay lên.

Cái gì? Tuyết Thuần không hiểu cho nên nhìn về phía cô ta.

“Còn hai ngày, xuân được trong người cô sẽ phát tác.” Trù Nhiên cười điên đảo, “Đến lúc đó nếu không là Trình Lăng, vậy tôi cũng sẽ tìm cho cô mấy người đàn ông cường tráng đến. Hộ vệ của tôi rất độc ác.” Trù Nhiên đưa tay vỗ vỗ người hầu sau lưng.

Tuyết Thuần hận đến nghiến răng, “Tôi chưa từng hại cô, tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy!”

“Ba!”

Trù Nhiên giống như đánh tới nghiện, chọt a một tiếng, nhẹ nhàng sờ mặt cô, “Ngại quá, nếu thật sự đánh hỏng, đến lúc đó những người đàn ông kia không thích thì làm sao bây giờ?”

Sau đó, Trù Nhiên hi nộ vô thường lại hừ lạnh một tiếng, “Lại Tư vốn thuộc về tôi! Cô cho rằng đoạt đi Lại Tư, là có thể lấy được tất cả? Tôi cho cô biết, cả đời này, bao gồm cả Trù gia, đối với tôi mà nói tất cả đều là đồ bỏ đi, tôi sống, chỉ vì Lại Tư. Không sợ anh ấy không yêu tôi, tôi cũng vì anh ấy. Cho dù phá hủy cả Trù gia, hai tay dâng lên cho Lại Tư, tôi cũng sẽ không tiếc.”

Chân mày Tuyết Thuần nhăn sâu hơn, người đáng sợ nhất trên thế gian là người hai bàn tay trắng không chút kiêng kỵ, người như vậy thường không chịu uy hiếp, không bằng cầm chuỗi. Cô muốn chạy trốn khó khăn càng thêm khó khăn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên người Tuyết Thuần bắt đầu nóng lên, trong lòng càng thêm lo lắng. Trù Nhiên nói, cô không hề nghi ngờ. Đến nơi này giống như cá nằm trên thớt, Trù Nhiên không cần thiết phải lừa gạt cô.

Trong bóng tối, cô co rúc thân thể, giống như người nghiện không khống chế được mà co rút. Chờ đợi cái gọi là thuốc giải, mà thuốc giải đó, chính là đàn ông mà Trù Nhiên đưa tới.

Số mạng bắt đầu vạch ra một tràng duy mạng.

Australia.

Oanh!

Hắc ngục Hà Nhĩ nổi tiếng của Trù gia bởi vì tiếng oanh này, tiến về phía hủy diệt.

Trù Nhiên anh khí bức người mày nhọn rét lạnh, cuối cùng bị buộc xuất hiện trong một đồng bụi đất đỏ tan tành.

“Tới thật nhanh!” Trù Nhiên lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông đối diện, một thân áo gió thoải mái.

“Tuyết Thuần ở đâu?” Lại Tư mất lạnh quét về phía cô, người phụ nữ này so với trước đây càng ngày càng điên, cũng là, người từ đảo Luyện Ngục đi ra, không có chút bình thường. Do người phụ nữ này quá mức.

Trù Nhiên sao có thể dễ dàng nói cho anh biết Tuyết Thuần đang ở đâu? Huống chi, xuân được trong Tuyết Thuần đang phát tác, thời điểm mấu chốt để hủy hoại cô ta, cô tuyệt đối không thể làm sai gì.

Cô tránh né, “Anh không cảm thấy chúng ta là một đôi sao? Rõ ràng, chúng ta cùng có thân phận hiền hách, ngầm giống nhau có thể lực lật nghiêng thế giới hắc đạo. Em mới là hồng nhan tri kỷ phù hợp nhất với anh. Thủ đoạn làm việc của anh và em giống nhau như đúc, chúng ta chỉ cần nhìn lên một cái, là biết đối phương muốn cái gì. Cảm giác như vậy, quan hệ như vậy, cho tới bây giờ anh không hề nghĩ đến em sao?” Trù Nhiên mặt lạnh, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập tình ý, mấy ngày liền không thấy, cô tựa như tham lam nhìn người đàn ông tuần mỹ thiên hạ vô song này.

“Tôi thừa nhận, quá dễ dãi với cô, quá thoải mái. Tôi cũng rất thương thức cô.” Đôi mắt đen nhánh của Lại Tư không hề che giấu ** tán thưởng không che giấu. Người phụ nữ này, là một người cứng đầu, thủ đoạn làm việc tàn nhẫn, ngay cả thân là đàn ông như anh cũng phải nhượng bộ.

Lại Tư lạnh băng mím môi, “Nhưng mà, đối với cô, không khiến tôi có cảm giác động tâm”

Nghe vậy, Trù Nhiên biến sắc, mơ hồ đoán được anh sẽ nói gì tiếp theo.

Lại Tư giống như nhớ tới cái gì đó, đôi mắt sắc nhọn thoáng dịu dàng, “Trên thế giới này xinh đẹp, thông minh, thiện lương... Phụ nữ nhiều không kể xiết, nhưng có thể lọt vào mắt tôi, khiến tôi động tâm, thật chỉ có một người là cô ấy thôi. Tôi nghĩ, cả đời này cũng chỉ có thể là cô ấy.”

Lại Tư thở dài, anh muốn là có thể trái ôm phải ấp, với gia thế của anh, có cái gì không thể chiếm được? Nhưng mà trái tim hết lần này đến lần khác không bị khổng chế, mắt chỉ nguyện theo đuôi hình bóng của cô, trong lòng cũng chỉ có thể là một mình cô ấy. Anh giống như con diều, Tuyết Thuần trong tay nắm sợi dây giữ anh, anh chạy thế nào cũng không thể thoát được.

Tuyết Thuần bị giấu ở tường kếp một chữ nghe cũng không lọt, đầu bị lời của anh đánh cho minh minh vang dội, trong lòng trừ cảm động ra, còn thấy tình yêu ấm áp. Nhớ lại, anh ưu tú như vậy, làm sao sẽ vì cô mà phí hết tâm tư như thế. Nhớ tới quá khứ, cô vẫn là người đáng ghét, cho nên yêu cô sâu vô cùng.

“Tại sao?” Trù Nhiên ghen tỵ giận lên, cô ưu tú hơn so với Tuyết Thuần, hiểu anh hơn Tuyết Thuần, yêu anh rất lâu, thương anh, có cùng thân thế bối cảnh với anh, cùng chung suy nghĩ, bọn họ gần gũi như thế, cho dù là linh hồn cô độc cũng rất giống nhau. Tại sao người anh yêu, không phải là cô? Lại là cái người bình thường đến không bình thường hơn nữa Tuyết Thuần kia.

Giọng nói Lại Tư đồng dạng, giống như truyền từ Cửu Trọng Thiên, trống trải lại chân thật, “Cô biết, người giống như chúng ta như vậy, cuộc sống mỗi ngày sống giữa âm mưu tính toán, sống qua rừng súng mưa đạn, nói không chừng rất nhanh chóng, ngày mai liền không thấy được mặt trời.”

Anh chợt khẽ mỉm cười, “Thời điểm gặp cô ấy, lòng anh sẽ thấy thoải mái, trở nên tinh khiết, sẽ không lo lắng lúc nào bị đâm, sẽ không đùa bỡn tâm cơ. Nói, bây giờ suy nghĩ một chút, tôi là thích sự đơn thuần của cô ấy đi. Đơn giản vứt bỏ hết thấy bóng tối không có tạp chất, khiến cho tôi chỉ muốn đem tất cả dành cho cô ấy.”

Tuyết Thuần nằm bên tường kếp mặt đã sớm ướt lệ, thân thể của cô mềm nhũn, cô muốn gọi tên Lại Tư, lại chỉ có thể phát ra tiếng kêu yếu ớt, cảm giác vô lực mãnh liệt đến mức điên cuồng nuốt lấy thân thể cô.

Lúc này, chợt có một sức lực kéo lôi cô đi.

“Không” Tuyết Thuần suy yếu phản kháng.

Bên ngoài, Trù Nhiên nổi giận, lửa ghen tỵ cháy lan ra đồng cỏ, giọng nói như rắn độc.

“Lại Tư yêu quý của em, anh có biết hay không, những lời anh vừa nói ra sẽ có hậu quả gì không? Trường bối của chúng ta vì đối kháng với nước Mĩ tổ chức bí mật bị áp chế, kết thúc hai nhà Lại và Trù lâu năm dẫn đến phân tranh, quan hệ hợp tác giữa hai nhà cho tới nay cũng hết sức xúc tiến, dĩ nhiên, cho dù ôn hòa nhất, chính là đám hỏi nghìn năm không thay đổi. Quan hệ giữa hai nhà đã từng rất ổn định, toàn do em cuồng đại yêu anh.”

“Bây giờ là em làm chủ Trù gia, nếu là anh không ở bên em, không sợ Trù gia dốc hết toàn bộ, em cũng muốn hủy diệt Lại gia các người.”

Lại Tư như nghe thấy chuyện cười nhạt nhát trên đời, một bộ không yên lòng như cũ, thực chất lợi dụng lúc cô nói chuyện không để ý, mắt đeo kính đen quét nhìn một góc nhỏ. Chợt trông mắt hiện lên chút đỏ thẫm. Khóe môi anh cong lên, “Trù đương gia nói cực phải, Lại Tư tôi nhất định phụng bồi đến cùng.”

Uy hiếp thêm thỏa hiệp, là hai kỹ năng cô thích dùng nhất, “Lại Tư, thật ra thì em vẫn còn tin tưởng, đàn ông là dễ dàng bị mê hoặc nhất. Năm đó bố em yêu mẹ em rất sâu, phụ nữ bên cạnh một người đổi lại một người. Cho nên, từ đó trở đi bản thân thích anh, cũng chưa nghĩ muốn tất cả của anh, chỉ cần vẫn sống chung tương kính như tân, em cũng chỉ cần vậy. Em, chấp nhận dưới Tuyết Thuần.” Đây cũng là một trong những lý do cô dám ứng Trình Diễm.

“Lấy ở đâu ra nhiều lời nói nhảm như vậy.” Đối với cái người phụ nữ hỉ nộ vô thường này, Lại Tư rất không nhẫn nại.

“Anh.” Trù Nhiên nổi đóa, xem ra không động đến lá vương bài cuối cùng, chắc anh sẽ không thỏa hiệp. Phải biết anh giống như cô, đều là không chịu thua ai, đột nhiên cô hừ lạnh một tiếng, “Nếu anh vẫn cố chấp như vậy, em liền giết chết người phụ nữ anh thích nhất, Tuyết Thuần.”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tự tôn của Lại Tư

Edit:Windy

“Cô đã không còn cơ hội.” Lại Tư cười nhạt, tất cả đã bị anh nắm trong lòng bàn tay vững như Thái Sơn.

Trù Nhiên còn không hiểu chuyện gì xảy ra, một người phía sau chợt xông lên, gọi Trù đương gia rất là thê lương.

“Xảy ra chuyện gì? Đứng lên cho tôi!” Trù Nhiên cau mày, mắt lạnh liếc nhìn thuộc hạ người đầy máu, vẻ mặt lạnh lùng.

“Trù... Trù gia bị phá hủy!” Người kia khóc kêu một tiếng, truyền đến tin tức kinh thiên.

Trù Nhiên giật mình, ngay sau đó sắc mặt vô cùng tức giận, nắm lấy cổ áo anh ta, “Anh nói gì?”

“Là thật! Hệ thống truyền tin truyền đến hình ảnh cuối cùng, cả trụ sở Trù gia, còn cả các chi nhánh cứ điểm quan trọng, cũng bị bom nổ phá hủy!” Người kia khóc một tiếng, huyết lệ chảy đầy mặt.

Nghe nói tin dữ, trong đầu Trù Nhiên ong lên một tiếng, trong nháy mắt lâm vào trống rỗng, cô bị đá kích lớn quay ngược lại bước một bước dài, mặt lạnh không dám tin, cô lâm bầm nói, “Không... Sẽ không.”

Lại Tư ở bên cạnh cười châm chọc mắt lạnh nhìn bọn họ biết được tin dữ đó, “Không phải cô đã nói, không sợ cả Trù gia bị phá hủy cũng phải quyết đánh đến cùng sao, muốn đổi nghịch với tôi sao, hôm nay đúng như mong muốn của cô rồi. Toàn bộ đều là lúc nên kết thúc, thắng thua liền định ở hôm nay đi.”

“Anh ra tay?” Trù Nhiên không dám tin nhìn anh.

Cô vẫn cho rằng vị trí của bản thân trong lòng Lại Tư là khác biệt, mặc dù anh đã cưới người phụ nữ khác, nhưng đối với cô nhiều lần bất chấp, Lại Tư cũng không bỏ qua cho cô? Cũng bởi vì, trong lòng cô là có chút mong đợi, thậm chí cho là Lại Tư có vài phần thương tiếc cô, cho dù có vài phần cũng tốt. Mặc dù miệng cô nói là không quan tâm sinh tử của Trù gia, nhưng khi tin tức truyền đến, cô chợt phát hiện ra ngay cả thứ bản thân nắm trong tay cũng mất đi, vốn là không còn dư lại mấy, bởi vì cô tùy hứng, ngay cả trù mã còn sót lại cũng chạy mất. Thật đáng buồn cười, cũng đáng tiếc.

“Đây chẳng phải là điều cô hy vọng nhất sao?” Lại Tư cười nhạt mày giương lên, hoàn toàn không có chút cảm giác xấu hổ gia tộc trăm năm truyền thừa, ngược lại nét mặt có chút sung sướng, chẳng qua lại lạnh nhạt cười so với cô còn lạnh đến tận xương tủy, “Tôi đã không có tính nhẫn nại. Trù Nhiên, ở trên đảo Luyện Ngọc, tôi nợ cô, trước đây đã trả sạch. Cô lại không tự biết bản thân cô đã cạn kiệt. Thấy cô đang ở trong số mệnh đáng buồn, tôi có thể tha cho cô một mạng. Điều kiện tiên quyết là, trả lại Tuyết Thuần bình yên vô sự cho tôi.”

Trù Nhiên khiếp sợ nhìn người đàn ông phía đối diện, anh tôn quý ưu nhã, cho dù mưa gió sấm dậy, long trời lở đất, kế hoạch của anh cũng sẽ không hề dao động.

Nhớ tới lúc bọn họ mới quen biết nhau, anh chẳng qua là con nhím vừa thấy người liền cắn. Cô lớn hơn Lại Tư năm tuổi, cũng đến đảo Luyện Ngọc trước anh một năm, ở một chỗ nào đó nhìn anh bị thương, nhìn anh đến chết cũng không chịu thua.

Khi đó cô phảng phất nhìn thấy giống như đã từng quen biết mình, vì vậy khi anh vừa đặt tới đất địa, khi hoàn cảnh chưa quen thuộc, từng ra tay giúp đỡ anh vô điều kiện mấy lần. Nói cách khác, thật ra thì cô chưa từng không phải vì cứu mình, nhiều bạn bè, cũng tốt hơn một mình chiến đấu.

Mặc dù là trải qua bóng tối địa ngục, là máu lạnh, cô lại cho là có phần đồng sinh cộng tử kia, cưới hỏi là chuyện thường tình.

Lại không thể ngờ tới lễ cưới sắp tới, hai nhà đều mong đợi, lại hoa lệ xoay người cưới một người phụ nữ khác. Người khác chỉ thấy một mặt lãnh khốc vô tình của cô, lại vĩnh viễn không biết, cô yêu anh đến mức nguyện ý chết vì anh!

Sau khi hết khiếp sợ, Trù Nhiên phức tạp suy nghĩ cũng chỉ chợt lóe rồi biến mất trong nháy mắt. Thời điểm cô phục hồi tinh thần, vẻ mặt xúc động phần nộ lạnh xuống, chợt vô lực hừ cười mấy tiếng, nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy bi thương.

“Hóa ra là như vậy, chúng ta đã thanh toán xong rồi! Cho nên, anh có thể tiến hành trả thù em. Lại Tư, chào anh! Anh được lắm!” Bởi vì anh nhiều lần nhường nhịn, cô cũng can rở phóng túng bản thân, thua thiệt cô trước đây đặc chí, đem tình ý của Lại Tư với cô lên đến mức tình cảm giữa hai người thành tình yêu. Hôm nay xem ra, đã là chuyện không thể nào.

Anh phá hủy cô, cô cũng muốn phá hủy anh!

Nghĩ tới đây, người cô vừa động một cái, thoáng qua trước gót chân Lại Tư đang di chuyển, cô đột nhiên ra tay, dùng con dao sớ trường của cô hướng xuống vùng cổ yếu ớt nhất của Lại Tư!

Vừa dứt khoát lưu loát vừa có lực áp đặt đi xuống, bị vật thể có lực hạ xuống có thể cắt thành hai đoạn. Đây chính là kỹ năng tuyệt sát của mỗi Trù đương gia. Anh trai của Trù Nhiên có trình độ rất lớn ở Trù gia nhưng vẫn thua cô. Phải biết cái người này ở đảo Luyện Ngục chưa đến một tháng, còn nửa mạng liền chạy về Trù gia.

Cũng không thấy động tác của Lại Tư như thế nào, phản ngược lại anh bắt được cổ tay của cô một cách chính xác, ở lúc cô kinh hoàng liền dùng sức bẻ một cái, hung hăng thả xuống mặt đất.

Thình thịch!

Là ** tiếng vang đùng mãnh liệt với mặt đất kiên cố. Nhưng thân thể lại không ý thức được đau đớn của bản thân, nhảy lên một cái, điên cuồng phát động công kích.

Áo gió đen của Lại Tư theo thân hình của anh mà vụn vụn kịch liệt, phụ nữ có mạnh mẽ cỡ nào, dù sao cũng chỉ là phụ nữ. Cho dù hơn tuổi anh đi nữa, có kinh nghiệm hơn anh, bị huấn luyện nhiều hơn anh, nhưng bản thân Lại Tư là một thiên tài, tính toán chuyện tình thế gian là điểm mạnh, hiện tại anh dám ở chỗ này, dám ở thời điểm cô biết được tin tức mà vẫn không rời đi chút nào, chính là đoán chắc anh sẽ không thua. Anh quyết sẽ không ở thời điểm không cứu được Tuyết Thuần mà ngã xuống. Huống chi, thế gian này, còn không có xuất hiện người làm anh thua cuộc.

Bỏ qua cho Trù Nhiên mấy lần, trừ hồi báo ân tình khi đó là nguyên nhân bên ngoài, còn có lý do một thiên tài không muốn cô đơn. Lúc đứng trên vị trí cao bề ngỗ, thấy được thủ đoạn của anh được truyền tới thần kì, một truyền mười, mười truyền một trăm, không có người nào dám chống lại anh nửa chiêu. Chơi đùa với thủ đoạn của Trù Nhiên, thật ra thì là anh thích thú, có ai hiểu ngày mới không có đối thủ rất cô đơn?

Trù Nhiên thua.

Cô lau khô môi dính máu, lộ ra vẻ mặt như hoa u ám, “Tại sao không giết em?” Giữa thế lực hắc ám, không tồn tại nhân từ.

“Nếu như theo lời cô nói, theo một phương diện nào đó chúng ta cũng coi là tri âm. Giết cô, tôi cũng mất đi một đối thủ mạnh mẽ. Đồng thời, tôi nhớ Trù Nhiên cô đã từng nói, không sợ bản thân bị hủy diệt, cũng phải đối đầu với tôi. Những lời này, tôi đã truyền đạt cho Trù gia trước, tin tưởng ông ta sẽ không cho cô tiếp tục đảm nhiệm vị trí đương gia nữa. Không bằng tôi thuận nước đẩy thuyền, tha cho cô một mạng, hoặc là, hai nhà chúng ta vẫn tụ họp lại một cách vui vẻ. Dĩ nhiên cho dù không thể, ít nhất cũng trở lại quỹ đạo của mình, hỗ trợ nhau không nợ nần.”

Lại Tư đột nhiên vỗ vỗ tay, ngay sau đó sau lưng xuất hiện một số nhân vật quan trọng của Trù gia. “Cuối cùng, có giữ được Trù gia hay không, liền theo ý của Trù đương gia cô đó.”

Thủ đoạn rất cao minh mà tàn nhẫn! Để cho mấy tay Trù gia biết, Trù Nhiên cô luôn đem vị trí của Trù gia ở vị trí thấp nhất, đồng thời cũng phải ép cô đến không còn đường lui.

Trù tam gia cắn hận chỉ vào phía Trù Nhiên, “Đều nói phụ nữ khó thành châu báu, đắc tội Lại Tư, hai nhà liền thành thù địch, làm sao có thể ăn nói được? Trù đương gia, chính cô chơi đùa với lửa, ngược lại bị thua. Dụ dỗ cả chúng tôi, phá hủy cả Trù gia, cô là tội nhân thiên cổ của cả tộc, không có tư cách làm Trù đương gia nữa!”

Những người khác cũng phụ họa nói theo, “Nếu không phải là Lại đương gia hạ thủ lưu tình, chúng ta cũng không còn mạng mà đứng ở chỗ này nữa.”

“Như vậy cũng tốt, vừa đúng lúc mượn cơ hội này, kết thúc chiến tranh giữa hai nhà. Hai nhà theo hẹn ước trước, đều quan sát, một khi bị lợi ích công kích, liền cùng nhau hiệp thương.”

Nhìn một chút, đây chính là trợ thủ đắc lực nhất của cô, ba cái đuôi, tất cả đều là phản đồ sợ chết.

“Lại Tư, đây chính là kết quả anh muốn sao. Em thua, thua tâm phục khẩu phục.” Anh là vương tử, cô sao có thể vọng tưởng đánh thắng anh đây? Trù Nhiên cười khổ, cô thua hoàn toàn, không phải bại vì Tuyết Thuần, mà là bại bởi Trù Nhiên, đối thủ mạnh mẽ nhất cả đời này của cô, cũng là đối thủ cô vĩnh viễn không thể chiến thắng được.

“Nhưng mà, để em giúp anh nhìn người phụ nữ anh yêu nhất đi!” Trù Nhiên lau lau vết máu trên môi, cười lạnh một tiếng, “Anh một mực yên lặng cho phép em làm như vậy, không phải là muốn nhìn đến cuối cùng sao? Để em làm người xấu, giúp anh thực hiện tâm nguyện này.”

Ánh mắt Lại Tư hơi thu lại, Trù Nhiên bây giờ rất hiểu anh. Tới cùng không muốn ngăn cản? Lại Tư chần chừ trong nháy mắt, một lần chần chừ này của anh, Trù Nhiên đã nắm được nhược điểm này.

Nháy mắt ra dấu với người bên cạnh, Tuyết Thuần và Trình Lăng từ hai hướng khác nhau bị đưa tới, sau đó rất cầu huyết, bị súng chĩa vào huyết thái dương, chỉ cần một phát súng, nào hai người lập tức bay ra.

Nhìn thấy Lại Tư, Tuyết Thuần lộ vẻ vui mừng. Tinh thần của cô có chút chật vật, trên mặt đỏ ửng không bình thường. Nhưng cô cười rất đẹp, rực rỡ giống như đóa hoa nở rộ xinh đẹp nhất, chấn động tâm trí của anh.

“Em vẫn luôn biết, anh sẽ đến cứu em.” Thân thể Tuyết Thuần vô lực, bởi vì nhìn thấy sự xuất hiện của anh, cả người phảng phất lóe lên thâm tình. Cô hoàn toàn tin tưởng, cô tin chắc, chỉ cần có Lại Tư ở đây, cho dù trời có sập xuống, anh cũng có thể đứng lên gạt bỏ trong nháy mắt.

Môi Lại Tư ngậm chặt, dáng vẻ có chút chần chừ, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Anh nhìn về phía Trù Nhiên, “Cô muốn làm cái gì?”

Trù Nhiên lạnh mặt khẽ mỉm cười, “Mặc dù em thua, nhưng thực ra em cũng không hề thua. Thời điểm đánh nhau vừa rồi, em đã cài trên người anh một trái bom, hiện tại chỉ cần anh động đây một cái, sẽ bùng một tiếng, tan xương nát thịt.”

Lại Tư cau mày, lời của cô, có thể tin tưởng căn bản là số không.

Trù Nhiên chuyển hướng người bản thân cho là quan trọng nhất, mắt lạnh chán ghét nhìn về phía Tuyết Thuần, “Rất khó nha, nơi này có đến hai người đàn ông cô thích nhất. Hiện giờ tôi cho cô hai lựa chọn, giữa hai người đàn ông này, chỉ có thể chọn cứu một người, cô sẽ cứu ai đây?”

Tuyết Thuần cố gắng kiềm chế nhiệt độ bên trong cơ thể không ngừng nóng lên, không tự nhiên miễn cưỡng cười khổ, “Cô đang nói đùa sao.”

“Nếu như cô vẫn như cũ cho là Trù Nhiên tôi đang nói đùa, hoặc là mấy ngày nay đều là đùa giỡn, như vậy, tôi trực tiếp đánh chết hai người bọn họ.”

Trù Nhiên gắt gao nhìn chăm chăm cô, Tuyết Thuần cảm thấy bản thân mình trong mắt cô ta chỉ là một xác chết không còn hơi thở.

Tuyết Thuần nhú mày khuôn mặt nhăn nhó, vẻ buồn rầu nhuộm vào trong lòng. Cô vội vàng nhìn về phía Lại Tư, muốn anh cho một chiêu. Chẳng qua là không biết Lại Tư là không có cách nào hay còn sợ Trù Nhiên, mà bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh mà ẩn chứa mong chờ.

Anh đang đợi.

Cô luống cuống, cắn răng, cố gắng sao nhãng khó chịu của thân thể. Trên người Lại Tư thật sự có bom như lời Trù Nhiên nói sao! Cho nên Lại Tư mới có thể không nói một lời nào. Là như thế phải không?

Cô lại nhìn về phía Trình Lăng, ngũ quan Trình Lăng cứng rắn hơi lộ vẻ tái nhợt không bình thường, anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Tuyết Thuần, anh không trách em, vĩnh viễn sẽ không trách em.”

Tâm Tuyết Thuần trầm xuống, Trình Lăng đã sớm đoán được người mình chọn không phải là anh ấy, cho nên muốn cô an tâm. Nhưng cô rất áy náy với anh, không thể tổn thương anh thêm nữa!

“Cô muốn tôi cho nổ bom trên người Lại Tư, hay muốn Trình Lăng lập tức bị bắn chết?” Trù Nhiên cười đến xuân quang rực rỡ, trong ấn tượng của Tuyết Thuần người này vẫn lạnh lùng, lại cười đến như vậy.

“Quyết định nhanh, nếu không nói, tôi liền giết cả hai người!”

Cả người Tuyết Thuần chấn động, bên trong đôi mắt trong suốt dao động đều là thống khổ, “Cô chẳng qua là hận tôi, cần gì chứ? Thả bọn họ ra, tôi mặc cô xử trí. Thế nào cũng được! Tùy cô!” Bị uy hiếp đến đây, cô cũng sẽ tức giận, sẽ nổi giận! Muốn chém muốn giết liền làm đi! Nhưng người bị thương, không thể là hai người đàn ông này!

Trù Nhiên giãn dãn cười, “Cô coi tôi là đứa ngốc sao! Muốn hành hạ cô, tốt nhất chính là hành hạ người đàn ông trong tim cô. Muốn tôi thả bọn họ, để cho lòng cô thoải mái hơn? Tôi là ngu ngốc mới có thể theo ý muốn của cô! Không nhớ trước đây tôi đã nói gì sao? Đối với tôi mà nói cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là... Tôi hủy hoại cô như thế nào, đoạt được tình yêu của Lại Tư như thế nào thôi.”

Nhìn chăm chăm Tuyết Thuần vẫn mang vẻ điềm đam đáng yêu, rồi ánh mắt kiên định không sợ hãi, giống như bóng hồng trong mưa gió, nhìn như nô ra rất xinh đẹp kiều diễm, cực kỳ dễ phá hủy, thật ra thì rất khó. Cô kiên cường tận trong xương tủy, làm đối thủ bó tay không biện pháp, cảm thấy thủ đoạn khó giải thích nhất. Cũng là kiểu người làm đàn ông động lòng nhất!

Trong lòng Trù Nhiên thất vọng, sắc mặt đột nhiên thay đổi, thảm máng một câu, hồ ly tinh! “Tôi đếm đến ba, cô không nói ra chọn người nào, tôi sẽ giết chết họ cùng một lúc.”

“Không được! Giết người là phạm pháp!” Cô buồn cười, nói luật pháp với người suốt ngày chém chém giết giết trong hắc đạo!

“Một.”

“Cô chờ một chút!”

“Hai.”

“Bọn họ là vô tội, cô hận tôi, thì để cho tôi chết đi!”

“Ba.”

“Trình Lăng!”

Ba cùng Trình Lăng đồng thời vang lên, nhưng tất cả mọi người đều nghe được rất rõ, hai chữ Trình Lăng, đối với Trình Lăng mà nói, kia là âm thanh từ

Thiên đường đến, đối với Lại Tư mà nói, thật là âm thanh của Địa ngục.

Hai mắt nhắm chặt, lên tiếng trong nháy mắt, Tuyết Thuần cũng giật mình. Lòng của cô, vô cùng đau đớn, nhưng không hề hối hận. Đó là suy nghĩ trong nháy mắt của cô, cô nợ Trình Lăng, dùng mạng của cô đổi lại là được. Lại Tư, thật xin lỗi, Thiên đường hay Địa ngục, em cũng nguyện ý theo anh đến cùng.

Một giây tiếp theo, cô dẫn đầu nhìn về phía Lại Tư không nhúc nhích ở đối diện, cô sợ ngay đến lần cuối cùng cũng không nhìn thấy được.

Vậy mà anh vẫn như cũ không bị tổn hao gì, vẫn uy phong凛冽 như trước. Mặc dù đưa ra lựa chọn, nhưng không có chuyện gì xảy ra.

Không đúng, có chuyện!

Từ khi quen Lại Tư đến nay, ánh mắt anh nhìn về phía cô đều dịu dàng như nước, thâm tình, giờ phút này lại lạnh lẽo như băng, cô nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy của anh, lập tức như rơi xuống hầm băng.

Trình Lăng nhìn tình cảnh trước mắt tựa như nghĩ ra cái gì đó, nét mặt căng cứng, lo lắng nhìn cô.

Giữa không khí im ắng đến quỷ dị, Trù Nhiên đột nhiên cười ha ha, “Lại Tư, em đã giúp anh hoàn thành tâm nguyện, đáng tiếc đáp án không giống điều anh muốn.”

Đột nhiên mắt cô rét lạnh, lấy bom trong người ra, tất cả mọi người bên kia Lại Tư biến sắc, không ngừng lui về phía sau.

Cũng may đây là bom Trù Nhiên đã ngâm nước, nếu không tất cả mọi người đều nổ chết theo cô. Nhưng vẫn đủ thời gian để Lại Tư rời đi.

Đoàn người của Trù Nhiên nhanh chóng thoát khỏi, trong đám người có Đào Ba Nam hỏi, “Bây giờ chúng ta nên đi đâu?”

“Theo kế hoạch mà làm.”

“Cái gì! Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì, mục đích của tôi chính là phá hủy ả phụ nữ này, mục đích này không thành, tôi một ngày cũng không buông tha cho cô ta. Anh lập tức đem bọn họ tới chỗ đã định! Chỉ có phá hủy cô ta, Lại Tư mới có thể chặt đứt niệm tưởng cuối cùng. Đến lúc đó, đám cưới hai nhà Trù Lại mới có hy vọng, Trù gia liền có thể vui vẻ!”

Nói xong, Trù Nhiên mang theo vài người trong đó đến một hướng mặt đạo khác.

Đào Ba Nam lại đem Tuyết Thuần và Trình Lăng ném vào trong một gian phòng, trừ một cái giường lớn có thể dùng, còn lại đều trống trải.

Nơi này có hơi thở mi lạnh, mơ hồ có thể thấy được hai thân thể đang quấn quýt nhau.

Ném cô tới chỗ đó Đào Ba Nam mắng, “Giờ này vẫn còn quấn lấy nhau, mấy người không sợ đương gia làm thịt sao!”

“Chớ, chớ! Chúng tôi không chơi nữa, ngàn vạn lần đừng nói cho đương gia biết.” Hai thân thể trắng lóa bận rộn nhặt quần áo lên.

Đào Ba Nam quát, “Mau khóa lại, nếu không thời gian không kịp, chúng ta nhất định phải xong chuyện trước khi Lại đương gia đến.”

“Vâng, vâng.”

Tuyết Thuần nhắm hai mắt, lông mi dài rung rung, gương mặt trắng noãn bởi vì xuân dược mà hồng lên như ánh bình minh, thân thể lưu luyến có chút hứng thú, Đào Ba Nam túm lấy cô thấy thể xuân tâm nhộn nhạo. Anh nuốt một ngụm nước bọt, nếu không phải là uy hiếp Lại đương gia, anh thật muốn làm nha! Chỉ là, chờ chuyện kết thúc, cũng có thể thưởng thức mỹ nhân này dưới thân. Anh nghĩ đến điểm này, hải lòng gặt đầu một cái.

“Các người bắt tôi tới đây còn muốn làm cái gì?”

Trình Lăng! Tuyết Thuần nghe thấy âm thanh quen thuộc, đôi mắt xinh đẹp mở ra.

“Im mồm! Cút vào.” Ngay sau đó thỉnh thoảng một tiếng, sau đó là âm thanh khóa cửa lại.

Thân thể Trình Lăng chỉ khôi phục được đại khái, vẫn không thể khỏe mạnh như trước đây, cho nên người kia đẩy một cái, liền ngã xuống đất.

Tuyết Thuần bất chấp thân thể mềm nhũn, đi tới hết sức kéo anh đứng lên. Cô không có quên, thân thể của anh vẫn đang trong quá trình hồi phục.

“Trình Lăng, là em.”

Nhìn thấy Tuyết Thuần, vẻ mặt Trình Lăng thống khổ thần sắc ngẩn ra, sau đó lo lắng nắm lấy cô, “Làm sao Lại Tư lại xuất hiện loại sai lầm này, Tuyết Thuần cũng bị bọn họ bắt được?”

“Ừ.” Tuyết Thuần bởi vì kéo Trình Lăng khiến cho hết sức, thân thể bắt đầu mềm nhũn không bình thường, đang thở gấp phù phù.

“Sao vậy? Toàn thân đều là mồ hôi, mặt cũng đỏ, trán lại nóng như vậy, là nóng rần lên đó!” Trình Lăng nhìn cô đỏ mồ hôi như mưa, ngay cả quần áo bên ngoài cũng ướt đầm, mặt còn đỏ hơn tía đỏ. Anh vội vàng chạy đến kéo cửa ra, cửa vẫn không nhúc nhích, lại không tìm được công cụ truyền tin.

“Tuyệt Thuần đừng sợ, anh sẽ nghĩ cách gọi xe cấp cứu.” Tình huống căn bản như vậy, Trình Lăng cho là cô là sốt cao, ngộ nhờ nóng quá hồng đầu óc, đây chính là mất mạng do đóng giam nha!

“Nóng!” Đầu Tuyệt Thuần có chút ngứa trâm trâm, bắt đầu lôi kéo cổ áo, nhưng bởi vì mặc áo T-shirt, mà chất liệu T-shirt rất tốt, kéo thế nào cũng không làm gì được. Cái áo T-shirt không nghe lời này, Tuyệt Thuần giận đến có chút mệt mỏi mà khóc lên.

Trình Lăng nheo mắt, cô trước mặt mê người như thế, anh tuyệt đối không phải là Liễu Hạ Huệ.

Nhưng mà, không đúng! Bộ dáng này của Tuyệt Thuần, không phải là bị hạ được chứ?

Nghĩ tới đây một chút, anh lập tức cảnh giác, Lại Tư biến thái như vậy, anh cũng không muốn dùng mạng của mình chơi lần thứ hai, hơn nữa Tuyệt Thuần khó được hạnh phúc, anh thật lòng không muốn phá hư hôn họ. Đây là thân anh là nam tử hán nhất định phải có quyết tâm!

Lúc này Tuyệt Thuần loay hoay muốn kéo áo ra khỏi đầu, đã lộ ra áo ngực màu đen.

Trình Lăng vội vàng giữ lấy hai tay của cô, kéo áo của cô xuống, “Tuyệt Thuần ngoan, không thể cởi áo ra.”

Không ngờ hai tay Tuyệt Thuần được Trình Lăng chạm vào, cảm thấy hơi lạnh, lòng bàn tay dán nên khiến bản thân thoải mái, cô lập tức tiến tới.

Trình Lăng đẩy tay của cô ra, vỗ vỗ mặt đẹp của cô, “Tuyệt Thuần tỉnh tỉnh.”

Cả người Tuyệt Thuần mềm mại vô lực, Trình Lăng cũng không khác hơn chút nào, tuy nói hành động căn bản không là vấn đề, nhưng có lên lên xuống xuống, anh cũng không làm gì được.

Trình Lăng không có biện pháp đẩy cô ra, không thể làm gì khác hơn là bản thân tự né ra. Anh gần như điên cuồng tìm cách giải cứu gì đó.

Anh ở một bên tìm cách, bên này Tuyệt Thuần lại không kiềm chế được, cô tự động cởi áo ra, lộ nửa người trên.

Trình Lăng vừa quay đầu lại, suýt nữa phun máu mũi. Da thịt Tuyệt Thuần trắng như tuyết nõn nà, phiếm ngà voi sáng bóng. Hầu kết của anh di động, sau đó anh điên cuồng đè dục vọng xuống, muốn đem áo cô cởi ra một lần nữa mặc vào. Không ngờ, áo T-shirt chèn ép thân thể của Tuyệt Thuần. Bất đắc dĩ, hai mắt Trình Lăng đóng lại, cởi áo của bản thân ra, mặc lên trên người cô.

Tiếp đó anh lại đi nghiên cứu cánh cửa kia, sẽ không mở ra, anh thật sự sợ Tuyệt Thuần sẽ nhào tới, mà anh... Không khống chế được mình. Có cái gì so với yêu thương người phụ nữ mình yêu hơn sinh mạng. Nói không chừng, sau một khắc nhào người qua, là anh!

Sau lưng, Tuyệt Thuần dán tới đây, Trình Lăng có thể cảm giác được vòng ngực đầy đà của cô. Mồ hôi anh đổ ra như mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống dưới đất, thành một vũng nước nhỏ.

“Tuyệt Thuần, tại sao vừa rồi em lại chọn anh?” Trình Lăng cắn răng hỏi, chỉ cần cô nói yêu anh, anh lập tức theo như mong muốn của cô, không quản Lại Tư sẽ giết chết anh như thế nào!

Tuyệt Thuần lâm vào mơ hồ ừ một tiếng, cô giống như nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Lại Tư, “Em nợ anh ấy, mạng của Trình Lăng, em muốn giữ. Nhưng mà Lại Tư, em nguyện chết cùng anh.”

Trình Lăng buồn bã cười một tiếng, quả nhiên là như vậy.

Hồi lâu, Trình Lăng cắn răng một cái, giống như đem toàn bộ sức lực mang cô lên trên giường, sau đó đè ép thân thể không an phận của cô, quay đầu đắp chăn lên cho cô.

Vô sách không đúng lúc. Đang lúc này, cửa chốt oanh một tiếng mở ra. Nói là oanh đã là nhân từ, bởi vì cửa làm từ thép bị nổ thành cái động lớn, tan tác tơi bời.

Thời điểm Lại Tư đến lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Giống như dữ dội!

Lại Tư giận đến đánh cả người bên cạnh, môi giương lên, sắc mặt xanh tím không ngừng. Mùi này, rõ ràng là mùi sau khi hoan ái xong, người trần truồng phía trước so với lần trước còn quá mức hơn.

Tuyệt Thuần vốn là hỗn loạn không có ý thức, lúc này lại giống như nhận ra được gì đó, đột nhiên đầu liền nghiêng sang chỗ khác.

Nhìn thấy Lại Tư cô tin tưởng nhất, cô đưa hai tay ra, bắt đầu nức nở khóc lên, “Ô Ô... Lại Tư... Em khó chịu.”

Trình Lăng lần này là một cốt lực lăn xuống giường, “Tuyệt đối không phải là tôi làm! Trước đây đã có người làm ở đây rồi, tôi với Tuyệt Thuần đều bị

người khác bắt tới, tôi thề, chúng tôi trong sạch.”

Hai bên tay Lại Tư, dần dần nắm thành quyền, từng khớp xương lần lượt kêu lên. Ánh mắt của anh tựa như muốn đem Trình Lăng thiên đao vạn mã, lăng trì xử tử.

Giữa lúc không khí lạnh lẽo hít thở không thông, tất cả mọi người cho rằng Lại đương gia sẽ ra tay tàn nhẫn quyết tuyệt, bởi vì anh không chịu thua thiệt người khác. Cùng lúc đó, Lại Tư nắm một quyền, oanh!

Quả nắm máu như mưa đỏ, phương hướng của nó cũng không phải là Trình Lăng, mà là hung hăng đâm vào vách tường.

Xong rồi, lần này cái gì cũng xong rồi! Trên người Tuyết Thuần dính vào hơi thở người đàn ông khác! Đáy mắt Lại Tư run lên, không quay đầu lại nhìn Tuyết Thuần, đột nhiên xoay người, không chút lưu luyến xoay người sai bước rồi đi.

“Lại Tư...” Tuyết Thuần yếu ớt khóc lên.

Lại Tư đi vài bước, không biết có phải lỗi tại anh siêu phàm nghe thấy không, hoặc là chính anh muốn dừng lại.

Nhưng anh cũng không quay lại, “Vương Kinh Dương ông lại xem cô ấy một chút.”

“Vâng.” Trừ một mình Vương Kinh Dương ở lại, đoàn người Lại Tư cũng im lặng rồi đi.

Khỏe mắt Vương Kinh Dương vừa giương lên, đương gia đi được thật là quyết tuyệt! Đương gia đối với chuyện yêu phụ nữ đơn giản đến trình độ làm người ta mở mang. Thật ra cho dù bà chủ có xảy ra chuyện gì cũng có thể tha thứ được, cô ấy là thân bất do kỷ! Bây giờ một lòng một dạ gì, ra đường là có.

Đương gia, ôi chào, do bóng ma ở tuổi thơ thôi. Mẹ ruột cũng không phải là phát sinh quan hệ với người ngoài, mới bị Nhâm đương gia tự tay ra lệnh, để cho đích thân anh ta giết! Hai người còn nhỏ cứ như vậy mà trưởng thành, khiến cho ông là người ngoài nhìn thấy cũng chua xót.

Vương Kinh Dương không nói hai lời, thành thực mở hòm thuốc tùy thân ra, đang muốn tiêm cho bà chủ một liều an thần.

Lại Tư cũng không nói gì, anh đi rất nhanh, chân thon dài bước từng bước.

Tuyết Thuần có dự cảm, lần này, Lại Tư rồi đi sẽ không quay lại nữa. Lần này cô thật sự mất đi! Cô giằng giằng muốn đứng lên, thân thể mềm nhũn bởi vì sợ mất đi Lại Tư, đột nhiên giống như uống thuốc kích thích, trở nên có lực.

“Bà chủ!” Vương Kinh Dương khiếp sợ nhìn kim tiêm trên tay mình, thuốc an thần rõ ràng đã vào thân thể cô, người cũng an tĩnh rồi, tại sao lại sanh long hoạt hổ như vậy?

Cô quang chân, đạp qua đất đá vụn trên đất, chịu đựng đau đớn sợ hãi Lại Tư đi xa hơn.

Cô sợ hãi chạy, không dám dừng lại, “Lại Tư không phải như thế!” Cô muốn lớn tiếng giải thích, muốn cho đáng người sai bước phía trước vì cô mà dừng lại.

“Người em yêu là anh!” Giọng nói cô khàn khàn.

Chân Lại Tư thiếu chút nữa lao đảo một cái, giống như không khống chế được lập tức phải quay đầu lại. Nhưng người cô chọn lại không phải là anh! Anh vĩnh viễn không phải là người quan trọng nhất của cô. Anh tội gì phải cưỡng cầu giữ cô lại bên người đây. Cuộc bộ của anh không do dự bước vào Rolls-Royce.

“Lại Tư.” Sau lưng truyền đến một tiếng tê tâm phế liệt.

“Đương gia.” Đào Dân không nhịn được vội lên tiếng. Cho đến nay, cảm giác của anh với bà chủ giống như một đóa hoa ảm áp, nhưng thấy một mặt buồn bã như vậy, trong lòng anh chợt có chút không đành lòng. Thái độ của đương gia trước sau thay đổi quá lớn. Đây chính là đả kích lớn nhất trong lòng người phụ nữ!

Lam Dạ mặt không biểu cảm, nhũn mày một cái, “Có lẽ nên nghe bà chủ giải thích một chút.”

Lại Tư mất lạnh thoáng nhìn, Đào Dân và Lam Dạ lập tức cảm như hén. Nhưng không biết có phải anh nghe lọt tai hay không, không sai người lái xe đi.

Tuyết Thuần giống như người chết đuối vớ được người cứu, cô úp mặt vào cửa sổ Rolls-Royce, lộ ra tuyệt vọng mà lại thống khổ cười một tiếng, “Lại Tư.” Cuối cùng anh cũng không vứt bỏ cô.

Tuyết Thuần đáng thương như vậy, lòng Lại Tư đau như cắt.

Anh kéo cửa sổ xe xuống một nửa, ánh mắt sắc bén trừ bỏ hàn thấu xương, cũng không có bất kỳ ôn tình nào, môi mỏng của anh khẽ hé mở, âm thanh giống như truyền từ một nơi xa xăm, “Tuyết Thuần, nhìn anh so với người khác đều giàu có cao cao tại thượng hơn, cái gì cũng không thiếu, cũng không quan tâm cái gì. Thật ra thì so với người khác cái anh muốn càng nhiều hơn. Em có thể cho anh, không phải là tình yêu son vô cạnh thiên địa hợp. Người em thích nhất vĩnh viễn là quá khứ đó, vô luận là lúc nào, thì cuối cùng em vẫn chọn anh ta.”

Nhìn Tuyết Thuần roi lệ, đầu nhỏ càng không ngừng lay động, chính anh cũng buồn bã cười một tiếng, “Thực ra anh còn tự tin, anh cho là cho dù có xảy ra chuyện gì, ở trong lòng em, vị trí của anh vĩnh viễn là thứ nhất. Nhưng thực ra, trong nháy mắt đó, lựa chọn của em là Trình Lăng. Không nghĩ tới sao, Lại Tư anh cũng có một ngày ngã quy. Chỉ cần một ngày em còn tồn tại thứ tình cảm này, anh liền một ngày cũng không dễ dàng tha thứ. Người phụ nữ của anh tuyệt đối sẽ không ở lúc tính mạng bị đe dọa, mà lựa chọn người đàn ông khác. Cả cuộc đời này, anh nguyện ý không buông tay. Đây là tự tôn của Lại Tư anh.”

“Lập tức trở về Newyork.” Cửa sổ chậm rãi đóng lại, giống như tuyệt vọng trong lòng Tuyết Thuần.

“Ô ô! Không phải như thế! Anh nghe em giải thích đã! Lại Tư! Lại Tư!” Tuyết Thuần chạy đuổi theo xe, nước mắt chua xót chảy xuống. Lại Tư thật sự không cần cô nữa rồi!

Cô dùng hết khí lực cả đời đuổi theo xe, muốn đuổi theo kịp xe phía trước. Trong quá trình đuổi theo, cô còn hy vọng xe của Lại Tư sẽ dừng lại, sau đó nghỉ chân ở một nơi nào đó, vẫn sẽ như cũ mà vươn tay với cô, dịu dàng cười yếu ớt, anh nói, “Tuyết Thuần, anh vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương em”

Tuyết Thuần sức cùng lực kiệt ngã xuống mặt đất khóc kêu.

Xe chạy đã sớm không còn bóng dáng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Quỷ y

Edit: Windy

Vương Kinh Dương không ra ngoài đuổi theo, cách nhanh nhất lúc này dĩ nhiên là gọi điện thoại. Quấy rầy người khác.

Điện thoại được thông, thế nhưng người phía bên nhận, có vấn đề.

Đao Dân nhận điện thoại, “Chuyện gì?”

“Tôi muốn đích thân nói chuyện với đương gia.”

“Có liên quan đến bà chủ?”

Vương Kinh Dương giờ tay lau mồ hôi, rung động trong nháy mắt đó, ông cũng không xác định, trong lòng thoáng bất ổn, ông cắn răng một cái, “Đúng.” Thông báo sai tin tức, tội của ông cũng rất lớn! Nhưng bình thường đương gia sùng ái bà chủ như vậy, cho dù sai lầm, cũng sẽ không trách cứ đâu. Ôm cái may mắn này trong lòng, ông lo lắng chờ đợi bên kia đáp lại.

Đao Dân tháo tai nghe xuống, “Đương gia, là Vương Kinh Dương gọi tới, có thể là bà chủ đã xảy ra chuyện gì đó.”

Lại Tư băng phong ba thước mắt lạnh thoáng nhìn, “Sau này không được nói chuyện về cô ấy trước mặt tôi.”

Đối mặt với khuôn mặt máu lạnh quyết tuyệt của đương gia, Đao Dân có chút sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là nói với người đầu bên kia, “Chuyện liên quan đến bà chủ, sau này không được nói nữa.”

Tút, tut, tut. Vương Kinh Dương nhìn điện thoại di động, trong lòng thở dài một tiếng, quên đi, dù sao cũng chưa xác định được. Nói không chừng, là ảo giác của ông, dù sao vừa nãy cũng rất hỗn loạn.

“Là thân thể của Tuyết Thuần có vấn đề?” Trình Lăng có hết sức tàn hơi.

Vương Kinh Dương quét mắt mấy lần, bây giờ ông không nhìn ra, anh ta có gì mạnh hơn đương gia. Chỉ là, ông vẫn gật đầu, “Hình như mang thai.”

Bầu trời đen kịt, gió thổi bốn phía. Cây cối ven đường, biển quảng cáo... Tất cả đều lắc lư dữ dội.

Từng hạt mưa dày đặc như từng viên đạn bắn lên trên người, thân thể cô chết lặng. Rõ ràng là lạnh đến run người, nhưng cả người Tuyết Thuần ướt nhẹp lại như không có cảm giác gì, cất từng bước nặng nề đi về phía trước. Chỉ cần phía trước có đường, cô liền đi. Từ ngoại thành núi sâu xa xôi, đi bộ một

đường đến trung tâm khu phố.

Cô chỉ có một phương hướng, đó chính là đuổi theo chiếc Rolls-Royce của Lại Tư.

Oanh! Một tia sét rạch ngang bầu trời, chiếu sáng khuôn mặt thương tâm của cô, cùng với nước mưa, không ai biết được lúc này cô có đang rơi nước mắt hay không.

Thời điểm đứng giữa ngã ba, đột nhiên, Tuyết Thuần kinh hoàng luống cuống, “Ô Lại Tư ô...” Âm thanh khàn khàn, nức nở khóc.

Rốt cuộc xe của Lại Tư đi hướng nào? Cô nên đi như thế nào mới gặp được anh đây?

Oanh!

Tuyết Thuần mở miệng, dòng nước trên mặt không biết là nước mưa hay nước mắt.

“A!”

Tiếng sấm nổ vang, che đi tiếng khóc đến tê tâm phế liệt. Bởi vì trên đường lớn không một bóng người, sẽ không có người nhìn thấy cô chật vật như vậy mà không giúp, Tuyết Thuần cũng không nhin nữa, yên lòng gào khóc, đem tất cả hèn yếu trong quá khứ phát tiết ra ngoài.

Trong xe vang lên âm thanh của người báo cáo: “Tín hiệu báo động màu xanh vẫn không biến mất...”

Bởi vì mưa rơi quá nhanh quá thô bạo, Lãnh Quý cũng không có mục đích, cho nên vẫn ngồi trong xe. Xuyên qua kính thủy tinh trong suốt, an tĩnh nhìn người phụ nữ khóc đến không coi ai ra gì, cúi đầu như vậy, không kiêng kỵ như vậy.

Ngón trỏ trên tay lái, cảm nhận bầu trời lạnh lẽo. Anh luôn luôn khác với người bình thường, thích nhất là bầu trời mưa to gió lớn, bầu trời càng xám xịt, tâm tình của anh càng vui vẻ hơn.

Khó được nghỉ phép, không có khám gấp, anh nhân nhả tùy ý, tới chỗ nào cũng có thể tạo thành cảm giác hưởng thụ. Vốn nghĩ rằng sẽ có một trận mưa cô đơn, không ngờ ngay phía trước xe, một người phụ nữ cản trở xe của anh, khóc thút thít đến tê tâm phế liệt.

Cô thỉnh thoảng nghiêng mặt đi, phía này có thể nhìn thấy da thịt trắng ngọc không tí vết, đáng người vừa đủ duyên dáng, là một mỹ nữ đây.

“A...”

Oanh...

Từng tiếng hét trong lòng, bị từng tiếng sấm đánh tan thành mảnh nhỏ, đây là không ai có thể thấy được mặt yếu ớt này.

Khóc đến không thể thở được, tiếng kêu dần dần không rõ ra tiếng, nghẹn họng sao? Tuyết Thuần đã không còn bao nhiêu sức lực, vô lực ngã quỵ xuống đất, ôm đầu, gương mặt vẫn khóc thảm như cũ.

Giữa tiếng mưa rơi là tả mớ hồ truyền đến âm thanh ní non của cô, “Lại Tư... Đừng rời khỏi em...”

Đây là kiểu “Mây đen biến thành khao khát” mưa sa khí trời, khóc thút thít nửa ngày, cho dù phụ nữ khỏe mạnh đi nữa, không té xỉu, cũng sẽ miệng khô lưỡi nóng, hoảng hồ khóc đến tê tâm phế liệt như thế!

Lãnh Quý suy nghĩ nhìn đến, người phụ nữ trước mắt dường như muốn thi chạy cùng với trận mưa này, khóc đến không ngừng. Không nhúc nhích nhìn chăm chăm xuống cô quần áo ướt nhẹp dính người, nghe giọng cô giống như kêu đến tan nát cõi lòng.

Không lý do, chợt nhớ tới lúc còn nhỏ, mẹ làm tình nhân của người khác, cũng là ở giữa trời mưa lớn sấm to này, khóc thút thít cầu xin cha phụ trách nuôi dưỡng anh.

Nhàm chán! Anh nghĩ. Sau đó nhắm mắt, vui vẻ hưởng thụ sấm sét oanh động, nước mưa rơi rầm rầm.

Bất tri bất giác ngủ thiếp trên xe, kết quả khi tỉnh lại, lại thấy được cô vẫn khóc.

Người phụ nữ này tuyến lệ thật là lớn! Đáy lòng phải có nhiều bi thương, mới có thể có nhiều nước mắt như vậy? Hốc mắt khô khóc, rơi lệ đến cuối, có phải có thể mang đi tất cả bi thương hay không?

Anh không tiếng động cười nhạo, liếc nhìn đồng hồ kim cương, đã là chạng vạng sáu giờ.

Quét mắt nhìn người phụ nữ phía trước xe nằm úp khóc, không khỏi âm thầm thở dài, cũng có chút bội phục. Người phụ nữ này thể lực thật tốt! Cũng khóc cả buổi chiều, thân thể chắc hồng mắt.

Cứ như vậy đi, lặng yên không tiếng động... Chết đi. Một khắc mất đi ý thức cuối cùng, trong đầu Tuyết Thuần hiện lên ý nghĩ tuyệt vọng.

Giày trắng giẫm phải nước mưa trên đường, anh bất đắc dĩ nhìn hai chân mình một chút, “A, lần này phải ướt rồi.” Anh làm thầy thuốc, có ưa thích sạch

sẽ.

Cây dù cũng không thể chống giữ được, không thể làm gì khác hơn là mặc cho nước mưa rơi trên người. Anh chưa bao giờ có cảm giác đồng tình với một người, nhưng thấy người phụ nữ cổ chấp này té xỉu, thân làm thầy thuốc anh không thể thấy chết mà không cứu được, ít nhất đạo đức ranh giới cuối cùng anh vẫn phải có.

Bầu trời hủy diệt, có phải là hủy diệt người hay không?

Giống như ngủ qua một thế kỷ, Tuyết Thuần ngủ đến thiên hôn địa ám cuối cùng cũng tỉnh, cô hòng khô khóc, môi cũng nứt nẻ.

“Nước...” Khô khóc đến âm thanh phát ra cũng không rõ, thậm chí ngay đến cả cô cũng không nghe được âm thanh của mình.

“Cảm ơn trời đất, cuối cùng cô cũng tỉnh, tới, uống chút nước.” Di hộ sĩ đỡ cô lên.

Nhu cầu sinh lý, làm cô tạm thời quên được muốn chết đi bi thương. Tuyết Thuần vội đỡ tay hộ sĩ, vội vàng uống nước, bởi vì động tác quá nhanh, liên tục ho khan.

Uống đủ nước, cuối cùng cũng có cảm giác còn sống, nhưng đầu vẫn có chút mông lung.

Cô hơi tỉnh táo lại, trong lòng đau xót, giống như không còn thở, tại sao muốn cứu cô!

“Đây là đâu?” Âm thanh thật thấp, giống như công khai ép buộc, chính cô cũng giật mình.

“Là bác sĩ Lãnh cứu cô ở trên đường về. Lúc đó, cô cả người ướt đầm, lâm vào hôn mê. Cho nên nói, thời tiết thay đổi rất nhanh, phụ nữ có thai ra ngoài tốt nhất mang ô theo. Lần sau nếu có mưa lớn như vậy, quyết không được giống như ngày hôm qua cứ rần đi trong mưa, như vậy thì không tốt với cả thân thể và đứa bé...”

Ong một tiếng nổ vang, thân thể Tuyết Thuần bởi vì khiếp sợ mà kịch liệt run rẩy, nếu như cô suy yếu hơn có lẽ sẽ lao đảo ngã. Sau đó hộ sĩ lại nói cái gì đó, Tuyết Thuần căn bản không nghe thấy, tâm tâm niệm niệm đều là vọng về hai chữ: Phụ nữ có thai, phụ nữ có thai!

Đột nhiên Tuyết Thuần cắt đứt lời của bà, “Di nói, con mang thai?” Khóc khàn cả cổ, chỉ có thể chậm chạp nói từng câu từng chữ, tay nắm chặt hộ sĩ nổi lên gân xanh, biểu hiện tâm tình kích động của cô.

“Ừ, đã hơn bốn tháng, hơn nữa còn là sinh đôi.” Hộ sĩ miễn cưỡng cười cười, tay của bà cũng rất đau! Nhưng bệnh nhân kích động như vậy, tinh thần hoảng hốt vượt qua tường tượng của bà. Đây không phải là phản ứng hạnh phúc của một người sắp làm mẹ.

“Tôi nghĩ cô đói bụng, tôi bảo người ta đưa đồ ăn dinh dưỡng đến, bây giờ thân thể không phải chỉ có một mình cô, còn có hai bảo bảo nữa.”

Tuyết Thuần mắt vô hồn nhìn hộ sĩ đóng cửa lại. Cô trừng mắt nhìn, cô, có bảo bảo? Vuốt cái bụng phẳng lì, nơi này có hai sinh mệnh nhỏ?

Cô che môi, mắt khóc khô đã uồn ướt. Tuyết Thuần thút thít, cúi trong chăn bông nức nở một lát, sau đó bước xuống giường bệnh.

Đi tới trên đường cái, người đến người đi, không ai chú ý đến cô. Không giống như đi theo bên cạnh Lại Tư, không lúc nào là không bị chú ý. Đúng, cô là bình thường, chỉ có Lại Tư là tiêu điểm chú ý. Nhận ra điều này, chưa bao giờ chân thật hơn so với thời khắc này.

Cô bước chân không một hồi lâu, nhưng lại vô ý thức đến sân bay.

Cô hạ mắt xuống, rất không có tiền đồ, nước mắt lại bắt đầu tràn ra. Cô thiếu chút nữa quên mất, Lại Tư không cần cô nữa, trên người cô không có gì, ngay cả tiền ngồi máy bay cũng không có. Cô còn vọng tưởng nói ra tin tức tốt này cho Lại Tư, bọn họ cùng nhau mong chờ bảo bảo ra đời! Nhưng tại sao anh lại không ở bên cạnh rồi?

Nghĩ đến điểm này, hít thở không thông không đau lòng hơn được nữa.

“Excuse me, are you alright? Need to go to the hospital?” Một người phụ nữ tóc trắng già nua đang giữ chó, nhìn thấy Tuyết Thuần sắc mặt tái nhợt như vậy, giống như lá vàng lao đảo muốn ngã, không nhịn được tiến tới quan tâm hỏi thăm.

Bệnh viện? Tuyết Thuần xoay người tròn to mắt, ánh sáng kỳ dị ở trong mắt chớp động. Mới vừa rồi cô giống như ở trong bệnh viện, sau đó hộ sĩ nói cho cô biết, cô mang thai, trong cơ thể cô có đứa con của Lại Tư.

Thần kinh của cô có chút hỗn loạn, giống như lúc này mới thực sự tiếp thu được tin tức cô mang thai. Một loại cảm xúc không khỏi hưng phấn cùng kích động xen lẫn ảm áp, mạnh mẽ xông lên đầu. Tuyết Thuần bình thân dịu dàng sờ sờ bụng của mình.

Cô không cô đơn, cô còn có một đôi bảo bảo! Bảo bảo ruột thịt với cô!

Người phụ nữ trung niên thấy cô không để ý đến, kỳ quái nhìn một chút, sau đó dẫn chó đi. Người ta không để ý tới, bà cũng không có mặt nóng đi dán mông lạnh làm gì.

Trong nháy mắt, có động lực sống tiếp. Tuyết Thuần ngồi dậy, khuôn mặt bi thương thoáng mỉm cười thần nhiên. Cô có lý do để sống tiếp!

Thời điểm Lãnh Quý tìm được cô, đúng lúc nhìn thấy tay cô đang vuốt bụng, trên mặt tỏa ra nét nhu hòa ấm áp của người mẹ. Khóe môi anh giương lên, xem ra, anh không cần lo lắng cô sẽ tự sát.

“Trở về bệnh viện với tôi.”

Tuyết Thuần giật mình, trước mắt hiện ra gương mặt tuấn tú, không có biểu cảm gì, khí chất tịch mịch của anh không hề che giấu. Vừa nãy, vì sao lại muốn để ý tới sống chết của cô?

“Tôi là bác sĩ trưởng của cô, nếu cô còn muốn hai đứa bé trong bụng sống tiếp, liền ngoan ngoãn trở về cùng tôi. Thân thể của cô có độc, lại liên tục bị kích thích, thai nhi đã không ổn định, nếu không chấp nhận trị liệu, sợ là không giữ được. Hoặc là, cô muốn chúng chết trong bụng.” Lãnh Quý nhàn nhạt nói, vẻ mặt nghiêm túc không hề khoa trương, lại càng làm người tin phục thêm, Tuyết Thuần nhất thời kinh hoàng.

Không được! Đây là thứ duy nhất Lại Tư để lại cho cô! “Tôi trở về, tôi trở về với anh!” Tuyết Thuần ôm lấy tay của anh, trong đôi mắt thoáng chốc có chút cầu xin.

Tìm Lãnh Quý thoáng dâng lên cảm xúc khác thường, “Đi theo tôi.” Cũng không đỡ cô lao đảo muốn ngã, xoay người liền sai bước đi. Anh cũng không hiểu, vì sao bản thân lại muốn xen vào chuyện này, hay là đều là da vàng tóc đen truyền nhân của rồng? Buồn cười! Cùng lắm chỉ là hứng thú với độc trên người cô mà thôi.

“A, thiếu chút nữa quên nói.” Lãnh Quý chợt xoay người lại, “Trên người cô có tiền không?”

Tuyết Thuần ngây người, ngay sau đó vội vàng nói: “Tôi cần đến ngân hàng làm lại chi phiếu, yên tâm, lấy được chi phiếu, là tôi có thể trả tiền nằm bệnh viện.”

Bởi vì nghĩ đến đứa bé trong bụng, Tuyết Thuần khôi phục thần trí. Mặc dù ngày thường ở trong nhà giống như ngà voi sống ở Tháp Lý, thực chất cô ngày ngày đều lên xem tin tức, đều hiểu rõ xã hội giống với người khác.

Bởi vì không có tiền, bệnh viện không cho chữa trị là chuyện có thể xảy ra. Số tiền này, tất cả đều là công việc cô làm trên web kiếm được, không nghĩ tới thật sự có một ngày phải dùng đến. Quả nhiên, phụ nữ cần độc lập kinh tế, cho dù gặp phải cái gì đi nữa, cũng có thể sống được!

Vì bảo bảo trong bụng, cô phải sống tiếp. Khát khao có cha mẹ. Cô nhớ khi cha mẹ còn sống, rất hạnh phúc vô cùng hạnh phúc. Cô tin tưởng, cô có thể mang lại gia đình ấm áp cho bảo bảo.

Gia đình, ruột thịt, vĩnh viễn sẽ không giống như Lại Tư, vứt bỏ cô, cũng sẽ không giống như Trình Lăng để lại cho cô năm năm trống rỗng.

Mắt Lãnh Quý khẽ lóe lên, người phụ nữ này rõ ràng nhớ chuyện tiền bạc, chứng minh còn chưa điên. Trên mặt anh vẫn chưa tỏ vẻ gì, “Đi thôi.” Thật ra thì anh muốn nói là, cô không có tiền, có thể miễn phí làm vật thí nghiệm của tôi đi. Bởi vì trong cơ thể cô có loại độc rất lạ, trước đây anh chưa từng gặp qua.

Nhìn khuôn mặt như khúc gỗ của anh, hay là nhiều bác sĩ thấy cảnh sống chết nhiều quá nên đều như vậy đi. Tuyết Thuần cố gắng dùng giọng của mình nặn ra ba chữ chỉ có thể mơ hồ mới nghe ra được, “Anh là ai?”

“Lãnh Quý, trước đây chúng ta từng gặp qua ở Trung Quốc, bạn của cô Trình Lăng, là bệnh nhân của tôi.”

Khuôn mặt Tuyết Thuần vô hồn nhất thời có vẻ mặt giống như người sống, lộ ra chút kinh ngạc, “Anh là quý y?”

Đôi mắt quý y không chút gọn sóng chợt có ánh sáng lóe lên, gật đầu một cái. Trong lòng nghĩ từ chối, rốt cuộc tìm được, con mồi của anh.

Quý y, du tẩu ở cả hắc bạch là thuộc về màu xám, không chịu bất cứ sai khiến nào của ai. Y thuật của bản thân đã thần kỳ, tạo nên thế lực rất lớn giữa hắc đạo và bạch đạo, người giàu hay nghèo, quan chức hay hoàng thất... Đều phải cúi đầu, hiếm có người trái lệnh của anh.

Không hề có bất kì thế lực nào như vậy, lại đứng cao như vậy, tất cả người thiếu của anh một mạng, đều làm việc thay anh. Mà người thiếu anh một mạng, bình thường đều là những người có quyền thế người có tiền. Đúng là có lời đồn, thà đắc tội xã hội đen, cũng không muốn đắc tội quý y nói đến pháp luật.

Quý y đáng sợ nhất mạnh mẽ nhất, không phải là con số không thể đến được trong ngân hàng, mà là thế lực sau lưng của những người bệnh nhân thiếu anh một mạng.

Chương 87: Trích Trích Đô Đô

Edit: Windy

Bốn năm sau. Buổi sáng mệt mỏi.

“Hôm nay mẹ rời giường.”

“Anh đi đánh chiêng trống.”

Hai đứa nhỏ một đầu tròn, một buộc đuôi sam chia nhau hành động.

Bé gái nhỏ buộc đuôi sam bò lên giường, lấy bịt mắt dây cộm của mẹ xuống, sau đó xoa bóp khuôn mặt trắng nõn của cô. Bé lôi kéo nước miếng, mặt của mẹ sờ rất tốt.

Bé trai chạy về phía phòng đồ chơi của mình, vừa đeo cái trống nhỏ gỗ không ngừng, vừa đi tới phòng của mẹ.

Mẹ của bọn họ - Tuyết Thuần cau mày, lăm bằm đem chăn kéo lên trên đầu, “Trích Trích Đô Đô ngoan, để cho mẹ ngủ thêm chút nữa mà.”

“Mẹ rời giường đi! Chú Lành vừa gọi điện thoại bảo tới thăm chúng ta, nếu mẹ không rời giường, sẽ làm mất thể diện của con gái mất.”

Bé trai Trích Trích gõ rất mạnh mẽ, vẫn không quên tổn hại cô. Phòng khách vốn dĩ đã lộn xộn đã trở nên có nề nếp chỉnh tề, là nhờ vào hai anh em bọn họ dọn dẹp, nhưng ngoại trừ phòng ngủ. Sáng sớm, động tác của hai bé rất nhanh đã dọn dẹp xong gian phòng! Mà theo quan sát của bé Trích Trích quan sát thì, chú Lành tuyệt đối sẽ tiến quân thần tốc, đến thẳng phòng ngủ của mẹ. Nghĩ tới đây, Trích Trích liều mạng la hét.

“Xấu hổ xấu hổ, mất thể diện, mất thể diện.” Đô Đô cười ngây ngô làm mất quý.

“A! Đô Đô chớ quấy rầy!” Tuyết Thuần lật người, tối hôm qua vội giao bản thảo, gần bốn giờ sáng mới ngủ, hôm nay đầu gì cũng muốn ngủ tới 12 giờ.

“Đỉnh đỉnh..”

Mặt bé gái tỏ vẻ vui mừng, bò xuống giường, “Nhất định là chú Lành tới, con đi mở cửa.” Bàn chân bé nhỏ nhón, chân không chạy ra cửa.

Cửa vừa mở ra, thấy có người, Lành Quý cười một tiếng, ánh mắt nhìn xuống, đúng như dự đoán, người nào đó lại không chịu dậy sớm rồi. Anh ngồi xổm xuống, ôm lấy bé gái, “Tiểu công chúa Đô Đô, mẹ cháu không rời giường sao?”

“Không có, mẹ là heo ngủ. Gọi thế nào cũng không chịu dậy, Đô Đô còn tự giác hơn mẹ.” Bé gái nhỏ chính là một trong hai đứa con của Tuyết Thuần.

“Chúng ta vào nhìn mẹ nào.” Mặt lạnh Lành Quý thoáng nhu hòa, dùng cằm không có râu cọ cọ lên mặt tiểu công chúa Đô Đô.

Lành Quý đang muốn đi vào phòng ngủ của Tuyết Thuần, dưới chân lại bị ngăn lại, anh liếc về phía trước, “Trích Trích là có ý gì?”

“Mẹ đang ngủ, không thể để cho chú quấy rầy được.” Người đàn ông này có đôi mắt mờ mờ tâm địa bất chính nhìn mẹ chăm chăm, kiểu tính toán, mỗi lần bé nhìn thấy cũng không thoải mái. Thật không hiểu sao nhóc Đô Đô chết tiệt kia lại thích chú ấy như vậy!

“Có thể cô ấy bị bệnh, chú vào xem một chút.” Lành Quý tìm lý do quang minh chính đại vào.

“Không được!” Trích Trích giang hai tay bé nhỏ ra, kiên quyết giữ gìn danh dự cho mẹ. MD, gian phòng của mẹ xốc xếch như chỗ đổ rác, mẹ không cần mặt mũi, bé thân là nam tử hán vẫn cần thể diện!

Lành Quý cười lạnh một tiếng, hai ngón tay không tiếng động liền xách cổ áo của bé, treo ngược giữa không trung, “Chờ cháu có năng lực rồi hãy trở lại nói với chú.”

Ánh mắt Trích Trích non nớt phản hận!

Ánh mắt Đô Đô sáng lên, bộ mặt sùng bái nhìn về phía anh. Hoàn toàn không có chú ý đến nước miếng đang chảy ra.

Quét mắt qua một cái, ánh mắt của anh sớm đã kinh ngạc, lộn xộn, lẽ mà luôn là phong cách của cô, anh cũng thấy nhưng không thể trách. Ban đầu là anh có mắt không trông, còn tưởng rằng nhất được kiểu cả trong lẫn ngoài, huệ chất lan tâm một người phụ nữ tốt.

“Cô gái, anh tới kiểm tra cho em.”

Bên tai vang lên tiếng nói lạnh nhạt, Tuyết Thuần trong mơ đột nhiên giật mình một cái, xoay người mở mắt ra, gương mặt Lành Quý nghiêm túc lù lù xuất hiện trước mắt.

Cô a một tiếng, cuống quýt tìm kính, Trích Trích ở bên cạnh liền đưa đến. Cô đeo kính cận lên, trước tiên là trùng mắt với hai bé.

Nhìn về phía Lãnh Quý là đôi mắt nhiệt huyết hoa si của con gái Đô Đô, một bé khác đang ôm cánh tay của cô là đứa lớn Trích Trích. Ngay sau đó, cô kiểm tra áo ngủ bảo thủ của mình một chút, sau đó kêu lên một tiếng, vội vội vàng vàng chạy đông chạy tây dọn dẹp căn phòng.

“Ngại quá, trong phòng chưa kịp dọn dẹp, hôm nay em đang định quét dọn, không ngờ anh đã tới rồi.” Tuyết Thuần lúng túng đem áo lót trên ghế dựa, cốc cà phê uống một nửa, đồ chơi của con gái ở trên đất vội vàng xử lý.

“Không cần vội, anh cũng đã thành quen rồi.” Lãnh Quý khoanh tay đứng thẳng nhìn, cao ngạo như một người siêu phàm, không dính bụi trần. “Ngược lại là em, nương nhờ đảo riêng của anh đã ba năm cũng không chịu rời đi, tiền thuê, em còn thiếu anh một khoản nợ, lúc nào thì trả?”

Tiền thuê! Quần áo lộn xộn trong tay Tuyết Thuần không một tiếng liền rơi xuống đất, cô bị đá kích lớn, nuôi hai đứa con đã làm cho cô cùng đường bí lối, gia đình ánh trắng chính là bức tranh chân thật nhất của cô lúc này. Cô có chút ngập ngừng đáp, “Em đang cố gắng làm việc để trả tiền cho anh.”

Bốn năm trước, Lãnh Quý cứu cô ở ven đường, mới đầu là tò mò với độc ở trên người cô, sau đó đem cô thành chuột bạch nhỏ nghiên cứu trong năm tháng, lúc sắp thành công làm sạch độc tố còn lưu lại trong người cô, không ngờ lại truyền đến tin tức mẹ nuôi qua đời. Thất tình, người thân qua đời, thân thể suy yếu, các loại chuyện tình khổ cực đè nén, cô không chịu được sinh non. Bởi vì thân thể cực kỳ suy yếu, tâm tình tích tụ, không thể không sinh theo kiểu mổ. Sau đó bởi vì sinh thiếu tháng, sinh non hai tháng, vì vậy có thể không thanh trừ hết độc, mà đứa bé sinh non, cũng vì vậy mà yếu ớt sinh nhiều bệnh.

Vì vậy, Tuyết Thuần không thể không dính lấy anh. Bởi vì trừ anh ra, không có người nào có thể chữa khỏi cho con gái cô. Lao tâm lao lực mất ba bốn năm, cho đến hai tháng trước, con gái cô, thân thể cuối cùng cũng tốt lên.

Cô làm sao thiếu anh chỉ có tiền thuê, còn có tiền chữa bệnh anh không tính đến nữa! Anh không đề cập đến tự nhiên rất tốt, mặc dù trong lòng cô cảm thấy thiếu là không tốt, nhưng trước mắt cô còn không có năng lực? Nói ra, còn không bằng ép cô tới đường cùng!

“Tay.” Lãnh Quý không nói nhảm với cô, trực tiếp làm việc.

Tuyết Thuần vội vàng vươn cổ tay ra cho anh bắt mạch. MD, không phải là đã khỏi sao, hai tháng này cách ba năm hôm tới bắt mạch, cô đều có chút hoài nghi anh có ý khác.

“Toàn bộ đều bình thường.”

Tuyết Thuần không ngoài ý muốn gật đầu một cái, hai tháng này, anh ngày ngày đều nói câu này.

“Còn có một con đường tắt, lập tức có thể trả hết toàn bộ số tiền em thiếu. Em có muốn biết hay không?” Mặt Lãnh Quý thoáng hiện lên chút vui vẻ, là đậm mệnh nghiêm túc lúc anh vui vẻ thể hiện ra, anh vừa nói, vừa chậm rãi tiến gần đến.

Tuyết Thuần ngửi được mùi nguy hiểm, không khỏi từng bước chặc lui.

“Gã cho anh, là có thể trả hết tất cả.” Lãnh Quý ép cô đến không còn đường lui, hai tay anh chống lên bàn đọc sách, khóa cô trong phạm vi của anh, thêm một câu, “Để cho em dùng thoải mái.”

Tuyết Thuần kinh ngạc môi đỏ khẽ nhếch, đôi mắt hốt hoảng nhìn một vòng, “Không thích hợp với trẻ con, không thích hợp với trẻ con, những lời này, lần sau hãy nói. Nếu không, trả trước anh một ngàn tệ?”

Khẩu khí của Lãnh Quý, khinh bỉ liếc nhìn cô một cái, “Một ngàn tệ trong một giờ.” Đảo tư nhân của anh giá trị không hề rẻ, cho bên ngoài thuê, một ngày cũng phải mấy vạn tệ, cô nói xong thật thua lỗ.

“Cái đó... Tạm thời em không có tiền trả lại anh.” Tuyết Thuần nuốt nước bọt, đó là giá trên trời nha! Đợi hôm nào cô cùng đường hết sức, nhất định phải tìm Lại Tư đòi phí nuôi dưỡng!

“Hơn nữa, không thích hợp với trẻ con như vậy.” Lãnh Quý cúi người, hôn một cái xuống đôi môi đỏ mọng của cô, “Ít nhất phải như vậy.”

Tuyết Thuần đỏ mặt, đẩy anh ra, “Anh đừng được voi đòi tiên.” Thừa cơ chạy ra, “Đến đây, mấy đứa, mẹ nấu bữa sáng cho các con.”

“Bọn con ăn rồi.” Trích Trích thân là anh trai khinh bỉ nhìn mẹ của bé, cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, “Chờ mẹ nấu được bữa sáng, con với em gái đã sớm chết đói!”

Tuyết Thuần ngưng ngừng liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, kim giờ chỉ đúng hướng 12 giờ, leng keng đinh đinh kêu giòn vang 12 tiếng.

“Mẹ đi làm cơm trưa.” Tuyết Thuần vọt chân vào phòng bếp.

Lãnh Quý nói lớn, “Cho anh một phần.”

Tuyết Thuần nào có quyền cự tuyệt, người ta là chủ nợ, cô mặc cho người xâm lược.

“Địch nhân” nhìn chằm chằm mẹ chạy trốn vất vả, cơm chiều, đôi mắt Trích bảo bảo đảo một vòng, “Mẹ, tại sao con và Đô Đô không có cha?”

Trong lòng Tuyết Thuần chấn động, ánh mắt phức tạp nhìn về phía đứa con trưởng thành sớm của cô. Cô biết vấn đề này sớm muộn cũng phải cho bọn chúng một đáp án, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ phải nhanh đến như vậy. Cô cũng không muốn qua loa với chúng, cũng không muốn lừa gạt chúng không có cha.

“Tại sao Trích Trích muốn cha?”

“Con xem chương trình y học trên ti vi có nói, phải có tinh trùng của cha và trứng của mẹ kết hợp mới có thể sinh ra đứa bé. Con liền suy nghĩ, tinh trùng của cha con ở nơi nào?”

Đô Đô mở to mắt, anh trai Trích Trích ra đời sớm hơn bé ba giây, đôi mắt khóa sâu mẹ bé, bé chu cái miệng nhỏ nhắn, “Con thích chú Lãnh.”

“Chú cái rằm!” Trích Trích trừng mắt, “Ngày ngày đều chú Lãnh, im miệng cho anh.” Bé nhìn heo ngốc Đô Đô, ngốc ngác muốn chết, ngày ngày không khai thông nổi.

Tuyết Thuần nhủ mảy một cái, “Làm anh trai phải yêu thương em gái, không thể dùng thái độ ác liệt vậy đối với em gái.”

“Cha ở nơi nào?” Trích Trích bám riết không tha hỏi tới, trí óc của đứa trẻ thiên tài đang cố gắng truy hỏi kỹ càng sự việc phát triển.

“Nếu như con muốn gặp,” Mi gian Tuyết Thuần thoáng hiện lên vẻ thống khổ, “Mẹ có thể để hai người tìm hiểu nhau.” Đối với cô con trai mới là trời, cô luôn luôn chỉ có bị đánh phân nhĩ, bé so với những đứa trẻ đồng trang lứa có chủ trương của mình.

“Mẹ chỉ sợ, nếu là anh ấy, anh ấy sẽ đem con ném đến chỗ đó thì làm sao bây giờ? Mẹ chỉ muốn hai đứa con của mình có cuộc sống vui vẻ.” Lại gia là nhà kiểu thừa kế, nhà Lại gia bồi dưỡng từ nhỏ, trừ đảo Luyện Ngục, còn có thủ đoạn không đếm hết được.

Còn có điều cô sợ hãi nhất, có là cô vạn nhất, vạn nhất Lại Tư biết bọn họ có con, đoạt đi quyền nuôi dưỡng thì làm sao bây giờ? Con cái là tính mạng của cô, cốt nhục của cô, cô không thể không có bọn chúng!

Trích Trích thâm trầm nhìn mẹ, mỗi lần hỏi về cha, mẹ luôn rất khó khăn. Trong lòng, bé có chút hận người cha này.

Đô Đô cắn dũa, quyết định không nghĩ tới những vấn đề hao tâm tổn trí này, ăn cơm lớn hơn, bọn họ không ăn, thì vào trong bụng của bé đi. Đến đây đi, đến đây đi, ăn nhiều nhiều, mau cao lớn lên, gả cho chú Lãnh.

“A, không thấy thì không thấy, dù sao có một mình mẹ đã rất khó chiều có rồi.” Đứa trẻ xấu xa nói, sau này cũng không nói, đang cầm một cọng rau lại muốn há mồm, mặt bé chột tối sầm, “Mẹ, mắt lại cận nặng thêm rồi, trong rau có sâu!”

“A! Mẹ hư!” Đô Đô vênh môi, nhổ ra ngượng ngùng chạy đi, “Con không muốn ăn cơm.” Bé gái sợ nhất là sâu. Nghe nói, do lúc hai tuổi bị anh trai cầm sâu đến dọa.

Mắt Trích Trích lộ vẻ đắc ý, để cho em ăn, để cho em ăn cho đủ! Mập chết em! Thức ăn này là của bé!

Tuyết Thuần híp mắt, “Không thể nào, rõ ràng mẹ đã rửa ba lần, còn ngâm nửa tiếng, đem lại đây mẹ xem một chút.”

Lời nói chưa dứt, Trích Trích chu cái miệng nhỏ, đưa lại cho, “Tin tức mới nói, trong rau có sâu chứng minh là rau sạch, con thích ăn sâu.”

Tuổi còn nhỏ chỉ biết phá hoại. Tuyết Thuần híp mắt nguy hiểm, “Gạt người là con chó.” Trích Trích mắt tự nhiên chính là thế, cũng là lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường cũng biết.

“Đô Đô lại đây, anh trai lừa con đấy. Phạt anh trai học ba trăm bài thơ Đường.” Tuyết Thuần nghiêm túc nhìn chằm chằm con trai, có chút hơi thông minh thì phải cứng rắn, xem mẹ chính con như thế nào.

“Người xấu! Chỉ có chú Lãnh là tốt nhất! Mẹ, để cho chú Lãnh làm cha đi.” Đô Đô lăm bắm la hét.

Tuyết Thuần âm thầm thở dài một cái, Lãnh Quý rất là tốt, những năm này chiều cổ bọn họ rất nhiều. Có lẽ, cô cũng cho anh một cơ hội. Dù sao, một người mang theo con nhỏ cả đời, cũng không tính đến chuyện này. Nhưng trước đó, có một số việc, cô nhất định phải trở về để chấm dứt. Bất kể kết quả thế nào, cũng không thể kéo dài.

“Em nghĩ kỹ rồi?” Lãnh Quý mắt lạnh nhìn cô dọn dẹp hành lý.

“Ừ, từ sau khi mẹ nuôi qua đời, em cũng không trở về. Em đã trốn tránh bốn năm, cũng là thời điểm trở về đối mặt với thực tế rồi.” Tuyết Thuần khề mím cười, trong mấy năm nay, có cái gì ở đây lòng từ từ thoải mái, sau đó chân chính hiểu ra kiên cường vì điều gì, chân chính đối tốt với một người, không chỉ là thật lòng.

Còn phải là hành động.

Động tác của cô không dừng lại, tiếp tục thu xếp hành lý.

Chỉ là sắc mặt cô có chút mờ hồ, trong chốc lát trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh người đàn ông tôn quý ưu nhã nhất thiên hạ.

Chỉ là, cũng chỉ là nhớ lại trong phút chốc, cô thở dài một cái, “Em cũng không thể ở đây ăn chùa anh cả đời được. Trở về, làm một người bình thường nhất, ngày ngày đi làm, đưa con đi học, nhìn chúng lớn lên, là thỏa mãn lớn nhất của tôi.”

“Tại sao không chịu gả cho anh? Anh chưa đủ tốt?” Lãnh Quý vẫn muốn hỏi, ánh mắt chuyên chú như lúc anh nghiên cứu vấn đề khó khăn trong y học, trái ngược lại là, ánh mắt nhàn nhạt có chút tình cảm.

Tuyết Thuần thả tay xuống, quay người lại, nghiêm túc đối diện với anh hỏi, “Không phải là anh chưa đủ tốt, là em chưa đủ tốt. Em đã là mẹ của hai đứa con, trong tim... Cũng thiếu một góc, không thể trao cho anh toàn bộ. Quan trọng nhất là, em vẫn không thể quên được... Cha của chúng. Em cứ sống như vậy, bình bình đạm đạm, vậy là đủ rồi.”

“Lại Tư, cả trăm năm Lại gia mới ra được một vị đương gia thiên tài như vậy.” Lãnh Quý yên lặng mà bình tĩnh nói ra vết sẹo nhiều năm Tuyết Thuần chưa từng nói ra, “Anh ta là cha của Trích Trích và Đô Đô.”

Trong lòng âm âm một tiếng, Tuyết Thuần cắn cắn hàm răng, đôi mắt nhắm chặt, ngay sau đó lại từ từ mở ra, “Đã không còn quan trọng.”

Lãnh Quý nhìn sâu vào đôi mắt cô, sau đó nhìn về phía cửa, giống như không hề để tâm, “Anh ta có đi tìm em.”

“Cái gì?” Trong lòng giật mình, Tuyết Thuần nhìn về phía anh.

Gò má của anh hoàn mỹ đến mê người, chỉ là vô cùng cô đơn, tính tình buồn tẻ, cách người khác ngăn dậm, lại cứu cô một nhà ba người.

“Lại đương gia phái người đi tìm em, chỉ là đảo này của anh là nơi bí mật, anh ta đương nhiên không tìm tới nơi này.” Lãnh Quý ngược lại rất bình tĩnh nhìn cô, “Một khi em rời khỏi đây, tin tưởng anh ta sẽ tìm tới cửa rất nhanh. Đây, cũng không quan trọng sao?”

Tuyết Thuần cười có chút bất đắc dĩ, “Nên tới sẽ tới.”

“Đoạt con của em đi cũng không sao?” Lãnh Quý thâm trầm hỏi một câu.

Trong lòng Tuyết Thuần lập bộp một tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt, “Không, sẽ không.”

“Theo như anh biết được, anh tìm em, là vì muốn ly hôn với em.” Lãnh Quý thân nhiên nói ra sự thật, một câu nói này, lại đem tâm sự Tuyết Thuần giấu kín nhiều năm, rạch ra một vết dao.

Nhịp tim Tuyết Thuần không ngừng đập mạnh, hồi lâu cũng không có cảm giác đau đớn đột nhiên trở nên tan vỡ.

“Em làm sao rồi?” Lãnh Quý vẫn chú ý cô, thấy hai vai cô kích thích, thở dốc rất sâu, không khỏi tiến lên kiểm tra cô kỹ càng, “Có phải là bệnh tim lại tái phát?”

Trên mặt Tuyết Thuần mất tự nhiên cứng đờ, sau đó cố gắng nặn ra một nụ cười, còn không quên hào phóng nói, “Không sao, chẳng lẽ quý y cũng không tin tưởng y thuật của mình?”

Lãnh Quý nhẹ xùy một tiếng, “Nói thật, liên quan đến quyền nuôi dưỡng con, cũng không để ý?”

Mặt Tuyết Thuần hơi trắng bệch, cô hồi phục suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cười nhẹ, “Cho dù là như vậy, lại có quan hệ gì đây? Đây là em thiếu anh ấy. Anh ấy luôn không tệ, dù là lấy được quyền nuôi dưỡng Trích Trích và Đô Đô, em sẽ có quyền đến thăm.” Cô đã quên, anh không tệ, chỉ đối với một người là cô, mà đó là đã từng.

“Người kia nổi danh là lòng dạ độc ác, tin đồn đối với phụ nữ rất ra sạch, phạm là phụ nữ câu câu đáp đáp với người đàn ông khác đều không ưa, thiếu nữ lớn lên thuần tình nhìn cũng không thuận mắt, là một người tốt khó cầu.”

Tuyết Thuần im lặng, Lãnh Quý không nói thêm lời nào, “Tính ra, em có gì cần đến chỗ của anh, đến lúc đó liền nói một tiếng. Dù sao, anh cũng tính là cha của Trích Trích và Đô Đô.”

“Cảm ơn anh.” Tuyết Thuần chân thành cười. Người đàn ông này mặc dù nói rất ngắn gọn, nhưng là thật lòng giúp cô, ban đầu nếu không phải là anh, cô thiếu chút nữa không gánh nổi hai đứa nhỏ, hơn nữa còn chưa tính đến mấy năm nay anh đều chiếu cố cô.

“Đừng nói chuyện như vậy, vẫn muốn.” Lãnh Quý tiến lên thơm hương trên mặt cô, “Anh muốn, anh sẽ đợi đến ngày em yêu anh. Lần này em trở về, liền chấm dứt đi, anh chờ.”

Trong phút chốc Tuyết Thuần liền mê mang, nụ hôn của anh, cô không hề ngượng ngùng, chưa hề động tâm. Cô chỉ âm thầm cười mang kéo khoảng cách, “Cho dù chờ đến ngày đó, có thể em cũng chỉ chịu làm chuột bạch nhỏ của anh.”

“Tại sao?” Lãnh Quý lạnh mặt.

“Bởi vì có như vậy mới có thể trả sạch số tiền đã nợ anh.”

Mặt Lãnh Quý giật giật.

“Mẹ!” Trích Trích kéo ống quần của Tuyết Thuần, “Cha tình trùng sẽ tách chúng ta ra sao?”

Khỏe mắt Tuyết Thuần quát thẳng tới, “Cha là cha, không thể nói tình trùng.” Tình trùng, tình trùng, để gọi sao!

“Con không muốn rời chú Lãnh.” Đô Đô kéo ống quần Lãnh Quý một đoạn dài, “Con muốn gả cho chú Lãnh.”

Tuyết Thuần tối mặt, có lẽ nơi này không có nhà trẻ, không có đứa trẻ cùng lứa, cô nuôi hai đứa thành hai đứa trẻ không bình thường. Cô hướng Lãnh Quý nói xin lỗi, “Mấy năm nay, bọn chúng cũng coi anh là cha rồi.”

“Anh nguyện ý.” Tinh tinh Lãnh Quý như khúc gỗ đột nhiên sáng khoái đáp lại.

A! Tuyết Thuần vỗ trán. Cũng không nhìn bọn họ, kéo rương hành lý đi ra bên ngoài.

Ánh sáng trong trời lạnh lùng bên ngoài, chiếu lên trên người, nhiệt độ ấm áp rất thích hợp. Xa xa phía chân trời có núi lớn iên miên, lướt qua núi lớn, là có thể gặp anh một lần nữa rồi.

Lại Tư, mấy năm nay, anh có khỏe không?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Cô ấy đã trở lại

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Về đến thư phòng, anh tháo carvat, vô cùng buồn chán rót cho mình một ly rượu vang. Cho dù bên cạnh không ai, anh vẫn rất tao nhã ngồi xuống, lắc ly rượu vang đỏ trong tay một chút, nhìn chất lỏng màu đỏ mềm mại thướt tha trong ly chậm chậm di chuyển. Chính là chất lỏng màu đỏ này, đều biến thành cái má núm đồng tiền đẹp như hoa của cô. Cái gì hồng rồi đen, chỉ có mỗi cô, chỉ có mỗi màu trắng.

Vô tâm nhắm nháp chút rượu vang, anh dựa mình vào chiếc ghế xoay, xoay người lại, đối diện cửa sổ trong suốt, nhìn ra phía bên ngoài, trong vườn hoa tường vi trắng nở rộ cả một bầu trời, từng bông hoa gắn với nhau tạo thành một bó lớn, nở rực rỡ nhưng lại vẫn thuần khiết, đó là sau khi cô đi anh đã tự trồng.

Anh thích màu trắng thuần khiết đó, giống như tâm lòng lương thiện của cô vậy, chẳng sợ bị anh vấy bẩn, cô cũng vẫn thuần khiết như cái tên của cô vậy.

Rồi đột nhiên Lại Tư nhắm mắt, thói quen chờ đợi làm trái tim anh đau nhói. Rõ ràng là tư vị đau đớn khó khăn như vậy, tại sao lại mang theo một chút dư vị ngọt ngào? Những năm tháng đã qua đó, phần lớn đều là vui vẻ, có phải là anh đã yêu cầu quá cao rồi không? Nếu lúc trước anh không vứt bỏ cô, đợi một thời gian, nhất định trong tim cô anh sẽ chiếm vị trí quan trọng nhất. Anh, vẫn quá nóng vội sao?

Cô rời đi năm thứ nhất, anh thật sự rất hận, hận vì sao cô vĩnh viễn không nhìn thấy được nỗ lực đào tìm đào phổi của anh? Mỗi ngày anh đều mượn rượu giải sầu, thử quên người phụ nữ không quý trọng tình yêu của anh kia, cố không tìm hiểu về cô! Đóng chặt ngũ giác của chính mình, điên cuồng làm việc!

Cô rời đi năm thứ hai, ý hận dần dần biết mất trong anh, cả ngày lẫn đêm đốt cháy trái tim của anh, anh bắt đầu bắt chước bắt giết đi tìm hiểu tin tức của cô. Không ngờ, Tuyết Thuần sau khi rời khỏi, thật sự không có ý định quay đầu đi tìm anh. Trái tim của anh lạnh thấu.

Cô rời đi năm thứ ba, anh cho người đi tìm cô, không vì gì cả, chính là muốn nhìn cô một chút, xem có phải cô đã hết lương tâm, sống một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ hơn anh. Chưa từng nghĩ tới, cô biết mất trong biển người mênh mông, thật sự thoát khỏi sự khống chế của anh, giống như một làn khói anh không nắm giữ được.

Cô rời đi năm thứ tư, anh cố ý mang theo người phụ nữ khác xuất hiện ở trước mặt công chúng, thông qua các loại truyền thông, cố ý đưa tin tức của anh ra bên ngoài. Trong lòng, anh nghĩ, cô sẽ có hay không dù chỉ một chút ghen?

Giờ phút này, anh rất nản lòng, dụng tâm của anh so với tro tàn cũng không quá đáng. Mức độ cô thích anh, chỉ ít như vậy sao? Ngày đó chỉ một chút chuyện như vậy cũng không chịu được, còn đáng để anh yêu sao? Càng nghĩ càng không đáng giá, nhưng anh không khống chế được trái tim của mình. Anh thật sự rất yêu rất yêu người phụ nữ đó! Yêu đến mức không thể tự kiềm chế! Yêu đến ngày đêm tưởng niệm khó có thể ngủ say!

Anh hận sự dứt khoát của cô! Càng hận chính mình không khống chế nổi trái tim!

Những năm gần đây, cô có hay không chỉ một chút khổ sở? Có hay không hối hận về lựa chọn của mình?

Có khi anh nghĩ, nếu cô trở về nhận sai, anh liền gây khó dễ cho cô một chút, sau đó cô dẫu dằn nhận sai, anh liền dễ dàng tha thứ cho cô. Dù sao cũng là một người đàn ông, không có gì là không tha thứ được cả. Anh thật sự không nghĩ tới là lòng lại đau hơn! Chẳng sợ không tìm được cô ngày ngày đêm đêm dầy vò còn hơn là một mình chịu đau đớn! Trời đất ơi, thật không công bằng! Dựa vào cái gì chỉ có một mình anh đau đớn tột cùng! Nếu không phải kiếp trước mắc nợ cô, anh thật sự muốn đánh Nguyệt Lão trên trời một trận, nhất định là ông ta đã nói sai nhân duyên tơ hồng.

Mấy năm nay, tin tức của cô như đá chìm đáy biển, số điện thoại của anh chưa từng đổi số, vậy mà cô cũng chưa từng gọi qua một lần.

Nhạc điện thoại cổ điển vang lên, trái tim của anh lại nhảy lên một cái, lông mi lăng tút lập tức giật một cái, lại chính mình giễu cợt một cái. Đã bao nhiêu lần như vậy, thế như lần nào cũng nghĩ là cô gọi đến? Không phải kẻ chuyên giết người Lam Dạ, thì chính là chị gái Lại Dung Nhân rảnh rồi. Chết tiệt, anh sớm nên quăng vào thùng rác mới đúng!

Anh lười biếng vơ tay trong không trung, không ôm hi vọng thoáng nhìn. Đột nhiên, ánh mắt anh chợt sáng lên, nháy mắt trở thành Bạch Cự Tinh xinh đẹp nhất trong trời đêm.

Đèn điện thoại thì nhau nhấp nháy, dây số báo lên kia cho dù anh biến thành tro cũng không thể nào quên được.

Không thể tưởng tượng ở lúc anh sắp gục ngã mà cô lại gọi đến, cô gọi thật đúng lúc nha!

Tuy rằng nghĩ cực kỳ bất mãn, nhưng sự thật là nội tâm lại mừng như điên. Chưa bao giờ giống như bây giờ, trái tim giống như một cỗ máy vỡ nát, đập từng hồi mạnh mẽ, giống như chàng trai trẻ trong mỗi tình đầu, bỗng nhiên còn có chút không biết làm sao.

Nên nói gì đây? Mắng cô, sợ dọa cô chạy mất. Đồ cô, đáy lòng lại thấy rất không cam tâm.

"Mẹ, cha tình trùng sẽ nghe điện thoại sao?" Đồ Đồ ngửa đầu, ánh mắt vô tội nhấp nháy nhấp nháy đáng yêu, đây là nơi đẹp nhất của cô mà bé di truyền.

Tuyết Thuần lười giải thích chuyện tình trùng, ngón trỏ hướng đến phía môi nói: "Hừ". Trích Trích ngồi ở trên sofa còn đang xem truyện tranh Conan, kỳ thật trong lòng bé tò mò muốn chết, khóe mắt lúc nào cũng liếc về phía của mẹ.

Trong lòng Tuyết Thuần như treo bảy tám cái thùng, rất bất an. Bốn năm qua, anh có đổi số điện thoại khác không? Cô cầm số điện thoại trong quá khứ lên muốn gọi cho anh, muốn xem anh có đồng ý thua thiệt cùng với người phụ nữ ích kỷ này làm lại từ đầu không.

Ngón tay cái của Lại Tư nhẹ nhàng lướt một cái, ánh mắt nhìn khắp cả vườn Tường vi, gió chậm rãi thổi qua, cánh hoa Tường vi lác lác lay động lòng người, có phải nó đã biết cô đã trở lại?

Lại Tư cẩn thận nghe điện thoại, không bỏ qua tiếng động nhỏ.

Tuyết Thuần có chút kỳ quái nghe kỹ động tĩnh bên kia, trong tình huống bình thường, bên kia không phải thường nói một tiếng "Alo" sao?

Trong lòng cô thầm nghĩ, mềm nhẹ nói: "Xin chào, xin hỏi anh là Lại..... Tư sao?"

Khóe môi Lại Tư không nhịn được nhếch lên, đúng là cô! Nhu hòa, tươi mát quyến rũ như gió xuân tháng ba, ngoại trừ cô ra, còn ai có giọng nói ngọt ngào đến vậy! Nhưng Lại Tư rất nhanh liền giận tái mặt, bởi vì chút keo kiệt của cô mà anh đã vui như vậy, có phải là anh sẽ bị coi thường là quá dễ thỏa mãn rồi sao!

"Là anh" Anh bình tĩnh đáp.

Thật sự a! Tuyết Thuần trong lòng vô cùng căng thẳng, tay nắm di động đỏ mồ hôi hột. Cô cố gắng giữ vững giọng điệu như cũ nói chuyện với anh, đây rốt cuộc là cao hứng vẫn là mất hứng? Chỉ có ngắn gọn hai chữ, cô thật sự không nghe ra tâm tình của anh, nhưng dù sao sẽ không rất nhiệt tình là được rồi. Trong lòng của cô cảm thấy rất mất mát, dù sao cô cũng chuẩn bị tốt tâm tình, da đầu cũng muốn rung lên.

"Cái này, em có chút chuyện muốn gặp mặt anh, có tiện ra gặp mặt nhau chút không?"

"Hiện tại?" Đúng vậy, anh rất muốn chạy nhanh đến đó, hiện tại, ngay tức khắc, lập tức!

Tuyết Thuần nhìn xuống dưới chân thấy hai con đười ươi trung vệ mặt mong chờ được gặp: "Nếu không hôm nay đi, bây giờ, gặp ở nhà ăn Wonder?" Còn không biết Lại Tư có ý kiến gì về việc bọn họ có con không, cô đến xem xem anh có ý kiến gì không, mới quyết định, tuyệt đối không thể làm cho hai tiểu bảo bối vô tội bị tổn thương.

"Tạm biệt." Lại Tư thật cẩn thận phun ra hai chữ, như vậy vừa sẽ không đem cô dọa chạy mất, cũng sẽ không có vẻ anh bất mãn. Quá hoàn hảo.

Tuyết Thuần ngây ngốc nghe tiếng cúp điện thoại, nói thẳng tạm biệt, thế là đồng ý hay là không đồng ý? Cô vuốt vuốt tóc, quên đi, dù sao chính cô đến đúng giờ là được.

Một bộ tây trang đen thuần mang đến cảm giác lỏng lẻo, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chiếc bàn xa hoa bên trong. Lại Tư mắt lạnh quét nhìn một vòng, nháy mắt tắt cả tiêu điểm đề hướng về phía của cô, sau đó lại giấu đi hào quang nơi đáy mắt, giống như ở nơi rừng rậm tối tăm phía sau, lại nhìn chăm chăm con mồi không có chỗ trốn, ánh mắt bá đạo mà nhiệt liệt, anh ngạo mạn bước từng bước chân thon dài đến chỗ hẹn.

Giọng nói nơi đại sảnh nhà ăn lãng mạn dừng lại, vạn vật thế gian dường như muốn đứng yên, trong lòng cô trong mắt cô, tai cô đều hướng về phía của

anh. Tuyết Thuần tham lam muốn bắt giữ nụ cười nhạt như hồ ly quyến rũ của anh.

Bốn năm không đổi, người mà cứ đêm đến trong mơ cô khóc gọi tên! Giờ phút này, người thật bằng xương bằng thịt đang đi về phía cô. Trong phút chốc, cô giống như thấy ánh bình minh vậy, người đàn ông đó giống như trở thành thần linh vậy, ánh sáng chói lọi hiện lên trong đôi mắt xinh đẹp của cô.

Dần dần đến gần cô, môi mòng của Lại Tư lại nhếch công lên, ngay sau đó Tuyết Thuần ngồi không yên cũng bắt giác nở nụ cười thật tươi. Anh sẽ không giống ngày trước kinh bỉ cô đâu chứ.

Nhưng rất nhanh nụ cười của cô chưa thật hoàn toàn nâng lên, Lại Tư đã lướt qua cạnh cô, tiếp theo cô nghe được âm thanh nam tính tiếng nói kinh hi của anh: "Tina, em đến sớm vậy?"

"Vẫn còn có mặt mũi nói, thân là đàn ông mà anh lại đến muộn."

Tuyết Thuần quay đầu, cách bàn của cô không xa, có một nam nữ ôm ấp nhau. Nam thì khí chất lồi lạc, tuấn mỹ vô song, nữ thì dịu dàng tú lệ, tài hoa đào đạt.

Mơ hồ, cô nhớ lại người phụ nữ này tên Phó Thiên Doanh, nhà thiết kế từng biến trang phục của cô từ cô bé lọ lem trở thành nàng công chúa xinh đẹp. Thật ra cô cũng không quá hiểu biết về người phụ nữ này, nhưng tất cả về anh, tiêu chuẩn của anh về phụ nữ, cô vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Tuyết Thuần xoay người, trên mặt hiện rõ vẻ mất mát. Cô hít vài hơi thật sâu, chậm rãi, bên môi kéo lên một nụ cười nhẹ nhàng, cười dịu dàng như vậy không hề mất lịch sự, không thể chê vào đâu được, lại mang theo khoảng cách trăm sông ngàn núi.

Thời điểm cô đang muốn đứng dậy bước đến chào hỏi, không ngờ Lại Tư lại ôm eo Phó Thiên Doanh bước đến, anh thản nhiên mang theo một cái mặt nạ cười: "Tuyết Thuần mới đến sao?"

Mặc dù anh đã sớm nhìn thấy cô, nhưng lại không có đến chào hỏi cô, là vì người phía sau so với cô quan trọng hơn thôi. Nhìn biểu tình không có một chút quen thuộc hay kinh ngạc nào cả, thật giống như cùng một người bạn bình thường không quá thân thiết chào hỏi.

Trong lòng Tuyết Thuần hết sức nặng nề không kịp phản ứng, yên lặng trong giây phút, cô có chút ngây ngốc: "Phải, đúng vậy a."

Khỏe mắt không khỏi nhìn về phía bàn tay to lớn của anh đang ôm lấy chiếc eo thon của Phó Thiên Doanh.

"Tuyết Thuần!" Thật ra Phó Thiên Doanh rất vui mừng, cười ngọt ngào tiến lên cho Tuyết Thuần một cái ôm tiêu chuẩn: "Thật lâu không gặp cô, thật là khiến cho con mắt người khác sạch sẽ nha!"

Tuyết Thuần miễn cưỡng giữ được nụ cười trên môi: "Không có đâu, cô có khỏe không?" Đối phương rộng lượng nhiệt tình như vậy, còn cô lại là người ngăn cản chuyện hôn nhân của Lại Tư, cô đâu có mặt mũi nào mà nhận lời khen của đối phương chứ.

"Tôi rất khỏe. Nhưng mà cô, sao lại gầy đi nhiều như vậy? Nhìn một chút, hai bên má đều không có chút thịt nào cả."

Phó Thiên Doanh cười ha ha, ánh mắt có chút quái dị dừng trên người Lại Tư và Tuyết Thuần cùng đánh giá. Trong lòng âm thầm mắng, hôm nay Lại Đương gia lại đem cô làm bia chắn đạn! Thật giận! Nếu không phải Tuyết Thuần bản tính hiền lành lương thiện, nếu như đổi là người đàn bà khác, chẳng phải cô sẽ bị người ta ghi hận rồi trả thù sao! Sớm biết Lại Đương gia gọi cô ra ngoài một chuyến khăng định không phải chuyện gì tốt mà, lại không có nghĩ đúng như thế! Chuyện của bọn họ giăng co mấy năm nay mà có đứt đoạn đâu, bây giờ còn muốn kéo cả cô xuống nước, nhưng mà cô còn có vị hôn phu nha!

"Tôi sống rất tốt." Tuyết Thuần máy móc trả lời, thầm nghĩ, dòng dãi ba bốn năm, mỗi ngày đều có một hai người phụ nữ đến làm âm ỉ, cho dù thân thể không có suy sụp, nhưng mà làm sao có thể ảo tưởng có thể béo tốt lên được!

"A! Thiếu chút nữa thì quên mất, hôm nay có một vị khách hàng VIP đến, tôi phải nhanh trở về để tiếp đãi, mấy năm nay hai người đâu có gặp mặt, nhất định sẽ có rất nhiều lời muốn nói, hai người cứ từ từ tán gẫu nha. Bye bye." Cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh như dao găm của người bên cạnh, Phó Thiên Doanh liền pha trò, rất nhanh chạy mất.

Tuyết Thuần khẽ mỉm cười nhìn theo hướng cô ấy rời đi, trong lòng nghi hoặc, ghế còn chưa ngồi mà đã bỏ chạy, đâu có giống với những người đang yêu nhau, không phải là sẽ đề phòng cô nói lại tình xưa sao? Vì sao cô lại không ngại vợ trước của Lại Tư? Ách.... Được rồi, vẫn còn chưa chính thức ký tên vào đơn ly hôn.

Chương 89: Cha con gặp nhau

Edit: Hoàng Bích Ngọc

"Được rồi, bây giờ chỉ còn lại hai người chúng ta thôi, trong điện thoại em nói có chuyện muốn gặp mặt anh mới có thể nói rõ, rốt cuộc là chuyện gì?" Lại Tư không chút khách khí ngồi xuống, đôi chân dài vắt chéo, một cổ máy bức khí vượt ra ngoài.

Dù là đã từng sống với anh một thời gian không ngắn như Tuyết Thuần, đối với việc anh tự dưng bộc phát hơi thở tàn bạo cũng không có cách nào chống đỡ nổi. A, ai bảo khí thế của cô thấp đến đáng thương, căn bản không cách nào chống lại.

"Nghe nói anh có đi tìm em?" Tuyết Thuần nói thẳng trực tiếp vào chính đề, bởi vì cô không biết, nếu như anh vẫn dùng thái độ lạnh nhạt xa lạ như vậy đối với cô, cô còn có thể chống đỡ bao lâu.

Lại Tư trừng đôi mắt đẹp, nhàn nhạt ừ một tiếng. Cô gầy đi rất nhiều, trước kia đáng người mỹ lệ không béo cũng không gầy, hiện tại có vẻ như chỉ còn xương, đoán chừng ôm lên, sẽ không còn có cảm giác đầy đặn như trước nữa.

Tuyết Thuần trong lòng thất chặt: "Nghe nói là bởi vì chuyện ly dị." Truyền thông cũng có đưa tin, gần một năm qua bên cạnh Lại Tư lúc nào cũng có phụ nữ bên cạnh, chắc bởi vì do cô cùng chính sách kết hôn ở Trung Quốc, cho nên Lại Tư không thể tái hôn, nếu không sẽ trở thành một người đàn ông có hai vợ.

Ánh mắt sắc bén của Lại Tư bắn ra xung quanh, con người nguy hiểm không thể thấy rõ neho neho lại: "Xem như là thế đi." Chỉ có một mình anh biết, đó chỉ là cái cớ.

Tuyết Thuần rũ đôi mắt đẹp xuống, lông mi thật dài che kín mắt của cô, không thấy rõ nét mặt của cô. Tuyết Thuần chôn đầu xuống, mặc niệm ba giây. Cô lặng lẽ hít một hơi, chần chừ, rồi lại chậm rãi lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, từ từ đẩy tới trước mặt của anh: "Cái này, trả cho anh."

Lại Tư nhíu mày, dưới cái nhìn chăm chú của cô mở hộp ra, một chiếc nhẫn Phượng Hoàng cổ xưa lẳng lẳng nằm đó.

Lại Tư mỉm môi, nở nụ cười giễu cợt: "Anh vẫn nhớ, sau khi anh đưa nó cho em năm ngày thì liền còi ra, thì ra em một chút cũng không thích nó."

"Không phải vậy." Tuyết Thuần vội vàng phủ nhận, đây là một tấm chân tình của anh, cho dù chỉ là một tờ giấy trắng, cô cũng sẽ vô cùng nâng niu và trân trọng.

Cô ngại ngần vén một lọn tóc đang rơi trên mặt, lại không hề hay biết, lơ đãng vén lên cả phong tình vạn chủng. Lại Tư nuốt nửa ngừng thở, không thể không thừa nhận, hôm nay cô đối với anh mà nói, vẫn có sức mê hoặc như cũ, vậy mà chính bản thân cô lại không hề hay biết.

"Trong lúc vô tình em có nghe chị nói về tầm quan trọng của nó, anh cũng biết tính của em, thật sự em không có năng lực để đeo nó. Vật quan trọng như vậy, anh nên để người quan trọng hơn đeo." Về phần có phải là Phó Thiên Doanh hay không, cô cũng không dám nghĩ tới, cũng không dám đụng chạm. Việc này không đến phiên cô khoa chân múa tay.

"Lại Tư anh đã tặng đi cái gì, sẽ không nhận lại. Cho dù là chiếc nhẫn tượng trưng cho thân phận Chủ mẫu cũng vậy." Lại Tư liếc mắt nhìn, liền đẩy trở về, môi mỉm thành một đường thẳng: "Đừng để anh nói lần thứ hai."

Trong lòng dâng lên sự tức giận cùng kích động, người phụ nữ này tìm anh không phải là nói lại tình cũ, chỉ là muốn trả đồ cho anh rồi vuốt sạch quan hệ. Đáng ghét!

Lại Tư không cho phép từ chối, mặc dù không rõ ràng tại sao anh lại đem bảo vật chấn hưng gia tộc cho cô, nhưng nghĩ đến hai Tiểu bảo bối ở nhà, Tuyết Thuần suy nghĩ trong chốc lát, không thể làm gì khác hơn là đưa tay nhận trở lại: "Vậy được, cảm ơn anh."

"Đừng bao giờ nói cảm ơn với anh, tất cả những việc anh làm, đều là do anh tự nguyện, không liên quan đến em. Nếu như em không còn gì để nói thì vậy anh đi trước."

Về mặt Lại Tư cứng lại, mặt nạ cười trên mặt bỗng chốc biến mất, hôm nay anh đến đây không phải là để nghe những lời nói như thế này! Tiếp theo, theo như phương thức giải quyết của cô, nói về vấn đề ly hôn là rất có khả năng.

"Vẫn còn, đây là đơn ly hôn, em đã ký xong rồi, trước kia anh tìm em khổ cực như vậy, nghĩ cho cùng cũng chỉ là vì nó thôi. Trước kia em đã quá ích kỷ, không có nghĩ đến cảm nhận của anh, thật xin lỗi. Nhưng mà, như vậy anh liền được giải thoát, không cần phải vì em mà chịu liên lụy nữa."

Lại Tư nuốt nửa học máu, nhìn chằm chằm sấp giấy trước mặt, ánh mắt thoáng có ý hận cùng sát khí, không tiếng động đem giấy thỏa thuận ly hôn xé làm từng mảnh nhỏ. Anh thật sự rất kích động, thật muốn đánh mặt mũi Tuyết Thuần sưng phù lên. Người phụ nữ này, cô có biết, cô sắp ép anh đến điên rồi không!

"Đây chính là mục đích lớn nhất của em khi đến đây! Đợi sau khi ly hôn, lại cùng cái tên trong quá khứ kia cùng sống hạnh phúc sao?" Nằm mơ đi! Cho dù anh không cần cô, cũng sẽ không để cho bọn họ ở cùng một chỗ với nhau, ai bảo cô bốn năm nay, không để cho anh có một ngày sống tốt chứ! Người phụ nữ đáng ghét! Đầu óc của cô đến khi nào mới nghĩ thông cơ chứ!

Đôi lông mày thanh tú của Tuyết Thuần nhíu lại nghi ngờ: "Thật ra thì.... Không phải, em có chuyện quan trọng hơn muốn nói với anh. Em nghĩ, chuyện này, anh có quyền để biết." Nói xong, tay cầm cốc cà phê của Tuyết Thuần lo lắng run rẩy, những ngón tay thon dài dùng sức đến nỗi các khớp tay trắng bệch, cơ hồ như muốn đem toàn bộ cơ thể run theo.

Lại Tư sắp bực tức nghe thấy thế, tròn mắt đen nghi ngờ quét nhìn cô mấy cái: "Nói một chút nghe xem." Vốn dĩ anh không có tâm tình để nghe, nhưng trừ bỏ chuyện ly hôn ra, cô lại còn có chuyện khác? Anh thật không ngờ, lại bị lòng hiếu kỳ làm hại.

"Chúng ta có con rồi, đã ba tuổi rưỡi."

Rầm! Nền nhà bằng phẳng bỗng dừng lại có tiếng sét! Sắc mặt Lại Tư bỗng nhiên thay đổi, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú xưa nay chưa từng thay đổi lại hiện lên từng mảng đen rồi tím, giống như đang vui mừng lại biến thành tức giận, anh ba mươi ba tuổi thành thực ổn định, không ngờ lại mất bình tĩnh!

Thế nào? Tuyết Thuần tinh tế quan sát vẻ mặt của Lại Tư, không rõ là anh đang nghĩ gì, trong lòng tràn ngập bất an. Anh sắp lấy một người phụ nữ khác, lại đột nhiên biết, anh có con gần bốn tuổi, anh có trách cô tự tiện sinh ra đứa nhỏ rồi phi nhò cô không?

"Đẫn anh đi gặp con!" Lại Tư không thể tiếp tục bình tĩnh, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống gương mặt lo lắng của cô: "Ngay bây giờ anh muốn gặp con."

Không nói hai lời, liền kéo cô ra khỏi phòng ăn.

Tuyết Thuần dường như là bị kéo chạy đi, theo anh ngồi vào Rolls-Royce.

"Trích Trích, Đô Đô có thể đang ngủ." Tuyết Thuần lo lắng nói, sau khi cha con gặp nhau, anh sẽ thích Trích Trích Đô Đô sao? Trích Trích Đô Đô đột nhiên nhìn thấy cha, liệu có bài xích anh không?

Trích Trích Đô Đô là cái gì? Lại Tư khẽ nhíu mày, không yên lòng nghĩ tới, quên chuyện đó làm gì, anh chỉ quan tâm con của mình: "Là con gái sao?"

"A?" Tuyết Thuần chợt phản ứng kịp, anh hỏi đứa bé là nam hay nữ, cô nhỏ giọng nói: "Nam nữ đều có."

Lại Tư có chút sốt ruột khó chịu: "Anh là đang hỏi, rốt cuộc em sinh cho anh là con trai hay là con gái?"

"Là, là long phượng song thai." Lại Tư có chút nổi cáu, Tuyết Thuần liền hốt hoảng, vội vàng trả lời câu hỏi của anh. Lúc này mới chợt nhớ tới, cô thật sự chưa có nói cho anh biết, con của họ là long phượng song thai.

"Ừ, rất tốt." Trong lúc nhất thời, bên môi của Lại Tư nở một nụ cười rạng rỡ, anh hài lòng dời ánh mắt về phía trước, cũng không có nhìn cô. Nhưng Tuyết Thuần nhìn gò má mê người của anh, nụ cười rạng rỡ này không có chút nào là giả, anh rất thích con của bọn họ!

Thấy được điều này, tảng đá lớn trên đầu Tuyết Thuần liền rơi xuống, nhẹ nhõm không ít.

Theo phương hướng mà Tuyết Thuần chỉ, Lại Tư hơi nhíu mày: "Ồ khách sạn?"

"Ừ, bởi vì chưa từng nghĩ sẽ ở Newyork lâu dài, qua mấy ngày nữa sẽ trở về Trung Quốc." Ngón tay cầm túi sách của Tuyết Thuần căng thẳng. Con cái của Lại gia, xác thực không nên ở lại những chỗ như thế này, tối thiểu là khách sạn năm sao "phòng cho tổng thống", chỗ bọn họ ở gọi là khách sạn ba sao còn có chút quá.

Lại Tư cau mày đi vào trong chỗ bọn họ ở.

Lại Tư đi rất nhanh và gấp, Tuyết Thuần biết anh rất muốn gặp Trích Trích và Đô Đô, vì vậy vội vàng lấy chìa khóa phòng ra, nhưng không ngờ tìm khắp cả túi sách lại không tìm thấy chìa khóa phòng. Kể từ khi sinh hai đứa trẻ, trí nhớ của cô liền rơi xuống vực thẳm, thường mỗi thứ vứt một chỗ, vì vậy ngay cả cô cũng không dám chắc chắn, rốt cuộc cô có mang chìa khóa ra ngoài hay không.

Lại Tư lòng như lửa đốt, tâm tình muốn gặp được con vượt qua tất cả, cũng không trông cậy vào cô, hai tay nhấn chuông không dứt.

Tuyết Thuần đồ tất cả đồ trong túi ra đất một bên tìm một bên không quên nói: "Trích Trích Đô Đô sẽ không mở cửa đâu, em có nói với bọn trẻ rồi, trừ phi em tự dùng chìa khóa mở cửa, nếu không hai đứa sẽ không mở."

Lần thứ hai nghe thấy Trích Trích Đô Đô. Lại Tư hí mắt lại, cái tên kì cục nhue vậy không phải là tên của hai đứa trẻ chứ? Lại Tư đưa mắt tìm câu trả lời của Tuyết Thuần, nhưng tình thế cấp bách chính chính anh cũng không thể quá để tâm đến vấn đề này, nhấn chuông hơn ba phút. Đúng như lời cô nói, không có ai đến mở cửa.

Anh không còn cách nào khác là cùng ngồi xuống tìm với cô, vừa tìm vừa không quên dạy cô: "Không thể dạy trẻ con như vậy được, nhờ đâu có cháy nhà hoặc có chuyện ngoài ý muốn thì sao? Nếu như cái con chỉ nghe lời của em, lại không hiểu chuyện bên ngoài kia, đến chết không mở cửa thì sao."

Tuyết Thuần dùng tay, ngẩng đầu nhìn anh, chợt có cảm giác mãnh liệt, có cha của hai bé cũng tốt lắm, ít nhất thì chúng cũng sẽ không bị cô dạy hư. Hình như cô chỉ đưa hai đứa trẻ đi sai đường.

"Tìm được rồi, túi xách của em bị thủng một lỗ, chìa khóa rơi vào đấy rồi." Lại Tư tràn đầy thâm ý lại liếc nhìn gương mặt gầy gò của cô, trong lòng đột

nhiên quận lại, những năm này, có phải cô sống không tốt đúng không? Nhìn qua, hình như so với anh còn thê thảm hơn.

Trên mặt Tuyết Thuần ửng đỏ, có chút xấu hổ cười, sau đó vội vàng vàng đem đồng đồ hỗn loạn dưới đất nhét hết vào túi xách, không đợi anh tìm tòi trong ánh mắt của cô nữa, hốt hơi thúc giục: "Nhanh mở cửa, vừa này chuông cửa kêu lâu như vậy, hay là dọa hồng Đô Đô rồi." Đô Đô trời sinh nhát gan, cái gì cũng dọa con bé được hết.

Cửa vừa mở ra, ống quần Lại Tư có một vật thể khả nghi nhào tới. Phản ứng của anh đang định một cước đá bay, lại bị tiếng khóc cùng tiếng nước đánh trở về.

"Hu..hu.....Mẹ ơi có người xấu nhân chuông cửa.....hu....hu."

Hai mắt Lại Tư bùng sáng, môi mím lại, một tay ôm lấy thân thể mềm mại dưới chân: "Đừng sợ, cha về rồi."

Đô Đô mắt khóc híp lại, lần này thân thể được nâng lên ở độ cao không bình thường, còn có giọng đàn ông xa lạ, bé kinh sợ ngừng khóc, đẩy mắt ướt nhẹ đến chớp một cái cũng không dám chớp. Nước mắt rơi xuống để lộ vành mắt đỏ hồng, nhưng con người màu đen lại lộ ra ánh sáng vô cùng trong suốt, giống y như đúc với Tuyết Thuần. Lại Tư vô cùng hài lòng nhìn thẳng vào mắt con gái: "Quên hỏi mẹ của con, con tên là gì?"

Trời ạ! Trên thế giới lại có gương mặt còn đẹp hơn cả Chú Lân! Đây là Thiên sứ mà Thiên đế tự tạo ra sao! Bé vội vàng chân chó mà đáp: "Đô Đô, Con tên là Đô Đô." Đô Đô chảy ra hai hàng nước mắt: "Đô Đô lớn lên gả cho chú có được không?"

Đột nhiên trên đầu một đám quạ đen bay qua.....Cạc cạc cạc.....

Trên trán Lại Tư rơi xuống mấy cái vạch đen: "Cha là cha của con"

"Vậy Đô Đô gả cho cha có được hay không?" Mặc kệ, Đô Đô vội vàng ôm chặt cổ của anh, đôi mắt chớp chớp, gương mặt hồng hào giống hệt trái táo.

Tuyết Thuần dạy con kiểu gì vậy! Ánh mắt Lại Tư hướng thẳng đến phía cô.

"Đô Đô không thể gả cho cha, đó là cha không thể gả." Tuyết Thuần một bên say sưa dạy bảo, một bên đang dỗ dỗ hỏi hột, cô thật sự không có dạy con như vậy, Đô Đô trời sinh đã hoa si, bất luận cô có sửa như thế nào, thì tật xấu này của bé cũng không sửa được.

"Mẹ." Trích Trích bị xem nhẹ hơn nửa ngày, phát hiện ba hoàn toàn không để ý đến bé, thiên tài nhi đồng vô cùng bất mãn, nhưng bé sẽ không giống con heo ngốc hoa si Đô Đô kia, hai tay bé đưa ra, ý là muốn Tuyết Thuần bế.

Lúc nhìn thấy Lại Tư, trực giác thông minh của Trích Trích liền đoán được thân phận của anh, phần lớn chính là cha tình trùng. Bởi vì người không biết không sợ, cho nên Đô Đô mơ mơ màng màng đón nhận, nhưng Trích Trích có chút hiểu biết người cha này, dù sao cũng là đứa trẻ bốn tuổi rồi, không khỏi có chút khiếp sợ.

Còn không phải sao, trên TV nói cha mẹ là người yêu quý con cái nhất. Nhưng mà từ khi bé cùng Đô Đô sinh ra cho đến giờ chưa từng gặp cha, mặc dù mẹ vẫn luôn nói là lỗi của mẹ, nhưng bé cảm giác mẹ là người phụ nữ tốt như vậy, chắc là sẽ không sai. Vì vậy bé liền kết luận, cha tình trùng không phải đồ tốt gì.

"Trích Trích ngoan, ở nhà có chăm sóc em tốt không?" Tuyết Thuần cười từ ái, đóng cửa, để túi xách xuống, liền ôm lấy đứa con trưởng thành sớm của cô. Bé lúc này, nhất định suy tính nhiều hơn em gái đơn thuần.

Thì ra trên đường tới, cô nói Trích Trích Đô Đô chính là một cặp trai gái của anh! Cái tên này, Lại Tư nhất thời im lặng.

"Có, mới vừa rồi có người nhân chuông cửa, con vẫn nói em không có được khóc, nếu vẫn khóc, lần sau con sẽ bắt sâu rồi để trong chén cơm của em." Trích Trích một bộ dương dương đắc ý cười gian, nếu em vẫn khóc, ở trước mặt mẹ cùng chú Lân tỏ vẻ đáng thương, Stop! Mèo khóc chuột!

Lại Tư dở khóc dở cười, anh kìm nén bức bối: "Tuyết Thuần, lúc anh không có ở đây, em chính là dạy hai đứa nhỏ như vậy sao?"

Tuyết Thuần thu lại nụ cười, ôm chặt Trích Trích: "Cũng không coi là kém đi, em cảm thấy rất tốt, chỉ là Đô Đô có chút hoa si, Trích Trích có chút bướng bỉnh."

Lại Tư cười, tự tin nói: "Không sao, về sau có anh dạy bảo, bọn họ nhất định sẽ trở thành nhân vật đứng đầu." Con trai con gái của Lại Đương gia, dĩ nhiên là mạnh nhất thế giới!

"Con không muốn người dạy, con chỉ muốn mẹ." Trích Trích không biết bị cái gì kích thích, đột nhiên liền thét ra tiếng chói tai, sợ rằng cha sẽ bắt bé đi. Thật ra thì bé là đang lo lắng, cha tình trùng sẽ tách bé với mẹ ra. Trước khi tới nơi này, bé chính mắt nghe thấy mẹ với chú Lân có nói như vậy.

Lại Tư không hề tốt đẹp như bên ngoài, ánh mắt anh quét về phía con anh, nhất thời Trích Trích như có gai ở sau lưng, lại giống như bị ánh mắt của anh chăm chăm nhìn lấy, bé bướng bỉnh dĩ nhiên là la lên rất lớn, cái đầu nhỏ dường như có một chút suy nghĩ, cha tình trùng giống như một nhân vật rất lợi hại!

Tuyết Thuần có chút lo lắng vuốt vuốt mặt của Trích Trích: "Trích Trích sao vậy? Đây là cha con, không phải con rất muốn gặp cha sao? Hiện tại gặp được rồi, con nên cùng cha vui vẻ ở cùng một chỗ mới đúng chứ."

Trích Trích chu cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt lấp lờ, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trước ngực mềm mại của Tuyết Thuần, buồn buồn hỏi: "Cha tình trùng muốn tách chúng ta ra sao? Con không muốn rời xa mẹ!"

Lại Tư hơi nheo mắt lại, tên nhóc này đụng vào đâu vậy? Trước giờ chỉ có một mình anh được động vào! Ngực..... trắng không tỳ vết của Tuyết Thuần.

Trong lòng Tuyết Thuần giật mình, cô há miệng, chợt phát hiện vấn đề này không có đáp án. Nếu như Lại Tư cố ý muốn mang bé đi, cô không hề có lực chống trả: "Cái này, sẽ không đâu."

"Sẽ, sẽ! Trên TV đều là diễn như vậy, con biết là hai người muốn ly hôn." Trích Trích nâng khuôn mặt đầm nước mắt lên, nhận định không tốt là Lại Tư sẽ tách mẹ con họ ra.

Lại Tư nhủ mầy, con trai có hình dáng của anh lúc nhỏ, rất thông minh. Nghĩ đến anh vô cùng hài lòng, sau đó hôn lên gương mặt ục ịch của con gái nhỏ trong tay.

Đô Đô nghe anh nói như vậy, không vui, quả đầu nhỏ không hề uy hiếp gõ vào mặt của Lại Tư: "Thả con xuống, con không muốn gả cho cha."

Đột nhiên tình trạng phát sinh, lần đầu tiên trong đời chân tay Lại Tư luống cuống không biết làm gì. Nếu là kẻ địch ném bom, anh còn biết tránh, nhưng con trai cùng con gái nói không cần cha, anh cư nhiên không có cách nào đối phó.

Thấy Lại Tư không thả, Đô Đô lại phát huy sở trường của mình là khóc: "Oa....Con muốn mẹ, chú Lãnh, không cần cha oa.... .."

Trích Trích chu miệng nhỏ một cái, cũng khóc: "Oa....Con cũng muốn mẹ không cần cha oa.... .."

Lại Tư đứng ngây tại chỗ, đây là tình huống gì? Anh lúc nào nói muốn tách bọn họ ra?

Tuyết Thuần vội vàng chạy sang ôm lấy cái gốc tai họa Đô Đô: "Cha sẽ không tách chúng ta ra đâu, cha chỉ muốn đến nhìn xem Trích Trích Đô Đô có khỏe không thôi, cha còn có thể mua cho Đô Đô rất nhiều đồ ăn vặt ngon, có khoai tây chiên này, có sữa đậu phộng này, còn bánh gạo, còn rất nhiều thứ khác nữa"

Mỗi một thứ nói ra, thanh âm của Đô Đô dần dần hạ thấp xuống, cái tay nhỏ bé lau đi nước mắt, thút thít hỏi: "Vậy có chocolate trứng gà không?"

"Có, đương nhiên là có, Đô Đô muốn ăn cái gì, cha cũng mua cho con hết." Bên này Tuyết Thuần không trả lời, Lại Tư vội vàng cướp lời, vội vàng đáp. Mặc dù suýt chút nữa anh phì cười. Lần đầu, anh lấy lòng người khác, chính là con gái của anh.

Đô Đô ngừng khóc, Trích Trích luôn tự xưng là nam tử hán tự nhiên lại khóc, bé mắng một câu: "Không có tiền đồ, chẳng lẽ chocolate trứng gà quan trọng hơn mẹ sao?"

Đô Đô ngoe đầu bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu, rốt cuộc chocolate trứng gà với mẹ thì bên nào quan trọng hơn?

Lại Tư ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào mắt con trai mình: "Mẹ con tại sao lại gọi con là Trích Trích, gọi em con là Đô Đô." Lúc nói chuyện lại nhìn về phía Tuyết Thuần, ánh mắt vói về mặt lại không đồng tình lắm, con của anh, tại sao lại đặt tên buồn cười như vậy!

Tiểu tử gãi gãi đầu: "Đúng đó, mẹ, tại sao vậy chứ?" Sau khi cha nhắc nhở, bé thật sự cảm thấy cái tên có chút kỳ quặc, ít nhất trên TV cũng không có cái tên này. Hết cách rồi, trên cô đảo kia, bé không có nhận ra hết chữ, cũng chỉ có thể xem TV thôi.

Tuyết Thuần ngượng ngùng cười: "Bởi vì cái đó, Trích Trích là bé trai, Đô Đô là bé gái."

Mí mắt Lại Tư nhảy một cái, cái lý do này cũng quá gượng ép đi.

Trích Trích cười một tiếng: "Người phải là đồng ý con, không được tách con ra khỏi mẹ và Đô Đô, còn liền thừa nhận người là cha tình trùng của con."

Lại Tư dở khóc dở cười: "Được, cha thề, cha tuyệt đối sẽ không tách ba người các con ra." Cha tình trùng, bắt luật là hoang đường cỡ nào, nhưng anh sẽ tạm thời chấp nhận.

Trích Trích thấy anh thề thật, còn sáng khoái như vậy, không khỏi hoài nghi độ tin cậy mà anh có, nghiêng đầu kéo kéo Tuyết Thuần: "Mẹ, có thể tin được không?"

Tuyết Thuần môi đỏ giật giật: "Hắn là, có thể, đại khái.... ..Có đấy."

Trích Trích vắn vắn cái đầu nhỏ: "Vậy thì chắc không thể tin rồi." Nói xong, bé ngáp một cái: "Con đi ngủ đây, mẹ ngủ ngon, cha tình trùng ngủ ngon, Đô Đô ngủ ngon."

Ách.... Thiếu chút nữa thì quên, Trích Trích ngoại trừ quá thông minh, thì còn có một khuyết điểm không thể không nói, một khi đã ngủ, động đật cũng không thể lay động bé dù một chút, lập tức bỏ lại mọi người, nhắc mông đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Đêm đến

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Hai đứa bé không có chút nào quấy khóc, không cần người lớn dỗ dành, liền tự giác lên giường gấp Chu công.

Như vậy khác hẳn với những đứa trẻ khác, Lại Tư không khỏi âm thầm gật đầu, trong lòng không khỏi cảm giác kiêu ngạo. Không hổ là con của anh! Anh không biết là, bởi vì sau khi sinh, thân thể Tuyết Thuần suy yếu, bản thân mình còn không kịp để ý, đâu có thời gian dỗ dành con. Vì vậy dần dà, dần dần dưỡng thành tính tự giác, trình độ hiểu chuyện khéo léo cũng cao hơn những đứa trẻ cùng lứa tuổi.

Khép cửa phòng lại, hai người lớn ngồi trên ghế salon, trong lúc nhất thời, phòng khách yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng.

Lại Tư rót một cốc nước, giơ lên bên môi đang định một hơi uống cạn sạch, lại đột nhiên nhìn thấy trong cốc thủy tinh trong suốt có một con muỗi kích cỡ gần bằng đầu đũa, tay của anh hơi ngừng lại, để cái cốc xuống.

Tuyết Thuần chú ý đến, anh là người yêu cầu phẩm chất cuộc sống cực cao, cho dù chỉ dính một chút xiu vết bẩn vào, cũng kén chọn đổi người khác. Cô chợt nhớ tới mấy bình nước suối ngày hôm qua lúc ngồi xe buýt mua về, rất thân thiết đưa đến trước mặt anh: "Cái này là sạch sẽ ạ."

Ngón tay ngọc thon dài sạch sẽ xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là da trên mu bàn tay thật mỏng không che giấu được những đường gân xanh tím. Thật sự là quá gầy rồi! Trong lòng Lại Tư hưng hăng nhói một cái.

"Cái này, đây là em mua ở siêu thị, sẽ không có vấn đề." Tuyết Thuần duy trì tư thế đưa tay đến, bởi vì Lại Tư không có cầm lấy ngay, cô tự nhiên đưa ra lại bắt đầu có chút xấu hổ.

Âm thanh thanh lệ vang ở bên tai, Lại Tư chợt nhận lấy, một giây kia, tính cảnh giác cực cao của anh từ trước đến giờ vậy mà đột nhiên lại thất thần!

"Trích Trích Đô Đô chỉ là tên gọi thôi, tên chính thức trong giấy khai sinh đã ghi chưa?" Lại Tư nói sang chuyện khác, cảm giác tim đập khác thường được lau sạch sẽ. Một người phụ nữ không đem anh đề ở trong lòng, còn đau lòng cái gì! Nhưng mỗi lần kêu lên Trích Trích Đô Đô bốn chữ này, anh liền có chút buồn cười.

Tuyết Thuần quy quy củ củ ngồi ở bên cạnh anh, hai tay đặt trên đầu gối, mắt nhìn thẳng, trong lòng bởi vì hai người ngồi một chỗ mà có chút khẩn trương: "Còn chưa có." Cô có một chút lòng riêng, muốn đem tên gọi vĩnh viễn của hai đứa bé cho anh đặt. Cái này coi như là quà của cha Trích Trích Đô Đô tặng cho hai đứa.

Lại Tư một hớp uống cạn nước suối, sau đó thân thể hướng ghế sa lon khế dựa, hai tay gối lên gáy, hai mắt nhắm lại, không biết là ngủ thiếp đi, hay là đang nghĩ chuyện gì. Tuyết Thuần hiểu rõ người ngồi sau, theo cô hiểu, Lại Tư sẽ không ngủ ở bất cứ đâu ngoài trừ trên giường.

Thừa dịp anh nhắm mắt, Tuyết Thuần không đem ánh mắt thu hồi lại, ngược lại to gan nhìn ngắm gương mặt của anh. Cô dường như tham lam mọi chỗ trên người anh, mây rậm thanh tao nhưng lại không mất đi khí chất, sống mũi cao thẳng lại là đường cong quyến rũ, môi mỏng mà nhuận sắc, hình dáng mắt mê tẩn đạt tuyệt mỹ. Tướng mạo phi phàm, như một thanh niên học giả âm áp nho nhã, vừa giống như một nghệ sĩ Piano phong cách siêu nhiên, nhắm mắt giả vờ ngủ say để cho người xem như thấy được những cơn gió đầu xuân.

"Trích Trích tên Hân, Đô Đô tên Tuyết." Người đang nhắm mắt bỗng dung môi mỏng khẽ động, khóe môi hơi cong lên. Cho dù đang nhắm mắt, giác quan nhạy bén của anh vẫn cảm thấy ánh nhìn mãnh liệt của cô hướng về phía anh, cái loại ánh nhìn mãnh liệt và tham lam ấy, là em nhất thời bị mê hoặc, hay là anh đang tự mình ảo tưởng.

Tuyết Thuần nhất thời giật mình, vội vàng ngồi xuống, ánh mắt tiếp tục nhìn thẳng, vô ý thức cười nói: "Ồ ô. Lại Hân, Lại Tuyết, đủ đơn giản, tên rất hay." Đột nhiên ý tưởng trong đầu lóe lên, trong lòng cô rung động, Lại Tuyết.... Họ của anh và cô cùng kết hợp! Ánh mắt cô chớp động, quay đầu lại nhìn anh.

Lại Tư đã sớm mở mắt, trông mắt sâu thẳm thẳm như hố đen trong vũ trụ, khóa chặt lấy con ngươi của cô, mạnh mẽ giữ lấy làm cô không thể chạy trốn.

"Trước em có nói không muốn ở lại NewYork nữa, mấy ngày nữa sẽ trở về Trung Quốc." Giọng anh bình tĩnh hỏi, mặt không biến sắc.

Hai tay Tuyết Thuần đặt ở đầu gối rồi rầm không biết làm gì, ngón tay gầy yếu ra sức xoắn vào nhau, những ngón tay thon dài như vậy không lúc nào ngừng nghỉ, cứ thế Lại Tư lo lắng tay cô có phải sẽ bị xoắn đến gãy không.

Cô rất sợ anh nói đến vấn đề nuôi con. Nhờ đâu anh không cho cô mang Trích Trích Đô Đô về Trung Quốc, vậy cô nên làm thế nào? Hoặc là chỉ cho một trong hai đứa Trích Trích Đô Đô về, hoặc là cả hai đứa đều phải về, trong tình huống xấu nhất, chẳng những mang hai đứa đi, còn không cho cô đến thăm. Cô thế nào lại mù quáng để tin tưởng, không biết Lại Tư sẽ làm chuyện tuyệt tình đến đâu!

Vì Trích Trích Đô Đô, vấn đề này cần phải giải quyết, chuyện trong lòng cô áy náy có lỗi với anh là không sai, nhưng Trích Trích Đô Đô thì không có.

Cô chống lại ánh mắt của anh, sắc bén cơ trí, rồi lại sâu thẳm tối tăm như vậy, như muốn đem cả người của cô hút vào vậy.

Lại Tư thờ ơ nhìn cô đứng ngồi không yên, ánh mắt cũng tĩnh mịch khó lường thẳng tắp nhìn vào đôi mắt của cô, cùng với nỗi lo lắng của cô.

"VẬY anh sẽ lấy lại quyền nuôi dưỡng Trích Trích Đờ Đờ sao?" Tuyết Thuần nhìn thẳng vào đôi mắt bá đạo tàn mát ra áp lực của anh, đem nỗi sầu lo trong lòng hỏi ra.

Lại Tư trầm ngâm không nói, trong con người màu đen sâu kín hào quang gọn sóng.

Tuyết Thuần ngừng thờ chờ đợi, chỉ sợ bỏ qua một ánh mắt của anh, phải, cũng chưa phải, chỉ sợ bỏ qua một chữ.

Lại Tư ý vị thâm trầm, lần đầu thấy mắt cô mang ánh sáng sâu thẳm, kiên cường mà trầm tĩnh nhìn thẳng mắt lạnh sắc bén của anh. Lại Tư nhìn vào đôi mắt đẹp của cô, môi mỏng chợt miễn cưỡng nói: "Chuyện này nói sau đi."

Gương mặt cô thon gầy, có vẻ đôi mắt lưu ly của cô càng ngày càng tròn và sáng bóng, so với ánh mắt đen nháy cực phẩm của anh còn muốn sáng hơn. Đau lòng là một chuyện, trừng phạt lại là một chuyện khác. Chuyện của bọn trẻ làm anh sớm hạ quyết tâm, lần này dù là bất cóc cũng sẽ đem cô tóm chặt lấy! Trước lúc đó, anh nhất định sẽ khiến cô trả giá một chút.

Đôi lông mày thanh tú của Tuyết Thuần khẽ nhú, không rõ là vui hay là buồn, chỉ cần một ngày anh không có nói ra câu trả lời rõ ràng, trong lòng của cô vĩnh viễn sẽ treo một tảng đá.

Hai người yên lặng một hồi lâu, thật ra thì trong lòng đều rất muốn hỏi đối phương một chút, bốn năm qua liệu có sống tốt hay không, cô biết rõ nhất định anh không có một cuộc sống bình thường, bên cạnh anh bên giờ đã có người khác bầu bạn, muốn hỏi nhất chính là, có từng nhớ đến cô? Mà anh lại muốn biết tại sao cô lại gầy như vậy, trước kia bản tay không dính nước vậy mà tại sao có thể nuôi hai đứa trẻ lớn khôn như bây giờ, tại sao đến cuối cùng lại bất hòa không ở chung một chỗ với cái tên trong quá khứ kia?

Chợt, Tuyết Thuần che miệng ngáp một cái, đầu cúi thấp xuống một chút, mắt càng mê man, nhưng vẫn vồ vồ gò má của mình để tỉnh táo. Cảm giác thân thể rơi xuống ngàn trượng cũng không cảm thấy rõ nữa, ngay cả ngủ cũng không khống chế được.

Thật không hổ là mẹ con, dáng vẻ buồn ngủ cũng giống nhau như đúc.

"Anh mệt rồi." Lại Tư đứng dậy, đi vào một gian phòng trống ngay cạnh phòng khách: "Muộn thế này anh không trở về nữa, anh nghỉ ngơi ở đây một đêm. Sáng sớm ngày mai thuận tiện đón mẹ con em về nhà chính."

Lộp bộp! Tuyết Thuần đứng phắt lên, ánh mắt như mạng ve tức giận cùng ưu thương, lại phức tạp muốn mở miệng hỏi.

Rất muốn làm khó cô, tốt nhất là làm cho cô tê tê thăm thẳm. Nhưng lại nhìn vẻ gầy gò trắng bệch của cô, trái tim của anh vẫn cứ là không nỡ. "Là thiếu sót của anh trong bốn năm qua, trong cuộc sống của các con không có anh. Cho nên trước đó, anh muốn cho bọn trẻ biết được rằng rốt cuộc cha của chúng là người như thế nào. Dĩ nhiên, nếu như em đồng ý, cũng có thể.... trở về, dù sao hoàn cảnh xa lạ chợt đến, mà đây lại là lần đầu anh cùng các con chung sống, để em ở lại cũng tốt cho việc trấn an bọn trẻ."

Đang nói chuyện, Lại Tư đã cởi áo khoác xuống, cả người nằm dài trên giường.

Nói xong cũng đứng. Bốn năm nay, cũng là cô có lòng riêng phá rồi, đến nỗi hai đứa nhỏ bốn năm chỉ biết đến cha chúng một vài phần. Nhưng mà, trong lòng Tuyết Thuần kêu lên, khoan đã, đây là phòng của cô mà! Chẳng lẽ cô phải ngủ ở phòng khách?

"Còn không qua đây ngủ?" Bên trong truyền đến âm thanh không nhịn được của Lại Tư: "Không phải mệt sao?"

Tuyết Thuần chần chờ đi đến cửa phòng, không có dám đi vào: "Em đi xem Trích Trích Đờ Đờ."

"Sợ anh ăn em sao?" Ánh mắt Lại Tư chứa nụ cười, vẻ mặt đúng kiểu nam tử hán, hai đứa bé nằm chung một cái giường, khả năng cô có chỗ nằm là không: "Chỉ là nằm chung một chiếc giường, chẳng lẽ em cho rằng anh thiếu phụ nữ? Cho đến giờ vẫn có ý đồ bất chính với em?"

"Không phải!" Anh quyết liệt như vậy, tự nhiên lại làm tim cô đau. Tuyết Thuần nào dám mơ tưởng anh vẫn còn thích cô, không phi nhỏ, không đánh không mắng cô đã là rất tốt rồi.

Tuyết Thuần rơi vào tình thế khó xử, cuối cùng cắn răng một cái, dù thế nào đi nữa anh cũng không để ý, cô cần gì phải quá hẹp hòi, Trích Trích Đờ Đờ ở ngay sát vách, còn có thể phát ra sinh chuyện gì. Nghĩ tới đây, cô bỗng nhiên nghĩ thông, mỗi người nằm một đầu, ai cũng không thể chèn ép ai.

Cô lại ngáp một cái, vừa dính giường liền lăn ra ngủ. Những ngày qua cô tận lực bôn ba, rồi rầm nghĩ tới Lại Tư cùng hai đứa nhỏ các loại vấn đề, cô từng bị tổn thương cơ thể khi sinh con, cái thói quen dính giường là ngủ, Trích Trích Đờ Đờ đều là học từ cô.

Người phụ nữ bên cạnh hơi thở đều đặn hương thơm tỏa ra không khí, nhàn nhạt quanh quần chóp mũi. Chính Lại Tư cũng không có phát giác, nụ cười kéo thêm mấy phần.

Đèn ngủ trên đầu giường đột nhiên sáng, cô kêu lên: "A!"

Trong lòng Lại Tư giật mình, đèn vừa sáng, thì liền ngồi dậy: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tuyết Thuần hai mắt chợt sáng, không có gan ngáp ngừng nói: "Em...em hình như em để quên giấy ly hôn ở nhà hàng rồi"

Con người của Lại Tư chợt co lại, mặt thay trong tim anh còn đang âm thầm muốn chịu trách nhiệm với cô! Lặng phôi! Anh chợt nằm xuống, hơi thô bạo tắt đèn, giọng nói lạnh lẽo: "Không cần em phí sức, chỗ của anh có, sẽ cho người mang đến cho em."

Trong đèn kịt, Tuyết Thuần không nhìn thấy mặt của anh, nhưng âm thanh của anh so với đêm khuya còn muốn lạnh hơn. Cô thấp thỏm nằm xuống. Ai, tất xấu mơ hồ lại tái phát! Nhưng mà cô thật vô tâm, chính cô cũng không khống chế được trí nhớ hồng bét của mình!

Hồi lâu, nghe thấy tiếng thở đều đặn của cô, Lại Tư đoán là cô đã ngủ thiếp đi rồi.

Trong bóng đêm, con người đang ngủ say của Lại Tư bỗng chốc mở ra, trong bóng đêm như hai ngọn đèn trong vát. Anh lặng lẽ nghiêng mặt sang bên, ánh mắt quyến luyến khóa chặt dung nhan đang ngủ của cô, Tuyết Thuần ngủ say, thật giống như thiên sứ ngủ vậy.

Một người chần bị kéo xuống nửa người, còn người kia thì đem chần ôm chặt trong lòng, gương mặt trái xoan xinh đẹp như Hằng Nga, miệng mở hờ, trên mặt có chút ngọt ngào.

Cô nghiêng mặt để lộ ngũ quan xinh xắn, ngay lúc này trong lòng Lại Tư tràn lên ý xấu. Vì vậy anh cũng lật người, quay lại đối mặt với cô, đôi mắt trong đêm đen chớp động như có ánh sáng, đem dáng vẻ xinh đẹp của cô khi ngủ tất cả đều thu vào trong ánh mắt.

Mỗi hơi thở của cô đều là hơi thở trong veo, hai hàng lông mày thanh tú công cong như hai cánh bướm phiêu dật, mũi ngọc tinh xảo xinh đẹp, môi đỏ mọng mặc dù không đỏ thắm như ngày trước, nhưng cũng mềm mại hấp dẫn.

Nhìn thấy người phụ nữ ngày đêm anh mong nhớ, để mặc cho mùi hương nhàn nhạt của cô xông vào chớp mũi, hôm nay lúc nhìn thấy cô anh đã muốn ôm cô vào lòng ** trong lòng anh vẫn hơi ngứa ngáy, đây chính là cơ hội tốt để gấp gờ, sức kiềm chế không còn lớn bắt đầu rục rịch.

Nhưng lúc này không thể có động tác quá lớn, anh chỉ từ từ chậm chạp.... .. Di chuyển một chút, hướng về phía cô, trong gang tấc, cảm thụ hương thơm mê luyến của cô, anh vui cười xuống, hôn một cái. Đầu tiên là chớp mũi, sau đó là mắt sau đến đôi lông mày cuối cùng là đôi môi hồng nhuận.

Anh muốn nụ hôn này sâu hơn nữa, muốn đem cô hôn tỉnh dậy. Tay dường như muốn mất khống chế đem cô mạnh mẽ ôm vào lòng. Nhưng Tuyết Thuần đột nhiên giật giật, thân thể co rúc một chút, cơ thể có chút vô thức, thẳng hướng về phía anh.

Trong lòng Lại Tư vô cùng đau đớn, không lâu sau, vào mỗi đêm, cô sẽ cứ như vậy nhào vào lòng anh bình yên say giấc.

Trong bóng tối, anh khẽ mỉm cười, đây chính là tự em nhào vào, không thể trách anh. Sau đó khép mắt lại, bàn tay lại kéo. Cái cảm giác mềm mại này, đã lâu anh chưa cảm nhận lại.

Chỉ là, không phải hiện tại. Trong lòng anh tự nhắc nhở bản thân.

Tuyết Thuần cả đêm ngủ ngon. Khi tỉnh lại, đã là 9h sáng. Cô cúi lưng mỏi, mắt đột nhiên trừng lớn, cô nhớ lại, hình như tối hôm qua Lại Tư cũng ngủ trên chiếc giường này cả đêm! Vậy, người đâu rồi?

Cô sửa sang lại quần áo trên người, vội vàng đi ra ngoài.

"A, mẹ dậy rồi!" Đồ Đồ miệng dính đầy sữa nói, cánh tay mập mập vừa chỉ, làm cho hai người đàn ông một lớn một nhỏ chú ý.

Tuyết Thuần gãi gãi mái tóc rối, không tự nhiên cười một tiếng.

Đồ Đồ nhảy xuống ghế, chạy tới kéo tay Tuyết Thuần: "Mẹ mau tới đây, cha làm cho con rất nhiều món ăn ngon này, không phải ăn ngũ cốc khó ăn nữa rồi."

"Chào buổi sáng mẹ." Trích Trích cũng rời ghế đến nắm vạt áo của Tuyết Thuần, Tuyết Thuần cười cười, cúi người xuống, ở hai má của các con mỗi bên đều hôn xuống một cái: "Nếu thích thì ăn nhiều một chút." Trong lòng bởi vì có chút băn khoăn tội lỗi, bởi vì tham ngủ, cô luôn mua một túi ngũ cốc rất to.

Lại Tư vẫn ung dung uống cháo thịt: "Đều qua đây ăn cơm đi, sau đó thì theo cha về nhà." Nhìn cô thỏa mái, không hề ngại ngần hôn, lại nhớ về những ngày đầu, ngày ngày ân cần dạy bảo cô hôn chào buổi sáng, đây chính là có chút khác biệt thôi.

Hai đứa trẻ được mẹ hôn, thỏa mãn leo lên ghế tiếp tục ăn thức ăn ngon.

Tuyết Thuần nghe vậy cũng ngồi xuống, sau đó lông mày đen khẽ rung động, cái này đầy một bàn đồ ăn sẽ không phải là Mãn Hán toàn tịch* đi! Đây là bữa ăn sáng sao! Các loại điểm tâm, pho mát, mứt hoa quả.... .. Ặc, thôi được rồi, đây là sự áy náy của người cha, Lại Tư muốn cho các con những gì tốt nhất. Vì vậy anh ra tay, thì chính là tốt nhất!

(Mãn Hán toàn tịch*: là tiệc lớn của các vua chúa triều đình nhà Hán Thanh, có hơn 170 món)

Sau khi ăn bữa sáng, Lại Tư mỗi tay một đứa, vui vẻ hòa thuận: "Được rồi, đều đi theo cha." Tuyết Thuần không biết, vì có hai đứa trẻ, anh cảm giác cuộc sống của mình chưa bao giờ hạnh phúc như vậy.

Trong lòng Tuyết Thuần hoảng hốt: "Anh muốn dẫn hai đứa đi đâu?"

"Dĩ nhiên là về nhà chính." Lại Tư cũng không quay đầu lại, tâm tình cực tốt hôn má phẩn của Trích Trích Đô Đô mỗi đứa một cái.

Đô Đô chảy nước miếng, mắt liền bắn ra trái tim hồng nhỏ, Trích Trích lau miệng quay mặt đi, hừ một tiếng, nhưng cũng không cự tuyệt.

Chỉ có Tuyết Thuần, ngón tay căng cứng, hơi trắng bệch.

"Còn không thu dọn đồ đạc đi sao." Lại Tư kiềm chế tâm tình chờ đợi. Chỉ có trời mới biết, một giây của Lại Dương gia bao nhiêu tiền! Trên cõi đời này cũng chỉ có cô mới dám để cho anh thường thức tư vị của sự chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Cha không có tiểu tam sao

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Đạo Dân cả đêm không ngủ, vì sao? Bởi vì tối hôm qua Dương gia gọi một cuộc điện thoại, nói Thiếu chủ cùng tiểu Công chúa của Lại gia sẽ cũng trở về, trước 9h sáng nhất định phải hoàn thành xong hai gian phòng sinh hoạt thích hợp cho hai đứa trẻ bốn tuổi.

Vì vậy anh ta không thể không rời chăn ấm nệm êm, cả đêm làm việc không ngừng nghỉ. Cái này thật là, hai gian phòng ngay thơ của trẻ con được hoàn thành trong một đêm, vách tường sơn toàn màu sắc mạnh mẽ của trẻ con, rồi những thứ đồ chơi nhỏ rục rờ không thiếu một cái gì.

Đến thời điểm cuối cùng, một bên anh ta chuẩn bị tốt để hoan nghênh Thiếu chủ cùng tiểu Công chúa trở về, một bên vừa âm thầm nghĩ Thiếu chủ với tiểu Công chúa hôm nay trở về, có phải là con riêng bên ngoài của Dương gia hay không? Thật sự là quá bội phục....! Dương gia rõ ràng rất chán ghét phụ nữ, ngay cả Chủ mẫu bốn năm trước được sủng ái như vậy còn bị đuổi ra khỏi nhà, bây giờ tự dưng lại nhảy ra con riêng, mà lại còn nhảy ra tận hai đứa! Khó khăn lắm mới dọa được lão đại của anh ta, cho tới tận bây giờ, anh ta vẫn nghĩ mình đang mây, thật khó tin.

Đúng lúc Lam Dạ ở Đông Nam Á vừa xử lý xong một nhóm vũ khí đạn dược, nghe được tin tức đầu bên kia của Đạo Dân truyền tới, lập tức cả đêm trở về. Nhìn thấy Đạo Dân vẫn lạnh lùng hỏi: "Con ruột của Dương gia?"

Đạo Dân liếm liếm môi khô do cả đêm bận đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi uống nước: "Cụ thể chỉ có Dương gia là rõ nhất. Chỉ là nhìn dáng dấp thì tám phần là thật, nếu không thì tên tiểu tử ở đâu nhảy ra như này lại đòi xử đặc biệt thế. Đến con trai ruột của Đại tiểu thư Tề Tiểu Thanh mặc dù được nhiều người quý mến, nhưng số lần xuất hiện tại nhà chính cũng rất ít ỏi. Cho dù như vậy, cũng không phải đẳng cấp như này."

Lam Dạ trầm mặc, trong đầu chợt lóe lên gương mặt thiên sứ nước mắt lã chã chực rơi nhưng rồi lại kiên cường đứng dậy. Trừ cô ra, còn ai có thể làm Dương gia phí công sức chứ? Cô, Chủ mẫu Lại gia, trở về sao?

Xe chậm chậm đi đến, chiếc xe cổ điển lạnh nhạt dừng lại trước mặt.

Tuyết Thuần cố gắng hết sức khắc chế tâm tình thấp thỏm phập phồng, cô rất muốn lùi bước, nhưng Trích Trích Đô Đô đều ở đây, cũng không phải là chỉ có một mình cô, cũng phải suy nghĩ đến cảm nhận của bọn trẻ. Không có cha của hai đứa trẻ, khi lớn lên, có lẽ sẽ trở thành vấn đề của thiếu niên, giống như có chút cô đơn, lạnh lùng, tự ti Trích Trích Đô Đô là hai khối thịt trên người cô rơi xuống, cô sẽ cho hai đứa hoàn cảnh tốt nhất để trưởng thành!

Cho nên, mặc dù cô biết rõ trở về sẽ ở thế yếu đuối bị động, nhưng cô vẫn phải trở về.

Xe của Dương gia, đi đến nơi nào trong nhà chính mọi người đều khom lưng cúi chào nghênh đón.

Cảnh tượng quen thuộc cỡ nào a! Gia tộc như vậy, xác thực cần một Chủ mẫu kiên cường. Chủ mẫu kế tiếp, nhất định sẽ không giống cô trong quá khứ kém sắc như vậy.

Trích Trích Đô Đô khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, đều dán mắt vào một bên cửa xe, so với mấy năm trước lúc cô mới bắt đầu trải qua còn kinh ngạc hơn rất nhiều.

Cha tình trùng thật là uy phong nha! Trích Trích mắt không chớp nhìn, tự dưng cũng bị lây cảm xúc kính nể của những người bên ngoài đối với Lại Tư, trong lòng đối với cha lại phát sinh ra các loại tâm tình sùng bái, bé mơ hồ biết được cha của bé là một nhân vật lợi hại đến mức nào.

Đô Đô nâng khuôn mặt tròn như trái táo nói: "Cha so với chú Lành còn lợi hại hơn nha! Con quyết định gả cho cha trước, sau đó rồi gả cho chú Lành!"

Đô Đô cười hi hi với tính toán chuẩn xác của mình, không có ý tốt nằm trên ngực của Lại Tư cắn cắn ngón tay. Làm sao đây, làm sao đây, cha so với chú Lành còn đẹp trai hơn, uy phong hơn. Mặc dù chú Lành rất tốt, nhưng chú không có ở đây mà, ha ha, bé còn lâu mới nghe anh trai lòng dạ hiểm độc nói, cha rất đẹp trai a! Bé muốn gả cho cả hai!

Thấy con gái thân thiết nói chuyện đùa vui như vậy, Lại Tư thiếu chút nữa ngã ra. Chú Lành? Là người như thế nào? Lại Tư trong lòng lo lắng, sẽ không phải là đàn ông mà Tuyết Thuần đưa về đó chứ! shift!

"Thôi đi, thật không có tiền đồ."

Trích Trích nhìn một hồi, ghen vì một câu nói của Đô Đô, thân hình thấp bé đang yên vị. Suy đoán trong lòng so với ai cũng nhanh hơn, trong phim cha đưa bé vứt bỏ mẹ và nó, tám phần đều là bởi vì có tiểu tam. Cha tình trùng có tiểu tam hay không, bé không biết. Nhưng vừa nhìn khi thể cường đại hơn mẹ thế kia. Đi đến địa bàn của cha tình trùng, mẹ còn không phải bị ép sao! Nếu là cha tình trùng khó dễ mẹ.... ..

Trích Trích siết chặt quả đấm nhỏ, bé tuyệt đối không cho phép loại chuyện như vậy xảy ra, thề bảo vệ mẹ!

Xe đến quá nhanh, con đường quá ngắn, cơ hồ xe dừng lại trong nháy mắt.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, bên ngoài từng hàng hộ vệ hung hãn, tản ra sát khí nghiêm nghị trang nghiêm. Cô chợt có loại dự cảm không lành, giống như chỉ cần vào đến bên trong, nghĩ cũng đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài nữa.

"Đừng có nghĩ những thứ có hay không đó, người ở đây sẽ không làm gì em đâu." Lại Tư nói xong cũng xuống xe.

Tuyết Thuần bên này cửa xe mở, cô vừa ngược mắt nhìn lên trên, gật đầu cười cười: "Lam Dạ." Đã từng bắt kẻ trường hợp nào, bắt kẻ là bao nhiêu người từng vị bọn họ phục vụ, trong quá khứ Lại Tư luôn đi vòng sang mở cửa xe, rồi đưa những ngón tay thon dài trắng nõn hướng về phía cô, thân sĩ ưu nhã hướng về cô yếu ớt cười: "Bảo bối, xuống xe."

Quá khứ dường như đã có bao nhiêu lần như vậy, hôm nay mở cửa, mời cô xuống xe, đã đổi thành một người đàn ông xa lạ.

Cô bước những bước nặng nề, đi theo sau lưng của Lại Tư. Cô tự giấu cột chính mình, chỉ là nhà chính thôi, cũng không phải là chưa đến lần nào, vậy tại sao lại cứ thấp thòm? Bốn năm trước, trong lòng anh cô mất đi tất cả vị trí. Lần này có thể trở về, có thể coi là vì mặt mũi của Trích Trích Đô Đô, nếu không cô đời nào có tư cách bước vào đây. Người như cô, Lại Tư còn khinh thường không thèm động tới.

"Mẹ đừng sợ, có Lại Hân con ở đây!" Trích Trích giờ cao quả đấm nhỏ, nghiêm nhiên trở thành người bảo vệ mẹ. Mẹ! Thật hết cách, trước mắt từng hàng người tồn tại cảm giác quá hung hãn, rất có cảm giác uy hiếp! Đến lúc chiến đấu, bé nhất định là người đầu tiên xông lên!

Tuyết Thuần giật mình, chú ý tới Trích Trích rất tự nhiên dùng tên mà Lại Tư đặt cho bé, cũng phải, bé cũng rất phi nhỏ cái tên Trích Trích này, em trai, em trai, không phải là giống nhau sao*! Cô cũng chiều cười cười, không biết tật xấu khẩu phật tâm xà này là học của ai, rõ ràng là được di truyền từ cha bé rồi, rồi lại đi khắp nơi nói xấu thân cận của cha bé.

(* Trong tiếng Trung thì Trích Trích và Em trai có phát âm và phiên âm giống nhau, đều là: Dì dì)

"Cha, có người xấu!" Đô Đô chưa từng thấy qua loại trường hợp lớn như thế này, trời sinh cả người phấn trắng nhưng lại nhát gan, lập tức sợ hãi rút về vùi ở trong ngực Lại Tư, không dám nhìn nữa.

"Không phải người xấu, những người này đều là thuộc hạ Đô Đô, đều nghe Đô Đô sai bảo." Lại Tư cười yếu ớt, liếc mắt nhìn bạn nhỏ Lại Hân, cả người bé căng thẳng, giống như chỉ thấy được chủ sư từ nhỏ, bộ dạng muốn liều mạng bảo vệ người bên cạnh. Lại Tư không khỏi buồn cười, nhưng trong bụng mơ hồ có chút kiêu ngạo, chưa từng trải qua huấn luyện, liền có loại cảnh giác này, chắc chắn là hạt giống tốt.

Trích Trích vênh tai nghe Lại Tư nói, lúc này cơ thể mới bùng lòng một chút căng thẳng.

Đạo Dân cùng Lam Dạ đi theo Lại Tư nhiều năm như vậy, ngoại trừ những năm ấy ở chung một chỗ với Tuyết Thuần ra, vẫn luôn một thân một mình, đột nhiên nhìn thấy một nhà bốn người họ ở chung một chỗ, loại cảm giác mãnh liệt này đánh vào thị giác, tựa như nhìn thấy một con chim ưng cao ngạo, dắt theo vợ của nó và hai con chim ưng nhỏ. Trái tim cường hãn của bọn họ cũng rung lên từng hồi từng hồi một.

Bọn họ có thể không sợ hãi sao! Mặc dù trước mặt là ruột thịt, nhưng lại nhìn hai đứa bé có hình dáng giống y như đúc, như với Lại Tư cùng một khuôn đúc ra, không cần phải đi xét nghiệm DNA, có là ruột thịt hay không, nhìn mặt là có thể biết ngay được.

Huống chi, Chủ mẫu chính thức duy nhất của Lại gia ở đây, người nào dám hoài nghi, liền lòi ra ngoài bán chết!

Tròng mắt đen của Lại Tư chăm chú nhìn bọn họ: "Đều chuẩn bị xong?"

"Dạ, hiện tại có thể vào ở, ở những chỗ khác cũng đã chuẩn bị thêm một ít vật dụng của trẻ con."

Lại Tư hài lòng gật đầu, hà hê giới thiệu: "Hai vị này chính là Thiếu chủ và tiểu Công chúa Lại gia." Quét nhìn Tuyết Thuần, một hồi lâu mới trầm ngâm nói: "Còn có Chủ mẫu của các người. Về sau đều chú ý chăm sóc."

"Dạ!" Động tác vô cùng đều, như người lính quy củ.

Tuyết Thuần không rõ chân tướng nhìn về phía Lại Tư, bọn họ không phải sẽ ly hôn sao, tại sao lại còn nói như vậy? Ý niệm trong đầu, cho thuộc hạ lôi kéo hai đứa trẻ, đầu tiên là Trích Trích.

Trích Trích ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Mẹ, ý của cha là chúng ta là người một nhà sao?"

"Đương nhiên là người một nhà, nếu không, tại sao ở cùng một chỗ." Câu cuối cùng là nhìn mặt Tuyết Thuần rồi nói, trong lời nói ý vị sâu xa mọi thứ nên trở về chỗ cũ rồi, cô có thể cảm thấy hay không? Tên tiểu tử Trích Trích này có phải là quá nhạy cảm, quá thông minh rồi không? Từ khi bé xuất hiện, bên cạnh Tuyết Thuần giống như có thêm một con nhím nhỏ, giống như là bé muốn bảo vệ mẹ khỏi bị cha ăn sạch. Rốt cuộc anh đáng sợ chỗ nào? Tuyết Thuần cũng sẽ không nghĩ đến loại tư tưởng đó với anh.

Lời nói của Trích Trích không khiến cho người ta sợ chết thì không dừng lại: "Cha không có tiểu tam sao?"

Ách... Tuyết Thuần mắt nháy liên tục, cô chưa bao giờ nói loại chuyện này với Trích Trích, tại sao Trích Trích lại hiểu được loại chuyện này? Tiểu Tam, bé có biết Tiểu tam là gì không?

"Cha, tiểu tam là gì? Có xinh đẹp không?" Đô Đô vô cùng ngây thơ hỏi.

Lại Tư dường như muốn nổ tung, đây là con trai của anh? Lại có ý làm anh tức giận!: "Nơi này vĩnh viễn sẽ không có tiểu tam." Nói xong quả quyết, khẳng định, lạnh lùng.

Trích Trích lập tức cầm miệng. Trong lòng nghĩ, cha tình trùng không thể chọc vào. Nhìn vào ánh mắt sắp giết người của cha, là bé biết.

Không so đo với trẻ nhỏ. Lại Tư trầm nhủ.

"Cha còn chưa nói tiểu tam có xinh đẹp hay không, có đáng yêu như con không?" Đô Đô cắn đầu ngón tay, cục cựa tò mò hỏi.

Lại Tư lạnh lùng cười: "Tiểu tam là ma quỷ, chúng ta cũng không cần quan bọn họ. Đô Đô có muốn đi xem phòng ngủ công chúa không?"

Lại Tư không muốn dây dưa đến vấn đề tiểu tam này nữa, anh chuyển đề tài, cung chiêu hỏi. Gương mặt mồm mỉm này có chút không giống anh, nhất định là giống lúc Tuyết Thuần mập. Nhưng mà nhìn dáng dấp của con gái anh biết bé rất tham ăn, trọng lượng cơ thể có thể nói là gấp đôi Trích Trích.

"Muốn nhìn à!" Đô Đô vỗ bàn tay nhỏ bé, mắt to nhấp nháy nhấp nháy: "Có búp bê màu hồng sao?"

Lại Tư nhủ mày, con mắt sắc đào một cái, hỏi Đào Dân.

Đào Dân rất bình tĩnh rũ mắt xuống, trong lòng không khỏi mất bình tĩnh, búp bê màu hồng giống với thú nhồi bông sao? Âm thầm toát mồ hôi: "Trong phòng có rất nhiều thú bông, có thể vừa ý với tiểu Công chúa à."

Tuyết Thuần cười cười, ánh mắt kỳ quái chột lóe: "Không có cũng không sao, Đô Đô không thể bị chiêu hư được."

Đối với ý nghĩ của Tuyết Thuần, Lại Tư cười trừ, con gái chính là để cung chiêu. Còn con trai, phải chịu khổ thì mới có thể trở nên mạnh mẽ. Anh liếc mắt nhìn về hăm hở của Trích Trích, cuối cùng cũng chỉ là đứa bé. Thôi bỏ đi, anh không thể so đo với đứa trẻ bốn tuổi về vấn đề tiểu tam.

"Oa Oa! Thật là xinh đẹp nha! Ha ha, có Tiểu Hoàn Từ! Có búp bê! Có cả bé hồ lô.....!" Đô Đô nhìn thấy đồ chơi, lập tức đem Lại Tư vứt qua một bên, cả người lao vào đồng đồ chơi của con nít

Tuyết Thuần kinh ngạc mở to hai mắt, cả căn phòng màu hồng, trên tường có trăng sao điểm xuyến, hoa rơi một mặt, thêm những tán lá xanh, chỉ nhìn một chút, liền tràn đầy tính trẻ con.

"Đô Đô!" Lại Tư nhíu lông mày, nhẹ nhàng giữ lấy chiếc cằm của em bé mồm mỉm: "Búp bê không thể ăn."

"Bảo cáo cha, con là đang hôn chúng, chúng thật đáng yêu đó." Đô Đô vẫn không cảm thấy mất thể diện, ngây ngốc mà cười cười ha ha, nước miếng đều dính ở trên thân thể trắng tinh của búp bê.

Lại Tư tối mặt, bé bé ngồi ở trên giường: "Cho dù đáng yêu đi nữa thì cũng chỉ có thể chơi, không thể ôm."

Tuyết Thuần che mặt, sinh ra đứa con gái như vậy, cô thật sự không muốn sống nữa! A! Còn mắt mặt trước bao nhiêu người như vậy nữa! Trước kia Đô Đô mỗi ngày đều ôm búp bê, không tới nửa ngày thì toàn thân búp bê chảy toàn nước miếng, cô chỉ là đơn giản đem búp bê vứt đi!

Không có sai, Công chúa Lại gia không chỉ hoa si với trai đẹp, hoa si với mỹ nữ, sở thích biến thái ngay cả búp bê xinh đẹp cũng không buông tha!

Trích Trích vô cùng hăm mộ nhưng chỉ hận rèn sắt không thể thành thép nhìn em gái, muốn đem tất cả đồ chơi của em gái vứt hết đi. Nhưng mà, chuyện này bé không dám làm trước mặt cha tình trùng. Bé có thể trước mặt mẹ nói dối là trong cơm của Đô Đô có sâu nhỏ, nhưng lại không dám trước mặt cha tình trùng giờ trò bịp bợm.

Lại Tư dụ dỗ vô ích, lại nhìn thấy con trai mình kiêu ngạo đứng một bên, rõ ràng là ánh mắt hâm mộ, nhưng lại khó chịu thờ ơ.

Lại Tư cười thấu hiểu nhìn bé, có điều ngụ ý hỏi: "Trích Trích có muốn phòng của chính mình không?"

Trích Trích lập tức quay mặt đi: "Hừ, ai thèm."

Đạo Dân suýt nữa cười ra tiếng. Xem dáng vẻ chắc chắn là cùng Lại Tư đúc từ một khuôn đúc ra, nhưng mà tính khí cũng quá thối rồi. Chẳng lẽ ba mươi năm trước Đường gia cũng có bộ dạng tính tình này?

Lam Dạ vẻ mặt lạnh nhạt trước nay chưa có vẻ nhu hòa đi mấy phần: "Phòng của Thiếu chủ ở ngay bên cạnh phòng của tiểu Công chúa."

Tuyết Thuần bắt đầu đi, thật là một đứa bé không có tự nhiên: "Mẹ dẫn con vào xem một chút."

"Được! Con nghe mẹ." Trích Trích lập tức thoải mái lên tiếng, trên mặt nụ cười nở như hoa. Bé suy nghĩ cái gì, chỉ có mẹ mới hiểu bé nhất. Không giống Đô Đô, mỗi ngày chỉ biết ăn, ngoại trừ tham ăn, hoa si, chẳng được tích sự gì hết.

Đô Đô nghiêng đầu, không hiểu anh trai vì gì mà tròn mắt nhìn bé? Bé đã rất mạnh mẽ, cha cầm đồ chơi đi cũng không hề khóc nhá!

Tuyết Thuần đối với con của mình, bất luận lúc nào cũng dịu dàng. Còn nữa, cô đã quen thuộc với từng cành cây ngọn cỏ ở đây, đã sớm không còn sợ hãi, nhưng đây là lần đầu của Trích Trích Đô Đô, chắc chắn sẽ có cảm giác xa lạ, vì vậy cô sẽ là nơi mà bọn trẻ dựa vào. Cô không quá lo lắng Đô Đô, dù sao ở đây cũng có đồ chơi, bé lúc nào cũng có thể ngây ngô cười. Nhưng Trích Trích thì không giống, thông minh nhạy cảm sớm như vậy, để cô phí không ít tâm tư.

Gian phòng của Trích Trích có phong cách hoàn toàn khác, tường sơn xanh nhạt trên tường nào là Anime nào là tiểu siêu nhân. Máy móc món đồ chơi một đồng lớn, không thiếu súng bắn nước, máy bay, các loại máy móc.... Thiết kế này hoàn toàn là thăm dò tâm ý của một đứa trẻ, Trích Trích không quá thân cận với cha, nhưng cũng không thể ngăn cản được sự hấp dẫn. Vì vậy Trích Trích thành công biến thành một Đô Đô thứ hai, lập tức nhào vào đồng đồ chơi.

Tuyết Thuần tròn mắt há mồm, thời gian một đêm, thậm chí không quá 24 giờ, Lại Tư đem mọi chuyện đều xử lý tốt, sau đó cho Trích Trích Đô Đô một niềm vui lớn. Hiệu suất như vậy, tỉ mỉ như vậy, nổi bật như vậy. Lại Tư thật sự rất thương Trích Trích Đô Đô. Cứ như vậy, nếu anh không giao Trích Trích Đô Đô cho cô nuôi dưỡng, có như vậy cô cũng không quá lo lắng.

Đi tới địa bàn của Lại Tư, người chăm sóc giúp việc rất nhiều, một đồng lớn đồ chơi, hai đứa trẻ chơi không biết trời đất.

Chỉ còn lại Tuyết Thuần và Lại Tư hai người đối mặt.

"Cái này, em ngủ phòng khách là được rồi." Tuyết Thuần không có ai dẫn dắt, có khi không chuẩn bị cho cô.

"Không cần, dùng phòng trước kia."

Tuyết Thuần nghi ngờ suy nghĩ một chút, trước kia là ở phòng của anh.

"Dù sao đã bốn năm không có người ở, để cũng là vô ích." Lại Tư môi mỏng đùa cợt một chút.

Ý niệm mơ hồ trong lòng Tuyết Thuần lập tức bị dập tắt. Thì ra là như vậy, anh căn bản không muốn đụng chạm đến bất cứ vật nào có liên quan đến cô, những hồi ức kia có phải toàn mang đến cho anh đau đớn hay không?

"Chủ mẫu, mời." Lam Dạ không lên tiếng hỏi lâu, anh ta tựa như ẩn nấp ở bóng tối, mọi lúc che giấu hơi thở của chính mình. Nhưng khi anh ta xuất hiện lại không có vẻ đột ngột, giống như vẫn ở nơi đó, trừ phi cô có yêu cầu, nếu không sẽ không đến cũng không đi.

"Tôi tự mình đi là được rồi. Hơn nữa, cậu không cần xưng hô như vậy nữa, rất nhanh tôi sẽ không phải vậy nữa." Tuyết Thuần lễ phép cười cười, xoay người đi vào phòng ngủ.

Cửa không khóa, Tuyết Thuần vừa vặn cửa ra, đập vào mặt là từng cơn gió nhẹ nhàng, bởi vì đối diện chính là cửa sổ sát đất rất lớn. Thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng Tuyết Thuần kinh ngạc tốt độ!

Vẫn như cũ chiếc thảm quý hiếm Ba Tư, nhàn nhạt mùi hương hai bên tường, còn có cửa sổ không đóng gió thổi đi vào, làm rèm cửa mà đồ nhẹ nhàng đung đưa, giống như người đẹp thướt tha đung đưa, qua trái rồi lại qua phải.

Ngay cả bàn trang điểm cũng là bộ dạng lúc trước khi cô rời đi, những thứ mỹ phẩm dưỡng da kia đoán chừng đã sớm quá hạn trở thành phế thải, vậy mà, vẫn như cũ đặt ở nơi đó.

Tuyết Thuần cho rằng mọi thứ đều đã được dọn sạch, chưa từng nghĩ, gian phòng vẫn là dáng vẻ trước khi cô dời đi, chóp mũi của cô chưa xót, hốc mắt sẫm ướt, tay của cô đặt ở trước ngực, nơi đó có một thứ vô cùng thống khổ rất muốn phun trào, cô nỗ lực hít một hơi áp chế lại.

Quét mắt nhìn phòng ngủ đã từng là của cô và anh không biết bao nhiêu lần. Vuốt ga trải giường mềm mại, những tình ý vui vẻ lại hiện lên trên đầu, dư vị tình tế những ngày đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, mắt không nhìn được nóng lên, cô ngẩng đầu lên, đem nước mắt nuốt vào trong. Không nói rõ, giữ lại những thứ này, là muốn để cô cảm thấy quyền uy cảm động, hay là muốn nhắc nhở chính cô đã đánh mất cái gì.

Bất mình không được buồn rầu nữa, những chuyện kia đều qua rồi, cho dù cố nhớ lại như nào đi nữa, thì cũng tan thành mây khói rồi. Con người không thể sống mãi trong quá khứ, ngày trước vì cô không tìm thấy đường ra trong quá khứ, mới đem hạnh phúc hôn nhân cả đời của cô chôn vùi lại. Hôm nay, cô cũng không cần vì những thứ đã bị quá khứ chôn vùi kia, để làm một người mẹ tốt, cô có rất nhiều điều cần phải học và kiên cường độc lập.

Cửa vừa mở ra, Tuyết Thuần chợt giật mình, là Tô tẩu, là nữ mẫu với người giúp việc của Lại gia.

Tô tẩu nhìn thấy Tuyết Thuần lại không có vẻ mặt kinh ngạc, ngược lại lại có chút vui mừng: "Chủ mẫu đã trở về, căn phòng này cuối cùng cũng có một chút khí sắc rồi." Phải biết Đương gia một tháng mới chỉ đến có hai ba lần, hơn nữa mỗi lần đều giống như linh hồn người chết vậy, luôn là lúc đêm khuya, lúc đến không có một chút âm thanh, lặng lẽ vào bên trong, một người sống đối mặt với những thứ đồ vật vô tri như này, một mình ôm lấy vết thương.

Thành thật mà nói, lúc đầu bà không nhận thấy điểm nào đáng quý của Chủ mẫu, có đáng để Đương gia cung chiều như vậy không. Nhưng từ sau khi cô rời đi, bộ xương già này của bà bỗng nhiên biết, cô chính là ánh mặt trời của Đương gia! Không có Chủ mẫu, nơi ấm áp thoải mái duy nhất của Đương gia đều biến mất không còn lại gì. Nhà chính lạnh lẽo đơn độc, bà dường như sống cả đời, cô tới, lại đi, mới phát hiện nhà chính rốt cuộc là thiếu cái gì. Bởi vì hiểu, cho nên bà cũng sắp không chịu nổi được nữa, đang muốn xin nghỉ hưu về quê tĩnh dưỡng.

Nhưng mà cũng may, Chủ mẫu đã trở lại, tất cả đều sẽ chuyển biến tốt thôi. Vì vậy bà không cần vội vã rời đi nữa. Nghe nói Lại gia xuất hiện một Thiếu chủ và một tiểu Công chúa, lão già như bà cũng giống như mẹ của Lại Tư vậy, trong lòng vô cùng vui mừng.

Tuyết Thuần xin lỗi lộ hàm răng trắng sáng: "Tô tẩu đừng gọi như vậy nữa, tôi rất nhanh sẽ rời đi, bây giờ chỉ là ở tạm thôi." Tại sao bọn họ đều gọi cô như vậy, chẳng lẽ Lại Tư chưa nói rõ ràng sao? Suy nghĩ kỹ một chút, thật ra cá tính của anh có gì cũng không nói thẳng ra, trong lòng cong cong vẹo vẹo một hồi lâu cũng chỉ có hai người biết, mà Đạo Dân với Lam Dạ cũng không phải là người lắm mồm.

"Nơi này, là Đương gia có ý để người làm giữ lại đáng về lúc ban đầu. Nhiều lần, tôi đều nhìn thấy đáng về say khướt của cậu ấy ở đây. Nhìn vào phòng ngủ bị bỏ trống lâu như vậy, trong lòng cậu ấy vô cùng đau khổ, tôi biết chứ."

"Tô tẩu?" Tuyết Thuần kinh ngạc, Tô tẩu nói như vậy là có ý gì?

Tô tẩu cười khò nói: "Dù gì tôi cũng là nữ mẫu của Đương gia, tâm tư của cậu ấy sâu như vậy, ít nhiều tôi cũng đoán được một chút."

Vì vậy, Tuyết Thuần xinh đẹp chính thức mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Lễ ăn mừng tạm thời

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Tin tức không truyền mà đi, Lại Đương gia trong truyền thuyết không gần nữ sắc, làm việc tàn nhẫn phúc hắc, tin tức mang một đôi long phượng về nhận tổ quy tông, lấy tốc độ nhạy mắt truyền đến tai của những người khác.

Nhà chính từ trước đến nay rất ít khi có người ngoài, nhưng cho nên đến ngày hôm nay, nào là bắt tay, rồi là Hội trưởng lão, còn có một số bang phái cùng gia tộc sống nhờ vào Lại gia nhưng cũng có những bang phái gia tộc không chút quan hệ nào, thậm chí còn có rất nhiều nhân vật nổi bật của Cục An Toàn Quốc Gia, không khỏi rời rít ngồi xe bay nhanh đến đây, lần lượt đến chúc mừng.

Tùng đám tùng đám đứng trước cửa, các anh bảo vệ gương mặt lạnh lẽo không chút thay đổi cũng ứng phó không kịp.

Hôm nay sau khi thấy được các nhân vật có máu mặt đến đây, Tuyết Thuần mới biết, hôm qua Lại Tư đã rất tận tâm với ba mẹ con họ rồi, ít nhất cũng không bị người khác nói ra nói vào.

"Ừ, tốt! Rất tốt! Vô cùng tốt! Đúng là hạt giống tốt!" Phó trưởng lão Lại gia lai lịch thâm hậu một bên vừa vôn về râu bạc một bên vừa quan sát kỹ Lại Hân, giống như muốn đếm rõ ràng trên người Trích Trích có bao nhiêu lỗ chân lông, cười đến nỗi thấy răng không thấy mắt: "Không có chút nào thua kém Đương gia khi còn bé, tính tình còn tốt hơn mấy phần."

Tất cả mọi người toát ra vẻ mặt nghi ngờ: "Không phải chứ".

Phó trưởng lão hai mắt trừng trừng, thân hình hơi còng xuống, khí phách toát ra ngoài vẫn giống như mười năm trước: "Phó Tuyền tôi chính là nhìn Đương gia lớn lên, đương nhiên sẽ biết rõ hơn mấy người!"

"Chỉ là ít đi mấy phần tàn nhẫn." Một trưởng lão thờ dài lên tiếng.

"Thiếu chủ chỉ là chưa được huấn luyện, mười tám năm sau nhất định là một người tài giỏi!" Một bàn tay cương nghị cắn răng tin chắc là như vậy!

"Chúc mừng chúc mừng, đây là quà tặng của bang chúng tôi chúc mừng Lại Đương gia một nhà bốn người đoàn tụ dâng lên!"

.....

Rõ ràng không có chuẩn bị trước, nhưng Lại Tư vẫn thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, dù sao cũng lười thông báo cho bên ngoài, quá tốt, đến quá đúng lúc, rất tốt! Lại gia gia thế lớn, cũng đỡ được thiệp mời, bày rượu trực tiếp tại chỗ, tuyên bố với tất cả người bên ngoài là Lại Tư anh đã có con trai và con gái, là người cha được trọn vẹn nhất trên thế giới!

"Tôi thật sự rất hâm mộ cô." Phó Thiên Doanh nhẹ nhàng cười yếu ớt, ánh mắt cực kỳ hâm mộ và mong đợi.

Tuyệt Thuần nhìn về phía cách đó không xa, Trích Trích Đờ Đờ đi theo bên cạnh Lại Tư, hai đứa trẻ ở nơi xa lạ tụ tập cùng đám người lạ nhưng cũng không bối rối, trong lòng cũng không lo lắng, không khỏi mỉm cười trả lời: "Sau này cô cũng sẽ có những đứa con của chính mình."

Phó Thiên Doanh khẽ then thùng cười một cái: "Cũng phải, tôi cũng rất mong muốn sớm có con của chính mình." Có con rồi cười là tốt nhất! Đến lúc đó ông nội có phản đối thế nào đi nữa, cũng không có cách thay đổi vì gạo đã nấu thành cơm thật rồi!

Tuyệt Thuần đáy mắt ẩn giấu vẻ đau xót, Phó Thiên Doanh vừa nhìn là đã biết rơi vào tình yêu cuồng nhiệt. Cô rất hiểu nhưng mà nụ cười ngọt ngào như vậy, trước kia cô cũng đã từng có.

Phó Thiên Doanh như chợt nhớ đến cái gì đó, giống như khó mở miệng để nói, lại giống như lo lắng xen vào chuyện của người khác, nhưng cuối cùng cũng vẫn hỏi ra ngoài: "Đúng rồi, gần đây cô và Đương gia ở chung như thế nào? Anh ta đối với cô vẫn tốt chứ?"

Lại Tư, tên của anh. Từ khi nào, chỉ cần nghe đến tên của anh, lòng cô liền đau đến hoảng hốt. Lưu luyến, nhưng trên mặt ý cười càng sâu hơn, cô đã học được cách để người khác không còn thấy cô yếu đuối nữa: "Cũng tốt, dù sao cũng sắp ly hôn, không có gì tốt hay không tốt cả. Anh ấy là cha của hai đứa trẻ, chỉ còn một chút dính liú này còn tồn tại thôi."

Phó Thiên Doanh mặt ngẩn ra, đôi mày thanh tú nhíu lại không hiểu: "Chuyện không phát triển đến nỗi thế kia đâu, anh ta rõ ràng....."

"Thiên Doanh." Phó Thiên Doanh đang nói chuyện, ông nội của cô, Phó trưởng lão Lại gia cười lớn vẫy tay về phía cô: "Trở về cũng không chào hỏi Đương gia một tiếng, thất lễ quá." Ánh mắt vô ý dừng lại ở trên người Tuyệt Thuần, ý lạnh chợt lóe, rồi đột nhiên biến mất.

Cho dù biến mất nhanh đến thế nào, Tuyệt Thuần cũng đã nhận ra. Thầm cười khổ, chợt nghĩ lại trước kia cô thật sự rất ngu, căn bản, hoàn toàn chính là một đứa ngu ngốc. Không biết nhìn sắc mặt người khác, không đoán được ý nghĩ của người khác, trong lòng vẫn từng vì những thứ sắc bén kia mà chăm chú lễ phép giải thích, cảm thấy gia tộc như vậy tạo ra nhân tài toàn là lãnh lão cường ngạnh. Thật buồn cười! Sau vài năm, cô mới chính thức hiểu được hết, đó là xem thường! Khi dễ! Như thế ** thỏa! Cô cứ như vậy ngu ngốc dần dần như heo không để trong lòng. Cũng chính vì vậy, dần dần tích tụ trong lòng. Thi ra thì, quá khứ cô không có chú ý đến những việc không vui, là bởi vì dễ ý.

Đề ý rằng tại sao mình lại là một Chủ mẫu quá uất ức, đề ý rằng mình không làm được cái gì, không giúp được Lại Tư một chút nào, đề ý rằng cuối cùng mình vẫn là người làm tổn thương anh ấy nhiều nhất!

Tuyệt Thuần liếc nhìn bữa tiệc tạm thời nhưng lại vô cùng long trọng, rõ ràng là một nhân vật chính nhưng cô lại ngồi ở tận trong góc, ánh mắt không dời Trích Trích và Đờ Đờ. Không phải cô không đồng ý ở bên cạnh canh chừng bọn trẻ, cô hận không được một chút cũng không rời, nhưng rồi đi.... cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Hai đứa cần tạo thói quen khi không có cô bên cạnh.

Trích Trích Đờ Đờ đều rất vui vẻ! Trong số khách tới cũng có người mang theo trẻ nhỏ, những đứa trẻ ngây thơ chất phác lại không có tính toán, rất nhanh Trích Trích Đờ Đờ đã có thể cùng những đứa trẻ khác chơi đùa, đều rất ồn ào cùng chạy ra ngoài chơi. Về phần những vị khách khác cũng hận không được lập tức mang con của mình đến đây, làm quen trước với vị Đương gia trong tương lai, đương nhiên cũng không có ai ngăn cản.

Đi đi! Cùng những đứa bé đồng trang lứa chơi đùa thật vui vẻ, tương lai cho dù là Lại Tư hay là cô, cũng đều sẽ có những tấm lòng trong sáng, không bị những thứ tối tăm làm mất đi sự trong sáng đó.

Đây là địa bàn của Lại Tư, khắp nơi đều là những người vệ sĩ trung thành, Lại Tư cũng không quá lo lắng.

Chỉ là sắc mặt của Đào Dân với Lam Dạ rất là khó coi, chạy theo một đám trẻ con, hình tượng Anh Minh Thần Võ của bọn họ a! Trong khoảnh khắc bị hủy mất, từ đó lại trở thành vú em.

Tuyệt Thuần thật sự không muốn nhìn nữa, nhưng chớp mắt một cái bất luận là đi đến chỗ nào cũng nhìn thấy nhân vật chính Lại Tư.

Giờ phút này, Lại Tư đang cùng Phó Thiên Doanh nói chuyện, nói chuyện cười, mặt mày như hoa, mặc dù là đang nói chuyện cười nhưng vẫn vô cùng

tiêu sái. Đây chính là phong thái của bá chủ hắc đạo! Nhân vật Phong hoa tuyết đại này chỉ có thể nhìn nhưng không thể đến gần!

Bình thường như cô, không có tài hoa kinh thiên động địa cũng không có diện mạo tuyệt mỹ, không có bản lĩnh kiên cường của người trong hắc đạo, cũng chỉ là nhờ sự chiếu cố của ông trời, may mắn cùng anh có một đoạn lương duyên. Hết duyên liền hết, cũng chỉ có như vậy.

Bên này, Phó Thiên Doanh đang cùng Lại Tư nói chuyện vui vẻ bỗng nhiên cười lên một tiếng: "Nếu nhớ cô ấy, trực tiếp đi tìm cô ấy là được rồi." Ánh mắt cùng với trái tim cũng không ở trên người cô, đã sớm bay đến bên góc nhỏ cùng với Tuyết Thuần rồi, nếu anh không chuyên tâm làm sao mà qua nổi giác quan thứ sáu nhạy bén của phụ nữ.

Lại Tư không nói, lắc lắc ly rượu sâm banh trong tay, chợt nhớ tới lời cô từng nói, đàn ông thích uống sâm banh tính tình đều rất thích bắt bẻ, thích theo đuổi sự lộng lẫy, cao quý, đối với người khác phái yêu cầu rất cao. Thật ra thì Tuyết Thuần rất thông minh, nói rất đúng. Nếu như không phải là anh bắt bẻ, lúc trước cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Nếu như không phải là thích sự lộng lẫy, anh cũng sẽ không thích kim cương, nếu như không phải là đối với người khác phái yêu cầu cao, thì sao cho đến tận bây giờ, chỉ thích qua một người phụ nữ là cô, duy nhất một mình cô.

"Nếu vẫn còn yêu cô ấy nhiều năm như vậy, tại sao còn muốn lấy tôi ra chọc giận cô ấy?" Phó Thiên Doanh không hiểu, những thứ Lại Tư muốn có, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng phải lấy cho bằng được. Ở phương diện tình cảm, vì sao vẫn cứ luôn đi theo con đường vòng vèo, một lần cứ xoay ba bốn vòng như vậy, thật sự coi thanh xuân của phụ nữ là không có hạn sử dụng sao!

"Cô không hiểu." Lại Tư ưu nhã thường thức sâm banh, khéo mắt quét nhìn người phụ nữ ngồi trong góc. Người phụ nữ kia đương nhiên lại.... ..Đang ngủ gật!

Lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, lần này trở về, cô thay đổi rất nhiều, ngoại trừ hai đứa bé, chỗ nào cũng lười để ý. Từ trong đáy lòng không muốn thừa nhận, Tuyết Thuần đối với anh đã không còn tình ý. Cô chịu về nhà, đoán chừng thật sự là vì nể mặt hai đứa bé.

"Tôi cũng là phụ nữ, đối với Tuyết Thuần, mặc dù tôi gặp cô ấy không nhiều, nhưng tôi có thể thấy cô ấy là một người rất ôn hòa." Phó Thiên Doanh ngọt ngào nói: "Nếu như không phải là anh lòng dạ hiểm độc, cô ấy đâu đến nỗi có loại kết quả này?"

Lại Tư cuối cùng cũng rời ánh mắt khỏi ly sâm banh ngược lên hỏi: "Nói như vậy? Chẳng lẽ tôi lại hại cô ấy sao?"

"Tôi cũng chưa có nói như vậy. Chẳng qua là tôi có thể giúp anh đạt được tâm nguyện, điều kiện tiên quyết là, anh có thể làm ông nội tôi đồng ý gả tôi cho một người khác."

Con người sáng ngời của Lại Tư nheo lại, đang tính toán xem giao dịch có khả thi hay không.

"Chẳng lẽ anh thật sự nghe lời của ông nội tôi, ly hôn với Tuyết Thuần, sau đó cưới tôi chứ?"

Lại Tư không chút cử động, con mắt sắc lạnh nhất thời thâm u yên lặng như biển cổ ngàn năm, khẩu thị tâm phi lạnh nhạt nói: "Chúng ta là thanh mai trúc mã, như vậy càng tốt chứ sao."

Phó Thiên Doanh im lặng: "Tin tôi đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh thật sự sẽ mất đi Tuyết Thuần. Lòng dạ của phụ nữ, rất tinh tế. Có lúc tinh tế đến mức kỳ diệu, cuối cùng sẽ là mỗi người một ngã."

"Cha gat người!" Trích Trích đang cùng các bạn nhỏ khác chơi đùa đột nhiên chạy về, khó chịu nhưng vẫn nghiêm túc ngửa đầu: "Rõ ràng có Tiểu tam!"

"Tiểu tam! Tiểu tam!" Đô Đô cười cười lạch bạch đi theo anh trai lòng dạ hiểm độc nói như cái máy lặp, hoàn toàn không nghĩ tới mình đang giúp người làm việc xấu.

Phó Thiên Doanh vui vẻ, tay ngọc thon thon, lại sờ mặt Đô Đô và Trích Trích: "Bé ngoan, thật hiểu chuyện, đều biết được cách bảo vệ mẹ rồi." Đều nhờ Lại Tư ban tặng, cô lại thành Tiểu tam! Nhìn một chút, không phải tất cả trẻ con ba tuổi rưỡi đều hiểu Tiểu tam là gì. Bản thân Lại Tư chính là một con quái vật, sinh ra đời sau lại còn có khuynh hướng con hơn cha. Tương lai lại không phải là quái vật trong quái vậy thì là gì!

"Đừng đụng vào tôi!" Trích Trích tức giận trợn trừng mắt nhìn Tiểu tam.

"Tiểu tam đừng đụng vào tôi!" Đô Đô nói xong so với Trích Trích còn nhẹ nhàng hơn, lại cắn đầu ngón tay cười ngốc.

Phó Thiên Doanh thật sự không để ý, ngược lại vui mừng cười đến tứ chi run rẩy, "Nếu Trích Trích Đô Đô thật sự muốn cha chỉ yêu một mình mẹ các con, vậy thì cả ngày không thèm để ý đến anh ta, không nhận anh ta làm cha, cho đến lúc nào anh ta cúi đầu nhận lỗi mới thôi ha."

Trích Trích nhéo cái eo, không hiểu, Tiểu tam để nói chuyện thế này sao? Trên TV không phải diễn như vậy, bé đều chuẩn bị xong cả một cuộc đại chiến ấy.

Đô Đô đưa hai tay ra: "Di xinh đẹp ôm ôm."

Phó Thiên Doanh dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, đang muốn khom lưng, không ngờ điện thoại lại vang lên. Vì vậy đổi thành một cái hôn: "Di phải đi nghe điện thoại, chốc nữa quay lại ôm con nha."

Trước khi đi, Phó Thiên Doanh nhìn một cái thật sâu về phía Lại Tư: "Nhìn xem, cô ấy sinh cho anh hai đứa bé đáng yêu biết bao! Nếu như một người phụ nữ không còn tình cảm sâu đậm với người đàn ông đó, vậy tại sao sau khi bị vứt bỏ, vẫn chịu sinh đứa bé ra? Hơn nữa đã qua bốn năm rồi, cô ấy

có thể không cần xuất hiện. Ai cũng biết, trên đời này không có người mẹ nào là không thương con, cô ấy biết rõ rất có thể anh sẽ cướp Trích Trích Đồ Đồ đi, nhưng cô ấy vẫn trở lại. Nếu cô ấy không yêu anh sâu đậm, thì chính là quá mù quáng tin tưởng vào anh. Lại Tư, anh thông minh như vậy, sớm nên hiểu đạo lý này. Tôi thật sự không hiểu, từ lúc nào anh là việc lại trở nên thiếu tự tin đến vậy?"

Kết quả cuối cùng của bữa tiệc tạm thời này, các Trưởng lão đã nghỉ hưu, tóc bạc trắng xóa chỉ còn lại vài sợi tóc đen, không khỏi cười lớn rồi đi, một đoạn thời gian gian về sau, tiền đồ của Lại gia sẽ càng bùng sáng a!

Một vài lão đại hắc bang ẩn mình lên lút ra về, âm thầm thở dài. Ai, không có cách nào đánh lại, không có cách nào để phục hưng gia tộc, vừa nhìn vào con trai của người ta là biết chính là hạc trong bầy gà, con gái chính là viên dạ minh châu đáng yêu làm điên đảo chúng sinh! Con trai nhà bọn họ cũng chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại đi chơi gái.

Những người trong lòng mong đợi mười phần được nhìn thấy dung nhan của Lại Hân cùng với Lại Tuyết, đều hài lòng mười hai phần rồi đi.

Chỉ còn lại hai người sống chết không chịu đi.

Bạn học Lại Dung Nhân cùng với đứa con trai tám tuổi Tề Tiểu Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Một cơ bắp hại chết người

Edit: Windy

“Oa! Cuối cùng có thể vượt qua mấy người, tôi có thể nhìn thấy cháu gái cháu trai yêu quý của tôi thật kỳ rồi!” Mấy lão đại hắc bang tản ra, Lại Dung Nhân lập tức vui vẻ đã chạy tới, hài lòng ngồi xổm xuống đất, ngang hàng với Trích Trích và Đồ Đồ, cực nghiêm túc.

Về mặt Lại Dung Nhân đuổi thẳng, tầm mắt giống như nhà nghiên cứu quan sát trên người Trích Trích và Đồ Đồ, bản mẫu này, so với con trai Tề Tiểu Thanh của cô muốn bí ỏi thể nào liên bí ỏi thể đó.

“Thật là một đôi song sinh xinh đẹp nha! Đúng, đây chính là phiên bản thu nhỏ của Lại Tư! Ha Ha! Giống y như Lại Tư khi còn bé, thật khiến cho người ta hoài niệm nha! Lại đây, cho chị ôm bảo bảo, không sao, không sao.”

Trích Trích vội vàng chạy đến bên cạnh Tuyết Thuần, đôi mắt nhìn xung quanh, giống như đang suy nghĩ cuối cùng cũng không thật lòng muốn nói.

“A, đừng xấu hổ, lại đây, để cho chị ôm đi.” Lại Dung Nhân một chút cũng không biết chữ “Thẹn thùng” viết như thế nào. Đã hơn ba mươi tuổi, lại để cho đứa trẻ ba bốn tuổi gọi là chị.

Xấu hổ? Há lại như vậy! Minh đường đường là nam tử hán chưa từng nghĩ đến xấu hổ! Nghĩ như vậy, đôi mắt Trích Trích lóe lên nét giảo hoạt, khuôn mặt ngây thơ ngẩng lên, “Nhìn nếp nhăn trên khóe mắt của bác, chắc chắn không phải là chị, phải là bác gái hoặc bà nội.”

Trong phút chốc, Lại Dung Nhân tan nát cõi lòng, trên mặt không ngừng giật giật. Cho dù trời long đất lở, biển cạn đá mòn, cô cũng tuyệt đối sẽ không nghi ngờ, bé này thật đúng là của Lại Tư! Lời nói ác độc giống hệt thần đồng Lại Tư năm đó, đáng ghét giống nhau.

Khuôn mặt thiên sứ, lòng dạ ác ma, chính là nói loại người này! Lại Dung Nhân nghiêng răng kèn kẹt.

“Chị xinh gái! Thật xinh đẹp!” Ánh mắt Đồ Đồ lấp lánh lấp lánh, nhìn chăm chăm vào bàn tay của Lại Dung Nhân, trên đó trang trí mấy bông hoa nhỏ đầy màu sắc, bé và mẹ đều không có.

“A! Ở đây còn một đứa! Ha ha, bé này vừa nhìn liền biết là giống Tuyết Thuần.” Thật tốt! Lại Dung Nhân không tức giận chút nào vội vàng chuyển mục tiêu, ôm lấy Đồ Đồ điên cuồng hôn một hồi, sau đó bàn tay xấu tính trái bóp phải bóp, thật đáng yêu! Thật động lòng người nha! Vì vậy Lại Dung Nhân cuối cùng giúp nước miếng chảy đầy người Đồ Đồ, điên cuồng hôn.

Đồ Đồ cũng không ngại, ngây người đứng đó cười khúc khích, cắn đầu ngón tay, cười đến khanh khách. Trong suy nghĩ của bé, người bác này nhất định thích bé giống như bé thích bú bê vài vậy. Như vậy bé cũng thích cô ấy mới đúng, vì vậy cái miệng nhỏ nhắn rút đầu ngón tay ra, sau đó nghiêng người lên trước, thơm má ngọc Lại Dung Nhân một cái, sau đó điên cuồng hôn lên khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ cẩn thận.

Thảm rồi, chủ động đưa mặt lên cho hôn trong lòng người nào đó từ tràn đầy hài lòng vui mừng biến thành ác mộng, a một tiếng, chạy như điên vào

phòng tẩy trang trang điểm lại. Hình tượng của cô! Hình tượng nha! Giao một bé đáng yêu mập mạp cho Lại Tư dường như bị hủy hoại trong chốc lát!

“Đồ Đồ.” Tuyết Thuần nghiêm túc nhìn con gái, “Mẹ nói lại một lần nữa, không được hôn loạn như thế.” Thịnh thoảng lại như vậy! Nụ hôn đầu của Đồ Đồ sớm đã mất, mà ngày ngày còn lạm hôn, truyền đi, sau này còn lập gia đình thế nào! Làm mẹ, sao cô có thể dễ dàng với bé!

Người bạn nhỏ Tề Tiểu Thanh vốn đi theo bên cạnh mẹ Lại Dung Nhân, mới tám tuổi, trong tám năm cuộc đời nhỏ bé của cậu, lại may mắn nhìn thấy người mẹ ác ma của mình kinh ngạc. Thường ngày cậu bị khí dễ, không khỏi thấy em họ mập mạp ngu ngốc lại có phân lượng như vậy.

Trong lòng liền có gan, ác độc tính toán, nếu không, mang bé Đồ Đồ về nhiều một chút để tức chết mẹ! Ai bảo mẹ của cậu không làm tròn nghĩa vụ, luôn bỏ rơi cậu và cha để một mình tiêu dao tự tại.

Trong lòng mang theo phúc hắc, ác ma Tề Tiểu Thanh cười nhẹ tiến tới gần, “Em họ Đồ Đồ, anh là anh Thanh.”

“Anh họ.” Đồ Đồ tiếp tục cắn đầu ngón tay cười khúc khích.

“Mợ, cháu dẫn Đồ Đồ đi chơi súng bắn nước có được hay không?” Tề Tiểu Thanh quả nhiên là người lớn hơn bọn chúng bốn tuổi, hiểu được lễ độ khéo léo lấy lòng người lớn.

Trước kia Tuyết Thuần cũng rất thích cậu, “Đương nhiên là được, Trích Trích với Đồ Đồ mới đến, cũng không có bạn bè, sau này Tiểu Thanh nhớ dẫn chúng đi chơi nhiều một chút.”

Tuyết Thuần không có ý kiến, nhưng Đồ Đồ lại không vui, một chút cũng không thấy hài lòng, “Mẹ, con muốn ngủ.” Đang tự nhiên nhảy ra một Tề Tiểu Thanh cần thận thiết kế cạm bẫy bên trong.

Tuyết Thuần dịu dàng sờ sờ đầu Đồ Đồ, “Được, chơi cả ngày rồi, có mệt không?”

“Mẹ, con cũng mệt rồi, muốn đi ngủ.” Trích Trích không cam lòng bỏ rơi đằng sau, lẩm bẩm làm nũng. Hừ, một chiều trăm phát trăm trúng này của Đồ Đồ, đoạt lấy quan tâm của mẹ đi. Hừ, làm nũng, thông minh như bé cũng làm được.

Đồ Đồ đáng thương, hoàn toàn không nghĩ tới anh trai của bé hâm mộ ghen tị thế nào.

“Chị Tô.” Chẳng biết Lại Tư đến từ khi nào, “Dẫn bọn trẻ đi nghỉ ngơi.”

Chị Tô cung kính đáp lời, “Cậu chủ cô chủ, chị Tô dẫn hai người tắm rửa rồi đi ngủ nha...”

Lại Dung Nhân bên này đã quay lại, đôi mắt Lại Tư và Tuyết Thuần đồng thời nhìn lại một cái. Chợt, bộ mặt rất không bình thường toát ra vẻ xấu hổ, cô phúc hắc lấy giọng nói dịu dàng trước nay chưa từng có với con trai mình, “Tiểu Thanh, mẹ sai rồi, thật là mấy năm qua mẹ cũng không tắm cho con với cho con ngủ lần nào, hiện giờ liền bồi lại nha. Đi, hai mẹ con ta cũng tắm với ngủ một cái!”

Tề Tiểu Thanh vượt cái ốt tròn trịa, cố gắng suy nghĩ, tại sao hôm nay mẹ lại đổi tính rồi? Chuyện này không hợp logic! Vì đề phòng mẹ tiếp tục hắc cậu, cuối cùng cậu cũng nhớ đến. Khi nghĩ đến, để cho Lại Dung Nhân dắt đi.

Vì vậy cả phòng khách to lớn, chỉ lưu lại hai người Lại Tư và Tuyết Thuần.

Không khí yên tĩnh, đại sảnh trống trải, hai người im lặng không lên tiếng. Không khí lúng túng, trong không khí phiêu đảng chút gì đó quý dị.

Tuyết Thuần không có lập tức xoay người đối mặt, ánh mắt đuổi theo chị Tô ba người đi lên cầu thang.

Lại Tư đứng ở bên cạnh cô, ánh mắt sáng quắc nhìn gò má xinh đẹp của cô, tướng mạo xinh đẹp, đường cong lưu loát như điều luyện sắc sảo, mái tóc đen nhánh thẳng đến hông, óng ánh sáng bóng, giống như hoa Mạn Châu Sa trong bóng tối ở thế giới bên kia. Anh giống như có thể tưởng tượng đến, khi bàn tay thon dài của anh lướt qua, mái tóc sẽ như cá trích trượt qua bàn tay anh. Lúc suy nghĩ, tay của anh tùy ý động, không tự chủ vươn lên, đang muốn chạm đến mái tóc đen nhánh phía sau cô.

Cùng lúc đó, Tuyết Thuần đang đứng yên bất động chợt giật giật, cô hơi nghiêng người ra, đầu ngón tay của anh xẹt qua mái tóc của cô. Tuyết Thuần nhìn anh cười cười lộ ra má lúm đồng tiền, “Cái đó... Em đi nhìn chúng nó một chút.” Cũng không thể tiếp tục im lặng đứng ở chỗ này thêm nữa, như vậy cả hai sẽ không được tự nhiên.

Tuyết Thuần có chút hận mình vô dụng, tại sao không thể coi anh là bạn tốt để tự nhiên không bị ràng buộc, tại sao mỗi lần khi đối mặt với anh, cô đều không không chế được mà bắt đầu khấn trương!

Lúc xoay người rời đi, hai mắt lưu ly của cô thoáng âm đạm, không nghĩ tới bọn họ cũng có một ngày như thế, hai người đối mặt cũng không có gì để nói. Đây, chính là kết cục sao?

Trái tim giống như hòa hợp, cảm thấy cô nhàn nhạt ưu thương, Lại Tư im lặng đưa mắt nhìn đột nhiên lên tiếng, “Thật ra thì em không cần như vậy.”

Tuyết Thuần ngây ngốc, cả người nhẹ nhàng, giống như kéo đến một làn gió thơm, cũng giống như dâng lên muôn ngàn đóa hồng xinh đẹp, nét xinh đẹp kinh tâm động phách ngày xưa không hề giảm xuống, Lại Tư thấy thế trong lòng chợt rung động. Anh cực mong muốn được giống như trước đây kéo cô vào trong lòng, muốn ôm bao lâu liền ôm, muốn hôn thế nào liền hôn, muốn cá nước thân mật, liền muốn...

Đôi mắt trong suốt sáng biếc không tiếng động hỏi thăm, “Là sao?”

Lại Tư tiến lên mấy bước, đơn giản muốn gần cô thêm một chút, “Hôm nay em không cần phải che giấu bản thân, sau này cũng không cần thiết. Có lẽ... Vì các con, anh cũng sẽ không nhanh chóng ly hôn với em.”

Nói đến đây, anh đã bước ngược lại một bước rất lớn. Nếu như cô có lòng, nếu như trong lòng cô có anh, cũng liền vững vàng nắm lấy cơ hội, chờ anh hồi tâm chuyển ý. Đây là cơ hội cuối cùng anh cho cô, một lần cuối cùng. Trong lòng anh một lần một lần báo cho mình. Trong lòng lại mơ hồ cảm giác mình sẽ nuốt lời, bởi vì không thể nắm cô trong tay, bởi vì trái tim anh đã bị cô không chế.

Tuyết Thuần trầm tĩnh đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp một cái, rất là đáng nghi, cô sẽ không nghe lầm chứ?

“Nhưng mà không phải anh đã tìm được đối tượng rồi sao? Như vậy đối với Tina là không công bằng, hơn nữa em đã trì hoãn anh quá lâu. Bọn trẻ luôn muốn thích ứng chuyện cha mẹ không ở chung một chỗ là thật. Qua mấy ngày nữa bọn nó sẽ từ từ quen, đến lúc đó anh ra quyết định đi. Chỉ cần đối xử tốt với chúng, cho dù chúng ở với anh hay là với em, em cũng thường xuyên gặp chúng, hi vọng anh không cự tuyệt.”

Một cơ bắp hại chết người! Nhìn người phụ nữ này một chút, sao trước đây anh lại không phát hiện ra cô không có đầu óc như vậy! Anh thiếu chút nữa quên mất, với Tuyết Thuần cái gì cũng phải rõ ràng, vòng vo như vậy, nhưng anh lại đem mình lạc vào, thật đúng là tự mang đá đập vào chân của mình.

“Nếu như em mong muốn thế.” Lại Tư bên ngoài tuần nhã bên trong lại tức giận cắn răng nghiền lại.

Mùa hè chói chang, đóa tường vi nở rộ, cánh hoa trắng thuần tăng tăng uốn khúc, ngay chính giữa được điểm vàng vô cùng khéo léo.

“Ha ha ha ha...” Đều là tiếng trẻ con cười.

Đối với Tuyết Thuần mà nói, tiếng cười hay tiếng hát của Trích Trích và Đô Đô là đẹp nhất. Chỉ là nhìn Trích Trích Đô Đô cùng Tề Tiểu Thanh múc nước chơi đùa, thì ra là tiếng động lớn chơi đùa hơn nửa ngày, Tuyết Thuần cũng không cảm thấy nhàm chán, bọn nhỏ vui vẻ là niềm vui của cô.

Cô ngồi ở cạnh vườn hoa, phía sau là đường nhỏ thông đến sân huấn luyện võ đạo, là nơi yên tĩnh mà xinh đẹp để nghỉ ngơi. Mỗi cây mỗi cảnh đều quen thuộc.

Chợt tiếng cười không còn, Tuyết Thuần chùng nhìn, không có bóng người. Ba đứa đâu? Tuyết Thuần vội đứng lên, đang nghĩ như vậy, chợt có cột nước từ bốn phương tám hướng phun tới, kèm theo là tiếng cười non nớt.

Tuyết Thuần sợ nước bắn trúng vào mắt, vội vàng nhắm mắt lại, ngoài miệng không khỏi tức giận nói, “Trích Trích Đô Đô dừng tay lại cho mẹ!”

“Mẹ bảo dừng tay.” Trích Trích là người đầu tiên dừng bắn súng nước, nhân tiện đề súng nước trong tay Đô Đô xuống. Tề Tiểu Thanh tự nhiên không dám khi dễ nữ chủ nhà, chị xinh đẹp của cậu. Một năm kia, một nụ cười đáng sợ của Lại Tư, chuyện cậu bị hù dọa đến chân tay mềm nhũn, đến nay cậu vẫn còn nhớ như in!

Tuyết Thuần rút khăn giấy ra lau trên mặt, thấy tay ba đứa cầm hai súng bắn nước, cũng cười đùa vây quanh tới, “Mẹ/ Mợ chơi bắn nước cùng bọn con đi!”

Tuyết Thuần nhìn bọn chúng không được, cả người ướt sũng như trong nước đi ra, “Sắp tới bữa trưa rồi, chơi cũng lâu rồi, nhanh về thay đồ đi, nếu không chậm cũng không có đồ ngon ăn đâu.”

Tuyết Thuần vắt vắt quần áo ướt trên người Trích Trích, vừa trả lời, “Mẹ cũng không phải là trẻ con, không chơi cái này.”

“Nhưng mà nhà chúng ta không chơi, mẹ cũng không chơi cùng ai, vậy con cũng không chơi.”

Trong lòng Tuyết Thuần rung động, tay vuốt vuốt tóc ngắn của Trích Trích, “Con trai ngoan, mẹ không thích chơi, mẹ thích ngồi nghỉ chuyện.”

“Được rồi, trở về thay quần áo đi, nếu không cả người ướt như vậy, sẽ bị cảm. Tiểu Thanh có thể dẫn chúng về được không?”

“Không thành vấn đề, cháu là anh, sẽ chiếu cố em trai em gái thật tốt, mợ cứ yên tâm giao cho cháu đi. Trích Trích Đô Đô, vì không để cho mợ lo lắng, chúng ta nhanh về thay quần áo thôi.”

“Được!”

Ba đứa tràn đầy tinh lực, hàm hừ đầu khẩu, điên cuồng chạy, xa xa truyền đến tiếng cười khanh khách treu chọc.

Sau đó Tuyết Thuần ở tại chỗ cười rất lâu. Đột nhiên, “Ngáp.” Tuyết Thuần im lặng vỗ vỗ trán tròn bóng, rõ ràng Lãnh Quý là danh y giỏi nhất thế giới, nhưng tại sao thân thể này dù thế nào cũng không khỏi hẳn, giống như Lâm Đại Ngọc điềm đạm đáng yêu. Hận không thể dùng được!

“Bị cảm?”

Âm thanh ắt ngờ không kịp đề phòng chợt vang lên, lông mày Tuyết Thuần giật giật, bởi vì giẫm lên sân cỏ mềm mại xanh nhạt, cước bộ của anh yên lặng không một tiếng động. Đôi mắt cô nhấc lên rung động nhàn nhạt, rất nhanh liền mang theo nụ cười xoay người, rất bình tâm trả lời, “Không có sao.”

Dáng người cao ngất thon dài, đứng xa ba bước, cũng không chịu tiến lên, tiêu sái tuấn đạt, giống như cô bé lọ lem vĩnh viễn không bắt được hoàng tử.

Ngày tháng tám, ngay cả gió cũng đều nóng bỏng, trong lòng người cũng phiền não nóng nảy.

Vừa khề nhìn nhau không nói gì.

Hồi lâu, Lại Tư thần nhiên nói, “Mấy ngày này rất dễ dính gió cảm mạo, không tốt với thân thể, bản thân nên chú ý một chút, không vì bản thân, cũng suy nghĩ vì các con.”

“Cảm ơn, em sẽ.” Tuyết Thuần gật đầu một cái, sau đó cúi mặt xuống, tiếp tục thần thờ cười đi vào đại sảnh Lại gia. Tuyết Thuần đi ở phía trước không nhìn được tim đập thình thịch, nghe được lời quan tâm, chợt liên muốn khóc. Những lời này trước kia những giọng ôn hương mềm mại vang ở bên tai, trước đây anh vẫn nói.

Cô đau lòng, hôm nay người vẫn như cũ, giờ mới phát hiện di chân trần quý. Thứ đã từng mất đi trong đời, không chỉ là ngọt ngào của anh, còn có cô không toàn tâm trọn vẹn.

Không phải là cô không muốn ở một chỗ với anh, không phải là cô muốn chạy trốn, chỉ là cô sợ, tiếp tục tiến về phía anh, cô sẽ không khống chế được mà mềm yếu, nhào tới nói với anh, anh là người đàn ông mà cô yêu nhất.

Chống đỡ thêm mấy ngày nữa đi. Cuộc đời này, mềm yếu là đáng hận. Không có người nào có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ tốt lành của người khác, cho dù người khác vô tư, lương tâm của bản thân cũng bất khoan. Huống chi, vô tư chân chính, chỉ có người thân ruột thịt. Tình yêu, là một loại thỏa mãn nhu cầu gì đó lẫn nhau.

Dáng người thướt tha hao gầy giống như có thể bay theo gió, Lại Tư đứng thẳng không nhúc nhích, chỉ nhìn bóng người thướt tha mảnh khảnh sau lưng, cho đến khi biến mất không thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Có phải anh hận em hay không

Edit: Windy

Trên bàn ăn Lại gia luôn luôn im lặng, vốn là tuân theo quy tắc ăn không nói, truyền thống giờ giấc tốt, mấy ngày nay lại náo nhiệt chưa từng thấy. Rất kì lạ.

Ha ha, tất cả bởi vì có Trích Trích Đô Đô cùng với Tề Tiểu Thanh. Trẻ con ngây thơ hồn nhiên, tâm không đề phòng, mấy ngày qua ở cùng anh em thân thiết như đã từng quen biết.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ chất phác của bọn trẻ, Tuyết Thuần cười hài lòng.

Trích Trích đứng thẳng người, cẩn thận chọn miếng thịt cá to nhất, “Mẹ ăn cá đi, không có xương đâu.”

“Em cũng muốn.” Đô Đô vội vàng đưa chén com lên, lòng tràn đầy vui mừng kêu la, “Anh trai cũng nhặt xương cho em đi.”

Trích Trích trừng mắt, ngay sau đó hùng hùng hổ hổ, “Em là heo, có tay có chân tự mình nhặt.” Miệng mắng rất hăng hái, nhưng tay vẫn tỉ mỉ chọn một miếng thịt ngon để vào trong chén của cô bé, nhân tiện còn lật lật, xem xem có còn xương cá sót lại hay không.

Tuyết Thuần đỏ mặt hỏi, Trích Trích này miệng dao găm tâm đầu hủ không biết học ai mà ra. Người ở đây, đặc biệt là người đàn ông bá đạo như Sven, ngàn vạn lần đừng nói cô dạy dỗ không tốt, làm mẹ không tốt.

Đô Đô đang cầm chén úy khuất, thiết nghĩ chỉ có mình bé nghe được, bé chau mày nói thầm, “Mẹ cũng có tay có chân mà.”

Trích Trích không vui, “Em còn sáo, ngày ngày ăn giống như heo, dài người không dài đầu. Chú Lãnh đã nói thân thể mẹ không tốt, phải ăn nhiều thịt.” Trích Trích liếc bé một cái, “Không hiểu liền cầm miếng, nếu không thì sẽ để sâu vào trong chén của em đấy.”

Đô Đô chu cái miệng nhỏ nhắn, hốc mắt phỉếm hồng. Nhảy khỏi băng ghế ngồi, chuyển qua một hướng, vội chạy đến chỗ Tề Tiểu Thanh bên cạnh, khóc lã chã, “Anh trai độc ác, em muốn ăn với anh họ.”

Phù!

Lại Dung Nhân suýt nữa cười sặc sụa, “Tuyết Thuần, con trai của em rất thương mẹ nha! Hoàn toàn giống người bảo hộ, tốt hơn so với người khác

nhieu!” Vừa nói, ánh mắt vừa mơ hồ lướt qua chỗ Lại đương gia.

Lại Tư tay cầm dao giắt giắt, ung dung thong thả cắt miếng bò bít tết. Nhìn anh như lơ đãng, trong lòng ngay từ lúc Trích Trích nói đến chú Lãnh đã giắt mình thỉnh thoảng.

Anh hơi nhếch mi mắt lên, nhìn Tuyết Thuần phía đối diện một chút, dung nhan thon gầy tăng thêm vài phần rực rỡ thanh tú, nhưng trên khuôn mặt đỏ thắm trắng nõn trước đây ít đi mấy phần huyết sắc, tăng thêm mấy phần xót thương. Đây là bị bệnh sao?

Tuyết Thuần sờ sờ mũi, “Cái đó... Ăn cơm, ăn cơm.” Vừa nói vừa gấp cho ba đứa trẻ miếng ức gà mềm.

Sau khi ăn xong, Trích Trích Đờ Đờ lại cùng Tề Tiểu Thanh đòi đi chơi. Tuyết Thuần không có việc gì làm, ở trong phòng ngủ vừa ngủ vừa ngây người.

Đôi mắt luôn nhìn trần nhà chột chuyển động, dừng dừng, cô nhớ tới việc làm. Nhưng lại nhớ tới Lại Tư đã từng đem máy tính của cô vứt vào thùng rác.

Đoàng đoàng! Sấm nổ đến đình tai nhức óc, làm Tuyết Thuần muốn ngủ trưa cũng không ngủ được, dứt khoát đi ra ban công, đình chót ban công có mái che trong suốt, tính an toàn cực cao, cho nên cô không lo lắng ra ngoài.

Gió lớn gào thét, hoa hồng Seberia trên ban công không chịu nổi gió lớn, điều tàn chỉ còn lại mấy cánh hoa lão đào rơi.

Trận mưa này, mát mẻ lạnh lùng, giống như bốn năm trước đó.

Ngày đó, cô ở đường phố xa xôi, khoảnh khắc sinh mệnh cắt đứt mảnh nhiệt si tâm, khóc đến tê tâm phế liệt. Nếu như Lãnh Quý không phải là thích nghe tiếng sấm chớp, thích nhất cảnh tượng trời mưa gió lớn, cô cũng không có cơ hội sống lại.

Bốn năm sau này, cũng là cô may mắn.

Tuy nói trong lòng cô vì Lại Tư quyết tuyệt, mẹ nuôi qua đời, sức khỏe con gái không tốt, từng giây từng phút chịu đựng đau khổ, Lãnh Quý vẫn coi cô là chuột bạch nhỏ để nghiên cứu, ăn hết gian khổ nhân gian. Nhưng cô cũng không đến cảnh lưu lạc đầu đường xó chợ, cô có tay có chân có thể nuôi sống bản thân, có hai đứa con khả ái, có tất cả tay nghề năng lực của quý y.

Vật đổi sao dời, cô cùng Lại Tư xa nhau bốn năm. Quay đầu lại, đồ còn người mất. Trong bốn năm, rất nhiều chuyện cũng phát sinh biến hóa, điều duy nhất không thay đổi là lòng chấp nhất của cô, vẫn rơi lệ khi nhớ lại lúc hạnh phúc với anh.

Lại Tư giờ tay lên, hai ba lần đứng ở cửa phòng, do dự có nên quấy rầy người ở bên trong hay không. Mà có thể làm anh do dự, chỉ có người phụ nữ ở bên trong kia.

“Đương gia, đây là muốn đi vào trong sao?” Chị Tô mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, làm bộ nhưng không nhìn thấy bộ dạng của đương gia.

Lại Tư bị kích thích, lạnh lùng xé hạ môi mỏng, không nói hai lời đẩy cửa đi vào. Buồn cười, toàn bộ Lại gia đều là của anh. Cũng là bởi vì cô, mới để cho đường đường là đương gia bị bêu xấu.

Chỗi lông gà trong tay chị Tô rung lên, sau đó chuyển lên đầu vai, lắc lư chuyển sang phòng khác quét dọn.

Lại Tư không một tiếng động đi tới, âm thầm hi vọng cô đang ngủ, để cho anh nhìn cô một chút. Mắt liền quét lên giường lớn từng dây dưa điên đảo, nơi đồ trống không.

Anh thu tầm mắt lại, thời tiết này cô không ở trong phòng thì đi đâu? Ngay sau đó ánh mắt anh bắn về phía ban công, ở đó có một mỹ nhân tóc dài xõa che vai, hai tay để trên lan can, lẳng lặng nhìn bầu trời u ám, giống như bị khóa sâu trong khuê phòng, đứa trẻ khát vọng tự do.

Gió to thổi loạn quần áo cô, sợi tóc xoắn xết của cô rũ lên vòng eo duyên dáng, nhả nhận lịch sự không màng danh lợi, cùng với khí trời cuồng vũ hoàn toàn khác biệt, tựa như son băng địa liệt cũng không thể dao động cô.

“Trích Trích nói, mấy năm anh không ở bên cạnh, vẫn có bác sĩ Lãnh chăm sóc mọi người.”

Tuyết Thuần đang nhìn khung cảnh bên ngoài ngác nhiên xoay người lại, trong cảnh mưa đang hoành hành, sóng cuộn biển gầm ở phía xa hô hào trợ uy, cô phảng phất giống như Thường Nga thuận gió nhẹ nhàng muốn đi, chưa từng có quyền luyện gì.

Không khỏi có chút sợ hãi, Lại Tư cảm giác được không thể đứng yên ở chỗ này nữa, cái gì cũng không làm không nhúc nhích. Cuối cùng, anh bước đến, không có việc gì bước vào, bộ dáng là nhân nhạ giễu cợt.

Thật là nực cười, ngày đó làm ra lựa chọn như vậy, khiến quá khứ rối tinh rối mù, đồng thời cũng đem tổn thương của anh đến đau lòng. Vậy mà, người bên cạnh chăm sóc cô bốn năm, lại là người khác làm. Hai người bọn họ, chắc sẽ không làm nên chuyện buồn cười gì đâu!

Trong lòng Tuyết Thuần mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng vẫn đang hoang gât đầu, “Đúng vậy, anh ấy là người tốt.” Hơn nữa anh lại là ân nhân. Cô tựa hồ vẫn luôn thiếu người khác, thiếu Trình Lăng, Xuyên Sở Sở, mẹ nuôi, Lại Tư, Lãnh Quý...

Cuối cùng là cô không đủ mạnh mẽ, bởi vì yếu đuối, cho nên phải tiếp nhận người khác thương hại.

Cô không cần, thế nhưng chút thương hại đó, cô lại vô cùng cần, vì vậy lâm vào một vòng tuần hoàn đên đáp lại, chạy thế nào cũng không thoát.

Cô quay người nhìn về phía khoảng không trắng xóa, cơn mưa nhàn nhạt thoáng hiện lên chút thê lương. Là ai nói, nếu bầu trời cũ chuyện sẽ cũ. Theo cô, nước mưa chính là nước mắt của ông trời, sấm chớp chính là sự tức giận của nó, bóng tối chính là sợ hãi của nó đối với tội lỗi của con người.

Nghĩ đến, chuyện xấu nhất cô đã làm trong đời, chính là bản thân quá yếu đuối, đến nỗi chuyên thiếu tình cảm với người khác. Nhưng, cô chợt mỉm cười, sau này sẽ không để cho chuyện này xảy ra nữa! Cô sẽ, phải làm một người phụ nữ mạnh mẽ! Người phụ nữ như vậy, mới xứng đáng làm một người mẹ.

Oanh! Giống như ăn mừng tuyên thệ thành công, bầu trời đen nhánh lại đánh một trận sấm chớp.

Hai người trầm mặc. Không biết là do xa nhau quá lâu không có chuyện để nói, hay là bởi vì lúng túng.

“Chỉ cần là người tốt, có phải em liền không từ chối hay không?” Lại Tư bị tức giận lạnh nhạt nói, ý giễu cợt lộ ra rõ ràng. Trong lòng anh rất bất bình. Biến mất một Trình Lăng, lại tới một Lãnh Quý. Ban đầu nếu cô buông tha cho anh, vì sao lại không đi tìm Trình Lăng? Chẳng lẽ bởi vì khi đó phát hiện trong bụng có con của anh, mới không có lá gan mang người kia lên đầu sống ngon giấc?

Nghĩ tới đây, gương mặt tuấn tú thanh tú của anh chợt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Khuôn mặt Tuyết Thuần thoáng hiện vẻ đau xót, cô khẽ lắc đầu, “Anh không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Không hiểu? Anh cũng đã lui đến nước này rồi, em còn muốn thế nào? Đúng? Em nói cho anh biết, anh còn phải làm gì nữa? Quỳ xuống cầu xin em sao?” Ánh mắt Lại Tư lạnh lùng cứng rắn mà nặng nề, giống như có ngàn cân đá đập đến trên người Tuyết Thuần không hề có sức đánh trả.

Đôi mắt đen nhánh của Tuyết Thuần giống như khi anh đánh xuống tác tác vỡ nát, cô hồn nhiên bất giác, rút cuộc bản thân làm điều gì sai, đến nỗi anh tức giận đến như vậy?

Lặng yên nhìn đôi mắt muốn nói lại bị thương kia, môi của anh tạo thành một đường thẳng tắp, “Không phản đối? Có phải biết bản thân đã mắc thêm lỗi lầm gì lớn nữa không, đến nỗi không thể vẫn hồi, không còn mặt mũi đối mặt với anh, vì vậy từ khi về đây vẫn tránh mặt anh? Nói trắng ra, chính là em thẹn trong lòng!”

“Tại sao anh muốn nói chuyện như vậy, em tránh mặt mình ở bên cạnh anh, chẳng qua là đơn giản cảm thấy chúng ta nên giữ khoảng cách nhất định. Em chỉ không muốn mang thêm phiền toái cho anh, cũng không phải để cho người vô tội bị tổn thương, càng không thể để cho Trích Trích Đồ Đồ có ảo giác. Nếu không, thời điểm khi cha mẹ chúng chia lìa, sẽ không chấp nhận nỗi chia lìa.”

Tuyết Thuần khó khăn cười một cái, giờ cười còn khó coi hơn cả khóc, “Em không biết như vậy đã đắc tội anh. Thứ lỗi cho em sắp ly hôn mà lại vẫn còn mang các con trở về, bởi vì bây giờ em không biết phải làm sao mới có thể làm hài lòng anh, hoặc là, anh có thể trực tiếp nói cho em biết, em nghe theo lời anh, thật, chỉ cần anh vui vẻ.”

Cười như vậy giống như một con dao sắc bén, hung hăng đâm vào anh. Lại Tư không đành lòng nhìn lại, mắt dời đi, giống như làm như vậy thì tâm tình sẽ không bị cô làm ảnh hưởng đến.

Không phải như thế, anh chỉ muốn nói chuyện với em nhiều thêm một chút, không muốn giống như người xa lạ, hầu như không nói gì.

Tuyết Thuần cắn răng một cái, “Có phải anh hận em hay không?” Cuối cùng cũng nói ra, vẫn không khỏi đọng phải vết đau đã qua, giờ phút này tùy tiện tê liệt che giấu những thứ đã che giấu kia, máu vô hình mà tràn ra.

Tuyết Thuần vuốt vị trí trái tim, nặng nề thở dốc, buồn bã cười, nhưng lại tối tăm âm trầm hơn cả bầu trời ngoài kia. Mặc dù rất đau xót, nhưng lời này vừa nói ra, tảng đá đè trong lòng cô mấy năm qua lập tức sụp đổ, trái lại rất nhẹ nhõm.

Môi mòng Lại Tư mấp máy, lồng ngực hơi phập phồng, giống như đang cố gắng đè nén cái gì đó. Đột nhiên, một quyền đấm của anh hướng đến chậu hoa.

Rầm! Chậu hoa vỡ vụn rơi đầy đất, cây hoa đáng thương cũng rơi xuống đất.

Tuyết Thuần kinh ngạc từng bước lùi lại, mấy mảnh vỡ không đập đến người cô, ngay cả như vậy, bên chân của cô cũng đều là mảnh vụn sứ sắc nhọn. Ánh mắt cô kinh hoàng chăm chú nhìn vào bàn tay rỉ máu của anh, vết máu kia giống như nhuộm ở tim của cô, từ từ chảy đầm ra, nở rộ sáng lạng như một đóa hoa.

“Tại sao để cho anh hận em? Em có tư cách này sao?” Lại Tư lạnh lùng chê cười, khuôn mặt nho nhã thoáng tà mị.

Tuyết Thuần cau mày nhìn anh nổi điên, nhìn anh tức giận đến phát điên.

Chương 95

Edit: windy

Hồi lâu, thần sắc khủng hoảng của Tuyết Thuần lập tức biến mất không thấy, ngược lại âm thanh tràn đầy tiếng nói lên tiếng, “Đúng, là em không có tư cách.”

Cô chậm rãi đi đến trước mặt anh, bàn tay bé nhỏ cầm lấy nắm đấm của anh, chỗ đó không có mảnh vỡ nhọn dính vào, nhưng lại có mảnh sứ li ti loang lổ, còn dính rất sâu. Tuyết Thuần rất nghiêm túc cầm khăn giấy trên bàn trang điểm lên, cẩn thận tỉ mỉ lau chùi vết máu trên tay anh.

“Anh tức giận thì mắng em là được rồi, ngàn vạn lần đừng trút lên tự trút lên người, thân thể là quan trọng nhất.” Đặc biệt là lúc bị bệnh mấy năm nay, thân thể cô yếu đuối, nghĩ đến chuyện rời khỏi nhà là chuyện không thể nào. Khi đó cô khắc sâu hiểu ra, thân thể khỏe mạnh bằng phát tài, thân thể khỏe mạnh bằng đạo lý tự do.

Tức giận của Lại Tư ở lúc cô dịu dàng ôn nhu che chở, nhu hòa mấy phần, cô đến gần, hương thơm đặc biệt, làm tâm trí anh mê mẩn, cơn tức giận mới vừa của anh lập tức tan thành mây khói.

Không đủ gần. Anh muốn chạm tới lòng của cô, muốn dựa cũng phải gần hơn chút nữa. Nhưng lòng tự trọng của Lại Tư lại không để cho anh dễ dàng cúi đầu như vậy, anh hừ lạnh một tiếng, mở miệng đều là ý mỉa mai, “Mấy cái quan tâm này, em đã cho bao nhiêu người đàn ông. Hay nói em lợi dụng chuyện này, còn là lạm dụng người tốt?” Không thể không thừa nhận, lúc cô chạm tới da tay của anh, lúc che chở anh, tâm tình ồ ạt của anh nhất thời liền biến thành trong xanh.

Từ sau khi từ biệt, Tuyết Thuần không muốn nhìn thấy nhất là vẻ lạnh lùng của anh, thấy tâm tình lúc này của anh bây giờ không thích hợp nói thêm gì nữa.

“Trích Trích!”

Tầm mắt Tuyết Thuần trong lúc vô tình nhìn hoa tường vi trong mưa to gió lớn, hình dáng nhỏ bé của Trích Trích chạy qua chạy lại, đoán chừng là chơi quá rồi! Tuyết Thuần gấp gấp, định chạy ra cửa.

“Đi đâu?” Lại Tư nắm lấy tay của cô, anh còn chưa hỏi rõ, sao chịu để cô vô tình chạy đi.

“Trích Trích vẫn còn đang chơi ở vườn hoa, em muốn dẫn nó trở lại.” Tuyết Thuần vội vàng nói, vội vã đi xuống lầu.

Trích Trích lúc mới sinh ra thân thể yếu nhất, thậm chí có một thời gian được chăm sóc truyền dịch, cho nên cô hữu ý vô ý thường dung túng bé. Sau đó lại là bởi vì thân thể trẻ con phục hồi nhanh hơn, lập tức liền hồi phục như cũ, nặc dù như thế, cậu vẫn gầy hơn so với Đô Đô. Cô rất lo lắng Trích Trích giống như trước đây tiếp cả ngày đều phải đánh vật với kim tiêm.

Mất thấy cô rồi đi, Lại Tư chợt nhớ tới liền ra lệnh cho Đào Dân, “Lập tức ra vườn hoa mang Trích Trích về.” Nói xong, liền sai bước đuổi theo người phụ nữ ngu ngốc kia. Mưa to gió lớn nguy hiểm như vậy, cô sẽ không ngốc đến mù quáng xông ra ngoài chứ. Thời tiết này, tỷ lệ bị sét đánh trúng rất cao, nói gì cũng không thể để cho cô chịu đựng những thứ nguy hiểm kia.

Gốc hoa tường vi ở mảnh đất trống rộng ở sau nhà, đi tới đó còn phải qua một lối đi nhỏ. Lúc Lại Tư đi ra, Tuyết Thuần đã sớm liệu mạng đội mưa chạy ra, các con là sinh mạng của cô, cô thà để mình bị thương để đổi lấy bình an của con trai, nói gì đi nữa cũng phải lập tức tìm Trích Trích trở về.

“Đứng lại, anh có lời muốn hỏi em.” Lại Tư tay chân mau, động tác nhanh hơn so với người thường, đã sớm nhìn thấy cô mù quáng xuyên qua ở vườn tường vi, cây tường vi có gai, anh muốn kéo cô trở về.

Bên tai đều là tiếng mưa rơi lộp độp, Tuyết Thuần lớn tiếng hỏi, “Anh nói gì?”

Sắc mặt Lại Tư giận giữ nhìn chăm chăm cô không yên.

Lúc này Tuyết Thuần không để ý tới anh, hiện tại cô quan tâm nhất là Trích Trích, vì vậy xoay người tiếp tục đi vào vườn hoa, hoa tường vi vây quanh đầy đặc, mặc dù có cây dù chống lại, đóa hoa đang lúc rơi xuống đất rơi thẳng lên trên người cô, “Trích Trích! Mau tới chỗ mẹ! Trích Trích!”

“Đừng, anh đã bảo Đào Dân đem Trích Trích về rồi.” Lại Tư đi theo phía sau cô, không biết tại sao, nhìn cô một thân một mình hoảng hốt lo lắng kêu gào trong mưa, trái tim của anh liền không cầm được mà đau lòng, giống như cảm thấy được mấy năm gần đây cô một mình không ai giúp đỡ, không chịu nổi triển miên trên giường bệnh, vật lộn với cuộc sống gian khổ...

Tuyết Thuần vẫn không nghe rõ, “Anh nói cái gì? Trích Trích thế nào?”

Lại Tư lên trước giống như trước tùy tâm sở dục ôm lấy cô, kéo vào trong ngực, che mưa chắn gió cho cô, không rảnh thương thức nụ cười thuần khiết của cô.

Hai cây dù đụng vào nhau, nước bắn ướt hai người. Tuyết Thuần muốn lui về sau một bước, để cho hai cây dù không chạm nhau nữa, nhưng Lại Tư đuổi bàn tay, nhẹ nhàng giữ cô lại.

Tuyết Thuần muốn tránh thoát, lại ngoài ý muốn nhìn thấy cây dù trong tay Lại Tư như cây điều đứt dây, ở trong cơn mưa to gió lớn bị thổi đi rất xa. Tay giữ cô là bàn tay bị thương, để ở bên ngoài cây dù, nước mưa chảy qua, máu tươi không nhìn thấy dấu vết.

Là gió quá mức to, hay là tay Lại Tư giữ chặt cây dù, Tuyết Thuần đã không còn cách nào suy nghĩ sâu thêm, cô theo bản năng giơ cây dù lên cao, dưới tình thế cấp bách, dưới chân nửa người tựa như nhào tới trong ngực anh.

Cô không muốn anh dính ướt, nếu không sẽ bị cảm. Không hơn. Đơn giản, nhưng là ấm áp nhất uất ức nhất.

Năm đó chuyện xảy ra đến đây, cô từng âm thầm nghĩ, cái ôm ấm áp trong ngực của anh, là chỗ an toàn nhất! Trong chớp mắt, hốc mắt Tuyết Thuần ướt ướt, thật muốn lưu luyến ở trong thế giới của anh cái gì cũng không muốn làm, chỗ nào cũng không muốn đi, cứ yên bình như vậy, ngày ngọ là tốt rồi.

Nhưng thực tế thì không cho phép, sắp phải ly hôn anh, đầu lia ngó ý còn vương tơ lòng, hữu ý nhìn thấy người, sẽ khó chịu, vô ý nhìn thấy người, sẽ bị dồn ép.

Chuyện phát sinh ở trong chớp mắt, Tuyết Thuần ở trong lòng ngực anh đã sớm ổn định, “Anh đưa em trở về.”

“Được.” Lại Tư đột nhiên, tay vừa kéo, kéo cô đến trước người, sau đó cầm gác lên, gác lên bả vai gầy yếu của cô, nhắm hai mắt, gò má cô tăng tăng cần cổ trắng ngần, tuyến tuyến, thâm tình, lại vừa ngẩn ngui như vậy.

Giờ khắc này, anh muốn vĩnh viễn, tạ thần ý cô là trở về sao?

Nước mưa tí tách rơi xuống, hơi lạnh không khí, nước mưa bắn ướt quần áo.

Trên cổ truyền đến hơi thở của anh, hô hấp của anh, trên thắt lưng là bàn tay nóng bỏng của anh. Mà thân thể cô lại như ngồi nỏ, nhiệt độ nóng bỏng giống như có dòng điện, lập tức chạy đến khắp người, vọt đến trong lòng cô, cảm giác tâm động kia so với trước đây hơn chứ không kém.

“Cũng, cũng không cần gần quá mức như vậy.” Tuyết Thuần hơi lúng túng lắp bắp nói.

“Như vậy phải không?” Lại Tư vừa dùng một chút sức, thân thể hai người lập tức càng dán chặt hơn, anh đã có thể đụng đến trước ngực mềm mại của cô.

“Lại Tư, không nên như vậy, chúng ta sắp ly hôn rồi.” Sắc mặt Tuyết Thuần có chút khó coi, cô quả quyết cự tuyệt loại quan hệ không dứt này. Càng hận hơn tại sao bản thân lại không muốn đẩy anh ra.

Nghe tên của mình thốt ra trong miệng cô, môi của anh cong cong, “Vậy thì thế nào? Đừng quên, đây là em thiếu anh!” Lại Tư tà nhỉnh cười một tiếng, giờ phút này anh chỉ muốn nhớ lại chút hoặc nhiều cảm giác tốt đẹp nhiều năm trước, nói gì cũng không muốn làm mất điều tốt đẹp này.

Đây là em thiếu anh! Thiếu anh!

Trên mặt Tuyết Thuần trắng bệch, trong suốt giống như tờ giấy trắng bay theo gió. Cảnh tượng ngày đó tái diễn lần nữa, là một băng kiếm lạnh thấu xương, đem lòng của cô ghim đến trăm ngàn vết. Anh chưa từng nhớ cô mang đau đớn cho anh, rốt cục vẫn phải nói ra!

“Thật xin lỗi.” Môi Tuyết Thuần run rẩy, mặc dù có vẻ tái nhợt, rồi lại như đóa tường vi mảnh mai bay trong gió, khiến người yêu thương.

Ánh mắt Lại Tư sâu như biển, một tia thống khổ chợt lóe lên, có gì đó vạch trần vết sẹo trước đây. Anh chậm rãi kéo ra một chút hiềm khích.

Lúc nhanh như chớp, anh không chút nào thương hương tiếc ngọc, tay nhấn ót cô một cái, để cô nhìn thấy chuyện muốn làm.

Môi mông lạnh của anh run run vuốt ve cô, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, điên cuồng thương thức hương vị ngọt ngào của cô.

“Ừm...”

Tuyết Thuần đẩy lồng ngực của anh, quyền vô lực rơi vào lồng ngực bền chắc của anh, nước mưa rơi vào trên hai người bọn họ, bao gồm cả hai đôi môi không thể phân biệt ra.

Giống như muốn vết sạch linh hồn của cô, nuốt hết cái miệng nhỏ nhắn của cô, vô tình trừng phạt cô. Lại Tư điên cuồng bá đạo, động tác một chút cũng không lưu tình. Hương vị ngọt ngào như vậy, mùi thơm cơ thể quen thuộc như vậy, tất cả đều thuộc về cô.

Không sai, không còn là nửa đêm tỉnh mộng thức dậy vắng vẻ. Đã như vậy, trời cao cho anh một cơ hội nữa, anh cũng ẽ không cho phép cô thoát khỏi tính mạng của anh.

Không có ngày đó cô hô lên một câu Trình Lãng, đầu rơi vào tình cảnh này, hại anh bốn năm mới quen biết Trích Trích và Đô Đô.

Đều là lỗi của cô!

Hương vị ngọt ngào, là hương vị mỗi ngày dựa vào trí nhớ mà lưu luyến, hơi thở nhẹ ngửi, là hương thơm của người phụ nữ anh muốn, bàn tay vuốt ve ôn mềm, là người đã từng cùng anh hòa làm một.

Dần dần hôn môi cũng không thể thỏa mãn, từ trước đến nay điều anh muốn, là cả con người. Nếu không cũng chính là sẽ không tạo nên bá chủ hắc đạo.

Tay của anh dao động qua lại trên người cô, để cô ở trên cây, một tay đang lúc ôm lấy cô liền dễ dàng nắm lấy hông cô, hai chân Tuyết Thuần cách mặt đất, chỉ có thể bám lên người anh, giống như cỏ dại, cả đời cũng chỉ leo lên người yêu của nó.

Hôn qua khuôn mặt của cô, mũi ngọc quýnh nhuận, lại xuôi dòng xuống, lưu luyến ở vành tai nhạy cảm ngọc nhuận trên châu của cô.

Hai người đều thở dốc, không nói lời nào, nhưng lại làm chuyện nóng bỏng nhất.

Tuyết Thuần run run, muốn nhảy xuống đất. Mi Lại Tư vừa nhú, bỗng nhiên ôm ngang cô lên.

Sau lưng, một vết chóp rạch ngang bầu trời, giống như xé đôi nền trời.

Trong phòng, chị Tô đang bận rộn lau khô người cho Trích Trích.

“Mẹ.”

Trích Trích thấy Lại Tư ôm Tuyết Thuần, cũng cả người ướt đẫm về. Bé lập tức hét khản lòng của chị Tô ra, chạy tới chân Lại Tư, “Không cho phép bắt nạt mẹ con! Để mẹ xuống!”

“A, Trích Trích!” Tuyết Thuần bị hôn đến thần điên bát đảo, lập tức nhớ tới chuyện cần làm lúc ban đầu, không phải là tìm được Trích Trích, không để cho con cảm lạnh sao. Vì vậy cô ở trong ngực Lại Tư tự trách, “Đừng nghĩ lung tung, mẹ không sao.”

Trích Trích ngược đầu, đôi mắt đen khê nhú, “Tại sao cha lại ôm mẹ, không để cho mẹ xuống?”

Khóe mắt Lại Tư giật giật, trầm giọng nói, “Lam Dạ.”

Lam Dạ không thể làm gì khác hơn là đi lên tới trước, “Cậu chủ đắc tội.” Sau đó quả quyết bế thân thể của bé lên hướng đến phòng ngủ nhỏ, “Chị Tô đến chăm sóc.” Nhìn tình hình, là đương gia không muốn có bất kì ai quấy rầy.

“Không cho phép bắt nạt mẹ con! ...” Xa xa, truyền đến âm thanh bầm riết không tha của bé.

Tuyết Thuần vô cùng lúng túng, đứa nhỏ này thế nào liền căm thù Lại Tư. “Để cho em đi xem một chút, nếu không nó sẽ không chịu dễ yên.”

“Để cho chính nó đi, con trai ném trái chút đau khổ mới có thể mạnh mẽ lớn lên, cưng chiều từ bé, tương lai sau này sẽ khiến nhà này nhức đầu.” Bước chân Lại Tư tăng nhanh, ôm cô đến trên giường. Sau đó bắt đầu cởi quần áo ướt nhẹp của anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Tại sao đương gia muốn chia quyền

Edit: windy

Tuyết Thuần kinh ngạc nhìn, thời điểm anh mang cô vào trong này, cô cũng biết anh muốn làm cái gì. Ánh mắt quen thuộc nóng bỏng như lửa, suy nghĩ cô có chút mơ màng, nếu đã phải ly hôn, tại sao còn muốn phát sinh quan hệ với cô? Anh chán ghét thứ gì, thì tuyệt đối sẽ không dính tới, có phải chứng minh thật ra thì anh vẫn còn có một chút thích.

Lại Tư cởi quần áo xuống, ánh mắt đã phát sinh biến hóa, nóng bỏng như lửa mới vừa rồi, chẳng qua chỉ là thấy trong phút chốc. Giống như nghĩ tới cái gì đó, ánh mắt của anh lại lạnh như băng, bao phủ trên người cô, “Biết tại sao anh còn muốn em không?”

Tại sao? Cô cũng muốn biết.

Nhìn cô mờ mịt ngược mắt nhìn, đôi mắt trong suốt như hồ nước, trong xanh thấy đáy, cũng từ trong đôi mắt đó nhìn thấy hình bóng dữ tợn của bản thân.

Hồ hấp của anh cứng lại, ngay sau đó cúi người, vừa cởi nút áo của cô, vừa cười đùa cợt, “Đây là em thiếu anh, đây chính là giá cao cho việc em vô tình, khiến anh và các con rời xa nhau. Anh không tốt mấy, cũng không để cho em tốt hơn.” Nói đến cực kì dữ tợn, tay xé ra, nút áo rơi ra, hai ba cái rơi xuống đất, trống trải vang lên hai ba tiếng.

Tuyết Thuần ngây người, là anh nghĩ tới đoạn quyết tuyệt, cho nên sẽ đem oán hận từ trước đến nay phát ra.

“A... Mẹ với cha đang làm cái gì vậy?”

Dưới chân co rúm lại một cuộn, đột nhiên giật giật, sau đó Đò Đò chui ra khuôn mặt nhỏ nhắn mơ màng. Bàn tay bé nhỏ của bé dụi dụi mắt, miệng nhỏ vừa chu ra vừa ngáp một cái.

Trần Lại Tư nổi lên gân xanh, bất chấp tất cả, một tiếng liền bọc nửa thân dưới lại. Anh xanh mặt, hại chuyện tốt của anh, lại là cô công chúa anh yêu thương nhất!

A! Tuyết Thuần nhếch miệng cười. Chọc cho Lại Tư lạnh mất trứng, Tuyết Thuần lập tức cầm miệng.

Tuyết Thuần hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đò Đò một cái, cũng may có Đò Đò ở đây, nếu không, trước mắt nếu sau khi phát sinh quan hệ, sẽ dậy nên bao nhiêu sóng gió! Phó Thiên Doanh là một cô gái tốt!

Tuyết Thuần cảm cúm đến hưng phấn, nhớ tới thời điểm trên núi K2 năm đó thân thể yếu ớt, lúc đó, chỉ có thể nhắm mắt nằm đơ ở trên giường, mếp giường còn treo kim truyền.

“Chỉ là dính mura một lát, không đến nỗi bị bệnh nặng như vậy đi. Tôi cũng dính, căn bản không hề có chút vấn đề nào.” Lại Tư cau mày, không nghĩ ra nguyên do.

Vương Kinh Dương thiếu chút nữa liếc mắt, nếu như có thể so sánh như vậy, heo mẹ cũng có thể lên cây. Nghĩ là nghĩ, đối với bệnh nhân, ông rất có trách nhiệm, vô cùng nghiêm túc nói, “Có một chuyện rất kì quái.”

“Nói thế nào?” Hai tay Lại Tư đút túi, đến gần mếp giường, ngưng mắt nhìn Tuyết Thuần cho dù ngủ say mắt cũng nhắm chặt, nghi ngờ nhú mày hỏi.

Vương Kinh Dương nói, “Thân thể của cô ấy miễn dịch vô cùng thấp. So với bốn năm trước, thân thể cô ấy đã không thể so với người cùng tuổi, đề kháng vô cùng thấp. Giải thích duy nhất chính là, cô ấy đã từng bị bệnh rất nặng, bị áp chế quá nặng, khôi phục cũng không được khá, sẽ dễ bị bệnh. Thật ra thì vấn đề cũng không coi là quá lớn, chính là bệnh gọi là Tây Thi, bình thường chỉ cần chăm sóc tỉ mỉ là tốt thôi.”

“Có biết đã từng trải qua bệnh gì không?” Lại Tư rũ mắt xuống, bác sĩ Lãnh, Lãnh Quý, chuyện này có liên quan đến anh ta sao?

“Cái này rất khó nói, nhưng nhất định là ảnh hưởng đến phổi.”

“Lúc nào thì cảm cúm sẽ bớt đi?”

“Cái này thì phải từ từ điều trị, thể chất thân thể như vậy một khi bị bệnh sẽ không dứt, phải chăm sóc cẩn thận.”

“Được rồi, ông đi xuống đi.”

Anh đứng nhìn cô một lát, suy nghĩ một chút, tháo giày ra chui vào bên trong. Đêm đó đem cô từ ngọn núi K2 trở về, anh chính là kéo cô cả đêm như vậy, kết quả ngày thứ hai còn không vui vẻ.

Cũng không sợ vì khuôn cảm cúm của cô lây sang, Lại Tư kéo thân thể lạnh như băng của cô vào trong ngực. Suy nghĩ, nếu như cô có thể vui vẻ như ngày đó, anh cũng không cầu xin cái gì khác. Anh đã khẳng định, có thể ở chung với bác sĩ biến thái như Lãnh Quý lâu như vậy, nhất định không có chuyện gì tốt! Chuyện này anh phải điều tra thật rõ!

Cả kế hoạch lập ra một tháng, lại bởi vì một cuộc cảm nặng này, kéo dài tới gần hai tháng.

Mấy ngày nay, trừ tình cảm cha con Trích Trích Đò Đò với Lại Tư càng ngày càng sâu, thỉnh thoảng động tay động chân với Lại Tư, Tuyết Thuần càng thêm không có địa vị.

Ban đầu ở trong lòng Trích Trích Đò Đò Tuyết Thuần là vị trí thứ nhất, sau thời gian một tháng, Lại Tư thành công kéo cô xuống, đem cô xuống vị trí thứ hai.

“A, chờ một lát! Cổ áo còn chưa bé xuống.”

Động tác của Trích Trích rất nhanh, Tuyết Thuần lập tức không thể kéo cậu bé lại.

Trích Trích dù sao cũng là trẻ con, Tề Tiểu Thanh hẹn những người bạn nhỏ khác cùng nhau chơi đùa ở Lại gia, lần này vô cùng hưng phấn, nào có quan tâm cổ áo có bé hay không, dù sao cũng có thể chơi vui vẻ là được.

“Mẹ, con cũng muốn đi tìm anh họ chơi.” Bàn chân mập mập nhỏ nhắn của Đò Đò, đuổi theo Trích Trích. Thời điểm giống như đến đây.

Tuyết Thuần cười cười, không chỉ một lần hỏi hân, vì đâu lại muốn đem Trích Trích Đô Đô về đây! Vì đâu! Không nói cho Lại Tư, không đem chúng về, Trích Trích Đô Đô liền là của riêng cô. Cô vĩnh viễn là người thân quan trọng nhất trong lòng chúng. Hiện tại, trong thế giới của chúng, thấy rất nhiều thứ, có một người cha như ngọn núi cao lớn, khiến cho người mẹ như cô có vẻ vô dụng.

Nhưng mà, sự thật là, các con không thể vĩnh viễn thuộc về mình cô. Muốn để cho bọn chúng lớn lên khỏe mạnh, nhất định phải có cha mẹ quan hệ tốt hun đúc lớn lên, cho dù là cha mẹ ly dị, nhưng quan hệ tốt mà nói, dạy bảo chúng giá trị quan một cách chính xác, nhất định sẽ lớn lên trở thành người khỏe mạnh.

Cha mẹ ly dị, cũng là tốt hơn là lớn lên mà không có cha.

Tuyết Thuần trở lại trong phòng muốn thu thập hành lý, chợt phát hiện hành lý mình mang đến căn bản không hề mở ra, đồ vật bên trong chỗ này vẫn sử dụng được. Cũng tốt, khỏi phải phiền toái, cái gì mang tới, liền mang cái đó đi, hai bên càng thoải mái.

Trước đó, phải nói chuyện với Lại Tư một phen.

Nhớ tới ngày đó trong mưa thối nhiên mãnh liệt, Tuyết Thuần che mặt, MD, dù sao những ngày qua ở đây đều không có chuyện, còn là rất thường xuyên đang suy nghĩ, có thời điểm còn lộ ra nụ cười ngượng ngùng. Làm phụ nữ ly hôn, cô thật rất không có gì xuất sắc!

“Bà chủ.” Người giữ cửa lần này không phải là Lam Dạ, là một người cường tráng khác.

Tuyết Thuần mỉm cười gật đầu một cái, đây là lần cuối cùng nghe thấy cách xưng hô này, “Tôi có thể vào trong không?”

Anh trai lập tức rời khỏi chỗ, “Mời vào.”

Cửa phòng mở ra, bên trong đang thảo luận nhiệt liệt, bỗng nhiên nghe được tiếng vang, không khỏi yên lặng, nhất trí nhìn về phía cô.

Tuyết Thuần mỉm cười, “Ha ha, mọi người từ từ nói chuyện, lát sau tôi sẽ tới.”

“Chờ một chút.” Lại Tư cất văn kiện xong, hướng Đào Dân và Lam Dạ nói, “Liền quyết định như vậy đi.”

“Các trưởng lão sẽ không đáp ứng.” Đào Dân ngưng trọng nhìn anh làm hơn đương gia mười năm. Năm ấy mình anh trở lại từ đảo Luyện Ngục, tự anh từ chỗ huấn luyện ra ngoài, lấy máu ăn thề, cũng không dám hai lòng. Thấy được không ai xuất sắc có năng lực bằng anh ấy, càng thêm vui lòng phục tùng, dốc lòng dốc sức cống hiến. Vì một người phụ nữ, cần làm đến cỡ này sao?

Lại Tư lười phải nói đến lần thứ hai, ánh mắt sớm đã phiêu hướng đến trước người phụ nữ kia.

Đào Dân sờ sờ mũi, liếc mắt nhìn Lam Dạ đang bình tĩnh, tự than thở, một môi đi ra ngoài, còn đóng cửa lại, sau đó khóa lại.

“Đương gia cứ yên tâm đi, toàn bộ giao cho bọn tôi, sẽ không sợ ngày chúng ta nhảy ra?” Đào Dân vẫn không nghĩ ra, lòng đều là mười vạn câu hỏi vì sao.

Lam Dạ chợt nhếch môi, khiến Đào Dân kinh dị chăm chú nhìn, MD, muốn tạo phản, Lam Dạ này cư nhiên lại cười!

“Đào Dân vẫn chưa rõ sao? Mấy năm gần đây, đương gia chưa từng coi chúng ta là người ngoài, nhiều lần vào sinh ra tử như vậy, anh ấy đều coi chúng ta là anh em. Anh vừa muốn bỏ trách nhiệm nặng nề xuống để đi Tiểu Dao, lại tương đối muốn chịu trách nhiệm, chỉ có thể đem gánh nặng rơi vào đầu vai chúng ta.”

“Ý của anh là, đương gia muốn đi Tiểu Dao vui vẻ.”

“Có vợ mọi chuyện đều đủ, chính là thói hư tật xấu của người đàn ông.”

...

Lại Tư tựa lưng vào ghế ngồi, thần sắc so với vừa rồi thả lỏng không ít, ở trước mặt cô bất kỳ nguy trang nào, bất kỳ cường hãn nào đều không có cần thiết.

“Tìm anh có chuyện gì?”

Nếu không có chuyện, mấy ngày nay, cô cũng sẽ không lần đầu tiên bước vào chỗ anh đang mật nghị.

“Em nghĩ rất lâu, hiện tại Trích Trích Đô Đô cũng đã quen thuộc với hoàn cảnh nơi này, đối với anh các con cũng đã tin cậy anh. Em nghĩ, thời điểm này chúng ta nên kết thúc rồi.”

Tuyết Thuần đem văn kiện bỏ vào trước mặt anh, “Bởi vì không biết anh có làm chưa, phản hiệp nghị ly hôn này, là em tìm về. Đến lúc sau khi anh ký xong, tùy thời điểm đi làm, cũng tùy thời điểm mà kết hôn. Anh được tự do, em cũng tin tưởng anh sẽ chăm sóc tốt cho Trích Trích và Đô Đô. Vẫn là câu nói kia, không sợ anh muốn giành quyền nuôi con, mỗi tháng em cũng muốn gặp bọn họ. Trừ lần đó ra, em cái gì cũng không muốn.” Cô rất thông minh nhượng bộ trước, hiểu rõ chuyện tranh đấu với anh là không thể nào, trừ phi anh cam nguyện buông tha cho, nếu không không có người nào có thể đánh thắng được anh.

Lại Tư bề nghệ quét hai mắt đến tờ văn kiện thật mỏng kia, âm thanh nhạt nhẽo giống như từ chân trời xa xôi truyền đến, “Cho tới bây giờ anh cũng không có nói muốn giành quyền nuôi dưỡng Trích Trích và Đô Đô.”

Cái gì! Tuyệt Thuần tròn to cặp mắt, trên mặt không dám tìm mừng như điên, rồi lại che miệng, âm thanh nhẹ nhàng, cẩn thận giống như gió xuân thổi vào mặt, “Ý anh là, anh muốn cho Trích Trích Đô Đô sống cùng em?”

Trong đôi mắt kia chứa đựng mong đợi mừng như điên, Lại Tư không khỏi khẽ mỉm cười, “Chính là như vậy.” Bởi vì có thể mang niềm vui đến cho cô mà lộ ra vui mừng.

“Cảm ơn anh!” Tuyệt Thuần chân thành muốn nói cảm ơn, không có ai biết, anh quyết định, để cho cô sống lại lần nữa, sau này rất hăng hái, rất có sức sống.

Phòng nghị sự Lại gia.

Lại Tư ngồi ở trên ghế, ưu nhã thưởng thức một ly rượu đỏ trăm năm, mắt lạnh quét qua bốn vị trưởng lão.

“Mới vừa rồi còn bàn luận rất cao, hiện tại sao lại không nói một lời nào?”

Đại phó trưởng lão trầm ngâm một hồi lâu, ông có tư cách nhất, cũng là người có tư cách nói thích hợp nhất, “Tại sao đương gia muốn chia quyền? Đem quyền lực tập trung lại, chia về tay bọn tôi, ý của chủ nhà, không phải là muốn bỏ qua chúng tôi đi?”

Lời này vừa nói ra, người phía trước mắt cũng lộ ra ánh mắt chờ đợi nhìn lên từ đáy lòng bọn họ khâm phục Đại đương gia.

Kể từ khi anh nhậm chức, Lại gia ở trên đường có thể nói được với có thể đi ngang được, hai năm qua, sớm đã không có ai dám can đảm bất chấp Lại gia chút nào. Lại đương gia đã không chỉ là đương gia truyền kỳ trăm năm, còn có thần thoại ở hắc đạo. Quân hỏa hắc đạo cập kỳ lần ranh bang phái, mấy trăm năm trước nay chưa hề có!

Có thể nói, Lại Tư là trấn gia chi bảo của bọn họ, chỉ cần anh vừa đứng lên, liền có người không dám lên tiếng. Nhân vật như vậy, là kiêu ngạo của bọn họ, lão đại mà trong lòng bọn họ bội phục nhất! Nhưng lúc này anh đem quyền lực phân tán ra, đem trách nhiệm nặng nề thả vào vai bọn họ. Mặc dù trên tay cầm quyền rất tốt, nhưng đương gia dễ mặc, khiến trong lòng bọn họ đều thấy nguy hiểm.

“Yên tâm, tôi là họ Lại!”

Bỏ xuống một câu nói rất có trách nhiệm, lưu lại bọn họ hai mặt nhìn nhau, Lại Tư một thân nhẹ nhõm đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Làm Lãnh phu nhân vẫn còn hiệu lực

Edit: windy

Quán cà phê thanh nhã, dây leo xanh mượt quấn quanh ghế tre treo ngược, vô cùng có sức sống.

Lãnh Quý ngồi thưởng thức một tách cà phê đen, đôi mắt đen láy cô tịch vì người phụ nữ đối diện mà dâng lên chút rung động, “Chuyện ly hôn của em đã giải quyết mỹ mãn rồi?”

Người phụ nữ phía đối diện, là Tuyệt Thuần. Cô vuốt cằm cười một tiếng, uống một hớp trà sữa, “Coi như vậy đi.” Chỉ có giấy ly hôn chưa tới tay thôi, nhưng mà cũng không quan trọng, là Lại Tư vội vã cưới cô dâu, cô còn không có nghĩ tới tái giá.

Đôi mắt Lãnh Quý yên lặng không tiếng động thoáng vui vẻ, “Anh ta thật sự để quyền nuôi dưỡng Trích Trích Đô Đô cho em? Sao anh lại cảm thấy bên trong không chỉ như vậy... mà còn Tuyệt Thuần a! Em phải chú ý, anh nghĩ ngờ sau này anh ta sẽ làm gì đó.”

Không phải là anh suy nghĩ nhiều, tác phong anh ta bá đạo như vậy tuyệt đối sẽ không chịu thua thiệt như vậy, chẳng lẽ một chút cũng không nhìn ra tình cảm của ba mẹ con họ? Không đúng, nếu thật là như vậy, cũng sẽ không đem cô ấy và bọn trẻ cùng về Lại gia, hơn nữa là ở có hai tháng.

Ánh mắt Lãnh Quý chợt lóe lên, hồ lô đen giống như bán thuốc gì đó, thân là đàn ông giống nhau anh ta có bao nhiêu chút cảnh giác. Tuyệt Thuần chưa

từng nghĩ xấu người khác, nhìn bề ngoài cũng không thấy rõ lòng người.

“Ừ.” Tuyết Thuần cao hứng gật đầu một cái, “Chính miệng anh ấy nói ra, lúc ấy em giống như anh vậy nghe được nhưng không dám tin, em còn tưởng rằng, thế nào cũng mất công tốn miệng lưỡi với anh ấy. Anh ấy thật rất tốt, có lẽ nhìn thấy em sống cùng bọn trẻ bốn năm, mới không đành tách bọn em ra. Hiện tại cũng chỉ còn có một vấn đề, chính là em ở trong nước còn chưa tìm được công việc nào, trước hết để Trích Trích Đồ Đồ tạm thời ở chỗ anh ấy, tạm thời chưa tới đây cùng em.”

Lãnh Quý ý định quấy rầy, khuấy đều cà phê trước mặt, như có điều suy nghĩ đáp lời, “Như vậy sao.”

“Đúng rồi, anh rời khỏi đảo thiên giới của anh, ngàn dặm xa xôi đến Trung Quốc vừa đúng lúc em ra ngoài, không phải là có chuyện gì quan trọng muốn nói với em sao?” Trên mặt Tuyết Thuần cười không ngừng, tâm tình rất tốt hỏi anh. Tầng đá lớn trong lòng đã không còn, ngày nào cô cũng cười híp cả mắt, hiện tại chính là chờ bản thân tìm được công việc ổn định, đưa con về nhà. Cuộc sống hạnh phúc ở tương lai đang ở trước mắt! Thật tốt, thật tốt, Trích Trích Đồ Đồ vẫn sẽ ở bên cạnh cô! Ngược lại cũng không nghĩ tới chuyện gả cho người đàn ông khác.

Trải qua việc cô nhắc tới như vậy, Lãnh Quý nghĩ tới, thả một bình thuốc đến bên cạnh cô, “Thuốc này là anh dựa vào thể chất của em mà nghiên cứu ra, một ngày một viên, dùng xong mới thôi.”

Tuyết Thuần nhận lấy bình thuốc lắc lắc, trăm viên thuốc bên trong bởi vì ma sát mà kêu sần sật, xem ra không ít đây, phải ăn bao nhiêu trời ạ!

Tuyết Thuần không hiểu, “Không phải trước đây anh từng nói, toàn bộ thân thể của em đã khỏe rồi? Tại sao lúc này lại cần uống thuốc?” Trước dình một trận mưa ở Lại gia, dẫn đến bị cảm đến suýt chết, ngày ngày phải chịu đựng ánh mắt nghiên cứu của Lại Tư, vừa rồi Lãnh Quý lại nói như thế, bây giờ cô thật sự có chút nghi ngờ. Có phải Lãnh Quý sợ tâm tình cô không tốt, ban đầu lừa gạt cô? Nhưng dường như anh sẽ không là người làm chuyện nhầm chán như vậy.

“Như em nói đó. Đây là dùng để bồi bổ, thân thể của em đã làm phẫu thuật nhiều lần, trải qua việc anh chữa trị bên trong đã sạch sẽ. Nhưng chính vì quá sạch sẽ, khả năng miễn dịch lại thấp hơn người bình thường. Nếu muốn khôi phục thể chất mấy năm trước, em còn phải uống cái này.”

Tay Lãnh Quý để lên trên thành ghế, lập tức tỏa ra mùi hoắc, cộng thêm bề ngoài xuất sắc, rước lấy sự chú ý của các cô gái xung quanh, bản thân hồn nhiên bỏ mặc ánh mắt đó, có lẽ là thói quen, có lẽ trong lòng trong mắt chỉ có người phụ nữ ở trước mắt.

“Trước đây không có nói cho em biết là bởi vì chưa đến lúc, hiện tại thân thể của em có thể tiếp nhận được loại thuốc kích thích này. Ba ngày đầu có thể sẽ có triệu chứng hơi hôn mê, bất quá chỉ là tạm thời, trải qua bộc phát thần thanh khí sảng, hơn nữa cũng sẽ không có để lại hậu di chứng của cuộc giải phẫu trùng độc năm đó, bảo đảm trả lại cho em thân thể khỏe mạnh của bốn năm trước.”

Tuyết Thuần không nghi ngờ chút nào nhận lấy, bỏ vào túi xách, “Em cũng báo trước, tạm thời em không có tiền.”

Lãnh Quý cười hai tiếng, “Làm Lãnh phu nhân vẫn còn hiệu lực.”

“A, đột nhiên nhớ tới, em còn có chuyện phải làm, phải đi trước.” Tuyết Thuần giống như kinh ngạc nhớ tới, chuẩn bị bước đi. Cô cũng không muốn gở cho anh một cái, lập gia đình sao, cô còn không có tâm tình đó. Hiện tại thì phải chăm sóc cho bề ngoài của bản thân đã, ngày mai có vài công ty muốn phỏng vấn.

“Chuyện gì mà gấp gáp vậy?”

Con người Tuyết Thuần đảo một vòng, trong trí nhớ của Tuyết Thuần không nhận được là cùng phụ nữ đi dạo phố, ba năm trước đây xin anh cho đi mua đồ trẻ con cho Trích Trích cũng không chịu, hại cô ở cữ còn phải mua đồ trên mạng.

“Em muốn đi mua bộ tây trang bộ váy, ngày mai dùng để đi phỏng vấn.”

“Cuối cùng cũng nghĩ tới cuộc sống như người bình thường, ông trời muốn đổ mưa hồng sao.” Lãnh Quý yên lặng mắt híp lại thành ánh trăng rằm dịu dàng, anh rất ít khi cười, nhưng mỗi lần cười lên, ánh mắt cũng sẽ hơi mí hoắc, cộng thêm gương mặt tuấn tú, thoát nhìn ít đi vẻ đẹp lạnh lùng, thân quen rất dễ, rất đẹp trai.

Tuyết Thuần liếc anh một cái, “Không phải anh nói, muốn đem thân thể nuôi thật tốt, sẽ phải có công việc và thời gian nghỉ ngơi. Em nghĩ, phải làm đến đây, nên đi ra ngoài tìm công việc thôi, cho dù là loại công việc gì, ít nhất có thể điều chỉnh cuộc sống của em, nuôi Trích Trích Đồ Đồ thành những đứa trẻ bình thường.”

“Anh luôn ủng hộ em.” Lãnh Quý cũng đứng dậy đi theo, dương dương tự đắc cầm chìa khóa trên tay, “Đi thôi.”

Tuyết Thuần bối rối, đây là chuyện gì? Nghĩ một đàng nói một nẻo hỏi, “Anh sẽ không theo em đi dạo phố chứ? Đó là chuyện anh luôn luôn cấm thù đến tận xương tủy, em thật không muốn miễn cưỡng em.”

“Đây không giống nhau, mắt thấy người bệnh của anh đột nhiên nỗ lực, bắt đầu một cuộc sống mới, anh không bày tỏ chút gì, thật không nói được.” Lãnh Quý mở cửa xe, đẩy cô lên xe.

“Chúng ta rốt cuộc đi đâu? Chẳng qua em chỉ muốn đi dạo quanh khu gần đây một vòng.” Tuyết Thuần nhìn thấy thái độ khác thường của Lãnh Quý, âm thầm lo sợ. Người này tâm tính tốt hay sao, lại chịu dẫn phụ nữ đi dạo phố.

Trong lòng Tuyết Thuần thật sự có một tính toán. Người phụ nữ này anh chiều cô đã bốn năm, mặc dù thường xuyên coi cô là chuột bạch để nghiên cứu, nhưng ở bên cạnh đã lâu, nhất định sẽ sinh ra tình cảm giữa người với người, huống chi anh sớm đã này sinh tình cảm đặc biệt với cô. Hiện tại cô đang độc thân, tuy nói có hai đứa nhóc, nhưng chúng cũng là anh đỡ đẻ, cũng coi như kiếm được hai đứa trẻ.

“Nếu muốn đi phỏng vấn, đương nhiên phải đổi một hình tượng mới.” Lãnh Quý nghiêng đầu, “Anh nhớ hình tượng bây giờ của em chính là kiểu tóc thịnh hành nhất những năm chín mươi.”

Tuyết Thuần trừng mắt, “Anh mắng em nhà quê!”

“Anh đây không phải là đưa ra đề nghị cho em sao, đổi một hình tượng mới rất tốt! Em không có công việc ở bên ngoài, ít nhất cũng theo kịp thời đại bây giờ, nếu không, người ta còn tưởng rằng cô nhân sống ở thời xa xưa.” Lãnh Quý cười nói, “Hình tượng xứng đôi, cộng thêm vóc dáng hoàn mỹ, lúc bây giờ, thì công ti nào tranh nhau nhận.”

Tuyết Thuần buồn cười, “Ha, nghe anh nói xong, năng lực là quan trọng nhất. Tuy nói từ lúc em tốt nghiệp xong chưa hề tìm công việc ở bên ngoài, nhưng in giấy tờ tiếp khách, em còn có chút danh tiếng tức giận, nhất định sẽ ngay cả công việc như vậy cũng không tìm được đâu.”

“Nếu là không tìm được, anh đây có chỗ. Chờ chết vì sĩ diện, muốn làm công việc gì cứ nói cho anh một tiếng, còn không cần làm thêm giờ.” Lãnh Quý đảo mắt nhìn phía trước, chuyển động tay lái trong tay, nhìn cảnh tượng phía trước mặt lướt qua. Trong lòng, vẫn để ở trên người phụ nữ bên cạnh.

“Được, lời này của anh em sẽ nhớ. Nếu là ngày nào đó em cùng đường, không tìm được việc, thì sẽ đi xin anh.” Tuyết Thuần cười nói, nhưng quyết tâm trong lòng âm thầm đứng lên, nhất định phải dựa vào hai bàn tay của mình, cho dù rửa chén quét dọn, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Đến rồi.”

“A, sao lại đưa em đến tiệm làm tóc.” Vừa rồi nói như thế, Tuyết Thuần sờ sờ tóc mình, cũng dài tới hông, đúng là quá dài.

“Vội vàng chuẩn bị, ít nhất phải mất nửa ngày, anh không chờ lâu được như vậy.” Từ trước tới nay anh không có tính nhẫn nại với những chuyện như này, cô biết.

“Vậy anh nhanh về đi.” Tuyết Thuần nắm bắt cơ hội liền đuổi anh đi, anh biết thỉnh thoảng anh sẽ lại nói ra đòi lời đòi cưới cô.

Lúc này Lãnh Quý tiến quân thần tốc, đặt mông ngồi xuống ghế sa lon của tiệm người ta, mở tạp chí bắt đầu giết thời gian, “Dù sao anh trở về cũng không có chuyện gì làm, còn không bằng ở cùng em.”

Lãnh đại nhân tự nhiên lại đuổi không chịu đi, da mặt dầy ở đây cùng cô lãng phí thời gian. Tuyết Thuần thở ra một hơi, bắt đầu đi cùng nhà tạo mẫu tóc bắt đầu vấn đề về kiểu tóc.

Như vậy đi cắt tóc, mua quần áo, trời liền đến tối.

Lái xe vào khu biệt thự, dừng lại trước cửa một biệt thự đơn giản. Đây là sau khi mẹ nuôi qua đời, cô suy nghĩ đến cuộc sống sau này cùng Trích Trích Đô Đô, chỉ lưu lại duy nhất một chỗ này.

Bốn năm trước cô đem tất cả tài sản mẹ nuôi để lại, tất cả đều đem đi quyên góp từ thiện. Cả đời mẹ nuôi liều mạng làm việc, chính là vì con cái, sau khi qua đời còn để lại tài sản, cô hoàn toàn có thể thừa kế, nhưng trên đường cô lại cảm thấy bị thẹn, đã như vậy, còn không bằng để lại cho người cần nó.

Tuyết Thuần tháo dây an toàn ra, “Cảm ơn hôm nay anh đã theo em.”

Lãnh Quý nhìn cô xuống xe không hề lưu luyến chút nào, cuối cùng cũng ra ngoài. Mắt thấy cô lấy chìa khóa mở cửa ra, anh dựa ở cạnh cửa, nghĩ không chịu đi, “Không mời anh vào trong ngồi sao?”

“Thời gian đã muộn rồi, em trở về lập tức liền đi ngủ. Hơn nữa Trích Trích Đô Đô đều không có ở đây, anh đến cũng không có ý nghĩa gì.” Cô nam quả nữ chung một phòng coi là chuyện gì. Tuyết Thuần âm thầm tăng thêm câu.

Đôi mắt đen của Lãnh Quý hòa vào đêm tối, lóe lên ánh sáng, “Vậy anh nhìn em đi vào.”

Tuyết Thuần bắt đầu cười cười, ca một tiếng đóng cửa lại, qua anh, đi qua tiểu viện, tiến vào phòng.

Thật ra thì, Lãnh Quý, phải cách thật xa, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt từ xa bay tới, chăm chú chưa từng rời khỏi. Ôi, cô nên làm cái gì bây giờ?

Vì vậy, làm cho mái tóc cô mới vừa làm xong, loạn hết lên.

“Đỉnh linh linh...”

Giữa Tuyết Thuần không thêm còi, chuông cửa chợt vang dội, thầm nghĩ, Lãnh Quý này luôn luôn tự kiêu tự đại, vào lúc này cọ xát đứng lên. Nghiêng đầu nhìn về phía camera bên cửa, động tác đột nhiên giật mình, vừa kinh hãi vừa vui mừng. Đêm tối đen như mực vậy, anh lại tới! Quan trọng nhất là, dẫn cả hai bảo bối của cô đến.

Tuyết Thuần mặc dù kinh ngạc, nhưng ngay sau đó nụ cười trên mặt liền không che giấu được. Còn gì quan trọng hơn khi thấy được ruột thịt của mình

đây?

Cửa sắt mở ra, lập tức có hai đứa bé vọt vào trong ngực, “Mẹ, Trích Trích (Đô Đô) rất nhớ mẹ!”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đường xa mà đến thị sát

Edit: windy

“Ngoan, mẹ cũng nhớ các con.” Thân thể Tuyết Thuần có chút không dễ dàng đỡ hai bé, hai nhóc này càng ngày càng tốt, cân nặng không ngừng tăng lên, cô suýt chút nữa không nhận được bọn chúng.

“Sao đến bất ngờ vậy? Cũng không nhắc trước trong điện thoại cho mẹ, để mẹ đi đón hai đứa.”

“Bọn nhỏ vội vã muốn thấy em, chậm một ngày cũng không được, dù sao hiện tại anh cũng đang nghỉ phép, liền quyết định đến thăm em.”

Lại Tư nói xong không mặn không nhạt, thực chất, thời điểm tới thật đúng lúc. Những trưởng lão kia sợ anh không trở lại, bảo dưỡng tuổi thọ cũng không đi, liền ở lại Lại gia. Nhưng anh quyết tâm muốn rời khỏi, không trên người nào dưới người nào ra lệnh một cái, bỏ rơi bọn họ dễ như trở bàn tay. Thử hỏi, đương gia là người đứng đầu, ai dám là phản, mấy trưởng lão kia lại càng sống trở về cũng không dùng được.

Bọn nhỏ vô cùng nhớ cô, mà anh chợt muốn cho cô bất ngờ, dựa vào lý do quang minh chính đại này, suy nghĩ tới cũng sẽ không có vẻ đột ngột. Trời ban cho cơ hội tốt như vậy, anh không vội vàng bắt được thì không phải là đàn ông.

“Được rồi, ban đêm trời lạnh, mau vào đi.” Tuyết Thuần kéo thật to lưới sắt, xuyên qua tiểu viện mờ tối, đi vào phòng ấm áp.

Đèn trong phòng rất sáng, Trích Trích lập tức lên tiếng, “Mẹ cắt tóc! Thật xinh đẹp!”

“Xinh đẹp! Xinh đẹp! Con cũng muốn!” Đô Đô lau lau nước miếng, say mê ngắm. Muốn tóc của mình cũng uốn uốn, nhất định xinh đẹp như búp bê trong phòng.

“Cảm ơn, ừ, được.” Tuyết Thuần hôn lên trán bọn chúng một cái.

Cuối cùng ngẩng đầu thấy rõ Lại Tư một thân tây trang, ánh mắt anh sâu thẳm, ánh mắt cố ý lượn quanh cô muốn nói lại không nói được.

Tuyết Thuần thấy thế trong lòng hoảng hốt không hiểu, cảm thấy ánh mắt của anh giống như nghiên cứu cái gì đó. Tuyết Thuần không chống cự nổi ánh mắt bức người áp lực của anh, rất nhanh liền thua trận.

Thời điểm đang muốn rời đi, Lại Tư trước cô bước từng bước hai tay đút túi, ánh mắt lẩm nhẩm quét qua biệt thự nhỏ. Lúc trước ở bên ngoài chờ cô trở lại, hai đứa trẻ vội vàng ngáp ngủ, không nhìn thấy chủ Lãnh của chúng, anh cũng là thấy thế liền nhất thanh ở nhị. Ban đêm, 11 giờ hơn, một người đàn ông độc thân tự đưa một người phụ nữ tự cho là ly hôn thành công về nhà, động cơ tuyệt đối không đơn thuần.

Một khác kia anh liền suy nghĩ, nếu là người đàn ông kia tiến vào, anh liền tiễn anh ta!

“Ăn cơm tối rồi sao?” Tuyết Thuần không có gì để nói vẫn nói, biết rõ nói ra cũng chỉ là câu nói nhảm. Cô từng ngồi trên phi cơ của Lại gia, phòng ngủ, thức ăn đều không ít, nhất định được chăm sóc cẩn thận.

Tuy nói như thế, Lại Tư kiểm chế cực tốt vô cùng nề tình, mỉm cười trả lời: “Ăn rồi.”

Nhìn kỹ, biệt thự cô đang ở lúc này, tuy nói không lớn, lại nhỏ mà ấm áp. Phòng khách thiết kế rất tự nhiên, trang trí điều khắc thanh nhã, trang trí theo phong cách Châu Âu, sắc thái bố cục đơn giản thanh thoát. Không hề hào hoa trang hoàng, tường trắng trong sáng, giống như thủy tinh cung đẹp đẽ, phong cách rất hưu nhân.

Tuyết Thuần thấp thỏm bất an bắt tay vào làm, giống như tiếp đãi lãnh đạo đến thị sát địa bàn, “Chỗ này khẳng định không lớn bằng chỗ anh, nhưng phía sau có một vườn hoa nhỏ. Tổng thể mà nói, cuộc sống ở đây rất thoải mái, thích hợp để cho bọn nhỏ lớn lên khỏe mạnh.”

“Không tệ.” Lại Tư nhìn chung quanh một vòng, cho ra kết luận, sau đó ánh mắt lại vòng một vòng, rơi vào trên người cô, trông mắt đen thối hơi nóng đến, “Tại sao đột nhiên đổi kiểu tóc?”

Vốn là đen nhánh tự nhiên thẳng phát, tới chỗ nào cũng tỏa ra một ngọc nữ xinh đẹp thuần khiết kiểu cổ đại, mà màu đỏ rượu uốn sóng lấp lánh chiếu lên làn da bạch ngọc của cô, so với tính khiết trong sáng, lúc này cô cười một tiếng nhả một cái nhưng lại mang phong thái thực nữ quyền rũ động lòng người.

Ánh mắt Tuyết Thuần chột lóc, sờ sờ sợi tóc uốn sóng rơi trước ngực, “Như vậy có vẻ thành thực, công việc cũng dễ tìm được chút.”

“Chỗ này của em còn phòng khác không?” Lại Tư cũng không khách khí, ở trước mặt cô cời áo khoác ra. Công việc vừa giao xong, còn không thay quần áo, liền không thể chờ đợi đuổi theo. Trờ i mới biết anh nóng lòng thế nào. Cô muốn bắt đầu cuộc sống mới, không có anh xen vào, cuộc sống tuyệt đối là một tiếc nuối lớn!

“Có.” Tuyết Thuần trả lời xong lập tức sùng sốt một chút, “Tôi nay phải ngủ ở chỗ này sao?”

“Thân là cha của bọn nhỏ, anh không có tư cách sao?” Cũng không đợi cô trả lời, tình tế nhìn toàn bộ bố trí trong phòng, Lại Tư đi thẳng ra ban công nhỏ, chỗ đó dẫn thẳng ra vườn sau, trong màn đêm đen nhánh, bởi vì đèn không có mở toàn bộ, đèn đường vàng nhạt mở ra ánh sáng mê ly, mơ hồ nhìn thấy một cây đại thụ ở bên đầu tường, lá cây rơi xuống theo gió bay đi, ngược lại có phong tình khác.

Tuyết Thuần như cô vợ nhỏ cách anh năm bước. Cô dám nói không sao! Các con đều là của cô, ngộ nhờ ngày nào đó tâm tình Lại Tư không tốt, nói chăm sóc các con gặp khó khăn, lập tức muốn giành lại con, cô chẳng phải là muốn khóc sao!

“Mẹ, Đô Đô muốn đi ngủ.” Đô Đô xoa xoa đôi mắt đen láy, ôm chân của cô, mặt cọ cọ vào.

Ngay sau đó Trích Trích cũng ngáp một cái, “Con cũng muốn ngủ.”

“Vây cũng phải tắm nước nóng trước đã.” Tuyết Thuần lời kéo tay bé nhỏ của chúng, “Mẹ đưa mấy đứa đi tắm rửa sạch sẽ.”

Chỉ chốc lát sau, bên trong truyền đến tiếng nước chảy, tiếng cười khanh khách huyền ảo của hai đứa trẻ truyền ra.

Lại Tư neho mày, cũng chưa từng thấy bọn họ vui vẻ với anh như vậy, chẳng lẽ thiếu sót bốn năm không sống cùng nhau?

“Cha cũng chưa có tắm rửa sạch sẽ.” Trích Trích một thân bột trắng, nghiêng đầu nhìn thấy cha ruột ảm áp cúi mặt, lập tức hắc hắc lên án.

“Ha ha ...” Đô Đô hi hi ha ha cười đùa, ở trong nháy mắt Tuyết Thuần Lại Tư không nhúc nhích, hai tay bé nhỏ của Đô Đô vừa đánh loạn lên.

Ba!

Rào rào!

Bồn tắm khắp mọi nơi vẩy ra bọt nước, Tuyết Thuần cảnh giác lui về phía sau, nhưng là bất ngờ không kịp đề phòng vẫn bị dính ướt.

“Hai đứa trẻ quá khỏe nghịch.” Âm thanh Lại Tư hơi thâm trầm, vang ở bên tai.

Tuyết Thuần hơi sùng sốt, do không tự chủ được, bên hông một bàn tay ôn hòa chột đặt lên. Vốn là anh đứng ở phía sau, này không, chính là ngược lại là cô chủ động chào đón, dán lên người anh.

Anh rất vô tội, nhưng là vô cùng hưởng thụ.

“Không có sao.” Tuyết Thuần lắc đầu một cái cười một cái, không dấu vết rời khỏi vòng ôm, bắt đầu đổi nước tắm cho Trích Trích và Đô Đô.

“Nếu là sau này đi làm, người nào sẽ chăm sóc bọn chúng? Nếu không hiện tại tìm một bảo mẫu tới.” Lại Tư bắt đầu câu được câu không trò chuyện, phòng tắm nhỏ nhỏ, có các con khả ái của anh, có vợ... Của anh, sống ở đây, trong lòng đều tràn đầy ảm áp. Đây chính là mùi vị của một gia đình bình thường.

“Ừ, em từng nghĩ tới, di Phi chăm sóc cho mẹ nhiều năm như vậy, em đang muốn xin đi ấy đến chăm sóc cho Trích Trích với Đô Đô.”

Rắc rắc!

Ý tưởng Lại Tư cho Tuyết Thuần mới này sinh ra, anh phải cho di mập nào đó nghỉ hưu trước, nếu không anh làm sao xứng được chức vú em đây?

Không giống với mấy đứa trẻ tầm thường khác, Trích Trích Đô Đô từ khi sinh ra đã thiếu mất tình thương của cha, phương diện nào đó phải độc lập sớm. Ví dụ như đi ngủ, làm gì được ru ngủ như mấy đứa trẻ bình thường, không có truyện cổ tích, kiểu vừa lên giường liền ngủ luôn. Giống y hệt Tuyết Thuần, là một thần ngủ!

Lại Tư nằm ở trên giường, trần trọc trở mình khó có thể ngủ được, trong đầu tới tới lui lui đều là cảnh tượng người đàn ông kia đưa cô xuống xe.

Cô gái xinh đẹp ngoan ngoãn giống như Tuyết Thuần như vậy, có đàn ông nào chả thừa dịp mà lao vào, là chuyện quá bình thường. Đặc biệt là Tuyết Thuần còn đang mù quáng cho là bản thân là người đã ly hôn nữa, chuyện liền có vẻ rất nguy hiểm. nếu anh không cho cô ăn chút gì ngọt ngọt, người phụ nữ này nhất định sẽ cách xa anh vạn dặm.

Suy đi nghĩ lại, muốn sau này như trước, Lại Tư đứng dậy trầm ngâm hồi lâu, thật sâu cho là đảm nhiệm chuyện kia không nên phát triển. Nếu không ném cho cô cảnh ô liu, Tuyết Thuần liền sẽ không cho anh có cơ hội quay lại cùng anh.

Chẳng biết tại sao, mặc dù ở trong lòng của cô, không biết anh xếp ở hàng thứ mấy, nhưng luôn có cảm giác không khỏi tự tin, Tuyết Thuần thương anh. Có lẽ là trong lúc cô lơ đãng lệ thuộc vào, có lẽ là có bọn nhỏ ràng buộc, nhận định cô sẽ không vô tình như vậy.

Còn có nhiều có lẽ hơn, có lẽ là lúc bốn năm trước bỏ rơi cô, nhìn thấy đôi mắt đen nhánh như lưu ly trong suốt, bé nhỏ như đáng thương, có lẽ như câu nói Phó Cận Doanh nói: “Trong thiên hạ không có người mẹ nào không thương con cả, cô ấy biết rõ rất có thể anh sẽ cướp Trích Trích và Đô Đô đi, nhưng vẫn trở lại. Cô ấy không phải là yêu anh vô cùng sâu sắc, chỉ là mù quáng tin nhiệm anh” anh nghe vào trong lòng, có lẽ là Lại Dung Nhân ngày ngày khuyến khích anh đuổi theo vợ...

Thay vì suy nghĩ lung tung như vậy, không bằng trực tiếp đi hỏi rõ ràng một cái.

Nhưng từ trước đến nay cô đều dính giường liền ngủ, lúc này sớm đã ngủ say rồi. Lại Tư kết luận, bỗng nhiên lại giương khóe miệng lên, Trích Trích Đô Đô lúc này chắc đang ở bên cạnh cô đi. Sau đó, tự dung lại nghĩ tới, mỗi lần cô tỉnh lại liền mơ màng chơi rất khá, miệng anh càng giương cao hơn.

Cẩn thận quan sát, anh chiếm một địa vị quan trọng nào đó trong lòng, không khỏi là đếm ra năm người, Xuyên Sở Sở này, Trình Lăng này, Lãnh Quý này... Đương nhiên Trích Trích Đô Đô là cục thịt trên người cô, dĩ nhiên là không tính.

Nghĩ như vậy, ngược lại càng cảm thấy cô là người coi trọng tình cảm, nói cách khác là dài chuyện. Thời gian như vậy, anh không chiếm ưu thế. Cách nhau bốn năm, coi như tội nghiệp Lãnh Quý rồi.

Từ miệng Trích Trích biết được, lý do bé không thích lúc mới gặp anh, là bởi vì mỗi lần Trích Trích nhắc đến cha tình trùng, Tuyết Thuần liền lộ ra bộ mặt ưu thương. Nếu không yêu anh, sao có thể khổ sở như vậy?

Tự hỏi lòng một câu, người phụ nữ như vậy, anh thật không muốn buông tha! Với tính tình ôn hòa của cô, cho dù là nửa đêm gõ cửa khuê phòng của cô, cũng sẽ không giống như người đàn bà chanh chua giọng chân lên chửi đồng mắng anh.

Càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng, càng nghĩ càng cảm thấy là Tuyết Thuần yêu anh. Lần này càng thêm không kiềm chế được, cả đời lần đầu tiên làm ra chuyện tình không thân sĩ. Nửa đêm canh ba, rất không phúc hậu đánh thức thực nữ đang ngủ say.

“Cốc cốc cốc!”

Tuyết Thuần đột nhiên chợt tỉnh, nghe được cửa phòng đập kêu vang dội, cô giật mình, phản ứng đầu tiên là: Có kẻ trộm đột nhập vào cướp bóc!

Cô vội vàng cầm lấy điện thoại bên cạnh, chuẩn bị bấm 110. Không nghĩ đến, có Lại Tư bá chủ hắc đạo ở đây, cho dù là một con ruồi cũng không dám bay vào được.

“Mở cửa!”

Tay cô run lên, theo hướng số 0 ngón tay bấm lên chỗ số 1, âm thanh quen thuộc, từng nghe qua ở đâu đó...

“Anh có lời muốn nói với em.”

Lại Tư! Tuyết Thuần không nghi ngờ nữa, xuống đất, mắt đen đùng đùng mở cửa, đổ ập xuống một câu, “Xảy ra chuyện gì? Có phải Trích Trích Đô Đô gặp chuyện không may?”

Lại Tư cầm dép, thần sắc mang theo vẻ hưng phấn, ánh mắt trong trẻo sâu thẳm giống như ngôi sao trên bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Đêm tê liệt

Edit: windy

Lại Tư không nói hai lời, đi thẳng vào phòng của cô, “Ồ dưới mắt anh sao lại có chuyện gì được. Đền ở chỗ nào? Tối như vậy mà ra ngoài mở cửa, cũng không sợ không nhìn thấy xong ngã sao.” Mấy năm từ biệt, anh vẫn nhớ cô có chứng quá sợ hãi, rất tự nhiên mở miệng nói ra lời quan tâm cô, như khi đó, tất cả tâm tư chú ý đến từng cử chỉ động tác của cô, sợ cô bị thương.

Tuyết Thuần sau lưng anh vô tội cào cào, nếu không phải là lão đại anh đập cửa rất khẩn cấp, cô cũng sẽ không nóng lòng chạy ra mở cửa. Người bình

thường sẽ gõ cửa ulynh ulynh lúc đêm hôm khuya khoắt sao? Người bình thường sẽ nghĩ, Lại Tư đại nhân luôn luôn ưu nhã lại làm ra hành động không phù hợp với thân sĩ, vậy chính là xảy ra chuyện rất lớn!

“Em gặp được một bác sĩ nổi tiếng, bệnh quáng gà đã chữa được rồi.” Trong lúc làm chuột bạch cho Lãnh Quý, bệnh nhẹ trên người cô cũng đã chữa hết.

Ngón tay Lại Tư chạm nhẹ lên tường, cả phòng chợt sáng lên. Anh nhếch nhếch môi, hơi cảm thấy thất vọng khi không nhìn thấy đồng đồ hỗn loạn gì đó, giống như ghé dựa, áo ngực của cô... Ho khan một cái...

Căn phòng sạch hơn so với tưởng tượng, nhưng mà khiến bản thân chịu dọn dẹp, là ai có thể thay đổi được cô đây? Trích Trích với Đô Đô? Hay là người đàn ông tên Lãnh Quý?

Nghĩ tới đây, thần sắc của anh liền lạnh lẽo. Ở trong Lại gia, thường xuyên nghe thấy tiếng la hét của Đô Đô phải gả cho chú Lãnh, Trích Trích cũng quen thuộc gọi chú Lãnh, lần này lại nghe được từ miệng Tuyết Thuần tiếng bác sĩ nổi tiếng. Hừ, tại sao chỉ xa nhau bốn năm, vận đạo hoa của cô lại nở rộ, anh lại vẫn vì cô mà thù hận như ngọc! Trong lòng không khỏi tức giận.

“Nửa đêm canh ba, anh có chuyện gì gấp sao?” Tuyết Thuần ngáp một cái, đột nhiên nghiêng đầu, đôi mắt chợt nhìn về phía anh, “Không phải là Lại gia xảy ra chuyện gì chứ?” Hắc đạo lúc nào cũng lấy cả mạng để làm việc, bá chủ ở trong nơi này, không nói xuất hiện một Trù Nhiên thứ hai, người nào dám đụng đầu.

Lại Tư xoay người lại, cho cô một ánh mắt “Em nghỉ quá nhiều rồi”, sau đó anh nhẹ cắn môi mỏng, dựa vào bóng đêm giọng nói lạnh lùng, “Chúng ta ngủ bài đi.”

A? Tuyết Thuần nhẹ nhàng chậm chạp dụi dụi mắt, chỉ sợ nghe nhầm, giương tai lên mà nghe. Ngủ bài? Bài gì? Vết thương cũ chôn sâu trong lòng mơ hồ bắt đầu không an phận mà dục động, đau đớn quen thuộc sóng sau xô sóng trước đến. Đáng chết, rõ ràng cô gắng không nhớ, cố gắng thay đổi trung tâm cuộc sống, nhưng vì sao anh lại xuất hiện ở trước mắt, cô liền không khống chế được mà ưu thương!

“Tuyết Thuần lại đây.”

Lại Tư thoải mái ngồi lên bên giường của cô, với anh không có chỗ nào thoải mái hơn chỗ này, chỗ này có mùi hương thơm ngát của cô. Với anh người phụ nữ khác giống như rác rưởi, ngay cả mấy loại nước hoa tự gọi là mùi hương tự nhiên, anh đều không chịu được. Đây là chỉ có cô mới có loại hương thơm mà anh thích, đây, bởi vì đặc biệt thích sạch sẽ, một mình anh khó ngủ nhiều năm.

Gặp lại nhau, muốn kéo cô vào ôm vô số lần, hôn, hung hăng gầy xéo, nhưng mỗi lần cũng không chế bản thân lại. Bởi vì làm như vậy, tương đương với việc anh cúi đầu trước, muốn đương gia cao nhất Lại gia cúi đầu... Mặt mũi liền không còn!

Tuyết Thuần bên cạnh kinh hồn tán đảm cố gắng nhớ lại mình đã bỏ qua cái gì, vừa cẩn thận tìm dấu vết trên mặt anh.

Đột nhiên, cả người cô chấn động, một ý nghĩ sợ hãi hiện lên trong đầu: sẽ không phải là Lại Tư đột nhiên thay đổi chủ ý đấy chứ, muốn mang Trích Trích Đô Đô đi sao!

Nghĩ tới đây, cô vội vàng đi đến trước mặt anh, cô cũng ngồi xuống, không đợi Lại Tư đi thẳng vào vấn đề, ngược lại chính cô lại vội vã tỏ rõ cõi lòng.

“Trích Trích Đô Đô là quan trọng nhất với em, em nhất định sẽ chăm sóc chúng thật tốt, em sẽ từ bỏ tất cả thói quen xấu, em làm một công việc bình thường, trong nhà sẽ xử lý gọn gàng ngăn nắp, em sẽ tìm cho chúng nhà trẻ tốt nhất, cùng chúng đi học, dạy chúng cách sống... Không muốn đem chúng đi, không có chúng, cuộc sống của em liền không còn ý nghĩa gì nữa, anh có thể hiểu được cảm giác của em không?”

Tuyết Thuần kích động vừa nói, ngón tay khoa chân múa tay lung tung, dùng ngôn ngữ cơ thể, mở miệng liền đem hết toàn bộ nói ra. Trước lúc trở lại đúng là đã nghĩ đến trường hợp xấu nhất, cho dù Lại Tư không để cho chúng theo cô, thì mỗi đầu tháng cũng có thể đến thăm. Nhưng bây giờ lại không giống, Lại Tư cho cô một miếng ngon ngọt, một chút cũng không so đo, chịu để cho cô sống cùng bọn nhỏ. Đột nhiên phải đi về như vậy, đột nhiên xuất hiện như vậy làm cô không chịu nổi. Thử nghĩ muốn, khi lấy được cái tốt nhất, sau đó đến thời điểm lại lập tức mất đi, trong lòng có thể đau lòng khó chịu cỡ nào!

Kích động đến không thể giải thích được, đau lòng đến không thể giải thích được, Lại Tư vỗ trán, sức tưởng tượng của Tuyết Thuần hết sức phong phú, chuyện này cũng có thể suy nghĩ đến mức như vậy. Nhưng mà nếu cô đã nghĩ như vậy, vậy anh không bằng... Thuận nước đẩy thuyền.

“Anh hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác của em.” Lại Tư nở nụ cười hồ ly, ánh mắt thoáng qua nét quý dị, nhìn thấy cô đứng thẳng bất an.

Lại Tư vỗ vỗ mép giường, khách khí nói, “Ngồi đi.” Giống như đây là giường của anh vậy.

Tuyết Thuần không muốn nghe anh nói mấy lời không khách sáo, ngồi ở bên cạnh anh vội vã hỏi, “Vậy anh tính thế nào? Anh sẽ không đổi ý chứ?” Suy nghĩ kia xông lên đầu óc, căn bản không chú ý đến chuyện anh đổi khách thành chủ, trong lúc vô tình, đem quyền chủ động đến vào trong tay anh.

Lại Tư hài lòng cười, cô càng gấp gáp, anh lại càng bình tĩnh, là có thể nắm chắc thắng lợi, “Trích Trích Đô Đô là con ruột của anh, cái này không sai đi?”

Tâm Tuyết Thuần chợt co rút lại, anh hỏi ngược lại, để cho bất an trong lòng cô lại càng mở rộng. Trong đầu có một suy nghĩ lẩn quẩn qua lại, cho nên anh đang hoài nghi Trích Trích Đô Đô không phải là con ruột của anh!

Năm đó vì lưu lại nửa sinh mạng duy nhất của anh để lại, cô mạo hiểm tính mạng, chết cũng không chịu rời khỏi các con, anh lại còn nói cái quái gì, liền là không thể hoài nghi điểm này! Nếu không mấy năm qua cô cố gắng vì cái gì! Còn là ở trong lòng của anh, cô vẫn luôn là một người phụ nữ là loi ong bướm quanh quần giữa hai người đàn ông!

Đôi mắt đen láy của Tuyết Thuần lóe lên, đau thương thoáng ẩn hiện, rung rung nước mắt, vẫn còn đọng ở đó khiến cho đôi mắt trong trẻo của cô phải dọa người. Cô cắn môi, môi hồng giống như sắp chảy máu, giọng nói của cô kích động mà kiên định, “Trích Trích Đô Đô thực sự là con của anh.”

Ánh mắt còn tỏ cáo rõ đau khổ hơn cả ngôn ngữ, con sóng trong lòng Lại Tư càng mãnh liệt, bỗng nhiên lại nhớ đến ngày đó, cô vội vàng đuổi theo anh, lộ ra dáng vẻ đau khổ bi thảm, tiếng khóc thút thít như uống máu. Hôm nay, lại kích động nữa, lại cũng chỉ là nhẫn nại kiên cường. Là bởi vì xa nhau, hay là thời điểm không có anh, là lần cuối cùng cô kiên cường?

Lại Tư không đành lòng sau khi từ mà biệt, ngoài mặt bất động không một tiếng thở, “Như vậy,” Lại Tư nhìn lướt qua nhìn ngón tay cô rồi rắm lại với nhau, mắt hơi giật giật. Làn da tay mỏng manh của cô gần xanh lại hiện lên rõ ràng. Trong ấn tượng, mỗi lần cô khấn trương kích động không thể kiềm chế được, liền có thói quen làm động tác này.

“Tại sao phải sinh hạ chúng?” Anh hỏi tiếp, vì xé ra chân tướng, không tiếc vạch ra vết thương đau khổ trong lòng bọn họ.

Tuyết Thuần bỗng nhiên ngược mắt, đôi mắt mở to, vẻ mặt gầy nhom của cô chợt hao gầy. Thanh tú như vậy, giống như hơi thở mát mẻ thổi vào mặt, lạnh giống như băng tuyết mùa đông, chợt nhìn thấy sắc xuân dồi dào.

“Anh, anh không thích bọn chúng sao?” Tuyết Thuần khó khăn mở miệng. Thời điểm sinh mấy đứa nhỏ, cô từng tự oán tự lo lắng nghĩ thầm, cô thích Lại Tư nhất, Lại Tư coi thường cô như vậy, có thể nguyên do là vì cô hay không, nếu cũng vứt bỏ đứa con của bọn họ, giống như không hề thích cô như vậy, nhìn cũng không muốn nhìn chúng thêm một lần nữa.

Thật may là sau khi trở lại, nhìn thấy anh cực kì để ý Trích Trích Đô Đô, căng thẳng trong lòng cô mới được giảm xuống, ngay sau đó vút suy nghĩ kia ra sau đầu.

Chưa từng nghĩ, tối nay anh chợt đập cửa đi vào, bỗng nhiên lại nói đến vấn đề này, lúc này lòng của cô đang căng như dây đàn, tựa như hễ lời kéo sẽ đứt.

“Em đừng hiểu lầm, anh thật sự chỉ muốn hiểu rõ chuyện trong quá khứ mà thôi.” Lại Tư vội vàng kéo suy nghĩ của cô trở về, tránh cho cô đâm đầu vào ngõ cụt, một chút cũng không có muốn.

“Lúc ấy, quan hệ của chúng ta... Hồngбет như vậy, em kiên trì sinh chúng ra, anh muốn biết. Dĩ nhiên, cho dù là vì lý do gì, anh cũng rất cảm kích em. Lần đầu tiên anh biết được, cảm giác làm cha, không giống như nghĩ sẽ đau khổ, mà là một loại cảm giác ấm áp rất kì diệu.”

Tuyết Thuần kinh ngạc đưa mắt nhìn anh, ngón tay vẫn nắm chặt lại, trong lòng thả lỏng, ngay sau đó trên mặt nở ra nụ cười khúc khích, kích động nói, “Cảm ơn, thật may là anh không ghét.”

Ghét? Lại Tư bất mãn hơi nhú chân mày, người này nghĩ như vậy sao, cho đến bây giờ anh cũng chỉ là bất mãn vì cô không để anh ở trong lòng, căn bản không từng nói ghét cô, sao lại sinh ra như này?

“Cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng ghét em.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tuyết Thuần khẽ nhếch lên, bàn tay che khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ba chữ “Không tin”.

Hai người yên lặng một hồi lâu.

Đêm hôm yên tĩnh, âm thanh của Lại Tư từ từ vang lên, “Từ đầu đến giờ, rốt cuộc em có yêu anh hay không?”

Lúc Lại Tư nói chuyện, không hề nhìn mặt của cô, ngón trỏ thon dài đùa giỡn chuông gió trên tủ đầu giường cô, vừa nhẹ nhàng chạm vào, tiếng kêu đinh đinh đang đang. Một câu kia rất kinh ngạc rất đả thương người, bao phủ giữa một mảnh đinh đinh đang đang. Theo tiếng chuông dần dần, Lại Tư chợt nghiêng mặt, chống lại đôi mắt trong suốt của cô, “Hử?”

Tuyết Thuần sớm đã bị câu hỏi của anh làm cho khiếp sợ, hơi thở gấp gấp, nhịp tim trật một nhịp. Thời điểm anh nhìn ngược về phía cô, máu cả người cô như chảy ngược lại. Lời của anh khoan thai giống như đang hỏi, khí trời hôm nay tốt không? Bất giác hồn nhiên, anh vẫn hết sức rạch vết sẹo ra, máu chảy đầm đìa.

Con cũng đã sinh rồi! Những thứ kia cả ngày lẫn đêm, vô số lần vui thích thậm chí cãi vã, không khỏi tượng trưng cho, cô yêu anh! Cô yêu anh! Vẫn luôn rất yêu! Chưa từng nghĩ tới, có một ngày, anh lại chất vấn tình cảm của cô dành cho anh. Hỏi ra lời như vậy, anh đem quá khứ của bọn họ thành cái gì? Giống như mấy người khác có ý lấy lòng của anh làm theo ý của người khác đến không đáng giá một đồng sao? Chính anh muốn như vậy sao! Cho nên, ngày đó, anh nói ra lời vô tình như vậy! Cho đến bây giờ anh chưa từng tin tưởng tình yêu của cô!

Tuyết Thuần giống như một kẻ ngốc, khoe môi cong lên, cô đang cười. Nhưng đôi mắt lại rung rung, càng tuôn ra không ngừng hơn so với lúc trước, tràn lan. Cô lơ đãng nhìn mặt anh, sau đó hốc mắt tràn đầy bất mãn, nước mắt chảy ra rất nhiều.

Rõ ràng nói bản thân phải kiên cường lên, nhưng tại sao trước mặt anh cô luôn không chịu nổi một kích yếu ớt. Cô như vậy, thật là càng sống càng trở

về, thậm chí mấy năm gần đây vẫn không bằng.

Bởi vì cô đột nhiên khóc, Lại Tư chợt giật mình, thần sắc xem thường dần dần thu lại, môi mím chặt, bộ dạng lạnh lùng run sợ, “Tại sao khóc?”

“Tại sao có thể! Sao anh có thể nghi ngờ tình cảm của em!” Bản tính của Tuyết Thuần luôn ôn hòa, chỉ vào mặt của anh, bị thống xúc động phần nộ hỏi. Vừa nói ra, nước mắt càng giống như nước sôi trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống, nóng bỏng như thiêu đốt trái tim của anh.

Trong lòng Lại Tư run lên, tay không tự chủ được mà lau mặt của cô. Mặt của cô ướt đầm, bàn tay anh bao vây lấy khuôn mặt của cô. Người của cô rất đẹp, nước mắt càng đẹp hơn, giọt nước mắt kia giống như giọt sương trên cánh hoa hồng vào sớm mai, tròn tròn tinh khiết. Nhưng mà anh cũng chỉ hỏi vậy, tuyệt đối không nghĩ tới lời của anh sẽ là ra cái gì không đúng với cô.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Cho phép em theo đuổi anh

Edit: windy

Có lẽ đêm tối thích hợp để tâm sự, có lẽ lúc đêm khuya, dễ dàng bỏ xuống được đề phòng.

“Anh hỏi như thế, vậy chúng ta ở chung một chỗ những ngày đó, anh coi nó thành cái gì?” Tuyết Thuần gạt tay của anh, che khuôn mặt yếu ớt, không muốn anh nhìn thấy cô yếu đuối.

Mặc dù che giấu như thế, thế nhưng nước mắt vẫn từ trong khe hở chảy xuống, rơi xuống ra giường, nhiều như nước mắt chim quỳên.

“Em làm sao có thể không yêu anh? Không yêu anh thì sẽ sống cùng anh suốt thời gian dài như vậy sao, sẽ cùng anh đi hưởng tuần trăng mật sao, sẽ trở về Lại gia với anh sao, còn sinh Trích Trích Đô Đô...”

Lời của cô thút thít nghẹn ở cổ họng, nói bởi vì thút thút mà mơ hồ không nghe rõ được, nhưng lỗ tai của Lại Tư được huấn luyện, nghe rất rõ.

Nghe vậy, trong lòng Lại Tư thoáng qua một chút vui vẻ, khuôn mặt lạnh lùng có vài phần vui vẻ. Nhưng trên mặt không nhìn thấy vui vẻ, đột nhiên, câu lựa chọn tê tâm phế liệt ngày xưa kia, một tiếng “Trình Lân!” giống như cái gai đang hung hăng đâm vào trái tim của anh.

Trên mặt Lại Tư cứng đờ, ngay sau đó môi mỏng giương lên, “Em thật sự yêu bao nhiêu tiền, rốt cuộc yêu bao nhiêu người rồi? Anh xếp hàng thứ mấy? Trình Lân, Xuyên Sở Sở, mẹ nuôi của em, thậm chí là Lãnh Quý lúc này... Cho dù là gì, ở trong lòng anh em là quan trọng nhất!” Lúc đếm những tên này, trong lòng Lại Tư đang rì rầm.

Theo lời của Lại Tư, Tuyết Thuần không ngừng lắc cái đầu nhỏ, làm cho người ta nghi ngờ, gáy ngọc của cô cũng vì vậy mà rung rung.

Về mặt liền như thế, động tác như thế, để cho mỗi lần anh cho là yêu cô yêu chính là anh! Hiểu lắm như vậy, tất cả đều vì cô mà sinh ra! Lại Tư thấy thế trong lòng liền hận, mạnh mẽ đẩy tay của cô, lộ ra khuôn mặt khóc đến đỏ lên của cô.

“Em muốn nói cái gì? Nói em yêu anh? Có bằng một phần vạn anh từng yêu em không? Không trân quý tình yêu như vậy, muốn Lại Tư anh làm tới mức nào nữa! Đáng hận, anh lại vẫn đối với em nhớ mãi không quên.” Lại Tư lau mặt của cô,

“Đáng hận, anh lại vẫn nhớ mãi không quên đối với em.”

Nhớ mãi không quên! Tuyết Thuần cũng quên mất khóc thút thít, chẳng qua là mờ đôi mắt nước mắt lưng tròng nhìn anh không hề chớp mắt cắn răng nghiền lợi không cam lòng, chỉ tiếc không rèn thép thành sắt.

Oanh một tiếng, trong đầu đột nhiên lóe lên, nhiều lời như vậy, cô tổng kết ra câu này: Lại Tư yêu cô!

Một khi suy nghĩ như vậy, đối với khát vọng Tuyết Thuần đè nén lâu nay vội vàng bắt được cứu trợ, đáng vẻ của cô chợt mừng như điên, nhưng lại sợ mất đi lại cẩn thận chứng thực, “Anh thật sự yêu em sao? Đã từng yêu, vậy bây giờ thì sao? Hiện tại có yêu hay không?”

Lại Tư nhìn Tuyết Thuần mới vừa rồi vô cùng đau lòng, bỗng nhiên lại mừng rỡ. Đột nhiên cảm thấy, bản thân hành hạ cô ấy đến mức thảm thương, thời điểm trong lòng đang dao động, tâm lại xuất hiện một tiếng liền xóa sạch, cổ gồng xóa đi dấu vết đau lòng kia.

Đúng vậy, anh không hề quên, là ai hại anh đau khổ nhiều năm như vậy. Anh nhàn nhạt lướt qua bàn tay ngọc nắm chặt cánh tay thô của anh, tay của cô nhỏ gầy giống như tay của học sinh tiểu học, chỉ có thể nắm được một nửa cánh tay của anh. Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng hơi gật đầu, nhàn nhạt đáp lời, “Ừ.”

Vui vẻ bên miệng Tuyết Thuần dần giãn ra, khóe mắt chợt rung rung, “Vậy là chúng ta không ly hôn sao?” Do cô ôm nhiều hy vọng hơn dịu dàng hỏi,

chính là sợ những tình cảm kia sẽ rời khỏi tay. Thời điểm hỏi ra lời này, chỗ sâu nhất trong lòng của cô liền mềm mại, cô nín thở, chỉ sợ bỏ qua bất cứ lời nào từ miệng anh nói ra.

Lại Tư nhìn thẳng vào mắt cô hồi lâu, suýt chút nữa bị ánh mắt vô cùng vui mừng bị đánh ngã, ngay sau đó anh di chuyển, ngón tay mập mờ cuộn cuộn lộn tóc quần của cô.

Tuyết Thuần vội vàng rời khỏi anh, trong lúc lơ đãng, bấp đầu hai người tựa gần nhau, “Như thế nào?” Sao anh lại nói chuyện! Trong lòng Tuyết Thuần hồ hào trong lòng, sao Lại Tư lại không làm giòn!

Sợi tóc thơm ngát quấn ở đầu ngón tay, một vòng lại một vòng, sau đó rút dần theo sợi tóc, ngón tay không ngừng dời lên, cho đến lúc chuyển qua khuôn mặt trắng nõn của cô, ánh mắt chợt nóng rực lên, vì vậy mu bàn tay nhẹ nhàng dịu dàng dao động trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lại Tư đại nhân thật là không buông tha bất cứ cơ hội nào để ăn đậu hũ nha!

Tiến lên gặp phải vẻ mặt lo lắng của cô, khoe môi Lại Tư ưu nhã nhếch lên, “Ly hôn không phải là quyết định của anh.”

Gi? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Thuần nghi ngờ, “Làm sao sẽ? Hôn nhân là chuyện giữa hai chúng ta, người không ly hôn không phải là anh, chính là em..” Nói tới đây, thanh âm của Tuyết Thuần ngừng lại, dừng lại một chút, ngón tay chợt chỉ vì hướng bản thân, “Em? Quyết định của em?”

“Ừ.” Lại Tư nhàn nhạt đáp lời, đầu ngón tay đã bắt đầu buông sợi tóc kia ra, sau đó bàn tay tự do, chậm chạp hưởng thụ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, miêu tả ngũ quan tinh xảo của cô.

Sắc mặt Tuyết Thuần ửng đỏ, hơi thở có chút không yên, có khuynh hướng sâu hơn. Thử hỏi, với ánh mắt mập mờ của anh, đầu ngón tay treu chọc làn da của cô, cũng sẽ không đứng vững như núi Thái Sơn.

Nhưng hiện giờ điều quan trọng không phải là cái này, trong lòng cô vẫn có một thắc mắc không được giải đáp. Nghe được lòng anh, mặt Tuyết Thuần lập tức lộ vẻ vui mừng, giọng nói gấp gáp kích động, lại cực kỳ êm ái, chỉ sợ chọc cho Lại Tư mất hứng thay đổi chủ ý, “Vậy ý của anh không phải là nói, chỉ cần anh không muốn ly hôn, em cũng sẽ không yêu cầu ly hôn?”

“Dĩ nhiên là không phải.” Đôi mắt Tuyết Thuần lập tức ảm đạm xuống, thất vọng nói một câu.

Đầu ngón tay của Lại Tư đột nhiên rời khỏi mặt cô, tay nắm được một lọn tóc của cô, kéo về hướng của anh, sức lực không nặng không nhẹ, thích hợp để cho cô bị đau nhích về phía anh, cũng sẽ không làm cô bị thương.

Tuyết Thuần bị đau, trong lúc giật mình, mặt của cô và Lại Tư gần trong gang tấc.

Lại Tư trầm ngâm suy nghĩ, như nơi sâu thẳm nhất dưới biển, vẻ mặt đau xót ẩn hiện trong đó, anh nảy sinh ác độc nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, giống như chưa từng làm chuyện ấy náy.

Anh muốn cho cô nhìn, xem xem cô chưa từng để anh ở trong lòng, nhìn anh nhiều ngày nhiều đêm vì nhớ cô mà mắt khô khốc, nhìn xem cô cuối cùng có chút thẹn! nào không, nội tâm có hối hận hay không!

Bởi vì anh chạm đến chỗ đau nhất trong lòng, lồng ngực phập phồng, âm thanh cũng dần trầm xuống, giọng nói đùa cợt châm chọc, “Anh tỏ ra ác độc, em liền yếu đuối lui về phía sau; anh nói không muốn, em liền thất vọng tự thương hại; anh nói vất vả, em liền thật sự buông tha.” Anh hừ lạnh một tiếng, “Tự cho là em thích anh, cho đến bây giờ cũng chỉ đáng thương một chút như vậy. Em vẫn cho là anh làm em tổn thương, đến cùng em có biết hay không, anh yêu em còn hơn em yêu anh, anh mới là người bị tổn thương nhất!”

Tuyết Thuần mờ to mắt, sắc mặt hơi tái nhợt, đôi mắt lưu ly thoáng lộ ra hối hận cực nồng đậm, nếu như Lại Tư mong muốn, cô là đang hối hận tự trách. Đôi môi cô run run, muốn tới nói lại, lại tổn công vô ích phát hiện không có từ nào để dùng, chưa bao giờ như vậy, cảm giác bản thân nghiệp chướng nặng nề.

“Cho dù biết bản thân sai lầm rồi, cũng phải giải thích cho anh cái đã. Chuyện cho tới bây giờ, em sẽ không muốn không nói tiếng nào mà đuổi anh đi chứ, em cho rằng tại sao anh lại chọn giờ này để tới, trời tối trăng cao, không phải là giết người vào ban đêm, cũng là anh không khống chế được muốn mở lòng của em ra, đem lòng của em ra nhìn cho thật rõ ràng. Lại Tư anh có phải chưa từng tồn tại trong lòng em phải không?”

“Không phải vậy! Anh là quan trọng nhất!” Theo âm thanh của Lại Tư giờ lên, càng ngày càng thái quá, Tuyết Thuần không chịu bằng lòng, nhất thời kích động mà nói ra.

Lại Tư dừng một chút, mục đích tới nay, anh chính là muốn bức cô đem lời trong lòng nói ra!

“Thật xin lỗi, em vẫn luôn không thể tin được bản thân sẽ có một tương lai hạnh phúc, sẽ có một người đàn ông yêu em cả đời không thay đổi. Anh đã từng đối tốt với em như vậy, là tự em không nắm được, em cho là anh chán ghét em. Giống như những người khác đã từng rất thích em, bạn bè cũng vậy, bởi vì chuyện của cha mẹ, bởi vì tình yêu, cuối cùng họ cũng chán ghét mà bỏ rơi em. Em rất sợ anh giống như bọn họ, sau đó khi nỗi sợ hãi này biến thành sự thật, em giống như rơi vào trong địa ngục, hoàn toàn không nghĩ đến, em còn có cơ hội chuyển bại thành thắng. Khiến cho anh thất vọng, thật xin lỗi, bởi vì em không đủ kiên trì, làm tổn thương anh, thật xin lỗi. Bởi vì không biết nên làm thế nào, thật xin lỗi hu hu... Em thật sự không muốn, Lại Tư, em thật rất rất yêu anh, không phải là Trình Lăng, cũng không phải là những người khác, không có bất kì người nào có thể so sánh được với anh.”

Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt cô ướt đẫm nước mắt, nhưng cô vẫn nhìn Lại Tư, người đàn ông nho nhã anh tuấn, thông minh tuyệt đỉnh, thế lực không

người nào sánh được, người như vậy, cô cho là cả đời cô chỉ có thể âm thầm nhìn người mình yêu, bởi vì anh quá mức ưu tú quá mức không thể thành, cho nên cô cho là mình chỉ là người phụ nữ của anh, không phải là thế giới duy nhất của anh, không phải là người quan trọng của anh... Nói đến vậy, cô tự ti, cô tự ti mặc cảm

“Được rồi, không cần nói thêm gì nữa, anh đã sáng tỏ.” Lại Tư không nói hai lời, không tiếng động mà ôm lấy cô, để cô ngồi lên đùi anh, môi mỏng hôn lên đôi môi oánh nhuận của cô, nuốt lấy hương vị ngọt ngào của cô.

“Ừm...”

Yêu quá sâu, càng thương thật, không người nào sai. Chỉ cầu anh không nói nữa, không nên nói sẽ rời anh đi lần nữa.

Tiếng nước nở bên trong phòng thật thấp, nặng nề thờ dốc. Trong đêm khuya, có vẻ có chút đột ngột. Âm thanh dâm mỹ giống như móng vuốt của mèo con, khiến cho tâm của anh nhộn nhạo. Tay của anh không an phận bắt đầu dao động, vuốt ve ngực mềm mại cách lớp áo ngủ của cô. Áo ngủ mặc có chút bảo thủ, tay của anh thế nào cũng không làm gì được, sau đó rút cuộc chuyển qua trước ngực của cô, đầu ngón tay di chuyển, bắt đầu tháo nút áo của cô. Lúc này, anh rất nhớ áo ngủ sexy anh mua cho cô trước đây, bình thường chỉ cần xé một cái là được, chính là chỉ cần kéo một cái là được.

Cởi được ba nút áo, bàn tay của anh giống như cá trượt vào, chuẩn xác đi lên. Gò ngực mềm mại kia, cảm xúc rất tốt, làm cho hô hấp của anh thờ hờn hẳn khó khăn.

Anh không kiềm chế được đặt cô nằm ngang trên giường, bởi vì động tác quá lớn, “Trường Giang số 7” trên đầu giường rơi xuống, trùng hợp đập trúng giữa bọn họ.

Lại Tư cử động một chút, gờ tay lên liền đem đồ chơi Đồ Đồ thích nhất ném ra sau một cái, mặc cho nó rơi xuống.

Tuyết Thuần đỏ mặt như ánh bình minh, xa nhau bốn năm không làm chuyện này, đột nhiên bắt ngờ không kịp đề phòng phát sinh, trong lòng khẩn trương không thua gì lần đầu tiên năm đó.

Lại Tư khẽ cười một tiếng, “Em khẩn trương cái gì? Cũng đã làm quá không dưới trăm lần.”

Tuyết Thuần đỏ mặt như muốn chảy máu, không dám lên tiếng, sợ kích thích anh nói ra lời càn rỡ hơn.

“Bảo bối nghe, anh cho em một cơ hội cuối cùng, trên đời này cho dù thế nào, Lại Tư anh cho em một cơ hội duy nhất.”

Tiếng bảo bối xa cách đã lâu, câu nói kia bá đạo phách nổi, tâm Tuyết Thuần run rẩy, cô thẹn thùng rồi lại không hề chớp mắt nhìn anh, lông mi nồng đậm treo treo mấy hạt lệ châu muốn rơi không rơi được, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn: Thật may mắn có thể vẫn hỏi.

“Anh cho phép em theo đuổi anh. Để cho anh xem, tình cảm em dành cho anh có thể đi đến đâu, trong lòng anh thoải mái, dĩ nhiên sẽ không ly hôn, dĩ nhiên là sẽ không... Mang Trích Trích Đồ Đồ đi. Em biết mấy cái pháp luật kia, mấy cái quyền nuôi dưỡng kia, chỉ cần anh nguyện ý, không có người nào có thể ngăn cản anh. Trong giới hắc đạo, chỉ có anh mới có thể làm chủ!”

Lại Tư tuyên bố rõ quyền sở hữu của anh, đúng vậy, anh có năng lực này, cho dù là phá vỡ giới quân hòa, cho dù là nhân vật lãnh đạo cấp cao của quốc gia, không khỏi không dám bán mặt bán mũi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Làm chủ gia đình

Edit: windy

Trước cho cái ngon ngọt, sau cho thêm chút uy hiếp, để cho cô biết muốn lấy được lại không lấy được. Cứ treo ngược như vậy, anh thích thú, có khẩu vị, dĩ nhiên là vui vẻ.

Vậy mà, Tuyết Thuần lại làm khó.

Có câu nói, nam theo đuổi nữ cách một tầng son, nữ theo đuổi nam cách một tầng sa. Nhưng vì sao Tuyết Thuần cảm thấy con đường phía trước rất mong manh, không thể đợi hạnh phúc sắp tới. Môi dưới đột nhiên đau xót, Tuyết Thuần trừng mắt nhìn người khởi xướng, lúc này hoảng sợ nhìn thấy là Lại Tư chứ không còn ai khác, ánh mắt lập tức nhất thời mềm sập xuống.

“Rất tốt, hiện tại liền cho anh nhìn thấy thành ý của em đi nào.”

Lại Tư hài lòng nhìn thái độ của cô, giống như con dê non thịt trắng nõn chờ làm thịt, anh đột nhiên nảy sinh suy nghĩ, đối với cô gái ngoan ngoãn như vậy đúng là khiêu chiến cực khó khăn, anh cũng chưa thấy cô chủ động bao giờ. Anh thật rất mong đợi, muốn nhìn chút nữa cô sẽ làm thế nào, như vậy nhất định thú vị... Nhìn người phụ nữ dưới thân, dự vọng đột nhiên nổi lên, phía dưới của anh cứng rắn, sẽ phải bắt đầu công cuộc công thành chiếm đất...

“Mẹ.”

Đất bằng phẳng một tiếng sét! Tuyết Thuần chợt ngẩng lên, “A!” Hai trán đụng vào nhau, Tuyết Thuần kêu đau một tiếng, tay ấn chỗ đau trên trán đến không mở được mắt, nhưng tay còn lại thì nắm áo trước ngực mình thật chặt.

Xương Lại Tư có thể so với thép, chân mày thoáng nhăn lại. Nhưng Tuyết Thuần không giống như vậy, không có thể chất biến thái như anh. Anh lập tức xoa xoa cho cô, liếc nhìn đến con trai bảo bối làm hư chuyện tốt của anh, “Trẻ như vậy không ngủ còn tới làm gì?”

“Con muốn đi tiểu.” Trích Trích vô tội dụi mắt, “Trích Trích sợ tối, muốn cùng mẹ.”

“Trẻ con nói dối rằng sẽ rụng.” Lại Tư không có ý tốt hù dọa anh. Nó sợ tối? Bình thường đến tối không phải là kêu gào không ngủ sao, chạy loạn trong Lại gia, đem thù vạ trung thành đùa bỡn xung quanh Lại gia là ai? Nhóc này đúng là con trai bảo bối của anh nha! Quyết tâm ngăn cản anh và Tuyết Thuần ở cạnh nhau ở khắp nơi. Anh tốn hơi thừa lời.

Trích Trích nhìn không rời khỏi, sau đó bò đến giữa hai người, tay bé nhỏ ôm lấy thắt lưng của Tuyết Thuần, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực của cô, sần sần làm nũng, “Mẹ, con muốn đi tiểu...”

Tuyết Thuần nhìn về phía Lại Tư, lập tức nhìn thấy ánh mắt hồ ly nguy hiểm, nhất thời lúng túng vén tóc mai lên, đem lọn sóng nhỏ vuốt ra phía sau, hơi cúi đầu xuống nhìn Trích Trích, lộ ra cằm cổ trắng nõn thon dài, hai khối tròn tròn không tiếng động mời mọc anh.

Hầu kết anh giật giật, nhưng bởi vì Trích Trích xuất hiện, sói xám lừa gạt được miếng thịt ngon đến miệng lại bay mất, không ăn được thịt... Cuộc sống của Liễu Hạ Huệ đây!

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tuyết Thuần hí mắt lung tung mặc áo, hí mắt đi đánh răng rửa mặt, hí mắt ngủ thấy được mùi thơm của thức ăn...

Mùi thơm của thức ăn! Trong lòng Tuyết Thuần cả kinh, mắt hí chợt mở to, không phải là Đồ Đồ lại khuyến khích Trích Trích làm bữa sáng chứ, nhưng mà bình thường không phải là ăn bánh mì sandwich qua loa sao, lần này còn có thể thơm lừng như vậy?

“Mẹ không có rời giường, bây giờ làm sao đây?” Giọng nói của Đồ Đồ giòn tan.

“Cha nói để cho mẹ ngủ, em không cần để ý.” Là giọng của Trích Trích.

“A.”

Yên tĩnh mất một lúc.

“Vậy nếu là chúng ta ăn xong bữa sáng rồi, thì mẹ phải làm sao bây giờ?”

“Em là heo à, nói với cha một tiếng, giữ lại cho mẹ một phần.”

“A.”

Tuyết Thuần úp người trên vách tường trắng lập tức tỉnh táo, thò đầu ra thấy bàn com bên cạnh, nước miếng của Trích Trích Đồ Đồ rơi xuống, cắn cắn thìa sắt, giống như đang đợi bữa ăn sáng rất ngon đưa lên.

Nhìn tình hình này, người làm bữa ăn sáng chính là... Lại Tư!

Lộp bộp! Trong lòng Tuyết Thuần giật mình, lão đại hắc bang đích thân xuống bếp! Trừ lúc tuần trăng mật đó, lão đại hắc bang chưa từng xuống bếp trước mặt người khác, nếu Trích Trích Đồ Đồ truyền chuyện này ra ngoài, chuyện lão đại xuống bếp không phải sẽ nháo lên sao, người của Lại gia sẽ dùng ánh mắt giết người để nhìn ba mẹ con bọn họ. Quan trọng nhất là, nửa đêm hôm qua, Lại Tư đại nhân đã nói, cho phép cô theo đuổi anh, cô còn chưa có bất cứ hành động nào, anh lại đi trước một bước như vậy, cũng giống như... Đang theo đuổi cô.

Ho khan một cái, suy nghĩ quá nhiều, cũng chỉ là một bữa sáng mà thôi, nhìn đáng vẻ, chắc cũng là vì Trích Trích Đồ Đồ thôi, cô thật không xứng với chức vụ người mẹ.

“Tỉnh rồi thì lại đây ăn bữa sáng đi, đừng quên lát nữa em còn phải đi phòng vấn.” Lại Tư mặc đồ ở nhà bung một bát cháo thịt nóng hổi ra ngoài, liếc mắt thấy Tuyết Thuần, lập tức mở miệng gọi cô tới đây.

Phòng vấn! Tuyết Thuần kinh hãi, vừa nhìn lên đồng hồ treo trên tường đối diện, kim giờ đã chỉ vào số 10, cô chìa mắt gấu mèo vào khóc không ra nước mắt, giờ phòng vấn sáng nay sớm đã qua. Đều tại tối hôm qua Lại Tư gây họa, hại cô ngủ không yên ổn.

Vì thế hình ảnh cả gia đình dùng com bắt đầu mở màn. Nhưng mà Tuyết Thuần không ngờ rằng, Lại Tư như vậy, cuối cùng chủ nhân đuổi không chịu đi, mỹ kỳ danh viết, khó có được dịp anh nghỉ phép, mấy ngày này chăm sóc tốt cho Trích Trích Đô Đô là được, đem thiếu sót bốn năm qua lập tức lấp đầy. Nói xong Tuyết Thuần vừa xấu hổ vừa cảm động, mềm lòng như vậy, sẽ không nhẫn tâm đuổi anh đi, để cho anh ăn chùa ở đây, a... Cũng không phải là ở chùa, người ta cũng đã tự mình xuống bếp, nấu đồ ăn rất ngon. Mới biết, Lại Tư, làm chủ một nhà, cũng cực kỳ xuất sắc.

Mấy ngày tiếp theo, kết quả của Tuyết Thuần ngày ngày đi phỏng vấn, kết quả như sau:

Công ty phỏng vấn thứ nhất.

“Đại học chính quy, thành tích học tập rất tốt, không tệ.” Nữ giám khảo hạ mắt kính gọng vàng xuống, “Nhưng công ty của chúng tôi không lớn, vừa làm văn án, đồng thời cũng phải kiêm nhiệm một chút chuyện vặt.”

“Là như thế nào?” Tuyết Thuần hỏi.

“Ví dụ như, mỗi lần đến ca của nhân viên nào thì phải quét dọn, có khách đến thì cần dâng trà, thỉnh thoảng cùng quản lý đi gặp khách, ngăn rượu giúp quản lý là chuyện thường, thường thì có nhân viên uống đến học máu, cho nên yêu cầu phải có tư lượng.”

Tuyết Thuần: “Xin hỏi cô nói là trên cương vị công việc văn án bày ra sao?”

Công ty thứ hai.

“Nói cách khác, từ khi cô tốt nghiệp đến nay cũng chưa làm ở đâu cả?”

“Đúng.”

Người đàn ông mặc tây trang trầm ngâm một lát, “Nơi này chúng tôi tuyển việc tương đối phức tạp, cô đơn thuần rất dễ bị bắt nạt.”

“Cái này, tôi là tới làm việc.”

“Cô không thật không biết xã hội này như nào, xã hội hiện nay làm việc so với làm người quan trọng hơn.”

Tuyết Thuần: ...

“Bởi vì nhiệm vụ của công việc vô cùng nặng, hai ba ngày đầu đều phải làm thêm là chuyện thường như com bữa, cái này so với cuộc sống tự do trước đây của cô không giống nhau, nếu cô đồng ý tuyệt đối nghe theo an bài của công ty, cho dù làm thêm suốt đêm cũng không có oán hận một câu nào, ngày mai có thể trực tiếp đi làm.”

Tuyết Thuần: “Ngại quá, nhà tôi có hai đứa trẻ cần chăm sóc.”

Công ty thứ ba.

“Trên sơ yếu lý lịch không viết, cô đã kết hôn hay chưa lập gia đình?” Quản lý trẻ tuổi lộ ra vẻ thương tâm duyệt mục, đáy mắt thoáng qua vẻ say mê.

Tuyết Thuần gạt mình, cái này có chút khó nói. Nói là ly hôn, nhưng Lại Tư bỏ mặc chuyện này, cô còn có cơ hội cứu vãn hôn nhân của bọn họ. Chợt nhớ tới Trích Trích Đô Đô, cô cười, “Tôi có hai đứa trẻ bốn tuổi.”

Quản lý nhất thời thất vọng, lập tức đem ngọn lửa mới hừng cháy dập tắt. “Ngại quá, bởi vì công việc của chúng tôi cần đi công tác, tôi nghĩ cô có con nên không quá thích hợp.”

Công ty thứ tư, thứ năm, thứ sáu...

Ngày hôm nay, sát vũ lại lần nữa kéo về phía Tuyết Thuần đều bị các công ty lớn từ chối trong lòng ừ ừ, sớm một chút liền trở lại.

Lúc cô trở lại, Lại Tư đang cho Trích Trích Đô Đô chơi xích đu, không thể không nói, ánh mắt Tuyết Thuần độc đáo, nếu cô dụng tâm, là có thể biến mảnh vườn hoa nhỏ phía sau biến thành một góc của thiên đường, mấy giàn hoa kia, dây leo leo lên, đủ loại màu sắc xanh thẫm, đỏ tươi, được tu sửa rất độc đáo, đem một góc vườn biến thành một nơi thanh nhã yên bình cách xa thành thị ồn ào phức tạp.

“Phòng vấn thế nào rồi?” Lại Tư rảnh rỗi hỏi, tay không hề rảnh rỗi, không chế độ cao của xích đu, đủ để cho Trích Trích Đô Đô vừa an toàn lại vui vẻ cười khanh khách. Bọn nhỏ ngay cả cô trở về cũng không nhào tới như trước nữa, xem ra chúng lệ thuộc vào cha chúng hơn rồi. Đây cũng là bắt đầu tốt, quá lệ thuộc vào cô chưa chắc đã là chuyện tốt, theo mẹ có lúc sẽ là đứa trẻ yếu đuối.

Tuyết Thuần mệt mỏi ngồi ở dưới giàn hoa, “Thà không nói ra. Không phải là làm thêm giờ thì chính là uống rượu, không thì vẫn phải suy tính đến chuyện kết hôn và các con, bọn họ tìm người cứ như bán mình, hận không thể ở trong công ty hai mươi tư giờ. Muốn tìm một công việc không cần làm thêm giờ không cần uống rượu đơn thuần thì lại bày ra công việc lại rất khó.”

“Mẹ không thể tìm việc làm cũng có thể kiếm ra tiền.” Trích Trích đang đu lên cao, cũng không cười to ha ha giống như Đô Đô, bàn tay bé nhỏ nắm thật chặt dây đu, tuổi còn nhỏ nhưng lại có khí phách của người lớn ưu nhã nói.

Tuyết Thuần tức giận liếc nhìn con trai một cái, “Tiền mẹ con kiếm ra có thể nuôi con được một ngày ba bữa đấy.” Trước đây còn có Lãnh Quý giúp đỡ. Tại sao cô còn muốn ra ngoài tìm việc bên ngoài? Không chỉ là bản thân không có tự chủ, không có vòng tròn xã giao, sợ Trích Trích Đơ Đơ bị nhiễm tật xấu của cô sao, riêng là vì điểm này, cô cũng không đủ buông tha cho.

Đơ Đơ cười khanh khách.

“Cha con muốn xuống.” Lại Tư kéo tay, dây xích dừng lại, Trích Trích nhảy xuống khỏi xích đu, đôi mắt đen lách di chuyển lên trên người Lại Tư, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, “Cha có tiền. Mẹ được quyền nuôi dưỡng bọn con, trước khi con và Đơ Đơ trưởng thành, không phải cha phải đưa một khoản tiền nhất định cho mẹ sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, một cánh tay khác của Lại Tư cũng dừng lại, nhất thời cũng đem xích đu của Đơ Đơ dừng lại. Anh liếc nhìn con trai của mình một cái, sau đó cười như không cười nhìn về phía Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần sợ hãi ngập ngừng: “Cái đó... Hình như đạo lý là như vậy.” Bất cứ giá nào! Nhớ tới ví tiền xẹp lép, Tuyết Thuần cũng theo lời Trích Trích nói ra. Tiền a tiền, mấy năm nay thỉnh thoảng cũng không vào túi! Vào túi thì cũng chạy đi rất nhanh!

Lại Tư không nói một lời, ánh mắt chăm chú nhìn lên trên người Tuyết Thuần. Cô cảm thấy lạnh buốt cả người, có chút đầu hàng khẽ cúi đầu, mở miệng xin tiền người ta, mặt mũi của cô để ở đâu nha.

“Thật khó được nha!”

Nghe được tiếng Lại Tư thở dài nói, Tuyết Thuần nhanh chóng liếc mắt nhìn anh.

Hai tay Lại Tư rút túi, “Biết em lâu như vậy, cho dù là thời điểm thân mật nhất, em cũng chưa từng mở miệng muốn lấy cái gì, trong đôi mắt cao quý của em tiền của anh đều bị bỏ rơi.”

Chỉ là trước kia lúc cùng Lại Tư ở chung một chỗ, anh chuẩn bị tiền cho cô, mười mấy vạn tiền mặt cùng với thẻ đen, vẫn bị cô đơn bỏ ở trong ngăn kéo tủ. Khóe mắt Tuyết Thuần nhìn về chỗ khác, vụng về sửa lại váy công chúa cho Đơ Đơ, sửa lại tóc ngắn bị loạn của Trích Trích. Khóc quá! Thật không nghĩ tới, đó cũng là tội, nhưng mà đoạn thời gian đó, cô thật sự không cần đến tiền.

Chợt trước mắt xuất hiện một tấm thẻ vàng, ánh mắt Tuyết Thuần nhìn toát lên ánh sáng, năm ngón tay thon dài trời sinh thích hợp đánh đàn dương cầm, bập bập cánh tay hơi căng phồng... Rồi đến gương mặt tuấn tú nhỏ nhắn thâm sâu của anh.

Vì làm một chủ gia đình tốt là một người cha tốt, Lại Tư mắt đeo kính đen theo theo khuynh hướng cảm xúc thịnh hành năm đó, nháy mắt che kín ánh mắt giết người, che giấu đi nét bá đạo bên trong, giống như một vị vương tử ưu nhã.

“Cái này là có ý gì?” Tuy nói lời như vậy, Tuyết Thuần đưa ngón cái và ngón trỏ hướng đến, không ngờ thẻ vàng bị Lại Tư giữ chặt, ngón tay Tuyết Thuần dùng chưa đủ sức, Lại Tư bên cạnh cười như không cười, cô nhất thời ngây ngốc. Thật may là lúc này Trích Trích Đơ Đơ phát hiện ra đồ chơi mới, chạy đến bên kia đào đất.

Lại Tư nghiêng người, trước mắt liền tối xuống, hơi thở đàn ông mạnh mẽ bao quanh cô, khiến cho người mẹ hai con kiên cường luôn cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

Lại Tư cau mày lại, “Thẻ này, cho em sử dụng vô thời hạn.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Tuyết Thuần lắp bắp đáp lời, nếu đã cho rồi, vì sao còn không chịu buông tay.

“Đây là có điều kiện.” Lúc nói chuyện, Lại Tư vừa vờn buông nhẹ. Lần này cô không đáp ứng cũng không được, trước tiên bắt cô nhận, sau đó buộc cô phải đáp ứng.

Thấy được nụ cười hồ ly của anh, Tuyết Thuần thầm nói không tốt. Nhưng bắt người nhà nương tay, cô chỉ đành phải không có khí phách nói, “Anh nói đi.”

“Em không cần phải đi ra ngoài tìm việc làm, làm công cho anh, mỗi tháng anh sẽ trả em một khoản tiền lớn.”

A? Trong đầu Tuyết Thuần lập tức hiện lên việc trong nhà Lại gia từng có đơn vị quân đội trang nghiêm, chẳng lẽ Lại Tư vì trả thù cô, muốn cô chiến đấu anh dũng trong mưa bom bão đạn?

Đúng lúc này Lại Tư cười một tiếng, “Trợ lý tổng giám đốc tập đoàn YD, vị trí này ổn không?”

Tuyết Thuần há to miệng, ánh mắt chớp chớp liên tục, “Anh không trở về Lại gia sao?”

Trong ấn tượng tập đoàn YD anh đã sớm giao cho Tề Luận và Phù Khải sao, những trí nhớ xa xôi giống như ở giữa không trung, lập tức hiện lên. Tập đoàn YD là lúc bọn họ vừa mới sống chung với nhau, sau khi đến Lại gia, mẫu thuẫn của bọn họ liền xảy ra. Những hiểu lầm kia, những lúc lạnh lùng, khiến cho cô từ một cô gái vô danh, bước lên một hành trình cuộc sống khó khăn. Riêng cô, cô nhớ tới thời điểm ấm áp khi anh còn làm ở tập đoàn YD.

“Có công việc cần làm, anh muốn tạm thời trở lại trấn giữ tổng công ty.” Lại Tư tà mị cười một tiếng, con người sau tròng kính thâm di động, “Huống chi không phải là em đang theo đuổi anh sao, anh nghĩ, cơ hội tốt này em sẽ không bỏ qua mới đúng. Nếu như tình cảm của em với anh đủ nhiệt tình, thì không cần từ chối.”

Không phải như vậy! Tuyết Thuần thấy khi khuôn mặt anh tỏ ra ảm áp, thực chất lại bắn ra mũi dao sắc bén, như đứng giữa đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Lúc này đáp ứng thế nào đều không phải. Đáp ứng rồi, nếu vi phạm liên gian khổ phần đầu, tự lực cánh sinh, không đáp ứng, Lại Tư có phải sẽ quật ngã cô, cho là cô không thật tâm với anh. Cô đã để cho anh thất vọng đau khổ nhiều năm như vậy, lần này không đáp ứng, anh sẽ thất vọng hơn.

Thấy cô im lặng không nói, biết cá tính cô quật cường, một khi hạ quyết tâm chín bò có kéo cũng không lại. Cũng được, không thể ép quá gấp, hoàn toàn ngược lại với suy tính, hiện tại vừa vặn cô đang áy náy, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ. Lại Tư nghĩ qua, nhàn nhạt cười, “Cho em thời gian năm ngày, nếu không tìm được việc làm, thì đến làm cạnh anh.”

“Năm ngày cũng quá nhanh đi.” Hai ngày nữa đã là thứ bảy rồi, chung quy, cô chỉ còn có ba ngày, Lại Tư là một chúa phúc hắc! Điểm này, tám trăm năm cũng không thay đổi!

“Anh tìm cho Trích Trích Đô Đô nhà trẻ tốt nhất rồi, hai ngày nữa chúng sẽ đi học, anh cũng phải đi làm. Anh nghĩ, di Phù mà em nói nên về quê an dưỡng tuổi già đi, hưởng hồ lâu năm anh không yên lòng, để cho chị Tô hai ngày nữa đến chăm sóc chúng đi. Em không có ý kiến gì chứ?”

“Không có, anh an bài rất tốt.” Tuyết Thuần cảm thấy trấn an, Lại Tư thật là một người cha tốt, chuyện gì cũng xử lý gọn gàng ngăn nắp. Không giống như cô, liều mạng đi làm cũng không ra gì, vẫn không thể chú ý đến cái khác, Trích Trích Đô Đô đi theo anh nhất định sẽ tốt hơn nhiều. Không biết tại sao, trong lòng mơ hồ ngọt ngào, cảm thấy Lại Tư sẽ vĩnh viễn không rời xa bọn họ, bọn họ sẽ sống như vậy rất lâu.

Gió xuân thổi qua, hoa cúc dưới tàn cây, vóc dáng cao cao thanh tao hai tay đút túi, cô gái kiều mị ngồi dưới giàn hoa, hơi ngẩng đầu nhìn anh.

Lại Tư chợt dâng lên chút cảm động, bao nhiêu năm dây dưa, cuối cùng vẫn không quên được cô. Năm tháng trôi qua, chỉ có người phụ nữ trước mặt vẫn ở trong lòng anh, vĩnh viễn mang đến ảm áp cùng cảm động.

Người phụ nữ này là của anh!

Gió thổi qua mái tóc dài của cô, có vài sợi tóc bay lên cần cổ trắng ngần và chóp mũi của cô, Tuyết Thuần cảm thấy hơi ngứa, tự nhiên di chuyển qua một chút, má trái trắng nõn đỏ thắm, môi đỏ nhuận ónh.

Trong lòng Lại Tư chợt động, một tay giờ lên vuốt cằm cô, nghiêng người cúi xuống nhẹ nhàng hôn. Cũng chỉ là nhẹ nhàng, không phải là mãnh liệt bá đạo trong đêm mưa, cũng không dữ dội như đêm đó, đây là hôn cực trân trọng, dịu dàng không phải là phong cách của Lại đương gia.

Tuyết Thuần kinh ngạc, trong lòng dâng lên ngọt ngào, giống như cùng lòng với Lại Tư, đang muốn đáp lại, bên kia lại đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sát phong cảnh.

“Oa oa...” Đô Đô gào khóc, “Ghét anh trai! Con sâu a! Hức... Oa oa cha, anh trai bắt nạt con khu...” Khóc đến quá lợi hại, bị sắc nước miếng, khiến Lại Tư đau lòng vỗ về mông nhỏ của bé.

Lần này không tìm mẹ, trực tiếp tìm cha, cảm tình coi trọng cha liền quên mẹ, Tuyết Thuần hâm mộ nhìn Đô Đô nhào vào trong ngực Lại Tư, bốn năm cũng không đánh lại Lại Tư sống chung mấy tháng, thu hút khác phái như vậy, câu này cũng hợp với cha và con gái.

“Trích Trích!” Tuyết Thuần mắt thấy Trích Trích, lúc này trong tay cậu bé đang cầm một con sâu màu sẫm tro, cô cũng không khỏi á khẩu, đừng nói Đô Đô, ngay cả cô cũng sợ thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Ăn mừng tìm được việc

Edit: windy

Trích Trích úy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn ra, “Con không cảm sâu dọa em gái, là chính em ấy thấy nó nên bỏ chạy đến chỗ cha khóc.” Vừa nói dối vừa làm mặt quỷ với Đô Đô, ý là nói, đồ quỷ nhỏ nhất gan, không có tiền đồ.

Lại chọc cho Đô Đô một trận thương tâm, khóc la hét, lần này còn lợi hại hơn, “Oa oa... Con muốn anh Thanh, không muốn anh trai con sâu... Oa oa... Cha hừ hừ!”

Lại Tư vô tội, “Cha hừ chỗ nào?”

“Cha làm mông con đau, con muốn mẹ oa oa...” Ngay sau đó hai tay giơ ra, muốn Tuyết Thuần ôm.

Nhìn thấy ánh mắt ghen tị của Lại Tư phóng lại, Tuyết Thuần ngượng ngừng cười lấy lòng nói, “Trích Trích là con trai, để cha dạy dỗ sẽ tốt hơn.”

“Trích Trích bắt nạt em gái không phải là một hai lần, bình thường em dạy dỗ thế nào?”

“Phật học thuộc ba trăm câu thơ Đường.”

Chân mày Lại Tư giật giật, ngay sau đó thở dài nói: “Mẹ hiền quá làm hừ mà!”

Sau đó, Tuyết Thuần thấy mồ hôi Trích Trích ướt đầm ghim trung bình tấn, nắm quyền, đá chân.

Tuyết Thuần nhìn thấy một màn này, trong lòng âm áp, trên mặt toát ra nụ cười nhu hòa, hóa ra đây chính là bất đồng lớn nhất, đây là cách dạy thuộc về người cha.

Đô Đô có Lại Tư cưng chiều đứng bên cạnh, Đô Đô không có kỳ làm mặt quỷ với Trích Trích, chọc cho Trích Trích trợn mắt nhìn nhau, cắn răng nghiền lợi.

Tuyết Thuần lau mồ hôi cho Trích Trích, “Phật như vậy coi như xong đi.”

Lại Tư quả quyết nói, “Không được, con trai không được chiều hư như vậy. Huống hồ anh dạy nó võ công Trung Quốc chỉ có lợi chứ không có hại.”

“Được rồi, các người cứ tiếp tục, em trở về gửi sơ yếu lý lịch.” Tuyết Thuần hôn Đô Đô một cái, sau đó giơ tay nắm thành quyền lên với Trích Trích, “Trích Trích cố lên! Mẹ ủng hộ con!”

Ba ngày sau, có lẽ là do Lại Tư kích thích, hoặc là thật sự là cô khổ tận cam lai, hôm nay là ngày cô trở về mà cười đến không nhìn thấy mắt.

“Cao hứng như vậy, xem ra đã tìm được việc rồi.” Lại Tư ôm công chúa Đô Đô ở trên đùi, hưởng thụ cảm giác làm cha. Mọi bạc thoáng cười, trông mắt đen thoáng qua một chút quý dị. Cần biết, không tìm được, là do anh quấy phá; tìm được, là anh đã khai ân. Dĩ nhiên, chuyện này không thể vạch trần.

Trích Trích bỏ thám tử lừng danh Conan xuống, ngồi vào bên cạnh Tuyết Thuần, “Chú Lãnh nói, mẹ có tiền lương, liền không cần nhìn sắc mặt chú ấy nữa.”

Tuyết Thuần ngây người, ngay cả con trai cô cũng hiểu cô nghèo như nào, thật mất mặt. Nhưng mà mấy ngày nay chạy đi chạy lại, Tuyết Thuần ngây ngô ở trong đám người kia đã lâu, cả người cũng cảm thấy thoải mái, “Ừ, là một công ty tốt, quản lý cũng rất khách khí, còn để mẹ làm đúng chức vụ của mình, không cần làm thêm giờ, nhận lương gấp đôi.”

“Rất tốt.” Lại Tư bày tỏ khen ngợi, “Tối nay làm thêm món ăn.”

Đôi mắt Tuyết Thuần sáng lên, Lại Tư cười nhẹ, “Cùng nhau đến siêu thị gần đây mua đồ ăn đi, ăn mừng cho em.”

“Được lắm! Đi dạo phố!” Đô Đô công chúa vỗ tay hoan hô, ở trong mắt bé, đi dạo phố có nghĩa là đi ăn, sẽ có búp bê vải mới vào ở trong phòng của cô bé.

Siêu thị.

“Ha ha, anh trai sâu em muốn vương vương, còn có chocolate, sữa tươi...” Đô Đô đặt mông ngồi xuống xe đẩy siêu thị đẩy đẩy tay cậu bé, vung tay múa chân với Trích Trích.

Trích Trích đáng thương đứng ở cạnh xe đẩy cùng với đồng đồ đặt chung một chỗ, sau đó nghe theo lệnh của công chúa nhỏ, hai tay hai chân luống cuống lấy đồ được chỉ định.

Bên kia cũng xuất hiện tình cảnh tương tự. Lại Tư đẩy xe mua đồ, hạ lệnh với Tuyết Thuần: “Trương trong nhà không còn, đi lấy một lọ, phải đúng loại.”

Một lát sau, “Khăn lau cũng lấy một tập mới, trong nhà dầu mỡ nhiều, lấy cái kia, ngắn nhỏ dày vừa phải dễ dàng lau...”

“Cây lau nhà hừ rồi, cái đó chất lượng thoáng nhìn khá hơn chút...”

...

Tuyết Thuần đáng thương đuổi lý ở phía trước, Lại Tư nói xong sẽ đuổi theo, không thể làm gì khác hơn là theo từng chi thị của Lại Tư, chạy hỏn hển đến chỗ cả mồ hôi.

Lại Tư cười đến hiền hậu, biết Trích Trích thương cho mẹ, “Cầm cho mẹ con uống đi.”

Trích Trích thu hồi ánh mắt “Coi như cha có chút lương tâm”, vô cùng thân thiết đưa lên một chai nước suối nói, “Mẹ, muốn tìm mùa xuân thứ hai không, chú Lãnh cũng biết quan tâm như cha vậy.”

Hai mắt Lại Tư nhú lại, trong mắt không ngừng bắn ra từng mảnh lạnh lùng, Trích Trích ngu ngốc cho nên không sợ, kết quả cho cha một nụ cười ma quỷ. Ai bảo cha thiên vị Đô Đô, hại cậu phải lao động chân tay. Nghĩ, muốn lấy được mẹ, cậu liền ra tay cản trở, xem cha sau này còn dám phạt con không. Còn là mẹ đối với con tốt nhất, cho tới bây giờ cũng chỉ phạt cậu học thơ Đường mà thôi.

Phải biết trí nhớ của Trích Trích là siêu quần, thiên tài đọc nhanh như gió, trừng phạt này đối với mấy đứa trẻ khác như Đô Đô có thể là nặng, nhưng ở trong mắt của cậu cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Tuyết Thuần một hơi uống hết nửa chai nước, hô thật to một hơi, nhẹ nhàng xoa đầu Trích Trích, “Trích Trích thật ngoan.”

“Đô Đô cũng ngoan.” Đô Đô không cam lòng yếu thế la ầm lên, “Cũng ngoan cũng ngoan.”

“Được rồi, Đô Đô cũng ngoan.” Tuyết Thuần buồn cười, có song phượng thai này, cô cảm giác cuộc sống thật thỏa mãn, nếu là... Có thể cùng Lại Tư giải quyết xong mấy chuyện kia nữa thì càng hoàn mỹ hơn.

“Anh nói em không phải là mua thiếu gì đó chứ?” Lại Tư không rõ ý vị nhìn Tuyết Thuần, kiều mi run rẩy gần trong gang tấc.

Tuyết Thuần bị anh nhìn như vậy, nhất thời cũng nổi lên nghi ngờ, sau đó mắt mở to, lắc lắc đầu một cái, “Không có nha.”

“Có, tuyệt đối có.” Lại Tư nhàn nhạt cười.

Nhìn anh chắc chắn như vậy, Tuyết Thuần có chút không tự tin, “Có sao?”

“Có, đồ dùng cho đi cả tháng này chưa mua, không phải là hai ngày nữa sẽ đến sao.” Lại Tư sắc mặt không thay đổi, cười nhẹ, cực kì bình thường nói với cô, tựa như nói, giống như nói hôm nay em chưa ăn cơm.

“Đi cả ở đâu?” Đô Đô di truyền đôi mắt lưu ly của Tuyết Thuần sáng lên.

Đôi mắt đen láy của Trích Trích cũng lạng lẽ mở to, “Con nhớ, nhà chúng ta không có đi cả.”

Oanh! Mặt Tuyết Thuần lập tức đỏ bừng, hô hấp dồn dập, Lại Tư có thể không nói mấy chuyện này trước mặt trẻ con được không, cái này bảo cô giải thích thế nào đây!

“Còn không đi?” Lại Tư cười sâu hơn, thích nhìn cô mơ màng ngây ngô, “Nếu không, anh đi cùng em?”

“Không, không cần.” Tuyết Thuần gấp đến độ chạy như một làn khói không có hình ảnh, Lại Tư đẩy Trích Trích Đô Đô cười lớn đuổi theo.

Tuyết Thuần hoa mắt tìm loại băng vệ sinh thường dùng trước mặt, tìm tòi tìm tòi, cũng không nhìn thấy loại cô dùng. Híp mắt thật vất vả tìm được, đưa tay muốn lấy trong nháy mắt, chuyện xảy ra.

“Đây là hình thiếu nữ.”

Tay Tuyết Thuần hơi chậm lại, ngưng ở giữa chừng.

“Anh nghe nói dùng mặt lưới tương đối thoáng mát, nhưng dễ dàng mắc cảm. Mà tờ tằm mềm không kích ứng da, đối với thân thể phụ nữ rất tốt.” Lại Tư ôm cánh tay, hết sức hăng hái nghiên cứu một hàng băng vệ sinh bày ra.

Bởi vì bề ngoài của anh rất xuất sắc, còn có hành động quan tâm vợ, rước lấy vô số ánh mắt bàn tán của mấy cô mấy dì xung quanh.

“Nhìn này, ai nói đàn ông anh tuần hoa tâm, người ta cũng có hai con rồi, còn rất ân ái đây.”

Một người thờ dài nói, “Cực phẩm a cực phẩm! Vì sao tôi không gặp được đây? Vì sao! Vì sao!” Sau đó đụng vào gian hàng bên cạnh, cũng may có bạn đi cùng đỡ được.

...

Tuyết Thuần hóa đá.

“Natracare.” Lại Tư đọc lên.

Tuyết Thuần nghi ngờ ừ một tiếng.

“Bằng vệ sinh hàng Anh, sau này sẽ dùng cái này.” Lại Tư lập tức lấy cho cô mấy túi, khiến cho Trích Trích Đồ Đồ tò mò ngẩng đầu lên.

Tuyết Thuần thống khổ khẽ nói, “Anh nói cái gì chính là cái đó đi.” Sau đó khoe mắt lơ đãng liếc mắt nhìn giá của loại đó. Hai mắt nhất thời mở to, MD! Đây đây đây...

Bằng mười mấy túi không gian bảy độ nữa, MD!

“Được rồi, chúng ta ra quầy tính tiền đi.” Lại Tư rốt cục chịu buông tay không dằn vò Tuyết Thuần nữa, hăng hái bừng bừng nói, “Sau khi thanh toán xong đi đến quán ăn bên cạnh ăn một bữa.”

Tuyết Thuần ngây ngốc, “Mua nhiều đồ như vậy không phải là mang về tự nấu sao?”

Lại Tư đương nhiên đáp, “Những thứ này là để ở trong tủ lạnh ngày mai dùng, khó được em có chuyện mừng, một nhà bốn miệng chúng ta đi ra ngoài ăn cũng tốt. Bọn nhỏ cần chính là không khí gia đình.”

Tuyết Thuần gật đầu một cái, “Nói có lý.”

“Mac Donald ăn rất ngon.” Đồ Đồ hưng phấn kêu lên.

“Em out! Ở Mĩ Mac Donald đang lúc phá sản, hiện tại đang nổi nhất chính là KFC.” Trích Trích khinh bỉ quét mắt nhìn Đồ Đồ một cái.

Đồ Đồ hưng phấn không giảm, đối với Trích Trích ác miệng cũng không thêm trách, cũng không cảm thấy thương tâm, “Vậy thì ăn KFC.”

Tuyết Thuần a một tiếng, “Hai đứa làm sao biết Mac Donald và KFC ăn ngon?”

“Anh Thanh nói.” Đồ Đồ hồn nhiên bán đứng Tề Tiểu Thanh, còn vui vẻ nói ra.

Tề Tiểu Thanh! Hai mắt Lại Tư nhú lại, dám cam đảm làm tư tưởng ăn vật cho hai đứa trẻ nhà anh, phải gia tăng huấn luyện ma quỷ với nhóc đó!

Anh không có tâm tư để con trai ruột của mình thừa kế gia nghiệp, theo anh con trai của Lại Dung Nhân cũng được, cháu ngoại cũng tốt, ai có năng lực có thể làm, không cần phải là người họ Lại!

Mất thấy sắc mặt Lại Tư không tốt, Tuyết Thuần vội vàng nói với Trích Trích Đồ Đồ, “Nghe mẹ nói, gà KFC, chân có sáu ngón, có sáu cánh, là một con quái vật đáng sợ! Không những vậy, trên người những con gà đó có đầy kim tiêm bệnh, hơn nữa bên trong là nửa sống nửa chín, ăn vào miệng đều là đầy máu...”

“Trích Trích không ăn.” Vừa nhắc đến bệnh viện, Trích Trích lại có một cảm giác chán ghét trời sanh, thời còn bé thường xuyên ở bệnh viện, tuy nói khi đó trí nhớ chưa rõ ràng, nhưng nói cho cùng là có giữ lại cảm giác, điểm này không lừa người được.

Đồ Đồ nghiêng đầu cẩn thận tự hỏi lời của mẹ, gờ ngón tay út, “Sáu ngón chân sáu cái cánh không phải là có lời hơn sao?”

Lại Tư ngây người mấy giây mới cảnh giác được con gái bảo bối đang nói cái gì, con gái bảo bối giống như mấy người dân nghèo khổ so đo việc có lời hay không có lời. Đúng rồi, còn có chuyện chi phiếu mấy ngày trước của Trích Trích. Nghĩ tới đây, trong lòng anh mơ hồ đau lòng, sống cuộc sống không có anh, Tuyết Thuần quá kham khổ sao?

“Được rồi, hôm nay là ăn mừng vì mẹ, đi ăn cái gì là mẹ quyết định.” Tuyết Thuần cười ha hả nói.

Trích Trích Đồ Đồ cẩn thận vừa nghĩ, để ý tới.

Ai ngờ Tuyết Thuần trơ mặt ra, “Lại Tư, anh nói xem chúng ta ăn cái gì thì được?”

Trích Trích Đồ Đồ nhất thời ngây ngốc!

Không có biện pháp nha, cô đang theo đuổi Lại Tư, vì tranh thủ hảo cảm của anh, đương nhiên cái gì cũng phải lấy anh làm đầu rồi. Nhưng mà chỉ có Lại Tư ra tay mới có thể đến chỗ ăn tốt nhất thôi. Bọn họ ngồi trong phòng bao tốt nhất, một nhà bốn người ăn rất dễ sợ.

Món ăn ngon nhất, Trích Trích Đồ Đồ lung tung quơ múa dao nĩa phá hủy, một mảnh hỗn độn. Tuyết Thuần cũng không khách khí, ăn tôm hùm, thiết bào ngư, uống mỹ canh.

Cả bốn người, hai đứa trẻ không nói, mới nhỏ như vậy, không ăn cùng đúng là bình thường, còn sót lại một Lại Tư, thông thả ung dung ăn.

Lúc ăn, một lọn tóc của Tuyết Thuần thỉnh thoảng lại rơi xuống vai trước, sau đó cô một lần lại một lần không phiền chán vén ra đằng sau.

Lại Tư nhìn không vừa mắt, hai ngón tay thon dài vươn tới chỗ cô, tay như dùng ma thuật, không có dây buộc, cũng ghim được tóc cô lại phía sau.

Cô kinh ngạc từ giữa bàn thức ăn ngẩng đầu lên, Lại Tư cười nhẹ hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ừ.” Cô cảm thấy mộng ảo gât đầu một cái, nghĩ thầm không biết anh buộc tóc mình thành hình dạng gì đây. “Em đi rửa tay một chút.”

Đến phòng rửa tay, cô rửa mặt, nhìn tóc quăn anh búi sau ót, còn rất đẹp mắt. Nghĩ đến lúc ngón tay của anh xuyên qua tóc của cô, trái tim cô thoáng cảm động.

Không biết anh nói có phải thật như vậy hay không, thật sự cho cô cơ hội sao? Cơ hội này phải làm như thế nào mới được coi là tốt đây? Mới có thể bình phục được tổn thương đã mang lại cho anh?

Đi làm trợ lý tổng giám đốc cho anh, sớm tối gặp mặt, cũng là cơ hội vô cùng tốt để theo đuổi anh. Nhưng mà cô đã không muốn dựa bất kỳ cách nào để ở bên cạnh anh. Trải qua cuộc hôn nhân, nhưng thật ra cô cố ý làm địa vị của mình rớt xuống, vô hình trung ở trong một cuộc hôn nhân bất bình đẳng vì vậy sinh ra vấn đề, phương thức giải quyết cũng lấy cách cắt đứt mạnh mẽ nhất.

Nếu như làm lại, cô muốn lấy một cách công bằng, lúc đầu sẽ không tự ti lùi bước, sẽ không chờ đến những chuyện nhỏ nhặt tích lũy đến mức phải bộc phát ra, đến lúc không thể vẫn hồi được nữa.

Làm khô tay, cô xoay người đi ra ngoài.

Lúc sắp đi tới phòng bao.

“Tuyệt Thuần.”

Sống lưng Tuyệt Thuần cứng đờ, quay người lại, quả nhiên thấy Lãnh Quý bước chân nghiêm cẩn tới đây.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Tuyệt Thuần mơ hồ có một loại dự cảm bất thường.

“Anh ở chỗ này rất bình thường. Ngược lại là em, có tiền đến chỗ như này ăn cơm, không có tiền đưa anh? Hử?” Lãnh Quý khả nghi quét sát cô từ trên xuống, mặt lãnh đạm, ánh mắt mang vài phần thú vị.

Tuyệt Thuần nhún vai, không nắm chắc tức giận nói: “Nhanh.”

Lãnh Quý chẳng qua là thích trêu chọc cô, cũng liền cười, “Thuốc có uống đúng giờ không?”

“Thuốc gì?” Cửa bên cạnh vừa vặn mở ra, Lại Tư mang theo hai đứa nhỏ đến trước mặt hai người.

Ánh mắt Lãnh Quý chột lui, trực giác người đứng trước mắt mạnh mẽ không thua gì anh, thậm chí còn mạnh hơn cả anh, đây là một người có khí chất cường đại.

“Chú Lãnh!” Đô Đô cuồng xông lên, sau đó liền ôm lấy ống quần của Lãnh Quý, Lãnh Quý quen thuộc ôm lấy cô bé vào trong lòng. “Tối, công chúa nhỏ Đô Đô, cho chú hôn một cái nào.”

Đô Đô nhiệt tình hôn một cái, còn phát ra tiếng hôn giòn tan.

Tính tình Trích Trích với ai cũng không quá quan tâm thân thiết, cũng rất lễ phép kêu một tiếng, “Chú Lãnh khỏe.”

“Em còn không có nói phải uống thuốc gì?” Lại Tư liếc mắt nhìn Đô Đô như cún nhỏ, chột nhứ đầu phát hiện, thì ra con gái rất hướng ngoại!

Tuyệt Thuần miễn cưỡng cười một cái, “Không có gì, là vitamin bổ sung dinh dưỡng mà thôi.”

Lãnh Quý kỳ quái nhìn cô một cái, mặt không biểu cảm hiện lên mấy phần quan tâm, “Anh hỏi em rốt cuộc có ly hôn hay không?”

Tuyệt Thuần miễn cưỡng cười một cái, đang muốn trả lời, Lại Tư đã cho ra đáp án, trong mắt tràn ngập địch ý, “Chúng ta ly hôn hay không có quan hệ gì với bác sĩ Lãnh?”

Người tốt, ngay cả Lãnh Quý là bác sĩ mà cũng biết rõ, tin tức rõ ràng như vậy, Lại Tư thật là không đơn giản!

Lãnh Quý vẻ mặt lạnh lùng giật giật, môi khẽ nhếch, “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tuyệt Thuần cùng Trích Trích Đô Đô đã từng là bệnh nhân rất quan trọng của tôi. Chúng tôi vì bệnh mà kết duyên, chỉ kém một tờ giấy chứng nhận ly hôn thôi.”

Trong mắt Lại Tư tỏa ra rét lạnh, căm thù Lãnh Quý.

“Cái đó, hiểu lầm, hiểu lầm rồi!”

Lại Tư quay mặt sang, ánh mắt lạnh như băng, như có điều suy nghĩ nhìn Tuyệt Thuần. Tuyệt Thuần co rúm lại, vội vàng mà cách xa anh một chút, lặng lẽ lùi bước lại.

Lãnh Quý nhìn về phía sau lưng Tuyệt Thuần, sắc mặt đột nhiên khác thường, cũng không nói gì, cũng không mập mờ đùa giỡn với Tuyệt Thuần như bình thường, ngược lại trả Đô Đô lại cho Tuyệt Thuần, “Chú Lãnh có chút chuyện phải làm, đi trước.” Phút cuối cùng còn sờ soạng mặt của Trích Trích,

“Nhóc này không phải hay bảo vệ sao? Mẹ cháu gần ba mươi rồi, cháu liền trở mặt nhìn?”

Tuyết Thuần đen mặt. Ba mươi tuổi là cấm kỵ của mười phụ nữ, cô cũng không ngoại lệ, thanh xuân cuối cùng, chính là tiến về năm tháng già nua, cô cũng sợ một người từ từ già đi.

Xong việc, anh vỗ vai Tuyết Thuần một cái, “Em tự thu xếp ổn thỏa đi.”

“Lãnh Quý anh đừng có chạy!” Sau lưng khẽ kêu một tiếng, ngay sau đó Lãnh Quý xoay người một cái, bước chân không lớn vững vàng, từng bước từng bước tăng nhanh, đến cuối cùng bước nhanh chân bỏ chạy.

“Anh đứng lại!” Tuyết Thuần thấy hoa mắt, một bóng người thoáng chạy qua, Tuyết Thuần chỉ thấy được một bóng dáng yếu kiều khá ái.

Có thể khiến cho Lãnh Quý chạy trốn chết sẽ là ai? Tuyết Thuần vẫn thấy kỳ quái.

Mà Lại Tư lập tức nhìn cánh tay ngọc người khác vừa chạm qua, Tuyết Thuần bất an đứng thẳng, “Hai người rốt cuộc đã làm tới mức nào rồi?”

“Hư hư!” Đồ Đồ đột nhiên hét kinh hãi, xúc động chạy về hướng nhà vệ sinh. Thiếu chút nữa quên mất, cô bé nhìn tiểu đến khó chịu.

Tuyết Thuần vội vàng chạy theo, “Đồ Đồ chó đi mất, mẹ dẫn con đi...”

Để lại hai cha con mặt nhìn nhau, người nào mặt cũng sa sầm.

Trên mặt Tuyết Thuần không có biểu cảm gì, nhàn nhạt nói ra hai chữ: “Hư hư.”

Cạc cạc cạc...

Một bữa cơm hòa thuận vui vẻ, bị Lãnh Quý xuất hiện mà tùy tiện kết thúc.

Về đến nhà, dù đỡ bọn nhỏ ngủ xong, Lại Tư ngồi dựa vào ở trên ghế sa lon, gác chân lên, ngón trỏ để trên đầu gối, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp đuổi theo cô, giống như tầm mắt dính ở trên người. Tuyết Thuần đi ngủ cũng không được, ngồi xuống cũng không xong, giống như một cô gái nhỏ phạm sai lầm nhưng không biết phải làm sao.

“Lại đây.” Lại Tư vỗ vỗ chỗ bên cạnh, “Chúng ta nói chuyện một chút.”

“Không bằng hôm khác đi, ngày mai em còn phải đi làm, anh cũng biết ngày đầu tiên đi làm quan trọng cỡ nào, nếu là không làm được nửa ngày liền mất mặt cỡ nào nha...” Tuyết Thuần càng nói càng thấp giọng, dần dần dưới vẻ bức người không nói ra lời, chỉ đành phải bước từng bước, từng bước khi được ba bước, thật vất vả mới đi tới.

Mắt Lại Tư nhìn phía trước, cũng không thèm nhìn bàn tay kéo tới, Tuyết Thuần ngã ngồi ở trên ghế sa lon.

Lại Tư nghiêng đầu sang chỗ khác, “Cái đó mặc dù Lãnh Quý là danh y nổi tiếng, nhưng nổi tiếng là lạnh nhạt, sợ phiền toái, có thể nói là không có người gần gũi được. Nhìn dáng vẻ, em chẳng những rất quen anh ta, Trích Trích Đồ Đồ cũng rất thân thiết anh ta. Em giải thích thế nào? Chẳng lẽ chưa có lý hôn mà em đã nghĩ tìm cha dượng cho Trích Trích Đồ Đồ sao? Hừ?”

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Lãnh Cung Quý đến nhà

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Tuyết Thuần căng thẳng xoắn hết tay vào, xoắn rồi xoắn, không ngờ Lại Tư lại gỡ tay của cô ra nói: "Nói thật, anh cũng không phải hồ ăn thịt em, em sợ cái gì." Nói xong, bàn tay khẽ động, bàn tay năm ngón đan chặt với tay của cô.

Mặt Tuyết Thuần khẽ nóng lên, ánh mắt nhanh chóng quét trên mặt anh một lượt, cũng may, không quá nghiêm túc, không phải dấu hiệu tức giận.

"Nói đi." Phía dưới tay Lại Tư nắm thật chặt, tựa như phòng ngừa cô chạy trốn, bàn tay to lớn nắm thật chặt bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, anh không thể buông tay. Để đánh đổ toàn bộ thành trì thì cần bỏ ra một chút công sức, lần này có chút xúc tác, trong bụng có chút vui vẻ.

Tuyết Thuần mơ mơ hồ hồ: "Nói gì?"

Lông mày Lại Tư nhíu lại: "Em cứ nói đi?" Thấy khuôn mặt Tuyết Thuần vẫn mờ mịt, anh im lặng một lát: "Nếu như không biết bắt đầu nói từ đâu, vậy thì nói tất cả chuyện từ bốn năm trước cho đến tận lúc em trở về bên cạnh anh mấy hôm nay, em đã sống như thế nào, rồi lúc trước sinh Trích Trích Đồ Đồ

như thế nào."

"Cái này...." Về mặt Tuyết Thuần hơi mất tự nhiên, thời điểm nói đến đề tài này, cô lại không nhìn được nhớ lại chiếc Rolls-Royce năm đó đã rời đi quyết đoán như nào, quyết liệt vô tình như nào. Lời nói của anh, hình như có chút lo lắng, quan tâm.

"Ngày đó em không đuổi kịp xe của anh, rồi một ngã xuống, sau đó Lãnh Cung Quý đã cứu em." Tuyết Thuần dừng một chút: "Sau đó lại phát hiện có thai, rồi dưới sự giúp đỡ của anh ấy sinh ra Trích Trích Đồ Đồ, trong những năm vừa qua, anh ấy giúp đỡ chúng em rất nhiều. Thân thể Trích Trích Đồ Đồ rất yếu.... Có mấy lần bị bệnh nghiêm trọng, lúc đó luôn làm phiền đến anh ấy, cho nên, thật ra thì cũng coi như anh ấy là một nửa cha của Trích Trích Đồ Đồ. Vì vậy cũng không thể trách Trích Trích Đồ Đồ thích chú Lãnh của bọn chúng, bởi vì không có anh ấy, có thể Trích Trích Đồ Đồ.... cũng không thể sống đến tận bây giờ."

Tuyết Thuần cố gắng đơn giản hóa các tình huống nguy hiểm, có nhiều lần cô sụp đổ đến mức sắp chết đi, nhưng Lãnh Cung Quý luôn sử dụng phương thức lạnh nhạt của anh không nói một lời đến cứu cô. Cô nghĩ, anh ấy sẽ đỡ cô, Trích Trích Đồ Đồ bệnh tình nguy hiểm, mỗi lần cô kêu cứu, anh ấy đều vứt bỏ hết mọi công việc mà chạy đến. Người sống tình cảm như vậy, ân tình như thế, mỗi một lần cảm động đều âm thầm rơi nước mắt. Nếu như có một ngày, anh ấy muốn cô lên núi đao xuống biển lửa, cô cũng sẽ không từ chối. Bởi vì cô thiếu anh ấy ba mạng người.

"Tại sao lại rất yếu?" Lại Tư bắt được điểm mấu chốt, cô nói thì nhẹ nhàng, nhưng trên mặt lại chợt lóe lên đau đớn cùng bi ai, để trái tim của anh đau đốn quần lại một chỗ, trực giác cho thấy có ân tình khác.

"Chính là thân thể không tốt."

"Tại sao?" Ánh mắt Lại Tư gắt gao nhìn thật chặt cô, để cho cô không thể trốn tránh.

Tuyết Thuần cắn răng: "Lúc đó nghe nói Trừ Nhiên cho em uống loại thuốc mới đặc chế, sau đó kích thích đi qua, thuốc liền có hiệu lực, rồi liền ảnh hưởng đến thai nhi, bởi vì không kịp đưa hết độc tố trong người ra bên ngoài, đứa bé liền sinh non. Sau khi sinh xong lại tiếp nhận trị liệu, vì thuốc đó có bất thường, Lãnh Cung Quý nghiên cứu rất lâu mới trị khỏi cho hai đứa trẻ."

"Vậy còn em?" Giữa lông mày Lại Tư lướt qua một tia đau xót, con người tình tế đoan trang nhìn thân hình gầy gò của cô: "Bởi vì lưu lại mầm bệnh, cho nên mới gầy nhiều như vậy sao?" Anh không quên loại thuốc mà Trừ Nhiên cho cô uống, vừa nhìn thấy thần thái của Trình Lăng và cô thì đã hiểu rõ.

Tuyết Thuần có chút không quen nhìn biểu cảm thương cảm của anh lộ ra ngoài, cô căn bản không cần người khác thương hại. Cô nhẹ nhàng ừ một tiếng, sau đó cười như không có chuyện gì cả: "A, gầy ha. Gầy tốt mà, bao nhiêu người đều mơ ước vóc dáng như vậy, em không cần ngày ngày ăn uống điều độ, không cần ngày ngày uống thuốc giảm cân, cũng không cần đi thẩm mỹ viện để hút mỡ, rất tốt, ha ha."

Tuyết Thuần cười gượng mấy tiếng, chợt có chút không cười tiếp được rồi, bởi vì vẻ mặt của Lại Tư rất nặng nề. Cô nghĩ cần phải cố gắng làm không khí thoải mái, bởi vì cô không muốn sống trong không khí nặng nề như quá khứ. Nhưng bất đắc dĩ, ở trước mặt của anh, cô giống như không thể nào che dấu, lớp nguy trang cũng trở nên khó nhìn.

Cuối cùng cô cũng chỉ đành nói thật nhỏ: "Cũng đã đã qua, cho dù có truy cứu cũng không có cách nào bù đắp được cả."

"Cho nên, anh nợ anh ta ba mạng người." Tuyết Thuần kinh ngạc ngược mắt nhìn anh, không hiểu tại sao anh lại nói như vậy. Có thiếu thì cũng là cô thiếu nha! Chỉ là ngay sau đó trong lòng vui mừng, anh nói như vậy, có phải đem cô trở thành người của anh không.

Lại Tư mặc kệ cô nghĩ như thế nào, dù sao trong lòng anh, cho dù có ly hôn hay không, như vậy cho đến cuối cùng, mặc dù có nản lòng thoái chí với cô mấy năm nay, anh vẫn nhận định là cô là người của anh.

"Trừ ba mạng người, em còn nợ anh ta cái gì nữa?" Mối mong Lại Tư nín chặt, cho tới bây giờ đều là người khác nợ anh nhân tình, lần này thì hay rồi, bởi vì năm đó nhất thời xúc động, nợ người khác ba mạng người. Mặc dù như vậy, cũng không thể để cho anh ta lợi dụng được.

Tuyết Thuần suy nghĩ một chút, gian nan phun ra một chữ: "Tiền."

Lại Tư nghiêng mặt sang bên, hình như không thể lý giải, Tuyết Thuần làm sao lại nợ tiền.

"Sau chuyện đó anh để cho Luật sư chuyển cho em một khoản tiền lớn, anh nghĩ là em đủ dùng."

Tuyết Thuần kinh ngạc: "Chuyện đó từ khi nào?"

"Anh từng dùng tên của em để mở một tấm thẻ vàng, chẳng lẽ em quên rồi?" Nhìn thấy gương mặt mờ mịt của cô, Lại Tư vỗ trán, có tiền mà cũng coi như không có, trên đời này chắc chỉ có mỗi cô không rõ rằng con số trong thẻ của mình đã vượt qua cả tỷ.

"Về sau chuyện của Lãnh Cung Quý em không cần lo nữa, tất cả để anh giải quyết."

"Không được!" Tuyết Thuần vừa nghe thấy hai chữ giải quyết, lập tức cảm thấy không ổn. Chỉ sợ Lại Tư giống như những người nhà giàu đó, cảm chi phiếu có con số trên trời ném cho họ rồi đuổi đi, coi trời bằng vung, về sau cái gì cũng không còn nữa, về sau cũng đừng mong quần quýt với Tuyết Thuần nữa....

Con mắt đen nguy hiểm của Lại Tư nheo lại, cánh tay lớn vừa động, mang cả người cô ôm chặt vào lòng, phả một chút hơi thở ấm nóng vào má của cô: "Tại sao không được? Chẳng lẽ ở trong lòng của em người đàn ông đó có một địa vị khác sao?"

"Em thật sự coi anh ấy là một người bạn tốt nhất."

Tuyết Thuần ngẩng mặt lên đối diện với gò má của anh nghiêm túc nói, Lãnh Cung Quý là một người bạn rất tốt, ở cùng với anh ấy không nặng nề như với Trình Lăng, là một loại cảm giác rất thoải mái, mặc dù anh ấy có một chút đùa giỡn mập mờ, nhưng cô hiểu là, bởi vì cuộc sống anh ấy quá tài hoa quá mộng lung, cho nên mới tán gẫu với cô. Giữa hai người bọn họ, tuyệt đối không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, nếu thật sự có quan hệ đó, cô cũng không an tâm thoải mái nợ anh ấy nhiều như vậy, cũng sẽ không duy trì mối quan bạn bè trong bốn năm nay mà chưa một lần vượt qua mối quan hệ đó.

Có lẽ quá khứ chưa từng nói của Trình Lăng và Thiển Sở Sở ở trong lòng cô rất quan trọng, cho nên mới có bị kịch phía sau. Lần này, cô muốn nói cho anh hiểu những thứ này, bạn bè rất quan trọng đối với cô, không thể để bọn họ tổn thương. So với làm tổn thương cô thì làm tổn thương bọn họ càng làm cô đau lòng hơn.

"Trình Lăng kia đâu? Sau khi anh đi khỏi, tại sao không ở cùng một chỗ với anh ta?"

Tuyết Thuần sắc mặt trắng bệch, cái tên đó, trong trí nhớ của cô là một người thiếu niên thân thể cường tráng, cô từng nhờ Lãnh Cung Quý thần thông quảng đại điều tra tin tức của anh và Thiển Sở Sở, sau đó phát hiện bọn họ tự lực cánh sinh, đường ai nấy đi, tất cả đều đi con đường riêng của chính mình. Khi đó, một loại cảm giác cảnh còn người mất làm cô gần như chết đi sống lại. Tình bạn đẹp đẽ êm đềm, nhiều năm như vậy, lại không chống lại được mộng ảo dễ bị phá vỡ như tình yêu.

Ba người bọn họ, không còn liên lạc, giống như, cùng sống chung trên một quả tinh cầu, nhưng cũng chưa từng đối mặt, giống như làm người xa lạ vậy. Có lẽ, đây là cách bảo vệ bạn tốt của bọn họ, sau khi đi qua nhiều chuyện như vậy, không có ai nghĩ sẽ lại xuất hiện ở cuộc sống của những người còn lại, chỉ sợ lần gặp mặt tới, chỉ có lệ rơi đầy mặt. Hôm nay, cô chỉ có thể yên lặng chúc phúc cho bọn họ.

Lại Tư thấy bộ dạng buồn bã của cô, chần chừ lại nghĩ đến những chuyện đau lòng trong quá khứ. Trong lòng anh mềm nhũn, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Không sao, anh không trách em. Lãnh Cung Quý không phải là người đơn giản, anh là lo lắng cho em."

Lo lắng rằng anh ta đối với em có ý đồ bất chính, lo lắng anh ta sẽ cướp em đi khỏi anh. Bởi vì Trích Trích Đồ Đồ đều thích anh ta, em gặp được anh ta cũng là lộ ra khuôn mặt vui mừng kích động.

Đối mặt một người như thế, anh thậm chí cả thấy mình ngay cả một phần thắng cũng không có. Anh chính là sợ, cuộc sống hôn nhân hai năm ngắn ngủi đối với cô, có lẽ không bằng nổi bốn năm em cùng anh ta trải qua mọi chuyện.

"Chúng ta có thể không nói chuyện trước kia được không?" Tuyết Thuần hít thở sâu, lông mày thanh tú cũng đều là vẻ chán nản. Nhìn thấy Lại Tư tỏ ra thương xót, động tác vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vô thức dừng lại, lại có chút không dám chạm vào vết thương lòng của cô.

Cho tới bây giờ anh vẫn nghĩ mình là người bị tổn thương nhiều nhất, là cô nợ anh, cho nên khi cô trở về, anh muốn hành hạ cô, đương nhiên là muốn đòi lại một chút bồi thường từ cô, bây giờ anh chợt phát hiện, thì ra người bị tổn thương nhiều nhất không phải là anh, so với anh Tuyết Thuần còn trải qua nhiều chuyện đau khổ tổn thương hơn.

Anh chỉ bị thương về tinh thần, mà cô lại bị thương cả về thể xác lẫn tinh thần, bị ép buộc nhớ lại quá khứ đau thương. Nếu như không phải hồi ức quá đau thương đến nỗi không dám nhớ lại, thì sao lại không dám nói đến cùng?

Cảm thấy Lại Tư không có còn cố chấp như trong quá khứ nữa, Tuyết Thuần nhìn ánh mắt có chút khác thường của anh, phát hiện tròng mắt đen của anh giống như làn khói không tan trên mặt hồ, ngần ngại không biết là đang nghĩ cái gì.

"Đều là chuyện đã qua rồi, hiện tại mới là quan trọng nhất. Đứng rồi, nhà trẻ anh tìm cho Trích Trích Đồ Đồ có xa không? Em xem có thuận tiện đi làm rồi đưa bọn trẻ đi luôn không."

Tuyết Thuần cố gắng tìm chút đề tài thoải mái để nói. Trước mắt cô rất thỏa mãn, Trích Trích Đồ Đồ chính là sinh mệnh của cô, trong cuộc đời cô đã kết hôn đã sinh con, dĩ nhiên, nếu như ông chồng Lại Tư này giống một công nhân viên bình thường là chén một chén cơm vàng thì tốt rồi.

"Anh sẽ an bài tốt." Trong lòng Lại Tư không yên trả lời.

Tuyết Thuần có chút mất hồn đứng dậy: "Vậy em về phòng ngủ trước đây?"

"Ừ." Ánh mắt của anh vẫn nhìn cô, nhìn thấy dáng vẻ Tuyết Thuần hoang mang rối loạn, đây là lần đầu tiên cô thấy anh điên loạn từ khi cô biết anh đến giờ, không biết anh có nghe thấy cô nói gì không.

Tuyết Thuần nghĩ một chút rồi chạy nhanh về phòng: "Ngủ ngon."

Trở về phòng Tuyết Thuần nhanh chóng lấy một cuộn len màu xanh da trời trong ngăn kéo ra, sau đó ngồi ở trên giường, ở dưới ánh đèn bắt đầu đan len.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên môi của cô vẫn lưu lại nụ cười. Đây là quà mà cô chuẩn bị cho Lại Tư. Cô nghĩ rất lâu, Lại Tư không thiếu cái gì cả, nào là đồng hồ vàng, bút máy kim cương, quần áo hàng hiệu, thất lung.... Cái gì cần có đều có, cô vẫn là mua không nổi.

Hay là tặng hoa, khụ khụ, nhưng mà chỉ có đàn ông tặng phụ nữ hoa; hay là hẹn hò, có con rồi, rất khó để hưởng thụ thế giới của hai người; hay là đi xem phim, Lại Tư không có hứng thú.

Nghĩ tới nghĩ lui, chọt đi qua một cửa hàng len dày màu sắc, nghĩ đến, bây giờ cũng sắp đến mùa thu rồi, không lâu nữa sẽ đến mùa đông. Có lẽ đan một chiếc áo len là tốt nhất. Mặc dù Lại Tư không thiếu quần áo, nhưng đây là do tự tay cô làm, chắc chắn sẽ rất có ý nghĩa.

Ngày đầu tiên Tuyết Thuần đi làm, tự mình sửa soạn một chút, về mặt hồng hào ngồi trong một đũa “con trai” khác của Lại Tư là Bugatti Veyron.

Sau khi được nhận vào làm, cô muốn đi làm một mình, tuyệt đối không có ý muốn trước mặt các đồng nghiệp mới trước mặt kheo khoang, tất cả đều là ý chí của Lại Tư áp đặt trên người của cô.

"Bất luận công ty kia tốt thế nào, mối quan hệ nhân sự cũng rất phức tạp, nếu em bị người khác bắt nạt, nhất định không được im lặng, nhớ nói với anh." Ánh mắt Lại Tư nhìn phía trước, chuyển động tay lái.

Tuyết Thuần cười cười, Lại Tư suy nghĩ quá nhiều rồi: “Em cũng đâu phải cô gái mới chân ướt chân ráo bước vào đời.”

"Cô gái chân ướt chân ráo mới bước vào đời cũng còn tinh táo hơn em."

Lại Tư nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, đối với câu nói của cô cũng không có để trong lòng. Ở trong lòng của anh, Tuyết Thuần vẫn là cô công chúa nhỏ tinh khiết như năm nào, trong trắng như tường vi, không vương một chút bụi bặm trần gian nào cả. Phạm là những gì trong sạch nhất, đều là đối tượng bị phá hủy của cái xã hội này.

"Dừng ở đây thôi." Tuyết Thuần cũng không muốn ngày đầu tiên đi làm, đã để cho người trong công ty nhìn thấy cô bước xuống một chiếc xe không phù hợp với thân phận của mình Bugatti Veyron.

Lại Tư biết trong lòng cô suy nghĩ gì, dừng xe ở chỗ cách công ty đúng mười mét.

Tuyết Thuần cời dây an toàn, tay đẩy cửa xe ra, đang muốn một bước đi ra, tay trái lại bị Lại Tư bắt được.

Bất đắc dĩ, cô thu chân, quay người lại, nhìn thấy chân mày khóm mắt của anh đều mang ý vị sâu xa tà mị, còn có một chút mập mờ không dễ dàng phát giác.

"Sao vậy?" Trực giác của cô cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng ánh mắt sáng như bao thạch của anh lại thâm sâu khó đoán, vững vàng khóa chặt ánh mắt của cô lại.

Tim của cô đập rất nhanh, gương mặt tuần tú của Lại Tư càng lúc càng phóng to, đáy lòng lòng lo lắng của cô cuối cùng cũng biến thành sự thật. Nhưng thân thể của cô dường như không thể cử động, chỉ đợi đợi anh hạ xuống.

Khi cùng nghe thấy hô hấp của đối phương, răng môi quăn quít, tay của anh mon men lướt lưng đẹp đẽ của cô, mang cơ thể nặng nề của cô ôm chặt vào lòng. Khoảng cách của hai người không còn một khoảng trống, hút sạch tất cả hơi thở của cô. Giống như cùng một bầu trời, cùng một hơi thở, thậm chí ngay cả lỗ chân lông, chỉ có mỗi đối phương.

Cô không muốn chơi xe chán, huống hồ bây giờ có 1000 lý do không thích hợp, vì vậy trước khi Lại Tư biến xe thành giường, Tuyết Thuần cắn mạnh vào môi của Lại Tư, không để ý đến đôi gót mười phân cô đang mang, giống như phía sau có mười mấy con sói đang đuổi theo điên cuồng chạy vào công ty.

Tuyết Thuần thở hổn hển, có một người đồng nghiệp lớn tuổi nói: "Không cần khẩn trương, còn mười phút nữa mới đến giờ làm việc."

"Bây giờ không có thời gian để cho cô làm quen dần với các hạng mục và chế độ của công ty, cô cầm về tự tìm hiểu đi." Trợ lý quản lý Tàn Hồng nghiêm mặt nói rồi bỏ lại một quyển sách giới thiệu.

Tuyết Thuần sững sờ nhận lấy, Tàn Hồng lại bỏ xuống một xấp tài liệu: "Đánh thêm một phần nữa, nửa tiếng nữa thì giao cho tôi."

"Dạ, được." Tuyết Thuần nhận lấy, cúi người xuống mở máy tính công ty đã chuẩn bị cho cô.

Lúc cô đứng dậy, một quả đầu thịt viên rơi vào tầm mắt, Tuyết Thuần kinh ngạc một chút, Thịt viên lộ ra gương mặt hiền hòa tốt bụng cười nói: "Chào! Người mới!"

Cách nói chuyện của Thịt viên làm cho Tuyết Thuần thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì cũng không phải là người nghiêm khắc khó gần.

"Xin chào." Cô lễ phép cười cười.

"Bà cô già lại giao việc cho cô để ra oai à?" Đầu thịt viên nâng cằm lên, ánh mắt liếc về phía của Tàn Hồng.

Tuyết Thuần nhìn phía hướng đó một chút, cười cười, sau đó nhìn về máy tính đã mở hoàn tất, bắt đầu mở Word ra đánh chữ. Công việc này đối với cô mà nói cũng không quá khó, tốc độ đánh chữ của cô khoảng 150/phút.

"Muốn ăn Chocolate không?" Thịt viên thấy cô vô cùng nghiêm túc bắt đầu công việc, bọn họ đều là những người lười biếng quen rồi đương nhiên là thứ gia hỏa kia không coi vào mắt rồi. Ghế của công ty là loại xoắn ốc, cô nhẹ nhàng đạp trên đất một cái là có thể vọt đến chỗ của Tuyết Thuần: "Bạn trai tôi tặng đó, không ăn là không nể mặt."

Tuyết Thuần nhìn cô một cái, nhận lấy, cười cười: "Cám ơn."

Sau đó vừa nhai vừa đánh chữ, năm ngón tay của cô vừa chột dừng lại, sau đó quay đầu hỏi lại Thịt viên: "Hôm nay là ngày bao nhiêu?"

Đầu thịt viên nói: "Không phải là ngày gì đặc biệt."

"Vậy tại sao bạn trai cô lại tặng cô Chocolate?" Tuyết Thuần không hiểu.

Thịt viên dựa cằm nhìn ánh mặt khó hiểu của cô: "Anh ấy đang theo đuổi tôi! Nếu như không hay tặng quà cho tôi, tôi có thể gả cho anh ấy sao?"

"Ồ." Miệng Tuyết Thuần há thành hình chữ O, lại giống như suy nghĩ điều gì gập đầu một cái, tâm tư không biết đã chu du ở chốn nào.

Giờ tan làm, Tuyết Thuần vội vàng chạy ngay đến siêu thị, nhìn một gian tràn đầy các loại Chocolate, lại nghĩ đến phẩm vị cuộc sống của Lại Tư, cô đau lòng mua một chút Chocolate mạ vàng đắt tiền. Nghĩ lại cô chưa từng tặng Lại Tư món quà nào, trước mắt cái áo len mà cô làm cũng không biết bao giờ mới đan xong, đan xong thì cũng phải chờ mùa đông mới tặng được.

Bây giờ muốn nâng cao tình cảm gia tăng mối quan hệ của bọn họ, tặng quà là phương pháp nuôi dưỡng tình cảm tốt nhất, đây là linh cảm mà đầu Thịt viên đã cho cô. Cô không khỏi cảm thán một câu, vẫn là thế giới bên ngoài muôn màu muôn vẻ a! Nếu như vẫn ở cùng một chỗ đến mốc như cũ, sao có thể nghĩ tới những thứ này.

Thời điểm đi qua cửa hàng bán hoa, lại đột nhiên nghĩ đến, trông phòng của Lại Tư đan xem. Tường tượng thấy trong phòng Lại Tư cắm bình hoa bách hợp xinh đẹp, tâm tình tốt biết mấy nha! Lại hải lòng mua về.

"Em đã về rồi!" Tuyết Thuần đang cầm mấy nhánh hoa bách hợp, cười đến sáng sủa, ngay sau khi tiếp thu được ánh mắt chăm chọc thì động tác tháo giày liền ngừng lại.

Cô liếc mắt nhìn Lại Tư đang khoanh tay đứng dựa vào cửa, sau đó lại nhìn về phía người trước đó: "Lãnh Cung Quý anh cũng ở đây à? Rốt cuộc cũng chịu đến thăm bọn em!"

Lãnh Cung Quý từ trên ghế sa lon đứng dậy, giang tay cho Tuyết Thuần một cái ôm tiêu chuẩn: "Em yêu ơi, anh chờ em rất lâu rồi, sao bây giờ em mới về?"

Cánh tay hờ bên ngoài của Tuyết Thuần liên tiếp nổi da gà. Nghĩ lại một chút, một Lãnh Cung Quý luôn luôn lạnh nhạt, thời điểm ánh mắt tịch mịch nhìn về phía cô, trong miệng lại phun ra toàn lời nói buồn nôn, đây đúng là một người kỳ quái a...!

Lãnh Cung Quý hôm nay bị trúng gió! Đây là ý nghĩ đầu tiên của cô.

Lại Tư hừ lạnh một tiếng, mang Tuyết Thuần kéo về phía anh: "Nhà chúng tôi không có bệnh hoạn."

"Tôi không phải tới cứu chữa bệnh hoạn, đơn thuần là đến thăm hồng nhan tri kỷ của tôi." Lãnh Cung Quý không hề yếu thế chút nào, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, viên môi vô cùng ý tứ kéo lên.

Tiếng sét đánh ầm ầm! Tầm mắt của hai người cọ xát trên không trung tạo ra vô số lửa "hạt". Sau một hồi đối chọi gay gắt a! Trong lòng Tuyết Thuần thầm khen.

"Mẹ, người cũng là người phụ nữ gần ba mươi rồi, không gả ra ngoài thì đúng là quá tiếc rồi. Người thích chú Lãnh hay là cha, con nghĩ cho mẹ biện pháp." Trích Trích cũng không thể xem nữa, trực tiếp chạy tới hiến cách cho Tuyết Thuần: "Cha với chú Lãnh con đều thích, tùy mẹ chọn."

Đô Đô cắn đầu ngón tay, lại xoa xoa đầu, lông mày nhặt nhặt lại: "Đô Đô thật khó chọn, Đô Đô muốn chọn cả hai."

"Em là heo à! Mẹ chỉ có thể gả cho một người." Trích Trích đối với người em gái ngu ngốc này thật cảm thấy lực bất tòng tâm.

Đô Đô giương cái miệng nhỏ nhắn muốn nói, bé cũng muốn gả.... Nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt hung ác của Trích Trích nhất thời không dám lên tiếng.

Trong lòng Tuyết Thuần kêu lên một tiếng, cái này thì có quan hệ gì với cô? Cô vừa đi làm về đâu có hiểu rõ tình huống gì. Chỉ nhìn cái tình hình này, cô chỉ muốn chạy trốn thôi: "Em mệt mỏi, đi nghỉ trước ha, các người cứ từ từ mà tán gẫu."

"Đừng chạy, cơm tối xong rồi, đều qua ăn đi." Lại Tư cười lạnh, không cho Tuyết Thuần một cơ hội nào để chạy trốn.

Tuyết Thuần bước thật chậm, gian nan lắm mới đến được bàn ăn, cô nhìn về phía Lãnh Cung Quý nháy mắt ra hiệu, muốn nói: "Nếu không anh đi trước đi?"

Lãnh Cung Quý về mặt bình tĩnh không một chút run sợ nhìn thẳng về phía Tuyết Thuần, một hồi lâu, anh mới hỏi: "Tuyết Thuần, anh vô cùng xác định, mắt của em không có vấn đề."

Phốc

Chương 104: Xé

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Ánh mắt Lại Tư như một thanh bảo kiếm, sắc bén tỏa hàn khí, lạnh lùng quét qua chiếc đĩa trên tay của Lãnh Cung Quý.

Tuyết Thuần chợt cảm thấy mọi chuyện quá lớn rồi! Trời ơi! Chúa Jesus! Thánh mẫu Mania ơi! Mấy ngày nay ăn nhiều rồi, thiếu chút nữa quên quý trọng bữa cơm mà Lại Tư làm rồi.

Giờ đây? Đây chính là bá chủ hắc đạo đích thân xuống bếp nấu! Cả cái nhà chính này, cũng chỉ có ba mẹ con bọn họ có tư cách để ăn. Mà Lãnh Cung Quý a, một là không phải là người của Lại gia, hai là cũng không phải là đồng đảng cũng chẳng phải là bạn tốt, ba là Lại Tư cũng không vừa mắt anh ấy.

Nhưng mà cô lại muốn đuổi khách, hơn nữa lại là ân nhân cứu mạng mà cô nợ tiền nợ mạng nha, huhu, cô thật sự không ra tay nổi đâu.

"Con muốn đùi gà, cánh gà." Đô Đô đứng trên ghế, dùng sức xiên.

Đĩa thịt gà ở ngay trước mặt Trích Trích, ánh mắt đen nhò của Trích Trích thông minh liếc qua liếc lại trên mặt của ba người lớn, cảm giác không khí có chút quá nghiêm túc, nhanh chóng đem đùi gà với cánh gà để vào trong bát của Đô Đô, lạnh lẽo nói: "Ăn mau, đừng nói chuyện."

Đô Đô thấy trong chén nhỏ đầy tràn, đĩa cũng không cần, hai tay nhỏ bé cầm mỗi bên một cái, bởi vì là một người tham ăn nên bé rất vui sướng khi được ăn, cũng không thèm quan tâm mấy cái chuyện tình gì đó của người lớn.

Ánh mắt Lại Tư lạnh lùng dời đi mục tiêu, quét trên người Tuyết Thuần, Tuyết Thuần cảm giác như có gánh nặng trên vai.

Trong lòng bàn tay Tuyết Thuần đỏ đẫm mồ hôi, thần kinh cả người căng thẳng, không hề chớp mắt nhìn theo đôi đũa trong tay Lãnh Cung Quý, sắp rồi, trong phút chốc ngay khi chiếc đũa sắp chạm vào miếng ức gà, tay Tuyết Thuần liền động, hai đôi đũa kẹt lại, cùng lúc đó tiếng kêu vang lên: "Đội một chút...!"

Trích Trích đột nhiên lên tiếng: "Con thích thịt ức gà." Sau đó nhận được ánh mắt khen ngợi của Tuyết Thuần "Con trai thật giỏi", không khỏi thả lỏng cơ thể.

Lại Tư lạnh lùng liếc cô một cái: "Thế nào, sợ anh hạ độc trong thức ăn? Yên tâm, ít nhiều thì hôm nay Quý Y đến đây, bữa tối hôm nay là mua ở ngoài nhà hàng."

Hồ! Tuyết Thuần vội trộm lau mồ hôi lạnh một cái, thật là may! Thật là may! Tốt quá rồi!

"Em cười vui vẻ như thế làm gì? Chẳng lẽ bình thường anh nấu cho em ăn đều không ngon bằng bên ngoài sao?" Lại Tư hừ hừ mũi, nhìn không chớp mắt vào hai đôi đũa dính vào nhau, nếu như Lãnh Cung Quý cứ ăn vào như thế, đụng chạm thế này có khác gì gián tiếp hôn đâu. Người phụ nữ này, phải cảnh cáo.

Tuyết Thuần thở phào nhẹ nhõm nụ cười vừa kéo lên chưa quá nửa, bị Lại Tư nói vậy, lập tức lại bị hù dọa như cũ, hai tay vấy lia lia: "Không có, không có, đồ anh làm là ngon nhất, nhất định chính là mỹ vị nhân gian."

Về mặt Lại Tư khề tri hoãn, cho cô một ánh mắt "Coi như em thức thời", nhưng gương mặt tuấn tú không giãn ra mà vẫn nghiêm túc như cũ.

Lãnh Cung Quý không thể xem được nữa, để đũa xuống, khoanh tay, rất nghiêm túc nhìn cô, gọi một tiếng: "Tuyết Thuần."

"Cái gì?" Tuyết Thuần vội vàng nuốt vào một miếng cơm trắng, tình huống này đặc tội bên nào cũng không được.

"Anh ta ở tại nhà của em, com... .. Cũng là anh ta làm (Nếu như không phải là nghe được những lời vừa rồi, anh thật không thể tin được Lại Đường gia còn có tố chất làm người đàn ông chăm lo gia đình), hai đứa trẻ cũng là anh ta đến đón, cái người này em có tính muốn ly hôn nữa không? Anh thấy em là người phụ nữ ngược ngách có bị người ta đem bán, cũng sẽ vui vẻ đếm tiền cho người ta."

Lãnh Cung Quý không nhìn mặt lạnh của Lại Tư, tiếp tục nói: "Có người đàn ông hoàn mỹ như anh, em vẫn còn trốn tránh, cẩn thận một bên cũng không còn đâu."

Đồ mồ hôi! Ánh mắt Tuyết Thuần tha thiết van xin, Lãnh Cung Quý anh có thể cầm miệng hay không, cô rất vất vả mới chờ được cơ hội anh đến đây thăm.

"Không phải cẩn thận." Lại Tư đứng dậy, mặt lạnh trở về phòng.

Tuyết Thuần nhìn bóng lưng anh biến mất, có chút chán nản. Xong rồi, tức giận.

"Thế nào? Như này đã buồn rồi?" Bác sĩ Lãnh nghiêm túc nhìn chằm chằm ánh mắt cô, không bỏ qua cơ hội cơ để nhạo báng cô, ánh mắt bình tĩnh như hố sâu trong đêm tối, thần bí điều tra, muốn nhìn ra cái gì đó trên người của cô.

Tuyết Thuần tức giận: "Không có."

Lãnh Cung Quý hiếm khi nâng nâng khóe môi: "Anh thấy em thật sự hết thuốc chữa rồi. Người ta chẳng qua là rời đi một lát, còn không biết đi làm cái gì, em liền lo được lo mất. Không phải em quá yêu anh ta, chính là anh ta không quá lo lắng về em."

Đồ ngọc này không có chút nào hiểu được là phải che giấu tâm tình của mình, rõ ràng cũng rất yêu Lại Tư. Chỉ cần Lại Tư ở đây, thái độ của cô lập tức hoàn toàn khác, có trong tình yêu có thấp thỏm rung động còn có cả khản trương.

Tuyết Thuần muốn mở miệng bác bỏ, sau lưng lại như có một con lốc. Tuyết Thuần lập tức ngồi thẳng người, quay người lại, lúc này Lại Tư đứng về một phía với cô.

Tuyết Thuần ngẩng đầu, sau khi tay Lại Tư vừa để xuống, giấy trắng mực đen mở ra trước mặt cô.

Tuyết Thuần cứ giống như đang ngồi trên đồng lửa, kinh ngạc nhảy dựng lên: "Đây, đây không phải là giấy thỏa thuận ly hôn của chúng ta sao?"

Lại Tư từ trên cao cúi xuống nở nụ cười rực rỡ về phía Tuyết Thuần, sau đó ngay trước mặt Lãnh Cung Quý: "Soạt.... .." hai tay xé ra, trên bàn ăn đang im lặng âm thanh phát ra vô cùng chói tay.

"Anh đã bị Knock out."

Bờ môi Lại Tư chứa đựng nụ cười, từ trên cao nhìn thẳng xuống mắt Lãnh Cung Quý: "Một ngày tên của cô ấy vẫn còn ở trong sổ hộ khẩu nhà tôi, thì một ngày cô ấy vẫn còn là người của tôi, người của tôi, đương nhiên người khác không được phép nhúng chàm. Cho nên, anh sớm bỏ đi cái ý nghĩ trong lòng đó đi."

Tuyết Thuần miệng há thành hình chữ O, không thể phủ nhận, trong lòng cô đang mừng như điên, nét mặt của cô cũng sắp không kiềm chế nổi nữa rồi.

Thật là, cũng đều là người tuổi đầu ba hết rồi, không có chút nào che giấu cảm xúc của mình. Đôi mắt trong suốt sáng long lanh của cô đã sớm hết bán tâm tình của cô, Lãnh Cung Quý đối diện với cô càng thấy rõ ràng hơn.

Lãnh Cung Quý im lặng rũ mắt xuống, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, anh ưu nhã nhấc thìa, chậm rãi nuốt xuống một viên đậu phộng quen thuộc. Một hồi lâu, anh nhàn nhạt nói một câu: "Anh ăn no, không chuyện gì khác thì anh đi trước."

"Hẹn gặp lại chú Lãnh." Đô Đô một tay cầm xương gà, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn bần vì ăn quá nhiều, muốn đi lên hôn hôn vài cái.

Lãnh Cung Quý cười lớn, hôn một cái lên cái trán sạch sẽ duy nhất của bé: "Hẹn gặp lại Đô Đô." Xoa đầu Trích Trích một cái: "Trông mẹ con cho thật kỹ, tốt nhất đừng sờ mó giống như sờ phòng chú vậy."

Trích Trích vươn cái cổ nhỏ ra nhìn cha, chỗ nào giống sờ sờ?

Lãnh Cung Quý đi hai bước, chợt xoay người lại nhìn về phía Lại Tư: "Tôi sẽ đợi cô ấy ly dị. Tôi nghĩ, cô ấy có chút thích tôi, bởi vì tôi không cường thế như anh, tôi sẽ tuyệt đối tôn trọng quyết định của cô ấy. Về phần tình yêu, bất luận yêu cỡ nào, nếu như mệt mỏi rồi, có những người vẫn không biết hối cải, tình bạn sẽ chiếm ưu tiên. Thuận tiện nhắc nhở anh một câu, làm nhan tri kỷ là dễ dàng bị lợi dụng sơ hở nhất."

Sau đó ngênh ngang rời đi, để lại Lại Tư xanh mặt.

"Cha giận rồi." Từ đầu đến cuối Đô Đô không nói gì cũng không nhịn nổi, thấp giọng bên tai của Trích Trích hỏi.

Trích Trích nghiêm túc đáp một tiếng: "Ừ." Nháy nháy mắt nhìn Lại Tư, nhờ đâu cha có hành động nào gây rối, rất sợ mẹ sẽ bị chịu tội.

Ba mẹ con bọn họ tha thiết cầu mong nhưng sao có thể đoán được ý của Lại Tư, mặt mày anh sáng rỡ chợt cười lên: "Được rồi, người xấu đi rồi, chúng ta cũng ăn cơm thôi."

"Nhìn em gầy như vậy, ăn thịt nhiều một chút, nếu không ốm sẽ không thích." Lại Tư cười hết sức hữu nghị, hết sức thân thiết, nếu không phải là còn một câu phía sau nữa, thì Tuyết Thuần sẽ cảm động đến nỗi ngày ngày đều muốn nấu cơm cho anh ăn.

"Tại sao?" Tuyết Thuần cắn thìa, ánh mắt khe khẽ nhìn, không thể tin được những động tác vừa rồi của anh, có phải là mang những chuyện trước kia một bút xóa bỏ hay không?

Nụ cười của Lại Tư xảo trá, giọng mang cảnh cáo: "Giấy thỏa thuận ly hôn, em ở chỗ này, anh nghĩ muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu. Cầm một tờ giấy thỏa thuận ly hôn có thể cường chế đuổi được một tình địch, rất có lợi. Em đừng có quên, bây giờ là em đang theo đuổi anh."

Rõ ràng lão hồ ly này đang cười nói, đừng nghĩ là anh sẽ dễ dàng bỏ qua cho em như vậy.

Tuyết Thuần cúi đầu, buồn bực bới bới vài hạt cơm trắng. Được rồi, cô không có yêu cầu xa vời. Chỉ là tại sao bây giờ ngay cả cơm trắng cũng có thêm vài phần vị đắng, không phải nói cơm là tinh bột, tinh bột càng nhai sẽ càng ngọt sao. Tại sao lại đắng như vậy, tại sao?

Con mắt đen sâu như biển của Lại Tư, trong đó có cái gì đang che giấu. Đáng tiếc Tuyết Thuần chỉ biết bới cơm cũng không nhận ra.

Anh nhìn Tuyết Thuần một lát, thấy cô đang bới cơm để hả giận, thư thái cười một tiếng. Những ngày bình thân ấm áp như vậy, anh rất thích. Bởi vì bóng ma tuổi thơ phải báo thù cho cha mẹ, sau khi trưởng thành trong hắc đạo lại chém chém giết giết, những hạnh phúc nhỏ bé mà bình thân như vậy anh rất trân trọng nó.

Sau khi ăn xong, Tuyết Thuần nhân lúc Lại Tư đi tắm, lặng lẽ đi vào phòng của anh, mang hoa Bách hợp cắm vào lọ hoa, sau đó lại cầm hộp Chocolate được gói cẩn thận để vào trong tủ đầu giường.

Sau đó liền hân hoan tung tăng trở lại phòng của chính mình, cô sờ vào trái tim nhỏ đang đập liên hồi của mình, trên mặt lộ ra nụ cười mong đợi, mang theo vẻ ấm áp nhàn nhạt. Thì ra tặng quà cho người mình thích, là một việc chuyện rất hạnh phúc.

Không biết Lại Tư nhìn thấy sẽ như thế nào đây? Vui mừng? Hay là sẽ cảm thấy cô không có thành ý? Cô gãi gãi đầu, chợt nhớ tới những mình mua đều quá bình thường rồi, anh sẽ không ghét đến nỗi muốn vứt bỏ chứ? Nếu như anh không muốn, đồ ăn vặt này cho Trích Trích Đồ Đồ ăn cũng tốt.

Đang nghĩ như vậy, cô đã đan sai mất mấy mũi rồi, Hu ! Về mặt cô đau đớn, áo len của cô!

Đang tiếc thương mấy mũi bị sai, đang hoàn mỹ trở thành không hoàn mỹ. Ngoài cửa chợt vang lên tiếng nói: "Tuyết Thuần, anh muốn vào trong."

Lại Tư! Tuyết Thuần trong lòng hô lên không phải đang đùa chứ, bất chấp tất cả, vội vàng ôm tất cả đồ vật trên giường, bỏ vào trong túi.

"Đang làm gì vậy?"

Âm thanh gần trong gang tấc, dọa Tuyết Thuần run một cái, túi rơi xuống đất, cuộn len đó lại giống như cuộn dây điều, rất nghịch ngợm từ trong túi lan thẳng một đường ra ngoài. Tuyết Thuần tuyệt vọng nhìn chăm chăm như mất cá chết, nhìn sợi len không ngừng lăn tăn đến cửa, sau đó quẹo ở khúc quanh, lăn đến mép giường, tiếp đó lại lăn đến bên chân của Lại Tư.

Lại Tư cảm thấy kỳ quái, anh mang tất cả đồ vật trong túi đồ ra, tỉ mỉ xem đi xem lại chiếc áo len xanh mới đan được một nửa. Anh lại nhìn về phía của Tuyết Thuần, trông mắt đen lấp lánh lóe lên, một chút ánh sáng làm mắt anh đẹp hơn, ánh sáng sáng chói như hút lấy tâm hồn người khác.

Tim Tuyết Thuần đập bịch bịch, âm thanh buồn bực vội vàng nhặt cuộn len lên, từng vòng cuộn trở về. Cuộn len cuộn rồi cuộn, cuối cùng cuộn đến trước mặt Lại Tư. Rồi lại hướng lên nhìn ánh mắt long lanh của anh, trái tim của cô không đập chậm hơn chút nào, ngược lại lại càng nhảy vui sướng hơn.

Đúng lúc cô cho là Lại Tư sẽ làm một vài động tác không bình thường với cô nhưng anh lại ném cho cô một cái khăn bông, rồi ngồi vào mép giường của cô: "Lau cho anh."

Tuyết Thuần sững sờ, ngờ ngác ừ một tiếng, sau đó quỳ trên giường động tác êm ái lau tóc cho anh, lau xong lại lấy máy sấy sấy cho anh. Cả quá trình tâm tình của cô có thể nói là tương đối phức tạp. Anh phát hiện rồi sao? Hoa Bách hợp đó, Chocolate đó.

Mười phút trôi qua, Tuyết Thuần hài lòng ngừng tay: "Được rồi."

"Ừ." Lại Tư nhắm mắt hưởng thụ mười phút, có lẽ vì quá mức thoải mái nên anh có chút ngủ thiếp đi, anh dùng giọng mũi có chút mơ hồ không rõ đáp một tiếng, sau đó thân thể liền ngã xuống, thẳng tắp nằm trên giường.

Tuyết Thuần buồn chán một tay cầm khăn lông, một tay cầm máy sấy tóc, hoàn toàn không hiểu rõ lần này Lại Tư lại muốn làm cái gì?

Đúng lúc cô đang ngồi chờ, Lại Tư mở hai mắt khép hờ: "Vẫn ngồi đấy lo lắng cái gì, ngày mai còn phải đi làm, đến đây ngủ."

"Ừh ừ." Trả lời xong, Tuyết Thuần đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng: "Cái đó, anh không phải nên trở về phòng ngủ sao?"

Lại Tư đảo mí mắt: "Nề phần em rất dụng tâm, tối nay gia liền thưởng cho em, làm bạn giường của em."

Tuyết Thuần dờ khóc dờ cười, Lại Tư gia lại cam tâm tình nguyện làm bạn giường? Tuyết đối không có khả năng đó! Nhất định là có ý đồ khác.

Trong lúc Tuyết Thuần vẫn còn đang sững sờ, Lại Tư kéo một cái, sau một hồi trời đất quay cuồng, cuối cùng Tuyết Thuần vẫn bị đè ở dưới.

Vốn là trong lòng Tuyết Thuần vẫn còn đang cười trộm liên nhất thời đỏ mặt, tư thế mập mờ này, để cho cô nghĩ tới có chút gì đó không trong sáng. Cô liếc mắt về phía cửa.

Lại Tư nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, không có chút lo lắng nào nói: "Yên tâm, cửa phòng anh đã khóa lại, Trích Trích Đồ Đồ sẽ không đến quấy rầy chúng ta."

Mặt Tuyết Thuần càng đỏ, nhìn như trái cà chua chín nhưng lại có phần ngon hơn, Lại Tư nôn nóng hôn hai cái, vừa hôn vừa nói: "Mùa thu còn chưa tới đến vậy mà đã đan áo len cho anh rồi?"

Tuyết Thuần một vừa bên né tránh, một bên vừa khiếp sợ rụt người một cái.

"Phụ nữ tặng đàn ông hoa? Hà? Anh yêu hoa sao? Không đúng, anh yêu chính là em."

Tuyết Thuần không rụt nữa, nhưng trên mặt đỏ thắm đã lan xuống tận chiếc cổ trắng ngà, rất đúng đắn mà trêu đùa cô. Lại Tư không cam lòng gieo xuống từng trái dâu tây một.

"Muốn tặng anh Chocolate tại sao không tự mình đưa cho anh? Sợ anh sẽ ăn em?" Cờ bỏ hai chiếc cúc áo, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, còn có bộ ngực nhấp nhô như ngọn núi.

Tuyết Thuần không thể trốn tránh, cô lấy tay che mặt, không còn mặt mũi nhìn anh.

Lại Tư nhỏ giọng cười cười, hôn mu bàn tay cô: "Biết mình tặng quà sẽ mất thể diện, cũng may, vẫn là tự biết."

Lại Tư tiến tới vành tai như ngọc của cô nói nhỏ: "Nhưng mà anh lại thích."

Tuyết Thuần chần động, bỏ tay che mặt xuống, đôi mắt đẹp trong suốt ngượng ngùng lại lớn mật nhìn thẳng Lại Tư: "Anh thích thật sao?"

"Nếu không tại sao anh lại leo lên giường của em?"

Tuyết Thuần ngượng ngùng, bỗng nhiên phát hiện áo mình đã cởi ra được hơn phân nửa, lộ cả bầu ngực ra, rõ ràng muốn cự tuyệt nhưng lại như có vẻ mời chào.

Lại Tư liếc mắt: "Rời khỏi anh mấy năm, gu thẩm mỹ cũng xuống thấp. Áo ngủ này là các bà các mẹ mặc đi, hôm nào mua cho em vài cái áo ngủ tơ tằm, kêu gọi, lộ hết đường cong.... .."

Càng nói càng kỳ cục, Tuyết Thuần đã không còn gì để nói nữa. Nhớ tới trước kia, những đồ kia đều là anh bảo người thiết kế riêng cho cô, đối với phương diện mặc cái gì cô cũng không chọn, cứ tùy tiện mặc thôi, Lại Tư cũng không có nói gì. Thì ra là bởi vì quần áo trước kia là tơ tằm, kêu gọi, đường cong lộ liễu..... Cho nên mới như vậy.... ..

"Thật ra thì em với Lãnh Cung Quý không có gì cả." Tuyết Thuần mắt to vô tội vụt sáng: "Cuộc sống của anh ấy quá mức nhàm chán đơn điệu, anh ấy thích trêu cợt người mà thôi."

Lại Tư cười: "Anh hiểu rõ, nhưng mà bây giờ với cái tình hình này, em không thấy chúng ta nói những lời như thế này rất là phá hoại phong cảnh sao?"

Làm sao anh lại không biết chứ. Những ngày qua anh vẫn luôn phái người điều tra anh ta, phát hiện anh ta đuổi theo một cô gái, mà anh ta ở trong bóng tối cũng vui vẻ giúp đỡ một phen.

Chuyện tối nay, anh cũng chỉ là mượn Lãnh Cung Quý một tay, mang khe hở duy nhất của hai người họ phá hỏng. Bất luận cô có như thế nào, anh cũng không có ý định buông tay. Cả đời đều muốn tiếp cận cô, có Trích Trích Đơ Đơ ở đây, anh làm gì cũng đều là quang minh chính đại.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Đã từng theo đuổi đàn ông sao

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Để Lại Tư giằng co cả đêm, ngay cả đầu ngón chân của Tuyết Thuần cũng không cử động được, thiếu chút nữa là muộn giờ làm. Nói cái gì là nhịn mấy năm nay, cuối cùng cũng được bù lại. Phun, cái logic nát này, thật đúng bù đủ rồi, chính anh chắc cũng chán ngấy rồi.

"Sao bây giờ mới đến! Đi làm như này lại còn phải chuẩn bị công việc phải làm, mỗi lần đều đi nghiên cứu địa hình thì sao có thể làm được, quản lý Tiêu không nói, cô có thể ung dung tự tại sao?" Trợ lý Tần Hồng nói xong một tiếng liền đi ngay.

Tuyết Thuần cảm thấy cô ta không nói lý nha, cô mới đi làm có mấy ngày, làm gì có "Mỗi lần đều đi nghiên cứu địa hình"? Huống hồ đi nghiên cứu địa hình, cũng không coi là tới trễ chứ.

Thịt viên thấy Tần Hồng đi xa lại đập giày cao gót một cái, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế vụt qua, một tay che miệng, nói nhỏ vào tai Tuyết Thuần: "Không

cần để ý đến cô ta, chúng tôi đều âm thầm mừng cô ta bị bệnh thần kinh."

Tuyết Thuần kỳ quái hỏi: "Trợ lý chức vị rất cao sao?"

Thị viên liếc về phía đó một cái, gương mặt tràn đầy khinh thường: "Nếu như thật sự chức vị cao có quyền thế, cũng sẽ không cáo mượn oai hùm, cũng sẽ không việc gì cũng bót lá tìm sâu nâng cao chính mình."

Tuyết Thuần như có điều suy nghĩ nhìn về phương hướng kia: "Nếu chức vị không cao, tại sao lại không nể mặt như vậy? Cô ta không sợ đắc tội với người khác sao?"

Thị viên liếc một cái, cũng may chỗ ngồi hai người bọn họ cũng kín đáo, cách chỗ của những người khác khoảng hai ba mét.

"Nói nhỏ cô biết, chúng tôi đều biết cô ta là người tình của quản lý Tiểu, vì cái vị kia, cho dù cô ta dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ thế nào, tất cả mọi người cũng vì vậy mà không dám đắc tội với cô ta, chỉ sợ cô ta ở trước mặt quản lý nói vài câu, chỉ vì muốn giữ được công việc, mọi người đều là giận mà không dám nói gì a!"

Tuyết Thuần cau mày: "Không thể nào, cô ta lớn lên xinh đẹp như vậy, vậy mà đồng ý làm.... của người khác. Không nghĩ ra nha." Tuyết Thuần chưa từng nói xấu người khác như vậy, theo bản năng vẫn còn chứa chút phẩm đức, không có nói thẳng ra là người tình. Làm nhân viên, tốt nhất vẫn nên lưu lại một đường.

"Có cái gì mà không nghĩ ra. Bây giờ con người vì tiền, vì địa vị, phần lớn đều không chứa thủ đoạn." Thị viên nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một cái: "Nhìn cô hôm nay xuân phong dạt dào, Hormone tiết ra không ít a! Theo tôi thấy, cô ta thấy cô đẹp hơn cô ta, có khí chất hơn, có năng lực hơn, đồ mất thôi. Đây, có phải là cô đang yêu hay không?"

Tuyết Thuần nhớ tới tối hôm qua Lại Tư đẹp trai lạnh lùng xé rách giấy ly hôn, không kiềm chế được lại nở ra nụ cười ngọt ngào, Thị viên gật gật đầu, một bộ nét mặt "Quả nhiên là thế", sờ lên cằm trên ghẹo nói: "Rốt cuộc là người đàn ông nào có phúc khí như vậy cưới được Tuyết Thuần tính khí tốt, dịu dàng sẵn sàng, hiền thực đảm đang, xinh đẹp....đây?"

Tuyết Thuần cười khan mấy cái: "Cô đừng nói vậy, tôi đã kết hôn rồi, còn nói người yêu cái gì nữa." Không có giấy ly hôn, gánh nặng của Tuyết Thuần lập tức vứt bỏ, cô đã có thể quang minh chính đại thừa nhận, cô là người phụ nữ đã có chồng!

"Không thể nào? Tôi thấy cô chỉ giống sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp, nếu như theo lời cô nói chắc chỉ mới tân hôn thôi." Thị viên xem xét.

Tuyết Thuần vò đầu có chút buồn cười: "Tôi sắp ba mươi rồi, đã kết hôn rất nhiều năm rồi, chỉ là cùng anh ấy là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều." Bọn họ tách ra bốn năm, thời gian chính thức đến với nhau còn chưa đến hai năm. Vừa nghĩ tới có thể cùng Lại Tư tương thân tương ái đến già, cô liền không nhịn được toát ra nụ cười hạnh phúc.

"Không thể nào?" Thị viên khó có thể tin được, nhìn chằm chằm nụ cười hạnh phúc của Tuyết Thuần: "Nhìn bộ dạng vui vẻ của cô tôi biết chắc, người đàn ông kia khó lường nha! Chà chà!"

"Thời gian làm việc không được phép tán gẫu, các người có còn muốn làm hay không, không muốn làm liền từ chức, công ty không giữ được những người tài giỏi như các người." Tần Hồng đập giày cao gót 12 phân đến, quần cực ngắn lộ ra bắp đùi trắng, trang điểm đậm tô son đỏ, sinh ra đã có khuôn mặt của quả phụ.

Tuyết Thuần cứ thế nhìn lên, ngược lại cảm thấy lời nói của Thị viên cũng có thể tin được.

Tuyết Thuần cảm thấy bản thân mình đuối lý, lập tức im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm công việc trong máy vi tính, nhưng Thị viên rõ ràng so với cô thì khôn khéo hơn nhiều: "Không có, chúng tôi đang nhất chí cố gắng phương án quảng cáo lần này thiếu hụt điểm sáng, đang thảo luận làm thế nào để thể hiện được điểm sáng của sản phẩm. Đúng không?" Thị viên dùng khoe mắt nháy với Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần nghe vậy, nhận được ánh mắt đó, cũng không đàn độn đến cái gì cũng không biết, liên tục gật đầu không ngừng: "Đúng đúng."

Tần Hồng vừa đi, Tuyết Thuần an phận làm việc một lúc lâu, chợt nhớ tới điều gì, ánh mắt cẩn thận quan sát bốn phía, sau đó đập giày cao gót của mình, xoay đến bên cạnh Thị viên.

"Chuyện gì?" Thị viên đang hút sữa tươi, đây là sản phẩm dưỡng da của cô, coi như là uống nước. Từ nhỏ đến lớn cô toàn uống sữa tươi, da dẻ mới dưỡng được trắng như sữa vậy, bạn trai thích đến nỗi không chịu nổi.

"Buổi trà chiều, chúng ta tâm sự một chút." Tuyết Thuần mời mọc.

Thị viên vỗ tay một cái, nhân tiện đá lông mào: "Không thành vấn đề."

Trà chiều.

Tuyết Thuần khuấy tách cà phê trong tay, nhiều lần nhìn Thị viên muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng nuốt một ngụm nước bọt: "Cô đã theo đuổi đàn ông bao giờ chưa?" Bất cứ giá nào, vì muốn ở cùng lâu dài với Lại Tư, diệt đi ý muốn ly hôn cuối cùng của anh, cô phải hỏi thăm người có kinh nghiệm tình trường như Thị viên.

Thịt viên mắt to tròn: "Không phải là cô đã kết hôn rồi sao? Chẳng lẽ cô muốn ngoại tình?" Sau đó làm ra bộ dạng bùng tỉnh: "Thảo nào mà kết hôn nhiều năm như vậy vẫn tiết ra nhiều Hormone."

Tuyết Thuần cả mặt đen xì: "Không phải, tôi với chồng tôi mới quay lại cách đây không lâu."

"Phức tạp như vậy sao?" Thịt viên cắn ống hút suy nghĩ trong chốc lát: "Đàn ông, thật ra tôi theo đuổi đàn ông cũng không ít, nhưng mà những cách kia tôi nghĩ không hợp với cô lắm." Thịt viên liếc mắt nhìn cô một lượt. Nghĩ thầm, thanh thuần như vậy, dễ dàng bị bắt nạt như vậy, muốn cô quyến rũ đàn ông, có được không?

"Không sao, cô nói đi." Hai mắt Tuyết Thuần tỏa ánh sáng, giống như có hàng trăm bóng đèn nhỏ, đôi mắt lưu ly như sao sáng, khiến Thịt viên cũng không nhìn được mà đầu hàng. Vì sao cô không phải là đàn ông! Nếu như cô là đàn ông, lập tức đoạt Tuyết Thuần về! Nếu cô có là bách hợp, cũng lập tức theo đuổi Tuyết Thuần gắt gao!

Thịt viên chặc một tiếng, như đang tiếc thay, một người đơn thuần như vậy, lại để cho cô dạy bậy thật đáng tiếc a! "Chính là phải hóa thân thành một nữ thần hấp dẫn, có lúc mang một ít dục vọng ngổ ngược, như thế đàn ông rất thích rồi."

Tuyết Thuần mặt đỏ tới tận mang tai nghĩ Thịt viên lại đổi lại phương pháp khác, nhưng Thịt viên đã bắt đầu nói chuyện say sưa.

"Đầu tiên mua nhiều mấy bộ quần áo lót sexy gọi cảm, quần áo ngủ cũng phải mua cái loại cuồng dã mà dễ xé ý, tốt nhất là mấy bộ chỉ xé một chút là có thể rơi hết đồ ngủ. Đừng nhìn đàn ông thường ngày tỏ ra quân tử, mắt nhìn thẳng, đi trên đường, nhìn thấy người đẹp lộ chân lộ cẳng chà nhẽ lại không ngoái lại nhìn? Tin tôi đi, đàn ông đều thích những loại đó." Thịt viên mập mờ động vai nhỏ vào Tuyết Thuần một cái, chứng minh lời nói của cô không sai.

Tuyết Thuần nhớ tới Lại Tư che áo ngủ của cô già, vì vậy đối với những lời nói của Thịt viên thì không hề nghi ngờ chút nào.

"Sau đó thì sao?"

Thịt viên hà hê cười lớn một tiếng: "Ồ, thật đúng tính trước tính sau! Sau đó, bữa tối dưới nệm a, thỉnh thoảng ở nhà mặc quần ngắn lộ chân a, chỉ là tình huống của cô bây giờ, đã qua thời kỳ yêu đương ngọt ngào lâu rồi, bắt được dạ dày của đàn ông là quan trọng nhất, đàn ông ở bên ngoài ăn bữa, về đến nhà lại có bàn ăn thịnh soạn như vậy lại rất thích thú ăn thêm bữa khuya."

Tuyết Thuần dường như thấy rất là đúng rồi gật đầu. Hình như là Lại Tư luôn biết cách nắm bắt dạ dày của cô.

"Chỉ là phải giữ được cảm giác mới mẻ của đàn ông" Thịt viên lại gần: "Có thể ném thử kiểu đánh dã chiến."

Thấy ánh mắt Tuyết Thuần mê mang, cô lại cảm thấy chính bản thân mình mới giống một người phụ nữ đã lấy chồng nhiều năm: "Ví dụ như làm chuyện đó không nhất định phải ở trong phòng, có thể ở ghế sa lon, ở đại sảnh, ở vườn hoa, ở trên xe, ở nơi nghỉ dưỡng."

Tuyết Thuần nghe được thì chạy trời chết, để lại Thịt viên ở sau lưng cô cười ha ha.

Giờ tan làm, Thịt viên lại đẩy ghế tới: "Chúng ta đi dạo phố thôi."

Tuyết Thuần khó xử: "Nhưng chồng tôi đang đợi tôi về nhà ăn cơm." Nói đến hai chữ chồng tôi thì Tuyết Thuần lộ ra hai lúm đồng tiền nhàn nhạt hạnh phúc.

Thịt viên rất là hận: "Tôi đã nói rồi, phụ nữ đã kết hôn không có tự do, không có không gian của chính mình, cho nên tôi vẫn không đồng ý lời cầu hôn của tên đàn ông thối đó."

Tuyết Thuần thấy lúc cô nhắc tới người đàn ông thối đó cũng không che giấu được khuôn mặt ngọt ngào: "Thật ra thì kết hôn là một chuyện rất hạnh phúc, các người sẽ có những em bé dễ thương, sẽ có được người đàn ông yêu thương cô, sẽ có một

người luôn bên cạnh cô chia sẻ niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống với cô."

"Thôi đi, nghĩ thì rất đẹp đẽ, sự thật mới tàn nhẫn. Được rồi, vậy coi như là vì nắm bắt được trái tim của chồng Tuyết Thuần, tôi với cô đi mua một bộ đồ lót sexy quyến rũ?" Thịt viên đá lông mào, Tuyết Thuần sờ mũi một cái, đang muốn trở về nhà lại đột nhiên giây dụa.

Cuối cùng, Tuyết Thuần cắn răng: "Được rồi, tôi đi. Chờ tôi một chút, tôi thu dọn đồ đạc đã."

"Oa! Các người mau đến mà xem a! Phía dưới có một chiếc Bugatti Veyron! Trời ạ! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Bugatti Veyron thật ở ngoài!"

Các đồng nghiệp đồng loạt xông lên, bình thường cửa sổ chẳng có ai đứng lại đột nhiên chật ních người.

"Nhìn! Mau nhìn! Trai đẹp a! Cực phẩm trai đẹp a! So với Leonardo còn đẹp trai hơn nghìn lần a!"

Có người ở thét chói tai!

"Không được, tôi phải đi xuống, nói không chừng có thể vô tình gặp được, biết đâu lại còn có thể gặp lại!"

"A! Vậy tôi cũng muốn đi!"

Lúc này điện thoại di động của Tuyết Thuần vang lên: "Tuyết Thuần, em mau xuống đây, anh ở dưới công ty của em."

Tuyết Thuần nghiêng đầu nhìn cửa sổ thủy tinh đầy ắp cả người, thì ra các đồng nghiệp quan sát Bugatti Veyron chính là "con trai" của Lại Tư. Cô che điện thoại, xin lỗi nhìn Thịt viên, khóc không ra nước mắt giải thích: "Xin lỗi, chồng tôi ở dưới đợi tôi...tôi đi trước."

Nói xong, vừa vội vội vàng vàng đi xuống vừa vội vàng nói vào điện: "Lái xe xa một chút, đồng nghiệp của em ở cửa đều nhìn thấy"

"Sợ cái gì, chồng của em có tiền. Cái này cũng không phải là chuyện mất mặt."

"Anh không lái đi, em sẽ không xuống."

"Muộn rồi."

Tuyết Thuần còn chưa phản ứng kịp, đã nghe được âm thanh đối diện với trong điện thoại cùng nhau vang lên, cơ thể cô cứng đờ, ngược mắt tuyệt vọng, phong độ của Lại Tư dường như nhanh nhẹn đi tới, rất "ngoa ngoãn" cầm lấy túi xách trắng trên vai Tuyết Thuần, ôm lấy eo nhỏ của cô: "Chúng ta đi thôi."

Tuyết Thuần cứng ngắc đi theo Lại Tư, mặc dù đưa lưng về phía sau, nhưng vẫn có thể cảm nhận được những ánh mắt muốn xuyên thủng cô ở phía sau. Trời ơi, ngày mai cô sao có thể đi làm chứ!

"Chúng ta đi đâu?" Tuyết Thuần phát hiện đây không phải là đường về nhà.

"Mua quần áo cho em"

"Hoan nghênh ghé thăm."

Vừa vào cửa chính là một đôi trai tài gái sắc, nhân viên phục vụ, còn có những thứ quần áo lót mà bọn họ mua, sau đó những nhân viên nhỏ giọng rỉ tai, cười trộm nói thầm gì đó.

Khỏe mắt Tuyết Thuần nhìn thẳng, đây chẳng phải là cửa hàng đồ lót sexy gọi cảm mà cô và Thịt viên muốn đến sao, như thế rất tốt, lần sau cũng không cần đi cùng Thịt viên nữa. Cô lấy tay che mặt, sớm biết liền cự tuyệt Lại Tư, trực tiếp đi cùng với Thịt viên.

Lại Tư đã vợ vét đầy một cái xe đầy toàn đồ lót bộ, văn báo, nửa trong suốt, màu đen hấp dẫn kêu gọi.... kiểu nửa lộ nửa không, kiểu lộ hết, kiểu ánh lửa gọi cảm..... Tuyết Thuần trực tiếp muốn tìm một cái hố để chui vào.

Nhân viên phục vụ được dạy bảo rất tốt vẫn duy trì nụ cười trước sau như một, đưa tay mời cô vào phòng thử quần áo: "Tiểu thư mời vào thử một chút." Trong lòng cô, căn bản không nghĩ đến đôi trai tài gái sắc này sẽ mua toàn bộ.

Tuyết Thuần trừng mắt, vẻ mặt cay đắng, nét mặt nhìn Lại Tư rõ ràng mang theo van xin.

Lại Tư đùa giỡn cắn lỗ tai Tuyết Thuần: "Ngoan, cho em sự lựa chọn khác."

Tuyết Thuần thờ phào nhẹ nhõm, không thử ở chỗ đông người như thế này, cô cũng đã cảm ơn trời đất rồi. Không ngờ câu nói tiếp theo của Lại Tư dọa cô sợ ngây người: "Về nhà thử cho anh xem."

Sau đó Lại Tư nhìn nhân viên bán hàng nói: "Gói tất cả lại cho tôi, kích thước của vợ, người làm chồng như tôi là rõ nhất."

Nhân viên phục vụ cười nghiêng ngả! Dường như sợ bọn họ đổi ý, rất nhanh gói đồ lại cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Công ty trở thành nơi giải quyết việc nhà

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Lại Tư quay xe một vòng, đưa cả Tuyết Thuần đi đón Trích Trích Đô Đô tan học về

"Cha! Mẹ!"

Hai đứa trẻ lao xuống, ôm chặt lấy chân của Lại Tư và Tuyết Thuần, không chịu buông tay. Giống như để chứng minh cho chân lý người khác phải thường hút lấy nhau, Trích Trích ôm chặt lấy chân Tuyết Thuần, Đô Đô cạ cạ mặt với Lại Tư.

Ngồi trên xe, Tuyết Thuần thắt dây an toàn cho bọn trẻ: "Ngày đầu tiên Trích Trích Đô Đô đi học có vui không?"

Hai đứa trẻ đồng thanh đáp: "Vui ạ!"

"Hôm nay cô giáo khen con thông minh." Trích Trích há hê hátt cảm nhỏ lên, phồng mũi hướng về phía Đô Đô.

Đô Đô phồng má, không chịu yếu thế: "Cô giáo xinh đẹp khen con đáng yêu."

"Thôi đi, còn không phải là bởi vì em chân chó, vừa thấy cô đã nịnh nọt là cô xinh hơn cả búp bê ở nhà sao." Trích Trích nghiêng đầu sang chỗ khác, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều là vẻ khinh thường.

Đô Đô đáng thương vênh cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn: "Thì cô giáo đúng thật là xinh đẹp chứ sao."

"Dáng dấp không bằng mẹ thì đều là người phụ nữ xấu, người phụ nữ xấu vô địch có nghe nói qua không?" Trích Trích liền làm mặt quỷ, chọc Đô Đô giận đến đỏ mặt, hốc mắt ửng hồng, suối nước bắt đầu phun trào.

"Người nào chọc tiểu công chúa của cha? Trở về cha sẽ tiêu diệt hắn." Lại Tư nhìn qua kính xe, cùng lúc mưa rơi xuống, cũng đỡ Đô Đô tức giận khóc lớn ngừng khóc.

Đô Đô thấy có trợ thủ, cũng quên mất khóc, vội vàng khóc lóc kể lể với cha: "Anh rất xấu, bắt nạt con."

"Trích Trích." Lại Tư trầm mặt, trong lòng Trích Trích lộp bộp một tiếng, cha tỉnh trùng lại thiên vị! Bé lười phải ứng, trực tiếp quay mặt không thèm để ý. Kể từ sau khi cha tỉnh trùng xuất hiện, mẹ không còn thuộc về một người đàn ông là bé nữa, mỗi lần đều bị cha tỉnh trùng chiếm đoạt, bé cực kỳ bất mãn, trở mặt nhìn mẹ tốt với cha, rồi đánh không lại cha.

"Ngồi bên cạnh cha, cha dạy con làm sao để bỏ rơi chiếc xe đang theo dõi phía sau."

Ah? Trích Trích nghe vậy, ánh mắt đen tỏa sáng lấp lánh, con trai thích nhất chơi xe, xe đồ chơi bé chơi qua không ít, nhưng xe của người lớn lái, bé còn chưa được chơi bao giờ, hơn nữa lại còn cất đúi trong thực tế, những thứ đồ chơi rách nát trong phòng bé làm sao mà so sánh nổi.

Thân thể nhỏ bốn tuổi của Trích Trích, ngồi trên chân Lại Tư, tay nhỏ bé cầm tay lái nhưng vẫn còn thiếu vài động tác xoay chuyển. Con trai đến thời kì thanh thiếu niên mới phát triển hết về cơ thể, đến lúc tất cả các phương diện đều phát triển hơn con gái cùng độ tuổi, nhưng ngay bây giờ, bé vẫn còn là một đứa trẻ.

"Trái, trái...phải... .." Bàn tay Lại Tư cầm lấy bàn tay bé nhỏ, đích thân dạy dỗ.

"Ha ha ha, cha đánh ngã nó! Khiến nó trở thân không kịp." Trích Trích cực kỳ hưng phấn, mô hình xe hơi nhỏ ở nhà chơi chưa đã ghiền, lần này toàn bộ sức mạnh đều kích thích ra rồi.

Lại Tư mỉm cười: "Đây cũng không phải là món đồ chơi, phải lưu tình, nếu không sẽ xảy ra chuyện máu me." Thật tốt a! Cảm giác của hai cha con, bởi vì sở thích chung cũng không ít. Nếu là bình thường ôm bé, Trích Trích sẽ vẫn còn cảm thấy khó chịu.

Tuyết Thuần ôm Đô Đô, sợ hết hồn hết vía nhìn cảnh vật bên ngoài xe nhanh chóng vụt qua, chứng nghiệm đua xe của Lại Tư lại phát tác? Các con đều ở đây, cảm giác Lại Tư sẽ không lấy những chuyện này để nói đùa.

"Không phải là thật sự có người theo dõi chứ?"

Tốc độ này, trẻ con không biết không sợ, nhưng cô lại xui xẻo biết được lợi hại.

"Ừ, đừng lo lắng, chuyện nhỏ. Không có gì, trực tiếp bỏ qua" Chiếc xe lao đi nhưng một mũi tên, Lại Tư lại còn ngoái lại tặng cho cô một nụ cười an ủi, trái tim lơ lửng giữa không trung của Tuyết Thuần không sao hạ xuống được. Cô khóc không ra nước mắt, Trời ơi, Lại Tư thật có tự tin! Sẽ không xảy ra tai nạn!

Như vậy cả đường âm ỉ, cuối cùng đã tới nơi ở của Tuyết Thuần.

"Cha thật là lợi hại! Lần sau con vẫn muốn lái xe!" Trích Trích quán lấy Lại Tư, kéo kéo đầu ngón tay của Lại Tư: "Lần sau vẫn muốn!"

Lại Tư cọ cọ cằm sáng bóng lên khuôn mặt nhỏ của Trích Trích, sau đó một tay nhấc bé ngồi lên trên vai: "Tiểu quý chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, cha rất vui lòng dạy con."

"Dạ!" Trích Trích vui mừng vỗ tay.

"Quan trọng nhất là, không được làm chuyện xấu trước mặt mẹ." Gian kế của Lại Tư thực hiện được lại bởi thêm một câu.

Ách... .. Tuyết Thuần hơi đỏ mặt, Lại Tư nhớ tới lần hai họ đang làm việc thì Trích Trích lại xuất hiện không đúng lúc. Nhưng anh luôn có rất nhiều biện pháp, ví dụ như tài lái xe lần này, liền thu phục được Trích Trích dễ dàng.

Trích Trích nghiêm túc dựa cằm nhỏ, suy nghĩ một chút: "Chỉ cần cha không làm chuyện xấu, Trích Trích sẽ ngoan ngoãn. Bây giờ con sẽ về chơi xe đồ chơi, muốn luyện kỹ thuật lái xe so với cha còn đẳng cấp hơn." Chạy nhanh như một con gió về phòng của mình.

Đồ Đồ thấy Trích Trích có xe chơi, vẫn luôn thích búp bê "xinh đẹp" của bé, bởi vì đồ kỳ đồ mắt, cũng là âm lên: "Con cũng muốn chơi! Cha, Công chúa Đồ cũng muốn chơi."

"Ngao, cha mua một chiếc Piano to như này cho Đồ Đồ chơi, so với chơi xe còn thích hơn nhiều."

Đồ Đồ ngoe đầu, rồi rầm đang suy nghĩ, Piano là cái gì? Chợt nhìn thấy Tuyết Thuần xách theo túi lớn túi nhỏ đồ, vội vàng nhào đến lấy ra xem cho rõ.

Đồ Đồ cầm đồ lót nửa trong suốt vừa mua cẩn thận mê mang nghiên cứu, quần áo là để che chỗ xấu hử, sau đó bé lại đưa đồ lót nửa trong suốt lên mắt, qua đồ lót trong suốt thấy được khuôn mặt mẹ lo lắng đồ hồng, tại sao mẹ lại mua quần áo không che được chỗ xấu hử?

Đột nhiên, trong đầu Đồ Đồ nảy ra: "Mẹ ơi, đồ dỏm!"

Tuyết Thuần lập tức đoạt lấy được, mặt đỏ tới mang tai ném vào trong túi, sau đó lại giồng Trích Trích một mạch xông vào phòng ngủ.

"Công chúa Đồ, cha dạy con nấu cơm, để cho con lớn lên sẽ vạn người mê, để tất cả đàn ông đều xoay vòng vòng. Đi thôi!"

Ngày hôm sau, Tuyết Thuần đỡ lấy cái eo nhỏ sắp gãy, tinh thần Lại Tư sáng khoái, mặt mày hơn hờ lấy xe đến Tập đoàn YD của anh đi làm.

Tuyết Thuần giống như thường ngày trở lại công ty, có chút kỳ quái là các đồng nghiệp cứ len lén nhìn cô.

Tuyết Thuần muốn hỏi Thập viên xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này Tần Hồng đi tới, thả đồng tài liệu trên tay xuống, thấy rõ ràng là thả, bình thường cô ta đều là vứt xuống!

Tuyết Thuần ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một gương mặt phiến muộn cùng với ánh mắt đồng tình. Tại sao Tần Hồng lại có nét mặt như vậy? Giữa các cô vẫn luôn là quan hệ xung khắc nha?

Tần Hồng không nói tiếng nào rời đi, Tuyết Thuần thấy Thập viên cũng cúi đầu, suy nghĩ một chút, vẫn là đầy ghé đến.

"Hôm nay cô ấy ôn nhu hơn rất nhiều." Tuyết Thuần hát cảm về phía Tần Hồng.

Thập viên đang hút sữa tươi, cũng không nhìn Tuyết Thuần, chỉ gạt đầu, miễn cưỡng quan tâm cô: "Xem cô đồng bệnh tương liên a."

Tuyết Thuần sừng sốt một chút: "Cái gì đồng bệnh tương liên?"

"Tuyết Thuần!" Thập viên nhủ mày rậm, ngược lại nghiêm túc nhìn chằm chằm cô: "Cô thành thật nói cho tôi biết, có phải cô đã trở thành người tình của người khác rồi không?"

Cái gì? Tuyết Thuần dờ khóc dờ cười, lén lén nhìn qua những người kia, thì ra những người kia cũng đang hoài nghi chuyện này. Nhưng tại sao lại có lời đồn như này? Rõ ràng là người trong cuộc mà cô lại không biết một chút gì cả.

Tuyết Thuần hết sức phủ nhận: "Đương nhiên không phải! Điều này sao có thể!" Dựa vào người đàn ông ưu tú thế kia, cô lại có suy nghĩ như vậy? Âm thanh báo vào giờ làm, cô không có nghĩ đến việc người yêu trong mắt hóa Tây thi, ngay từ lúc trước khi yêu anh, cô cũng đã thấy Lại Tư là người đàn ông hiếm có.

"Vậy hôm qua người đàn ông đi Bugatti Veyron tới đón cô là ai? Đừng nói với tôi anh ta là chồng cô, nếu anh ta là chồng cô, vậy tại sao cô lại đi theo chúng tôi kiếm bát cơm? Sao không sớm làm phụ hào phu nhân của cô đi."

Tuyết Thuần bất đắc dĩ: "Anh ấy đúng là chồng tôi mà."

"Vậy cô chứng minh đi" Thập viên từ trên xuống dưới quét nhìn cô mấy lần, không tìm được chứng cứ xác thực, vẫn là không tin.

Tuyết Thuần có chút ghen lời, lại còn muốn chứng minh? Chứng minh như thế nào? Chẳng lẽ muốn cô mang giấy kết hôn đi trưng bày ở triển lãm?

"Tuyết Thuần!"

Tuyết Thuần cau mày vỗ đầu một cái, có phải vì tối qua quá mệt mỏi rồi không, mới xa có hơn một tiếng, trong đầu lại còn vang vọng âm thanh của Lại Tư.

"Mẹ!" Trích Trích Đồ Đồ đeo ba lô nhỏ, mắt đỏ, cả hai đều khóc thút thít.

"Tuyệt Thuần." Rice xốc cổ áo của cô lên, phút chốc, bởi vì sự xuất hiện của anh ánh mắt tất cả mọi người đều lấp lánh, người đàn ông này chính là người đi Bugatti Veyron hôm qua. Trời ạ, nhìn gần! Còn đẹp trai hơn so với hôm qua! Vóc người tuyệt đối tiêu chuẩn, ngũ quan tinh xảo, y hệt phong cách ưu nhã của hoàng tử....

Tuyệt Thuần cúi một cái vào bắp chân của mình, đầu tới run run người, rốt cuộc cũng chịu thừa nhận, đây là thật.

"Anh...tại sao anh lại tới công ty?" Tối hôm qua tới một mình đã đủ sức oanh tạc rồi, lần này lại còn cả ba cha con, có cần phải kinh ngạc như vậy không a!

"Mẹ ơi hu hu..... anh bắt nạt con, anh còn đánh anh Vũ chạy máu mũi..... Cô giáo xinh đẹp tức giận...." Đơ Đơ khóc hu hu, làm trái tim Tuyệt Thuần đau đốn, vội vàng lau nước mắt cho tiểu công chúa của cô: "Ngoan, không khóc, không khóc."

"Trích Trích đánh nhau?" Tuyệt Thuần cau mày hỏi, tuy nói trẻ con đánh nhau là chuyện rất bình thường, nhưng cô nuôi Trích Trích lớn như vậy, đây là lần đầu tiên Trích Trích động thủ đánh người.

"Tên kia chiếm tiện nghi của Đơ Đơ, đáng đánh!" Trích Trích mắt đỏ, rõ ràng đã khóc, nhưng ở đây nhiều người như vậy, khí khái của nam tử hán chống đỡ, không phục bĩu môi, phinh má .

Bởi vì Lại Tư phải đi làm, một thân tây trang hàng hiệu nghiêm trang chỉnh tề, không biết làm giảm thọ bao nhiêu trái tim phụ nữ ở đây.

Tuyệt Thuần nhìn về phía anh, Lại Tư nhún vai: "Một đứa con trai hôn con gái bảo bối của chúng ta, sau đó con trai bảo bối của chúng ta cảm thấy người kia đang ăn đậu hũ của Đơ Đơ, trực tiếp đánh hôn mê. Anh chưa lái xe đến công ty, liền nhận được điện thoại của cô giáo ở trường, anh đón con xong, lập tức đến tìm em."

Tuyệt Thuần nhìn chung quanh một chút, mắt của những người khác lập tức nhìn ra chỗ khác, bị kinh sợ đến nỗi không ai dám nói câu nào. Cũng vì vậy, chuyện Tuyệt Thuần làm tiểu tam, không nói cũng rõ.

"Nhưng em vẫn phải làm việc." Tuyệt Thuần vò đầu.

"Công việc đó của em kiếm được bao nhiêu tiền?" Lại Tư nín thở, tà tà hỏi.

Tuyệt Thuần như cây cà nhiễm sương ỉu xiu, vuốt vuốt lại đầu, mặt mũi nói ra một câu: "Anh."

"Buổi chiều Tô tẩu sẽ tới, anh nghĩ ít nhất em nên xin nghỉ nửa ngày."

"Này, nơi này là công ty, không phải là nơi các người giải quyết việc nhà! Nếu như vẫn muốn tiếp tục làm ở đây, lập tức mang hai đứa trẻ này rời đi." Tàn Hồng lạnh lùng quát. Đi ra đến đây lại gặp quang cảnh này, một công ty lớn, lại thành nơi giải quyết việc nhà của nhân viên, cái này mà cần nói sao?

Lại Tư cũng không thèm quay đầu lại, trực tiếp nhìn lo lắng Tuyệt Thuần, cười nói, "Anh thấy em từ chức đi đừng làm nữa, anh còn không nuôi nổi em sao?"

Tuyệt Thuần đột nhiên cảm thấy long trời lở đất, lệ rơi! Cô thật vất vả mới tìm được công việc này a! Hao tâm tổn lực để tìm việc a! Cầu xin Lại Tư, anh đại từ đại bi, đừng để em bị mất việc làm!

"Lại Tư, em còn muốn đi làm." Tuyệt Thuần sắp khóc thành tiếng.

Lại Tư im lặng hai giây, chợt xoay người, đối với Tàn Hồng lộ ra nụ cười hồ ly vạn người mê: "Tân tiểu thư, vợ tôi muốn xin nghỉ nửa ngày, cô có thể đồng ý không?"

Trong phút chốc ngoái đầu nhìn lại, ôn tồn nho nhã cười một tiếng, nho nhã tuấn đạt, trong nháy mắt giết chết Tàn Hồng cùng với vô số nhân viên nữ phía sau cô ta. Tàn Hồng cứ như bị trúng tà: "Được, tôi sẽ nói với quản lý Tiêu" Nói tới đây cô chợt giật mình phát hiện mình đồng ý quá dễ dàng, nhưng đồng ý trước mặt nhiều người như vậy, bây giờ đổi ý sẽ rất mất mặt.

"Vâng cảm ơn cô." Lại Tư khách khí nói cảm ơn, ánh mắt nhàn nhạt quét qua Thập viên, hơi dừng lại một chút, sau đó kéo Tuyệt Thuần u mê rời đi.

Tuyệt Thuần bị Lại Tư lôi đi. Mặc dù nghĩ tới công việc sau này, sẽ có rất ít thời gian ở cùng với các con, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ đến tình huống như hôm nay.

"Anh đưa em về nhà, rồi đi làm." Lại Tư thiếu chút nữa muốn huyết sáo, nhân tiện cười nhỏ mấy tiếng.

"Anh gọi điện cho em là được rồi, tại sao lại muốn tự mình đến công ty? Bởi như vậy, tiêu điểm bất quá trong công ty không còn là Tàn Hồng nữa, mà là em." Đây là chỗ Tuyệt Thuần không rõ, cô xin nghỉ đi đón con là được, làm oanh động như vậy làm cái gì, những người kia lại có chuyện bất quá không dùng được.

Lại Tư hừ một cái: "Em có biết Thập viên mà em đã kể cho anh là người như nào không?"

Tuyệt Thuần không chút do dự đáp: "Cô ấy không có vấn đề a, thật nhiệt tình, chính là bất quá một chút." Còn dạy cô cách theo đuổi anh đấy.

"Cô ta là người chuyển giới."

Tuyết Thuần sắc nước miếng, liên tiếp ho mấy tiếng, kìm nén bức bối nói: "Anh nói đùa à."

"Còn cái người tiểu Trương ân cần rót nước cho em, cũng không tốt bụng đâu." Lại Tư nói liên tục.

Lần này Tuyết Thuần cười: "Những người khác tương đối ổn." Thì ra là anh ghen.

Đột nhiên, Tuyết Thuần sực nhớ ra gì đó, kêu lên: "Anh theo dõi em!"

"Cha, làm sao để theo dõi?" Trích Trích hiếu kỳ dò hỏi, nhạy cảm nắm bắt các loại đức hạnh quý dị.

"Lần sau cha dạy con." Lại Tư nhìn Trích Trích qua gương xe cười dịu dàng, thật vất vả mới khiến Trích Trích tháo bỏ lớp phòng bị, cùng anh vui vẻ tiếp xúc.

Tuyết Thuần thấy thế, vội vàng dò hỏi: "Anh vẫn chưa trả lời em."

Lại Tư trực tiếp tránh qua cái đề tài kia: "Người ở chỗ làm của em rất phức tạp, tốt nhất là em đừng đi làm." Trong xã hội này người tốt với người đều là có mục đích, tiểu Trương tốt với cô, cũng chỉ là mơ ước sắc đẹp của vợ anh. Mà anh tốt với Tuyết Thuần, cũng là vì có được tình yêu của cô, một đời của cô.

Nói xong, Lại Tư dừng xe: "Em hãy nghiêm túc lo lắng một chút, coi như là vì Trích Trích Đồ Đồ." Nhưng thật ra là trong lòng của anh không muốn Tuyết Thuần quá hiểu rõ mặt trái của xã hội này. Cái công ty kia chỉ là một công ty nhỏ trong tập đoàn YD phức tạp của anh, anh thật sự không muốn cô nhúng vào mấy thứ xấu đó, cũng không muốn cô vì những thứ đó mà có ngày tổn thương đến tinh thần.

Tuyết Thuần trầm trọng nhíu lông mày, đây an toàn cũng không tháo, cứ thế kéo Trích Trích Đồ Đồ vào nhà. Không ngờ, Ấc, đương nhiên không phải nói, cơ thể cô không thể nhúc nhích.

Lại Tư buồn cười nhìn cô: "Em xem, tại sao cái người này tính tình lại mơ hồ như vậy, bị người khác lừa gạt cũng chậm chạp không hiểu ra vấn đề, anh thật không yên lòng."

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chuyển đến bên cạnh Tổng giám đốc

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Buổi tối lúc Lại Tư trở về, Tô tẩu sớm đã chuẩn bị một bàn cơm gia đình đầy mỹ vị.

"Cha, hôm nay con lái xe điện không gặp một chút trở ngại, cũng không đâm vào thứ khác, con có thể tiếp tục học lái xem với cha không?" Kể từ khi cắt đuôi theo dõi cho đến nay, Trích Trích bắt đầu cảm nhận sâu sắc được hai cha con họ cùng chung chí hướng, ngày nào cũng sùng bái anh, nguyện vọng muốn cha tình trùng dẫn đi lái xe.

"Công chúa Đồ muốn học Piano."

"Được, tất cả đều cho."

Mất Lại Tư nhìn xuống dưới chân hai đứa trẻ, đưa cặp công văn cho Tô tẩu, mỗi tay một đứa, dễ dàng ôm hai trái tim nhỏ vào lòng, hôn mỗi bên một cái.

"Mau tới đây ăn cơm đi, thức ăn cũng dọn hết lên bàn rồi." Tuyết Thuần dọn xong bát đĩa, dịu dàng cười nhìn bọn họ đi vào.

Có con trai có con gái, có vợ đẹp, Lại Tư cảm thấy cuộc sống đã mỹ mãn rồi. Đây chính là hạnh phúc cần trân quý mà các Đương gia đời trước đắm chìm vào mỹ sắc dục vọng mà bỏ qua mất.

"Nói nhiều lần vậy rồi, đứa không phải cảm như vậy, ngón tay phải khép lại, là như thế này..... Đúng, đúng, chính là như vậy, ơ, Trích Trích làm hoàn toàn

chính xác, Đô Đô vẫn phải cố gắng."

Tuyết Thuần ăn cơm cũng không bớt lo, quy quy củ củ dạy Trích Trích Đô Đô cách cầm đũa.

Lại Tư mỉm cười nhìn, chậm rãi nhai kỹ nuốt chậm, một màn trước mắt là gì trong mơ anh cũng mong đợi, hôm nay hạnh phúc như vậy, anh không còn cầu xin gì nữa.

Trong lúc bắt chọt, anh vô cùng hăng hái: "Cuối tuần này, một nhà bốn người chúng ta đi chơi thôi."

Một nhà bốn người chúng ta. Trong lòng Tuyết Thuần ngọt như mật, lực chú ý từ trên người Trích Trích Đô Đô chuyển về phía anh: "Đi chơi ở đâu?"

"Vâng ạ! Đi chơi!" Đô Đô hô to một tiếng, một tay cầm một chiếc chiếc đũa cắm vào trứng gà vừa bóc bỏ, còn ngậy ngậy cười khanh khách.

Tuyết Thuần lấy tay che mắt, cô dạy bảo các con quá thất bại.

"Giao cho anh, anh sẽ sắp xếp mọi thứ tốt nhất." Lại Tư nhanh chóng chớp mắt về phía cô, không quên nháy mắt một cái.

Tuyết Thuần mặt mũi rất đỏ, ngay trước mặt Trích Trích Đô Đô, người làm mẹ như cô vẫn rất ngại ngùng nha.

Gian kể Lại Tư được như ý, cảm thấy vợ của anh thật quá dễ trêu đùa, ở cùng nhau lâu như vậy mà cứ động tý lại đỏ mặt.

Con người Trích Trích xoay đi lòng vòng, thân hình nhỏ bé cảm thán: "Mẹ có cha rồi rất khác."

Tuyết Thuần lông mày xéch lên: "Khác thế nào?"

Trích Trích đề đũa xuống trưng ra bộ mặt tinh táo phê phán: "Mẹ lười hơn. Trước kia chuyện gì đều là do mẹ sắp xếp, kể từ sau khi cha tỉnh trùng xuất hiện, mẹ vô cùng không có chủ kiến."

"Không có chủ kiến." Đô Đô nhại theo chỉ vào Tuyết Thuần, cắn nửa quả trứng gà cười ngốc ha ha mà nói, thật ra thì chính bé cũng không biết không có chủ kiến là cái gì.

Lúc này chính là cần một người cha cao lớn làm người khác kính sợ như Lại Tư: "Không được nói mẹ như vậy, đàn ông phải gánh vác mọi chuyện, phụ nữ chính là để che chở cưng chiều, cũng như lúc nào con cũng muốn bảo vệ em gái mình vậy. Hôm nay con làm rất tốt, sau này cũng không được để ai bắt nạt em gái của con, kể cả thầy cô giáo của con."

Tuyết Thuần luống cuống nghe Lại Tư dạy bảo Trích Trích đi vào con đường sai trái, nhưng lại không thể nói gì.

Trích Trích gần đây cực kỳ sùng bái Lại Tư, tính tình trẻ con vô cùng tin tưởng lời nói của người mà nó sùng bái nói một chính là một, cực kỳ nghe lời gạt đầu một cái.

Trong phòng, Lại Tư cực kỳ mong đợi đời sống tình cảm đến.

Áo ngủ anh cũng không mặc, chỉ quần khăn tắm bên hông, không kịp chờ đợi nhào tới.

Tuyết Thuần gương mặt đỏ ửng, đẩy lồng ngực của anh: "Em tới tháng."

Lại Tư thất vọng nằm ngửa ở bên cạnh cô, hạnh phúc tình cảm của anh vừa mới khôi phục được vài ngày, cảm giác như nghẹn thở vậy, cô chọt nói không được.

Tuyết Thuần thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm mấy ngày nay anh đều yêu cầu vô độ, tối nay cuối cùng có thể nghỉ ngơi một chút. Bằng không, cô cũng không dám đảm bảo eo của cô không có một chút tổn hại nào.

Lại Tư một tay chống nửa bên mặt, ngắm nhìn mặt bên này của Tuyết Thuần, chỉ vuốt ve vành tai xinh xắn mềm mại của Tuyết Thuần: "Thật sự không tính từ chức?"

Tuyết Thuần rất vô tội nháy mắt với Lại Tư mấy cái: "Mới làm vài ngày đã bỏ, em thấy hơn nửa tiền đồ bị anh hủy rồi, nhưng em không muốn làm một nhân viên thất bại, ít nhất để em làm thêm nửa năm nữa thôi."

"Em có ý để anh lo lắng." Sắc mặt Lại Tư lập tức khó coi, lật người nằm ngang không lên tiếng nữa.

Trong lòng Tuyết Thuần căng thẳng, thật vất vả quan hệ của bọn họ mới có xu hướng ổn định, nếu là bởi vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận sẽ không có lợi. Cô ngồi dậy, gương mặt Tuyết Thuần có chút lo lắng: "Anh tức giận?"

Lại Tư khép mắt lại, anh sợ ánh mắt của anh bán đứng mưu kế, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Tuyết Thuần gấp gáp, nhanh chóng rũ đầu xuống, nhìn kỹ gương mặt anh giả bộ căng thẳng: "Anh đừng tức giận, mặc kệ như thế nào, trong lòng em anh và con vĩnh viễn đều là những người quan trọng nhất." Nếu không hôm nay cũng sẽ không ngoan ngoãn theo anh rồi đi công ty.

"VẬY em phải có trách nhiệm." Con người hài hước Lại Tư mở ra, kéo bàn tay nhỏ của cô hướng về phía vật cứng nhọn: "Đôi bụng."

Tuyết Thuần mặt đỏ rồi lại mặt đen, thì ra mục đích của anh chính là cái này. Tay vừa đụng vào vật kia, lập tức rút ra.

Lại Tư cũng mặc kệ, tay thăm dò vào bên trong quần áo của cô, lưu luyến vuốt ve làn da trắng của cô, ánh mắt chân tình kèm theo dục vọng nóng bỏng.

Thấy gương mặt cô ngây ngốc đỏ hồng không nói gì. Lại Tư không kịp đợi, không nói hai lời kéo cô xuống lập tức hôn sâu, cô bị hôn đầu óc choáng váng.

Thân thể cường tráng đột nhiên đè xuống, kéo tay cô lên trên đỉnh đầu, sau đó hai chân nửa quỳ kẹp giữa người cô, tháo khăn tắm ra: "Tuyết Thuần ngâm giúp anh."

Tuyết Thuần muốn ngắt xiú bởi vì vật thể trước mắt cùng với lời của anh, lập tức run một cái tỉnh táo lại. Vốn là cả mặt đỏ hồng, giờ phút này càng thêm đỏ, lan đến tận xương quay xanh tím xảo.

Phía dưới mỹ nhân như ngọc, xinh đẹp như hoa, đẹp không sao tả xiết, Lại Tư cảm thấy yết hầu căng thẳng, cũng không nhìn được nữa....

Cốc cốc cốc....

"Cha, mẹ! Công chúa Đô muốn ngủ cùng cha mẹ."

"Trích Trích cũng muốn!"

Tuyết Thuần quay mặt đi, nhỏ giọng nói: "Lại Tư anh đứng lên."

Lại Tư tức giận chạy vào phòng tắm tắm nước lạnh.

Sáng sớm đến công ty, Tuyết Thuần cho rằng hôm qua lời đồn bị sụp đổ, hôm nay hẳn là có thể bình thường làm việc.

Không ngờ mọi người vẫn còn tỉnh táo nghiêng ánh mắt nhìn cô, Tần Hồng so với lúc cô mới đi làm thì chỉ có hơn chứ không có kém, mang cả một tập văn kiện chất cao như núi ném xuống chỗ cô: "Nội trong hôm nay giao lại cho tôi, nếu không hoàn thành cũng đừng mong về đúng giờ." Tiếp theo nữ vương cao ngạo rời đi.

Ế.... Tuyết tinh khiết trái lo phải nghĩ vẫn không biết đã đắc tội gì với cô ta.

Thịt viên thấy Tần Hồng uốn éo mông vào phòng làm việc quản lý, đập tới đây, che miệng cười trộm: "Sự hâm mộ đồ kị của phụ nữ là đáng sợ nhất! Cô phải cẩn thận! Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà."

Đột nhiên hiện lên câu nói của Lại Tư nói Thịt viên là người chuyển giới, Tuyết Thuần có vài phần mất tự nhiên. Vì vậy thời điểm khi Thịt viên dựa tới, cô lui về phía sau khẽ ngược nhìn, muốn nhìn cô ấy rõ ràng hơn một chút.

Đôi lông mày rậm của Thịt viên ngay từ khi bắt đầu đã hấp dẫn ánh mắt của cô, trước đó cô cũng không phát hiện Thịt viên có gì đó khác so với phụ nữ bình thường, cho dù là phụ nữ cũng có thể có muôn hình vạn trạng không chỗ nào là không có.

Sau khi Lại Tư nhắc nhở như vậy, Tuyết Thuần mới phát hiện xương hông của Thịt viên rõ ràng, sống mũi rất cao, nhưng ngoài ra, da của cô ấy từ đầu đến chân rất đẹp, giọng nói cũng ôn nhu trung tính, một người như vậy, là người chuyển giới sao?

"Này! Hồi hồn đi!"

Tuyết Thuần giật mình, cười xin lỗi.

"Nói với cô cũng không thèm trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm tôi như thế? Không phải cô để ý tôi rồi chứ?" Thịt viên nhạo báng chọc chọc cằm ngọc của cô đắc ý.

Thịt viên biết mình có mấy phen mấy lượt, nói sắc đẹp của mình mê hoặc cô, ngay cả chính mình cũng không tin được, Tuyết Thuần với chồng của cô, hai đứa con của cô đáng đáp cũng đẹp hơn cô vạn phần. Tại sao ánh mắt lại quen thuộc như vậy?

"À, không có gì."

Tuyết Thuần nhìn rất nhập tâm, nghe cô ấy vừa nói thì vội vàng thu hồi ánh mắt khác thường. Thật ra thì trong lòng cô bất luận là người chuyển giới hay người bình thường, cũng vẫn có thể chấp nhận được, người ta đều muốn thay đổi từ trong đáy lòng, bất luận là ai cũng không thể tùy tiện phán xét một người là tốt hay là xấu, chỉ cần phẩm chất của cô ấy tốt, làm bạn cũng là chọn lựa không tồi.

"Tóm lại cô phải cẩn thận những người phụ nữ kia." Thịt viên mang theo một chút nóng nảy đẩy trở về. Có phải Tuyết Thuần đã phát hiện ra cái gì rồi hay không?

"Khang Đường!"

Mọi người trong công ty đang vui đùa trong công việc bỗng đưa ánh mắt là tả về phía cửa phòng của quản lý, Tần Hồng mặt mày xanh mét đang đứng trước cửa phòng, vừa này chính là cô ta đã cửa phòng quản lý.

Dừng mảnh! Thịt viên làm một khẩu hình miệng với Tuyết Thuần.

Tần Hồng cả đầu nhuộm màu tóc đang một trên trán có mấy sợi tóc rủ xuống, bây giờ rất xộc xệch khác hẳn với dáng vẻ bình thường cẩn thận tỉ mỉ của cô ta, càng quý dị hơn là khoe môi xinh đẹp nhếch lên vài tia máu.

"Bà chủ" tức giận, lập tức mọi người lại cúi đầu trong công việc, không dám lên tiếng, chỉ sợ bà cô già mang lửa giận trút lên đầu mình.

Có lẽ trời sinh cô ta quá xung khắc với Tuyết Thuần, Tần Hồng giẫm giày cao gót vênh vào tự đắc đi về phía cô, Tuyết Thuần cảm thấy có chút nóng nảy không dứt, trong lòng đang kêu Lão phật gia, Thánh mẫu Maria cầu cứu. Đương nhiên thiên thần không nghe thấy được khẩn cầu của cô, Tần Hồng cầm tài liệu trong tay ném lên trên người Tuyết Thuần.

Sớm biết vậy nên luyện cho Tần Hồng một viên cảnh tỉnh trái tim, Tuyết Thuần lập tức nằm sấp xuống bàn ôm đầu, làm tư thế bảo vệ.

Tuyết Thuần nhắm híp hai mắt một lúc lâu, không ngờ, không có tan nạn đến như suy nghĩ. Lúc này ngẩng đầu, phát hiện Thịt viên bắt được cổ tay của Tần Hồng, găm lên giận dữ: "Con mẹ nó nhà cô chơi đủ chưa!"

Phản ứng đầu tiên của Tuyết Thuần là, người này thật men nha!

Tần Hồng không hề yếu thế chút nào, mắt trừng ra như trống đậu, giống như mắt lồi của ếch, giống như sắp đẻ trứng. Đáng tiếc Thịt viên như kiêu không tiếc giá nào, không hề sợ hãi, cười nhạo nhưng cũng không nhượng bộ.

Tuyết Thuần rất cảm động, không ngờ Thịt viên lại oai phong凛冽 như thế, cho dù cô thật sự là người chuyện giỏi thì có cũng chẳng có quan hệ gì cả? Tuy rằng chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, cô đã sớm nhìn ra, ở đây đều là lợi ích kết hợp với lợi ích, những người đồng nghiệp quan hệ thân thiết, đấu tranh gay gắt, chỉ trong một giây ngắn ngủi ai cũng có thể trở mặt thành thù. Mà Thịt viên thế nhưng không để ý đến chén cơm của mình, công khai chống đỡ cô, cô cũng nên bày tỏ một chút cảm ơn, không nên làm một con đà điểu.

"Thịt viên, cảm ơn cô! Nhưng chuyện cứ để cho một mình tôi giải quyết." Tuyết Thuần kéo Thịt viên ra, cô có Lại Tư chống lưng, bị đuổi việc cũng không sao, nhưng cô nhớ Thịt viên từng nói qua gia cảnh nhà cô không được tốt, cho nên dù hy sinh cũng phải là cô.

"Tuyết Thuần đứng qua một bên, tôi nhìn cô ta lâu rồi! Đi theo tôi đến công ty làm việc thì thôi đi, lại còn làm người tình của người khác, cô có còn biết xấu hổ hay không!" Thịt viên giận đến chống nạnh, lỗ mũi vẫn hít hà, hiển nhiên đang cất lực đè nén lửa giận.

Đến công ty cùng Thịt viên? Trước đây bọn họ biết nhau? Tuyết Thuần nhất thời không kịp hiểu. Vì không để cho tình huống xấu hơn, ánh mắt Tuyết Thuần xin giúp đỡ quét về phía các đồng nghiệp khác ở cửa.

Đáng thương xã hội lạnh lùng, tất cả mọi người đều yên tĩnh nhìn bên này, những ánh mắt thấy Tuyết Thuần cầu xin thì đứng trân trân nhìn, cũng không dám đi ra khuyên ngăn một câu.

Như vậy có thể thấy được nhiều năm qua Tần Hồng tạo ra sự uy tín không hay ho! Chỉ nghe cô ta mắng lại Thịt viên: "Tôi không cần mặt mũi thì sao, cũng không bằng cô là người chuyên giỏi!"

Tất cả mọi người đang yên lặng hóng chuyện vừa nghe thấy vậy, lập tức ánh mắt khiếp sợ nhìn lên, tất cả đều trừng mắt về phía Thịt viên.

Sắc mặt Thịt viên đột nhiên trắng bệch! Hình như khí huyết lập tức mất hết, cô run rẩy môi, giống như lá rụng mùa thu, theo gió thổi tới.

Tuyết Thuần thấy cô ấy có gì không đúng, vội vàng cấu vào cánh tay của cô ấy. Thịt viên bị đau, tức giận trừng mắt về phía Tuyết Thuần, ngoài dự đoán, lại thấy được ánh mắt lo lắng của cô. Cô đang lo lắng cho mình! Thịt viên gạt mình.

Lúc này cửa phòng quản lý mở ra, quản lý Tiêu cho dù đã trung niên nhưng vẫn duy trì được vóc dáng cao lớn tinh tráng.

"Tần Hồng không được làm bừa, trở về." Quản lý Tiêu trong mắt tinh quang lóe lên, chỉ nhìn từ bên ngoài, phong độ có thể chấp nhận được, không có chút nào giống người đàn ông đắm chìm trong sắc đẹp.

"Em không trở về! Tại sao cơ hội tốt như vậy không cho em, lại đưa cho cô ta! Cô ta chỉ là một người mới! Anh nói, tại sao lại nói cô ta đặc biệt! Có phải anh đã chán em rồi hay không, đi coi trọng cô ta?"

Tần Hồng điên cuồng cười lạnh: "Phát hiện người ta dung mạo đẹp hơn tôi, anh liền động lòng! Tôi theo anh một năm, anh đã cho tôi được cái gì!" Câu cuối cùng là đầu đón gào ra.

Sau đó Tuyết Thuần nhìn thấy Tần Hồng mà bọn họ luôn thấy lạnh lùng cao quý lệ rơi đầy mặt, trong lòng Tuyết Thuần không khỏi chua xót, nhìn xem, một người phụ nữ tốt, tại sao muốn làm người tình của người khác? Bức tranh về vinh hoa phú quý hay là dịu dàng đáng thương? Thời điểm cuối cùng khi không sót lại bất cứ thứ gì mới thấy thế lương như thế nào!

Quản lý Tiêu đỏ mặt, mặc dù quan hệ của bọn họ đều là vụng trộm bí mật công khai, nhưng cũng không có người nào nói toạc ra, trở thành quy định bất thành văn của xã hội này. Nhưng cho dù có đặt bên ngoài mặt, là lần đầu tiên, Tần Hồng đã xúc phạm ranh giới cuối cùng của anh ta, không thể giữ lại!

"Tiểu Trương, cậu gọi điện thoại cho bảo vệ, mau đuổi người đàn bà điên này ra ngoài." Quản lý Tiêu mặc dù vì tức mà đỏ mắt, nhưng vị trí quản lý này không phải làm cho chơi, không chế cảm xúc, tàn nhẫn vô tình, sớm luyện thành công phu.

"Anh chết tâm đi! Người ta có một người chồng gấp hàng vạn hàng tỷ lần anh, so với anh ta anh chỉ là con cóc ghê thôi."

Tuyết Thuần cau mày, nhìn Tần Hồng hô to gọi nhỏ bị lôi ra ngoài. Người đàn ông bức một người phụ nữ đến tận bước đường cùng như này, tuyệt đối không thể chấp nhận! Trong lòng Tuyết Thuần âm thầm đánh giá, nhớ tới Lại Tư, chợt phát hiện quản lý Tiêu trước mắt quả thật không có cách nào có thể so sánh với Lại Tư. Lại Tư so với anh ta, nhất định chính là thiên sứ trong thiên đường, thuần khiết mà chung tình.

Tần Hồng vừa bị lôi ra ngoài, quản lý Tiêu giống như tất cả chưa từng xảy ra chuyện gì, đột nhiên lộ ra khuôn mặt tươi cười có thể xem như vài phần thân thiện nói, ngôn từ khẩn thiết: "Tiểu Tuyết a, Tổng công ty vừa gửi lệnh xuống, nói Tổng giám đốc mới nhậm chức công việc bận rộn, cần điều thêm người lên. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ thấy mỗi cô là thích hợp nhất."

Tuyết Thuần không hiểu chỉ chỉ về mình: "Tôi? Tôi là người mới tới a!" Nhiều nhân viên kỳ cựu như vậy, lại điều một người mới như cô đi, không thấy kỳ quái sao? Phàm là công ty có chút đầu óc, đặc biệt là công ty khổng lồ như vậy, trợ lý cho Tổng giám đốc nếu không phải là người xuất sắc, thì cũng là một nhân viên kinh nghiệm dày dặn.

"Vào phòng làm việc của tôi rồi nói." Quản lý Tiêu giả vờ cười.

Tuyết Thuần lại bị những ánh mắt ghen ghét đố kỵ chia vào người, theo quản lý Tiêu tiến vào phòng quản lý.

Tuyết Thuần nháy mắt, trong đầu có chút rối rắm: "Tôi nhớ là nhận lời với cương vị tạo ra phương án quảng cáo."

"Đúng là như thế, nhưng có lúc con người phải hiểu được cách linh hoạt, người hướng về chỗ cao, nước chảy về chỗ thấp. Cô nhìn những người phụ nữ ngoài kia một chút, xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng đều là những người hay ngồi lê đôi mách, lại không có khí chất." Quản lý Tiêu khinh thường liếc bên ngoài một cái, chân mày cau lại, có thể thấy được anh ta xem thường người bên ngoài như thế nào.

Tuyết Thuần sau một hồi im lặng. Cô rất ghét những người trong ngoài bất đồng, nếu như khinh thường những người bên ngoài như vậy, vậy nhận bọn họ vào làm để làm gì?

Quản lý Tiêu thấy Tuyết Thuần hơi cúi đầu, cũng không biết đang nghĩ gì. Thăm nghĩ không biết người này có bối cảnh như nào, thế nhưng Tổng bổ chỉ rõ là muốn cô ta, còn bất anh ta không được để lại dấu vết gì.

"Nhưng tôi chỉ muốn làm phương án thôi." Hồi lâu, Tuyết Thuần lễ phép cười một cái, nghĩ tới công việc mới làm mấy ngày lại bỏ lại.

Quản lý Tiêu vừa nhìn, thăm nghĩ không được! Nếu như có chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, bên trên sẽ lại chèn ép anh ta. Xã hội bây giờ cạnh tranh kịch liệt, anh ta phấn đấu bao nhiêu năm, mới từng bước từng bước bỏ ra tâm huyết để leo lên vị trí hiện tại. Cấp trên rất coi trọng việc này, nếu làm không xong, còn có thể để Tổng giám đốc lộ mặt, nói không chừng Tổng giám đốc vừa nhìn, phát hiện anh ta là hạt giống tốt, sau đó một bước lên trời....

"Đây là cơ hội đó!" Quản lý Tiêu vội vàng ngăn Tuyết Thuần muốn từ chối lại: "Hơn nữa ở bên cạnh Tổng giám đốc, đều tiếp xúc với những vụ làm ăn lớn, rất cần những người có tài như cô, tài năng của cô ở đâu cũng có thể tỏa sáng."

"Thật?"

Quản lý Tiêu gật đầu như giả vờ: "Làm sao quản lý có thể lừa gạt nhân viên được!" Đồ mờ hồ! Nếu công việc này tuyển người công khai, lại không phải có một đám ruồi bu vào hay sao, tại sao vào tay cô lại không đáng giá một xu vậy, thân là quản lý mà phải đi cầu xin nhân viên. Cái logic này, đây là lần đầu tiên anh ta thấy.

"Nói như vậy, cũng được." Tuyết Thuần cực kỳ thông minh cảnh tỉnh, những ngày này đều có thể thấy mọi việc thay đổi rất nhanh, nếu đã như vậy, cũng không xung đột với ngành nghề của mình, Tuyết Thuần liền đáp.

"Tôi đưa cô qua đó." Quản lý Tiêu ân cần đứng dậy, đưa tay ra nói: "Mời đi bên này."

Tuyết Thuần nghi ngờ nhìn động tác với ánh mắt của anh ta, tư thế này giống như là tiếp đãi khách VIP, trong lòng cô nhận ra vấn đề rất lớn, công ty này thiếu người sao? Lại để quản lý hộ tống nhân viên.

Tuyết Thuần giống như không chút để ý hỏi: "Gấp như vậy sao."

"Bên kia không đợi được, muốn nhanh chóng tìm trợ lý." Quản lý Tiêu cười haha, suýt nữa cười đến liệt mặt.

Tuyết Thuần đoán không ra, chỉ cảm thấy người này cười thật cứng ngắc, không khỏi quan tâm hỏi: "Quản lý mặt của anh không sao chứ?"

Vừa hỏi xong, mặt của quản lý Tiêu co rút một hồi.

Lúc cô đi ra dọn đồ đạc, những người đồng nghiệp cùng làm việc mấy ngày nay, trước hết cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, tranh nhau nói chuyện với cô, đều nghĩ một đằng nói một nẻo chúc mừng cô. Trong lòng tất cả mọi người đều hiểu, nếu không phải là sau lưng có hậu thuẫn lớn, làm sao có thể một

bước lên trời!

Chỉ có Tuyết Thuần là cả người chẳng hay biết gì.

Tuyết Thuần xuống xe, đầu vừa ngẩng lên, sau đó gương mặt giật giật, tòa nhà đẹp đẽ cao chọc trời như này, hàng chữ to nổi bật, không phải là tập đoàn YD thì là gì? Trong lòng chấn động, Lại Tư kia cô đi một vòng lớn, cuối cùng vẫn phải đến chỗ của anh để làm....! Phải làm sao đây!

Quản lý Tiêu thấy cô chần chừ lại vội lại đưa tay ra nói: "Tuyết tiểu thư mời đi bên này." Đường đường là quản lý của một công ty con lại phải vừa cúi đầu vừa mời mọc trước mặt nhân viên mới. Thật là chuyện lạ hàng năm nha, mà có phải năm nào cũng có đâu.

"Tôi không đi." Tuyết Thuần siết chặt túi xách, phải chạy nhanh. Cô không muốn làm việc với Lại Tư, người đàn ông kia, cô muốn có cuộc sống của chính mình, làm người phụ nữ độc lập thời đại mới, không ngờ quanh đi quẩn lại lại trở về địa bàn của anh, lại đứng dưới bóng mát của anh.

"Ây! Đừng mà!" Quản lý Tiêu nắm vào dây túi xách của cô, cứ như là lão phật gia trông coi cô, không thể để cho cô chạy mất, vô cùng đau đớn kể khổ: "Bà cô ơi, coi như tôi van xin cô. Cô là trợ lý mà Tổng giám đốc muốn, nếu như tôi mà không làm được! Nếu như có vạn nhất, Tổng giám đốc sa thải tôi, một nhà mười người lớn bé chúng tôi, gào khóc đòi ăn, tôi làm sao có thể sống nổi đây?"

Uổng cho lúc trước Tuyết Thuần còn khen anh ta đến tuổi trung niên mà vẫn giữ được dáng người vẫn rất tốt, bây giờ lại khóc lóc thế này! Thật là vứt hết thể diện mà.

"Mười người? Ngoài bố mẹ và vợ ra, đúng là không ít con a! Sáu đứa, thật là có thể sinh sao!" Tuyết Thuần nghi ngờ hỏi, không khỏi cảm thán. Vậy cô sinh xong Trích Trích Đồ Đồ, cũng có thể sinh đứa thứ ba thứ tư.....

Quản lý Tiêu sững sờ, giật mình lời nói phóng đại của mình, lại nói đã mất thể diện rồi cũng chẳng ngại mất thêm lần nữa, nhưng bây giờ đâm lao là phải theo lao: "Phải phải, cho dù Tuyết tiểu thư không làm trợ lý nữa, nhưng ít nhất phải đi một chuyến, nói không chừng mười cái miệng nhà tôi vẫn còn có cơm ăn."

Tuyết Thuần nhìn khuôn mặt anh ta thê thảm, nhớ tới mấy ngày trước cô tìm việc cũng gặp khó khăn, thậm chí tìm được công việc tốt thật không dễ dàng gì! Vừa nghĩ như vậy, nhất thời liền mềm lòng. Cô có thể nói chuyện với Lại Tư, nhưng việc này quản lý Tiêu thật sự vô tội (Được rồi, thật ra thì anh ta đối xử với Tần Hồng như thế kia, cô thấy có chút xa giận), Lại Tư lừa đảo, ép người ta đến cùng. Cuối cùng cô cũng chỉ không đành lòng nói: "Tôi chỉ đồng ý với anh là đi lên."

Quản lý Tiêu trên mặt vui mừng, miệng nói không ngừng: "Được được được."

Đến trước đại sảnh, khuôn mặt quản lý Tiêu tươi cười: "Chào cô, tôi là quản lý Tiêu của công ty chi nhánh Ngân Hồ, tôi dẫn trợ lý mới của Tổng giám đốc đến." Theo anh ta thấy, ngay cả cửa của Tổng công ty cũng rất cao quý.

Nhân viên xinh đẹp chuyên nghiệp cười một cái: "Xin chào quản lý Tiêu, Lại tổng đã thông báo cho chúng tôi, mời anh tới thì trực tiếp đi lên trên đó."

"Cám ơn." Quản lý Tiêu lấy được chỉ thị, rất nhanh lời Tuyết Thuần đi lên tầng cao nhất. Để lại một câu rồi bỏ chạy: "Nhanh, đừng chọc Tổng giám đốc mới tức giận."

Tuyết Thuần nhìn cửa thang máy chậm rãi khép lại, bắt đầu đi xoay người đi tới phòng làm việc của Tổng giám đốc. Rất nhiều năm trước, cô đã tới rồi, còn đích thân thưởng thức vị trà ngon tuyệt của Lại Tư. Lúc ấy cô liền cảm thán, người này thật sự từ trong ra ngoài, bên ngoài rực lửa nhưng bên trong lại ưu nhã, rất có khí chất a.

Không ngờ đến cuối cùng, vẫn là một con sói đội lốt cừu, lại là một con sói xám lớn, lão hồ ly, lúc cô ý thức được điểm này, thì vẫn đang ở trong xiềng xích ở nhà chính không thể nào thoát ra được.

Bình thường thì sẽ là Thư ký Trương dẫn vào, nhưng cô ấy không dẫn Tuyết Thuần vào. Bởi vì Tuyết Thuần đã sớm thấy, Lại Tư tây trang phẳng phiu đang đứng dựa người vào cửa, hai tay khoanh lại, thong dong lịch sự mà cười cười. Nụ cười này giống như đang nói..., nhìn đi, em không thể trốn khỏi lòng bàn tay của anh đâu.

Đột nhiên, Tuyết Thuần không muốn kháng cự, có lẽ trải qua những chuyện lúc trước, tất cả những kích động điên cuồng đều trở nên cảm động gấp bội. Giống như bây giờ mới phát hiện ra, có một người đàn ông để cô dựa vào, đặt cô trong lòng bàn tay để che chở, không đành lòng để cô ở ngoài chịu mưa gió, đâu chỉ là một việc không tệ, nhất định chính là chuyện cực kỳ đẹp đẽ.

Nếu như cô bình yên tiếp nhận những thứ anh đưa, có lẽ làm tròn trách nhiệm của một người vợ, hoặc là thế giới của cô chỉ có anh và Trích Trích Đồ Đồ, cũng có thể cô sẽ giống như một người vợ nhỏ mỗi ngày ở nhà đợi chồng đi làm về.

Như vậy, tất cả đều nhẹ nhàng hơn so với hiện tại. Không có nhiều suy nghĩ như vậy, cũng sẽ không có nhiều nỗi khổ tâm như vậy. Vì anh, hy sinh một chút suy nghĩ của bản thân, làm tròn trách nhiệm của một người vợ cô cũng cam tâm tình nguyện.

Nháy mắt, ngay giây phút này cô không muốn rời xa một chút nào nữa. Người đàn ông này, cô rất rất thích, yêu duy nhất một người. Nếu như thế giới này chỉ còn lại một mình anh, có thể ở cùng với nhau, cho dù là ngày tận thế cô cũng thấy rất hạnh phúc.

Trên mặt Tuyết Thuần không khỏi hiện lên nụ cười thư thái. Nếu như đã vậy, tại sao cô lại không thể sống một cuộc sống dưới sự che chở của anh? Huống hồ chuyện này đối với nhiệm vụ theo đuổi Lại Tư của cô, đạt được mục đích từ bỏ lý hôn, vô cùng có lợi.

Có lẽ, cô nên toàn tâm toàn ý giao chính mình cho anh. Có lẽ, quá khứ cô chưa từng toàn tâm toàn ý giao chính mình cho Lại Tư, để cho anh nghi ngờ cô không yêu anh. Không cho anh cảm giác an toàn của tình yêu, cuối cùng dẫn đến cuộc hôn nhân của bọn họ xuất hiện một vết rách lớn.

Lần này, cuộc sống đã giúp cô hiểu được, cả đời hưởng thụ.

"Chịu đến chỗ anh làm việc?" Lại Tư bất động, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, bên môi lại nở nụ cười lưu manh.

"Phải" Tuyết Thuần đến gần anh, chủ động ôm thắt lưng cường tráng của anh, cười xinh đẹp: "Chỉ là tiền lương không thể thiếu, không được làm thêm giờ, không làm việc vất."

Tròng mắt đen của Lại Tư có ánh sáng thoáng qua, giống như những ngôi sao trên màn đêm đang vỡ ra, ánh mắt sáng chói: "Yêu cầu nhiều quá." Tuy là nói như vậy, Lại Tư rất tự nhiên kéo tay của cô, đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, để lại thư ký Trương thần kinh căng thẳng nhìn không chớp mắt nhốt ở bên ngoài.

"Biết tại sao anh lại muốn để em làm việc dưới tay anh không?"

"Tại sao?" Tuyết Thuần nhìn mười ngón tay của bọn họ đan chặt vào nhau, không yên lòng hỏi.

Lại Tư đột nhiên xoay người một cái, đẩy cô đến cạnh cửa, hai tay chống hai bên, để cho cô không thể trốn thoát. Lại Tư cười lịch sự vô hại, lộ ra hai hàm răng trắng sáng, gương mặt tuấn tú càng lúc càng gần, cho đến hô hấp của hai người làm một.

Anh mập mờ thở ra một hơi khí nóng: "Bởi vì anh muốn có tình yêu công sở." Có thể không như thế này sao, trong nhà có hai đứa tiểu quý lúc nào cũng nhìn chăm chăm, hại anh rất nhiều lần đang hôn nồng nhiệt cũng phải bỏ dở, cứ ngẹn như vậy, anh sẽ bị điên mất.

Cự ly gần như vậy, Tuyết Thuần cũng không muốn chạy trốn, thật ra cô cũng rất muốn gần gũi anh hơn nữa. Nhưng mỗi lần nghe thấy lời tâm tình của anh, cô đều sẽ không nhận được đồ mất tia tai, còn lần này cô lại nhìn thẳng vào đôi mắt lưu ly của anh: "Cám ơn anh đã tạo cơ hội cho chúng ta."

Lại Tư nghe cô nói như thế ngược lại sững sờ, ngay sau đó lại cười rất vui vẻ: "Tuyết Thuần của anh rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi."

Nói chuyện suông thì không được, anh đã cúi đầu xuống, chuẩn xác đặt lên môi cô. Trong nhà không thể tùy tiện thân mật, coi như thân mật cũng không dám phát ra tiếng động quá lớn, biệt thự nhỏ của Tuyết Thuần rất đẹp, nhưng hiệu quả cách âm không tốt, hai đứa bé lại sát vách, sợ dạy hư hai đứa bé, hai người cũng rất không chể.

Nơi này chính là khoảng không của anh, thích là gì thì làm.

Tuyết Thuần không kịp đề phòng, hai tay chống vào lồng ngực rắn chắc của anh. Sức lực yếu ớt như vậy Lại Tư tự động bỏ qua, cả cơ thể đều đang hưởng thụ cảm giác dây dưa ở môi và đầu lưỡi. Anh không phát ra tiếng động mang cô di chuyển vào trong, chính là vì muốn cùng cô hưởng thụ thế giới của hai người.

Đầu lưỡi ở trong miệng vô số lần va vào hai hàm răng, động vào nơi mẫn cảm của cô, dây dưa với cô. Bởi vì vội vàng cuồng nhiệt, phát ra những âm thanh vang vọng.

"Leng keng keng..." Âm thanh vui nhộn trong điện thoại phát ra.

Tuyết Thuần bị hôn đến mơ hồ giật mình, bởi vì điện thoại kêu quá lâu, đối phương đã từ bỏ rồi. Tuyết Thuần muốn xem là ai, Lại Tư cầm lấy điện thoại di động của cô: "Em yêu, bây giờ là thế giới của hai người chúng ta."

Tuyết Thuần không quên, hình như hôm nay cô đến nộp đơn làm trợ lý.

Cô đẩy Lại Tư: "Nơi này là phòng làm việc."

Lại Tư cắn vành tai trắng ngọc của cô, hô hấp không ổn định: "Lén lút ở phòng làm việc."

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Phải thật hạnh phúc

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Tuyết Thuần còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên trời đất quay cuồng, Lại Tư ôm chặt lấy cô, tránh khỏi tử rọu, tiến vào một nhà căn phòng tối.

Tuyết Thuần khẽ hé đôi môi đỏ mọng quyến rũ, hoàn toàn không nghĩ tới phòng làm việc tao nhã như vậy lại có một khoảng trời như này.

Đây là gian phòng tương đối rộng rãi.

Lại Tư đặt cô lên giường, tay đã hướng đến đôi chân thon dài lộ ra bên ngoài của cô, bàn tay lưu luyến vuốt ve làn da mềm mại.

Bởi vì bây giờ cô đang làm việc ở văn phòng, cho nên đang mặc váy ngắn tương đối phù hợp với công việc. Tuyết Thuần cảm thấy chân có chút khác thường, không được tự nhiên uốn éo người, muốn tránh khỏi bàn tay nóng rực.

Lại Tư cười yếu ớt một tiếng, như cô mong muốn rời khỏi hai chân của cô, bàn tay cũng đổi phương hướng, tỉ mỉ vuốt ve xuống dưới. Anh nâng đôi chân trắng như tuyết làm anh lưu luyến, nắm lấy đôi giày cao gót màu đen của cô định tháo xuống.

Tuyết Thuần đỏ mặt gãy chân, Lại Tư đã cởi bỏ quần tất của cô, vén cao lên váy, bàn tay giữ lấy nơi da thịt động động lòng người.

"Không phải là phải làm việc sao?" Tuyết Thuần chật vật bò lên.

"Công việc căng thẳng phía trước, đầu tiên để cho em làm quen một chút về ông chủ của mình."

"Em nhớ là tối qua đã nói, em đến tháng."

"Anh cũng nhớ là tối qua đã nói, ngầm giúp anh."

... ..

Những ngày này, cô phát hiện công việc duy nhất của mình là, làm những việc thoải mái mà Lại Tư giao cho. Gian phòng trong phòng làm việc, cần có những gì..., tất cả đều đầy đủ, Lại Tư cũng chẳng kiêng nể gì cả muốn gì đều có. Người bên ngoài không biết, anh chính là một cái địa lao, trẻ con thương hay hát bài "sói đội lột cừu", một người đàn ông hồ ly giáo hoạt sống hàng vạn năm.

Tuyết Thuần ăn mặc chỉnh tề, ra khỏi gian phòng, phát hiện bên ngoài cửa sổ trời đã tối đen như mực, Tuyết Thuần cười khổ, dậm chân một cái: "Chúng ta không kịp về nhà ăn cơm cùng với Trích Trích Đồ Đồ rồi."

"Yên tâm, anh đã sớm nói với Tô tẩu, tối nay là thể giới hai người của chúng ta." Lại Tư mặc áo khoác vào, sau đó khoác thêm cho Tuyết Thuần một cái áo khoác tây trang màu bảo thạch, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: "Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm tây."

Bây giờ Tuyết Thuần chỉ cần nghe thấy thể giới hai người liền có chút tâm tình hoảng hoảng, sợ Lại Tư lại trêu gẹo cô.

"Không cần bao cả quán ăn." Tuyết Thuần đi sau lưng anh nói thầm, hai người ăn cơm mặc dù rất lãng mạn, nhưng không khí lại vô cùng an tĩnh.

"Tuyết Thuần nói gì, thì chính là cái đó."

Gió thu thổi, Lại Tư ôm chặt lấy cô, ôm chặt cô che chở trong lòng ngực của chính mình, vì cô chống đỡ tất cả gió thu.

Trong nhà hàng Tây.

Bản tính thân sĩ, được dạy dỗ tốt, Lại Tư rất tự nhiên kéo ghế ra cho Tuyết Thuần: "Muốn nghe Saxophone sao?"

Tuyết Thuần gật đầu thật mạnh: "Ừ." Cô thích nghe nhất là là giai điệu của Saxophone, Lại Tư càng lúc càng giống con giun trong bụng của cô.

"Tuyết Thuần, đã lâu không gặp."

Âm thanh này giống như một hồi sấm sét trên nền đất phẳng, Tuyết Thuần đột nhiên ngẩng đầu. Thiến Sở Sở mặc một chiếc váy rất nữ tính, tay cầm một chiếc túi tinh xảo đắt giá của Chanel.

"Sở Sở!" Tuyết Thuần lập tức đứng lên, động tác quá nhanh, chiếc ghế lùi lại phát ra một âm thanh chói tai, làm tất cả mọi người đang nói chuyện phải đưa mắt về nơi phát ra âm thanh đó.

Lại Tư cúi đầu xin lỗi mọi người, coi như là chào hỏi. Sau đó hơi nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Thiến Sở Sở, giống như nếu cô ta có một chút động tĩnh gì, liền lập tức ném cô ta ra ngoài.

Thiến Sở Sở mỉm cười lắc đầu một cái: "Tuyết Thuần vẫn giống như trước đây, không có cách nào che giấu nội tâm của chính mình."

Tuyết Thuần há miệng: "Minh.....minh..." trước kia cả ngày đều mặc quần áo thể thao, đã có thể làm người khác nổ tung, vừa thấy cô ấy liền kích động vui vẻ vạn phần, lúc này lại giống như đã trải qua gió sương ngàn năm, trở thành một người phụ nữ đoan trang thành thực và trầm ổn hơn nhưng lại giống.....phu nhân. Chỉ là, một Thiến Sở Sở như vậy, tuy rằng chính cô ấy hy vọng trở thành người như vậy, nhưng hình như đã mất đi một linh hồn hồn nhiên trong sáng.

"Minh có thể ngồi xuống không?" Thiến Sở Sở căng thẳng hỏi.

Tuyết Thuần sững sờ gật đầu một cái, rất không quen với cô ấy của hiện tại: "Dĩ nhiên có thể."

"Cậu khác rồi."

"Mình kết hôn rồi."

Hai người đồng thời lên tiếng, Tuyết Thuần ngơ ngác tại chỗ, Thiên Sở Sở nói cô ấy kết hôn rồi! Trước kia cô ấy có nói nếu cô ấy kết hôn nhất định sẽ mời cô làm phù dâu, muốn cho toàn thể giới biết Thiên Sở Sở cô sẽ gả cho một người đàn ông hoàn hảo.

"Người kết hôn rồi đương nhiên sẽ khác. Huống chi, mình lại gả vào hào môn, đi đứng nói năng cũng là đại biểu cho chính gia tộc của mình." Thiên Sở Sở duy trì nụ cười hòa nhã, Tuyết Thuần hoàn toàn không tìm được dấu vết đơn thuần không tìm không phổi của ngày xưa.

Như vậy sao? Tuyết Thuần lại liếc mắt nhìn Lại Tư, gia sản của Lại Tư không ít, nhưng mà cho đến hiện tại cũng chưa từng yêu cầu cô phải như vậy.

Thiên Sở Sở nhìn hai người họ trao đổi ánh mắt, cảm thấy quá khứ mình quá là ngu ngốc, phát hiện mình vĩnh viễn đều chạy không thoát khỏi quỹ đạo của vận mệnh, có vài người trời sinh ra nhất định có kết cục hạnh phúc, có vài người, giống như cô, cả đời bi ai.

"Trình Lăng anh ấy cũng kết hôn rồi."

Tuyết Thuần bối rối, xem ra trong thời gian bốn năm này, không chỉ mỗi cô, bất luận là ai cũng đang thay đổi: "VẬY, anh ấy có tốt không?"

"Chắc là tốt đi, nếu không lấy tính cách của anh ấy cũng sẽ không kết hôn." Thiên Sở Sở chết lặng, cũng không nói, Trình Lăng vì công ty và gia tộc nên mới kết hôn.

Tuyết Thuần còn muốn hỏi những thứ khác, lại phát hiện ra những vấn đề mình muốn hỏi đều rất vô nghĩa, nhìn gò má quen thuộc, vẻ mặt xa lạ, sự thân mật của cô ấy lập tức vụt tắt.

Hình như Thiên Sở Sở nhìn thấy cái gì, vội vã đứng dậy, trước khi đi còn nói một câu: "Tuyết Thuần, nhất định phải thật hạnh phúc. Nếu không, mình sẽ không vui. Được rồi, chồng mình đang đợi mình, quay rầy hai người lâu như vậy, mình đi trước đây"

Xa xa Tuyết Thuần trông thấy Thiên Sở Sở ôm lấy cánh tay của một người đàn ông trung niên rồi đi.

Cho đến cuối cùng, Lại Tư cũng không nói cái gì. Chính xác mà nói, anh không đuổi Thiên Sở Sở đi, đã xem là rất tốt rồi. Thiên Sở Sở là nút thắt lớn nhất của Tuyết Thuần, sớm muộn gì cũng phải cởi ra, thế này rất tốt, chấm dứt ngay trước mắt anh, như vậy rất tốt.

Tuyết Thuần ngơ ngác ăn mỗi thứ một chút, Lại Tư thấy cô không có khẩu vị, nói: "Có cái gì em không bỏ được sao? Em cũng không nợ bọn họ cái gì, nếu như em vẫn muốn làm bạn với bọn họ, anh cũng không ngại." Anh nghĩ, Tuyết Thuần có thể giới riêng của chính cô, có một số việc, anh nhúng tay vào còn làm mọi chuyện tồi tệ hơn.

Tuyết Thuần lắc đầu một cái: "Không có gì là không bỏ được, chẳng qua là cảm thấy, thời gian trôi đi, cái gì cũng thay đổi. Em có chút sợ."

Cô thật sự rất sợ, có thể có một ngày, Lại Tư sẽ biết thành một người mà cô không thể nhận ra, cuộc sống đau khổ nhất là thương cảm, quá thương nhớ một người đã không còn như trước.

Lại Tư đúng là con giun trong bụng của cô, biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì, đưa bàn tay to lớn qua cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, vừa trân quý vừa nhẹ nhàng hôn xuống một cái, ánh mắt không thay đổi nhìn thật lâu vào cô.

"Bất luận mọi việc thế sự xoay vần, việc đời thay đổi như nào, trái tim của anh chỉ nhảy lên vì em. Chúng ta ước định, cho dù có xảy ra chuyện gì, chúng ta đều phải ở chung một chỗ. Dù là có một ngày, anh từ bỏ em, hoặc là em từ bỏ anh, bất luận có lẽ nói không yêu đối phương nữa, cũng có thể nhẹ nhàng bỏ qua được không? Mặc kệ theo đuổi có khó khăn như thế nào, cũng không được lui bước chỉ có thể tiến lên, đồng ý anh, có được không?"

Trái tim của Tuyết Thuần nhảy loạn! Mặc dù thời gian ở chung với nhau không tính là ngắn, nhưng mà giờ phút này trái tim của cô đập rất nhanh, cứ như lúc vừa mới thích anh vậy, không thể kiềm chế cảm giác rung động mãnh liệt này.

Đôi mắt sáng long lanh của cô hiện lên những gọi sóng, lướt qua hai bàn tay nắm chặt, nhìn vào bên trong mắt của anh, ở nơi đó đã từng cuồng vọng sắc bén nhưng lại vì cô mà trở nên nhu tình ý mật, giống như cả bầu trời đêm có vài ngôi sao sáng lọt vào trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm của anh, thế gian này chân thành nhất chính là lời thề hẹn ước đôi bên.

Tuyết Thuần không có chút tiền đồ nào bị Lại Tư làm cho cảm động sắp rớt nước mắt, chớp chớp đôi mắt ướt nhẹp, khó kiềm chế thốt ra một câu: "Được."

Bao nhiêu lần, cô trốn tránh rồi lui bước; bao nhiêu lần, sự nhẫn nhịn và bao dung của anh; bao nhiêu lần, cô chạy anh truy đuổi. Vậy mà, anh vẫn tha thứ cho sự tự ti, hèn nhát và tùy hứng của cô. Anh không muốn thấy cô phải chịu khổ, muốn cho cô cuộc sống tốt nhất, để cô làm tổn thương anh biết bao nhiêu lần. Có trời mới biết, mỗi lần đến gần anh, cô đều phải cảm tạ Thượng Đế một lần.

Có một người đàn ông hoàn mỹ như này làm chồng, ở cái xã hội coi trọng vật chất như này, có thể nói là hoàn mỹ! Vậy là đủ rồi! Cô không cầu gì khác! Là một người phụ nữ, cô có thể cùng người mình yêu ở chung một chỗ cả đời, có thể vì người cô yêu sinh ra hai đứa con, sau này vẫn có thể cùng nhau gắn bó chung, cùng nhau nuôi con trở thành người tốt, cả quá trình đó, nhất định rất hạnh phúc và mỹ mãn!

Cô, rất hạnh phúc.

Sáng sớm, gió mang hơi lạnh, giá hoa xanh ngắt.

"Mẹ, đi chơi là phải mang hết đồ trong nhà đi sao?" Trích Trích chạy ra vườn hoa nhỏ, đi đến bên cạnh Tuyết Thuần đang tưới hoa.

Tuyết Thuần để vòi hoa sen xuống: "Không cần, chúng ta chỉ đi hai ngày, mang thêm vài bộ quần áo để mặc là được rồi."

"Oh." Trích Trích rất nhanh liền nghĩ đến: "Nhưng xe điện của Trích Trích không phải quần áo, cha bảo Tô tẩu cho vào cốp xe rồi."

"Đó là bởi vì lo lắng Trích Trích không có xe chơi." Tuyết tinh khiết cười xoa xoa đầu của bé: "Được rồi, chúng ta đi xem một chút xem có còn thiếu thứ gì không."

"Ha ha ha....." Chưa vào đến cửa, đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Đô Đô.

"Vui vẻ như vậy, hai cha con đang đùa gì thế?" Tuyết Thuần vừa vào cửa, liền thấy Lại Tư chơi với Đô Đô không biết trời biết đất.

Đô Đô lạc giọng trả lời: "Cầm râu ria của cha cứ chọc vào mặt của con."

Ách..... Rốt cuộc Tuyết Thuần cũng hiểu rõ, tại sao Lại Tư luôn luôn sạch sẽ, bỗng nhiên hai ngày nay lại không cạo râu, thì ra để râu là để làm như thế này.

"Tất cả sắp xếp xong hết rồi, chúng ta đi chơi thôi!" Lại Tư nói xong lại cúi xuống ôm Đô Đô một cái, lại dùng cằm chọc chọc vào mặt Đô Đô. Chọc cho Đô Đô một hồi cười khanh khách.

Tuyết Thuần siết chặt gương mặt Trích Trích, an ủi nói: "Cái đó không có gì hay cả, lần sau học đua xe cùng cha."

"Hừ, con không thèm thích, đúng là trò chơi của con gái." Trích Trích hừ một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác.

Nhìn này, tính cách kiêu ngạo phát tác! Tuyết Thuần bắt đầu đi liếc mắt.

Nơi lý tưởng đi chơi, chính là rời xa thành phố ồn ào, đến một nơi mà có thể làm cho người ta thả lỏng tâm hồn.

Xe chạy thẳng một đường, Tuyết Thuần nhìn đường phía trước, cảm thấy con đường này sao lại quen thuộc đến thế. Trong lòng có một chút hoài nghi, nhưng lại không quá chắc chắn.

Cho đến khi Lại Tư dừng Bugatti Veyron lại, Tuyết Thuần đứng ngăn người, mặc cho Trích Trích Đô Đô cười đùa hoan hô chạy loạn vào trong ngôi biệt thự nghỉ dưỡng trong truyền thuyết.

Đồ mờ mờ! Đây chính là Thánh địa nghỉ dưỡng?

Thảo nào nói đi chơi, Lại Tư lại thúc giục Tô tẩu mang cái này mang cái kia. Thảo nào Lại Tư lại thần thần bí bí không nói ra, thực chất chỉ sợ cô không đi.

Thì ra Thánh địa nghỉ dưỡng, lại là địa bàn của Lại Tư!

Lại Tư ôm eo thon của cô: "Thích chỗ này không? Cuộc sống lúc mới kết hôn của chúng ta chính là sống ở đây, mỗi ngày cùng nhau ăn bữa sáng, em vẫn hôn chào buổi sáng, tất cả vật, tiền anh đi làm."

Lúc Lại Tư nói xong, đúng như anh muốn Tuyết Thuần không thể kiềm chế chợt nhớ về những kỷ niệm trong quá khứ.

Lại Tư nghiêng mặt hôn lên đỉnh đầu của cô cười: "Chỉ là lúc đó em thật chẳng nghe lời gì cả, kết hôn được mười ngày em liền chạy mất. Anh rõ ràng không miễn cưỡng em phải ngủ chung giường với anh, em thì hay rồi, quay người tặng anh một cái tát, truyền thông đem chuyện của chúng ta làm xôn xao dư luận, hỏi đến nỗi anh á khẩu không nói được câu nào, khi đó, em lại tự do đi vòng quanh Thế giới."

Tuyết Thuần xấu hổ, đầu càng cúi xuống thấp hơn.

"Sau đó anh liền thấy không đúng, đem em mạnh mẽ cột chặt ở nhà lớn, để em luôn nằm trong phạm vi tầm mắt của anh. Không nghĩ, đến cuối cùng, lại ép hai chúng ta đến bước kia."

Tuyết Thuần đau lòng, không dám ngẩng đầu nhìn Lại Tư.

"Hôm nay, em có đồng ý trở lại đây xây dựng một gia đình với anh không? Không có nghi ngờ cũng không có lo lắng, chỉ có gia đình ấm áp hạnh phúc?" Ánh mắt Lại Tư dần dần mềm mại, con mắt hồ ly lướt qua mấy ánh sao. Trong lòng đang quanh co tính toán, một khi Tuyết Thuần thấy áy náy, sẽ mềm lòng, mềm lòng thì anh nói gì sẽ nghe nấy, anh nói gì nghe nấy, mọi chuyện đều dễ làm.

Tuyết Thuần ngẩng đầu, trong mắt đen của Lại Tư lập tức trở nên ôn nhu, bên trong tràn ngập chờ mong, tràn ngập tình ý mật.

"Cha! Mẹ! Nơi này thật đẹp, mau vào a!" Trích Trích đứng trong đại viện ở khu nhà cao cấp vẫy vẫy tay.

"Mau vào! Ha ha!" Đô Đô rất vui mừng, hai cái chân ngắn chạy tới chạy lui.

"Ha ha." Trên mặt Tuyết Thuần toát ra nụ cười hạnh phúc, cô cũng không nói gì, chỉ là để tay của cô vào tay của anh, mười ngón tay đan chặt. Cô nở nụ cười êm ái hạnh phúc dựa vào tay anh: "Chúng ta vào thôi, về sau liền ở nơi này."

"Được." Gian kế của Lại Tư được như ý, tự nhiên rất vui.

Tuyết Thuần lại nghĩ tới một ít chuyện, lo lắng hỏi: "Những chuyện trong nhà chính sao rồi? Những thứ súng ống đạn dược kia, có xảy ra vấn đề hay không, đi nước Mỹ, đi Đông Nam Á, đi Châu Phi, đi Trung Đông.... .."

Lại Tư đổi bị động thành chủ động, vượt vượt vai ngọc của cô, rất hưởng thụ sự cái tư thế này: "Hắc đạo bây giờ yên ổn hơn nhiều, những chuyện này về sau sẽ rất ít đến phiên anh phải đích thân ra mặt, chờ Trích Trích Đô Đô được nghỉ hè, thỉnh thoảng chúng ta trở về một vài ngày là được rồi."

"Ừ."

"Mẹ, nơi này so với nhà của chúng ta còn lớn hơn, đẹp hơn, con rất thích nơi này."

"Công chúa Đô cũng thích."

Tuyết Thuần hôn vào má phàn nộm của con gái: "Vậy chúng ta sẽ ở luôn ở nơi này có được không?"

Trích Trích Đô Đô giòn giã đáp: "Được ạ!"

Khóe môi Lại Tư kéo lên thật cao, trong mắt của người đàn ông cứ thế mà dịu dàng hơn. Cứ hạnh phúc như vậy đi.

Hạnh phúc là gì?

Hạnh phúc là tự do của một người?

Là hai người cùng hưởng niềm vui?

Là niềm vui thích khi chế tạo sinh mệnh?

Là quyền thế danh lợi tiền bạc?

Tìm một người yêu mình, bất luận là bạn bè, người yêu, cùng nhau lớn lên, cho dù là phản bội rồi vứt bỏ, ít nhất cũng đã yêu, đã thích, đã cũng ở chung một chỗ.

Cô nói rồi, hạnh phúc, chính là được cùng người mình yêu và là người yêu mình, cả đời ở chung một chỗ, cả quá trình có lẽ sẽ có đau có khổ có nước mắt có bi ai, nhưng mà nhất định sẽ có cười có vui có hạnh phúc.

Muốn hạnh phúc, phải đi tìm hạnh phúc!

--- ----Hoàn---- ---

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Ngoại chuyện chân tướng

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Gần đây Tuyết Thuần rất phiền não. Nhớ lại lần đó Lại Tư dạy Trích Trích cắt đuôi? Lại Tư nói có người theo dõi, nhưng chuyện cũng không lớn.

Tuyết Thuần cũng cảm thấy chuyện không lớn, nhưng ngày ngày nghe bà cô nhỏ cằn nhằn lẩm bẩm cũng rất đau đầu mà.

Bà cô nhỏ này tự nhận là em họ của cô, ngày đó vô tình gặp được chị họ, có lẽ thấy được cuộc sống bây giờ của Tuyết Thuần rất tốt, có một ông chồng anh tuấn đẹp trai, thế là bảo bạn trai của cô ấy lái xe thật nhanh đến thăm một chút, đây chính là chuyện theo dõi.

Được rồi, đúng là em họ La Nguyệt nhỏ hơn cô năm tuổi. Chị em họ, nhiều năm không gặp, vì vậy ngày nào cũng nhiệt tình đến thăm nhà của Tuyết Thuần. Không để ý đến bạn trai Hoa Tử của cô ta đang ghen, ngày nào cũng trang điểm đậm tô son đỏ lác lác trước mặt Lại Tư. Không phải lộ **, chính là lơ đãng đưa cái móng.

Nếu thăm hỏi không thì cũng không thành vật đề, vấn đề quyền rũ cũng không quá lớn. Bởi vì lần nào Lại Tư cũng sẽ làm cô ta xấu mặt, xé rách khuôn mặt gian trá của cô ta. Nhưng bà cô nhỏ này vẫn da mặt dày, ngày ngày chạy đến nhà cô, thường lừa tiền của Tuyết Thuần.

Tuyết Thuần thờ dài thờ ngắn, Lại Tư không nỡ nhìn cô bị thân thích làm phiền: "Nếu không cho cô ta một trăm vạn, bảo cô ta từ sau cũng không được đến." Những ngày qua bà cô nhỏ đó lấy các loại cớ để lừa tiền Tuyết Thuần, Tuyết Thuần niệm tình có máu mủ tình thân, nể tình thân thể bà ngoại không tốt cũng cho đi không ít. Loại người như này, Lại Tư thấy cũng không ít, không phải là vì tiền sao, dù sao anh cũng không thiếu, không bằng sáng khoái đưa một món lớn, cũng tốt hơn là cả ngày bị cô ta làm phiền.

Nhưng Tuyết Thuần nói: "Vậy không được, dù nói thế nào, cô ta cũng là em họ của em."

Lại Tư bắt đầu dĩ, cảm giác vấn đề này rất khó giải quyết, nói bảo vệ không được cho cô ta vào, thế nhưng người ta lại không cần thể diện ở ngoài công cẩu lộn. Tuyết Thuần cũng là người mềm lòng, không thể gặp tình cảnh kia, xem ra anh lại phải âm thầm giải quyết.

Hôm nay, Tuyết Thuần đến quán cà phê gần nhà đọc sách, cô xin nghỉ việc, ở nhà toàn tâm toàn lực làm một bà chủ. Nói thật ra, việc nhà có Tô tẩu, lái xe có lão Trần, cô cũng chẳng cần làm gì, ngoại trừ đưa đón Trích Trích Đồ Đồ, rồi lại chăm sóc Lại Tư thoải mái, thời gian còn lại đều là của cô.

Gần đây cô rất hứng thú với quán cà phê, hết sức hưởng thụ phong cách yên tĩnh cùng lãng mạn của quán cà phê, bình thường cô thích viết rồi đọc một chút, không có ở đâu thích hợp hơn ở đây.

Cô chăm chú nhìn thẳng, đột nhiên trong sách của cô lại hiện ra một ngón tay, Tuyết Thuần ngạc nhiên ngẩng đầu, gương mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng: "Thị viên!" Cô không quên, cô ấy là người đã giúp cô rất nhiều.

"Một khoảng thời gian không gặp, khí sắc của cô hồng lên rất nhiều, mặt cũng tròn hơn." Thị viên một đầu tóc ngắn gọn gàng, không cần cô mời liền tự nhiên ngồi xuống đối diện với cô.

Tuyết Thuần cũng không quá để ý, nhìn thấy cô ấy hết sức vui mừng, bây giờ cô là một người không nghề nghiệp, bạn bè không nhiều, nhìn thấy Thị viên trong mắt ngập tràn thân thiết: "Thật ra cô vẫn như cũ."

Thị viên lắc lắc đầu, từ động tác này có thể thấy trước kia cô là đàn ông là chuyện thật: "Cũng không phải là như cũ, tôi đổi việc rồi. Chức vị bây giờ là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng, làm cùng công ty với bạn trai của tôi."

Tuyết Thuần nháy nháy mắt, trong lòng tò mò muốn chết! Thật rất muốn biết cô ấy và bạn trai cô ấy làm sao để sống chung, vấn đề sinh lý thật sự có thể giải quyết sao?

Đối diện ánh mắt sáng trong suốt, không nhiễm bụi trần, Thị viên càng không dám nhìn thẳng, vuốt vuốt ngón tay, chậm chậm nói: "Vào ngày cô chuyển đi chỗ khác, tôi gọi điện cho cô.....nhưng cô không nhận."

Mặt cô ấy rất bình tĩnh, nhưng thật sự nội tâm gợn sóng nổi lên bốn phía, cô ấy thà rằng bị Tuyết Thuần quên, cũng không thể chấp nhận được nhìn thấy sự nghi ngờ của Tuyết Thuần giống như người khác. Nhưng trong lòng, cô mơ hồ cảm thấy, cô không có nhìn lầm người, phong cách sạch sẽ này, hơi thở mát mẻ như mùa xuân, không phải những người thấp kém như thế kia có thể so sánh.

Tuyết Thuần ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới hôm đó, Lại Tư kéo cô vào phòng làm việc liền vội vàng hôn cô, vút điện thoại di động của cô qua một bên.

Cô bừng tỉnh hiểu ra, sắc mặt khẽ mềm hơn: "Thì ra là ngày đó là cô gọi điện cho tôi, lúc ấy tôi đang..... rất bận, sau lại nghĩ lại. Nhưng mà trí nhớ của tôi lại không tốt, cô cũng biết tôi hay quên mà, thật xin lỗi a!" Tuyết Thuần gãi gãi trán, vừa áy náy vừa xin lỗi.

Thị viên vẫn chú ý nét mặt của Tuyết Thuần, lại không phát hiện sự kinh bị trong dự đoán. Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra là có hảo cảm cùng cô nói chuyện, lập tức liên tin lời Tuyết Thuần nói, trong mắt cô nhiệt tình bắn ra bốn phía: "Thật chứ? Cô không cần gạt tôi." Cô cho rằng bị những ánh mắt thế tục này dọa sợ, vẫn không dám kết bạn. Không có bạn bè, cô rất cô đơn, lần đầu tiên cô nhìn thấy Tuyết Thuần, đã cảm thấy người phụ nữ này rất đơn thuần thiện lương, là một người tốt có thể làm bạn.

"Tôi lừa cô để làm cái gì?" Tuyết Thuần buồn cười hỏi.

"Vậy thì tốt, để chứng minh cô không lừa gạt tôi, vậy cô đi dạo phố với tôi đi." Thị viên nói xong cũng kéo tay của Tuyết Thuần, sau đó rất tự nhiên kéo cô: "Tôi còn chưa giúp cô mua những đồ lót sexy quyền rũ."

Tuyết Thuần đỏ mặt lên, sau đó có chút im lặng liếc nhìn cánh tay của cô và Thị viên.

Về mặt Thị viên không khỏi chán nản, có chút lộ vẻ sâu thâm cười: "Thì ra cô cũng để ý việc tôi là người chuyên giới."

Tuyết Thuần thấy sắc mặt cô không tốt, vội vàng xua tay giải thích: "Không phải, tôi đang suy nghĩ, tại sao so với tôi cô lại còn biết phụ nữ cần gọi cảm quyến rũ?" Đúng vậy, giày cao gót 12 phân, váy ngắn, lộ ra đôi chân trần trắng, trang điểm đậm nhạt vừa phải.

Thịt viên sáng khoái cười to một tiếng: "Tôi dạy cho cô, bảo đảm biến cô càng đẹp hơn, làm chồng cô không đòi mất được."

Tuyết Thuần cũng quá để ý Thịt viên từng là đàn ông, hai người cảm theo túi lớn túi nhỏ đi ở trên đường cái. Giờ khác này, Tuyết Thuần mới cảm thấy, chồng có tiền thật tốt! Không cần lo không có tiền, không cần lo tìm công việc, ha ha, làm sâu gạo cũng rất hạnh phúc.

Thịt viên nói rất nhiều, trên đường chỉ có một mình cô đang nói chuyện, nói là cô từ bé đã yếu ớt, nói cha mẹ cô coi cô là con gái mà nuôi lớn, nói đến chuyện yêu đương của cô, nói chuyện công việc, thỉnh thoảng lại nói xấu xấu cấp trên, sau đó lại nói đến Tần Hồng.

Thì ra trước kia lúc Thịt viên còn là con trai, Tần Hồng thích cô ấy. Sau khi cô ấy chuyển giới, cô ta im lặng một thời gian, sau đó liền hận Thịt viên. Có lẽ đơn thuần chính là vì không muốn để cho Thịt viên tốt hơn, lại có lẽ không chống cự nổi thực tế của xã hội, dùng mọi thủ đoạn leo lên vị trí đó.

Cả đường Tuyết Thuần đều rất tò mò lắng nghe, Thịt viên là người rất lạc quan, Tuyết Thuần bị lây sự vui vẻ của cô, cùng cô vừa nói vừa cười, cả đường rất vui vẻ.

"Dừng dừng," Thịt viên đưa tay ra ngăn Tuyết Thuần lại: "Trước mặt vừa nhìn đã biết là bọn cho vay nặng lãi, chúng ta đổi đường khác thôi."

Tuyết Thuần giương mắt nhìn lên, loáng thoáng nhìn thấy một đám người bắt đầu tranh chấp, bên trong thậm chí còn có hai gương mặt rất là quen thuộc.

"Ồ! Kia không phải em họ và bạn trai sao?"

Thịt viên cau mày: "Cô biết?"

Tuyết Thuần gật đầu một cái, lần nữa xác nhận: "Cô chắc chắn đó bọn cho vay nặng lãi sao?"

"Vô cùng chính xác." Thịt viên xa xa nhìn thấy gương mặt hốc hác khiêu gọi của bà cô nhỏ, lại xoay đầu nhìn Tuyết Thuần: "Thật không thể tin được đó lại là em họ của cô."

Cô đi dạo phố với Thịt viên vô cùng vui vẻ, để Tô tẩu đi đón Trích Trích Đồ Đồ đi học về. Đây là lần đầu tiên từ khi cô nghĩ việc không có đi đón Trích Trích Đồ Đồ tan học.

Về đến nhà, không biết nên nói như thế nào với Lại Tư về cô bạn Thịt viên của cô. Chỉ sợ Lại Tư giống như những người khác, xem thường Thịt viên, không cho phép cô và Thịt viên làm bạn.

Không ngờ Lại Tư nghe xong, cũng không thấy lạ, chỉ nói một câu: "Lần sau đi chơi với bạn bè thì đi sớm về sớm." Có lẽ nghĩ đến Tuyết Thuần ở nhà rất cô đơn, cho nên đồng ý, mặc dù người bạn kia rất kỳ quái.

Lại Tư đã quen với việc tan việc về đến nhà, nhìn thấy cảnh vợ của anh vì cuộc sống của một gia đình hạnh phúc mà bận trong bận ngoài, hôm nay không nhìn thấy có chút không quen, trừ cái này ra, tất cả cái khác đều có thể.

Tuyết Thuần vui vẻ cười lên, vui mừng nhón chân, ôm Lại Tư, hôn tới tấp một hồi.

Lại Tư hí hóp mắt, ngược lại anh đâu có biết Thịt viên này lại quan trọng đến vậy, có thể làm cho anh được hưởng thụ phúc lợi này. Chỉ là, nể mặt cái phúc lợi này nên không so đo với cô ấy.

Đúng lúc bọn họ đang ăn cơm, bạn trai của bà cô nhỏ lại đến báo cáo.

Lúc đến mặt mũi sưng phù, Tuyết Thuần nhớ đến ban ngày đi dạo phố với Thịt viên có nhìn thấy bọn cho vay nặng lãi.

"Chị họ, anh rể." Cổ Hoa Từ nói mỗi một chữ liền đau đến nhe răng trợn mắt.

Lại Tư coi thường, Trích Trích Đồ Đồ không coi ai ra gì vẫn đang tranh cướp đùi gà.

"Hoa Từ à, có chuyện gì không?" Thật ra thì Tuyết Thuần nghe cậu ta gọi mình là chị họ thì có chút gượng ép, trước kia từ khi Tuyết Thuần mười bốn tuổi đã không qua lại với họ hàng bên đấy nữa, mà cậu ta với em họ La Nguyệt cũng chưa kết hôn, thì không nên gọi như vậy. Mấy ngày trước, Tuyết Thuần vẫn còn làm một bàn thức ăn ngon mời bọn họ ăn cơm, nhưng hai ngày nay cũng lạnh nhạt hơn rồi, lần này lại phải tốn bao nhiêu tiền nữa?

Hoa Từ lộ ra gương mặt ngượng ngùng cười lấy lòng: "Gần đây kinh tế của em đang khó khăn, muốn mượn một trăm vạn."

Trích Trích cắn đũa mơ hồ nói ra tiếng: "Xấu hổ, xấu hổ."

Trích Trích còn biết giữ thể diện cho khách, nhưng Đồ Đồ thì không giống, rất giống Tuyết Thuần thiếu gân, bé hướng Cổ Hoa Từ làm mặt quỷ rồi nói rất rõ ràng: "Xấu hổ, xấu hổ!"

Lại Tư luôn khoanh tay đứng nhìn vậy mà bất ngờ ném đôi đũa trong tay đi, Hoa Từ da mặt dày vẫn còn bình tĩnh được, nhưng Tuyết Thuần lại bị dọa cho hết hồn hết vía. Bởi vì ở trong ấn tượng của cô, bất luận Lại Tư ăn cơm ở đâu đều rất thong thả ưu nhã, bây giờ hiển nhiên là tức giận thật rồi.

"Đánh lộn, hút thuốc phiện buồn lậu thuốc phiện, vay nặng lãi." Lại Tư kéo Tuyết Thuần ra sau, trên cao liếc xuống nhìn Hoa Từ: "Có cần tôi phải nói nữa không?"

Hoa Từ vuốt chóp mũi, hình như chuẩn bị lên cơn nghiện. Hấn quỳnh lên, hạ quyết tâm, dưới khí thế cường đại áp bức của Lại Tư, dám nói ra một câu: "La Nguyệt là em họ của anh."

Lại Tư khoanh tay cười lạnh: "Lợi dụng danh nghĩa em họ của Tuyết Thuần, cậu với cái bà cô nhỏ đó lừa chúng tôi một lần không nói, lại diễn đi diễn lại trò cũ nhiều lần. Có cần bây giờ tôi báo cảnh sát không?" Cũng không đi nghe ngóng một chút Lại Tư anh là người như nào, bạch đạo, hắc đạo, cái không thiếu chính là cách chinh chiến một người! Buồn cười nhất là những tên côn đồ này lại còn dám ra vẻ trước mắt anh.

"Đừng dừng dừng!" Nghe thấy báo cảnh sát, hấn liền tiếp nói ra ba từ dừng, nhìn sao cũng giống người 24- 25 tuổi, gặp chuyện cũng không bình tĩnh như Lại Tư, chỉ sợ chính mình bị đi tù.

"Đừng nói một trăm vạn, một phần tiền tôi cũng không cho. Tôi là thương nhân, " Rice âm thầm cười, ánh mắt lộ ra một chút ánh sáng: "Từ phi cậu cho tôi lợi ích tương đương với một trăm vạn."

Hoa Từ lỗ mũi không ngừng rung động, hít thở.

Đô Đô ghé tòm nhìn, ném dao nữa một cái: "Công chúa Đô không ăn com nữa."

Trích trích miễn cưỡng nhìn về phía chén của Đô Đô, bên trong vẫn còn một nửa đũa gà chưa ăn hết: "Cho anh đũa gà."

Công chúa Đô Đô chu cái miệng nhỏ nhắn: "Hừ."

Trích Trích liếc bé một cái: "Không lễ phép."

Hoa Từ thấy hai đứa bé cũng chen ép hấn như vậy, biết lần này sẽ phải phí công trở về. Hình như con nghiện lại đến, sắc mặt hấn trở nên tái xanh, hấn cắn răng một cái: "Được! Vậy chỉ đành dùng hung thủ sát hại ba mẹ chị họ để đổi lấy một trăm vạn." La Nguyệt, đều là người nghiện thuốc phiện, không phải cô phản bội tôi, thì chính là tôi phản bội cô, đừng trách tôi ra tay trước! Hoa Từ hạ quyết tâm

Sắc mặt Tuyết Thuần của tái đi, lại đến! Cô không dễ dàng đắm chìm trong hạnh phúc mà Lại Tư cho, cô rất cố gắng để quên đi quá khứ. Nhưng tại sao hôm nay lại có người muốn vạch trần vết thương của cô ra?

Lại Tư nhanh tay lẹ mắt, nửa ôm nửa giữ Tuyết Thuần đang hồn hên thờ, vẻ mặt lạnh lùng hỏi Hoa Từ: "Hung thủ là ai?"

Nghe Lại Tư hỏi như thế, cả người Tuyết Thuần đều run rẩy kịch liệt, "Không...không nên nói!" Cô khẽ khàn khàn, hốc mắt ửng hồng, mắt đen mắt hờn.

"Nói! Hung thủ là ai?!" Ánh mắt Lại Tư hung ác, anh để cho hai người khốn kiếp này nhiều cơ hội như vậy, chính là chờ đến hiện tại! Anh muốn tháo hết nút thắt trong lòng Tuyết Thuần ra, để cô làm một người phụ nữ không lo không nghĩ!

Hoa Từ nhấp máy môi, nói toàn bộ chân tướng ra: "Là La Nguyệt!"

Con người Tuyết Thuần chợt co lại, đáp án này nằm ngoài dự tính của cô, phản ứng đầu tiên của cô chính là: "Cậu lừa tôi!" Hung thủ chính là cô! Cô sợ Lại Tư biết, vẫn luôn rất sợ! Sợ anh biết được quá khứ của cô, sẽ chán ghét cô, đây chính là lý do cô rất tự ti!

Lại Tư dùng sức ôm chặt cô, lấy đôi môi lạnh lạnh hôn lên trái cô một cái. Anh biết chuyện này nếu không nhờ tận gốc, trong lòng Tuyết Thuần vĩnh viễn có vương mắc, cho nên, Tuyết Thuần, đừng cảm lên!

Hoa Từ nói ra, vẻ mặt ngược lại rất bình tĩnh: "Đêm đó chúng tôi hút rất high, vừa nhảy disco, vừa lên giường. Tôi muốn ghi lại ** của chúng tôi, nghĩ tới lúc rảnh rỗi cũng có thể xem lại."

Lại Tư trừng mắt: "Nói trong điểm."

Hoa Từ rõ ràng rất e ngại Lại Tư, cả người run run: "Lúc chúng tôi đang làm, cô ta chính miệng nói với tôi, cô ta nói năm đó là cô ta cổ vũ chị họ của mình đốt sách vở để lấy lửa, sau đó cô ta lại trộm thuốc lá của bác họ, tùy tiện ném lên bệ cửa sổ, thế là rèm cửa rất nhanh bị cháy. Cô ta không dám lớn tiếng kêu, sợ tất cả mọi người trách mắng cô ta, cô ta đổ kị với sự yêu thương của các cô các bác với cô, thế là đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu cô."

Tuyết Thuần hô hấp dồn dập, lông mày đen nhũn lại thành một hàng: "Cậu có chứng cứ không."

Hoa Từ nhìn vào mắt Lại Tư, nuốt nước bọt vài cái, sau đó rất chân chó đưa lên một băng video: "Đây chính là video mà tôi nói, cô xem rồi sẽ biết, tất cả bên trong đều là sự thật." Đúng, trước khi hấn tới đã chuẩn bị tốt. La Nguyệt cũng chỉ là một người phụ nữ, hấn tin, đối với người giàu có mà nói, bí mật này so với một trăm vạn cũng rất có giá. Không nghĩ, thật sự lại có công dụng.

Trích Trích nghe được bọn họ nói chuyện, mơ hồ cảm thấy chuyện hình như trở nên rất thần bí, com cũng không ăn: "Cha, con cũng muốn xem video."

Đô Đô cũng theo đuôi: "Công chúa Đô cũng muốn."

"Tò tẩu." Lại Tư kêu một tiếng.

Tò tẩu lập tức ra ngoài, rất biết cách lúi kéo Trích Trích Đơ Đơ: "Tò tẩu mang tiểu Thiếu gia cùng Công chúa Đơ đi tắm rửa sạch sẽ."

Sau khi Hoa Từ đi, Tuyết Thuần cùng Lại Tư xem video cảm trẻ em dưới 18 tuổi. Bây giờ Tuyết Thuần rất bình tĩnh, chỉ trầm mặc, vẻ mặt ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Lại Tư vuốt vuốt gương mặt cô, trêu mếu hôn một cái trên chóp mũi của cô: "Không cần suy nghĩ, cứ giao cho anh."

Tuyết Thuần có chút yếu đuối cười cười, dựa vào lồng ngực vững chắc của anh nói: "Được." Tuyết Thuần chợt nhớ tới cái gì, ngồi dậy, chủ động hôn anh, lại nói một câu: "Lại Tư, gả cho anh thật tốt." Kể từ khi gặp anh, em rất may mắn.

"Tuyết Thuần, cưới được em thật tốt." Lại Tư hôn đôi môi hồng nhuận của cô, kể từ khi gặp em, anh hiểu được cái gì gọi là yêu.

"Cha, mẹ, Đơ Đơ lại háo sắc rồi." Trích Trích tóc vẫn còn nhỏ nước, cả người quần khăn tắm, có chút buồn cười.

Tuyết Thuần vội vàng đẩy Lại Tư ra, nhìn thấy con trai bảo bối, phiền não tiêu tán không ít: "Lần này đối tượng là ai?"

"Chú Lãnh."

Lãnh Cung Quý! Lại Tư đứng lên, cất bước đi ra ngoài.

Lại Tư kéo Đơ Đơ từ trên người Lãnh Cung Quý xuống, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt của hồ ly, tròng mắt đen phiếm lãnh lẽo: "Bác sĩ Lãnh muốn làm gì?"

Đơ Đơ ôm búp bê, cảm thấy khí thế lạnh lùng của cha, cái miệng nhỏ nuốt nước bọt, rất nhanh chạy đến góc tường len lén nhìn lên.

"Đến thăm Tuyết Thuần." Đối với anh Lãnh Cung Quý rất xa cách, chỉ ngồi ở trên ghế sa lon, bình tĩnh chơi với rất nhiều búp bê của Đơ Đơ. Nhìn thấy Tuyết Thuần ra ngoài, lạnh lùng nói một câu: "Anh kết hôn, Tuyết Thuần mau chuẩn bị của hồi môn cho cô ấy đi."

Cứ như năm đó con người phát hiện vùng đất mới ở Colombia, cũng giống như sức nổ của một quả lựu đạn. Tuyết Thuần xoa xoa lỗ tai: "Em nghe nhầm sao?" Tính tình lạnh đạm như vậy, Tuyết Thuần cho rằng anh sẽ cứ sống như vậy cả đời.

Lãnh Cung Quý liếc cô một cái: "Ba ngày nữa sẽ đến hôn lễ."

Tuyết Thuần tròn to hai mắt, trời ơi! Ngày cũng định rồi! Thế mà chú rể vẫn giữ một mặt lạnh nhạt thế kia là sao, kết hôn nha! Không phải mừng như điên mà là cuồng bi a! Tại sao nhìn anh ấy lại miễn cưỡng như vậy? Cô gái nào có tài lại có thể theo đuổi được tên mặt lạnh này vậy?

Thấy Lại Tư ngoài cười nhưng trong không cười, Lãnh Cung Quý kéo khóe môi, coi như là cười: "Từ nay về sau anh cũng không cần lo vạ của anh với con của anh bị tôi bắt cóc nữa, cho nên, tôi sẽ là khách quen ở đây."

Chính thức hết truyện!!!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Cô Vợ Ép Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.